

ROGER ZELAZNY

NOUA PRINȚI

DIN

AMBER

CRONICILE DIN AMBER
VOLUMUL I

PALADIN
FANTASY

ROGER
ZELAZNY

FANTASY MASTERS

„Un povestitor fără pereche. Roger Zelazny a creat lumi atât de pitorești, exotice și memorabile cum niciun alt scriitor de literatură fantasy n-a mai reușit vreodată.”

G.R.R. Martin

„În definitiv, povestea din *Cronicile din Amber* e una de aventuri, cu prinți și prințese, unde magia și fantasticul se întrepătrund în mod unic și care se desfășoară într-un univers realizat cu măiestrie, ce-și are propriul set de reguli și-o rânduială aparte.”

The New York Review of Science Fiction

„Literatură fantasy de rang înalt.”

Washington Post Book World

„În *Cronicile din Amber* Roger Zelazny face un exercițiu superb prin care construiește lumi noi și zămislește personaje excelente.”

fantasybookreview.co.uk

„Cartea de față este o călătorie formidabilă. Pentru a o scrie, Zelazny se folosește de săbii, arme, unicorni, manticore, magie și câte altele. De asemenea, se regăsesc în paginile ei numeroase referințe la cultura pop și un comic de situație care, deși nu predomină, e uneori delicios.”

thegreenmanreview.com

**ROGER
ZELAZNY**

Nouă prinți din Amber

**Cronicile din Amber
volumul I**

Traducere din limba engleză
de Bogdan Perdivară

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Diana Gheorghe, Beatrice Feleagă
Tehnoredactor: Teodor-Alexandru Pricop
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAZNY, ROGER

Cronicile din Amber / Roger Zelazny ; trad. din lb. engleză de
Bogdan Perdivară. - București : Editura Paladin, 2019-
4 vol.

ISBN 978-606-9000-00-7

Vol. 1. : Nouă prinți din Amber. - 2019. - ISBN 978-606-9000-01-4

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111

Roger Zelazny

The Great Book of Amber

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.

Nine Princes in Amber copyright © 1970 by Roger Zelazny

First Avon Books Mass Market Printing: June 1972

The Guns of Avalon copyright © 1972 by Roger Zelazny

First Avon Books Mass Market Printing: August 1974

Sign of the Unicorn copyright © 1975 by Roger Zelazny

A serialized version of this book appeared in January, February, and
March 1975 issues of *Galaxy* magazine copyright © 1974, 1975 by
Universal Publishing and Distributing Corporation.

First Avon Books Mass Market Printing: November 1976

© Editura Paladin, 2019, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Cartea întâi
Nouă prinți din Amber

Capitolul 1

După ceea ce mi se părușe o eternitate, părea să se termine. Am încercat să-mi mișc degetele de la picioare și-am izbutit. Eram lungit pe un pat de spital și picioarele îmi erau în ghips, dar încă le aveam.

Am închis ochii, am strâns tare din pleoape și i-am deschis iar, de trei ori la rând.

Încăperea rămânea neschimbată.

Unde naiba eram?

Ceața a început apoi să se ridice și o parte din ceva numit memorie s-a întors la mine. Mi-am amintit nopți, infirmiere și seringi. Mi-am amintit cum, de fiecare dată când lucrurile începeau să se limpezească, cineva venea și mă înțepa. Așa se întâmplase. Da. Acum însă mă simțeam cât de cât în regulă. Trebuiau să se oprească.

Nu-i așa?

A început să mă hărțuiască un gând: poate că nu.

O îndoială naturală în privința purității motivațiilor umane, oricare vor fi fost ele, s-a ivit și-a început să-mi apese pieptul. Am înțeles brusc că mi se dăduseră doze mari de narcotice. Fără vreun motiv real, dacă era să judec din felul în care mă simțeam. Și nici pentru ei nu exista vreun motiv să se oprească acum, dacă fuseseră plătiți să continue. Așa că stai cuminte și prefă-te că ești încă drogat, a zis o voce înțeleaptă din mintea mea.

Am ascultat de vocea aia.

O asistentă a băgat capul pe ușă cam zece minute mai târziu, iar eu firește, încă păream că trag la aghioase. A plecat.

Apucasem, între timp, să-mi aduc aminte puțin din cele întâmplate.

Suferisem un fel de accident, îmi aminteam vag. Ce se petrecuse după aceea era încă în ceață; cât despre ce se întâmplase înainte, n-aveam nici cea mai mică idee. Însă fusesem mai întâi într-un spital și apoi mă aduseseră aici, asta știam sigur. De ce? Habar nu aveam.

În orice caz, îmi simțeam picioarele destul de zdravene. Suficient cât să mă susțină, deși nu știam cât trecuse de când mi se fracturaseră – și știam că le avusesem fracturate.

Așa că m-am ridicat în șezut. M-a costat un pic de efort, fiindcă mușchii îmi erau osteniți. Afară era beznă și o mână de stele atârnavu golașe dincolo de geam. Am răspuns licărilor închizând și deschizând ochii și mi-am azvârlit picioarele peste marginea patului.

Eram năuc, dar după un timp amețeala s-a domolit și am izbutit să mă ridic, apucând bara de la căpătâiul patului, și să fac primul meu pas.

Bun. Picioarele mă țineau.

Așadar, teoretic, eram în formă suficient de bună ca să plec de-aici.

M-am băgat iarăși în pat, m-am întins și m-am gândit ce să fac. Asudam și tremuram. Vedeam în fața ochilor puncte mari, dintre care unele semănau cu niște drajeuri zaharisite.

Era ceva putred în Danemarca...

Accidentul avusese de-a face cu o mașină, mi-am amintit. Și ce mașină, oho...

Apoi ușa s-a crăpat lăsând să pătrundă lumina și, printre pleoapele întredeschise, am văzut o asistentă cu o seringă hipodermică în mână.

O hipiotă cu păr negru și brațe musculoase s-a apropiat de pat.

În clipa când a ajuns la căpătâiul meu, m-am ridicat brusc.

— Bună seara, am zis.

- Ăă... bună seara, a răspuns.
 - Când pot să mă externez?
 - Va trebui să-l întreb pe domnul doctor.
 - Așa să faci, am zis.
 - Suflecă-ți mâneca dacă ești bun.
 - Nu, mersi.
 - Trebuie să-ți fac o injecție.
 - Ba nu. N-am nevoie.
 - Mă tem că asta decide doctorul.
 - Atunci trimite-l încoace, să-mi spună cu gura lui.
- Până atunci n-o să-ți dau voie.
- Mă tem că am niște instrucțiuni clare.
 - La fel aveau și naziștii, și uite ce s-a ales de ei, am zis și-am clătinat din cap încetișor.
 - Prea bine, a spus. Va trebui să anunț...
 - Chiar te rog, am zis, și dacă tot o faci, să-i spui c-am decis să mă externez mâine-dimineață.
 - E imposibil. Nici măcar nu poți să mergi... și-ai avut și niște leziuni interne care...
 - Vom vedea. Noapte bună.
- A șters-o fără să-mi răspundă.
- Eu am rămas întins, cugetând. Aparent mă aflam într-un soi de instituție privată – așadar cineva plătea facturile. Dar cine? Nu-mi aduceam aminte de nicio rudă. De niciun prieten. Ce mai rămânea? Dușmani?
- M-am gândit un timp.
- Nimic.
- Nimeni care să-mi facă un bine.
- Căzusem cu mașina de la înălțime, într-un lac, mi-am amintit dintr-odată. Și asta era tot ce țineam minte.
- Eram...
- Am început să mă încordez și să transpir iarăși.
- Nu știam cine sunt.
- Dar, ca să-mi găsesc de lucru, m-am ridicat în șezut și mi-am dat jos bandajele. Aparent, n-aveam nicio rană și

mi se părea ca asta trebuia să fac. Am rupt ghipsul de la piciorul drept folosindu-mă de o bară metalică pe care o scosesem de la căpătâiul patului. Am simțit nevoia să ies de-acolo cât mai iute, însă mai aveam ceva de făcut.

Am încercat să calc pe picior. Era bine.

Am făcut bucăți ghipsul și m-am dus până la șifonier.

Nu erau haine acolo.

După care am auzit pași. M-am întors în pat și am tras pătura peste bucățile de ghips și bandajele sfâșiate.

Ușa s-a deschis, iarăși, spre interior.

Apoi în jurul meu s-a făcut lumină și-am zărit lângă perete, cu mâna pe întrerupător, un tip mătăhălos, într-o haină albă.

— Ce-am auzit, că-i faci probleme asistentei?

Nu mai avea sens să mă prefac că dorm.

— Nu știu, am spus. Ce probleme?

Asta l-a încurcat preț de-o clipă sau două, apoi, încrunându-se, a zis:

— E vremea pentru injecție.

— Ești medic? am întrebat.

— Nu, dar sunt autorizat să-ți fac o injecție.

— Iar eu refuz. E dreptul meu legal. Ce părere ai?

— O să faci injecția, a zis și a venit pe partea stângă a patului.

Într-o mână avea o seringă pe care până atunci o ferise vederii.

Lovitura a fost una urâtă, cam la zece centimetri sub centură aş spune, și l-a făcut să cadă în genunchi.

După o clipă a început să înjure.

— Mai apropie-te tu la distanță de-un scuipat, am zis, și-o să vezi ce pățești.

— Știm noi cum să ne ocupăm de pacienți ca tine, a icnit.

Am știut că venise vremea să acționez.

— Unde-mi sunt hainele?

A înjurat din nou.

— Atunci presupun c-o să trebuiască să le iau pe-ale tale. Dă-le încoace.

După ce i-am repetat asta și a treia oară, m-am plictisit de atâta vorbărie, așa că i-am aruncat așternuturile în cap și-am început să-l croiesc cu tija de metal.

În nici două minute, cred, eram înveșmântat în culoarea lui Moby Dick și cea a înghețatei de vanilie. Urât.

L-am îmbrâncit în șifonier și m-am uitat pe geamul cu grilaj. Am văzut Luna Veche ținând Luna Nouă în brațe, plutind deasupra unui șir de plop. Iarba era argintie și scânteietoare. Noaptea se târguia cătinel cu soarele. Nimic care să-mi arate unde se găsea locul ăsta. Mi se părea că aș fi, totuși, la etajul al doilea al clădirii și că se zărea un pătrățel de lumină mai jos în zid, în stânga mea, părând să indice un geam de la parter cu cineva treaz în spatele său.

Am părăsit camera și am apucat-o pe coridor. Înspre stânga, culoarul se oprea într-un perete unde era încastrată o fereastră cu grilaj. Mai erau patru uși, câte două de fiecare parte. Uși cum era și cea de la camera mea, probabil. M-am uitat pe fereastră și am văzut altă iarbă, alți copaci. Încă era noapte, nimic nou. M-am întors și-am pornit în cealaltă direcție.

Uși, uși, uși, fără lumină pe sub niciuna. Doar zgomotul pașilor mei, al pantofilor prea mari, împrumutați, pe care-i aveam în picioare.

Ceasul infirmierului, pe care mi-l pusesem la mână, arăta ora 5.44. Bara de metal mi-o băgasem la centură, pe sub jacheta albă a uniforme, și mi se freca de osul șoldului când pășeam. În tavan era, înșurubat la fiecare șapte metri, câte un bec de vreo 40 de wați.

Am ajuns la casa scărilor, spre dreapta. Ducea în jos, așa că am coborât pe acolo. Era mochetată și tăcută.

Etajul de dedesubt arăta ca al meu, șiruri de camere, așa că am continuat să cobor.

Când am ajuns la parter, am făcut dreapta, căutând ușa pe sub care se vedea lumină.

Am descoperit-o, tocmai în celălalt capăt al coridorului, și nu m-am obosit să bat.

Tipul stătea acolo într-un halat de baie împopoțonat, la un birou mare și lucios, uitându-se într-un soi de registru. Țsta nu era salon. S-a uitat la mine cu ochi mari și arzători, cu buzele întredeschise, pe cale să slobozească un țipăt pe care, din cauza expresie mele decise, nu l-a mai scos.

Am închis ușa după mine, am înaintat spre el și am zis:

— Bună dimineața. Ai dat de belea.

Cred că oamenii sunt mereu curioși în privința bealelei lor, fiindcă după cele trei secunde cât mi-a luat ca să străbat odaia, cuvintele lui au fost:

— Cum adică?

— Adică, am răspuns, ești pe cale să ai parte de un proces pentru că m-ai ținut izolat și de încă unul pentru malpraxis, pentru utilizare abuzivă de narcotice. Deja am simptome de sevraj și s-ar putea să devin violent...

S-a ridicat de pe scaun.

— Ieși afară, a zis.

Am văzut pe tăblia biroului un pachet de țigări. Mi-am luat una și-am răspuns:

— Stai jos și ține-ți gura. Avem de discutat.

S-a așezat, însă gura nu și-a ținut-o:

— Încalci o grămadă de reguli.

— Așadar să lăsăm instanța să decidă cine-i vinovatul. Vreau înapoi hainele și obiectele personale. O să plec de-aici.

— Nu ești în stare să...

— Nu te-a întrebat nimeni nimic. Dă-i bătaie în clipa asta sau o să ai de-a face cu legea.

A încercat să apese un buton de pe birou, dar l-am plesnit peste mână.

— În clipa asta! am repetat. Ar fi trebuit să-l apeși când am intrat. Acum e prea târziu.

— Domnule Corey, ești foarte dificil...

Corey?

— Nu eu m-am internat aici, am zis, dar al naibii să fiu dacă n-am dreptul să mă externez. Și acum e timpul. Așa că hai să-i dăm drumul.

— E limpede că nu ești în starea potrivită ca să părăsești această instituție, a răspuns doctorul. Nu pot permite așa ceva. O să chem pe cineva care să te conducă înapoi la tine în cameră și să te bage în pat.

— Ai face bine să nu faci asta sau o să afli în ce stare sunt. Aș avea, acum, câteva întrebări. Prima este: cine m-a internat aici și cine plătește pentru mine?

— Prea bine, a oftat, și mustăcioara mică și pleoștită i s-a lăsat în jos pe cât de mult era cu putință.

A tras un sertar și a băgat mâna înăuntru, însă eram în gardă.

Am reușit să i-l zbor din mână înainte să-l poată debloca: era un Colt automatic, calibrul .32, o armă foarte drăguță. Am tras eu însumi piedica, l-am luat de pe tăblie și, îndreptându-l spre el, am zis:

— O să-mi răspunzi la întrebări. E limpede că mă consideri periculos. S-ar putea să ai dreptate.

A schițat un zâmbet și și-a aprins și el o țigară, lucru care era o greșeală dacă voia să demonstreze siguranță de sine. Măinile îi tremurau.

— Foarte bine, Corey... dacă asta o să te bucure, a zis. Să știi că sora ta te-a internat aici.

Am început să-mi pun întrebări.

— Care soră?

— Evelyn.

Numele nu-mi spunea nimic.

— E ridicol. N-am mai văzut-o pe Evelyn de ani buni, am zis. Nici măcar nu știa că-s în partea asta de țară.

A ridicat din umeri.

— Și totuși...

— Unde stă acum? Vreau s-o sun, am spus apoi.

— N-am adresa ei la îndemână.

— Adu-o.

S-a ridicat, a traversat încăperea până la un fișet, l-a deschis și a scos o fișă.

Am cercetat-o. Doamna Evelyn Flaumel... Adresa din New York nu-mi era nici ea cunoscută, însă am memorat-o. Din ce spunea fișa, prenumele meu era Carl. Bun. Informații suplimentare.

Mi-am înfipt arma la curea, lângă țeava de metal, după ce-am împins piedica la loc, firește.

— OK, i-am zis. Unde-mi sunt hainele și cum ai de gând să mă plătești?

— Hainele ți-au fost distruse în accident. Și trebuie să-ți spun că ai picioarele rupte – stângul, în două locuri chiar. Sincer, nu-mi dau seama cum reușești să te ții pe picioare. N-au trecut decât două săptămâni...

— Mereu mă vindec repede. Acum, în privința banilor...

— Ce bani?

— Înțelegerea dintre noi, pentru malpraxis și cealaltă chestie, ca să nu ajungem la judecată.

— Nu fi ridicol!

— Cine-i ridicol? Mă mulțumesc cu o mie, bani gheață, pe loc.

— Nici nu vreau să discut așa ceva.

— Ai face bine să iei asta în considerare... câștigi sau pierzi, gândește-te numai ce reputație o să capete locul ăsta dacă reușesc să-i fac destulă „publicitate” înainte de proces. O să iau legătura, firește, cu Colegiul Medicilor, cu ziarele, cu...

— Șantaj, a zis. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

— Plătești acum sau plătești mai târziu, după ce este emisă hotărârea judecătorească. Nu-mi pasă. Dar ar fi mai ieftin așa.

Dacă se învoia, aveam să știu că intuiția mea era corectă și că la mijloc exista un strop de respect.

S-a holbat la mine, nu știu cât de mult.

În cele din urmă, a îngăimat:

— N-am o mie aici.

— Spune o sumă de compromis.

— Asta e deposedare de bunuri, a adăugat el după o scurtă tăcere.

— Nu și dacă-mi pui bănuții în palmă, șefule. Cum să fie, deci?

— S-ar putea să am cinci sute în seif.

— Adu-i.

Mi-a zis, după ce a aruncat o privire în interiorul unui seif mic încastrat în perete, că avea doar patru sute treizeci și nu voiam să las amprente pe seif doar ca să verific. Așa că am acceptat și mi-am îndesat bancnotele în buzunarul jachetei.

— Care-i cea mai apropiată companie de taxi care oferă servicii în zonă?

I-a zis numele și l-am verificat în cartea de telefon, de unde am aflat că eram în partea de nord a statului.

L-am pus pe el să sune și să-mi cheme o mașină, fiindcă nu știam cum se numește locul și nu voiam să aflu și el în ce stare mi-era memoria. Unul dintre bandajele pe care mi le scosesem îmi fusese înfășurat în jurul capului.

În timp ce comanda taxiul, am aflat și unde mă găseam: la Spitalul Privat Greenwood.

Am strivit chiștocul țigării, mi-am aprins alta și mi-am ușurat picioarele de vreo sută de kile, așezându-mă pe un scaun cu tapițerie cafenie de lângă raftul lui de cărți.

— Așteptăm aici și-o să mă conduci până la ușă, am zis. N-am mai auzit niciun cuvânt de la el.

Capitolul 2

Era cam ora opt când taxiul m-a lăsat la o intersecție oarecare din cel mai apropiat oraș. Am plătit cursa și am mers pe jos cam douăzeci de minute. M-am oprit apoi la un birt, m-am așezat la o masă și am comandat suc, două ouă, pâine prăjită, șuncă și trei cești de cafea. Șunca era prea unsuroasă.

După ce am servit micul dejun nu mai puțin de-un ceas, am luat-o din loc iarăși, am găsit un magazin de îmbrăcăminte și am așteptat să se facă nouă și jumătate, ora deschiderii.

Am cumpărat pantaloni, trei tricouri, o curea, lenjerie intimă și o pereche de pantofi care mi se potriveau. Am mai luat de-acolo o batistă, un portofel și un pieptene de buzunar.

Pe urmă am găsit o autogară și m-am suit într-un autobuz cu destinația New York. N-a încercat nimeni să mă oprească. Aparent nu mă căuta nimeni.

Așezat acolo, privind peisajul rural zugrăvit în culorile toamnei și suflat de vânturi tăioase sub cerul luminos și rece, am trecut în revistă tot ce știam despre mine și despre situația în care mă aflam.

Fusesem înregistrat la Greenwood sub numele Carl Corey de către sora mea, Evelyn Flaumel. Asta se întâmplase după un accident ce avusese loc cu aproximativ cincisprezece zile în urmă, în care suferisem fracturi ale oaselor, care acum nu mă mai stânjeneau defel. Nu mi-o aminteam pe Evelyn. Personalul de la Greenwood fusese

instruit să mă țină într-o stare pasivă și se înfricoșaseră de brațul legii când scăpasem și-i amenințasem. Bun. Așadar cineva se temea de mine, din nu se știe ce pricină. Aveam să joc, atunci, cartea asta.

M-am silit să-mi amintesc amănuntele accidentului, am zăbovit pe acest subiect până m-a luat durerea de cap. Nu fusese un accident. Așa simțeam, deși nu știam de ce. Dar urma să aflu odată și-odată, iar cineva avea să plătească pentru asta. Și chiar cu vârf și îndesat! O furie, o mânie grozavă mi se umfla în piept. Oricine încercase să-mi facă rău, să mă folosească, o făcuse pe riscul său și-avea să-și capete plata după merit, indiferent cine va fi fost. Simțeam o dorință intensă de a ucide, de a-l distruge pe cel răspunzător și mai știam că nu era pentru prima oară în viață când avusesem sentimentul ăsta. Știam că mă mai lăsasem pradă lui în trecut. Mai mult decât o dată.

Mă uitam pe geam, priveam cum cad frunzele moarte.

Când am ajuns în metropolă, cel dintâi lucru pe care l-am făcut a fost să intru în prima frizerie, să mă tund și să mă bărbieresc, iar al doilea să-mi schimb cămașa și maieul în toaleta bărbaților, fiindcă nu suport să mă gâdile pe ceafă fire de păr tăiate. Pistolul care aparținea tipului fără nume de la Greenwood era în buzunarul drept al hainei. Presupun că, dacă cei de la Greenwood ori soră-mea voiau să mă salte, m-ar fi putut acuza că port armă fără permis. Însă am decis s-o păstrez. Mai întâi trebuia să mă găsească, și voiam un motiv. Am hăpăit grăbit ceva la prânz, am schimbat metrouri și autobuze vreo oră, apoi am luat un taxi până la locuința din Westchester a lui Evelyn, sora mea în acte și, speram eu, un impuls pentru memorie.

Decisesem deja, înainte să ajung, cum să abordez situația.

Așa că atunci când ușa uriașei case vechi s-a deschis ca răspuns la bătăile mele, după o așteptare de vreo treizeci de secunde, știam ce-o să zic. Mă gândisem la asta în

timp ce străbătusem aleea pietruită, lungă, șerpuitoare și albă, printre stejarii întunecați și arțarii deschiși la culoare, ale căror frunze uscate se sfărâmau sub pașii mei, simțind răceala vântului pe sub gulerul ridicat al jachetei, pe ceafa ce abia-mi scăpase de părul de prisos. Mirosul loțiunii de păr se amesteca cu un iz umed ce venea de la vițele de iedera care acopereau zidurile clădirii vechi, de cărămidă. Nu percepeam nimic familiar. Nu cred că mai fusesem vreodată acolo.

Bătusem la ușă și, ca răspuns, ceva rezonase.

Îmi vârâsem apoi mâinile în buzunare și așteptam.

Când ușa s-a deschis, am zâmbit și-am înclinat din cap către fata în casă cu chipul plin de alunițe, cu tenul negricios și cu accent portorică.

— Da? a zis.

— Aș dori s-o văd pe doamna Evelyn Flaumel, te rog.

— Cine să spun c-o caută?

— Fratele ei, Carl.

— A, intrați, vă rog.

Am pătruns într-un vestibul a cărui podea era un mozaic de lespezi mărunte de culoare turcoaz și roz-deschis, cu lambriuri de mahon și o jardinieră plină de plante cu frunze mari ce ocupa o despărțitură din stânga. Deasupra, un cub de sticlă și email arunca o lumină galbenă.

Fata a plecat, iar eu căutam să-mi agăț privirea de ceva familiar.

Nimic.

Așa c-am așteptat.

Nu peste mult timp, fata s-a întors, a zâmbit, a plecat capul și a zis:

— Vă rog să mă însoțiți. Vă așteaptă în bibliotecă.

Am urmat-o, am urcat trei trepte și-am parcurs un coridor pe lângă două uși închise. A treia ușă din stânga era deschisă și servitoarea mi-a făcut semn să intru. Am intrat, apoi m-am oprit în prag.

Ca toate bibliotecile, încăperea era plină de cărți. Mai erau acolo și trei tablouri, două ale unor peisaje liniștite, bucolice și altul înfățișând o imagine calmă a mării. Pe dușumea era o mochetă groasă, verde. Lângă biroul uriaș se găsea un glob pământesc mare, cu Africa îndreptată spre mine, și în spatele său o fereastră cât peretele, formată din opt canaturi de sticlă. Însă nu din cauza lor mă oprisem.

Femeia din spatele biroului purta o rochie cu guler larg și decolteu în V, de culoare albastru-verzui, avea părul lung, tuns cu breton, de un amestec între nuanța roșiatică a norilor la apus și tenta unei flăcărui de lumânare într-o încăpere întunecată. Era culoarea ei naturală, știam asta cumva, iar ochii, în spatele unor lentile de ochelari de care nu credeam să aibă nevoie, erau la fel de albaștri ca lacul Erie la ora trei după-amiaza, pe timp de vară; culoarea zâmbetului ei abia schițat se potrivea cu părul. Și totuși niciunul dintre aceste motive nu era cel pentru care mă oprisem în loc.

O știam de undeva, deși nu puteam spune de unde.

Am înaintat, zâmbind la rându-mi.

— Bună, am zis.

— Stai jos, te rog, a spus arătând către un fotoliu cu rezemători mari și spătar înalt, voluminos și portocaliu, un pic înclinat pe spate, exact de felul celor în care-mi plăcea să mă tolănesc.

Așa am și făcut, lăsând-o să mă cerceteze cu privirea.

— Mă bucur să văd că ți-ai revenit.

— Și eu la fel. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Trebuie să spun că nu mă așteptam să te văd aici.

— Știu, am mințit fără să clilesc, dar uite-mă, am venit să-ți mulțumesc pentru dragostea și grija de soră.

Am strecurat o notă de ironie în frază, ca să-i observ reacția.

În clipa aceea, în cameră a intrat un câine enorm – un ogar irlandez – care s-a ghemuit în fața biroului. A mai apărut unul, care a dat de două ori înconjurul globului înainte de a se lungi pe jos.

— Ei bine, a zis răspunzându-mi cu egală ironie, măcar atât am putut să fac pentru tine. Ar trebui să nu mai conduci cu atâta nesăbuiță.

— Pe viitor, o să fiu mai atent, promit.

Nu știam în ce fel de joc intrasem, dar de vreme ce ea nu știa că eu nu știam, am decis să-i storc orice informații aș fi putut.

— M-am gândit c-o să vrei să știi în ce stare sunt, așa c-am venit ca să vezi cu ochii tăi.

— Da, eram curioasă, a răspuns. Ai mâncat?

— Un prânz ușor, acum câteva ore.

A chemat-o pe fata în casă și a cerut mâncare. Apoi a continuat:

— Mă gândeam eu c-o să pleci de la Greenwood de capul tău când aveai să fii în stare, dar n-am crezut să fie așa de repede totuși, și nici c-o să vii aici.

— Știu, am zis, de asta am și făcut-o.

Mi-a oferit o țigară, am luat-o, apoi am aprins-o și pe a ei, și pe a mea.

— Mereu ai fost imprevizibil, mi-a spus în cele din urmă. Și cu toate că asta ți-a fost de folos în trecut, n-ai băga mâna în foc c-o să te ajute și acum.

— Ce vrei să spui?

— Miza e mult prea mare pentru o cacealma și cred că asta încerci, cu sosirea ta aici. Mereu ți-am admirat curajul, Corwin, dar nu fi nerod. Știi cum stau lucrurile.

Corwin? Am trecut numele în catastif, sub „Corey”.

— Poate că nu știu, am zis. Am dormit ceva, ai uitat?

— Vrei să spui că n-ai reluat legătura?

— N-am avut ocazia de când m-am trezit.

Și-a aplecat capul într-o parte și și-a mijit ochii minunați.

— Imprudent, a zis, dar posibil. Posibil, da. S-ar putea să vorbești serios. S-ar putea. O să presupun că așa stau lucrurile deocamdată. În cazul ăsta, se prea poate să fi făcut un lucru isteț, un lucru care să-ți apere pielea. Lasă-mă să mă gândesc.

Am tras din țigară, sperând să mai zică ceva. Însă n-a făcut-o, așa c-am decis să mă folosesc de ceea ce părea un avantaj obținut în acest joc pe care nu-l înțelegeam, cu jucători pe care nu-i știam, pe mize de care n-aveam habar.

— Faptul că-s aici spune ceva, am zis.

— Da, a spus ea, știu. Dar ești deștept, și asta ar putea indica mai mult decît un lucru. Vom trăi și vom vedea.

Să așteptăm ce? Să vedem ce? Ce fel de lucru?

Apoi au venit fripturi și-o carafă cu bere, așa că am fost temporar eliberat de necesitatea de a emite afirmații generale și criptice pe care ea să le poată socoti subtile sau prudente. Friptura era numai bună, rozalie pe dinăuntru și zemoasă. Am rupt cu dinții din pâinea proaspătă, cu crustă tare, și, însetat, am dat pe gât berea cu poftă. A rîs, văzându-mă cum înfulec, în vreme ce-și tăia mîncarea în dumicați micuți.

— Îmi place cheful tău de viață, Corwin. E unul dintre motivele pentru care tare n-aș vrea să te desparți de ea.

— Și eu la fel, am bolborosit.

În vreme ce mîncam, am măsurat-o din priviri. Am văzut-o parcă aieveya într-o rochie lungă, verde ca marea, cu umerii goi. În spatele nostru se cânta, se dansa, se auzeau voci. Eu purtam negru, argintiu și... Vedenia s-a destrămat. Însă era o amintire adevărată, știam asta, și am blestemat, în sinea-mi, că nu-mi aminteam totul. Ce-mi spusese, în rochia ei verde, mie, în negru și argintiu, în acea noapte, prin zvonul de muzică, dans și voci?

Am mai turnat bere din carafă și am decis să-mi verific vedenia.

— Țin minte o noapte, am zis, când erai toată în verde și eu îmi purtam culorile. Ce plăcut părea totul... și muzica...

Pe chipul ei s-a instalat o expresie nostalgică, netezindu-i obraji.

— Da, a zis. Ce vremuri bune, așa-i?... Chiar n-ai ținut legătura?

— Pe cuvânt de onoare, am zis încă în beznă.

— Lucrurile s-au înrăutățit mult, iar în Umbre există mai multe orori decât s-ar fi gândit cineva...

— Și...? am insistat.

— El încă are de furcă, a încheiat apoi.

— Ah.

— Da, și o să vrea să știe unde te situezi.

— Chiar aici.

— Adică...

— Deocamdată, i-am spus poate prea repede, fiindcă ochii ei s-au mărit. De vreme ce încă nu știu cum se prezintă pe deplin lucrurile...

— Aha.

Ne-am terminat apoi friptura și berea, și le-am dat oasele câinilor.

După aceea am băut cafea și-am început să simt în mine o căldură frățească, însă am stăvilit-o.

— Și ceilalți? am întrebat.

Putea să însemne orice, însă părea o întrebare nepriemdică.

M-am temut, o clipă, că o să mă întrebe la ce mă refer. S-a rezemat însă de speteaza scaunului, a ridicat privirea spre tavan și-a zis:

— Ca întotdeauna, nu se mai aude nimic nou. Poate că felul în care ai procedat tu a fost cel mai înțelept. Mă bucur și eu de asta. Dar cum să uiți vreodată... gloria?

Am plecat ochii, fiindcă nu eram sigur ce transmitea privirea lor.

— Nu poți. Nu este cu putință să uiți.

A urmat o tăcere lungă, încordată, după care a întrebat:

— Mă urăști?

— Sigur că nu, am reacționat. Cum aş putea... ținând cont de situație?

Asta a părut să-i placă; a zâmbit arătându-și dinții, care erau foarte albi.

— Bine, și mulțumesc. Ești, în orice caz, un adevărat cavalier.

Am înclinat capul, cu un zâmbet subțire.

— O să-mi sucești capul.

— Nu prea cred, a zis, ținând cont de situație.

Și m-am simțit stingherit.

Simțeam încă furia și mă întrebam dacă ea știe către cine trebuia să o îndrept. Simțeam că știe. Am luptat cu dorința de a o întreba chiar în clipa aceea și m-am abținut.

— Ei bine, ce propui să facem în continuare? a întrebat într-un târziu, la care i-am răspuns pe loc:

— Sigur, nu ai încredere în mine...

— Cum am putea avea noi încredere?

Eram hotărât să-mi amintesc în ce consta acel „noi”.

— Bine, atunci. Deocamdată, sunt dispus să mă pun sub supravegherea ta. O să rămân aici, unde poți să fii cu ochii pe mine.

— Și-apoi?

— Apoi? Mai vedem.

— Șiret, foarte șiret. Și mă pui într-o poziție bizară. (Spusesem asta fiindcă n-aveam încotro să mă duc, iar banii obținuți prin șantaj nu aveau să mă țină prea mult.) Da, sigur că poți rămâne aici. Dar te avertizez – și zicând asta și-a trecut degetele peste ceva ce crezusem că-i un pandantiv pe care-l purta la gât, prins de un lăntșor – asta e un fluier cu ultrasunete pentru câini. Donner și Blitzen, aici de față, mai au patru frați și toți sunt dresați să se ocupe de cei care îmi dau de furcă. Răspund cu toții la fluierul meu. Așa că să nu te-apuci să umbli prin locuri pe unde n-o să fii dorit.

Dacă suflu o dată sau de două ori, până și tu o să le cazi pradă. Rasa lor e motivul pentru care nu mai există lupi în Irlanda, să știi.

— Știu, am zis dându-mi seama că într-adevăr știam.

— Da, a urmat Evelyn. Lui Eric o să-i placă faptul că-mi ești musafir. Asta ar trebui să-l facă să-ți dea pace, adică ceea ce și vrei, *n'est ce-pas*?

— *Oui*, am răspuns.

Eric! Numele ăsta îmi spunea ceva! Cunoscusem un Eric și asta, cumva, fusese foarte important. Nu de curând. Însă acest Eric pe care-l știusem încă mai era prin preajmă, și lucrul ăsta conta.

De ce?

Un motiv ar fi fost că-l uram. Îl uram suficient încât să mă gândesc să-l ucid. Poate că și încercasem s-o fac.

Mai era, pe lângă asta, și o legătură între noi, știam sigur.

Rudenie?

Da, rudenie. Niciunuia dintre noi nu-i plăcea că suntem frați... îmi aminteam, îmi aminteam...

Eric cel mare și puternic, cu barba lui umezită și ondulată, și ochii – întocmai ca ai lui Evelyn!

M-a curentat o nouă străfulgerare de amintire, tâmpilele au început să-mi zvâcnească și, deodată, mi s-a încălzit ceafa.

N-am lăsat nimic din toate astea să mi se citească pe chip, însă m-am străduit să mai trag din țigară, să mai sorb din bere, dându-mi seama că Evelyn chiar era sora mea! Doar că n-o chema Evelyn. Nu-mi venea în minte numele ei adevărat, dar nu era Evelyn. Să fiu atent, mi-am zis. Să nu folosesc niciun nume când mă adresez ei, până îmi amintesc.

Și cu mine cum stăteau lucrurile? Ce se petrecea împrejurul meu?

Eric, am simțit brusc, avusese ceva de-a face cu accidentul. Trebuia să fie unul fatal, însă scăpasem cu viață. El

era răspunzător, nu? Da, mi-a răspuns intuiția. Sigur era Eric. Iar Evelyn era de partea lui, îi plătise pe cei de la Greenwood să mă țină în comă. Mai bine decât mort, însă...

Mi-am dat seama că, într-un fel, mă predasem lui Eric venind la Evelyn și că, dacă zăboveam, aveam să-i fiu prizonier, aveam să fiu vulnerabil și altor atacuri.

Însă ea sugerase că, datorită faptului că eram acolo, Eric o să mă lase-n pace. Aveam o mulțime de întrebări fără răspuns. Nu puteam lua nimic de bun. Trebuia să rămân neconținut în gardă. Poate că ar fi fost mai bine dacă plecam de-acolo și gata, dacă lăsam amintirile să-mi revină treptat.

Însă simțeam în mine un impuls, un imbold teribil. Trebuia să aflu întreaga poveste cât mai curând cu putință și să acționez de îndată ce aflu. Era ca o dorință de nestăvilit. Dacă pericolul era prețul pentru amintire și riscul era costul ocaziei de a afla, atunci așa să fie. Am decis să rămân.

— Și țin minte, a zis Evelyn, făcându-mă să-mi dau seama că vorbea deja de ceva vreme și că n-o ascultasem.

Poate din cauza felului reflexiv în care rostise vorbele, fără a aștepta răspuns – și din cauza vârtejului de gânduri din capul meu.

— Țin minte ziua în care l-ai bătut pe Julian la jocul lui preferat și a aruncat în tine cu un pahar de vin, și te-a înjurat. Dar ai luat premiul. Și brusc s-a temut să nu fi mers prea departe. Însă tu ai râs și ai băut un pahar cu el. Cred că s-a simțit prost c-a avut izbucnirea aia, el care e de obicei așa de rece, și cred că în ziua aia te-a invidiat. Mai știi? Cred că, într-o anumită măsură, te-a imitat mereu de atunci. Dar tot îl urăsc și sper să se ducă la fund cât de curând. Simt că așa o să fie...

Julian, Julian, Julian. Da și nu. Ceva legat de un joc și de mine stârnind furia unui om printr-un autocontrol aproape legendar. Da, era ceva familiar în toate astea; și nu, nu puteam spune cu certitudine ce presupusese toată tărășenia.

— Și Caine, cum l-ai dus de nas! Încă te urăște, să știi...

Începeam să înțeleg că nu eram foarte simpatizat. Cumva, sentimentul ăsta îmi făcea plăcere.

Caine... și numele ăsta suna familiar. Foarte.

Eric, Julian, Caine, Corwin. Numele îmi pluteau în minte și, într-un fel, simțeam că-mi amintesc prea multe.

— A trecut atâta vreme... am zis aproape involuntar, și părea să fie adevărat.

— Corwin, a zis ea, să n-o mai dăm cotită. Vrei mai mult decât protecție. Și încă ești destul de puternic să obții ceva din asta, dacă îți joci cărțile cum trebuie. Nu-mi pot da seama ce ai în minte, dar poate vom reuși să facem o înțelegere cu Eric.

„Noi” părea să-și fi schimbat acum înțelesul. Ajunsese la vreo concluzie în privința folosului meu în toată istoria asta tulbure. Vedea o ocazie de a câștiga ceva pentru ea însăși, îmi dădeam seama. Am schițat un zâmbet.

— De asta ai venit? a continuat ea. Ai o propunere pentru Eric, ceva care să necesite un mijlocitor?

— Posibil, am răspuns, dar după ce mă mai gândesc la asta un pic. Mi-am revenit în simțiri de puțină vreme și am de cugetat la multe. Am vrut totuși să mă aflu în cel mai bun loc, de unde să pot acționa rapid, dacă ar fi să decid că interesele mele înclină spre Eric.

— Ai grijă, a zis. Știi că o să-i transmit orice cuvânt.

— Firește, am spus neștiind defel lucrul ăsta și bâjbâind după un mic punct de sprijin. Doar dacă interesele tale n-ar fi aceleași cu ale mele.

Sprâncenele i s-au apropiat, lăsând să apară riduri minuscule între ele.

— Nu sunt prea sigură ce propui.

— Încă nu propun nimic. Sunt doar complet deschis și cinstit cu tine și-ți spun că nu știu. Nu sunt absolut sigur că vreau o înțelegere cu Eric. Până la urmă...

Am lăsat intenționat fraza neterminată, fiindcă n-aveam cu ce s-o sfârșesc, deși simțeam c-ar trebui.

— Ți s-a oferit o alternativă? a întrebat ea și s-a ridicat brusc, apucând fluierul de la gât. Bleys! Firește!

— Stai jos, am zis, și nu fi ridicolă. M-aș pune așa liniștit în mâinile tale, așa de lipsit de griji, ca să ajung mâncare la câini doar fiindcă te-a dus pe tine gândul la Bleys?

S-a relaxat, poate chiar s-a cufundat un pic în scaun, apoi s-a îndreptat din nou de spate.

— Probabil că nu, a zis într-un târziu, dar știu că ești jucător și înșelător. Dacă ai venit aici ca să scapi de un partizan, nu te oboseai să-ncerci, nu sunt așa de importantă. Ar fi trebuit să știi asta deja. În plus, întotdeauna mi s-a părut că mai degrabă mă placi.

— Te-am plăcut și te plac, am zis, așa că n-ai de ce să-ți faci griji, nu-i cazul. E interesant, totuși, c-ai adus vorba de Bleys.

Momeală, momeală! Erau atâtea lucruri pe care voiam să le știu!

— De ce? Te-a abordat el cumva?

— Aș prefera să nu spun, am răspuns sperând să-mi dea vreun indiciu, ceva.

Apoi, fiindcă știam acum ce sex avea Bleys:

— Dacă a făcut-o, i-am spus și lui ce i-aș spune și lui Eric: O să mă mai gândesc.

— Bleys, a repetat ea.

Bleys, mi-am zis și eu, Bleys. Pe tine te plac. Am uitat de ce, și știu că există și motive pentru care n-ar trebui, dar te plac. Știu sigur.

Am mai stat așa un timp, simțindu-mă ostenit, dar fără vreo intenție s-o arăt. Trebuia să mă țin tare. Știam că trebuia.

Am stat, am zâmbit și am zis:

— Frumoasă bibliotecă ai aici.

— Mersi, a răspuns ea. Bleys, a repetat după o vreme. Chiar crezi c-ar avea o șansă?

Am ridicat din umeri.

— Cine știe? Eu sigur nu. Poate că are. Ori poate că n-are. Evelyn m-a privit, cu ochii un pic măriți și buzele întredeschise.

— Tu nu? a zis. Nu te vezi acolo pe tine însuși, așa-i? Am râs, doar pentru a-i contracara emoția din glas.

— Nu fi prostuță, am spus după ce-am terminat de hohotit. Eu?

Însă, când o zisese, simțisem că pe undeva, în adâncul meu, ceva răspunsese cu un puternic „Și de ce nu?”

Dintr-odată mi s-a făcut frică.

Ea a părut ușurată, totuși, la decizia mea de lucrul acela, care-o fi fost el. A zâmbit și a indicat spre un bar încastrat în perete, la stânga mea.

— Aș vrea puțin Irish Mist, a zis.

— Și eu, de fapt, am spus ridicându-mă și aducând câte un pahar pentru fiecare. Știi, am continuat după ce m-am așezat iar, e plăcut să ne ținem tovărășie așa, fie și pentru scurt timp. Stârnește amintiri.

Ea a zâmbit, un surâs încântător.

— Ai dreptate, a spus sorbindu-și băutura. Cu tine prin preajmă, aproape că mă simt în Amber.

Am fost gata să scap paharul din mână.

Amber! Cuvântul îmi trimisese un fior prin șira spinării!

Apoi a început să plângă și m-am ridicat s-o cuprind cu brațul pe după umeri, ca s-o alin.

— Nu plânge, micuț. Haide, te rog. Mă faci și pe mine să mă simt nefericit.

Amber! Era ceva acolo, ceva electric și plin de forță!

— O să trăim din nou zile bune cândva, am adăugat cu voce domoală.

— Chiar crezi?

— Da, am rostit mai cu putere. Cred!

— Ești nebun. Poate de-aia ai și fost mereu fratele meu preferat. Aproape c-aș crede tot ce spui, chiar dacă știu că ești nebun.

A mai plâns un pic și s-a oprit.

— Corwin, dacă izbutești – dacă printr-un noroc chior și fantastic o scoți la capăt – o să-ți amintești de surioara ta, Florimel?

— Da, am zis știind că acesta îi era numele. Da, o să te țin minte.

— Mulțumesc. O să-i spun lui Eric doar esențialul, iar de Bleys nici n-o să aduc vorba, și nici de ultimele mele bănuieli.

— Mulțumesc, Flora.

— Dar n-am încredere în tine nici cât negru sub unghie, a adăugat. Să ții minte și asta.

— Se înțelege de la sine.

Și-a chemat apoi servitoarea să mă conducă într-un dormitor, unde am izbutit să mă dezbrac, m-am prăbușit pe pat și am dormit timp de unsprezece ore.

Capitolul 3

Dimineața, când m-am trezit, nu mai era acasă și nu-mi lăsase niciun mesaj. Fata mi-a servit micul dejun în bucătărie, apoi a plecat să-și facă treaba. Renunțasem la ideea de a stoarce informații de la ea, fiindcă ori n-ar fi știut, ori nu mi-ar fi spus ce voiam să aflu și, neîndoielnic, i-ar fi raportat Florei despre încercările mele de a o trage de limbă. Așa că, de vreme ce rămăsesem de capul meu, am decis să mă întorc în bibliotecă și să văd ce pot afla de-acolo. Și, pe lângă asta, îmi plac bibliotecile. Mă simt confortabil și în siguranță cu atâtea ziduri de cuvinte, frumoase și înțelepte, în jur. Mereu mi-e mai bine când văd că există ceva care poate ține umbrele departe.

Donner sau Blitz, ori vreunul din neamul lor, a apărut de undeva și s-a ținut după mine în bibliotecă, pășind țeapăn și adulmecându-mi urma. Am încercat să mă arăt prietenos cu copoiul, dar era ca și cum ai încerca să faci schimb de politețuri cu polițistul rutier care-ți semnalizează să tragi pe dreapta. M-am uitat și prin alte încăperi în drumul meu, însă toate erau doar niște locuri aparent inofensive.

Am pătruns așadar în bibliotecă, unde Africa era îndreptată tot spre ușă. Am închis ușa după mine, ca să împiedic accesul câinilor, și am început să dau roată prin încăpere, citind titlurile de pe rafturi.

Erau puzderie de cărți de istorie. Păreau chiar să domine colecția surorii mele. Se mai găseau acolo și multe albume de artă, din cele mari și costisitoare, și am răsfoit câteva.

De obicei gândesc cel mai bine când îmi ocup mintea cu alte lucruri.

M-am întrebat care erau sursele averii atât de vizibile a Florei. Dacă eram rude, asta însemna că mă bucuram și eu de o anume opulență? M-am gândit la statutul meu economic și social, la profesia și la originile mele. Aveam senzația că nu-mi făcusem niciodată griji în privința banilor și că mereu existaseră căi să-i obțin, să rămân mulțumit. Aveam și eu un conac ca ăsta pe undeva? Nu-mi puteam aminti.

Cu ce mă ocupam?

M-am așezat în spatele biroului ei și mi-am examinat mintea, căutând însușiri și cunoștințe speciale pe care le-aș fi putut avea. E dificil să te autocercetezi în felul ăsta, ca un străin. Poate de-aia nici n-am reușit să scot nimic. Ce-i al tău e pus deoparte și pare, pur și simplu, să țină de alcătuirea ta interioară. Atâta tot.

Doctor? Profesia asta mi-a venit în minte în timp ce priveam niște desene anatomice de-ale lui Da Vinci. Aproape din reflex, mental, începusem să parcurg etapele a diverse operații chirurgicale. Mi-am dat seama că făcusem, în trecut, asemenea proceduri medicale pe oameni.

Dar nu era asta. Cu toate că-mi dădeam seama că am pregătire medicală, știam în același timp că făcea parte din altceva. Știam, cumva, că nu sunt un chirurg practician. Atunci? Ce mai implica povestea asta?

Ceva mi-a atras atenția.

Așezat la birou, aveam vedere spre peretele din partea opusă a sălii. Și pe acel perete, printre alte lucruri, atârna o spadă veche de cavalerie, pe care n-o observasem când intrasem prima oară în încăpere. M-am ridicat, am traversat podeaua până acolo și am luat sabia de pe suportul ei. Am protestat în sine-mi, nemulțumit de starea în care se afla. Voiam o cârpă cu ulei și o piatră de ascuțit ca s-o fac să arate cum fusese cândva. Știam câte ceva despre arme vechi, în special despre armele cu tăiș.

Simțeam spada ușoară și utilă în mână, mă simțeam în stare s-o mânuiesc cu îndemânare. Am luat poziție de gardă. Am parat și-am împuns de câteva ori. Da. Știam s-o folosesc.

Ce fel de cunoștințe erau, deci, astea? M-am uitat în jur, căutând alte obiecte care să-mi învioreze memoria.

Nimic altceva nu mi-a mai trezit vreo amintire, așa că am pus la loc sabia și m-am întors la birou. Dacă tot eram acolo, m-am gândit să văd ce e prin sertare.

Am început cu cel din mijloc și apoi, unul după altul, le-am deschis pe cel din stânga și pe cel din dreapta.

Hârtii, plicuri, timbre, agrafe de birou, creioane folosite, elastice – tot ce te-ai aștepta să găsești.

Trăgeam sertarele cu totul și le puneam în poală, inspectându-le conținutul. Nu era doar o idee. Făcea parte dintr-un soi de antrenament pe care cândva îl promisem, ceva care-mi spunea că trebuia să mă uit și pe laturi și pe părțile din dos ale sertarelor.

Un lucru aproape că-mi scăpase, dar l-am observat în ultima clipă: spatele sertarului din stânga jos nu se ridica la fel de sus precum cele ale altor sertare.

Asta indica ceva. Când am ingenuncheat și m-am uitat în lăcașul sertarului, am văzut un obiect mic, un fel de cutie, prins în partea de sus.

Era un sertăraș separat, vârât în spate și încuiat.

Mi-a luat cam un minut de suceală cu diverse agrafe, ace de siguranță și, în cele din urmă, cu un încălțător metalic pe care-l văzusem în alt sertar. Încălțătorul a rezolvat problema.

Sertarul conținea un pachet de cărți de joc.

Iar pe pachet se afla o emblemă ce m-a făcut să înlemnesc pe loc, în genunchi, deodată ud de sudoare și cu răsuflarea întretăiată.

Era imaginea unui inorog pe o pajiște, ridicat pe picioarele dinapoi, cu capul ușor întors spre dreapta.

Știam însemnul acela și mă durea că nu-l puteam numi.

Am deschis pachetul și am scos cărțile. Erau cărți de tarot, cu cele patru suite ale lor de sceptre, pentagrame, cupe și spade, însă Atuurile erau cu totul neobișnuite.

Am pus la locul lor amândouă sertarele, având grijă să nu-l încui pe cel mic, înainte de a-mi continua inspectia.

Cărțile păreau aproape vii, de parcă Atuurile ar fi fost gata oricând să pășească afară prin suprafețele acelea lucitoare. Erau reci și am simțit o plăcere aparte atingându-le. Am știut imediat că, la un moment dat, avusesem și eu un pachet de cărți ca ăsta.

Am început să le înșir pe tăblia biroului. Una înfățișa un omuleț cu chip viclean, cu nasul ascuțit, rânjetul larg și o claie de păr de culoarea paiului. Veșmântul îi era un soi de costum renescentist în portocaliu, roșu și cafeniu. Purta nădragi lungi și o jiletcă strâmtă cu broderii. Și-l recunoșteam. Numele lui era Random.

Următoarea era reprezentarea pasivă a lui Julian, cu părul lung, negru, și ochii albaștri, în care nu se citea nici înflăcărare, nici compasiune. Era îmbrăcat într-o armură albă de solzi, nici argintie, nici de vreo culoare metalică, ci arătând mai degrabă ca și cum ar fi fost smălțuită. Știam, cu toate acestea, că armura îi era nespus de dură și rezistentă la lovituri, în ciuda aspectului decorativ și ceremonial. Pe el îl bătusem la jocul lui preferat, drept care aruncase în mine cu un pahar de vin. Îl recunoșteam și-l uram.

Era, apoi, întruchiparea întunecată și cu ochi negri a lui Caine, înveșmântat în satin negru și verde, purtând pe cap un tricorn aranjat îndrăzneț într-o parte, din care îi cădea pe spate un mănunchi de pene verzi. Stătea în profil, cu o mână în șold și vîrfurile cizmelor curbate în sus, iar la cingătoare purta un pumnal bătut cu smaralde. Aveam pentru el sentimente nelămurite, contradictorii.

Apoi era Eric. Chipeș după standardele oricui, avea părul atât de negru, încât părea aproape albastru. Barba i se

cârlionța în jurul gurii mereu zâmbitoare, iar veșmintele îi erau simple: haină și pantaloni de piele strânși pe picior, o manta, cizme negre cu carâmbi înalți. Purta o cingătoare roșie de care atârna o sabie lungă, argintie, cu un rubin în mâner. Gulerul ridicat al mantiei avea tiv roșu, la fel ca mânecile. Măinile, cu degetele mari înfipite în centură, erau vânoase și păreau teribil de puternice. O pereche de mănuși negre i se șteau de la centură în dreptul șoldului drept. El fusese, eram sigur. El încercase să măucidă. L-am cercetat și-am simțit că mi-e oarecum frică de el.

Următoarea imagine era a lui Benedict, înalt și cu chipul posac, subțiratic, tras la față, cu mintea cuprinzătoare. Purta portocaliu, galben și cafeniu și-mi amintea de căpițele de fân, de dovleci, de sperietorile de ciori și de legenda Călărețului Fără Cap. Falca inferioară îi era prelungă și puternică, avea ochii căprui și părul șaten, care nu se încrețea niciodată. Stătea lângă un cal arămiu și se sprijinea într-o lance de care era prinsă o ghirlandă de flori. Rareori râdea. Îmi plăcea de el.

M-am poticnit când am văzut ce era pe următoarea carte, am simțit că-mi sare inima, că mi se izbește de coșul pieptului, cerând să fie lăsată afară.

Eram eu.

Mă văzusem în oglindă când mă bărbierisem, și arătam aidoma cu imaginea de acolo. Ochii verzi, părul negru, cu îmbrăcăminte neagră și argintie, da. Aveam o capă pe umeri, înfoiată ușor de parcă ar fi bătut vântul. În picioare purtam cizme negre ca ale lui Eric și aveam și eu o sabie, doar că a mea era mai grea, deși nu la fel de lungă precum a lui. În mâini purtam mănuși argintii, de zale. Cheotoarea de argint de la gât avea forma unui trandafir.

Eu. Corwin.

Din următoarea carte mă privea un bărbat mare, puternic. Semănam, însă avea fălcile mai late. Și știam că era mai solid decât mine, cu toate că și mai lent. Forța îi era legendară.

Purta un strai lung, albastru și cenușiu, prins la mijloc cu o curea lată, neagră, și era înfățișat în picioare, râzând. La gât, pe un cordon greu, atârna un corn de vânătoare din argint. Purta barbă tăiată scurt și o mustață subțire. Ținea în mâna dreaptă un pocal cu vin. Am simțit pentru el o afecțiune bruscă. Apoi mi-am amintit și numele lui. Era Gerard.

Venea la rând un bărbat cu barba roșcovană și părul ca o coamă de foc, îmbrăcat în roșu și portocaliu, cu veșminte de mătase, care ținea în mâna dreaptă o sabie, un pahar cu vin în stânga și în ai cărui ochi, la fel de albaștri precum ai Florei sau ai lui Eric, dansau luciri diavolești. Avea bărbia lunguiață, însă barba i-o acoperea. Lama sabiei îi era decorată cu un filigran complicat, auriu. Purta pe degetele mâinii drepte două inele uriașe, iar pe stânga unul: smarald, rubin, respectiv safir. Acesta, o știam, era Bleys.

Apoi mai era o siluetă ce aducea atât cu Bleys, cât și cu mine. Trăsăturile mele, deși mai mărunte, ochii mei. Părul lui Bleys, fără barbă. Purta un costum de călărie verde și stătea călare pe un cal alb, cu fața spre partea dreaptă a cărții de joc. Se ghicea în el atât forță, cât și slăbiciune, căutare, cât și abandon. Pe acesta îl aprobam și-l dezaprobam, simțeam că mă atrage, dar și că mă respinge. Numele îi era Brand. Îndată ce ochii mi-au căzut asupra lui, am știut.

Mi-am dat seama, de fapt, că-i știam prea bine pe toți, că mi-i aminteam pe toți, cu punctele lor tari, slăbiciunile, victoriile și înfrângerile lor.

Fiindcă îmi erau frați.

Am aprins o țigară pe care o șterpelisem din cutia de pe biroul Florei, m-am lăsat rezemat de spătarul scaunului și am trecut în revistă lucrurile pe care mi le aminteam.

Erau frații mei, acei opt bărbați bizari, în haine ciudate. Și știam că era firesc să se îmbrace oricum ar fi dorit, după cum era firesc pentru mine să port negru și argintiu. Apoi m-a umflat râsul când mi-am dat seama cu ce eram

îmbrăcat, ce cumpărasem de la prăvălia de haine din acel orașel în care opriseam după plecarea de la Greenwood.

Aveam pe mine pantaloni negri și toate trei cămășile cumpărate erau cenușiu-argintii. Haina era tot neagră.

Mi-am întors privirea la cărți și-am văzut-o pe Flora într-o rochie verde ca marea, întocmai cum mi-o amintisem în seara trecută; mai era acolo imaginea unei fete brunete, cu aceiași ochi albaștri, cu părul lung și îmbrăcată complet în negru, cu o centură argintie peste mijloc. Ochii mi s-au umplut, fără să știu pentru ce, de lacrimi. Numele ei era Deirdre. Urma apoi Fiona, cu părul ca al lui Bleys și ai lui Brand, ochii mei și pielea ca de sedef. Am simțit că o urăsc din clipa în care i-am întors cartea. Următoarea era Llewella, al cărei păr se asorta cu ochii ei de culoarea jadului. Purta veșminte cenușiu lucitor și verzi, cu o cingătoare de culoarea lavandei, arătând plânsă și tristă. Am știut, cumva, că nu era ca noi ceilalți. Însă și ea îmi era soră.

Am simțit că o distanță teribilă mă desparte de toți oamenii aceștia. Însă, inexplicabil, mi se părea că-mi sunt aproape din punct de vedere fizic.

Simțeam cărțile atât de reci pe buricele degetelor, încât le-am lăsat din mână iar, deși cu o anume ezitare că renunțam să le mai ating.

Nu mai erau altele. Toate celelalte păreau cărți obișnuite. Și-am știut într-un fel, în felul acela – da, felul acela! – că lipseau câteva.

Însă n-aș fi putut spune nici în ruptul capului care dintre Atuuri nu se găseau în pachet.

Toate acestea m-au făcut să simt o tristețe stranie, așa că, gânditor, am început să-mi fumez țigara.

De ce-mi veniseră în minte toate acele lucruri, ca o avalanșă, când mă uitasem la cărți – de ce năvăliseră așa, fără nicio explicație? Acum știam mai multe ca înainte în privința numelor și a fețelor. Dar asta era tot.

Nu-mi dădeam seama de semnificația faptului că eram cu toții întruchipați astfel, pe cărți de tarot. Simțeam însă o dorință puternică de a deține și eu un asemenea pachet. Dacă le-aș fi luat pe ale Florei, știam că și-ar fi dat seama imediat că lipseau și-aș fi dat de belea. Așa că le-am pus la locul lor în sertărașul de după sertarul cel mare și le-am încuiat iar. Și apoi ce mi-am mai stors creierii! Însă fără niciun folos.

Până ce mi-am amintit un cuvânt magic.

Amber.

Cuvântul ăsta mă tulburase teribil cu o seară în urmă. Mă supărase îndeajuns cât să evit să mă mai gândesc la el de atunci. Acum, însă, îi dădeam târcoale. Mi-l învărteam prin minte și examinam toate asocierile pe care le stârnea.

Cuvântul era încărcat cu un dor puternic și cu o nostalgie uriașă. Avea, înăuntrul său, o frumusețe abandonată, ceva măreț și un sentiment de putere fioros și aproape definitiv. Într-un fel, cuvântul făcea parte din vocabularul meu. Cumva eram parte a lui și el parte a mea. Era numele unui loc, mi-am dat eu seama. Numele unui loc pe care îl știusem odinioară. Însă nu declanșa în mintea mea imagini, ci doar emoții.

Nu știu cât de mult am stat astfel. Timpul, într-un fel, se separase de reveriile mele.

Mi-am dat seama atunci, din centrul gândurilor, că cineva bătuse ușor la ușă. Apoi mânerul s-a rotit încetșor și servitoarea, al cărei nume era Carmella, a intrat și m-a întrebat dacă doream prânzul.

Părea o idee bună, așa că m-am ținut după ea până la bucătărie, unde am mâncat jumătate de pui și-am băut un litru de lapte.

M-am întors în bibliotecă și am luat cu mine un ibric cu cafea, evitând, pe drum, câinii. Eram la a doua ceașcă atunci când a sunat telefonul.

Îmi doream să răspund, dar mi-am zis că linia are derivații prin toată casa și că probabil avea să răspundă, de undeva, Carmella.

M-am înșelat. Telefonul continua să sune.

În cele din urmă, n-am mai rezistat.

— Alo, am zis, aici casa Flaumel.

— Aș putea vorbi, vă rog, cu doamna Flaumel?

Era o voce de bărbat, repezită și un pic agitată. Părea să gâfâie când vorbea și cuvintele îi erau acoperite și însoțite de țârâieli slabe și freamăt difuz de voci care indicau că suna de departe.

— Îmi pare rău, i-am zis, nu e aici momentan. Pot să preiau un mesaj, să-i spun să revină ea cu un telefon?

— Cu cine vorbesc? a vrut el să știe.

— Corwin mă cheamă, i-am răspuns după ce am ezitat o clipă.

— Dumnezeu! a zis, apoi a tăcut îndelung.

Începeam să cred că închisese. Am zis iarăși „alo?“, exact în momentul când a început să vorbească din nou.

— Ea mai este în viață? a întrebat.

— Sigur că mai este în viață. Cu cine naiba vorbesc?

— Nu-mi recunoști vocea, Corwin? Sunt Random. Ascultă. Sunt în California și-am probleme. Am sunat s-o rog pe Flora să mă adăpostească. Ești cu ea?

— Temporar.

— Înțeleg. O să-mi oferi protecția ta, Corwin? a întrebat făcând apoi o lungă pauză. Te rog?

— Cât o să pot, am încuviințat, dar nu pot vorbi în numele Florei fără să discut cu ea înainte.

— O să mă protejezi de ea?

— Da.

— Atunci e suficient pentru mine, omule. O să încerc să ajung la New York acum. O să vin pe un traseu destul de întortocheat, așa că nu știu cât o să-mi ia. Dacă pot evita Umbrele nepotrivite, o să ne vedem cândva. Urează-mi noroc.

— Noroc, am zis.

Apoi am auzit un clic și pe fir au mai rămas doar țârâieli depărtate și voci fantomatice.

Deci țăfnosul ăla mic de Random dăduse de belea! Aveam senzația că asta n-ar fi trebuit să mă supere din cale-afară. Însă acum, era una dintre cheile trecutului meu și, posibil, ale viitorului. Intenționeam deci să încerc să-l ajut, până ce aflam de la el tot ce voiam. Știam că între noi nu era vreo mare dragoste frățească. Mai știam însă, într-un fel, că nu era nici pe departe un zezzec; era iscusit, viclean, bizar de sentimental în privința unor lucruri dintre cele mai afurisite; pe de altă parte, eram conștient că vorbele lui nu făceau nicio para chioară și că ar fi fost în stare să-mi vândă cadavrul la vreo facultate de medicină dacă i-ar fi ieșit ceva din asta. Mi-l aminteam prea bine pe micul pezevenghi, cu doar o țără de afecțiune, poate de pe urma unor momente plăcute pe care le petrecuserăm împreună cândva. Dar să am încredere în el? Niciodată. Am decis să nu-i spun Florei că vine încoace decât atunci când nu mai aveam încotro. Putea să-mi servească de as, ori măcar de valet, în mâna pe care o jucam.

Am mai turnat cafea fierbinte peste ce aveam în ceașcă și am sorbit-o încetișor.

De cine fugea?

Nu de Eric, cu siguranță, altfel n-ar fi sunat aici. Mă preocupa și întrebarea lui dacă Flora era moartă doar fiindcă se întâmplase să fiu prezent aici. Era o aliată atât de apropiată a fratelui pe care eram conștient că-l urăsc, încât se știa bine în familie că, dacă aș fi avut ocazia, i-aș fi luat zilele? Părea cam ciudat, dar pusesese, totuși, întrebarea.

Și în ce consta, până la urmă, alianța lor? Care era sursa tensiunii, opoziției acesteia? De ce fugea Random?

Amber.

Acesta era răspunsul.

Amber. Cheia tuturor enigmelor se găsea, într-un fel sau altul, în Amber, știam sigur. Secretul întregii harababuri

era în Amber, în vreun eveniment petrecut acolo, unul relativ recent. Trebuia să rămân alert, trebuia să mă prefac că dețin informații pe care nu le dețineam și în același timp, puțin câte puțin, să scot aceste informații de la cei care le aveau. Eram încrezător că o puteam face. Se vehicula destulă neîncredere pentru ca toți să se arate precauți. Aveam să mă folosesc de asta. Aveam să capăt ce-mi trebuia, să iau ce doream, urma să mi-i amintesc pe cei care mă ajutau, iar pe restul să-i calc în picioare. Fiindcă asta, știam bine, era legea după care trăia familia noastră, iar eu eram un fiu demn al tatălui meu...

M-a izbit deodată o durere de cap grozavă, un zvâcnet ce amenința să-mi despice țeasta.

Ceva în legătură cu tata – credeam, ghiceam, simțeam asta – declanșase durerea. Dar nu eram sigur de ce sau cum.

După un timp, migrena s-a domolit și am adormit acolo, în fotoliu. După un timp și mai îndelungat, ușa s-a deschis și a intrat Flora. Afară, din nou, se lăsase noaptea.

Purta o bluză verde de mătase și o fustă lungă de lână cenușie. În picioare avea pantofi cu talpă solidă și ciorapi groși. Își prinsese părul la spate și arăta un pic palidă. Încă avea la gât fluierul pentru câini.

— Bună seara, am zis ridicându-mă.

Însă nu mi-a răspuns. În schimb, a traversat încăperea până la bar, unde și-a turnat o dușcă de Jack Daniels pe care a dat-o pe gât ca un bărbat. Și-a turnat apoi alta și a luat-o cu ea pe fotoliu.

Am aprins o țigară și i-am întins-o.

A încuviințat din cap și a zis:

— Drumul spre Amber... e greu.

— De ce?

Mi-a aruncat o privire uluită.

— Când ai încercat să ajungi acolo ultima oară?

Am ridicat din umeri.

— Nu mai țin minte.

— Așa să fie, deci. Mă întrebam, doar, cât din toate astea ți se datorează ție.

N-am răspuns fiindcă nu știam despre ce vorbește. Mi-am amintit apoi că exista o cale mai ușoară decât Drumul pentru a ajunge în locul numit Amber. Însă, se vedea bine, nu avea acces la ea.

— Îți lipsesc niște Atuuri, am zis brusc, cu o voce care aproape că-mi aparținea.

A sărit în picioare, vărsându-și băutura pe dosul palmei.

— Dă-mi-le înapoi! a țipat întinzând mâna după fluier. Am înaintat și-am apucat-o de umeri.

— Nu-s la mine, am zis. Era doar o observație.

S-a relaxat puțin, apoi a început să plângă; am împins-o la loc, cu blândețe, pe fotoliu.

— Credeam că mi le-ai luat pe cele rămase, a zis, nu c-ai făcut un comentariu răutăcios și cât se poate de evident.

Nu mi-am cerut iertare. N-ar fi părut în regulă.

— Cât de departe ai ajuns?

— N-am ajuns deloc departe, a zis și a râs, privindu-mă cu o licărire nouă în ochi. Acum îmi dau seama ce-ai făcut, Corwin, a spus, iar eu am aprins o țigară ca să acopăr nevoia oricărui răspuns. Unele dintre lucrurile alea erau ale tale, așa-i? Mi-ai blocat calea spre Amber înainte să vii aici, nu? Știai c-o să mă duc la Eric. Dar acum nu mai pot. Trebuie să aștept să vină el la mine. Foarte isteț. Vrei să-l atragi aici, nu? Dar cred c-o să trimită un mesager. N-o să vină personal.

În vocea acestei femei care recunoscuse că tocmai încercase și că încă încerca să mă vândă dușmanului era un bizar ton admirativ, când vorbea despre ceva ce socotea c-aș fi făcut, despre un lucru care-i dăduse peste cap planurile. Cum putea cineva să fie atât de machiavelic chiar în prezența victimei sale? Răspunsul s-a înființat îndată din străfundurile minții mele. Așa ne era felul. Nu trebuia să fim subtili unii cu alții. Cu toate că mi se părea că-i lipsea întrucâtva finețea unei adevărate profesioniste.

— Mă crezi prost, Flora? Crezi c-am venit aici doar ca să stau și să aștept să mă dai pe mâna lui Eric? Orice ai pățit, ai meritat-o!

— Bine, nu mă ridic la înălțimea ta! Dar și tu ești exilat! Și asta arată că n-ai fost chiar așa deștept!

Cuvintele ei au fost arzătoare și simțeam că erau și nedrepte.

— Sunt exilat pe dracu'! am zis.

Asta a făcut-o iarăși să râdă.

— Știam eu c-o să te râcăie, a zis. Bine, atunci umbli în Umbre intenționat. Ești nebun.

Am ridicat din umeri.

Iar ea a continuat:

— Ce vrei, de fapt? De ce-ai venit aici?

— Eram curios să văd ce mai învârți, am zis. Atâta tot. Nu mă poți ține pe loc dacă nu vreau să stau. Nici măcar Eric n-ar putea. Poate că doar am vrut să-ți fac o vizită. Poate m-a apucat sentimentalismul la bătrânețe. În orice caz, o să mai stau un pic și-apoi o să plec, probabil pentru totdeauna. Dacă nu te-ai fi grăbit așa să mă folosești, ai fi putut să profiți mult mai mult de pe urma mea. M-ai rugat ca într-o bună zi să nu te uit, dacă un anume lucru se va produce...

A durat câteva secunde până ce-a prins înțelesul vorbelor mele.

Apoi a zis:

— Vrei să încerci! Tu chiar vrei să încerci!

— Păi, firește c-o să încerc, ce naiba, am zis știind că într-adevăr aveam s-o fac, indiferent ce presupunea asta. Și n-ai decât să-i spui și lui Eric dacă vrei, dar nu uita că s-ar putea să izbutesc. Ține minte că, dacă o fac, o să fiu drăguț cu prietenii mei.

Tare aș fi vrut să știu despre ce naiba vorbeam, însă prinsesem destule din ce se spusese și înțelesesem ce importanță se dădea acestor lucruri, așa că mă puteam

folosi de ele fără să înțeleg exact despre ce era vorba. Însă senzația era plăcută, așa de plăcută...

M-am trezit că, dintr-odată, m-a sărutat.

— N-o să-i spun. Pe cuvânt, Corwin! Cred că vei reuși. Bleys o să se lase greu, însă Gerard probabil te-ar ajuta, și poate și Benedict. Atunci ar trece și Caine de partea ta, când o să vadă ce se-ntâmplă...

— Pot să-mi fac și singur planurile, am zis.

Asta a făcut-o să se tragă de lângă mine. A turnat vin în două pahare și pe unul mi l-a întins.

— Pentru viitor, a zis.

— Mereu o să beau pentru asta.

Și așa am și făcut.

Mi-a umplut iarăși paharul și a început să mă cerceteze cu privirea.

— Trebuia să fie Eric, Bleys sau tu, a zis. Sunteți singurii care aveți curaj sau minte. Dar tu te-ai retras din povestea asta de atâta timp că nu mai mizam pe tine.

— Se vede treaba că niciodată nu știi de unde sare iepurele.

Am sorbit din vin, sperând c-o să tacă din gură măcar un minut. Mi se părea cam prea evidentă în încercarea de a se pune bine cu toate părțile implicate. Ceva mă sâcăia și voiam să mă gândesc la asta.

Câți ani aveam?

Întrebarea asta, știam, era parte a răspunsului la teribila stare de depărtare și de detașare pe care-o simțeam în privința tuturor persoanelor reprezentate pe cărțile de tarot. Eram mai în vârstă decât păream. (În jur de treizeci, dacă era să mă iau după ce vedeam în oglindă – dar acum eram conștient că din pricina umbrelor mincinoase.) Eram mult, mult mai în vârstă și trecuse vreme lungă de când îmi văzusem frații și surorile, cu toții împreună și prietenoși, stând alături ca în cărțile alea, fără tensiuni, fără animozități.

Am auzit soneria și pe Carmella ducându-se să răspundă la ușă.

— Cred că-i fratele nostru Random, am zis știind c-am dreptate. E sub protecția mea.

Ochii ei s-au mărit, apoi a zâmbit ca și cum ar fi apreciat vreun lucru deștept pe care-l făcusem.

Nici vorbă de așa ceva, firește, dar nu mă deranja deloc s-o las să creadă asta.

Mă simțeam mai în siguranță așa.

Capitolul 4

M-am simțit în siguranță preț de vreo trei minute. Am ajuns la ușă înaintea Carmellei și am tras de ea, deschizând-o larg.

A intrat clătinându-se și îndată a și închis ușa după el, punând și zăvorul. Avea riduri sub ochii săi luminoși și nu purta jiletcă și nădragi. Era nebărbierit și îmbrăcat într-un costum cafeniu, de lână. Pe un braț ținea un pardesiu și în picioare avea pantofi negri din piele întoarsă. Era într-adevăr Random – Random cel pe care-l văzusem pe cartea de tarot – doar că avea un rânjet obosit și murdărie sub unghii.

— Corwin! a zis și m-a îmbrățișat.

L-am strâns de umăr.

— Arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva de băut, am spus.

— Da, da, da, a încuviințat în timp ce-l conduceam spre bibliotecă.

Trei minute după aceea, după ce se așezase, cu un pahar într-o mână și o țigară în cealaltă, mi-a zis:

— Sunt pe urmele mele. O să ajungă curând.

Flora a slobozit un țipăt scurt, pe care l-am ignorat amândoi.

— Cine? am întrebat.

— Oameni din Umbre, a zis. Nu știu cine sunt sau cine i-a trimis. Sunt patru sau cinci, ori poate chiar șase. Erau în același avion. Am venit cu avionul, iar ei au apărut când eram prin Denver. Am schimbat de câteva ori tărâmul, ca să le mai scad numărul, dar n-a mers – și n-am vrut nici să mă abat de la drum foarte mult. Am reușit să mă descotorosesc de

ei în Manhattan, dar e doar o chestiune de timp. Cred c-o să ajungă curând aici.

— Și n-ai idee cine i-a trimis?

S-a oprit o clipă să se gândească.

— Ei bine, cred c-ar fi înțelept să ne gândim la cineva din familie. Poate Bleys, poate Julian, poate Caine. Ori poate chiar tu, ca să pui mâna pe mine. Sper, totuși, că nu. N-ai făcut-o tu, așa-i?

— Mă tem că nu, am zis. Cât de dur arată?

A ridicat din umeri.

— Dacă erau doar doi sau trei, aș fi încercat să-i prind într-o ambuscadă. Dar cu toată gașca aia, nu.

Era un tip micuț, avea sub un metru șaptezeci înălțime și vreo șaiszeci de kilograme. Însă i se simțise hotărârea în glas când zisese c-ar fi putut să se ocupe singur de două-trei matahale. M-am întrebat deodată ce forță fizică aveam eu, din moment ce-i eram frate. Mă simțeam destul de puternic. Știam că aș fi fost în stare să înfrunt pe oricine în luptă dreaptă fără să mă tem prea mult. Cât de puternic eram?

Dintr-odată, am știut că voi avea ocazia să aflu.

La intrare s-a auzit un ciocănit.

— Ce facem? a întrebat Flora.

Random a râs, și-a desfăcut nodul de la cravată și a aruncat-o peste pardesiul de pe birou. S-a dezbrăcat de sacou și a privit prin cameră. Ochii i-au căzut asupra spadei și, cât ai clipi, a și străbătut încăperea și-a pus mâna pe ea. Am simțit greutatea pistolului din buzunarul jachetei și am tras piedica cu degetul mare.

— O facem? a întrebat Random. Dacă pot să intre aici, vor intra. Când te-ai luptat ultima oară, surioară?

— A trecut prea mult de-atunci, a răspuns ea.

— Atunci ai face bine să-ți amintești repede cum se face, fiindcă timpul e scurt. Au fost călăuziți, îmi dau seama. Dar suntem trei, iar ei cel mult de două ori pe-atâția. De ce să ne facem griji?

— Nu știm ce sunt, a zis Flora.

Bocănitul s-a auzit iarăși.

— Contează?

— Deloc, am răspuns. Să mă duc și să le deschid?

Amândoi s-au făcut palizi.

— La fel de bine am putea să și așteptăm.

— Aș putea să chem poliția, am spus.

I-a bușit pe amândoi un râs aproape isteric.

— Sau pe Eric, am zis privind-o pe Flora, însă a scuturat din cap.

— Pur și simplu n-avem timp. Avem Atuul, dar până să răspundă el – dacă vrea – ar fi prea târziu.

— Și s-ar putea ca asta să fie isprava lui, nu? a întrebat Random.

— Nu cred, a zis ea, chiar nu cred. Nu-i stă în fire.

— Așa e, am întărit ca să arăt că-l cunoșteam.

Ciocănitul s-a auzit iar, cu mai multă putere.

— Și Carmella? am întrebat lovit brusc de un gând.

Flora a clătinat din cap.

— Cred că sunt șanse mici să se ducă și să deschidă ușa.

— Dar nu știi cu ce ne confruntăm! a țipat Random și, deodată, a dispărut din cameră.

L-am urmat pe culoar până în vestibul, la timp ca s-o oprim pe Carmella să deschidă.

Am trimis-o în camera ei și i-am cerut să se încuie acolo, iar Random a observat:

— Asta ne arată puterea vrăjmașilor. Noi cum stăm, Corwin?

Am dat din umeri.

— Dacă aș ști, ți-aș spune. Pentru moment suntem de aceeași parte. Dă-te înapoi!

Am deschis ușa.

Primul bărbat a încercat să mă împingă în lături, dar i-am ținut piept.

Erau șase, observasem asta deja.

— Ce vreți? i-am întrebat.

N-au zis o vorbă, dar am văzut că erau înarmați.

Am izbit ușa cu piciorul, am închis-o la loc și am tras încuietoarea.

— OK, chiar sunt aici, am zis. Dar de unde știu că nu-i vreo schemă a ta?

— N-ai de unde, dar îmi doresc să fi fost. Arată cam duri.

Eram de acord cu el. Tipii de pe verandă erau solizi și aveau pălării trase pe ochi. Nu le văzusem, în umbră, fețele.

— Aș vrea să știu cum stăm, a zis Random.

Am simțit un țiuit asurzitor în timpane. Am știut că, în clipa aia, Flora suflase în fluier.

Am auzit o fereastră spărgându-se undeva în dreapta mea și nu m-au surprins mârâielile și schelălăielile ce veneau dinspre stânga.

— Și-a asmuțit câinii, am zis.

Șase bestii feroase și mârșave, care în alte împrejurări s-ar fi aruncat asupra noastră.

Random a încuviințat din cap și ne-am îndreptat amândoi către locul de unde se auziseră zgomotele.

Am ajuns în salon și-am văzut că doi bărbați intraseră deja înarmați. L-am împușcat pe primul și m-am aruncat la podea, ochindu-l și pe al doilea. Random a sărit peste mine fluturându-și sabia, și-am văzut capul celuilalt bărbat rostogolindu-i-se de pe umeri.

Însă pe geam mai intrau încă doi. Am golit în ei încărcătorul și-am auzit mârâitul copoilor Florei, confundându-se cu focuri de armă care nu fuseseră trase de mine.

Pe dușumele erau trei bărbați și la fel de mulți câini de-ai Florei. M-a cuprins bucuria la gândul că uciserăm jumătate din ei și, în vreme ce restul dădeau buzna pe fereastră, am mai omorât unul într-un mod care m-a surprins.

Cât ai clipi, fără să stau pe gânduri, am înșfăcat un scaun greu, tapițat și l-am azvârlit, cred, vreo zece metri prin cameră. Omul pe care l-am izbit a căzut cu spinarea frântă.

M-am năpustit spre cei doi încă în viață, însă până să străbat încăperea, Random deja îl străpunsese pe unul cu spada, lăsând câinii să-l omoare, și se întorcea către celălalt.

Iar ultimul a fost doborât fulgerător, fără să mai apuce să facă nimic. Ucisesse un câine înainte să-l putem opri, însă a fost ultimul lucru pe care l-a făcut. Random l-a sugrumat.

Ca rezultat al înfruntării, doi câini fuseseră omorâți și unul rănit grav. Pe cel rănit, Random l-a ucis cu o împunsătură rapidă, apoi ne-am uitat mai cu luare-aminte la cei care ne atacaseră.

Aveau un aspect cumva nefiresc. Flora ni s-a alăturat ca să ne ajute să ne dăm seama ce anume era ciudat la ei.

Pentru început, toți șase aveau ochii la fel de injectați. Extrem de injectați. Însă, în starea în care erau, treacă-meargă.

Apoi, aveau cu toții o falangă în plus la fiecare deget și, pe dosul palmelor, pinteni de os încovoiați.

Cu toții aveau fălci proeminente și, după ce i le-am deschis unuia cu de-a sila, am numărat patruzeci și patru de dinți, majoritatea mai lungi decât cei umani și vreo câțiva părând mult mai ascuțiți. Pielea lor era cenușie, tare și lucioasă. Mai existau și alte lucruri anapoda la ei, însă și ce descoperiserăm era de ajuns ca să însemne ceva.

Le-am luat armele, trei pistoale mici, plate.

— Au apărut din Umbre, e limpede, a zis Random, iar eu am încuviințat. Am avut noroc chior, nu cred că se așteptau să am întăriri – un frate călit în lupte și ditai haita de câini.

S-a dus să se uite pe geamul spart; am decis să-l las să facă asta singur.

— Nimic, a zis după o vreme. Sunt sigur că i-am răpus pe toți.

A tras draperiile grele, portocalii și a împins înaintea lor niște jilțuri înalte. În vreme ce făcea asta, eu am buzunărit morții.

N-am fost deloc mirat că n-am găsit nimic care să le dezvăluie identitatea.

— Să ne-ntoarcem în bibliotecă, a zis, să-mi termin și eu băutura.

Random a șters cu grijă lama sabiei și a așezat-o pe suportul ei înainte de-a se așeza el însuși pe scaun. Cât a curățat spada, i-am pregătit Florei ceva de băut.

— Se pare, așadar, că pentru moment mă aflu în siguranță, a zis Random, dacă suntem toți trei aici, vii și nevătămați.

— Așa s-ar părea, a încuviințat Flora.

— Fir-ar, de ieri n-am mai halit! ne-a înștiințat fratele meu.

Așa că Flora s-a dus să-i spună Carmellei că putea ieși de-acum fără grijă, atâta vreme cât se ținea departe de salon, și să aducă mâncare din belșug în bibliotecă.

De îndată ce Flora a ieșit din odaie, Random s-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Ascultă, cum stau lucrurile între tine și ea?

— Ai grijă, nu-i întoarce niciodată spatele!

— E încă de partea lui Eric?

— Din câte-mi dau seama.

— Atunci ce cauți aici?

— Am încercat să-l păcălesc pe Eric, să vină după mine aici, personal. Știe că-i singura cale ca să poată pună mâna pe mine și voiam să văd cât de tare își dorește asta.

Random a scuturat din cap.

— Nu cred s-o faci. Zero șanse. Atâta vreme cât ești aici și el e acolo, de ce s-ar obosi? Încă are poziția mai avantajoasă. Dacă îi vrei pielea, va trebui să te duci tu după el.

— Eram pe cale să ajung la aceeași concluzie.

Ochii i-au lucit și vechiul său zâmbet i-a apărut pe buze. Și-a trecut degetele prin părul de culoarea paiului, privindu-mă țintă.

— Ai de gând s-o faci? a întrebat.

— Poate.

— Nu mă lua cu „poate”, copilaș. Îți scrie pe frunte. Aproape c-aș fi tentat să te însoțesc. Dintre toate câte sunt pe lume, sexul îmi place cel mai mult și Eric cel mai puțin.

Am aprins o țigară, chibzuind.

— Te gândești, a zis în vreme ce cugetam. „Cât de multă încredere pot avea de data asta în Random? E nestatornic și viclean, fără îndoială că mă va vinde dacă cineva îi oferă un preț mai bun.” Asta-ți spui acum, așa-i?

Am încuviințat.

— Însă, frate Corwin, ține minte că, deși prea mult bine nu ți-am făcut niciodată, nici vreun mare rău nu ți-am făcut. Câteva farse, da, recunosc. Dar, dacă tragi linie, poți spune că din întreaga familie noi doi ne-am înțeles cel mai bine – adică ne-am ținut departe unul de celălalt. Gândește-te puțin. Mi se pare c-o aud pe Flora sau pe servitoarea ei venind încoace, așa că să schimbăm subiectul... dar așa, în treacăt, presupun că n-ai vreun pachet cu cărțile preferate ale familiei, nu?

Am clătinat din cap.

Flora a intrat și a zis:

— Carmella o să aducă în scurt timp ceva de mâncare.

Am închinat un pahar pentru asta, iar Random mi-a făcut cu ochiul pe la spatele ei.

În dimineața următoare, cadavrele dispăruseră din salon, pe mochetă nu mai erau pete, fereastra părea să fi fost înlocuită, iar Random a explicat că „rezolvase lucrurile”. Nu mi s-a părut potrivit să insist cu întrebările.

Am împrumutat Mercedesul Florei și-am ieșit la o plimbare. Împrejurimile rurale păreau schimbate în mod bizar. N-aș fi putut indica cu precizie ce anume lipsea ori era altfel, însă, cumva, lucrurile păreau diferite. Când am încercat să cuget la impresiile mele în această privință, m-a pocnit aceeași migrenă cruntă, așa că am decis să-mi suprim momentan asemenea gânduri.

Eu eram la volan, iar Random stătea alături. Am emis observația că mi-ar plăcea să mă întorc în Amber – doar ca să văd ce reacție aveam să obțin.

— M-am tot întrebat dacă pe tine te mână răzbunarea, pur și simplu, ori e mai mult de-atât, a răspuns fratele meu,

aruncându-mi astfel mingea înapoi în teren, lăsându-mă să răspund sau nu, după cum socoteam nimerit.

Am socotit că-i nimerit să zic ceva și i-am dat un răspuns vag, pregătit dinainte:

— M-am tot gândit la asta și eu, am încercat să-mi dau seama ce șanse aş avea. S-ar putea, până la urmă, să încerc.

S-a întors spre mine (până atunci se uitase pe geamul lateral), zicând:

— Presupun c-am avut cu toții ambiția asta, ori cel puțin gândul – eu unul știu că l-am avut, deși încă de la începutul partidei am știut că nu sunt în stare – și mi se pare că încercarea ar merita. Mă întrebi, știu, dacă o să te ajut. Răspunsul este „da”. O s-o fac de-al naibii, ca să le tulbur apele celorlalți. De Flora ce părere ai? O să ne fie de vreun ajutor?

— Mă îndoiesc profund, am zis. Ni s-ar alătura doar dacă lucrurile ar fi sigure. Dar ce e sigur în momentul de față?

— Sau în orice moment, a adăugat el.

— Sau în orice moment, am întărit ca să-l fac să creadă că știam ce reacție așteptam.

Mă temeam să-mi pun încrederea în el din cauza stării memoriei mele. Mă temeam și să-i mărturisesc asta, așa că n-am făcut-o. Erau multe lucruri pe care voiam să le aflu, doar că n-aveam la cine să apelez. M-am gândit un pic la situație, în vreme ce mașina mergea înainte.

— Ei bine, când vrei să începi? am întrebat.

— Când ești gata.

Ocazia era acolo, atât de aproape și nu știam ce să fac cu ea.

— Ce zici de acum?

A tăcut. Și-aprins o țigară, ca să mai câștige ceva timp. Am făcut la fel.

— Bine, a zis într-un târziu. Când te-ai întors acolo ultima oară?

— A trecut al naibii de mult, i-am zis, așa de mult că nici nu mai sunt sigur că-mi amintesc drumul.

— În regulă, atunci o să trebuiască să plecăm înainte să ne putem întoarce. Câtă benzină mai ai?

— Trei sferturi de rezervor.

— Atunci fă la stânga în următoarea intersecție și-o să vedem ce se întâmplă.

Am virat și, în vreme ce înaintam pe șosea, trotuarele au început să scânteieze.

— La naiba! a zis. Au trecut vreo douăzeci de ani de când am parcurs ultima oară traseul. Îmi amintesc lucrurile corecte prea devreme.

Am continuat să mergem așa, în vreme ce mă întrebam neconștient ce mama dracului se petrece. Cerul s-a făcut un pic verzui, apoi a căpătat o nuanță roz.

Mi-am mușcat buzele ca să mă abțin de la pus întrebări.

Am trecut pe sub un pod și, când am ieșit pe cealaltă parte, văzduhul avea din nou culoarea normală, însă peste tot se vedeau mori de vânt, mari și galbene.

— Nu-ți face griji, a zis iute, ar putea fi mai rău.

Am băgat de seamă că lumea pe lângă care treceam era îmbrăcată mai degrabă ciudat, iar șoseaua era din piatră cubică.

— Fă dreapta.

Am făcut întocmai.

Nori vineții au acoperit soarele și-a început să plouă. Fulgerele străbăteau țăriile înaltului și cerurile huruiau deasupra noastră. Ștergătoarele de parbriz se mișcau la viteză maximă, dar prea mare lucru nu izbuteau să facă. Am aprins farurile și-am încetinit mai mult.

Aș fi putut jura că trecusem de un călăreț ce gonea în direcție opusă, îmbrăcat în cenușiu, cu gulerul ridicat și capul plecat sub răpăiala ploii.

Apoi norii s-au spulberat și-am ajuns pe țărmul unei mări. Valurile se spărgeau înalte de țărm și pescăruși enormi pluteau peste ele, aproape atingându-le. Ploaia se oprise, așa că am stins farurile și am oprit ștergătoarele. Drumul era acum de macadam, însă nu recunoșteam defel

locurile. Nu se vedea, în oglinda retrovizoare, nici urmă de orașul din care tocmai plecaserăm. Am strâns mai tare volanul când am trecut pe lângă o spânzurătoare de care atârna un schelet, legat de gât, bălăngănindu-se în vânt.

Random a continuat să pufăie din țigară și să se uite liniștit pe geam în vreme ce drumul se depărta de mare, șerpuind pe după un pisc. O pajiște fără copaci se întindea în dreapta noastră, iar în stânga se înălța un șir de dealuri. Cerul se făcuse acum de un albastru întunecat și strălucitor, ca o fântână adâncă și limpede, ferită și umbrită. Nu-mi aminteam să fi văzut vreodată un asemenea cer.

Random a deschis geamul ca să arunce chiștocul, lăsând să intre și să se învâртеjească prin mașină, până ce l-a închis iar, o pală de vânt înghețat. Briza avea iz de mare, era aspră și sărată.

— Toate drumurile duc la Amber, a rostit de parcă ar fi fost o axiomă.

Mi-am amintit, atunci, ce spusese Flora cu o zi în urmă. Nu voiam să par nici nerod, nici că aş ascunde informații de-o importanță crucială, așa că a trebuit să-i împărtășesc și lui, pentru binele meu, dar și pentru al său, când mi-am dat seama ce implicații aveau afirmațiile ei.

— Știi ce, am început, când ai sunat alaltăieri și-am răspuns eu la telefon fiindcă Flora era plecată, sunt sigur că încerca să ajungă în Amber și c-a găsit drumul blocat.

Auzindu-mă, Random a început să râdă.

— Femeia asta are foarte puțină imaginație. Sigur că drumul e blocat într-un asemenea moment. O să trebuiască, până la urmă, să continuăm pe jos și-o să avem nevoie de toată puterea și istețimea noastră ca să reușim, dacă vom reuși până la urmă. Ce credea, că se poate întoarce în toată gloria de prințesă, călcând pe flori? E o tâmpită. Nici nu merită să trăiască, dar deocamdată n-am niciun cuvânt de spus în privința asta. Virează la dreapta, la răscruce.

Ce se petrecea? Știam că, într-un fel, era răspunzător pentru schimbările exotice care se produceau înaintea

ochilor noștri, însă nu reușeam să pricep cum anume o făcea și încotro ne îndreptam. Știam că trebuie să-i aflui secretul, dar nu-l puteam întreba pur și simplu, altminteri și-ar fi dat seama că nu știu. Și-aș fi rămas la mila lui. Părea să nu facă nimic altceva decât să pufăie din țigară și să se holbeze pe geam, însă ieșind dintr-o ușoară depresiune am pătruns într-un deșert albastru, iar soarele era acum roz pe cerul sclipitor. În oglinda retrovizoare am văzut kilometri după kilometri de deșert întinzându-se în urmă, cât de departe vedeam cu ochii. O șmecherie faină.

Apoi motorul a tușit, a început să bolborosească, și-a revenit, pe urmă a luat-o de la capăt cu tușitul.

Sub palmele mele, volanul și-a modificat forma.

A devenit o semilună; banchetele păreau acum mai depărtate de bord, mașina mai aproape de șosea, iar parbrizul stătea mai pieziș.

N-am zis nimic, nici măcar când ne-a izbit furtuna de nisip de culoarea lavandei.

Însă, după trecerea furtunii, am icnit furios.

În fața noastră, întinzându-se pe vreo opt sute de metri, era un șir de mașini înghesuite. Se opriseră toate și le auzeam claxonând.

— Încetinește, a zis. E primul obstacol.

Am făcut cum mi-a zis, și alt val uriaș de nisip ne-a cuprins.

Până să apuc să aprind farurile, nisipul nu mai era. Am clipit de câteva ori, uluit.

Nu se mai vedea nicio mașină, nu se mai auzea niciun claxon. Însă șoseaua scânteia cum scânteiaseră trotuarele mai devreme și l-am auzit pe Random blestemând în șoaptă pe cineva.

— Sunt sigur că am cârmit-o exact cum a vrut cine-a aranjat ambuteiajul ăla, a zis, și mă calcă pe nervi c-am făcut ce se aștepta să fac – lucrul cel mai la îndemână.

— Eric? am întrebat.

— Probabil. Ce crezi c-ar trebui să facem? Să ne oprim și să încercăm pe jos o vreme, ori să mai înaintăm așa și să vedem dacă mai dăm peste obstacole?

— Să mai avansăm un pic. N-a fost decât primul, până la urmă.

— Bun, a zis, adăugând însă: Cine știe cum o să fie al doilea?

Al doilea era o măgăoaie – altfel nu știu cum s-o descriu.

Era o măgăoaie ce aducea cu un cuptor de topit cu brațe, lăbărțată în mijlocul străzii, care se întindea, apuca mașini și le înghițea.

Am pus frână.

— Ce-i? a făcut Random. Mergi mai departe. Altfel cum să trecem?

— M-a luat un pic cu fiori, am zis făcându-l să-mi arunce o privire stranie, piezișă, în vreme ce ne-a cuprins un alt val de praf.

Mi-am dat seama că nu spusese ce trebuia.

Când aerul s-a limpezit, goneam din nou pe o șosea pustie. Și în depărtare se vedeau turnuri.

— Cred că l-am dat peste cap, a zis Random. Am combinat mai multe într-unul și cred că-i posibil să fi fost cel la care nu se aștepta. Până la urmă, nimeni nu poate acoperi toate drumurile spre Amber.

— E drept, am zis sperând să-mi fie trecută cu vederea greșeala, cea care-mi atrăsese privirea aia atât de ciudată.

Mă gândeam la Random. O făptură micuță, slăbănoagă, care, cu o seară-n urmă, ar fi putut muri la fel de ușor ca și mine.

Care-i era puterea? Și ce însemna ceea ce spusese despre Umbre? Aveam intuiția că, orice vor fi fost Umbrele, ne deplasam chiar în clipa aceea printre ele. Cum? Random făcea ceva și, de vreme ce fizic părea relaxat, cu mâinile nemișcate și la vedere, am hotărât că era vorba despre o activitate mentală. Însă, iarăși, ce anume?

Ei bine, îl auzisem vorbind despre „adunări” și „scăderi”, ca și cum universul în care se mișca ar fi fost o ecuație imensă.

Am decis – dintr-odată sigur pe mine – că, într-un fel, aduna și scădea elemente din lumea care ni se înfățișa înaintea pentru a calcula o traiectorie care să ne apropie din ce în ce mai mult de locul acela ciudat, Amber, care însemna soluția ecuației.

Odinioară știusem să fac și eu asta. Și cheia reușitei, mi-am dat seama într-o străfulgerare, era să-ți amintești Amber. Însă nu puteam.

Drumul făcea un viraj brusc; deșertul s-a terminat, lăsând loc unor câmpuri de ierburi albastre, cu lujere înalte ce păreau tăioase. Terenul, după un timp, a devenit puțin accidentat și la poalele celui de-al treilea deal pavajul s-a terminat și am pătruns pe un drum îngust de pământ. Era bătucit bine și șerpuia printre dealuri mai înalte, pe care începeau să apară tufe pitice și tufe de ciulini ițiți ca niște baionete.

După vreo jumătate de oră de asemenea peisaj, dealurile au rămas în urmă și am pătruns într-o pădure cu arbori pitici, cu trunchiuri umflate ca butoaiile, cu frunze romboidale în culori tomnatice, portocalii și violet.

A început să cadă o ploaie ușoară și s-au ivit multe umbre. Pâcle albicioase se ridicau de pe pătura de frunze ude. Undeva, în dreapta, am auzit un urlet.

Volanul și-a mai schimbat de trei ori forma, rămânând în cele din urmă la o versiune octogonală, de lemn. Mașina se înălțase binișor și ne aleseserăm cu un ornament în formă de flamingo pe capotă. M-am abținut să comentez în privința acestor lucruri, preferând să mă adaptez la noile poziții ale banchetei și la noile particularități tehnice ale vehiculului. Random, însă, a aruncat o privire asupra volanului chiar când s-a auzit un al doilea urlet, a clătinat din cap și deodată copacii s-au făcut mult mai înalți, înțesați cu vițe și cu un soi de iederă albastră, iar mașina a redevenit aproape

normală. M-am uitat la indicatorul de combustibil și-am văzut că mai aveam cam jumătate de rezervor.

— Progresăm, a remarcat fratele meu, iar eu m-am mulțumit să încuviințez cu o înclinare a capului.

Drumul s-a lățit dintr-odată și a căpătat o suprafață de beton. Pe ambele părți erau șanțuri pline cu apă mâloasă, în care pluteau frunze, rămurele și pene colorate.

M-am simțit deodată confuz, un pic amețit, însă m-am ales cu un „respiră încet și adânc” de la Random înainte să pot face vreo remarcă.

— O s-o apucăm pe o scurtătură, iar atmosfera și gravitația s-ar putea să fie diferite un timp. Cred că deocamdată am fost destul de norocoși și-aș vrea să-mi forțez norocul ăsta cât de mult s-o putea – să ne apropiem cât mai mult, cât mai rapid.

— O idee bună, am zis.

— Poate că da, poate că nu, dar cred c-o să merite. Păzea!

Urcam un deal. Un camion a apărut în vârful pantei și-a pornit în direcția noastră cu viteză turbată. Era pe banda greșită. Am virat ca să-l evit, dar la fel a făcut și camionul. A trebuit, în ultima clipă, să ies de pe șosea, pe porțiunea de pământ moale din stânga mea, și să mă opresc în marginea șanțului ca să evit accidentul.

În dreapta mea, camionul a oprit brusc, scrâșnind din pneuri. Am încercat să ies de pe marginea drumului și să intru din nou pe bandă, însă eram împotmoliți în pământul moale.

Am auzit apoi o portieră trântită și-am văzut că șoferul se dăduse jos prin partea dreaptă a cabinei, ceea ce însemna că probabil condusesese, de fapt, pe banda corectă, iar noi pe cea greșită. Eram sigur că nicăieri în Statele Unite nu se circula ca-n Anglia, dar eram la fel de convins că nu ne mai aflam de mult pe Pământul pe care-l știam.

Camionul era o cisternă. Pe o parte scria ZUNOCO cu litere mari, stacojii, iar dedesubt avea un moto: „Acupirim lumia”. Șoferul m-a acoperit cu blesteme îndată ce m-am

dat jos, ocolind mașina, și-am început să-mi cer scuze. Era cât mine de înalt, gras ca un butoi și avea în mână un levier.

— Uite, am zis că-mi pare rău. Ce vrei să mai fac? N-a pățit nimeni nimic și nu s-a produs nicio pagubă.

— N-ar trebui să lase șoferi de tiapa ta pie drum! a țipat. Lești un nienorocit de pericol public!

Random a coborât la rându-i și a zis:

— Șefule, ai face bine s-o iei din loc.

În mână avea un pistol.

— Lasă ăla, i-am zis, însă a tras piedica și l-a țintit pe șofer.

Tipul s-a întors pe călcăie și-a rupt-o la fugă, cu ochii holbați, temători și cu fața îngrozită.

Random a înălțat pistolul și a țintit cu grijă spre spinarea omului. Am reușit să-i abat țeava armei exact când apăsa pe trăgaci.

Glonțul a nimerit în asfalt și-a ricoșat.

Random s-a întors spre mine, cu chipul aproape alb.

— Zevzec afurisit! a zis. Putea să nimerească în cisternă!

— Putea să nimerească și-n tipul pe care îl ținteai.

— Și cui dracu' îi pasă? N-o să mai trecem niciodată pe drumul ăsta, în generația asta! Lepădătura aia a îndrăznit să insulte un Prinț din Amber! La onoarea ta m-am gândit.

— De onoarea mea pot să mă ocup și singur, i-am zis simțind că mă cuprinde ceva rece și puternic, că mă umple o indignare imensă. Era al meu să-l ucid, nu al tău, dacă așa voiam.

A plecat capul, în vreme ce portiera cabinei se trântea și camionul o pornea mai departe la drum.

— Iertare, frate, a zis. N-am vrut să-ți contest întâietatea. Dar m-a ofensat să-l aud vorbindu-ți într-un asemenea fel. Știu c-ar fi trebuit să aștept și să te las să faci ce poștești cu el, ori să te-ntreb măcar.

— Ei, în fine, i-am zis, hai să ne-ntoarcem pe șosea și să ne vedem de drum, dacă putem.

Roțile din spate erau cufundate până la capace; m-am uitat lung la ele, încercând să decid care era cea mai bună rezolvare a problemei. Random a strigat:

— Bun, eu apuc de bara din față. Tu ridică din spate și hai s-o ducem înapoi pe drum – și-am face bine s-o punem pe banda din stânga.

Nu glumea.

Spusese el ceva de gravitație redusă, dar nu mă simțeam chiar atât de ușor. Știam că sunt puternic, însă aveam unele îndoieli în privința capacității mele de a lua pe sus partea din spate a unui Mercedes.

Însă, pe de altă parte, trebuia să-ncerc, de vreme ce asta se-aștepta să fac și nu-i puteam spune că nu-mi mai amintesc mare lucru.

M-am proptit în călcâie, m-am aplecat, am apucat și-am început să-mi îndrept picioarele. Cu un plescăit ca de ventuză, roțile din spate s-au eliberat din noroi. Țineam partea mea de mașină la jumătate de metru deasupra solului! Era grea – a naibii de grea! – însă eram în stare s-o ridic!

La fiecare pas, picioarele mi se înfundau în pământ mai bine de-un lat de palmă. Însă căram mașina. Iar Random făcea la fel cu partea lui.

Am așezat-o pe drum, cu un mic scârțâit de arcuri. Apoi mi-am scos pantofii din picioare și i-am golit de noroi, i-am curățat cu smocuri de iarbă, mi-am dat șosetele jos, mi-am șters tivul pantalonilor, am azvârlit încălțăminte pe banchea din spate și, în picioarele goale, m-am suit iarăși la volan.

Random a sărit înăuntru, lângă mine, și-a zis:

— Uite, aș vrea să-mi cer iarăși scuze că...

— Las-o baltă. Să isprăvim cu asta.

— Da, dar n-aș vrea să-mi porți pică.

— N-o să-ți port. Ai grijă, numai, să-ți domolești impetuositatea pe viitor, când mai are de-a face cu luatul vieților altor persoane în prezența mea.

— Așa o să fac, mi-a promis fratele meu.

— Atunci să-i dăm bătaie.

Zis și făcut.

Am străbătut un canion stâncos, apoi am trecut printr-un oraș ce părea făcut cu totul din sticlă sau dintr-o substanță aidoma sticlei, cu clădiri înalte, subțiri și aparent fragile, pe ai cărui locuitori îi străbăteau razele soarelui roz, care le dezvăluia organele interne și rămășițele digerate ale ultimei mese. Se holbau la noi în vreme ce treceam pe acolo. Se adunaseră la colțul străzilor, însă niciunul n-a încercat să ne oprească ori să ne treacă pe dinainte.

— Cronicarii acestui loc vor pomeni fără îndoială, vreme de mulți ani, întâmplarea de azi, a zis fratele meu.

Am dat aprobator din cap.

Apoi drumul a dispărut cu totul și ne-am trezit că înaintăm pe ceva ce părea o întindere eternă de siliciu. Întinderea s-a îngustat după o vreme și a devenit drum, iar după încă ceva vreme, în stânga și-n dreapta noastră, au apărut smârcuri puturoase, cafenii. Și am văzut ceva ce jur că aducea cu un Diplodocus ridicând capul și holbându-se la noi de sus. Apoi, la înălțime, a trecut o siluetă enormă, cu aripi de liliac. Cerul devenise acum azuriu, iar soarele de culoarea aurului, galben-închis.

— Ne-a rămas mai puțin de-un sfert de rezervor, am observat cu voce tare.

— Bun, a zis Random, oprește mașina.

Am făcut-o și am așteptat.

Vreme lungă – vreo cinci-șase minute – a tăcut, apoi a zis:

— Să pornim.

După vreo cinci kilometri am ajuns la o baricadă din bușteni și-am dat s-o ocolesc. Într-o latură a apărut o poartă și Random mi-a spus să opresc și să claxonez.

Așa am făcut și, după un timp, canaturile porții s-au dat în lături pe balamalele uriașe de fier, deschizându-se spre interior.

— Intră, a zis. Nu-i nicio primejdie.

Am intrat cu mașina și-am văzut îndată, spre stânga, trei pompe Esso cu capete rotunjite, lângă o clădire mică

din soiul celor pe care le văzusem de nenumărate ori înainte, în circumstanțe ceva mai obișnuite. Am tras mașina lângă o pompă și-am așteptat.

Tipul care-a ieșit din clădire avea aproximativ un metru cincizeci, pântecul enorm, nasul ce aducea cu o căpșună și umerii lați de vreun metru.

— Ce să fie? a întrebat. Fac plinul?

Am dat din cap că da.

— Cu benzină normală, am zis.

— Trage-o mai aproape, m-a îndemnat.

Am făcut întocmai, întrebându-l pe Random:

— Banii mei sunt buni aici?

— Ia uită-te, mi-a zis.

Portofelul îmi era înțesat cu bancnote portocalii și galbene cu cifre romane în colțuri, urmate de literele „D.R.”

Random mi-a zâmbit larg, în vreme ce cercetam teancul de bancnote.

— Vezi, m-am ocupat de toate.

— Grozav. Apropo, mi s-a făcut foame.

Ne-am uitat împrejur și-am văzut fotografia unui bărbat ce vindea chestii prăjite, privindu-ne de la înălțimea unui panou mare.

Nas de Căpșună a umplut rezervorul, a scuturat furtunul și l-a prins la loc, s-a apropiat și-a zis:

— Opt Drachae Regumi.

Am găsit o bancnotă portocalie cu „V.D.R.”, încă trei cu „I.D.R.” și i le-am întins.

— Mersi, a zis îndesându-le în buzunar. Verific apa și uleiul?

— Mda.

A mai pus un pic de apă, mi-a zis că nivelul uleiului era în regulă și-a frecat un pic parbrizul cu o cârpă murdară. Apoi ne-a făcut cu mâna și s-a întors în ghereta lui. Am mers mai departe până la un local numit Kenni Roi, unde ne-am ospătat cu o găletușă plină cu Copane de Șopârlă

de Kentucky, stropită cu conținutul încă unei găletușe de bere slabă și cu gust sălciiu.

Ne-am spălat pe mâini într-o dependență, apoi am claxonat la poartă și-am așteptat ca un bărbat cu o halebardă pe umăr să vină și să ne deschidă.

După care am pornit-o iarăși la drum.

Un tiranozaur ne-a sărit în față, a ezitat o clipă și și-a văzut de drum, luând-o la stânga. Pe deasupra au mai trecut trei pterodactili.

— Șovăi să renunț la cerul din Amber, a zis Random.

Nu pricepeam ce vrea să însemne asta și i-am răspuns cu un mormăit.

— Însă mă tem să le-ncerc pe toate în același timp, a continuat. S-ar putea să fim făcuți fărâme.

— De acord, am zis eu.

— Dar, pe de altă parte, locul ăsta nu-mi place.

Am încuviințat și-am continuat să mergem până ce câmpia de siliciu s-a sfârșit și împrejur nu se mai vedeau decât grohotișuri golașe.

— Ce faci acum? am cutezat să-l întreb.

— Acum, c-am căpătat cerul, o să încerc și cu pământul, a zis.

Și stâncăria, pe măsură ce înaintam, a început să se rărească. Între stânci au apărut porțiuni de sol negru. După o vreme se vedea mai mult pământ decât pietre. Într-un târziu am văzut și petice verzi de iarbă. Mai întâi câte un fir, ici și colo. Erau însă de un verde foarte, foarte deschis. Semăna, însă nu aidoma, cu verdele de pe Pământul pe care-l știam eu.

Nu peste mult, iarba s-a îndesit. Au apărut și copaci, unul câte unul, pe marginea drumului.

Apoi o pădure. Și ce mai pădure!

Nu mai văzusem asemenea arbori vânjoși, maiestuoși, de un verde intens, bogat, cu atingeri de auriu. Se înălțau impunători, semeți. Erau pini enormi, stejari, arțari și mulți

alții, al căror soi nu-l puteam desluși. Printre ei se strecura o boare de parfum minunat, ales, pe care l-am simțit când am deschis puțin geamul portierei. Am decis, după ce-am tras aer în piept de câteva ori, să-l deschid cu totul și să las să intre mireasma.

— Pădurea Arden, a zis fratele meu și am știut că rostește adevărul, invidiindu-l, dar totodată, iubindu-l pentru cunoașterea și înțelepciunea sa.

— Frate, am zis, te descurci de minune. Mai bine decât m-aș fi așteptat. Îți mulțumesc.

Asta a părut să-l surprindă întrucâtva. De parcă n-ar mai fi auzit niciodată o vorbă bună de la vreo rubedenie.

— Fac ce pot, a spus, și-o să fac asta până la capăt, promit. Ia te uită! Avem cerul și avem și pădurea! Aproape că-i prea frumos ca să fie adevărat! Am trecut de jumătatea drumului și nu ne-a supărat nimic prea din cale-afară. Cred că suntem norocoși. O să-mi oferi o Regență?

— Da, am zis neștiind ce însemna asta, însă dornic să-i dau ce-și dorea, dacă-mi stătea în puteri.

A înclinat capul, zicând:

— Ești de treabă.

El unul era un pezevenghi ucigaș de care-mi aminteam că întotdeauna fusese un soi de rebel. Părinții noștri încercaseră să-l disciplineze în trecut, o știam, însă niciodată cu prea mult succes. Și mi-am dat seama, amintindu-mi, că aveam aceeași mamă și același tată, lucru despre care am știut, în același timp, că nu se aplica în cazul meu și-al lui Eric, al meu și-al Florei sau al meu și-al lui Bleys și-al Fionei. Probabil că la fel stăteau lucrurile și în privința celorlați, dar de aceștia îmi aminteam sigur.

Înaintam pe un drum pustiu, printr-o catedrală de copaci enormi. Părea să se întindă la nesfârșit. Mă simțeam în siguranță în acest loc. Când și când mai speriam câte o căprioară ori surprindeam câte o vulpe, care fie traversa poteca, fie stătea lângă drum. Pe alocuri se vedeau urme

de copite. Lumina soarelui se prefira uneori printre frunze, întinzându-se ca niște corzi de aur ale unui instrument muzical hindus. Suflarea vântului era umedă și aducea zvon de viețuitoare. Mi-am dat seama că știam aceste plaiuri, că umblasem adesea călare pe-aici, în trecut. Umblasem călare prin Pădurea Arden, mă plimbasem prin ea, vânasem aici, stătusem lungit pe spate sub aceste coroane uriașe, cu brațele sub cap și cătând în sus. Mă cățarasem pe crengile unora dintre acești giganți și privisem de acolo la lumea verde și mereu mișcătoare.

— Iubesc locul ăsta, am zis dându-mi seama doar pe jumătate că rostisem cuvintele acelea cu voce tare, iar Random mi-a răspuns:

— Mereu l-ai iubit.

Mi s-a părut că simt în vocea lui o urmă de amuzament, dar nu puteam fi sigur.

Am auzit apoi, în depărtări, o tânguire despre care știam că-i sunetul unui corn de vânătoare.

— Mărește viteza, a zis deodată Random. Pare să fie cornul lui Julian.

L-am ascultat.

Cornul s-a făcut iarăși auzit, mai aproape.

— Afurisiții lui de copoi o să facă bucăți mașina asta și păsările lui o să ne mănânce ochii! a zis. Nu mi-ar plăcea să mă-ntâlnesc cu el când e așa de bine pregătit. Orice ar vâna, sunt sigur c-o să renunțe bucuros la pradă ca să pună mâna pe un asemenea trofeu, doi dintre frații lui.

— Trăiește și lasă și pe alții să trăiască, asta mi-e filosofia în ultimul timp, i-am mărturisit eu.

Random a chicotit.

— Ciudată noțiune. Pun rămășag că n-o să mai țină nici cinci minute.

Cornul a sunat iar, și mai aproape acum, făcându-l să scoată un „la naiba!” mânios.

Vitezometrul arăta, cu cifre ciudate, runice, o sută zece la oră. Mi-era teamă să accelerez mai mult pe drumul ăla.

Și cornul s-a auzit din nou, mult mai aproape acum, trei note lungi; de undeva din stânga, am auzit și scheunatul copoilor.

— Acum suntem foarte aproape de Pământul adevărat, dar încă departe de Amber, a zis fratele meu. Ar fi inutil să fugim prin Umbrele dimprejur, fiindcă, dacă într-adevăr pe noi ne hăituiește, o să ne ajungă. El sau Umbra lui.

— Și ce să facem?

— Bagă viteză și speră că nu pe noi ne urmărește.

Iar a sunat cornul, de data asta aproape, în spatele nostru.

— Cu ce naiba merge, cu o locomotivă? am întrebat.

— Aș zice că-i călare pe falnicul Zori-de-Zi, cel mai puternic armăsar pe care l-a creat.

Am lăsat ultimul cuvânt să-mi răsunе în minte un timp, întrebându-mă și mirându-mă. Da, era adevărat, îmi șoptea o voce interioară. Îl crease pe Zori-de-Zi din Umbre, combinând în acea fiară puterea și tăria unui uragan și a unui bulldozer.

Mi-am amintit că ajunseseam să mă tem de animalul ăla. Apoi l-am și văzut.

Zori-de-Zi era cu cinci coți mai înalt decât orice alt cal văzusem vreodată, sur, cu ochii de culoarea tulbure a unui prepelicar cenușiu, iar copitele îi păreau de oțel lustruit. Gonea ca vântul pe urmele mașinii, iar în șaua lui stătea Julian – Julian din cartea de tarot, cu părul lung, negru și ochii albaștri scăpărători, cu armura albă de zale.

Julian ne-a zâmbit și a fluturat brațul, iar Zori-de-Zi a înălțat capul și coama sa magnifică a fâlfâit în vânt ca un drapel. Picioarele, în alergare, îi erau ca o păclă nedeslușită.

Mi-am amintit că, odată, Julian pusese pe cineva să-mi poarte culorile și să chinuiască animalul. De-aia încercase să mă calce în copite la o vânătoare, când descălecasem înaintea lui ca să jupoi un căprior.

Închisesem iarăși geamul, așa că nu cred că-și dădea seama după miros că mă aflam în mașină. Însă Julian mă

zărise și credeam că știu ce însemna asta. Pe lângă el alergau Copoi Furtunii, cu pielea impenetrabilă și colții ca oțelul. Și ei ieșiseră tot din Umbre, fiindcă niciun câine obișnuit n-ar fi putut goni astfel. Știam însă, cu certitudine, că vorba asta, „obișnuit”, nu prea se potrivea cu nimic de pe-aici.

Julian ne-a făcut semn să oprim. I-am aruncat o privire lui Random, care a încuviințat.

— Dacă n-o facem, o să ne-ajungă oricum, a zis.

Am apăsat deci pe frână, am încetinit și-am oprit.

Zori-de-Zi s-a apropiat din urmă, a înălțat piciorul, a izbit în pământ cu toate cele patru copite și s-a alăturat mașinii noastre. Căinii s-au strâns și ei împrejur, gâfâind, cu limbile atârând. Calul era acoperit cu o peliculă lucitoare și știam că e din cauza sudorii.

— Ce surpriză! a zis Julian în felul său lent, aproape împiedicat de-a vorbi, în vreme ce un șoim uriaș, cu penaj negru și verde, a dat ocol și i-a coborât pe umăr.

— Da, nu-i așa? am răspuns. Cum îți mai merge?

— A, excelent, ca de obicei, a zis el apăsând. Dar tu și frățiorul Random cum sunteți?

— În formă, am spus eu.

Random a dat din cap și-a adăugat:

— Credeam că te ții de alte sporturi într-o vreme ca asta.

Julian a înclinat capul și l-a privit de-a-ndoaselea prin parbriz.

— Îmi place să răpun fiare, a zis, și mă gândesc neconținut la rubedeniile mele.

Am simțit cum pe spinare îmi coboară un fior rece.

— Mi-ați tulburat vânătoarea cu vehiculul vostru motorizat, a mai spus el. Și nu mă așteptam să vă găesc pe voi înăuntru. Presupun că nu călătoriți de plăcere, ci că aveți o anumită destinație în minte, anume Amber. Așa-i?

— Așa-i, am încuviințat. Dar pot să te-ntreb de ce ești pe-aici și nu, mai degrabă, acolo?

— Eric m-a trimis să păzesc drumul, a răspuns, iar eu mi-am dus mâna la pistolul de la cingătoare.

Intuiam că un glonț n-ar fi putut străpunge armura aia, însă mă gândeam să-l împușc pe Zori-de-Zi.

— Prea bine, frații mei, a zis Julian cu un zâmbet. Vă urez bun venit și o călătorie plăcută. Fără îndoială că ne vom revedea în scurt timp în Amber. O zi bună.

Și, spunând acestea, ne-a întors spatele și a intrat în pădure.

— Hai s-o ștergem naibii de-aici, a zis Random. Probabil plănuiește să ne pândească sau să ne vâneze.

Zicând asta, a scos un pistol de la brâu și și l-a așezat pe genunchi.

Am pornit, cu viteză măricică.

În vreo cinci minute, când tocmai începusem să râsuflu mai ușurat, am auzit vaietul cornului. Am apăsât pe accelerație. Știam că oricum avea să ne-ajungă, dar încercam să câștig cât mai mult timp și să pun între noi cât mai multă distanță cu putință. Am pornit iute, scrâșnind din pneuri când luam un viraj, peste dealuri și peste văi. Am fost, la un moment dat, cât pe ce să dau peste o căprioară, însă am izbutit s-o ocolesc fără să ne izbim de ceva ori să încetinem.

Cornul se auzea tot mai aproape, iar Random mârâia înjurături.

Aveam senzația că încă mai aveam de parcurs o distanță bună prin pădure, iar asta nu mă făcea să mă simt defel încurajat.

Am ajuns pe o porțiune lungă și dreaptă de drum, unde am izbutit să apăs pedala până la capăt vreme de aproape un minut. Sunetul cornului lui Julian s-a depărtat, însă am intrat pe o bucată de drum șerpuitor, plin de serpentine și a trebuit să încetinesc. Ne-a prins iarăși din urmă.

După vreo cinci minute, l-am zărit în oglinda retrovizoare, galopând bubuitor, cu haita în juru-i, lătrând și chelălăind.

Random și-a coborât geamul și, după un minut, s-a aplecat afară și-a început să tragă.

— Afurisita de armură! Sunt sigur că l-am nimerit de două ori și nu s-a întâmplat nimic.

— Nu-mi place deloc situația asta, am zis. Încearcă să-mpuști calul.

— Am încercat deja, și nu o dată, a spus azvârlindu-și pistolul rămas fără muniție pe podea și scoțând altul de la brâu. Și ori trag eu mai prost decât credeam, ori e adevărat ce se zice, anume că pe Zori-de-Zi nu-l poți răpune decât cu un glonț de argint.

A doborât șase câini cu cartușele rămase, însă tot mai rămâneau mai bine de douăzeci.

I-am întins unul dintre pistoalele mele și a mai ucis încă cinci fiare.

— Ultimul glonț îl păstrez pentru căpățana lui Julian, dacă se apropie îndeajuns! a zis el.

Julian și haita lui erau în momentul acela la vreo cincisprezece metri în spatele meu, și câștigau teren, așa c-am apăsat frâna până în podea. Unii câini nu s-au putut opri la timp, însă Julian a dispărut brusc și pe deasupra capetelor ne-a trecut o umbră întunecată.

Zori-de-Zi sărise peste mașină. S-a întors spre noi și, în vreme ce cal și călăreț dădeau să ne înfrunte, am ambalat motorul, accelerând.

Cu un salt magnific, Zori-de-Zi s-a ferit. Am văzut, în oglinda retrovizoare, cum doi câini lasă din colți o aripă pe care o desprinseseră din capotă, continuându-și apoi urmărirea. Mai erau și alții, căzuți pe drum. Rămâneau vreo cincisprezece care ne hăituiau încă.

— Bună treabă, a zis Random, dar ai avut noroc că n-au sărit la cauciucuri. Probabil că n-au mai vânat mașini până acum.

I-am dat pistolul care-mi rămăsese, zicându-i să mai împuște din fiare.

A țintit cu grijă și-a tras cu precizie, doborând încă șase.

Julian era alături de mașină acum, cu o sabie în mână dreaptă.

Am claxonat, sperând să-l sperii pe Zori-de-Zi, însă n-a mers. Am îndreptat mașina spre ei, dar calul s-a ferit cu grație. Random s-a ghemuit în scaunul lui și a țintit pe lângă mine, sprijinindu-și mână cu care trăgea pe antebrațul celeilalte.

— Nu trage încă, am zis. Încerc să-l dau jos de pe cal.

— Ești nebun, a spus în vreme ce puneam iarăși frână.

Însă și-a coborât arma.

De îndată ce ne-am oprit, am deschis repede portiera și-am sărit din mașină – încă în picioarele goale! Fir-ar să fie!

M-am strecurat pe sub lama sabiei sale, l-am apucat de braț și l-am împins din șa. M-a izbit în creștet cu pumnul înmănușat în zale. Am văzut stele verzi și-am simțit o durere teribilă.

A rămas întins unde căzuse, amețit, iar câinii s-au strâns în jurul meu, mușcându-mă, în vreme ce Random îi lovea cu picioarele. Am înșfăcat sabia lui Julian de unde căzuse și i-am atins beregata cu vârful.

— Potolește-ți fiarele! am țipat. Sau te pironesc în pământ!

A răcnit porunci spre câini și aceștia s-au retras. Random îl ținea pe Zori-de-Zi de căpăstru, străduindu-se să-l liniștească.

— Acum, dragă frate, ce-ai de spus în apărarea ta? am întrebat.

În ochi i s-a aprinsese o flacără albastră, rece, însă pe chip nu i se citea nimic.

— Dacă ai de gând să mă omori, fă-o odată, a zis.

— Nu-i grabă, am răspuns bucurându-mă întrucâtva să văd noroi pe armura-i impecabilă. Între timp, cât valorează viața ta?

— Tot ce am, firește.

Am făcut un pas înapoi.

— Ridică-te și treci pe bancheta din spate a mașinii, i-am zis.

A făcut-o. Am avut grijă să-i iau pumnulul înainte să intre. Random s-a așezat pe locul de lângă șofer, ținând pistolul cu un singur glonț îndreptat spre capul lui Julian.

— De ce nu-l omori? a întrebat.

— Cred c-o să ne fie de folos. Am multe de aflat. Și încă e drum lung de străbătut.

Am pornit mașina și-am văzut că haita de câini se ține după noi. Zori-de-Zi a început să galopeze și el în spatele nostru.

— Mă tem că n-o să fiu un prizonier foarte valoros, a observat Julian. Oricât m-ai tortura, nu-ți pot spune decât ce știu, și asta nu-i mare lucru.

— Începe, atunci.

— Eric caută să aibă cea mai avantajoasă poziție, fiindcă e în Amber de când s-a stârnit întreaga tevatură. Așa mi s-a părut mie, cel puțin, așa că i-am oferit sprijinul meu. Să fi fost unul dintre voi, aș fi făcut probabil același lucru. Eric m-a însărcinat să stau de pază în Arden, de vreme ce-i una dintre căile principale de acces. Gerald controlează rutele marine din sud, iar Caine a pornit-o spre apele nordice.

— Dar Benedict? a întrebat Random.

— Nu știu. N-am auzit nimic. S-ar putea să fie cu Bleys. S-ar putea să se fi ascuns altundeva prin Umbre și nici să nu fi auzit ce se petrece. Ori poate că-i mort. Au trecut ani buni de când n-am mai auzit de el.

— Câți oameni ai în Arden? a întrebat Random.

— Peste o mie. Unii probabil vă țin sub observație chiar în clipa asta.

— Și dacă vor să trăiești în continuare, nici n-o să-ncerce altceva, a zis Random.

— Ai, neîndoielnic, dreptate, a răspuns Julian. Trebuie să recunosc, Corwin a fost viclean că s-a gândit să mă ia prizonier și nu să mă ucidă. S-ar putea ca, în felul ăsta, să izbutiți să treceți de pădure.

- Spui asta numai fiindcă vrei să trăiești, a zis Random.
 - Sigur că vreau să trăiesc. Se poate?
 - De ce?
 - Ca plată pentru informațiile pe care ți le-am dat.
- Random a râs.

— Ne-ai oferit foarte puține și sunt sigur că putem stoarce mai multe. Vom vedea, de-ndată ce avem ocazia să ne oprim. Așa-i, Corwin?

- Vom vedea, am zis. Fiona pe unde-i?
- Pe undeva prin sud, cred, a răspuns Julian.
- De Deirdre ce știi?
- Nimic.
- Llewella?
- E în Rebma.
- Bun, am zis, cred că mi-ai zis tot ce știi.
- Așa este.

Ne-am continuat drumul în tăcere și, într-un târziu, pădurea a început să se rărească. Nu-l mai vedeam demult pe Zori-de-Zi, deși uneori zăream șoimul lui Julian deasupra noastră. Drumul a început să suie, ducând spre o trecătoare dintre doi munți albaștrii. Rezervorul era plin doar puțin peste un sfert. Într-o oră treceam printre piscurile de piatră.

- Ar fi un loc bun pentru blocat drumul, a zis Random.
- Da, foarte probabil, am spus. Ce părere ai, Julian?

A oftat.

— Da, a încuviințat apoi, o să întâlnești o barieră foarte curând. Știți cum să treceți de ea.

Știam, firește. Când am ajuns la punctul de trecere, iar străjerul îmbrăcat în piele verde și cafenie, cu sabia în mână, a pășit spre noi, am arătat cu degetul mare spre bancheta din spate, zicând:

- Ai priceput cum stăm?

Pricepuse și ne-a recunoscut pe toți.

S-a grăbit să ridice bariera și ne-a salutat când am trecut.

Mai erau două bariere până să ieșim din trecătoare și, pe parcurs, se părea că scăpaserăm de șoim. Altitudinea la care ne aflam crescuse cu vreo mie de metri; am oprit mașina pe o șosea ce se aținea pe muchia unei creste. Spre dreapta se vedea doar o prăpastie adâncă.

— Dă-te jos, am zis, o să facem o plimbare.

Julian s-a albit la față.

— N-o să mă umilesc, a zis. N-o să mă rog pentru viața mea.

Și a coborât.

— La naiba, n-am mai avut parte de niște rugăminți ca lumea de săptămâni bune! Bine... du-te acolo, pe margine. Un pic mai aproape, te rog.

Random i-a lipit pistolul de cap.

— Ceva mai devreme, i-am spus, ziceai c-ai fi sprijinit pe oricine, dacă ocupa poziția lui Eric.

— Așa e.

— Uită-te în jos.

S-a uitat. Era cale lungă până jos.

— Bun, am zis, să nu uiți asta dacă lucrurile vor suferi o schimbare bruscă. Și să ții minte cine ți-a dăruit viața atunci când altcineva ți-ar fi luat-o. Haide, Random, să mergem.

L-am lăsat acolo, pe marginea râpei, gâfâind, cu sprâncenele împreunate.

Am ajuns în vârf, când combustibilul era pe terminate. Am scos mașina din viteză, am oprit motorul și-am început lungul drum în josul pantei.

— Mă gândeam, a zis Radom, că nu ți-ai pierdut defel din vechea ta șiretenie. Eu l-aș fi ucis probabil, pentru ce-a vrut să facă. Dar cred c-ai făcut bine. Cred că ne va sprijini dacă reușim să obținem un avantaj asupra lui Eric. Între timp, firește, o să-i spună lui Eric tot ce s-a întâmplat.

— Firește.

— Și tu ai mai multe motive să-l vrei mort decât noi ceilalți.

Am zâmbit.

— Sentimentele personale nu se-mpacă bine cu politica, deciziile legale și afacerile.

Random a aprins două țigări și mi-a întins una.

Am văzut, cătând în jos prin fumul țigării, primul crâmpei lucitor al mării. Sub văzduhul de un azuriu intens, aproape precum cerul nopții, cu soarele auriu înălțat deasupra, marea arăta densă ca vopseaua, parcă făcută dintr-o țesătură bleumarin, aproape violetă. Mai că-mi venea greu s-o privesc. M-am trezit vorbind într-o limbă pe care nu știussem că o cunosc. Recitam „Balada Călătorilor pe ape”, iar Random a ascultat până am isprăvit-o și m-a întrebat:

— Umblă vorba că tu ești cel care a compus-o. E adevărat?

— A trecut atâta vreme, i-am zis, că nici nu-mi mai amintesc măcar.

În vreme ce faleza se curba tot mai mult și mai mult către stânga, și-n timp ce alunecam în jos pe suprafața ei, îndreptându-ne către o vale împădurită, marea se înfățișa tot mai mult vederii noastre.

— Farul din Catba, a zis Random arătând cu mâna spre un imens turn cenușiu ce se ridica dintre ape. Aproape că uitasem de el.

— Și eu la fel, am răspuns. E foarte ciudată senzația când te întorci.

Mi-am dat seama că nu mai vorbeam engleză, ci o limbă numită Thari.

Am ajuns pe fundul văii după aproximativ o oră. Am economisit cât de mult combustibil am putut, coborând panta, apoi am pornit iarăși motorul. Speriat de zgomot, un stol de păsări negre a țâșnit în văzduh din tufele de la stânga noastră. Ceva sur, cu aspect lupesc, și-a părăsit ascunzișul și-a pornit în goană spre desigur; căprioara pe care o pândise, până atunci invizibilă, s-a îndepărtat în salturi. Ne găseam într-o vale cu vegetație luxuriantă, deși nu atât de deasă și cu copaci atât de uriași precum în Pădurea

din Arden, care cobora în pantă ușoară, dar neîntreruptă, până la apele mării, ce se zăreau în depărtare.

Munții înalți, cu versanți ce se înălțau și mai sus înspre stânga, mărgineau valea. Cu cât înaintam mai mult, cu atât cuprindeam mai bine cu privirile felul și întinderea culmilor gigantice, stâncoase de unde coborâsem pe o pantă mai puțin abruptă. Munții mășăluiau mai departe spre mare, devenind tot mai semeți și luându-și pe umeri o manta mișcătoare tivită cu verde, mov, purpuriu, auriu și indigo. Fața pe care o întorceau spre mare ne era invizibilă din valea unde ne aflam, însă pe spinarea ultimului pisc, cel mai înalt dintre toate, se învârtejea un vâl diafan de nori subțiratici, pe care câte o rază de soare îl mângâia cu atingeri de foc. Am socotit că eram cam la cincizeci de kilometri de locul acela luminat, însă indicatorul arăta un rezervor aproape gol. Random se uita și el, lung, în aceeași direcție.

— E încă acolo, am remarcat.

— Aproape uitasem.

Pe când schimbam vitezele, am observat că pantalonii îmi căpătaseră un luciu pe care nu-l avuseseră înainte. Deveneau mult mai strâmți pe măsură ce coborau către glezne, iar tivul dispăruse. Am observat ceva și la cămașă.

Acum semăna mai mult cu o jiletcă, era neagră și tivită cu argint, iar cureaua mi se lățise.

Cercetându-mă îndeaproape, am observat că în lungul cusăturilor de la cracii pantalonilor aveam fire de argint.

— Văd că sunt echipat corespunzător, am rostit ca să văd ce reacție îmi aduce asta.

Random a chicotit și-am observat în acea clipă că și el se alesese cu nădragi cafenii cu dungi roșii, iar cămașa sa avea acum culorile portocaliu și cafeniu. Lângă el, pe banchetă, se odihnea o chivără maro, cu margine galbenă.

— Mă întrebam când o să bagi de seamă, a zis. Cum te simți?

— Binișor... și apropo, să știi că aproape am rămas fără benzină.

— E prea târziu ca să mai putem face mare lucru. Acum suntem în lumea reală și efortul de-a ne juca cu Umbrele ar fi istovitor. Și nici n-ar trece neobservat. Mă tem c-o să trebuiască s-o abandonăm când ne lasă baltă.

Ne-a lăsat baltă peste vreo patru kilometri. Am tras-o la marginea drumului și-am oprit. Soarele ne ura de-acum rămas-bun, iar umbrele se lungeau.

Am întins mâna spre bancheta din spate, unde pantofii mi se transformaseră în niște cizme negre; ceva a zăngănit în vreme ce încercam să apuc încălțărilor.

Am scos la iveală o sabie argintie, nu foarte grea, cu tot cu teacă. Teaca mi se potrivea de minune la cingătoare. Mai era și o manta neagră, cu o cheotoare de argint în formă de trandafir.

— Credeai că le-ai pierdut pe vecie? a întrebat Random.

— Cam așa ceva.

Am coborât din mașină și-am luat-o pe jos. Seara era răcoroasă și avea o mireasmă înviorătoare. Deja către est se șteau stele, iar soarele se cufunda sub linia orizontului, la culcare.

În vreme ce pășeam, Random a zis:

— Nu mi se pare în regulă.

— Cum adică?

— Ne-a mers prea ușor până acum. Nu-mi place. Am străbătut toată Pădurea Arden aproape netulburați. E drept, Julian a încercat să se ocupe de noi, dar nu știu... Am ajuns așa de departe, atât de simplu, că aproape bănuiesc că ni s-a îngăduit asta.

— Mi-a trecut și mie prin gând, am mințit. Ce crezi că poate să însemne?

— Mă tem că ne vârm într-o capcană.

Am continuat să mergem preț de câteva minute, tăcuți. Apoi am zis:

— O ambuscadă? Codrii ăștia îmi par nefiresc de neclintiți.

— Nu știu.

Am mai mers trei kilometri poate și soarele a dispărut. Noaptea era neagră și presărată cu stele strălucitoare.

— Nu e demn de noi să umblăm așa, a zis Random.

— E drept.

— Și totuși mi-e teamă să chem armăsari.

— La fel și mie.

— Cum ți se pare situația?

— Ne paște moartea, am zis. Simt c-o să se-arunce curând asupra noastră.

— Crezi c-ar trebui să ieșim de pe drum?

— M-am gândit la asta, am mințit iarăși, și nu cred că ne-ar strica să ne abatem un pic de la el.

Așa am și făcut.

Am trecut printre copaci, pe lângă formele întunecate ale stâncilor și ale tufelor. Apoi s-a ridicat încetișor luna, mare, argintie, luminând în noapte.

— Mă cuprinde senzația că n-o să reușim, mi-a zis Random.

— Și cât de mult ne putem baza pe senzația asta?

— Mult.

— De ce?

— E prea departe și prea repede, a răspuns. Nu-mi place defel. Acum suntem în lumea adevărată, e prea târziu să facem cale întoarsă. Nu ne putem juca cu Umbrele, ci trebuie să ne biziim pe săbiile noastre. (El avea o lamă scurtă, lustruită.) Simt că înaintarea noastră până aici e din pricină că așa a vrut Eric. Nu mai avem ce face acum, dar dacă tot suntem aici, mi-aș dori să trebuiască să ne luptăm pentru orice palmă de drum.

Am mai mers cam un kilometru jumătate și ne-am oprit să fumăm câte-o țigară, ținându-le ferite în palme.

— Ce noapte plăcută, am spus către Random și către vântul răcoros. Presupun... Ce-a fost aia?

Se auzise un foșnet ușor în tufele din spatele nostru.

— Vreun animal.

Avea sabia în mână.

Am așteptat câteva minute, dar nu s-a mai auzit nimic.

Random a băgat sabia la loc în teacă și ne-am văzut de drum.

Alte sunete n-am mai auzit în urmă, însă după un timp am sesizat ceva în față.

Când l-am privit, a făcut un semn din cap și-am început să ne deplasăm cu grijă.

Undeva, mai departe, se vedea o lucire molatecă, venind parcă de la un foc de tabără.

Nu mai auzeam niciun zgomot, însă Random a ridicat din umeri și m-a urmat atunci când m-am îndreptat spre lumina aceea, printre copaci, în dreapta noastră.

Până să ajungem în tabără a durat aproape o oră. În jurul focului stăteau așezați patru bărbați și alți doi dormeau în umbră. Mai era o fată, legată de un stâlp, cu capul întors în altă direcție, însă când i-am văzut silueta am simțit că inima mea își sporește bătăile.

— S-ar putea să fie...? am șoptit.

— Da, a răspuns, cred că s-ar putea.

Apoi fata a întors capul și am știut că ea era.

— Deirdre!

— Oare ce caută pe-aici căteaua asta? a zis Random. După culorile ălor, aș înclina să cred c-o duc înapoi în Amber.

Am văzut că bărbații purtau negru, roșu și argintiu, culori pe care mi le-am amintit de la Atuuri și de altundeva ca fiind ale lui Eric.

— De vreme ce Eric o vrea, nu poate s-o aibă, am zis.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după Deirdre, a zis Random, dar știu că ție îți pasă de ea, așa că...

Și spunând asta și-a tras sabia din teacă.

Am făcut la fel.

— Fii gata, am zis pregătindu-mă să mă năpustesc.

Și-am sărit la ei pe nepusă masă, copleșindu-i. Ne-a luat, cred, vreo două minute cu totul.

Ea ne-a privit, cu fața preschimbată într-o mască schimonosită de lumina tremurătoare a flăcărilor. A plâns, a râs și ne-a rostit numele cu voce tare, speriată, în vreme ce i-am tăiat legăturile și-am ajutat-o să se ridice.

— Bun găsit, surioară. Vrei să ni te alături pe Drumul spre Amber?

— Nu, a zis. Vă mulțumesc pentru viața mea, dar aș vrea să mi-o păstrez. De ce-ați pornit spre Amber oare, vă întreb, deși știu prea bine.

— E un tron de câștigat, a zis Random, ceea ce era nou pentru mine, și ne interesează.

— Dacă ești isteț, mai bine te-ai ține departe și-ai trăi mai mult, a zis Deirdre.

Și ce drăgălașă era, cu toate că arăta cam ostenită și ponosită!

Am luat-o în brațe, fiindcă așa am vrut, și-am strâns-o la piept. Random a descoperit un burduf cu vin și-am băut cu toții.

— Eric e singurul Prinț în Amber, a zis ea, iar trupele îi sunt credincioase.

— Nu mă tem de Eric, am răspuns, cu toate că nu eram așa de sigur în privința asta.

— N-o să-ți dea niciodată voie să intri în Amber, a zis. Am fost și eu prinsă acolo, până ce-am izbutit să scap printr-una dintre ieșirile secrete, acum două zile. Am crezut că pot păși în Umbre până se va liniști totul, dar nu-i ușor să-ncepi atât de aproape de locul adevărat. Așa că soldații lui m-au găsit în dimineața asta. Mă duceau înapoi. Cred că la întoarcere avea de gând să mă ucidă, dar nu sunt sigură. În orice caz, aș fi rămas o marionetă neputincioasă în oraș. Și cred că Eric s-ar putea să fi înnebunit, dar iarăși, nu pot fi sigură nici de asta.

— Ce se aude de Bleys? a vrut Random să știe.

— Trimite lucruri din Umbre, iar Eric e extrem de tulburat. Însă n-a atacat niciodată cu forțele sale adevărate. Eric

e tulburat deci, iar poziționarea Coroanei și a Sceptrului rămân nesigure, deși pe ultimul, Eric îl poartă în mână dreaptă.

— Înțeleg. De noi a adus vorba?

— De tine nu, Random. Dar de Corwin da. Încă se teme ca nu cumva Corwin să se întoarcă în Amber. Drumul e relativ sigur preț de încă vreo șapte kilometri, dar după aia la fiecare pas pândește primejdia. Fiecare copac, fiecare pietroi e o capcană și-o ambuscadă. Din cauza lui Bleys și-a lui Corwin. A vrut să vă lase să ajungeți măcar atât de departe ca să nu puteți lucra cu Umbrele și nici să scăpați cu ușurință puterii sale. E cu neputință ca vreunul dintre voi să intre în Amber fără să cadă într-una dintre capcanele lui.

— Tu ai scăpat, totuși...

— A fost altceva. Încercam să ies, nu să intru. Poate că nu m-a păzit la fel de grijuliu cum ar fi făcut dacă ar fi fost vorba de unul dintre voi, datorită sexului meu și lipsei mele de ambiție. Dar chiar și așa, cum vedeți, n-am izbutit.

— Ba ai izbutit acum, surioară, am zis, și liberă vei fi atât cât va fi și spada mea liberă să te apere.

M-a sărutat pe frunte și mi-a strâns mâna. Mereu avusesem o slăbiciune pentru ea.

— Sunt sigur că suntem urmăriți, a zis Random și, într-o clipită, ne-am afundat tustrei în întuneric.

Ne-am ascuns după o tufă, nemișcați, fără să scăpăm poteca din ochi.

După un timp, sfătuindu-ne în șoaptă, s-a ajuns la concluzia că așteptau o decizie din partea mea. Întrebarea se punea cât se poate de simplu: Ce urma să facem?

Problema era de căpătâi și nu-i mai puteam amâna rezolvarea. Știam că nu pot avea încredere în ei, nici măcar în draga de Deirdre, dar dacă era să dau cărțile pe față, măcar Random se băgase până în gât în povestea asta, alături de mine, iar Deirdre era preferata mea.

— Scumpii mei frați, le-am zis, am să vă fac o mărturisire.

Mâna lui Random se și așezase pe mânerul spadei. Cam până aici mergea încrederea noastră reciprocă. Parcă și auzeam ce-i umblă prin minte: „Corwin m-a adus aici ca să mă trădeze”.

— Dacă m-ai adus până aici ca să mă trădezi, l-am auzit imediat zicând, să știi că viu n-o să mă prinzi.

— Glumești? Vreau ajutorul tău, nu-ți vreau capul. Voiam să spun următorul lucru: nu știu ce naiba se petrece. Am mers la nimereală de câteva ori, dar nu știu unde dracu' suntem, ce e Amber sau de ce ne-am ascuns aici în tufe, ferindu-ne de soldații lui Eric. Nu știu, de fapt, nici cine sunt.

A urmat o tăcere înfiorător de lungă, apoi Random a șoptit:

— Ce vrei să zici?

— Da, a zis Deirdre.

— Vreau să zic că am reușit să te păcălesc, Random. Nu ți s-a părut ciudat că în toată călătoria noastră n-am făcut decât să conduc mașina?

— Tu ești șeful, a răspuns, și m-am gândit că-ți stă mintea la vreun plan. Ai făcut niște lucruri foarte bine gândite pe parcurs. Știu că ești Corwin.

— Un lucru pe care l-am aflat eu însumi abia acum două zile. Știu că sunt cel pe care îl numiți Corwin, dar am avut un accident acum ceva timp. M-am lovit la cap – vă arăt cicatricile când o să fie cât de cât lumină – și sufăr de amnezie. Nu pricep o iotă din toată vorbăria asta despre Umbre. Despre Amber nu-mi amintesc mare lucru. Îmi țin minte doar rubedeniile și faptul că nu pot să am încredere în ele. Asta mi-e povestea. Ce putem face?

— Fir-ar al naibii, a zis Random. Da, acum îmi dau seama! Pricep toate chestiile mărunte cărora nu le dădeam de capăt pe drum. Și cum de-ai păcălit-o așa de bine pe Flora?

— Am avut noroc, am zis. Și presupun c-am dat dovadă de-o viclenie subconștientă. Nu! Nu e asta! A fost proastă. Acum, însă, chiar am nevoie de voi.

— Crezi că ne putem întoarce în Umbre? a întrebat Deirdre, și nu vorbea cu mine.

— Da, a răspuns Random, dar n-am de gând. Aș vrea să-l văd pe Corwin în Amber și-aș vrea să văd capul lui Eric într-un par. Sunt dispus să-mi asum niște riscuri pentru asta, așa că nu mă-ntorc în Umbre. Tu, dacă vrei, n-ai decât. Oricum credeți toți că-s o fire slabă și-un impostor. O să vedeți acum. O să duc la capăt treaba asta.

— Mulțumesc, frate, am zis.

— Prost sfat ținem sub lumina lunii, a spus Deirdre.

— Puteai să fii încă legată la stâlp, a ripostat Random, iar ea a tăcut.

Am mai stat acolo un timp și-am văzut trei oameni intrând în tabără și cercetând locul. Apoi doi dintre ei au îngenuncheat și-au început să adulmece pământul. După care s-au uitat în direcția noastră.

— Oameni-lup, a șoptit Random, în vreme ce indivizii porneau către noi.

Am văzut cum s-a petrecut, deși doar în umbră. S-au lăsat în patru labe și, în lumina lunii, ceva s-a întâmplat cu veșmintele lor cenușii. Hăitașii noștri au întors capetele, privindu-ne țință cu ochii lucitori.

Pe primul lup l-am străpuns cu sabia mea de argint și-am auzit un răcnet omenesc. Random l-a decapitat pe altul cu o singură lovitură și, spre uluirea mea, am văzut-o pe Deirdre ridicându-l pe al treilea în aer și rupându-i spinarea de genunchi cu un trosnet sec.

— Iute, sabia ta, a zis Random, și i-am străpuns victima, apoi pe a lui Deirdre, auzind alte răcnete. Am face bine să ne mișcăm repede, a adăugat Random. Încoace! a mai zis și noi l-am urmat.

— Unde ne ducem? a întrebat Deirdre după vreo oră, poate, de furișat pe sub coroanele copacilor.

— Către mare, a răspuns fratele meu.

- De ce?
- Acolo e memoria lui Corwin.
- Unde? Cum?
- Rebma, firește.
- O să te omoare și-o să hrănească peștii cu creierii tăi.
- Nu merg până acolo. La mal va trebui să preiei tu și să vorbești cu sora surorii tale.
- Adică să între iarași în Model?
- Da.
- E riscant.
- Știu. Ascultă-mă, Corwin. Te-ai purtat destul de bine cu mine în ultimul timp. Dacă întâmplător nu ești cu adevărat Corwin, ești mort. Dar trebuie să fii tu, nu se poate altminteri. Altcineva nu poți fi. Nu și după cum ai acționat, chiar și fără memorie. Nu, îmi pun viața la bătaie că tu ești. Încearcă-ți norocul cu lucrul ăsta numit Modelul. Sunt șanse mari să-ți recapeti amintirile.
- Se prea poate, am spus, dar ce e Modelul?
- Rebma e un oraș-fantomă. E reflectarea Amberului în mare. Acolo, tot ce există în Amber e copiat ca într-o oglindă. Poporul Llewellei trăiește în acel loc ca într-un fel de Amber de-a-ndoaselea. Nu sunt bine văzut printre ei, din cauza unor greșeli mărunte, așa că nu te pot însoți, dar dacă le vei vorbi cinstit și le vei explica, poate, ce ai de gând, te vor lăsa să parcurgi Modelul din Rebma care, deși e inversul celui din Amber, ar trebui să aibă același efect. Adică să ofere unui fiu al tatălui nostru puterea de-a păși printre Umbre.
- Și cum mă va ajuta puterea asta?
- Ar trebui să-ți amintească cine ești.
- Atunci sunt de acord, am zis.
- Prea bine. În cazul ăsta o să continuăm să mergem către sud. Va dura câteva zile ca să ajungem la trepte... Îl vei însoți, Deirdre?

— Voi merge cu fratele meu, Corwin.

Ștusem că asta avea să zică și mă bucuram. Mă temeam, dar mă și bucuram.

Am umblat întreaga noapte. Am evitat trei cete înarmate și dimineața ne-am pus să dormim într-o peșteră.

Capitolul 5

Am petrecut două nopți croindu-ne drum către nisipurile roz și negre ale mării întinse. În dimineața celei de-a treia zi am ajuns la plajă, după ce reușiserăm să evităm un grup de soldați în seara trecută. Nu eram dornici să ieșim pe teren deschis înainte de a localiza punctul exact, Faiella-bionin, Scara către Rebma, și să traversăm repede spre el.

Soarele răsărea și arunca miliarde de sulite lucitoare în involburarea înspumată a apelor. Ochii ne erau orbiți de strălucire, așa încât nu puteam zări nimic dincolo de suprafață. Trăiserăm cu fructe și apă vreme de două zile și mi-era o foame turbată, însă am uitat de asta la vederea plajei largi, coborând în pantă, cu bruște văluriri și înălțări de coral, portocaliu, roz și roșu, cu mormane neașteptate de scoici, lemne aduse de ape și pietre netezite. Mai jos era marea: săltând și coborând, fremătând încetișor, numai auriu, albastru și purpuriu regal, trimițându-și cântecul brizei ca pe o binecuvântare, către văzduhurile violet ale zorilor.

Muntele îndreptat cu fața spre răsărit, Kolvir, care îmbrățișa Amberul dintotdeauna, așa cum își cuprinde o mamă copilul, se afla la vreo treizeci de kilometri în stânga noastră, spre nord, iar soarele îl tinea cu aur și învelea orașul cu un vâl de curcubeu. Random s-a uitat într-acolo și a scrâșnit din dinți, apoi și-a ferit privirea. Poate c-am făcut și eu același lucru.

Deirdre mi-a atins brațul, a făcut un semn din cap și-a pornit spre nord, paralel cu țărmul. Random și cu mine am urmat-o. Văzuse, se părea, un punct de reper.

După câteva sute de metri ni s-a părut că pământul se zgâlțâie ușor.

— Copite în galop! a șuierat Random.

— Uite! a zis Deirdre, cu capul lăsat pe spate și arătând în sus.

Am văzut un șoim rotindu-se deasupra noastră.

— Cât de mult mai avem? am întrebat.

— Movila de pietre, a zis ea și-am văzut-o la vreo sută de metri mai încolo, înaltă de mai bine de doi metri, clădită din bolovani cât capul unui om, bătută de vânt, de nisip și de ape, înălțându-și forma de trunchi de piramidă.

Bufnetul copitelor s-a auzit mai tare, apoi vaietul unui corn, însă nu al lui Julian.

— Fugiți! a zis Random și-am făcut întocmai.

După vreo douăzeci și cinci de pași, șoimul a coborât asupra noastră. S-a repezit la Random, dar el avea sabia pregătită și l-a lovit. Atunci pasărea și-a îndreptat atenția asupra lui Deirdre.

Mi-am tras din teacă spada și-am încercat să-l împung. Am împrăștiat câteva pene. Pasărea s-a ridicat, s-a năpus-tit iarăși și de data asta lama a izbit ceva tare – și cred c-a căzut, dar nu-mi puteam da seama cu siguranță fiindcă nu intenționeam să mă opresc și să mă uit înapoi. Bocănitul copitelor se auzea acum continuu și sonor, iar notele scoase de corn se auzeau, parcă, la doi pași.

Am ajuns la movilă, Deirdre a luat poziția potrivită, orientându-se după ea, și-a înaintat drept către mare.

N-aveam de gând să mă pun contra cuiva care părea să știe ce face. Am urmat-o și, cu coada ochiului, am văzut călăreții.

Erau încă destul de departe, însă goneau bubuitor pe nisipuri, suflând în corni, în timp ce câinii lătrau și alergau alături de ei. Random și cu mine am rupt-o la o fugă nebună și ne-am cufundat în valuri, după sora noastră.

Ne cufundaserăm până la brâu când Random a zis:

— Mă paște moartea și dacă rămân, și dacă merg mai departe.

— Una e inevitabilă am zis, cealaltă s-ar putea negocia. Să mergem!

A mers mai departe deci. Ne aflam pe un soi de suprafață stâncoasă ce cobora în mare. Nu știam cum o să respirăm odată ce ne cufundam cu totul, însă Deirdre nu părea preocupată de asta, așa c-am încercat să nu fiu nici eu.

Însă eram.

Apoi apa s-a învârtit și-a plesăit, ajungându-mi la gât. Eram peste măsură de îngrijorat. Deirdre mergea drept înaintea însă, coborând, și am urmat-o alături de Random. La fiecare câțiva pași ne adânceam și mai tare. Coboram pe platforma imensă cu trepte ce se numea, știam asta, Faiellabionim.

Încă un pas și apa avea să-mi treacă de creștet, însă Deirdre se scufundase deja cu totul.

Așa că am tras adânc aer în piept și m-am lăsat cuprins pe deplin de valuri.

Scara mai avea trepte și continuam să le cobor. Am început să mă întreb de ce corpul nu-mi era automat ridicat de apă deasupra lor, fiindcă rămâneam mai departe în picioare și cu fiecare pas coboram ca pe o scară obișnuită. Și mă mai întrebam ce voi face când nu voi mai putea să-mi țin răsuflarea.

Deasupra capului lui Random se formaseră bule și la fel și la Deirdre. Am încercat să-mi dau seama ce fac, însă n-am reușit. Piepturile păreau să li se ridice și să coboare în mod firesc.

Când am ajuns la vreo trei metri sub apă, Random și-a întors privirea către mine, a venit în stânga mea și i-am auzit vocea. Era ca și cum aș fi avut urechea lipită de fundul unei căzi și fiecare vorbă se auzea precum sunetul scos de cineva care lovea cu piciorul în peretele căzii.

Cu toate astea, cuvintele se auzeau limpede:

— Nu cred c-o să poată convinge câinii să se ia după noi, deși caii o fac.

— Cum reușești să respiri? am încercat să zic și mi-am auzit propriile cuvinte ca de la distanță.

— Liniștește-te, a răspuns el repede. Nu-ți mai ține răsuflarea, dă drumul aerului din piept și nu-ți face griji. Atâta vreme cât nu te depărtezi de scară, o să poți respira.

— Cum se poate una ca asta?

— Dacă o scoatem la capăt, o să afli, a zis cu o voce ce răsona prin verdele rece și mișcător.

Eram deja la șase metri sub apă. Am expirat un pic de aer și-am încercat, preț de o secundă, să inhalez.

Senzația nu era nicidecum neplăcută, așa c-am repetat ce făcusem. Au ieșit mai mulți bulbuci, însă în afară de asta nu era nimic deranjant.

Deși înaintam metru după metru, nu simțeam c-ar crește presiunea și vedeam treptele pe care pășeam ca printr-o ceață verzuie. Ducea în jos, tot mai jos. Direct. Drept. Și de undeva, din adâncuri, se prefira un fel de lumină.

— Dacă reușim să trecem pe sub arcadă, suntem în siguranță, a zis sora mea.

— Voi sunteți în siguranță, a corectat-o Random, iar eu m-am întrebat ce făcuse pentru a fi atât de disprețuit în locul numit Rebma. Dacă au cai ce n-au mai făcut drumul ăsta, atunci vor trebui să-i ducă de căpestre, a continuat el. Și în cazul ăsta o să izbutim.

— Ori s-ar putea să nu se ia după noi, dacă așa stau lucrurile, a zis Deirdre.

Am grăbit pasul.

Când am ajuns pe la cincisprezece metri adâncime, apele s-au întunecat și s-au răcit. Însă licărul de dinaintea și de dedesubtul nostru a devenit mai puternic și, după încă zece trepte, am deslușit sursa: era o coloană, înălțându-se în dreapta. În vârf avea un fel de glob care lumina. Cincizeci de pași mai în jos, poate, o altă coloană, aidoma, se ridica în partea stângă. Apoi, mai departe, era o alta pe dreapta și tot așa.

Când am ajuns în apropierea sa, apele s-au încălzit, iar șirul de trepte a devenit mai limpede: scările erau albe, cu vinișoare roz și verzi, și aduceau cu marmura, însă nu erau, în ciuda apei, alunecoase. Treptele aveau o lățime de aproape cincisprezece metri și, de ambele părți, se ridicau balustrade late făcute din același material.

Printre noi, în vreme ce pășeam, înotau pești. M-am uitat peste umăr și n-am văzut niciun semn că am fi fost urmăriți.

Se făcea din ce în ce mai luminos. Am ajuns aproape de prima sursă și am văzut că nu era niciun glob la capătul coloanei. Mentea mea adăugase probabil asta la respectivul fenomen, încercând să-i găsească o oarecare noimă. Părea să fie, de fapt o flacără înaltă de aproape jumătate de metru, dansând acolo ca și cum s-ar fi găsit la capătul unei făclii imense. Am hotărât să întreb mai târziu despre asta și mi-am păstrat – dacă-mi permiteți expresia – suflul pentru coborârea rapidă pe care o executam.

După ce-am intrat pe aleea luminată și după ce-am trecut de șase asemenea torțe, Random a zis:

— Se țin după noi.

M-am uitat iarăși în urmă și-am văzut niște siluete în depărtare, coborând, dintre care patru erau călare.

E tare ciudat să râzi sub apă și să te auzi râzând.

— N-au decât să vină, am zis și mi-am atins mânerul sabiei, fiindcă acum, c-am ajuns așa de departe, mă simt puternic!

Însă ne-am grăbit totuși, iar pe laturi apa s-a făcut neagră ca tușul. Doar șirul de trepte pe care le coboram la repezeală era luminat și, în zare, am văzut ceva ce părea o arcadă măreață.

Deirdre sărea câte două trepte deodată; se auzea o vibrație acum, de la bocănitul sacadat al copitelor cailor ce ne urmăreau.

Ceata de bărbați înarmați – întinzându-se de la o balustradă la alta – era mult mai departe și mai sus. Însă cei

patru călăreți se apropiau. Am urmat-o pe Deirdre, care cobora zorită, iar mâna mi s-a încheștat pe garda sabiei.

— Probabil că se întreabă de ce-am venit aici, a zis Random.

— O să rămână una dintre enigmele universului dacă nu reușim, am răspuns în grabă, fiindcă o altă privire peste umăr îmi dezvăluisese că bărbații pe cai ajunseseră la doar câțiva metri.

Am tras sabia din teacă și a scânteiat în lumina făcliei. Random a făcut la fel.

După încă douăzeci de pași, vibrațiile deveniseră puternice în unduirea verde a apei. Ne-am întors spre urmăritori, ca să nu riscăm să fim doborâți din spate.

Aproape ne ajunseseră. Porțile se aflau la vreo treizeci de metri în spatele nostru, dar distanța aceea putea să fie egală cu treizeci de kilometri dacă nu izbuteam să-i doborâm pe cei patru călăreți.

M-am ghemuit, evitând sabia unuia dintre ei. Un alt călăreț era în dreapta sa, ceva mai în spate, așa că m-am mișcat, firește, către stânga lui, aproape de balustradă. Asta l-a făcut să lovească transversal, fiindcă își ținea sabia în mâna dreaptă.

Când a lovit, am parat lateral și-am ripostat.

Se aplecase mult înainte, în șa, iar vârful sabiei mele i-a străpuns gâtul sub unghiul potrivit.

O volbură de sânge, ca un fum purpuriu, s-a ridicat și s-a răsucit în lumina verzuie. Mi-am dorit, ca un nebun, ca Van Gogh să fi fost acolo, să vadă.

Calul și-a continuat galopul; m-am aruncat, din spate, către al doilea călăreț.

S-a răsucit să abată sabia și-a izbutit. Însă viteza cu care înainta prin apă și tăria loviturii mele l-au săltat din șa. I-am tras una cu piciorul în timp ce cădea, sporindu-i impulsul. L-am izbit iarăși cu sabia, deasupra mea cum se afla, și a parat din nou, însă forța loviturii l-a propulsat

dincolo de balustradă. L-am auzit urlând din pricina apăsării strivitoare a apei. Apoi a amuțit.

Mi-am îndreptat atenția spre Random, care măcelărise deja un cal și-un om și se duela acum cu un al doilea bărbat, pedestru. Până să ajung lângă ei, l-a ucis și pe acela, râzând. Sângele se ridica puhoi deasupra lor și mi-am dat brusc seama că-l cunoscusem pe tristul, nebunul, sărmanul de Van Gogh și că era mare păcat că n-avea cum să picteze scena asta.

Pedestrașii erau la vreo treizeci de metri în spatele nostru, așa că le-am întors spatele și am pornit-o spre arcade. Deirde trecuse deja printre ele.

Am alergat și-am izbutit să trecem. De partea noastră erau multe săbii, așa că soldații care ne urmăreau au făcut cale înapoi. Ne-am băgat armele în teacă, Random a zis un „Atâta mi-a fost” și ne-am alăturat cetei care se strânsese în apărarea noastră.

Lui Random i s-a poruncit îndată să-și predea sabia; a ridicat din umeri și s-a supus. Apoi au venit doi bărbați și l-au încadrat, iar un al treilea s-a așezat în spatele lui, și-am continuat să coborâm treptele scării.

În locul acela stăpânit de ape îmi pierdusem simțul timpului, dar mi s-a părut că-am mers cam între un sfert de oră și jumătate de oră până să ajungem la destinație.

Porțile de aur din Rebma ne stăteau înaintea. Am trecut prin ele și am intrat în oraș.

Totul se zărea printr-o pâclă verzuie. Vedeam clădiri, toate fragile și majoritatea înalte, grupate în forme și ordonate pe culori ce mi-au pătruns în ochi și mi-au sfâșiat mintea, căutând să mă facă să-mi amintesc. N-au izbutit, și singurul rezultat al scurmatului lor a fost durerea de cap, de-acum familiară, ce însoțea lucrurile pe jumătate amintite și cele pe care nu mi le aminteam deloc. Mai umblasem pe străzile astea, știam sigur, sau pe unele extrem de asemănătoare.

Random nu mai rostise o vorbă de când fusese luat în custodie. Deirdre nu făcuse decât să întrebe de sora noastră, Llewella, care, i se răspunsese, se afla în Rebma.

I-am măsurat cu privirea pe cei care ne escortau. Erau bărbați cu păr verde, violet și negru, având cu toții ochii verzi, cu excepția unui flăcău ce-i avea căprui. Purtau pantaloni strâmți de zale și mantii cu cheotori întărite peste piept, iar la cingătorile ornate cu scoici le atârnavu săbii scurte. Le cam lipsea, tuturor, părul de pe corp.

Niciunul nu mi-a adresat vreun cuvânt, deși unii m-au privit lung și alții m-au fulgerat cu privirea, și mi s-a îngăduit să-mi păstrez arma.

În oraș am fost călăuziți pe un bulevard lat, luminat de făclii pe stâlpi așezați la distanțe mai mici decât pe Faiellabionim, iar poporul se holba la noi de după geamuri fumurii în formă octogonală. Printre clădiri înotau pești cu burți lucioase. Am simțit un curent răcoros, ca o briză, când am dat colțul, apoi, după câțiva pași, un curent cald, ca un vânticel din sud.

Eram duși către un palat din mijlocul orașului, pe care-l știam așa cum mâna mea știa seama mănușii de la cingătoare. Era o imagine a palatului din Amber, împâclită doar de verdele apei și tulburată de oglinzile așezate bizar, ce fuseseră încrustate în ziduri, pe dinăuntru și pe dinafară. O femeie stătea pe un tron într-o sală de sticlă pe care aproape că mi-o aminteam, iar părul îi era verde, cu şuvițe argintii; avea ochii rotunzi ca niște luni de jad și sprâncelele i se înălțau ca niște aripi măslinii de pescăruși. Avea gura mică și bărbia mică, însă pomeții îi erau înalți, lați și rotunjiți. Pe frunte purta o diademă de aur alb, iar la gât un colier de cristal. Un safir scăpărător atârna la capătul său, între sânii ei dulci și dezgoliți, cu sfârcuri la fel de verzi. Purta pantaloni cu solzi albaștri și cingătoare de argint, în mâna dreaptă avea un sceptru de coral roz, inele pe fiecare deget, iar în lucrătura fiecărui inel era prinsă o nestemată de altă culoare. Nu a zâmbit când a spus:

— Ce căutați aici, pribegi din Amber?

Vocea îi era un foșnet moale, curgător.

— Fugim de mânia prințului Eric ce-și are scaun în adevăratul oraș! a răspuns Deirdre. Sincer, îi urzim căderea. Dacă este iubit în acest loc, suntem pierduți și ne-am dat singuri în mâinile vrăjmașilor. Dar simt că aici nu se află iubire pentru el. Venim deci să vă rugăm, blândă Moire...

— N-o să vă dau soldați să atacați Amber, a răspuns. Cum știți, haosul s-ar reflecta în propriul nostru tărâm.

— Nu asta poftim de la domnia voastră, scumpă Moire, a continuat Deirdre, ci doar un lucru mărunț, pe care-l putem căpăta fără de chin și fără să-i coste câtuși de puțin pe supușii tăi.

— Rostește-l! Fiindcă, după câte știi, Eric e privit aici cu aproape aceeași scârbă cu care ne uităm la trădătorul laș ce-ți stă în stânga.

Spunând acestea a arătat spre fratele meu, care o măsura semeț din priviri, cu un zâmbet abia schițat în colțul gurii.

Dacă avea de gând să plătească – oricare va fi fost prețul – pentru faptele sale, știam că avea să dea seamă ca un adevărat prinț din Amber, așa cum, mi-am amintit deodată, făcuseră cândva alți trei dintre frații noștri, morți acum. Avea să plătească batjocorindu-i, râzând până ce i se umplea gura de sânge și, căzând răpus, avea să rostească un blestem imposibil de îndepărtat și care urma să se împlinească. Mi-am amintit că dețineam și eu puterea asta și eram decis s-o folosesc dacă circumstanțele ar fi cerut-o.

— Lucrul pe care-l cer, a urmat Deirdre, e pentru fratele meu Corwin, care-i e frate și Doamnei Llewella, ce sălășluiește aici cu tine. Cred că nicicând nu te-a nedreptățit...

— E drept. Dar de ce nu glăsuiește el însuși?

— Răspunsul face parte din problemă, Doamnă. Nu poate, fiindcă nu știe ce să ceară. Multe amintiri l-au părăsit, din cauza unui accident din vremea când umbla prin Umbre. Ca să-și recapete memoria, am venit aici, ca să-i înapoiem amintirea zilelor de altădată și în acest chip să i se poată împotrivi lui Eric în Amber.

— Continuă, a zis femeia de pe tron, privindu-mă printre genele lungi, umbroase.

— Într-un loc din acest palat, a spus Deirdre, e o încăpăre unde puțini intră. În încăpărea aceea, pe pardoseală, închipuit din dăre înfocate, e o copie a lucrului pe care-l numim Modelul. Doar un fiu sau o fiică a fostului suveran din Amber poate parcurge acest Model și supraviețui; îi dă persoanei în cauză putere asupra Umbrei.

Aici Moire a clipit de câteva ori, făcându-mă să mă întreb pe câți dintre supușii săi îi trimisese pe acea cărare, ca să obțină pentru Rebma controlul acelei puteri. Eșuase, firește.

— Dacă străbate Modelul, a continuat Deirdre, fratele meu Corwin o să-și recapete amintirile despre el însuși ca prinț din Amber. În Amber nu se poate duce să facă asta și aici e singurul loc în care știu să existe un duplicat, în afară de Tir-Na Nog'th, unde firește că nu poate ajunge acum.

Moire s-a uitat cu luare-aminte la sora mea, și-a mutat apoi privirea asupra lui Random și pe urmă și-a întors-o la mine.

— Vrea Corwin să treacă prin această încercare? a întrebat.

Am făcut o plecăciune.

— Vreau, doamna mea, am zis și mi-a răspuns cu un zîmbet.

— Prea bine, ai învoirea mea. Dar dincolo de hotarele noastre nu pot făgădui că veți rămâne nevătămați.

— În privința asta, maiestate, a zis Deirdre, nu așteptăm niciun favor. Ne vom îngriji noi, la plecare, de tot.

— În afară de Random, a zis Moire, care se va găsi foarte în siguranță.

— Ce vrei să spui? a întrebat Deirdre, fiindcă Random, în asemenea circumstanțe, n-avea cum să se apere singur.

— Îți amintești, desigur, a zis femeia de pe tron, că odată prințul Random a sosit pe tărâmul meu ca prieten, pentru ca apoi să fugă împreună cu fiica mea, Morganthe.

— Am auzit că așa s-ar spune, Doamnă Moire, însă nu știu dacă sunt vorbe adevărate.

— Sunt adevărate, a zis Moire, iar o lună mai târziu fiica mea s-a întors la mine. Și-a luat zilele la câteva luni după nașterea feciorului ei, Martin. Ce-ai de spus întru această privință, prințe Random?

— Nimic, a răspuns Random.

— Așadar te voi pedepsi, a continuat Moire. Te vei însu-ra cu o femeie aleasă de mine și vei rămâne pe tărâmul nostru vreme de un an, altminteri plătești cu viața. Ce zici de învoială, prințe Random?

Random n-a zis nimic, însă a încuviințat din cap cu o mișcare smucită.

— Prea bine, a rostit Moire și a împuns ușor cu sceptrul în brațul tronului turcoaz. Așa să fie.

Și așa a fost.

Ne-am îndreptat spre odăile pe care ni le oferise, ca să ne înprospătăm după drum. După un timp, Moire a apărut la ușa camerei mele.

— Slavă, Moire, am zis.

— Lord Corwin din Amber, mi-a spus, mi-am dorit mult să te întâlnesc.

— Și eu pe domnia ta, am mințit.

— Faptele-ți de vitejie sunt de poveste.

— Mulțumesc, dar abia dacă-mi amintesc vreuna.

— Pot intra?

— Firește, am zis și m-am dat deoparte.

A intrat în încăperea fastuoasă în care mă găzduia și s-a așezat pe marginea unui divan portocaliu.

— Când ai vrea să încerci Modelul?

— Cât mai curând cu putință.

A chibzuit la asta, zicând apoi:

— Pe unde ai umblat acolo, în Umbre?

— Am hălăduit foarte departe de-aici, până într-un loc pe care am învățat să-l iubesc.

— Ce ciudat că un stăpân din Amber poate fi în stare de așa ceva.

- De ce anume?
- În stare să iubească.
- Poate c-am ales cuvântul nepotrivit.
- Mă îndoiesc, a zis, fiindcă baladele lui Corwin ating cu adevărat coardele inimii.
- Doamna îmi arată bunăvoință.
- Dar nu greșește.
- Într-o bună zi vă voi compune o baladă.
- Ce-ai făcut cât ai sălășluit în Umbră?
- Mi se pare c-am fost soldat lefegiu, doamnă. Luptam pentru cine mă plătea. Și compuneam muzică și versuri pentru multe cântece, care acum sunt foarte cunoscute.
- Amândouă ocupațiile mi se par logice și firești.
- Rogu-vă, ce aveți de gând cu fratele meu Random?
- Se va căsători cu o fată dintre supușii mei, o fată pe nume Vialle. E oarbă și nu are pețitori în neamul nostru.
- Și sunteți sigură, am zis, că pentru ea ar fi cel mai bun lucru?
- În acest chip va căpăta o poziție înaltă, chiar dacă după un an el va pleca și nu se va mai întoarce. Fiindcă, orice s-ar zice, e un prinț din Amber.
- Dar dacă ajunge să-l iubească?
- Ar putea, oare, cineva s-o facă?
- În felul meu îl iubesc, cu dragoste de frate.
- Atunci e pentru întâia oară când un fiu al Amberului a rostit un asemenea lucru, și-l atribui temperamentului tău poetic.
- În orice caz, am zis, asigurați-vă că e cel mai bun lucru pentru fată.
- Am cugetat bine și sunt sigură. Își va reveni din orice durere îi va produce el și, după plecarea lui, va fi o doamnă de vază la curtea mea.
- Așa să fie, am spus și mi-am ferit privirea, simțindu-mă cuprins de tristețe – pentru fata aceea, firește. Ce să mai zic? Poate că faceți bine. Așa nădăjduiesc.

Zicând acestea, i-am luat mâna și i-am sărutat-o.

— Domnia ta, Lord Corwin, ești singurul prinț din Amber pe care ar fi cu putință să-l sprijin, cu excepția, poate, a lui Benedict. Lipsește totuși de douăzeci și doi de ani și numai Lir știe pe unde-i zac oasele. Păcat.

— Nu aveam știre despre asta, am zis. Memoria mi-e atât de slabă, fiți răbdătoare. Îmi va fi dor de Benedict, chiar și mort de-ar fi. Mi-a fost Maestru de Arme și m-a învățat să le mânuiesc pe toate. Dar era blând.

— Și tu ești aidoma lui, Corwin, a zis apucându-mă de mână și trăgându-mă spre ea.

— Nu, nu tocmai, am răspuns în vreme ce mă așezam alături, pe divan.

— Mai avem multă vreme până la cină, a spus pe urmă și și-a sprijinit de mine umărul molatic.

— Când e masa?

— Când hotărâsc eu, a zis și s-a lipit și mai mult de trupul meu.

Am tras-o deci peste mine și am găsit cheotoarea de la cingătoarea ce-i acoperea moliciunea pântecului. Dedesubt era și mai multă moliciune, iar părul îi era verde.

I-am oferit, pe divan, balada pe care o așteptase. Buzele ei mi-au răspuns fără cuvinte.

După ce-am mâncat – și-a trebuit să învăț trucul de a mânca sub apă, despre care voi vorbi mai amănunțit ceva mai încolo dacă circumstanțele o permit – ne-am ridicat de la locurile noastre din sala de marmură, împodobită cu plase și funii roșii și cafenii, și-am apucat pe un coridor îngust îndreptându-ne în jos, tot mai în jos, sub podeaua mării, mai întâi pe o scară spiralată ce șerpuia, lucind, către întunericul absolut. După vreo douăzeci de pași însă, frațele meu a zis „A naibii spirală!”, s-a desprins de pe trepte și a început să înoate în jos, pe lângă scară.

— E mai iute așa, a zis Moire.

— Și e cale lungă până jos, a spus Deirdre, care știa cât de lungă era scara, aidoma celei din Amber.

Ne-am apucat cu toții să înotăm deci, prin beznă, pe lângă treptele lucitoare, spiralate.

A durat poate zece minute să ajungem, însă când am atins fundul apei, ne-am ridicat în picioare, fără să simțim că ne pierdem echilibrul. Era și un pic de lumină, de la câteva flăcărui puse în niște adâncituri ale zidului.

— De ce este partea asta de ocean, aflată dedesubtul dublurii Amberului, atât de diferită de celelalte ape?

— Fiindcă așa stau lucrurile, a zis Deirdre, iar eu am simțit cum mă înfurii.

Ne aflam într-o grotă enormă, din care se desprindeau tunele ce duceau în toate direcțiile. Am pornit către unul dintre ele.

După ce am mers prin el un timp ce mi s-a părut chinător de lung, am început să dăm peste coridoare laterale, unele cu uși zăbrelete, altele fără.

La al șaptelea coridor ne-am oprit. Era o ușă uriașă, ferecată, de culoare cenușie, făcută dintr-un soi de ardezie, de două ori mai înaltă decât mine. Mi-am amintit ceva despre dimensiunile Tritonilor, privind la ușa aceea. Apoi Moire a zâmbit, doar în direcția mea, a scos o cheie mare de pe un inel de la centură și a vârât-o în broască.

Însă n-o putea răsuci. Poate că nu mai fusese folosită de mult.

Random a mârâit și mâna i s-a repezit înainte, dând-o pe a ei deoparte.

A înhățat cheia cu mâna dreaptă și a răsucit-o.

S-a auzit un clic.

A împins ușa cu piciorul și ne-am uitat înăuntru, curioși.

Într-o încăpere cât o sală de bal se afla Modelul. Podeaua era neagră și părea netedă, ca sticla. Și Modelul se găsea pe podea.

Scăpăra precum focul rece, ceea ce și era, se unduia tremurător, făcând întreaga încăpere să pară întrucâtva lipsită de substanță. Se înfățișa sub forma unui traseu complicat

de energie strălucitoare, alcătuit mai ales din curbe, deși existau, în apropiere de centrul său, și linii drepte. Îmi amintea de unul dintre acele labirinturi de o complexitate fantastică, în versiune la scară naturală, pe care le desenezi cu creionul (ori pixul, după caz) ca să te ducă sau să te scoată dintr-un loc. Era de parcă puteam zări cuvintele „Începe aici” pe undeva, mult mai în spate. Modelul avea lățimea de vreo nouăzeci de metri, în partea cea mai îngustă din mijloc, și poate vreo sută patruzeci de metri în lungime.

Văzându-l, am avut impresia că ceva îmi rezonază în cap, apoi am simțit o zvâcnire puternică. Mintea îmi tresărea, speriată, luând contact cu lucrul acela. Însă, dacă eram un prinț din Amber, atunci undeva în sângele meu, în sistemul meu nervos, în genele mele, Modelul acesta afurisit era înregistrat cumva, așa încât să reacționez cum se cade și să-l pot străbate.

— Tare-mi doresc să fi avut o țigară, am zis și fetele au chicotit, deși râsul le era cam neliniștit și prea strident parcă.

Random m-a luat de braț și a zis:

— E o sfâșiere chinuitoare, dar nu e imposibil, altminteri n-am fi aici. Înaintează încetișor și nu te lăsa abătut de nimic. Nu-ți face griji în privința jerbelor de scânteii care se vor ridica la fiecare pas. Nu-ți pot face rău. O să simți că te străbate un curent slab, tot timpul, și după o vreme o să te simți amețit. Dar concentrează-te și nu uita – continuă să mergi! Nu te opri, orice ai face, și nu te abate de la drum, fiindcă altfel s-ar putea să te ucidă.

În vreme ce vorbeam, înaintam. Ne apropiam de perețele din dreapta, ocolind Modelul, apucând-o spre capătul celălalt. Fetele se țineau după noi.

I-am șoptit:

— Am încercat s-o conving să renunțe la planul pe care-l are cu tine. Ghinion.

— Mă gândeam eu. Nicio grijă, pot să stau și-n cap un an, plus că s-ar putea să-mi dea drumul chiar mai devreme dacă sunt suficient de agasant.

— Fata pe care a pregătit-o pentru tine se numește Vialle. E oarbă.

— Grozav, a zis. Ce glumă reușită.

— Mai ții minte regența despre care am vorbit?

— Mda.

— Poartă-te bine cu ea, stai tot anul și voi fi generos.

Nimic.

Apoi m-a strâns de braț.

— Ți-e prietenă, așa-i? a chicotit. Ia zi, cum e?

— Te învoiești? am întrebat încet.

— Mă învoiesc.

Ne-am dus apoi în punctul unde începea Modelul, într-un colț al sălii.

Am înaintat și-am privit linia înflăcărată ce pornea aproape de locul unde-mi pusesem piciorul drept. Modelul era singura sursă de lumină din încăperea. M-au trecut fiorii.

Am pășit înainte, așezându-mi piciorul stâng pe cărare. A fost înconjurat de scânteii albastrii. Am pus și piciorul drept și am simțit curentul de care-mi spusese Random. Am mai făcut un pas.

Am auzit un pârâit și am simțit cum mi se ridică părul în cap. Încă un pas.

Atunci lucrul acela a început să se onduleze, să se curbeze brusc în el însuși. Am mai făcut zece pași și-am simțit un soi de rezistență. Era ca și cum în față se înălțase o barieră neagră, ceva dintr-o substanță ce mă respingea ori de câte ori încercam să avansez.

Mă străduiam să înaintez. Era Primul Văl, am știut dintr-odată.

Dacă treceam dincolo de el era o izbândă, un semn bun ce-mi arăta că într-adevăr făceam parte din Model. Fiecare ridicare și coborâre a piciorului necesita un efort teribil, iar din păr îmi țâșneau scânteii.

Mă concentram asupra liniei înflăcărate. Înaintam, răsufând greu.

Apăsarea, deodată, s-a ușurat. Vălul se destrămasese înaintea mea, la fel de brusc cum apăruse. Trecusem dincolo și căpătasem ceva.

O bucată din mine însumi.

Am văzut pieile albicioase și oasele noduroase, ca niște bețe, ale morților de la Auschwitz. Fusesem de față la Nürnberg, acum știam asta. Am auzit vocea lui Stephen Spender recitând „Vienna” și am văzut-o pe Mutter Courage intrând pe scenă în seara premierei piesei lui Brecht. Am văzut rachete țâșnind din locuri pătate de mâzga războiului, am văzut Peenemunde, Vandenberg, Kennedy, Kîzîl Kum din Kazahstan și am atins cu mâinile mele Marele Zid Chinezesc. Am băut bere și vin, iar Shaxpur a zis că-i beat și s-a dus să-și verse mațele. Am pătruns în codrii verzi ai Rezervației Vestice și am luat trei scalpuri într-o singură zi. Am fredonat o melodie în vreme ce mășăluiam și a prins la ceilalți. A devenit „Auprès de ma Blonde”. Îmi aminteam, îmi aminteam viața trăită în locul din Umbre pe care locuitorii săi îl numeau Pământ. Încă trei pași și țineam o sabie însângерată; am văzut trei morți și mi-am văzut calul cu care fugisem de Revoluția Franceză. Și multe altele, câte și mai câte...

Încă un pas.

Înapoi la...

Cei morți. Erau peste tot. Se ridica o duhoare oribilă – mirosul de carne putrezită – și am auzit urletele unui câine omorât în bătaie. Valuri înecăcioase de fum negru umpleau cerul și un vânt rece și tăios sufla în juru-mi, ducând stropi de ploaie. Îmi simțeam gâtlejul scorjit, mâinile îmi tremurau și capul îmi era înfierbântat. Umblam singur, poticnindu-mă, văzând totul prin pâcla febrei ce mă ardea. Șanțurile erau pline de gunoaie, pisici moarte și conținutul oalelor de noapte. Zăngănind, cu dangăt de clopot, căruța cu morți a trecut în goană, stropindu-mă cu noroi și apă rece.

Nu știu cât am umblat așa, fără țintă, până ce o femeie m-a prins de braț; am văzut pe degetul ei un inel cu cap de mort. M-a îndrumat spre odăile ei, dar acolo a descoperit că n-aveam nicio para și că eram incoerent. Pe chip i-a trecut o expresie înspăimântată, ștergându-i zâmbetul de pe buzele rujate; a fugit, în vreme ce eu mă prăbușeam pe patul său.

Mai apoi – nu știu, iarăși, după câtă vreme – un bărbat solid, codoșul ei, a intrat și m-a plesnit peste față, silindu-mă să mă ridic în picioare. M-am atârnat de brațul lui musculos. Pe jumătate m-a cărat, pe jumătate m-a împins spre ușă.

Când mi-am dat seama că are de gând să mă azvârle în frig, i-am apucat brațul mai bine, protestând. Am strâns cu toată puterea ce-mi rămăsese, bâiguind rugăminți pe jumătate coerente.

Apoi, printre lacrimi și broboane de sudoare, am văzut cum fața i se cască și-am auzit un răcnet venit din gâtleejul lui, din spatele dinților pătați.

Osul brațului i se rupsese unde-l strânsesem.

M-a îmbrâncit cu stânga și a căzut în genunchi, văitându-se. M-am așezat pe podea și mintea, vreme de o clipă, mi s-a limpezit.

— Rămân... aici până o să mă simt mai bine, am zis. Ieși afară. Dacă te-ntorci, te omor.

— Ai ciumă! a țipat omul. Mâine o să vină după oasele tale!

A scuipat, s-a ridicat și, clătinându-se, a ieșit.

Am reușit să ajung la ușă și am tras zăvorul. Apoi m-am târât iarăși în pat și am dormit.

Dacă în ziua următoare veniseră după oasele mele, fuseseră dezamăgiți. Fiindcă, după vreo zece ore, în toiul nopții, m-am trezit într-o sudoare rece și mi-am dat seama că febra îmi scăzuse. Eram slăbit, însă din nou rațional.

Mi-am dat seama că supraviețuisem ciumei.

Am luat o manta dintr-un dulap și niște bani găsiți într-un sertar.

Apoi am ieșit în noaptea Londrei, în vreme de molimă, căutând ceva...

Nu țineam minte cine eram și ce făceam acolo.

Așa începuse.

De-acum făcusem progrese însemnate în Model și scânteile săgetau fără oprire prin dreptul picioarelor mele, ajungând la înălțimea genunchilor. Nu mai știam care era direcția corectă sau unde se aflau Random, Deirdre și Moire. Curentul trecea prin mine și mi se părea că-mi vibrează globii oculari. Am simțit apoi furnicături în obraji și ceva rece pe ceafă. Mi-am încleștat dinții ca să nu-mi clănțane.

Nu accidentul auto îmi provocase amnezia. Îmi pierdusem memoria încă din vremea domniei Elisabetei I. Flora socotise, probabil, că accidentul recent mă ajutase să mă refac. Știa de mult în ce stare mă aflam. M-a izbit deodată gândul că se afla pe acel Pământ din Umbre în primul rând ca să mă supravegheze pe mine.

Din secolul al XVI-lea și până acum?

Nu eram sigur, dar aveam să aflu.

Am mai făcut șase pași rapizi, ajungând la capătul unei curbe, în locul de unde începea o linie dreaptă.

Am pus piciorul pe ea și, cu fiecare pas făcut, o altă barieră prindea să se ridice înaintea mea. Era al Doilea Văl.

Urma o întoarcere în unghi drept, apoi alta, și iar alta.

Eram prinț de Amber. Asta era adevărat. Fuseserăm cincisprezece frați, dintre care muriseră șase. Avusesem opt surori și două erau moarte acum, ori chiar patru. Ne petrecuserăm vremea hălăduind prin Umbre sau în propriile noastre universuri. E o întrebare complexă, deși filosofic validă, dacă cineva cu putere asupra Umbrelor își poate crea propriul univers. Oricare ar fi fost răspunsul definitiv, noi o puteam face, din punct de vedere practic.

Încă o curbă; era de parcă pășeam prin melasă, mișcându-mă cu încetineală.

Unu, doi, trei, patru... ridicam încălțărilor învăpăiate și le coboram iarăși.

Capul îmi zvâcnea, iar inima îmi bubuia în piept, gata parcă să se facă bucăți.

Amber!

Deodată am început să înaintez mai ușor, fiindcă de-acum îmi aminteam de Amber.

Amber era cel mai mareț oraș care existase vreodată sau care avea să existe vreodată. Dănuise dintotdeauna și avea s-o facă pe vecie. Orice alt oraș din toate lumile nu era decât o reflectare a unei Umbre, a unei părți din Amber. Amber, Amber, Amber... îmi amintesc de tine. Nicicând nu te voi mai uita. Cred că, în străfundul sufletului meu, nu te-am uitat de fapt niciodată, cu toate că atâtea veacuri răătăcit-am pe Umbra Pământ, fiindcă adeseori nopțile mi-au fost tulburate de vise cu turllele-ți verzi și aurii și cu terasele-ți vaste. Îmi amintesc bulevardele largi și pajiștile cu flori aurii și roșii. Îmi aduc aminte dulceața aerului tău, templele, palatele și multele plăceri ce s-au aflat, se află și se vor afla de-a pururi între zidurile tale. O, Amber, oraș nemuritor după care și-a luat chip oricare alt oraș, nu te pot uita nici acum, așa cum nu pot uita nici ziua aceea când am pășit pe Modelul din Rebma și când mi te-am amintit, împrăștiat după o masă bună și după ce-am iubit-o pe Moire, dar nimic nu se poate asemui cu plăcerea, cu dulceața amintirii tale; chiar și acum, aflându-mă la Curțile Haosului, spunându-mi povestea singurului prezent, nădăjduiesc că o va duce mai departe, că povestea nu va muri după ce eu murit-am lăuntric; chiar și acum îmi amintesc cu dragoste de tine, oraș pe care m-am născut să-l cârmuiesc...

Zece pași, apoi o învătejire, un filigran de foc mi s-a pus împotriva; l-am străbătut, iar sudoarea ce picura pe mine se contopea îndată cu apele din jur. Era înșelător, de-o ticăloșie diavolească, de parcă curenții din încăpere, ca niște valuri mari, amenințau să mă arunce, să mă azvârle de pe Model. M-am luptat cu ei, m-am împotrivit. Știam, din instinct, că dacă părăseam Modelul înainte de a-l isprăvi,

aveam să mor. Nu cutezam să ridic ochii de la locurile de lumină ce se aflau dinaintea picioarelor mele, ca să-mi dau seama cât înaintasem și cât mai aveam încă de străbătut.

Curenții și-au redus apăsarea și alte amintiri s-au reîntors, amintiri din viața mea ca prinț din Amber... Nu, nu ai dreptul să le știi: ale mele sunt, unele ticăloase și crude, altele nobile poate – amintiri ce se duc până la copilăria mea în mărețul palat din Amber, cu stindardul verde al tatălui meu Oberon, fluturând deasupra și al său unicorn ridicat în două picioare, cu capul întors spre dreapta.

Random izbutise să treacă prin Model. Până și Deirdre izbutise. Așadar și eu, Corwin, aveam să reușesc, oricâte piedici mi s-ar pune.

Am ieșit din filigran și am pășit prin marea Curbă. Forțele care plămădesc universul au căzut asupra mea și m-au dăltuit după imaginea lor.

Aveam un avantaj în fața oricărei alte persoane care mai încercase traseul. Știam că mai făcusem asta odată și știam, așadar, că sunt în stare. Lucrul ăsta mă ajuta să țin piept temerilor nefirești ce se ridicau ca niște nori negri și se spulberau iarăși doar pentru a reveni cu forțe sporite, noi. Am pășit pe Model și mi-am amintit totul, mi-am amintit toate zilele de dinaintea veacurilor petrecute pe Umbra Pământ și mi-am amintit și alte locuri din Umbră, dintre care multe îmi erau dragi, și printre ele unul pe care, în afară de Amber, îl îndrăgeam mai presus de toate.

Am mai străbătut trei curbe, o linie dreaptă și o serie de unghiuri ascuțite, și am simțit cum în mine se înfiripă iarăși o cunoaștere a lucrurilor pe care nu le pierdusem, de fapt, niciodată cu adevărat: a mea era puterea asupra Umbrelor.

Zece curburi care m-au făcut să amețesc, încă o unduire scurtă, o linie dreaptă și Vălul Final.

Orice mișcare era o agonie. Totul încerca să mă azvârle în lături. Apele erau când reci ca gheața, când fierbinți. Mi se părea că mă împresoară neîncetat. Mă străduiam să le

țin piept și să pun un picior înaintea celuiilalt, înaintând. Scânteile se înălțau în jerbe până la brâu, apoi până la piept, apoi până la umeri. Îmi intrau în ochi. Mă cuprindeau cu totul. Abia dacă mai distingeam Modelul.

Apoi o arcuire scurtă ce se sfârșea în beznă.

Unu, doi... Și ultimul pas a fost ca și cum aș fi împins din răspuțeri un zid de beton.

Reușisem.

M-am răsucit încetișor pe călcâie și m-am uitat în urmă, la traseul pe care-l parcursesem. N-aveam de gând să-mi permit luxul de a-mi lăsa genunchii să se înmoaie. Eram un prinț din Amber și, pe legea mea, nimic nu mă putea umili în prezența egalilor mei. Nici măcar Modelul!

Am făcut voios din mână în direcția pe care-o socoteam potrivită. Mă vedeau sau nu limpede, asta era o altă poveste.

M-am oprit acolo o clipă, cugetând.

Știam acum în ce consta puterea Modelului. Nu mai era nicio ispravă să mă întorc tot pe el.

Dar de ce să mă obosesc?

Îmi lipsea pachetul de cărți, însă puterea Modelului putea servi la fel de bine intențiilor mele...

Mă așteptau de cealaltă parte, fratele meu, sora mea și Moire, cu coapsele ca niște coloane de marmură.

Deirdre putea să aibă singură grijă de ea de-acum încolo – îi salvaserăm, până la urmă, viața. Nu mă mai simțeam obligat s-o protejez în fiecare ceas al zilei. Random era prins în Rebma pentru un an, asta dacă nu avea îndrăzneala să urmeze Modelul până la centrul său nemișcat de putere și, poate, să scape. Cât despre Moire, îmi făcuse plăcere s-o cunosc și poate că într-o bună zi aveam s-o întâlnesc iarăși. Am închis ochii și am plecat capul în piept.

Înainte s-o fac am zărit, totuși, săltând o Umbră.

Random? Își încerca norocul? N-ar fi avut de unde să știe încotro mă îndreptam. Nu putea ști nimeni.

Am deschis ochii și m-am găsit în mijlocul aceleiași Model, însă de-a-ndoaselea.

Mi-era frig și mă simțeam al naibii de ostenit, însă mă aflam în Amber – în adevărata sală, pentru că cea din care tocmai plecasem era doar o imagine în oglindă. Din Model mă puteam transfera în orice punct din Amber doream.

Însă ar fi fost dificil să plec de acolo.

Am rămas deci pe loc, chibzuind.

Dacă Eric luase apartamentul regal, exista o șansă să-l găsesc în el. Sau poate în sala tronului. Însă apoi ar fi trebuit să-mi croiesc iarăși drum spre centrul puterii, să parcurg iarăși Modelul ca să ajung la locul din care puteam evada.

M-am transferat într-o ascunzătoare din palat pe care-o cunoșteam. Era o cămăruță îngustă, fără ferestre, prin care se prefira un pic de lumină din niște fante aflate la înălțime. Am blocat panoul glisant pe dinăuntru, am șters praful de pe o bancă de lemn așezată lângă perete, mi-am întins mantia peste ea și m-am lungit să trag un pui de somn. Dacă apărea cineva de deasupra, făcându-și de lucru pe acolo, aveam să-l aud cu mult timp înainte să ajungă la mine.

Am adormit.

După un timp m-am trezit, m-am ridicat, mi-am scuturat mantia de praf și mi-am pus-o iarăși pe umeri. Apoi am început să mă cațăr pe proeminențele din zid care duceau, ca niște trepte, sus, în palat.

Știam unde era etajul al treilea după însemnele de pe pereți.

Am ieșit pe o platformă micuță dintre etaje și am căutat vizorul ascuns în perete. L-am descoperit și m-am uitat prin el. Nimic. Biblioteca era goală. Am tras deoparte panoul ce masca intrarea.

M-a izbit priveliștea mulțimii de cărți. Mereu mi se întâmplă asta. Am cercetat totul cu privirea, inclusiv vitrinele, și în cele din urmă m-am dus spre o casetă din cleștar care

conținea toate cele necesare pentru o dănțuială în familie – o glumă personală. Se găseau acolo patru pachete de cărți de joc cu Atuuri ce-mi reprezentau rudele și m-am gândit la o cale de-a obține unul fără să declanșez vreo alarmă care să mă împiedice să le folosesc.

După zece minute, poate, am izbutit să descui caseta fără să atrag atenția nimănui. N-a fost ușor. Apoi, cu cărțile în mână, am căutat un loc confortabil unde să le cercetez amănunțit.

Cartoanele cu figuri erau întocmai ca ale Florei, îl înfățișau pe fiecare dintre noi ca sub o suprafață sticloasă și erau reci la atingere. Acum știam și de ce.

Le-am amestecat și le-am întins dinaintea mea. Am citit apoi în ele și am văzut că întreaga familie era pândită de nenorociri, apoi le-am adunat la loc.

În afară de una singură.

Era cartea ce-l închipuia pe fratele Bleys. Pe celelalte le-am pus înapoi în pachet și am băgat pachetul la cingătoare. Apoi m-am gândit la Bleys.

Și în momentul acela s-a auzit ceva zgâriind ușa mare a bibliotecii. Ce puteam face? Am pus mâna pe sabie și-am așteptat, însă m-am ascuns în spatele pupitrului.

M-am uitat într-acolo și am văzut că era un individ pe nume Dik, care venise, era limpede, să facă curățenie; s-a apucat să golească scrumierele și coșurile de gunoi și să șteargă rafturile de praf.

De vreme ce-aș fi fost oricum descoperit, am ieșit la iveală.

M-am ridicat, zicând:

— Bună, Dik. Ți mai amintești de mine?

A trecut prin trei nuanțe mai palid, a fost cât pe ce s-o zbughească, și-a răspuns:

— Firește, stăpâne. Cum să te uit?

— Mă gândeam că n-ar fi imposibil, după atâta vreme.

— Niciodată, Lord Corwin.

— Sunt aici, se pare, fără permisiune oficială, și implicat într-un fel de cercetare ilicită, însă dacă lui Eric n-o să-i placă atunci când îi vei spune că m-ai văzut, explică-i, rogu-te, că n-am făcut decât să-mi exercit drepturile și că mă va vedea în persoană... curând.

— Voi face întocmai, domnul meu, a zis cu o plecăciune.

— Vino și așază-te lângă mine o clipă, prietene Dik, și-o să-ți spun mai multe.

A făcut întocmai, iar eu am urmat:

— Era o vreme, i-am zis privind-i chipul bătrân, când toți credeau că eram plecat pe vecie și pierdut pentru totdeauna. Dar de vreme ce încă trăiesc și-mi păstrez intacte toate capacitățile, mă tem că trebuie să contest pretențiile lui Eric la tronul din Amber. Nu-s tocmai legitime și limpezi, fiindcă nu este primul născut și nici nu-mi pare c-ar avea parte de sprijinul obștii dacă ar exista și alt candidat la tron. Din aceste motive, și din altele – îndeobște personale – intenționez să mă împotrivesc lui. Încă n-am decis cum o voi face și în ce voi găsi sprijin, dar, pe legea mea, merită înfruntat! Să-i spui asta. Dacă mă va căuta, să-i zici că sălășluiesc printre Umbre, dar altele decât înainte. S-ar putea să știe la ce mă refer. Nu mă voi lăsa distrus cu ușurință, fiindcă mă voi păzi cel puțin la fel de bine cât se păzește el aici. Dar îi voi sta împotriva pe veci și nu voi renunța până nu moare unul dintre noi. Ce spui de toate astea, slugă bătrână?

Mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o.

— Slavă ție, Corwin, Domn al Amberului, a rostit cu o lacrimă în ochi.

Apoi ușa a scârțâit în spatele lui și s-a deschis larg. Eric a intrat în bibliotecă.

— Salutare, am spus ridicându-mă, pe un ton de o imensă obrăznicie. Nu mă așteptam să mă-ntâlnesc cu tine atât de devreme. Cum merg lucrurile în Amber?

Ochii i s-au mărit de uluire, iar vocea i s-a îngroșat cu ceea ce oamenii numesc sarcasm, fiindcă la un cuvânt mai bun nu mă pot gândi, când a răspuns:

— Așa, că veni vorba, lucrurile merg bine, Corwin. Există alte aspecte însă, care merg rău de tot.

— Păcat, am zis, și ce putem face în privința asta?

— Am eu o variantă, a spus și i-a aruncat o privire lui Dik, care s-a grăbit să iasă, închizând ușa după el.

Am auzit sunetul cheii răsucite în broască.

Eric a apucat mânerul sabiei, gata s-o scoată din teacă.

— Vrei tronul, a zis.

— Nu-l vrem cu toții?

— Așa cred, a răspuns oftând. E adevărat ce se zice despre greutatea coroanei pe capul celui ce cârmuiește. Nu știu de ce suntem așa de porniți, de ce poftim cu toții așa de tare la poziția asta ridicolă. Dar să nu uiți că te-am înfrânt de două ori și, milos fiind, ți-am permis, ultima oară, să-ți duci viața în Umbre.

— Nu chiar așa de milos. Știi unde m-ai lăsat: să mor de ciumă. Iar prima dată, din câte țin minte, am fost cam la egalitate.

— Atunci e între noi doi acum, Corwin. Sunt mai în vârstă și mai bun decât tine. Dacă vrei să mă încerci în luptă, sunt gata. Ucide-mă și tronul probabil va fi al tău. Încearcă. Însă nu cred c-o să ai sorti de izbândă. Și-aș vrea să termin chiar acum cu pretențiile tale. Așa că vino-ncoace. Să vedem ce-ai învățat pe Umbra Pământ.

Și deodată sabia i-a răsărit în mână, în clipa în care am scos-o și eu pe a mea.

Am dat ocol pupitrului.

— Ai un tupeu enorm, i-am zis. Ce te face pe tine mai bun decât pe noi, restul, și mai potrivit să cârmuiești?

— Faptul c-am fost în stare să ocup tronul, a răspuns. Încearcă să mi-l iei.

Zis și făcut.

Am încercat o lovitură la cap, pe care a parat-o, după cum am parat și eu împunsătura lui către inimă, dând să-l tai la încheietură.

S-a ferit însă și a dat cu piciorul într-un scăunel, trimițându-l între noi. L-am împins spre el cu piciorul drept, sperând să-l nimeresc în față, dar l-am ratat și s-a năpustit iarăși spre mine.

Am parat atacul lui, el pe-al meu. M-am întins să-l străpung, s-a ferit, m-a atacat și am parat la rându-mi.

Am încercat un atac iscusit pe care-l învățasem în Franța, ce implica o bătaie, o fandare în cvartă, o fandare în sixtă și un salt înainte ce se termina cu un atac asupra încheieturii sale.

Am izbutit să-l tai și sângele a început să curgă.

— O, frate ticălos! a zis retrăgându-se. Umblă vorba că Random e cu tine.

— Așa e. Și nu doar noi doi ne-am ridicat împotriva ta.

A împuns atunci, forțându-mă să mă retrag, și am simțit că, după tot ce învățasem într-ale crimei, tot el era mai bun. Era, poate, unul dintre cei mai buni spadasi pe care-i înfruntasem vreodată. Am simțit că nu-l puteam doborî și-am început să parez ca nebunul, retrăgându-mă în grabă, în vreme ce el mă urmărea fără să mă slăbească o clipă. Ne antrenaserăm amândoi secole întregi, cu cei mai de seamă maeștri de arme. Cel mai mare spadasin în viață, știam, era fratele Benedict, care însă nu se găsea prin preajmă ca să fie de ajutor în vreun fel sau altul. Așa c-am început să iau lucruri de pe pupitru, cu stânga, și să le arunc în Eric. Dar s-a ferit de toate și s-a aruncat asupra mea cu toată tăria; m-am ferit spre stânga, continuând să mă retrag, însă nu izbuteam să abat vârful sabiei sale din dreptul ochiului meu stâng. Și mi-era teamă. Omul ăsta era magnific. Dacă nu l-aș fi urât atâta, i-aș fi aplaudat talentul.

Continuam să mă retrag, înfricoșat, știind acum că încă nu-l puteam învinge. Era mai priceput decât mine când venea vorba de sabie. Am blestemat cu voce tare, dar nu știam ce-i de făcut. Am mai încercat trei atacuri complicate și mi le-a dejucat pe rând. A parat și m-a făcut să mă retrag din fața atacurilor sale.

Să nu vă faceți, acum, vreo idee greșită. Sunt al naibii de bun. Doar că el părea și mai bun.

Pe coridorul de afară am auzit strigăte de alarmă și bocănituri. Veneau lefegiii lui Eric și, dacă nu mă ucidea el, eram sigur că aveau s-o facă ei – probabil cu o săgeată trasă din vreo arbaletă.

Din încheietura mâinii drepte îi picura sânge. Brațul îi era încă sigur, însă aveam senzația că, în alte circumstanțe, dacă luptam defensiv, aș fi izbutit să-l ostenesc suficient cât să fac din rana aceea un dezavantaj pentru el, poate chiar să trec de garda lui, la momentul potrivit, când începea să încetinească.

Am înjurat încetișor, făcându-l să râdă.

— Nerod ai fost c-ai venit aici, a spus.

Nu și-a dat seama ce făceam decât prea târziu. (M-am retras până când am ajuns cu spatele în dreptul ușii. Era riscant să rămân fără spațiu de apărare, dar era mai bine decât o moarte sigură).

Am reușit să pun drugul cu mâna stângă. Era o ușă mare și grea și ar fi trebuit s-o spargă ca să intre. Am câștigat cu asta câteva minute. Mi-a mai făcut o rană la umăr, cauzată de un atac pe care l-am putut para doar parțial, în timp ce puneam drugul. Însă era umărul stâng. Mâna în care țineam sabia rămăsese neatinsă.

Am zâmbit, ca să nu mă arăt deznădăduit.

— Poate că nerodul ai fost tu, intrând aici. Încetinești, am zis și-am încercat un atac viclean și iute.

L-a parat, însă a dat doi pași înapoi făcând-o.

— Rana aia te sleiește, am adăugat. Brațul ți-e tot mai slab. Simți cum te părăsește puterea...

— Taci! a strigat și mi-am dat seama că-l atinsesem unde-l durea.

Am decis că asta îmi sporea șansele cu câteva procente și am început să-l încolțesc cu toată forța de care eram în stare, dându-mi seama că n-o puteam ține așa la nesfârșit.

Însă Eric nu-și dădea seama.

Plantasem semințele fricii în el; s-a retras din fața ploii de lovituri. S-a auzit o bătaie în ușă, dar nu aveam de ce să-mi fac griji din cauza asta pentru o vreme.

— O să te dobor, Eric, am zis. Sunt mai puternic decât eram cândva, iar tu te-ai trecut, frate.

Am văzut în ochii lui teama, care i-a acoperit chipul, iar stilul de luptă, ca urmare, i s-a schimbat. A adoptat o metodă de luptă complet defensivă, dând înapoi la atacurile mele. Sunt sigur că nu se prefăcea. Îl dusesem cu vorba, fiindcă la luptă fusese întotdeauna mai priceput decât mine. Dar dacă asta fusese, parțial, și un blocaj psihologic al meu? Dacă îmi pusesem bețe în roate cu atitudinea asta, pe care Eric o încurajase? Dacă mă păcălisem, în tot acest timp, singur? Poate că eram la fel de bun ca el. Simțind că se înfiripă în mine o încredere stranie, am încercat același atac pe care-l folosisem mai înainte și-am izbutit iarăși să-l rănesc, lăsându-i o dâră de sânge pe antebraț.

— A fost o prostie să te lași înșelat de două ori de același truc, am zis în vreme ce se refugia în spatele unui jilț larg.

Ne-am luptat în jurul jilțului un timp.

Izbiturile în ușă au încetat, iar vocile care strigaseră neli-niștite au tăcut.

— S-au dus după topoare, a găfâit Eric. O să se-ntoarcă într-o clipită.

N-am renunțat la zâmbet și am zis:

— O să le ia minute bune – mai mult decât îmi trebuie ca să sfârșesc cu tine. Nici nu mai poți sta în gardă acum, iar sângele ți se scurge... uită-te!

— Taci!

— Până sparg ei ușa, va fi un singur prinț în Amber și-acela nu vei fi tu!

Cu brațul drept, a măturat de pe un raft un teanc de cărți, făcându-le să cadă peste mine.

Nu s-a folosit, însă, de ocazie ca să atace, ci a străbătut încăperea în fugă și a apucat un scaun mic, ridicându-l cu mâna stângă.

S-a refugiat într-un ungher și a înălțat înaintea-i scaunul și sabia.

Pe hol, afară, s-au auzit pași iuți, apoi topoarele au început să izbească cu răsunet în ușă.

— Haide! a zis. Vino acum dacă poți!

— Te temi, am spus.

— E simplu, a răs el. Nu mă poți învinge înainte ca ușa aia să cadă, și-atunci totul o să se sfârșească pentru tine.

Trebuia să fiu de acord. Așa îmi putea ține lama sabiei departe, pentru cel puțin câteva minute.

Am străbătut încăperea iute, până la peretele opus.

Am deschis, cu stânga, panoul prin care intrasem.

— Bun, am rostit, se pare c-o să trăiești... încă un timp. Ai noroc. Data viitoare când ne vom întâlni n-o să mai fie nimeni prin preajmă ca să te ajute.

A scuipat spre mine și mi-a aruncat câteva insulte tradiționale, lăsând chiar și scaunul deoparte ca să adauge un gest obscen la înjurături, în vreme ce eu mă aplecam ca să mă strecur în deschizătură, trăgând apoi panoul după mine.

Am auzit o bufnitură și, în vreme ce închideam ieșirea secretă, o lamă de oțel de-o palmă a străpuns lemnul. Aruncase cu sabia după mine. Riscant, dacă decideam să mă întorc. Știa însă că n-o să o fac, fiindcă ușa, după zgomote, părea gata să se prăbușească.

Am coborât cât de repede am putut în locul unde dormisem mai devreme. Și m-am gândit, între timp, la cât de iscusit devenisem cu sabia. La început, în focul luptei, fusesem covârșit de un om care mă mai învinsese și altădată. Însă acum începeam să-mi pun întrebări. Poate că secolele acelea pe Umbra Pământ nu trecuseră în zadar. Poate că acum eram mai priceput în luptă. Mă simțeam egalul lui Eric la mînuirea sabiei. Și asta mă făcea să mă

simt bine. Dacă ne mai întâlneam, și eram sigur că așa va fi, și nu se punea nimic între noi... cine știe? Aveam să caut ocazia. Întâlnirea de astăzi îl speriasc, eram sigur. Și asta putea face ca mâna să-i șovăie, să-i provoace, altcândva, necesara ezitare.

Mi-am dat drumul în jos pe ultimii cinci metri și am aterizat ghemuit, ca să amortizez căderea. Se aflau pe urmele mele, dar eram sigur că am timp suficient cât să scap. Fiindcă aveam pachetul de cărți la cingătoare.

Am tras din pachet cartea ce-l înfățișa pe Bleys și am ținut-o cu privirea. Mă durea umărul, însă am uitat de asta când am simțit cum mă cuprinde răceala.

Existau două căi de a pleca direct din Amber către Umbre. Una era Modelul, arareori folosit în acest scop.

Celălalt, Atuurile, dacă aveai încredere în vreun frate.

M-am gândit la Bleys. Aproape că puteam avea încredere în el. Era fratele meu, însă dăduse de necaz și i-ar fi prins bine o mână de ajutor.

Mi-am fixat privirea asupra imaginii sale cu chică înflăcărată, îmbrăcat tot în roșu și portocaliu, cu sabia în mâna dreaptă și un pocal cu vin în stânga. O lucire diavolească îi sclipea în ochii albaștri, barba îi era ca o văpaie și pe lama sabiei sale, am observat deodată, scânteia o porțiune de Model. Inelele îi sclipeau. Parcă se mișca.

Am simțit contactul ca pe un vânt înghețat.

Întruchiparea de pe carte părea acum în mărime naturală și și-a schimbat poziția potrivit celei pe care o avea Bleys în clipa aceea. Ochii săi priveau parcă prin mine și buzele i se mișcau.

— Cine e? a întrebat el.

— Corwin, am răspuns, iar el a ținut mâna stângă, în care nu mai avea pocalul.

— Vino la mine dacă poțestești.

Am ținut și eu mâna și degetele ni s-au atins. Am făcut un pas.

Încă țineam cartea în mâna stângă, însă acum mă aflam lângă Bleys, pe un pisc; de o parte era o vale adâncă și de cealaltă o fortăreață. Văzduhul avea culoarea flăcărilor.

— Salutare, Bleys, am zis băgând cartea la loc în cingătoare, lângă celelalte. Mulțumesc pentru sprijin.

M-am simțit deodată slăbit și mi-am dat seama că umărul meu stâng încă sângera.

— Ești rănit! a zis cuprinzându-mă pe după umeri și am dat să încuviințez din cap, însă am leșinat.

Mai târziu, în aceeași seară, m-am găsit întins confortabil pe un jilț din fortăreață. Beam whisky amândoi. Fumam, ne treceam unul altuia sticla și vorbeam.

— Deci chiar ai fost în Amber?

— Da, am fost.

— Și l-ai rănit pe Eric în duel?

— Da.

— Al naibii! Ce-aș fi vrut să-l omori! a exclamat.

Pe urmă, însă, s-a mai gândit.

— Ei, ori poate că nu. Atunci ai fi pus tu mâna pe tron. Și împotriva lui Eric aș avea mai multe șanse decât împotriva ta. Nu știu. Ce plănuiești?

Am decis să fiu pe deplin sincer.

— Cu toții vrem tronul, am zis, așa că n-avem de ce să ne mințim unii pe alții. Nu intenționez să te ucid pentru asta – ar fi o neghiobie – dar, pe de altă parte, n-am de gând să renunț la pretențiile mele doar fiindcă mă bucur de ospitalitatea ta. Lui Random i-ar plăcea, dar el a cam ieșit din peisaj. De Benedict n-a mai auzit nimeni de ceva vreme. Gerard și Caine par să fie de partea lui Eric mai degrabă decât să emită pretenții la tron ei înșiși. La fel stau lucrurile și cu Julian. Mai rămâne, deci, Brand. Și surorile noastre. Nu știu ce naiba învârte Brand în momentul ăsta, dar știu că Deirdre e neputincioasă, așa dacă nu cumva reușește să ridice, împreună cu Llewella, ceva oaste în Rebma. Iar Flora e sclava lui Eric. Nu știu ce intenții are Fiona.

— Așadar rămânem noi, a zis Bleys turnând încă un rând pentru fiecare. Da, ai dreptate. Nu-mi dau seama ce le trece tuturor prin cap acum, dar pot să evaluez cu aproximație forța noastră și cred că mă aflu în poziția cea mai bună. Ai făcut o alegere înțeleaptă venind la mine. Sprijină-mă și-ți voi da o regență!

— Mulțam de gândul bun, am zis. Vom vedea.

Am sorbit din pahare.

— Ce-am mai putea face? a întrebat și mi-am dat seama că întrebarea era importantă.

— Aș putea să-mi adun o armată, să asediez Amberul.

— Unde ți-e oastea, printre Umbre? a vrut să știe.

— Asta, desigur, mă privește, am zis. Nu cred că m-aș pune împotriva ta. Când e vorba de monarhi, mi-ar conveni să te văd ori pe tine, pe mine, pe Gerard sau Benedict – dacă mai trăiește – pe tron.

— Dar, de preferință, pe tine.

— Firește.

— Atunci ne înțelegem. Cred că putem lucra împreună, deocamdată.

— La fel și eu, am încuviințat, altfel nu m-aș fi dat pe mâna ta.

A zâmbit în barbă.

— Aveai nevoie de cineva, iar eu eram răul cel mai mic.

— E drept.

— Aș vrea să fie și Benedict aici. Aș vrea ca Gerard să nu fi trecut de partea lui Eric.

— Dorințe, dorințe, i-am zis. Ia dorința într-o mână, altceva în mâna cealaltă, cântărește-le pe amândouă și vezi al cărui adevăr atârână mai greu.

— Bine zis.

Am fumat în tăcere un timp.

— Câtă încredere pot să am în tine? a întrebat.

— Cam câtă pot să am și eu în tine.

— Să facem, atunci, un pact. Sincer să fiu, te-am crezut mort de mult. N-aș fi putut prevedea că vei apărea

într-un moment decisiv, cerându-ți drepturile. Dar ești aici și situația e asta. Să ne aliem, să ne alăturăm forțele și să asediem Amberul. Care dintre noi supraviețuiește să ajungă stăpân. Dacă trăim amândoi, la naiba, putem oricând să ne duelăm!

M-am gândit. Părea cea mai bună înțelegere pe care aș fi putut-o obține.

Am zis așadar:

— Aș vrea să mai cuget peste noapte. Ți spun dimineață, bine?

— Bine.

Am terminat ce aveam în pahare și-am început să depănăm amintiri. Umărul îmi zvâcnea un pic, însă băutura era de ajutor, ca și unguentul pe care mi-l dăduse Bleys. După un timp am ajuns să ne simțim aproape înduioșați.

E ciudat, presupun, să ai frați, dar să fii fără frăție, să umbli vreme lungă singur, pe drumuri doar ale tale. Am vorbit câte-n lună și-n stele înainte să ostenim. M-a bătut prietenește pe umărul zdravăn, zicându-mi că se simțea trudit și că un slujitor avea să-mi aducă de-ale gurii de dimineață. Am încuviințat din cap, ne-am îmbrățișat și s-a retras.

Atunci m-am dus la fereastră și, din acel loc înălțat, am privit departe, în valea adâncă.

Dedesubt, focurile de tabără ardeau precum stelele. Erau cu miile. Îmi dădeam seama că Bleys adunase forțe considerabile, pentru care îl invidiam. Însă, pe de altă parte, asta era un lucru bun. Dacă cineva îl putea înfrânge pe Eric, atunci probabil că acel cineva era Bleys. Și nu i-ar fi stat rău să cârmuiască în Amber; atâta doar c-aș fi preferat ca regele să fiu eu.

M-am mai uitat în vale și-am văzut că printre focuri se mișcă siluete stranii. M-am întrebat ce fel de ostași avea armata sa.

Era, în orice caz, mai mult decât ce aveam eu.

M-am întors la masă și mi-am turnat un ultim pahar. Însă, înainte să-l dau pe gât, am aprins o lumânare. La lumina ei am scos la iveală pachetul de cărți pe care îl furasem.

L-am răsfirat pe tăblia mesei și am dat peste cartea care-l reprezenta pe Eric. Am lăsat-o în mijlocul mesei și le-am dat pe restul mai la o parte.

După un timp, întruchiparea a început să se miște; l-am văzut pe Eric în veșminte de dormit și am auzit vorbele:

— Cine e acolo?

Avea brațul bandajat.

— Eu, am zis. Corwin. Cum îți merge?

A înjurat, făcându-mă să râd. Era un joc primejdios și poate că și băutura contribuia la asta, însă am continuat:

— Am simțit nevoia să te informez că totul e bine în ceea ce mă privește. Voiam să-ți mai dau de știre c-ai avut dreptate când ai vorbit de greutatea coroanei. Dar n-o s-o mai porți multă vreme. Așa că te salut, frate al meu! Ziua în care mă voi întoarce în Amber va fi cea a morții tale! Și m-am gândit să ți-o spun, de vreme ce ziua cu pricina nu-i tocmai departe.

— Vino încoace, mi-a zis, și vei vedea al cui va fi sfârșitul.

M-a ținut cu privirea; eram aproape.

I-am dat cu tifa și am trecut cu palma peste carte.

A fost ca și cum aș fi pus în furcă un telefon; l-am amestecat pe Eric cu restul cărților din pachet.

M-am întrebat, înainte să mă cufund în somn, dacă trupele lui Bleys din defileul de dedesubt vor fi destule pentru a copleși apărarea lui Eric.

Ușor n-avea să fie.

Capitolul 6

Tărâmul era cunoscut sub numele de Avernus, iar soldații strânși nu erau tocmai oameni. I-am trecut în revistă în dimineața următoare, alături de Bleys. Erau cu toții înalți de peste doi metri, aveau pielea roșu-aprins, puțin păr, ochii de pisică și câte șase degete la ambele mâini și picioare. Erau înveșmântați în ceva ce părea ușor precum mătasea, însă împletit din alt fel de material, cenușiu ori albastru la culoare. Fiecare ostaș purta câte două săbii scurte și încârligate. Aveau lobi urechilor ascuțiți și degetele multe li se terminau cu gheare.

Vremea era călduroasă, culorile uluitoare și toți ne credeau zei.

Bleys descoperise un loc unde religia presupunea zei-frați ce arătau ca noi și aveau propriile necazuri. Invariabil, potrivit mitologiei locale, apărea câte un frate rău care punea mâna pe putere și încerca să-i oprească pe frații cei buni. Și mai exista, firește, și o legendă despre Apocalipsă, când băștinașii erau chemați să lupte de partea fraților buni supraviețuitori.

Îmi odihneam brațul într-o bandulieră neagră. M-am gândit la cei care urmau să moară.

M-am oprit în fața unui ostaș și l-am cercetat din creștet până-n tălpi, întrebându-l:

- Știi cine este Eric?
- Stăpânul Întunericului, a răspuns.

Am încuviințat, am zis un „foarte bine” și am trecut mai departe.

Bleys avea la dispoziție carne de tun de calitate întâi.

— Cât de mare ți-e armata? l-am întrebat.

— Cam cincizeci de mii.

— Îi salut pe cei care sunt pe cale să facă Sacrificiul Suprem. Dar nu poți cuceri Amberul cu cincizeci de mii de oameni, chiar dacă ai izbuti să-i aduci pe toți, nevătămați, la poalele muntelui Kolvir – însă nu vei izbuti. E ridicol să te gândești măcar că amărății ăștia s-ar putea pune împotriva orașului nemuritor, cu săbiile lor de jucărie și restul.

— Știu, a zis, dar nu numai pe ei îi am.

— Îți vor trebui cu mult mai mulți.

— Atunci ce zici de trei flote, care împreună fac încă pe jumătate cât vasele lui Caine și Gerard? Știu o cale să fac rost de ele.

— Dar nu-i destul, am zis. E de-abia un început.

— Știu. Încă îmi strâng oștirea.

— Ei bine, ai face bine să strângi, nu-i de glumă. Eric o să ne domine din Amber și-o să ne ucidă cât mărșăluim prin Umbre. Când forțele rămase o să atingă în sfârșit poalele Kolvirului, o să le decimeze acolo. Apoi urmează urcușul spre Amber. Câte sute de ostași crezi că vor mai rămâne când ajungem la porțile orașului? Suficienți cât să fie hăcuiți în cinci minute, cu aproape niciun cost pentru Eric. Dacă asta-i tot ce poți, frate Bleys, mă tem pentru soarta expediției noastre.

— Eric și-a anunțat încoronarea peste trei luni, a zis Bleys. Până atunci îmi pot tripla numărul soldaților. Aș putea avea până într-un sfert de milion de soldați din Umbre pe care să-i conduc împotriva Amberului. Mai sunt și alte lumi ca asta, și voi pătrunde în ele. Voi aduna o asemenea armată de cruciați ai cauzei sfinte cum n-a mai avut niciodată Amberul de înfruntat.

— Și Eric va avea același timp să-și sporească defensiva. Nu știu, Bleys, e aproape o mișcare sinucigașă. N-am știut cum stau pe deplin lucrurile când am venit aici...

— Dar tu cu ce-ai venit? a întrebat. Cu nimic! Se spune c-ai comandat armate întregi cândva. Unde sunt?

Am făcut un pas într-o parte.

— Nu mai sunt. Știi sigur.

— N-ai putea să găsești o Umbră a Umbrei tale?

— Nu vreau să încerc, am zis. Îmi pare rău.

— Atunci la ce-mi folosești, până la urmă?

— O să plec, i-am spus, dacă atâta ai avut în minte, dacă doar atât ai vrut cu adevărat de la mine – mai multe trupuri.

— Stai! a strigat. Am vorbit necugetat. Nu vreau să-ți pierd povața, fie și asta doar. Rămâi cu mine, te rog. Îmi cer până și iertare.

— Nu e necesar, am zis, știind ce însemna asta pentru un prinț din Amber. Rămân. Cred că-ți pot fi de ajutor.

— Bine! a zis și m-a bătut pe umărul teafăr.

— Și-o să aduc și soldați, am adăugat. Nu te teme.

Și asta am și făcut.

Am pășit prin Umbre și-am descoperit o rasă de creaturi blănoase, negricioase, cu gheare și colți, aducând îndeajuns cu oamenii și cam la fel de inteligente ca un boboc din orice liceu ați alege – scuze, puștilor, dar prin asta vreau să spun că erau credincioși, devotați, onești și ușor de păcălit de ticăloși ca mine și frate-meu. Mă simțeam ca DJ-ul vostru preferat.

Cam o sută de mii de făpturi ne adoraу până într-atât încât să pună mâna pe arme.

Bleys a fost impresionat; îi închisesem gura. După o săptămână mi s-a lecut și umărul. După două luni aveam sfertul de milion, ba chiar mai mult de-atât.

— Corwin, Corwin! Tot Corwin ai rămas! a zis și-am mai băut un pahar împreună.

Însă nu mă simțeam tocmai în largul meu. Mare parte dintre acești ostași erau sortiți morții. Iar eu eram cauza principală. Simțeam remușcări, cu toate că știam diferența

dintre Umbră și Substanță. Fiece moarte avea să fie una adevărată totuși, știam prea bine și asta.

Mă aplecam, în unele nopți, asupra cărților de joc. Atuurile lipsă fuseseră adăugate pachetului pe care-l aveam în posesie. Unul dintre ele era un portret al Amberului însuși și știam că mă putea duce înapoi în oraș. Celelalte înfățișau rubedenii moarte sau dispărute. Și o carte avea imaginea tatei. Am trecut rapid peste ea. El nu mai era.

Mă uitasem îndelung la fiecare față în parte, gândindu-mă la ce aș fi avut de câștigat de la fiecare. Dădusem de câteva ori în cărți și de fiecare dată ieșise același lucru.

Numele lui era Caine.

Purta veșminte de satin verde și negru și un tricorn cu un mănunchi de pene verzi ce-i cădea pe spate. La centură avea un pumnal bătut cu smaralde. Era întunecat.

— Caine, am zis de această dată.

După un timp a venit și răspunsul.

— Cine ești?

— Corwin, am rostit.

— Corwin! E o glumă?

— Nu.

— Ce poftești?

— Ce ai?

— Știi ce, a zis și ochii i s-au mișcat, ațintindu-și privirea asupra mea.

Mă uitam însă la mâna lui, care se ținea aproape de pumnal.

— Unde ești?

— Cu Bleys.

— Umbla un zvon că te-ai arătat recent în Amber – și mă întrebam de ce are Eric mâna bandajată.

— Pricina o ai înaintea ochilor. Care-ți este prețul?

— Ce vrei să spui?

— Hai să nu ne ascundem după deget. Crezi că Bleys și cu mine îl putem învinge pe Eric?

— Nu, de-aia și sunt de partea lui Eric. Nici flota nu mi-o vând, dacă asta cauți – și-mi închipui că asta și vrei – oaste.

— Isteț frățior, am zâmbit eu. Ehei, mi-a făcut plăcere să vorbim. Ne-om vedea, poate, în Amber.

Am mișcat mâna, făcându-l să strige.

— Stai așa!

— De ce?

— Nici nu știu măcar ce ofertă ai.

— Ba cum să nu, am zis. Ai ghicit-o și nu ești interesat.

— N-am spus asta. Doar că știu de partea cui se află dreptatea.

— Adică puterea.

— Bine, puterea. Ce-ai de oferit?

Am stat vreo oră de vorbă, după care rutele maritime vestice s-au deschis ca să îngăduie trecerea celor trei flote fantomă ale lui Bleys, care se puteau aștepta acum la întăriri.

— Dacă dai greș, vor cădea trei capete în Amber, a zis.

— Dar nu te prea aștepți la asta, așa e?

— Nu. Socotesc că tu sau Bleys veți lua tronul în scurtă vreme. Mă voi mulțumi să-l slujesc pe învingător. Regența nu mi-ar strica deloc. Dar tot așa vrea, ca parte din învoială, capul lui Random.

— Nu se poate, am zis. Acceptă ce-am discutat sau renunțăm.

— Voi accepta.

A zâmbit, am pus palma pe carte și a dispărut.

Gerard era un subiect care putea să mai sufere amânare. Caine mă extenuase.

M-am prăbușit în pat și am dormit buștean.

Gerard, când a aflat cum stăteau acum lucrurile, a acceptat să treacă de partea noastră. În mare parte fiindcă i-o cerusem eu, pentru că până atunci îl considerase pe Eric răul cel mai mic.

Am încheiat înțelegerea repede, promițându-i tot ce a vrut, atâta vreme cât nu erau implicate decapități.

După care am trecut iarăși trupele în revistă, povestindu-le soldaților mai multe despre Amber. Ciudat lucru, dar dihăniile mari și roșii se înțelegeau ca frații cu cele mici și hirsute.

Era trist și adevărat.

Eram zeii lor și gata.

Am văzut flota întinzând pânzele pe un ocean măreț, sângериu. M-am întrebat câți aveau să se piardă prin Umbrele pe care urmau să le străbată.

M-am gândit la ce aveau de împlinit trupele din Avernus și recruții mei din locul numit Ri'ik. Sarcina lor era să pornească spre Pământ și Amber.

Am amestecat cărțile și le-am întins. Am luat-o pe cea a lui Benedict. Am cercetat-o vreme îndelungată, dar nu simțeam decât răceala.

Am luat-o apoi în mână pe cea a lui Brand. Și iarăși nimic în afara senzației de frig.

Pe urmă am auzit un răcnet. Ceva oribil, sfâșietor.

— Ajută-mă! striga vocea.

— Cum? am întrebat.

— Cine e acolo? a întrebat celălalt și i-am văzut trupul chircindu-i-se.

— Corwin.

— Scapă-mă din locul ăsta, frate Corwin! Și îți voi da în schimb tot ce-ți dorești!

— Unde te afli?

— Sunt...

Un vârtej de lucruri pe care refuzam să le concep mi s-a stârnit în minte, pe urmă am auzit încă un urlet de agonie, pentru ca apoi să rămână doar tăcerea.

Și iarăși frigul.

Mi-am dat seama că tremuram. Și nu știam de ce.

Am aprins o țigară și-am trecut la fereastră ca să privesc în noapte, lăsând cărțile pe tăblia mesei din odaia mea din fortăreață.

Stelele erau minuscule și acoperite de ceață. Nu recunoșteam nicio constelație. O lună mică și albastră cobora iute prin beznă. Noaptea se ivise deodată, rece ca gheața. M-am înfășurat în manta, gândindu-mă la iarna dezastuoasei noastre campanii din Rusia. Pe zei! Aproape că murisem înghețat! Și la ce duseseră toate?

La tronul din Amber, firește.

Era, în sine, o justificare pentru orice.

Dar Brand? Pe unde umbla? Ce se întâmplase cu el și cine-i făcuse una ca asta?

Răspunsuri? Niciunul.

Mă întrebam totuși, uitându-mă în noapte la discul acela albastru, coborâtor, dacă nu pierdusem din vedere ceva din imaginea de ansamblu, vreun factor pe care nu izbuteam să-l pricep?

Niciun răspuns.

M-am așezat din nou la masă, cu un păhărel alături.

Am apucat pachetul și-am ales cartea tatei.

Oberon, Stăpân al Amberului, mi se înfățișa în veșminte verzi și aurii. Era înalt, lat în spate și impunător, avea barbă neagră cu şuvițe argintii, la fel ca și părul. Pe degete purta inele cu pietre verzi montate în lucrătură de aur și la brâu își ținea sabia aurie. Mi se păruse, cândva, că nimic nu l-ar fi putut îndepărta de pe tron pe suveranul nemuritor din Amber. Ce se petrecuse? Încă nu știam. Însă nu mai era. Cum își aflase tatăl meu sfârșitul?

M-am uitat fix, concentrându-mă.

Nimic, nimic...

Ceva?

Ceva.

Am sesizat o mișcare, abia schițată, apoi chipul de pe carte s-a ofilit, preschimbat într-o umbră a bărbatului falnic care fusese odată.

— Tată? am zis.

Niciun răspuns.

— Tată?

— Da...

Vocea îi era foarte îndepărtată, ca un susur auzit dintr-o cochilie, ca un murmur vag, monoton.

— Unde ești? Ce s-a întâmplat?

— Eu...

O pauză lungă.

— Da? Sunt Corwin, fiul tău. Prin ce încercări a trecut Amberul de nu mai ești acolo?

— Timpul meu a trecut, a zis părând să se afle la o depărtare și mai mare încă.

— Adică ai abdicat? Frații mei nu mi-au povestit nimic și n-am suficientă încredere în ei ca să-i întreb. Eric a luat orașul în stăpânire, iar Julian păzește Pădurea din Arden. Caine și Gerard stau de veghe pe mare. Bleys li s-a opus tuturor și m-am aliat cu el. Care-ți sunt dorințele în privința asta?

— Tu ești singurul... care... a... întrebat, a icnit vocea. Da...

— Ce „da“?

— Da, pune-te împotriva lor...

— Și tu? Ce pot face pentru tine?

— E cu neputință să fiu ajutat... ia tronul... și fă-o iute!

— Eu? Sau eu și Bleys?

— Tu! a răspuns.

— Da?

— Ai binecuvântarea mea... Ia tronul... și fă-o iute.

— De ce, Tată?

— Nu mai am suflare... ia-l!

Apoi a dispărut și el.

Deci tata trăia. Asta era interesant. Ce urma acum?

Am sorbit din pahar și am chibzuit o vreme.

Încă trăia pe undeva, iar el era adevăratul rege din Amber. De ce plecase? Unde plecase? Ce fel, al cui și câți?

Cine știa? Eu nu. Așa că, deocamdată, nu mai era nimic de zis.

Și totuși...

Nu-mi puteam scoate asta din minte. Aș vrea să știți că eu și tata nu ne-am înțeles niciodată prea grozav. Nu-l uram, ca Random și alți câțiva. Dar la naiba, n-aveam niciun motiv să mă simt foarte apropiat de el. Fusese mare, fusese puternic și fusese acolo. Cam atât. Mai era vorba și despre cea mai mare parte a istoriei din Amber, așa cum o știam, iar istoria Amberului se întinde pe atâtea milenii că nici n-are rost să începi să le numeri.

Ce se putea face?

Până una-alta, am terminat ce mai aveam în pahar și m-am dus la culcare.

În dimineața următoare am avut o ședință cu statul-major al lui Bleys. Avea patru amirali, fiecare răspunzător de cam un sfert din flotă, și o puzderie de ofițeri ai trupelor terestre. Erau, cu toții, vreo treizeci de generali în sală, mari și roșii ori micuți și hirsuți, după caz.

Întrunirea a durat poate vreo patru ore, apoi am luat pauză de prânz. Se decisese că aveam să pornim în trei zile. De vreme ce trebuia ca un ins cu sânge regal să deschidă drumul spre Amber, eu trebuia să conduc flota, la bordul navei-amiral, în vreme ce Bleys avea să-și ducă infanteria prin tărâmurile Umbrelor.

Mă sâcăia asta și l-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi apărut să-i acord sprijinul meu. Mi s-au răspuns două lucruri: primul, dacă ar fi trebuit să plece singur, ar fi făcut-o cu flota, ar fi lăsat-o la mare distanță de țarm, s-ar fi întors cu un singur vas în Avernus și și-ar fi călăuzit pedestrașii, urmând să facă joncțiunea la un moment stabilit dinainte. Și al doilea: căutase anume o Umbră din care să apară un frate care să-l ajute.

Am avut ceva îndoieli în ceea ce privea ultima parte, deși știam că sunt eu însumi cu adevărat. Iar prima parte a planului său nu mi s-a părut tocmai realizabilă, fiindcă flota ar fi fost prea departe pe ape ca să poată primi semnale

de pe țarm, iar șansele de a rata întâlnirea – ar fi putut să apară felurite piedici cu trupe atât de numeroase – erau prea mari, mi se părea, pentru ca planul său general să-mi stârnească prea multă încredere.

Însă mereu îl socotisem extrem de înzestrat ca tactician și, când a întins hărțile Amberului și ale țărmului ce-l mărginea, hărți desenate de el însuși, și a explicat ce tactici urmau a fi aplicate, am știut că-i fără doar și poate un prinț din Amber, aproape inegalabil în șiretlicuri.

Numai că ne împotriveam altui prinț din Amber, care ocupa o poziție ce era, limpede, mai avantajoasă. Lucrul ăsta mă îngrijora, însă de vreme ce Încoronarea lui Eric urma să aibă loc în scurt timp, părea singura cale de urmat pentru noi. Am decis să urmez până la capăt planul lui Bleys. Dacă pierdeam, am fi fost zdrobiți, dar strategia era îndreptată împotriva lui Eric, dușmanul nostru de căpătâi, și se putea pune în practică în timpul rămas. Un alt plan mai bun n-aveam, oricum.

Am străbătut deci plaiurile țărmului numit Avernus, am privit și-am cugetat la văile prăpăstioase și încețoșate, la craterele fumegânde, soarele fierbinte de pe cerul acela nebunesc, la nopțile geroase și zilele toride, la multele-i stânci și la nisipurile negre, la lighioanele sale micuțe, însă veninoase, la plantele violet și la cactușii fără spini; dar în după-amiaza următoare, stând pe un pisc îndreptat către mare, sub un turn de nori denși, purpurii, am hotărât deci că locul acela-mi plăcea și că, dacă fiii săi aveau să piară în războaiele zeilor, de avea să-mi stea în puteri într-o zi îi voi face nemuritori prin cântec.

Alinându-mi mintea cu acest gând liniștitor, m-am alăturat flotei și am luat comanda. Dacă reușeam, aveau să fie veșnic celebrați ca făcând parte din rândul nemuritorilor. Eram călăuză și deschizător de drumuri. Și eram bucuros.

A doua zi am ridicat velele și am dat ordine de pe nava-amiral. Am condus vasele într-o furtună, din care am ieșit

mult mai aproape de destinația noastră. Am călăuzit flota pe lângă un vârtej enorm și asta ne-a ajutat mult. Mi-am purtat oamenii prin ape puțin adânci, printre stânci, până când adâncimea apelor a crescut treptat. Culoarele au început să aducă tot mai mult cu cele din Amber. Mai știam, așadar, cum se face. Aveam putere asupra soartei noastre în spațiu și timp. Puteam să ajungem acasă. Adică, pentru mine era acasă.

Am navigat pe lângă insule stranii unde păsări verzi croncăneau și maimuțe verzi atârnav de crengi ca niște fructe, se legăneau, bolboroseau și uneori aruncau cu pietre în mare. Ne ținteau, neîndoielnic, pe noi.

Am înaintat departe, în largul mării, apoi am cârmuit flota înapoi către coastă.

Bleys mărșăluia și el, de-acum, printre tărâmurii. Cumva știam că avea să izbutească, să treacă de barierele puse de Eric. Țineam legătura cu el prin cărțile de tarot și aflam de pățaniile sale de pe drum. Ca, de pildă, cum pierduse zece mii de ostași într-o bătălie cu centauri și alți cinci mii într-un cutremur de proporții înfricoșătoare. O mie cinci sute pieriseră din cauza unei molime fulgerătoare ce lovise gamizoanele. Nouăsprezece mii fuseseră răpuși sau dispăruseră când treceau prin jungle necunoscute, după ce niște obiecte ciudate, bâzâitoare, ce zburau pe deasupra lor, îi stropiseră cu napalm. Șase mii dezertaseră într-un loc ce părea aidoma raiului din legende, cinci sute dispăruseră pentru totdeauna în timp ce traversau o întindere de nisip unde un nor radioactiv se înălțase deasupra lor, arzând. Alți opt mii șase sute fuseseră uciși când treceau printr-o vale, atacați de mașinării ce se deplasau pe cabluri și scui-pau foc, opt sute se îmbolnăviseră și fuseseră abandonați, două sute se înecaseră în inundații neașteptate, cincizeci și patru muriseră duelându-se între ei, trei sute se otrăviseră cu fructe locale, o mie fuseseră călcați în picioare într-o năvală uriașă a unor ființe ce arătau ca bivoli, șaptezeci și

trei arsese ră de vii în corturi, o mie cinci sute fuseseră luați de ape învolburate, două mii fuseseră răpuși de vânturi ce coborâseră de pe dealurile albastre.

Eram mulțumit că, în ceea ce mă privea și în aceeași perioadă de timp, pierdusem doar o sută optzeci și șase de corăbii.

Să dormi sau să visezi... Da, era ceva foarte tentant. Eric ne ucidea încetul cu încetul. Încoronarea sa avea să fie în doar câteva săptămâni și știa, era limpede, că porniserăm împotriva lui, fiindcă ai noștri mureau ca muștele pe drum.

Stă scris că doar un prinț din Amber poate păși printre Umbre, însă firește că poate conduce sau călăuzi pe câți dorește pe un asemenea drum. Ne-am condus trupele și le-am văzut murind, dar despre Umbră am de spus următorul lucru: există Umbră și există Substanță, care se află la originea tuturor lucrurilor. Substanță are doar Amber, orașul adevărat, aflat pe Pământul adevărat, care conține în el totul. Însă în Umbră există o infinitate de lucruri. Orice posibilitate există undeva în Umbra realității. Amber, prin propria-i existență, lasă Umbre în toate direcțiile posibile. Ce se află, deci, dincolo de el? Umbra se întinde din Amber până în Haos, iar înăuntrul său totul este cu putință. Sunt doar trei căi de a traversa Umbra și toate sunt grele.

Dacă cineva e prinț sau prințesă de sânge, atunci poate umbla, traversând Umbrele, silind împrejurimile să se schimbe la trecerea sa până ce capătă exact forma pe care o dorește, apoi să se oprească acolo. Lumea Umbră devine atunci a sa, dacă nu pui la socoteală intruziunile celor din familie, și poate să facă cu ea ce pofteste. Într-un asemenea loc sălășluisem eu vreme de veacuri.

A doua cale este prin intermediul cărților făurite de Dworkin, Maestrul Penelului, care le crease după chipul nostru pentru a ușura comunicarea între membrii familiei regale. Era un artist din vechime pentru care spațiul și perspectiva nu însemnau nimic. Lui i se datorau Atuurile

familiei, care permiteau doritorului să ajungă la rubedeniile sale, oriunde s-ar fi aflat acestea. Aveam senzația că nu fuseseră folosite potrivit intențiilor creatorului.

A treia cale era Modelul, și acesta conceput tot de Dworkin, care putea fi străbătut doar de un membru al familiei noastre. Îl iniția pe cel care-l străbătea în folosirea cărților de tarot și, odată ajuns la capăt, cel care-l parcursese căpăta puterea de a umbla printre Umbre.

Cărțile și Modelul te transportau instantaneu dinspre Substanță spre Umbre. A treia cale, mersul, era mai dificilă.

Știam ce făcuse Random când mă adusese în lumea adevărată. Pe când eu conduceam, el îmi povestise, din memorie, tot ce-și amintea despre Amber, totodată omițând lucrurile cu care nu era de acord. Când totul a corespuns, știa c-am sosit la destinație. Nu era nicio șmecherie, fiindcă dacă știa cum s-o facă, oricine ar fi putut ajunge la propriul său Amber. Chiar și acum, Bleys și cu mine ne puteam găsi Amberuri în Umbră unde să cârmuiască fiecare, unde să ne petrecem eternitatea domnind. Dar pentru noi n-ar fi fost la fel. Fiindcă n-ar fi fost adevăratul Amber, orașul în care ne născuserăm, orașul după care luau formă toate celelalte.

Porniserăm deci pe calea cea mai grea, umblatul prin Umbră, ca să invadăm Amberul însuși. Oricine știa asta și deținea puterea necesară ne putea pune obstacole. Eric făcuse asta și acum, dând piept cu ele, muream. Cum avea să se termine totul? Nu știa nimeni.

Dar dacă Eric ar fi fost încoronat rege, acest lucru s-ar fi reflectat și umbra lui s-ar fi întins pretutindeni.

Noi, frații supraviețuitori, prinții din Amber, socoteam cu toții, fiecare în felul său, că ar fi fost mult mai bine să obținem pentru noi înșine această poziție, lăsând Umbrele să cadă ca atare.

Am trecut de flote-fantomă, corăbiile lui Gerard, în timp ce navigam – *Olandezul Zburător* al acestei lumi... al acelei

lumi – știind astfel că ne apropiam de destinație. Le foloseam ca punct de referință.

În a opta zi a călătoriei noastre ne găseam, în sfârșit, lângă Amber. Atunci s-a dezlănțuit furtuna.

Marea s-a întunecat, norii s-au adunat deasupra, iar pânzele s-au pleoștit, rămase fără pic de vânt. Soarele și-a ascuns fața – un soare enorm, albastru – și mi-am dat seama că Eric, în cele din urmă, aflase unde ne găseam.

Atunci vântul a început să sufle, dezlănțuindu-și furia asupra corabiei noastre.

Am fost aruncați de vânt și întorși pe dos de furtună, cum zic poeții, sau au zis. Am simțit aproape că mă scap pe mine când ne-au izbit primele valuri. Eram azvârliți dintr-o parte într-alta de parcă am fi fost zaruri în mâinile unui uriaș. Eram purtați de colo colo prin apele mării și prin apele cerului. Văzduhul s-a făcut negru; funiile sticloase ce curgeau din ceruri și trăgeau clopotele tunetului erau amestecate cu grindină. Cu toții, sunt sigur, își jeluiau soarta crudă. Eu asta făceam. Mi-am croit loc pe puntea ce se zguduia și-am pus mâna pe cârma abandonată. M-am legat zdravăn de ea și-am ținut-o bine. Eric se dezlănțuia în Amber, eram al naibii de sigur.

O oră, două, trei, patru și nicio schimbare. Apoi cinci ore. Câți oameni pierdusem? Nu știam.

Apoi am simțit o furnicătură și-am auzit un clinchet și l-am zărit pe Bleys ca printr-un tunel lung, cenușiu.

— Ce se petrece? a întrebat. Am tot încercat să dau de tine.

— Viața e plină de încercări, am răspuns. Și noi trecem chiar printr-una dintre ele.

— Furtună?

— Oho, și încă cum... e bunica tuturor furtunilor. Cred că văd un monstru la babord. Dacă are vreun pic de creier, o să atace fundul vasului... Tocmai a făcut-o.

— Tocmai am avut și noi parte de așa ceva, mi-a zis Bleys.

— Monstru ori furtună?

— Furtună, a răspuns. Două sute de morți.

— Ține-te pe poziție, am zis, nu-ți pierde nădejdea și vom vorbi mai târziu. Bine?

A încuviințat, iar în spatele lui se vedeau fulgere.

— Eric ne cunoaște intențiile, a zis înainte să întrerupă conversația.

Trebuia să fiu de acord.

Trei ceasuri au mai trecut până să se liniștească apele, și abia după multe altele am aflat că pierduserăm jumătate din flotă (iar pe corabia mea, vasul-amiral, muriseră patruzeci de matrozi din echipajul de o sută douăzeci). Ploaia cădea mai departe, cu stropi grei.

Am reușit s-o scoatem la capăt, cumva, pe apele de deasupra Rebmei.

Mi-am luat cărțile și am căutat-o pe a lui Random.

Când și-a dat seama cine-i vorbea, primul lucru pe care l-a spus a fost:

— Fă cale întoarsă.

L-am întrebat de ce.

— Fiindcă, din câte spune Llewella, Eric vă poate zdrobi în orice moment. Ea e de părere să mai așteptați să se calmeze și să-l loviți după aia – într-un an de-acum, poate.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, nu se poate. Am avut prea multe pierderi ca să ajungem atât de departe. E acum ori niciodată.

A ridicat din umeri, cu o expresie care transmitea un „Eu te-am avertizat”.

— Dar de ce, totuși? am vrut să aflu.

— În principal fiindcă tocmai am aflat că poate controla vremea pe-aici, prin preajmă.

— Tot va trebui să încercăm.

A înălțat iarăși din umeri.

— Să nu spui că nu ți-am spus.

— Și știe sigur că venim?

— Păi, ce credeai? Că e cretin?

— Nu.

— Atunci știe. Dacă eu am putut ghici asta în Rebma, atunci o știe și el în Amber – iar eu am ghicit din niște văluriri ale Umbrei.

— Din păcate, am zis, am avut niște îndoieli în privința acestei expediții, dar e planul lui Bleys.

— Retrage-te și lasă-l pe el să fie măcelărit.

— Îmi pare rău, dar nu pot risca. S-ar putea să câștige. O să vin cu flota.

— Ai vorbit cu Gerard și Caine?

— Da.

— Atunci poate crezi c-ai o șansă pe ape. Dar ascultă-mă, Eric a găsit o cale să controleze Giuvaierul Judecății, dacă am priceput bine ce se bârfește la curte. Îl poate folosi ca să controleze vremea. Deci lucrurile sunt clare. Și cine știe ce mai poate face cu el.

— Păcat, am zis. Va trebui să îndurăm. Nu putem lăsa niște furtuni să ne demoralizeze.

— Corwin, o să-ți mărturisesc. Am vorbit acum trei zile cu Eric.

— De ce?

— El a vrut. Și-am stat de vorbă cu el din plictiseală. A intrat în detalii legate de mijloacele sale de apărare.

— Asta fiindcă a aflat de la Julian c-am sosit aici împreună. Și pentru că e sigur c-o să-mi transmiți ce-a zis.

— Se prea poate, dar asta nu schimbă ce-a spus.

— Nu, am încuviințat.

— Atunci lasă-l pe Bleys să-și ducă războiul. Îl poți ataca pe Eric altădată.

— E pe cale să fie încoronat în Amber.

— Știu, știu. Dar un rege e la fel de ușor de atacat ca un prinț, nu? Ce importanță are cum își spune, atâta vreme cât îl învingi? Tot Eric o să fie.

— E drept, am zis, dar mi-am dat cuvântul.

- Atunci ia-ți-l înapoi.
- Mă tem că nu se poate.
- Ești nebun, dragă frate.
- Probabil.
- În orice caz, îți urez noroc.
- Mulțam.
- Ne-om mai vedea.

Am încheiat aici discuția și am căzut pe gânduri.

Mă îndreptam către o capcană?

Eric nu era prost. Poate că într-adevăr avea un arsenal al morții pregătit pentru noi. În cele din urmă, am ridicat din umeri și m-am lăsat peste balustrada punții, după ce am pus iarăși cărțile la cingătoare.

E un lucru de mândrie și singurătate să fii prinț în Amber, incapabil să ai încredere în vreun alt suflet. Nu-mi plăcea asta deloc, mai ales în clipa aceea, dar nu aveam încotro.

Eric, firește, controlase furtuna prin care trecuserăm, ceea ce părea să aibă de-a face cu capacitatea lui de-a stăpâni vremea în acest tărâm, după cum îmi spusese Random.

Am încercat eu însumi ceva.

Am pornit spre un Amber din Umbre îngreunat de nămeți. Era cel mai groaznic viscol pe care îl puteam invoca.

În apa oceanului au început să cadă fulgi uriași.

Să vedem dacă poate opri o întruchipare oarecare din Umbre, mi-am zis.

Și a oprit-o.

În mai puțin de jumătate de oră viscolul se ostoise, Amberul era practic de nepătruns – și chiar era singurul oraș. Nu voiam să mă abat de la drum, așa că am lăsat lucrurile ca atare. Eric controla vremea în Amber.

Ce era de făcut?

Am navigat mai departe, firește. În ghearele morții.

Ce să mai spun?

A doua furtună a fost mai rea decât prima, dar țineam bine cârma. Din cer cădeau fulgere, care se abăteau doar

asupra flotei. Corăbiile s-au împrăștiat. Am mai pierdut patruzeci de vase.

Mă temeam să-l chem pe Bleys, să văd ce se alesese de el.

— Mi-au mai rămas cam două sute de mii de soldați, a zis. Am avut parte de-un adevărat potop aici.

I-am povestit și eu ce aflasem de la Random.

— Îl cred, a spus Bleys. Dar să nu ne lăsăm abătuți. Fie că stăpânește sau nu vremea, îl vom învinge.

— Așa nădăjduiesc.

Am aprins o țigară și m-am sprijinit de provă. Amber avea să apară curând la orizont. Știam de-acum căile Umbrelor și știam cum să ajung acolo pe jos.

Toată lumea era măcinată de îndoieli. Dar ziua perfectă n-avea cum să existe.

Am continuat astfel și bezna s-a lăsat peste noi deodată, ca un val, în vreme ce a treia furtună, cea mai grozavă dintre toate, s-a abătut asupra noastră.

Am izbutit să ne smulgem din biciuirile ei negre, însă mi-era frică. Totul era adevărat și ne găseam în apele nordice. Dacă fratele Caine și-ar fi ținut promisiunea, totul ar fi fost bine. Dacă ar fi vrut să ne trădeze, acum s-ar fi aflat într-o poziție excelentă.

Am presupus, așadar, că ne vânduse. De ce nu, până la urmă? Am pregătit flota de luptă – cele șaptezeci și trei de corăbii rămase – și l-am văzut apropiindu-se. Cărțile mințiseră – sau se arătaseră extrem de corecte – când îl indicaseră pe el drept personaj de căpătâi.

Vasul lor amiral se îndrepta spre al meu, așa că am înaintat ca să-l întâmpin. Am ajuns lângă vasul lui și, alături, ne-am cercetat din priviri. Am fi putut comunica prin Atuuri, însă Caine prefera să n-o facă, iar avantajul îi aparținea. Codul de reguli ale familiei cerea ca el să-și aleagă mijloacele pe care le socotea potrivite. Era limpede că voia să se facă bine auzit, căci a strigat printr-un amplificator:

— Corwin! Predă de bunăvoie comanda flotei tale! Ai soldați puțini. N-ai cum să scapi!

L-am privit peste ape și am ridicat la buze propriul amplificator:

— Cum rămâne cu înțelegerea noastră? am întrebat.

— E nulă și neavenită, a spus. Forțele tale sunt mult prea slabe ca să rănească Amberul, așa că salvează vieți și predă-te acum.

M-am uitat peste umăr la soare.

— Ascultă-mă, rogu-te, frate Caine, și îngăduie-mi asta: dă-mi timp de sfat cu căpitanii mei până ce se ridică soarele în capul cerului.

— Prea bine, a răspuns fără șovăială. Sunt sigur că sunt conștienți de situația în care se află.

M-am retras, iar el și-a cârmit vasul înapoi spre restul flotei.

Dacă încercam să fug, Caine avea să mă urmărească prin Umbre și să-mi distrugă corăbiile, una câte una. Praful de pușcă nu lua foc pe adevăratul Pământ, însă dacă ne duceam suficient de departe și acesta avea să fie folosit pentru nimicirea noastră. Caine cu siguranță avea să facă rost de el; cel mai probabil, dacă încercam să fug de-acolo, flota n-ar fi putut să navigheze fără mine prin Umbre, rămânând blocată pe apele adevărate de-aici, deci devenind o pradă ușoară. Orice aș fi făcut, pe marinarii mei îi aștepta ori moartea, ori robia.

Random avusese dreptate.

Am scos Atuul lui Bleys și m-am concentrat până ce am văzut că se mișcă.

— Da? a rostit, iar vocea părea să-i fie neliniștită.

Aproape că auzeam, pe lângă el, zgomote de bătălie.

— Am dat de bucluc, am zis. Doar șaptezeci și trei de corăbii au străbătut drumul, iar Caine ne cere să ne predăm până la amiază.

— Să-i crape ochii! a zis Bleys. N-am reușit să ajung atât de departe ca tine. Suntem în mijlocul unei lupte. Ne

hăcuiește o armată enormă de călăreți. Nu-ți pot da, așa-dar, povață. Am problemele mele acum. Fă cum socoți că-i nimerit. Ah, ne atacă din nou!

Apoi legătura s-a întrerupt.

Am tras cartea lui Gerard și l-am chemat.

În timp ce vorbeam cu el, mi s-a părut că zăresc un țărm în spatele său. Parcă recunoșteam locul. Dacă ghiceam bine, se afla în apele sudice. Nu-mi place să-mi amintesc discuția pe care am avut-o atunci. L-am întrebat dacă mă putea sprijini împotriva lui Caine și dacă voia s-o facă.

— N-am acceptat decât să te las să treci, a spus. De-aia m-am retras către sud. Nici n-aș putea să ajung la tine la timp, chiar dacă aș vrea. N-am fost de acord, oricum, să te ajut să-l ucizi pe fratele nostru.

Și, până să mai zic ceva, dus a fost. Avea, firește, dreptate. Încuviințase să-mi ofere o ocazie, nu să lupte alături de mine.

Așadar ce-mi mai rămânea de făcut?

Am aprins o țigară. Am început să mă plimb încoace și-ncolo pe punte. Nu mai era dimineață. Pâclele se risipiseră de mult și soarele îmi încălzea umerii. Nu peste mult avea să fie amiază. În aproape două ore.

Am prefirat cărțile printre degete, am cântărit pachetul în palmă. Puteam să-ncerc o luptă a minții prin intermediul lor, cu Eric ori cu Caine. Cărțile aveau această putere, probabil pe lângă multe altele, despre care nu știam nimic. Așa fuseseră concepute, la porunca lui Oberon, de mâna artistului nebun Dworkin Barimen, cocoșatul cu privire dementă ce fusese vrăjitor, preot ori psihiatru – poveștile se contraziceau în acest punct – de fel dintr-un loc îndepărtat al Umbrei, de unde tata îl salvase de o soartă cruntă pe care și-o adusese singur asupra-i. Nu se știau amănunte prea multe, dar de atunci omul fusese mereu un pic cam ieșit din minți. Era totuși un mare artist și nu se putea nega că deținea o putere stranie. Dispăruse cu ere în urmă, după

ce crease cărțile și trasase Modelul din Amber. Adesea ne puseserăm întrebări în privința lui, însă nimeni nu știa ce se alesese de el. Poate că tata îi luase zilele pentru ca vrăjitorul să nu-i dezvăluie secretele.

Caine avea să fie gata de atac și probabil că nu i-aș fi putut înfrânge voința, deși aș fi putut să-l rețin un timp în încheștare. Dar chiar și așa, neîndoielnic că generalilor săi li se dăduse deja porunca să atace.

Eric ar fi fost cu siguranță gata de orice, însă, dacă tot nu mai era scăpare, puteam prea bine să-ncred și asta. Nu mai aveam de pierdut decât sufletul.

În pachet, exista și o carte pentru Amber însuși. Puteam s-o folosesc pentru a pătrunde acolo ca să încerc un asasinat, însă m-am gândit că șansele erau de una la un milion ca să supraviețuiesc acelei încercări.

Eram gata să mor luptând, însă ar fi fost fără noimă ca atâția alții să piară alături de mine. Poate că sângele mi-era întinat, în ciuda faptului că trecusem prin Model. Un adevărat prinț din Amber n-ar fi trebuit să aibă asemenea procese de conștiință. Am decis că veacurile petrecute pe Pământul Umbră mă schimbaseră, mă înmuiaseră poate, mă transformaseră cumva, făcându-mă altfel decât pe frații mei.

Am decis să predau flota și-apoi să mă trimit pe mine însumi în Amber și să-l provoc pe Eric la un ultim duel. Ar fi fost o nebunie să accepte. Dar ce naiba – nu-mi mai rămânea nimic de făcut.

M-am răsucit, gata să le spun ofițerilor ce porunceam, însă atunci puterea s-a năpustit peste mine și mi-a luat graiul.

Am simțit contactul și-am izbutit, până la urmă, să îngaim un „Cine?” printre dinții încheștați. N-am auzit niciun răspuns, însă prin minte mi se răsuca încetișor ceva ca un odgon, încercând să mă lege, și am început să mă lupt cu lucrul acela.

După un timp, când și-a dat seama că nu puteam fi înfrânt fără o luptă îndelungată, l-am auzit pe Eric glăsuind, acoperind vântul:

— Cum se mai poartă lumea cu tine, frate?

— Urât, am zis ori am gândit, iar el a chicotit, deși vocea îi părea încordată din cauza efortului încheștării noastre.

— Ce păcat, a spus. Dacă te-ai fi întors și m-ai fi sprijinit, m-aș fi purtat cu bunătate. Acum, firește, e prea târziu. N-o să mă mai bucure decât nimicirea ta și a lui Bleys.

N-am răspuns îndată, ci m-am luptat în continuare din toate puterile. S-a retras întrucâtva, însă reușea să mă țină în încheștare.

Dacă oricare dintre noi ar fi cutezat să-și abată fie și pentru o clipă atenția, puteam ajunge să intrăm în contact fizic sau unul dintre noi ar fi căpătat un avantaj în planul mental. Îl vedeam acum, limpede, în odăile sale din palat. Oricare dintre noi ar fi făcut o mișcare ar fi căzut în puterea celui alt.

Așa că ne-am ținut cu privirile și ne-am luptat lăuntric. Ei bine, una dintre probleme mi-o rezolvase, atacându-mă el primul. Îmi ținea Atul în mâna stângă, încruntat. Am încercat să mă gândesc la vreo stratagemă, dar nu mi-a venit niciuna în minte. Soldații vorbeau cu mine, însă nu le puteam auzi cuvintele cum stăteam așa, cu spinarea lipită de punte.

Cât să fi fost ora?

Pierdusem noțiunea timpului încă de la începutul încheștării noastre. Să fi trecut două ceasuri? Nu puteam fi sigur.

— Îți simt cugetul tulburat, a zis Eric. Da, lucrez împreună cu Caine. A luat legătura cu mine după ce-ați stat la palavre. Te pot ține așa până ce toată flota din jurul tău e făcută fărâme și trimisă pe fundul mării să putrezească. Pe oamenii tăi o să-i mănânce peștii.

— Stai, am zis. Ei n-au nicio vină. Bleys și cu mine i-am păcălit și toți sunt de părere că dreptatea e de partea lor. Dacă vor muri, asta nu va servi niciunui scop. Mă pregăteam să mă predau.

— N-ar fi trebuit să dureze atâta, fiindcă e prea târziu de-acum, mi-a răspuns el. Nu-l pot chema pe Caine să-mi iau înapoi poruncile fără să-ți dau ție drumul, iar în clipa

în care te eliberez, voi cădea sub puterea minții tale sau voi fi atacat. Mințile noastre sunt prea legate acum.

— Și dacă ți-aș făgădui că n-o să fac asta?

— Oricine și-ar călca cuvântul dat ca să câștige o împărăție, a zis Eric.

— Dar nu-mi vezi gândul? Nu-l simți în mintea mea? O să-mi țin cuvântul!

— Simt o compasiune ciudată pentru aceste creaturi pe care le-ai înșelat și nu știu de unde această afecțiune a ta pentru ele, însă nu. O ști prea bine și tu. Chiar de-ai fi sincer în clipa asta – și se prea poate să fii – tentația ar fi prea mare de îndată ce se ivește ocazia. Știi și tu asta. Nu pot să risc.

Da, știam asta. Amber ardea cu prea multă tărie în sângele nostru.

— Iscusița ta într-ale crimei a sporit remarcabil, a comentat Eric. Văd că exilul ți-a făcut bine din punctul ăsta de vedere. Ești mai aproape acum să-mi fii egal decât oricine altul, cu excepția lui Benedict, care se prea poate să fie mort.

— Nu te măguli singur, am zis. Te pot învinge. De fapt...

— Nu te obosi. E prea târziu să ne mai duelăm acum, a spus el zâmbind, fiindcă îmi citise gândul ce-mi ardea limpede în minte. Tare-aș fi vrut, totuși, să-mi fii alături. Te-aș fi putut folosi mai mult decât pe oricare dintre ceilalți. Pe Julian scuipe. Caine e un fricos. Gerard e puternic, însă prost.

Am decis să pun o vorbă bună pentru cine puteam.

— Uite ce, pe Random l-am păcălit să vină cu mine aici. N-a fost prea încântat de idee. Cred că te-ar fi sprijinit pe tine dacă i-ai fi cerut-o.

— Ticălosul! N-aș avea încredere-n el nici să-mi golească oala de noapte. Fiindcă într-o zi s-ar putea să dau în ea de-un pește piranha. Nu, mulțumesc. Poate că l-aș fi iertat dacă nu-i luai partea. Ai vrea să-l strâng la pieptu-mi și de-acum să-l numesc frate, nu? Ehei! Prea ușor i-ai sărit în apărare. Asta îi dezvăluie adevăratul fel de a gândi, în

privința căruia ai fost, fără îndoială, informat. Să uităm deci de Random când vine vorba de iertare!

Am simțit miros de fum și-am auzit zăngănit de metal izbit de metal. Caine dăduse atacul și începuse măcelul.

— Bine, a zis Eric intuindu-mi gândul.

— Oprește-i, te rog! Oamenii mei n-au nicio șansă în luptă cu atât de mulți adversari!

— Și nici de te-ai fi recunoscut înfrânt... a început să zică, apoi s-a oprit blestemând.

Am prins, însă, gândul. I-ar fi plăcut să-mi ceară să mă predau în schimbul vieților soldaților mei, apoi să-l lase pe Caine să-și continue măcelul. Ar fi vrut asta, însă în focul înțeleștării noastre, îi scăpaseră cuvintele alea.

Am chicotit, simțindu-i iritarea.

— Oricum ar fi, o să pun curând mâna pe tine, a zis. Îndată ce oamenii mei vor cuceri nava ta amiral.

— Până atunci, am răspuns, ține asta.

Și l-am lovit cu tot ce aveam, înfingându-mă în mintea lui, rănindu-l cu ura mea. I-am simțit durerea și asta m-a întărit. Căutând să-l fac să plătească pentru acei ani de exil, m-am năpustit asupra lui cu furie turbată. Pentru că mă aruncase pradă ciumei, din răzbunare, i-am străpuns barierele minții. Pentru accidentul auto, de care-l știam răspunzător, m-am prăvălit asupra lui, căutând să-i provoc durere ca răscumpărare pentru suferințele mele.

A început să piardă controlul, iar frenezia mea a sporit. L-am împins afară din mintea mea și lanțurile au început să se sfarme.

În cele din urmă, strigând „Diavol ce ești!”, a mișcat mâna ca să acopere cartea pe care o ținea.

Legătura s-a rupt, lăsându-mă acolo tremurând ca o frunză.

Izbutisem. Fusesem mai bun decât el într-o înfruntare mentală. N-aveam să mă mai tem niciodată de fratele-mi tiran în niciun fel de luptă unu contra unu. Eram mai puternic decât el.

Am tras aer în piept, cu lăcomie, de câteva ori și m-am ridicat în picioare, gata pentru răceala unui nou atac mental. Știam, însă, că n-avea să mai fie altul, cel puțin nu din partea lui Eric. Simțeam că se teme de furia mea.

M-am uitat împrejur, la bătălie. Pe punte deja curgea sânge. Un vas dușman se apropia din lateral și ne aborda. O altă corabie încerca aceeași manevră de cealaltă parte. O săgeată de arbaletă mi-a suierat pe lângă cap.

Am tras sabia și am sărit în focul luptei.

Nu știu câți am ucis în ziua aceea. Am pierdut șirul undeva la doisprezece sau treisprezece. Dar cu siguranță numărul victimelor mele era de două ori mai mare și numai în acea dintâi luptă. Puterea cu care un prinț din Amber e înzestrat în mod firesc, cea care-mi permisesese să ridic un Mercedes, mi-a fost de mare folos. Eram în stare să înhaț un om cu o singură mână și să-l arunc în valuri.

Am hăcuit toți atacatorii de pe vasele care ne abordaseră, le-am găurit și le-am lăsat să se scufunde tocmai până în Rebma, unde Random probabil se distra pe seama măcelului. Echipajul îmi fusese înjumătățit în timpul luptei, iar eu mă alesesem cu nenumărate zgârieturi și tăieturi, însă nimic serios. Am pornit în ajutorul unui alt vas al nostru și-am distrus încă o navă a lui Caine.

Supraviețuitorii de pe vasul salvat au urcat la bordul navei-amiral; aveam iarăși echipajul complet.

— Sânge! am răcnit. Dați-mi sânge și răzbunare în astăzi, războinicii mei, și nu veți fi nicicând uitați în Amber.

Și, toți ca unul, și-au înălțat brațele înarmate, răcnind „Sânge!” În ziua aceea s-au vărsat bălți – ba nu, râuri – de sânge. Am distrus încă două dintre corăbiile lui Caine și ne-am întregit echipajul, iarăși, cu supraviețuitori din flota noastră. În vreme ce o apucam spre o a șasea corabie dușmană, m-am suit pe catarg și-am încercat să-i număr.

Păreau să fie de trei ori mai mulți decât noi. Din armata mea rămăseseră între patruzeci și cinci și cincizeci și cinci de nave.

Am înfrânt al șaselea vas inamic și n-a mai trebuit să le căutăm pe al șaptelea și al optulea, fiindcă se îndreptau către noi. Le-am biruit și pe acestea, însă în bătlie m-am ales cu mai multe răni și, din nou, echipajul mi-a fost înjumătățit. Umărul stâng și coapsa dreaptă îmi fuseseră despicate până la os și mă sâcăia o tăietură în șoldul drept.

În vreme ce trimiteam în străfunduri și corăbiile acelea, spre noi s-au îndreptat alte două.

Ne-am retras și-am câștigat un aliat într-unul dintre vasele flotei mele, care ieșise victorios în propria-i bătlie. Am unit iarăși echipajele, de data asta transferând stindardul pe cealaltă corabie, ce fusese mai puțin afectată decât a mea, care începea să ia apă și să se încline spre tribord.

N-am apucat nici să ne tragem bine sufletul și un alt vas inamic s-a apropiat, iar marinarii lui au încercat să ne abordeze.

Echipajul meu era sleit și începeam să mă simt trudit la rându-mi. Din fericire, nici ceilalți nu erau într-o formă prea grozavă. Înainte ca al doilea vas al lui Caine să-i poată veni în ajutor, biruiserăm corabia atacatoare, ne suiserăm pe ea și transferaserăm din nou stindardul. Vasul care ne atacase era în stare și mai bună.

L-am învins și pe celălalt și am rămas cu o navă bună, cu patruzeci de oameni pe ea, toți extenuați.

Nu se mai zărea prin preajmă nimeni care să ne poată veni în ajutor. Toate vasele care-mi rămăseseră erau atacate de cel puțin câte o navă a lui Caine. Spre noi se îndrepta o fregată. Am fugit.

Am obținut în acest fel poate douăzeci de minute. Am încercat să navighez în Umbră, însă e greu când te afli atât de aproape de Amber. E cu mult mai ușor să ajungi așa de aproape decât să pleci, fiindcă Amber este centrul, mijlocul a tot. Dar aș fi reușit, de-aș fi avut încă zece minute la dispoziție.

Însă nu le aveam.

În vreme ce urmăritorii săltau pe valuri, apropiindu-se, am mai văzut una dintre corăbiile lor, ceva mai departe, manevrând ca să se îndrepte spre noi. Avea un stindard negru cu verde dedesubtul culorilor lui Eric și unicornului alb. Era vasul-amiral al lui Caine. Voia să fie de față când primeam lovitura finală.

Am câștigat lupta cu primul vas, dar până să-i găurim chila, Caine m-a și ajuns, năpustindu-se asupra noastră. Rămăseserăm pe puntea însângerată, cu o duzină de oameni în jur; Caine a venit la prova navei sale și mi-a strigat să mă predau.

— Le dăruiești oamenilor mei viața dacă o fac? l-am întrebat.

— Da. Aș pierde matrozi și eu dacă n-aș face-o, și nu e nevoie.

— Făgăduiești pe cinstea ta de prinț? am întrebat.

A cugetat o clipă, apoi a aprobat din cap.

— Prea bine, a zis. Zi-le alor tăi să lase armele și să suie pe corabia mea după ce vă abordez.

Mi-am vârât sabia în teacă și am căutat în jurul meu cu privirea.

— Ați luptat brav și vă iubesc pentru asta, am zis. Dar astăzi bătălia este pierdută.

Mi-am șters mâinile de mantie în timp ce vorbeam, mi le-am curățat cu grijă, ca și cum n-aș fi suportat să mânjesc o operă de artă.

— Lăsați armele deoparte și să știți că vitejia voastră nu va fi niciodată uitată. Într-o zi vă voi înălța laude înaintea curții din Amber.

Soldații rămași, cei nouă mari și roșii și cei trei hirsuți, au scos vaiete de întristare în vreme ce depuneau armele.

— Nu vă temeți că totul este pierdut în lupta noastră pentru oraș, am zis. N-am pierdut decât oătălie, dar lupta continuă altundeva. Fratele meu, Bleys, își croiește drum către Amber chiar în clipa în care vorbim. Caine își va ține făgăduiala de-a vă cruța viețile când va vedea că m-am dus

să mă alătur lui Bleys, fiindcă știe că altminteri, în Amber va fi socotit, un mincinos fără de cuvânt. Îmi pare rău că nu vă pot lua cu mine.

Și, isprăvind de spus acestea, am tras Atuul lui Bleys din pachet, ținându-l ferit dinaintea mea, să nu fie văzut de pe corabia cealaltă.

Și chiar când Caine se apropia din lateral, am simțit mișcare sub suprafața aceea rece, atât de rece.

— Cine e? a întrebat Bleys.

— Corwin, am răspuns. Cum îți merge?

— Am câștigat bătălia, dar am pierdut mulți ostași. Ne odihnim acum, înainte să începem iarăși marșul. Care e situația la tine?

— Cred c-am distrus aproape jumătate din flota lui Caine, dar a câștigat bătălia până la urmă. E pe cale să urce pe corabia mea. Lasă-mă să scap.

A întins mâna, i-am atins-o și m-am prăbușit în brațele lui.

— Se pare că devine un obicei, am bolborosit, și am văzut atunci că și el era rănit, la cap, și că mâna stângă îi era oblojită.

— A trebuit să apuc o spadă de partea greșită, a explicat văzând că aveam privirea ațintită pe brațul său. Mă stingherește un pic.

Mi-am recăpătat răsuflarea și am pornit spre cortul lui, unde a deschis o sticlă de vin și mi-a oferit pâine, brânză și niște carne uscată. Încă avea suficiente țigări și-am fumat una în vreme ce un medic îmi pansa rănille.

Încă îi rămâneau o sută optzeci de mii de oameni. Uitându-mă la ei de sus, de pe coama dealului, pe inserat, era de parcă mă uitam la toate taberele pe care le văzusem vreodată, întinzându-se pe kilometru după kilometru și secol după secol. Am simțit deodată lacrimi în ochi pentru cei care nu erau ca stăpânii din Amber, ci trăiau doar vieți scurte și deveneau pulbere, pentru cei care își aflaseră sfârșitul pe câmpurile de luptă ale lumii.

M-am întors la Bleys în cort și-am terminat sticla.

Capitolul 7

În noaptea aceea s-a dezlănțuit o furtună puternică. Încă nu se domolise când zorii au venit să umple văzduhul cu luciri de argint și a continuat pe tot timpul marșului din acea zi.

E foarte demoralizant să mergi prin noroaie, cu ploaia abătându-se peste tine, și încă o ploaie rece. Cât urâsem noroiul, mereu! Era de parcă petrecusem secole mărșăluind!

Am căutat o cale mai puțin ploioasă prin Umbre, însă nu părea să mai conteze nimic.

Puteam să ne îndreptăm spre Amber, însă am fi făcut-o cu hainele ude lipite de spinări, în bubuit de tunete, cu limbile de lumină ale fulgerelor mânându-ne din urmă.

În următoarea noapte temperaturile au scăzut, iar dimineața, printre drapelele înțepenite, am privit o lume devenită albă sub un cer sur, ce fulguia. Fuiore de aburi îmi ieșeau din gură la fiecare răsufare.

Trupele erau prost echipate pentru o asemenea vreme, în afara hirsușilor, și i-am pus să grăbească pasul ca să evităm degerăturile. Cei mari și roșii sufereau. Lumea de unde veneau era una fierbinte.

Am fost atacați, în ziua aceea, de tigri, urși polari și lupi. Tigrul ucis de Bleys măsura patru metri de la cap până la vârful cozii.

Am continuat marșul până târziu în noapte, apoi a început dezghețul. Bleys și-a îndrumat trupele afară din Umbrele reci. Atuul ce înfățișa Amberul arăta că acolo

era o toamnă caldă și uscată. Ne apropiam de adevăratul Pământ.

În a doua noapte am înaintat prin zăpadă topită și lapoviță, prin ploi reci, ploi calde și apoi am pătruns pe un târâm uscat.

S-a poruncit așezarea taberei, cu cordoane de securitate triple. Ținând seama de cât de trudiți erau oamenii noștri, păream numai buni să fim atacați prin surprindere. Însă trupele erau sleite și nu puteau fi silite la mai mult.

Atacul a venit câteva ore mai târziu, condus de Julian, din ce am aflat după descrierile supraviețuitorilor.

A trimis pâlcuri de călăreți rapizi către locurile cele mai vulnerabile ale taberei noastre, la periferia corpului de oaste principal. Să fi știut că avea să fie Julian, aș fi folosit Atuul lui ca să încerc să-l opresc, dar n-am aflat asta decât prea târziu.

Pierduserăm vreo două mii de oameni din cauza iernii grele și nu știam ce pierderi ne mai făcuse și Julian.

Trupele începeau să se simtă demoralizate, însă au ascultat de ordin când le-am cerut să înainteze.

Următoarea zi a fost una de ambuscade neîntrerupte. O armată atât de mare ca a noastră nu putea fi abătută din drum suficient pentru a încerca să se ocupe de raidurile sâcâitoare pe care le făcea Julian în flancuri. I-am doborât niște oameni, e drept, dar câte unul la zece de-ai noștri.

În puterea amiezii, am început să traversăm valea ce se întindea paralel cu țărmul mării. Pădurea din Arden era la nord, în stânga noastră. Amberul se găsea drept înainte. Vântul bătea răcoros, plin de miresmele pământului și de dulci arome vegetale. Cădeau, ici și colo, frunze. Amber se găsea la o sută douăzeci de kilometri depărtare și nu se zărea, de aici, decât ca o dungă strălucitoare departe, la orizont.

În acea după-amiază, de unde erau doar câțiva nori deasupra noastră și o ploaie ușoară, s-au dezlănțuit deodată

puhoaiele cerului. Apoi furtuna s-a potolit și a ieșit soarele ca să usuce umezeala.

Am simțit, după o vreme, miros de fum.

L-am și văzut după un timp, vălătucindu-se în văzduh, în înalt.

Apoi au început să se ridice și să coboare ziduri înalte de flăcări. Au venit către noi cu pasul lor neîntrerupt, foșnitor, iar când au ajuns aproape, am început să simțim văpaia și undeva departe, în coloanele noastre, s-a stârnit panica. Am auzit țipete, în vreme ce flăcările înaintau umflându-se, cuprinzând totul.

Am luat-o la fugă.

Peste noi a început să plouă cu cenușă și fumul s-a îndesit. Continuam să fugim, dar flăcările se apropiau din ce în ce mai mult. Perdelele de lumină fâlfâiau, scoțând un huruit continuu, răsunător în vreme ce noi fugeam, iar peste noi se abăteau valuri de căldură, cuprinzându-ne în arșița lor. Nu peste mult au ajuns în coasta noastră, iar arborii s-au înnegrit și frunzele au căzut ca o zăpadă arămie și copacii mai firavi au început să se încline. Departe, cât vedeam cu ochii, drumul ne era o potecă de foc.

Goneam cât puteam de iute, temându-ne că nu peste mult timp lucrurile aveau să se înrăutățească.

Și nu ne înșelam.

Copaci mari au început să se prăbușească în calea noastră. Săream peste ei, îi ocoleam. Măcar eram pe potecă.

Căldura devenise dogoritoare; trăgeam în piept, cu greutate, aerul încins. Pe lângă noi țâșneau căprioare, lupi, vulpi și iepuri, fugind alături, ignorând prezența noastră și pe cea a dușmanilor naturali. Aerul, deasupra vălătucilor de fum, părea plin cu păsări care țipau. Peste capetele noastre cădea găinațul lor, pe care nici nu-l mai băgam de seamă.

Mi se părea aproape un sacrilegiu să dai foc unui asemenea codru venerabil și străvechi precum Pădurea din

Arden. Însă Eric era conducătorul în Amber și în curând avea să se încoroneze rege. Cred că asta aș fi făcut și eu.

Părul și sprâncenele mi se pârliseră. Îmi simțeam gâttele-jul ca un horn. Mă întrebam câți ostași avea să ne coste asaltul ăsta.

O sută de kilometri și mai bine de vale împădurită se aflau între noi și Amber, vreo cincizeci în urmă, către celălalt capăt al codrului.

— Bleys! am icnit. La vreo cinci kilometri în față cărare se bifurcă! Brațul din dreapta se duce spre râul Oisen, care coboară către mare! Cred că e singura noastră șansă! Întreaga Vale a Garnathului o să ardă! Unica nădejde e să ajungem la apă!

A dat din cap, încuviințând.

Goneam din toate puterile, însă flăcările erau mai iuți decât noi.

Am izbutit să ajungem la răscruce, încercând să stingem cu palmele focul de pe hainele noastre fumegânde, ștergându-ne ochii de cenușă, scuipând funingine, trecându-ne degetele prin păr când se cuibărea pe-acolo câte o flăcăruie.

— Mai avem doar trei sute de metri, am zis.

Mă lovisem, de câteva ori, în niște crengi căzute. Toate părțile expuse ale pielii pulsau cu mai mult decât durere febrilă, la fel ca și multe dintre zonele acoperite. Am alergat printre ierburile arzânde, am coborât pe o pantă lungă și, când am ajuns pe fundul râpei, am văzut apa și viteza ne-a sporit, deși n-am fi crezut că e posibil. Ne-am azvârlit în apă și-am lăsat umezeala rece să ne cuprindă.

Eu și Bleys ne-am străduit să plutim cât mai aproape unul de celălalt când ne-au luat curenții, purtându-ne pe cursul întortocheat al râului Oisen. Ramurile întrepătrunse ale copacilor de deasupra arătau precum grindele unei catedrale incendiate. Când se rupeau și cădeau, ici-colo, trebuia să ne întoarcem pe burtă și să încercăm să ne scufundăm cât mai adânc, ori să înotăm cât mai departe. Apele

ce ne înconjurau erau pline cu tăciuni care sfârâiau și cu rămășițe arse, înnegrite, iar în spatele nostru capetele soldaților supraviețuitori, ițindu-se din unde, arătau ca un șir de nuci plutitoare de cocos.

Apele erau întunecate și reci, iar rănila începeau să doară; tremuram, cu dinții clănțănind.

Abia după câțiva kilometri am ieșit din pădurea arzândă și am ajuns către platoul lipsit de vegetație care ducea spre mare. Mi-am dat seama că ar fi fost un loc perfect în care Julian să ne aștepte cu arcași. I-am zis asta și lui Bleys și a încuviințat, numai că nu credea că puteam face cine știe ce în privința asta. N-am putut decât să fiu de acord.

Codrii ardeau de jur împrejurul nostru, iar noi înotam ori pluteam ca niște bușteni.

Au părut să treacă ore, dar trebuie să fi fost mai puțin, până ce temerile mele să devină realitate. Primul val de săgeți a coborât peste noi.

M-am scufundat și am înotat sub apă o bucată bună. De vreme ce înaintam odată cu curentul, am străbătut o distanță bunicică înainte să mă văd silit să scot iarăși capul afară.

Când am făcut-o, o altă ploaie de săgeți m-a potopit.

Doar zeii știau câtă vreme aveam să fim striviți așa în pumnul morții, dar nu voiam să zăbovesc până la capăt ca să aflu.

Am luat o gură de aer și m-am scufundat iarăși.

Am dat de fund, am pipăit stâncile, împingându-mă printre ele.

Am înaintat așa cât de mult am putut, apoi m-am îndreptat spre malul drept, expirând în vreme ce mă ridicam deasupra apei.

Am ieșit la suprafață, am tușit, am tras iarăși aer în piept și iarăși m-am scufundat, fără să mai zăbovesc să arunc vreo privire pe maluri.

Am înotat așa până ce-am simțit că-mi plesnesc plămâni și abia atunci am ieșit iar.

De data asta n-am mai fost atât de norocos. M-am ales cu o săgeată în biceps. Am izbutit să mă afund și să rup vergeaua săgeții când am dat de fund. Am scos apoi vârful din carne și-am continuat să avansez așa, târându-mă pe fundul apei și ajutându-mă cu mâna dreaptă. Data viitoare când ieșeam aveam să fiu o țintă ușoară, știam prea bine.

Așa că m-am silit să înaintez cât mai mult, până ce prin luminile ochilor au început să-mi alerge străfulgerări roșii și-am simțit cum bezna mi se furișează în minte. Probabil că stătusem trei minute sub apă.

Când am ieșit de data asta, însă, nu s-a mai întâmplat nimic. Am bătut apa cu mâinile, gâfâind.

Am ieșit pe malul stâng, apucându-mă de vegetația aplecată peste apă.

M-am uitat împrejur. În zona aceea nu mai erau copaci, iar focul nu ajunsese atât de departe. Amândouă malurile păreau pustii, la fel și râul. Era cu puțință să fiu singurul supraviețuitor? Nu mi se părea posibil. Fuseserăm atâția, doar, la începerea ultimului nostru marș.

Eram pe jumătate mort de osteneală și trupul întreg mi-era biciuit de dureri. Îmi simțeam fiecă petic de piele ars, însă apele erau atât de reci, încât tremuram și mă învi-nețisem de frig. Trebuia să las curând râul în urmă, dacă voiam să trăiesc, însă simțeam c-aș mai putea îndura câteva runde de scufundare și am hotărât să încerc, înainte să plec din adâncurile ocrotitoare.

Am izbutit, cumva, să mă mai scufund de încă patru ori; a cincea oară n-aș mai fi ieșit viu deasupra, așa că m-am oprit. M-am agățat de un bolovan și-am stat să-mi revin un pic, apoi m-am îndeptat greoi spre mal.

M-am întins pe spate și m-am uitat în toate direcțiile. Nu recunoșteam locurile, dar focurile nu ajunseseră încă pe-acolo. Era un desiş în dreapta mea și m-am târât spre el, m-am vârât în frunziș, am căzut lat și m-am cufundat în somn.

Când m-am trezit, mi-am dorit să n-o fi făcut. Mă durea fiecare părtică din corp și mi-era greață. Am zăcut așa ore bune, pe jumătate delirând, și-n cele din urmă am izbutit să pășesc nesigur până la râu, ca să beau apă. Apoi m-am băgat iarăși între tufe și am mai dormit o vreme.

Încă mă dureau toate când am deschis iarăși ochii, dar mă mai întremasem. M-am dus până la râu și înapoi și, după Atuul rece, mi-am dat seama că Bleys era încă viu.

— Unde ești? a întrebat atunci când am reușit să-l contactez.

— Să mă ia naiba dacă știu, am răspuns. Am noroc că-s pe undeva. Lângă mare, aș zice. Aud valurile și cunosc mirosul.

— Ești lângă râu?

— Da.

— Pe care mal?

— Pe cel stâng, cum stai cu fața spre mare. Cel dinspre nord.

— Stai acolo, a zis, și-o să trimit pe cineva după tine. Strâng iarăși trupele. Am adunat deja două mii, iar Julian se ține deoparte. Și vin în grupuri, tot mai mulți.

— Bine, am zis și-am încheiat discuția.

Am stat pe loc. Și-am dormit.

I-am auzit foșnind și călcând apăsând prin tufișuri și-am devenit atent; m-am uitat printre crenguțele între care eram ascuns.

Erau trei dintre cei mari și roșii.

Mi-am aranjat veșmintele și le-am scuturat cât am putut, mi-am trecut o mână prin păr, m-am ridicat în picioare clătinându-mă, am tras aer în piept de câteva ori și am pășit către ei.

— Aici sunt, am anunțat.

Când m-au auzit, doi dintre ei m-au privit uluiți, cu săbiile în mâini.

Dar și-au venit îndată în fire, au zâmbit, mi-au făcut câte o plecăciune și m-au condus înapoi în tabără. Era la vreo trei kilometri distanță.

Bleys a apărut și a zis:

— Avem acum mai bine de trei mii.

A chemat apoi un felcer să mă peticească din nou.

Nu m-a tulburat nimic până dimineață, iar ce mai rămăsese din armata noastră a continuat să ni se alăture în acea noapte și-n ziua următoare.

Se adunaseră, între timp, în jur de cinci mii. Și vedeam Amberul în depărtare.

Am mai dormit o noapte și în dimineața următoare am pornit la drum.

Până după-amiază am străbătut vreo douăzeci și mai bine de kilometri. Am mărșăluit în lungul plajei, fără să vedem nici urmă de Julian pe undeva.

Arsurile nu mă mai dureau atât. Coapsa mi se vindecase, însă umărul și brațul mă dureau îngrozitor. Dar am continuat să înaintăm și, nu peste mult, am ajuns la șaiszeci de kilometri de Amber. Vremea a ținut cu noi în tot acest timp; codrii din stânga noastră deveniseră ruine înnegrite, posomorâte. Focul distrusese majoritatea copacilor din vale, așa că de data asta aveam un avantaj. Nu ne mai temeam de vreun atac pe nepusă masă din partea lui Julian sau a altcuiva. I-am fi văzut de hăt, departe. Am mai făcut cincisprezece kilometri până să se lase seara și am cantonat pe plajă.

A doua zi, amintindu-mi că se apropia încoronarea lui Eric, i-am reamintit și lui Bleys. Aproape că pierduserăm șirul zilelor, însă ne-am dat seama că ne mai rămâneau câteva.

Am condus un marș rapid până la amiază, apoi ne-am odihnit. Eram deja la treizeci de kilometri de poalele muntelui Kolvir. Și până la apus rămăseseră doar cincisprezece.

Am continuat. Am înaintat până la miezul nopții și apoi ne-am oprit. Începeam să simt că trăiesc din nou. Am exersat câteva fandări cu sabia și aproape că mi-au ieșit. Iar a doua zi m-am simțit mult mai bine.

Am mărșăluit până la poalele Kolvirului, unde ne-au întâmpinat trupele lui Julian, cărora li se alăturaseră mulți dintre marinarii lui Caine, care făceau acum pe pedestrașii.

Bleys a început să dea ordine, ca un adevărat mareșal, și noi i le-am urmat.

Ne-au mai rămas cam trei mii de soldați după ce-am înfrânt toată oastea pe care Julian o aruncase asupra noastră. El, firește, fugise.

Dar victoria ne aparținea. În noaptea aceea am sărbătorit. Câștigaserăm.

Însă mă temeam și i-am împărtășit temerile mele lui Bleys. Trei mii de oameni împotriva Kolvirului.

Flota o pierduserăm, iar Bleys își pierduse nouăzeci și opt la sută din soldații pedestri. Nu mă puteam bucura gândindu-mă la asta.

Ne-am început însă urcușul în ziua următoare. Pe povârniș erau trepte pe care puteau pași doi oameni unul lângă altul. Însă curând scările s-au îngustat, obligându-ne să mergem în șir, unul câte unul.

Am urcat o sută, două, trei sute de metri.

Apoi dinspre mare s-a ridicat o furtună; ne-am ținut bine, în vreme ce ne biciuia.

Așa au dispărut încă vreo câteva sute de soldați.

Am continuat să urcăm din greu, potopiți de ploii. Drumul era mai abrupt, mai alunecos acum. După ce am suit cam un sfert din versant, am fost întâmpinați de o coloană de bărbați înarmați care coborau spre noi. Primii dintre aceștia au început să schimbe lovituri cu cei aflați în avangarda noastră și doi oameni au pierit. Au fost câștigate alte două trepte, cu prețul încă unei vieți.

Lucrurile au continuat astfel preț de mai bine de un ceas, și făcuserăm deja cam o treime din drumul până sus. Șirul luptătorilor noștri ocupa toată porțiunea asta, întinzându-se până la Bleys și mine, aflați mai în spate. Era bine că războinicii noștri cei mari și roșii se dovedeau

mai puternici decât trupele lui Eric. Se auzeau zăngănit de arme, țipete, apoi câte un soldat cădea răpus. Uneori dintre cei roșii, dar cel mai adesea purta culorile lui Eric.

Am ajuns astfel până la jumătatea pantei, luptând la fiecare pas. Odată ce ajungeam sus, aveam să dăm peste scara largă a cărei imagine reflectată o văzuserăm în Rebma. Urma să ne ducă spre Marea Arcadă, adică intrarea estică în Amber.

Mai aveam, poate, cincizeci de soldați în avangardă. Apoi patruzeci, treizeci, douăzeci...

Izbutiserăm să urcăm două treimi din drum, iar scara șerpuia peste povârnișul Kolvirului. Scara estică este folosită arareori. E mai mult decorativă. Planul nostru inițial fusese să traversăm prin valea acum carbonizată, să facem apoi un ocol, să suim, să traversăm muntele pe drumul vestic și să intrăm în Amber prin spate. Focul și Julian schimbaseră totul. N-am fi izbutit în veci să trecem creasta și să facem ocolul. Atacul avea să fie frontal sau n-avea să fie deloc. Iar noi voiam să fie.

Au căzut alți trei luptători de-ai lui Eric, lăsându-ne să câștigăm patru trepte, apoi unul dintre oamenii noștri s-a prăbușit în genune.

Vântul bătea tăios și rece dinspre mare; păsările se adunau în stoluri la poalele muntelui. Soarele se ițea printre nori. Eric, se părea, renunțase să mai controleze vremea acum, când ne încleștam cu oștenii săi.

Am mai câștigat șase trepte, pierzând încă un om.

Totul era ciudat, trist și sălbatic.

Bleys îmi stătea alături și curând avea să vină rândul său să intre în luptă. Apoi al meu, dacă el pierea.

Mai aveam șase soldați în avangardă.

Zece pași.

Au rămas cinci.

Înaintam, totuși, încet-încet, și pe fiecă treaptă, cât vedeam cu ochii, erau băltoace de sânge. Cred că exista vreo morală în povestea asta, pe undeva.

Al cincilea soldat a ucis patru inamici până să piară și el, aducându-ne la o altă cotitură a drumului.

Înainte, ceva mai sus, al treilea dintre oștenii noștri se lupta, cu câte o sabie în fiecare mână. Era bine că lupta într-un război sfânt, fiindcă i se ghicea zelul în mișcări. A doborât trei de-ai lui Eric înainte să fie răpus.

Următorul era mai puțin însuflețit de râvnă și ceva mai puțin priceput la luptă. A căzut îndată. Mai rămâneau doi.

Bleys a tras spada sa lungă, cu lucrătură în filigran, și vârful armei a scânteiat în lumină.

— Curând, frate, a spus, vom vedea ce pot face împotriva unui prinț.

— Doar împotriva unuia, sper, am zis chicotind.

Străbătuserăm, aș fi zis, cam trei sferturi din calea până sus când a venit, în cele din urmă, și rândul lui Bleys.

A sărit înainte, doborându-l îndată pe primul luptător care i s-a pus în față. Vârful sabiei sale a găsit gâttelejul celui de-al doilea, apoi tăișul s-a abătut peste un al treilea, doborându-l și pe acesta. S-a duelat o clipă cu al patrulea și l-a răpus.

Aveam și eu sabia în mână, gata de atac. Pășeam înainte, fără să scap lupta din ochi.

Era bun, chiar mai bun decât îmi aminteam. Se năpustea ca un vârtej și spada parcă îi era vie, scăldată în raze. Cădeau cu duiumul, răpuși – oho, ce mai cădeau, prietene! Orice s-ar fi zis despre Bleys, în ziua aceea a fost demn de numele și rangul său. Mă întrebam, totuși, cât va rezista așa.

În mâna stângă avea un pumnal, pe care-l folosisese cu eficiență brutală ori de câte ori izbutise să se apropie pentru luptă corp la corp. L-a lăsat în gâttelejul celei de-a unsprezecea victime.

Nu mai vedeam coloana de luptători care ne stătea împotriva. Am decis că trebuie să străbat tot drumul până la platforma din susul scărilor. Speram să nu-mi mai vină rândul. Aproape credeam asta.

Încă trei soldați s-au prăbușit pe lângă mine. Am ajuns pe un mic palier dintre șirurile de trepte, unde scara făcea o cotitură. A pus stăpânire pe platforma aceea și a început suișul. Vreme de jumătate de oră l-am tot privit, iar soldații lui Eric mureau ca muștele. Auzeam cum soldații din spatele meu murmură, uluiți. Aproape că am crezut, o clipă, că va fi în stare să ajungă până sus de unul singur.

A folosit toate șmecheriile imaginabile. A păcălit săbii și priviri cu rotiri ale mantiei. A făcut luptătorii să se împiedice. A apucat încheieturi și le-a răsucit cu întreaga-i forță.

Am ajuns la o altă platformă. Pe mânecă avea sânge, însă zâmbea fără contenire, în vreme ce luptătorii din spatele celor pe care-i uciseseră se făcuseră grozav de palizi. Îl ajuta și faptul că erau atât de înfricoșați. Poate și faptul că mă ațineam gata să-i iau locul contribuia la teama lor și-i încetinea, le dădea fiori. Auziseră de bătălia de pe mare, am aflat mai târziu.

Bleys și-a croit drum spre următorul palier, i-a ucis pe cei aflați acolo, a continuat să suie. N-aș fi crezut să ajungă atât de departe. N-aș fi crezut ca eu să ajung atât de departe. Arăta cea mai incredibilă rezistență și măiestrie în mânuirea sabiei pe care o văzusem vreodată, dacă nu puneam la socoteală înfruntarea în care Benedict apăraseră trecătoarea din susul Ardenului de Luptătorii Lunii ce năvăliseră din Ghenesh.

Însă începea să obosească, vedeam clar. Îmi doream să existe o cale ca să-i ușurez strădania, să-l las să se odihnească o vreme.

Însă nu era cu putință. L-am urmat așadar, temându-mă că orice lovitură putea să-i fie și ultima.

Știam că puterile îi scad. Eram, în momentul acela, la nici treizeci de metri de capătul scării.

Am simțit, deodată, o profundă afecțiune pentru el. Era fratele meu și se purtase bine cu mine. Nu se mai încredea în izbândă, așa socot, însă continua să lupte... și prin asta îmi dădea mie o șansă să iau tronul.

A mai ucis trei inamici, și de fiecare dată sabia i se mișca mai lent. S-a luptat vreo cinci minute cu un al patrulea înainte să-l doboare. Eram sigur că următorul avea să fie și ultimul pentru el.

Dar greșeam.

În vreme ce-l ucidea și pe acela, mi-am trecut sabia din dreapta în stânga, cu mâna dreaptă am apucat pumnalul și l-am azvârlit.

A intrat, până în prăsele, în gâtlejul următorului soldat ce-l ataca. Bleys a sărit peste două trepte și i-a retezat tendonul de la picior celui care se găsea în fața lui, îmbrâncindu-l apoi în prăpastie.

A tăiat apoi de jos în sus, despicând burta încă unuia.

M-am grăbit să acopăr spațiul, să-i stau în urmă, gata de luptă. Încă nu avea, totuși, nevoie de mine.

A mai doborât doi, cu energie reînnoită. Am cerut încă un pumnal și cineva din spatele meu mi l-a întins.

L-am ținut pregătit până a început iarăși să încetinească și l-am folosit pe cel cu care se lupta.

Acela se afla în mișcare, așa că l-am nimerit mai degrabă cu mânerul decât cu lama pumnalului. Însă îl lovisem în cap, așa că Bleys i-a dat un brânci în umăr și s-a prăvălit. Dar următorul soldat a sărit înainte și, cu toate că s-a înfipt singur în spadă, l-a izbit pe Bleys în umăr și au căzut amândoi peste margine.

Din reflex, aproape fără să gândesc ce fac, însă știind pe deplin ce făceam, în toiul uneia dintre acele decizii fulgerătoare pe care abia după aceea ți le justifici, mâna mi s-a dus către cingătoare, a smuls de-acolo pachetul de cărți și l-am aruncat spre Bleys, care a părut, o clipă, că rămâne suspendat în aer – așa de rapid mi-au reacționat mușchii și percepțiile – strigând:

— Prinde-le, neghiobule.

Și le-a prins.

N-am avut timp să văd ce se mai petrece, fiindcă am parat și am împuns.

Astfel a început partea finală a călătoriei noastre către Kolvir.

Să spunem doar că am reușit, suflând din greu, să fac față atacatorilor ce cădeau asupra noastră; soldații mei au dat fuga, din josul treptelor, ca să mă ajute să cuceresc platforma.

Ne-am consolidat poziția și am continuat să punem presiune.

Ne-a luat o oră să ajungem la Marea Arcadă.

Am trecut prin ea. Eram în Amber.

Oriunde se găsea Eric, sunt sigur că nu ne crezuse în stare să ajungem atât de departe.

Oare ce se alesese de Bleys? Apucase să pună mâna pe vreun Atu și să-l folosească, înainte să se izbească de fundul prăpastiei? Probabil că n-aveam să mai aflui niciodată.

Subestimaserăm greutatea drumului până aici. Eram acum în inferioritate numerică și nu ne mai rămânea decât să continuăm lupta atât cât puteam rezista. De ce făcusem prostia de a-i arunca lui Bleys Atuurile mele? Știam că nu le mai avea pe ale lui și asta-mi stârnise reacția, condiționată poate de anii petrecuți pe Umbra Pământ, însă așa fi putut să le folosesc eu însumi ca să scap, dacă se înrăutățeau lucrurile.

Iar lucrurile s-au înrăutățit.

Am continuat lupta până în amurg, până ce n-a mai rămas, dintr-ai noștri, decât o ceată mică.

Eram înconjurați undeva la cam un kilometru în interiorul Amberului, încă departe de palat. Ne apăram acum, murind unul câte unul. Eram copleșiți.

Llewella ori Deirdre m-ar fi putut scăpa. De ce făcusem prostia asta?

Am mai ucis un soldat, învârtindu-mi întrebarea în minte.

Soarele s-a dus la culcare și bezna a umplut cerul. Nu mai eram decât vreo sută și nu ne apropiaserăm prea mult de palat.

L-am văzut atunci pe Eric și l-am auzit răcnind ordine. A, dacă aş fi putut să-l ajung!

Dar nu puteam.

Probabil m-aş fi predat, ca să-mi salvez oamenii rămaşi, care mă slujiseră atât de bine.

Însă n-aveam cui să mă predau, nu-mi cerea nimeni asta. Eric nu m-ar fi auzit nici dacă urlam din rărunchi. Se depărta acum, îşi direcţiona trupele. Am continuat deci să ne luptăm, eu şi cei o sută de oameni ai mei.

Să scurtăm povestea.

I-au omorât pe toţi în afară de mine.

Asupra mea au aruncat plase şi m-au potopit cu săgeţi cu vârfuri neascuţite.

Am căzut într-un târziu, m-au bătut cu ciomege şi m-au legat fedeleş şi-apoi n-am mai ştiut de nimic în afara unui coşmar care pusese stăpânire pe mintea mea şi nu voia să se desprindă, orice aş fi făcut.

Pierduserăm acest război.

M-am trezit într-o temniţă, în străfundurile Amberului, plin de regretul că ajunseseam atât de departe.

Faptul că eram încă viu însemna că Eric avea planuri cu mine. Mi-am închipuit instrumente de tortură şi cătuşe, flăcări şi cleşti. Mi-am văzut umilirea aievea, în vreme ce zăceam acolo, pe maldărul de paie ude.

Cât să fi fost inconştient? N-aveam cum să ştiu.

Am cercetat celula cu privirea, căutând o cale de a mă sinucide, însă nu se găsea nimic acolo care să servească acestui scop.

Rănila îmi ardeau, fierbinţi ca soarele, şi mă simţeam trudit peste măsură.

M-am lungit şi am adormit iar.

M-am trezit din nou, şi tot n-a venit nimeni. N-aveam pe cine mitui, n-aveam pe cine tortura.

Şi nu se găsea nimic de mâncare.

Am zăcut așa, înfăşurat în manta, revăzând în minte tot ce mi se întâmplase de când mă trezisem în Greenwood

și refuzasem injecția. Ar fi fost mai bine, poate, să n-o fi refuzat.

M-am cufundat în deznădejde.

Nu peste mult, Eric avea să fie încoronat rege în Amber. Poate că fusese deja.

Însă somnul era așa de plăcut, iar eu mă simțeam atât de ostenit.

Aveam în sfârșit o ocazie adevărată, după multă vreme, să mă odihnesc, să-mi uit rănilor.

Celula era întunecoasă, puturoasă și umedă.

Capitolul 8

De câte ori m-am trezit și m-am cufundat iarăși în somn, asta nu pot ști. De două ori am găsit pâine, carne și apă pe o tavă pusă lângă ușă. În amândouă rândurile am lăsat tava goală. În celulă era aproape beznă și un frig ce-ți pătrundea în oase. Am așteptat acolo, am tot așteptat.

Apoi au venit după mine.

Ușa s-a deschis și în celulă a pătruns o geană de lumină. Am clipit din ochi. Mi s-a spus să ies.

Coridorul gemea de oameni înarmați, așa că n-avea rost să încerc vreo mișcare.

Mi-am frecat cu palma firele aspre ce-mi crescuseră pe obraji și am mers încotro mi-au zis să merg.

După un drum lung, am ajuns într-un hol din care se desfăcea o scară spiralată și-am început să urc. N-am întrebat nimic și nimeni nu mi-a oferit nicio informație.

Când am ajuns sus, am fost călăuzit mai departe, în palatul propriu-zis. M-au dus într-o odaie caldă, curată și mi-au poruncit să mă dezbrac, ceea ce am și făcut. M-am băgat apoi într-o cadă cu apă fierbinte și un servitor a venit să mă săpunească, să mă bărbierească și să mă tundă.

După ce m-am uscat, mi s-au dat veșminte curate, în negru și argintiu.

Le-am îmbrăcat. Mi-am pus și o mantie pe umeri, cu cheotoarea ca un trandafir de argint.

— Ești gata, a zis ofițerul de gardă. Vino încoace.

L-am urmat, iar străjerii m-au urmat pe mine.

Am fost purtat departe, cât mai adânc în măruntaiele palatului, într-un loc unde un fierar mi-a prins cătușe

groase la încheieturile mâinilor și lanțuri grele la glezne, prea grele ca să le pot rupe. Dacă mă împotriveam, știam că mă aștepta o bătaie soră cu moartea și rezultatul ar fi fost același. Și n-aveam poftă să fiu din nou bătut până la leșin, așa că m-am supus.

Niște paznici au apucat lanțurile și am fost îndrumat către partea din față a palatului. N-aveam ochi pentru splendorile care mă înconjurau. Eram prizonier. Probabil că în curând mă aștepta moartea sau aveam să fiu torturat. Și nu puteam face nimic acum. O privire aruncată pe geam mi-a arătat că seara abia se lăsa; nu era momentul pentru nostalgie când am străbătut încăperile în care mă jucasem în copilărie.

M-au dus pe un coridor lung, care dădea în sala mare.

Peste tot erau mese, la care stăteau o sumedenie de oameni; pe mulți dintre ei îi cunoșteam.

Toate rochiile de bal și costumele de sărbătoare scli-peau spre mine de pe trupurile nobililor; torțele luminau, se auzea muzică și mâncărurile fuseseră așezate deja pe mese, cu toate că nu mânca nimeni.

Am zărit fețe pe care le recunoșteam, a Florei de pildă, și altele necunoscute. L-am văzut apoi pe menestrel, Lordul Rein – da, îl înnobilasem eu însumi – pe care nu-l mai văzusem de secole. Și-a ferit privirea când ochii mi-au căzut asupra lui.

Am fost dus către marginea mesei uriașe din mijlocul sălii și așezat acolo.

Străjerii au rămas în picioare, în spatele meu. Au prins capetele lanțurilor mele de niște inele ce fuseseră de curând montate în pardoseală. Locul din capul mesei mele nu era ocupat.

N-o recunoșteam pe femeia din dreapta mea, însă bărbatul din stânga era Julian. M-am făcut că nu-l văd și mi-am ațintit privirea asupra doamnei, o zvârlugă blondă.

— Bună seara, am zis, nu cred că am fost prezentați. Numele meu este Corwin.

A privit spre bărbatul din dreapta ei căutând sprijin, un individ masiv, roșcat, cu o sumedenie de pistruu.

— E-n regulă să vorbești cu mine, pe cuvânt. N-ai teamă, nu te molipsești de nimic.

A izbutit să schițeze un zâmbet și a zis:

— Sunt Carmel. Ce mai faci, prințe Corwin?

— Dulce ți-e numele, am zis. Și fac bine. Dar ce cauță o fată drăguță ca tine într-un asemenea loc?

A sorbit iute o gură de apă.

— Corwin, a zis Julian mai tare decât ar fi fost nevoie, cred că doamna te găsește jignitor și agasant.

— Nu cumva asta ți-a spus ție până acum? l-am luat eu în râs, și nu s-a înroșit la față, ci s-a albit.

— Cred că întreci măsura.

M-am întins și mi-am zurut intenționat lanțurile. În afara efectului produs, asta îmi indica și ce spațiu de manevră aveam la dispoziție. Nu era suficient, firește. Eric avusese grijă.

— Vino mai aproape și spune-mi la ureche ce obiecții ai, frate, am zis.

Firește că n-a făcut-o.

Mă așezasem ultimul, știam așadar că venise vremea. Și așa era.

În sunetele scoase de șase trâmbițe, Eric a intrat în sală. S-au ridicat în picioare cu toții.

Mai puțin eu.

Paznicii mei au fost nevoiți să mă tragă în sus de lanțuri și să mă țină așa.

Eric a zâmbit, coborând pe scara din dreapta mea. Abia dacă-i vedeam culorile veșmintelor pe sub caftanul de hermină pe care-l purta pe deasupra.

S-a îndreptat spre capul mesei și s-a oprit înaintea jilțului său. Un slujitor a venit, s-a așezat în spatele lui, iar servitorii au dat roată mesei, turnând în pocale.

Când toate au fost umplute, l-a înălțat pe al său:

— Fie să trăiți de-a pururi în Amber și fie ca Amberul să dăinuiască pe vecie!

Au ridicat cu toții paharele, închinând.

Mai puțin eu.

— Ridică paharul! mi-a poruncit Julian.

— Să ți-l bagi undeva, i-am zis.

N-a făcut-o, firește, ci doar s-a holbat la mine. Însă m-am aplecat iute, am luat pocalul și l-am ridicat.

Între mine și el erau vreo două sute de oameni, însă vocea îmi era puternică. Iar ochii lui Eric s-au pironit asupra mea când am zis:

— În cinstea lui Eric, de-a pururi la coada mesei!

N-a schițat nimeni niciun gest către mine, dar Julian și-a vărsat pocalul pe podea. La fel au făcut și ceilalți, eu însă am izbutit să beau cam tot ce aveam în pahar până să-mi fie smuls din mână.

Apoi Eric a luat loc și după el s-au așezat și nobilii. Mi s-au lărgit lanțurile și mie, permițându-mi-se să cad pe scaun.

A început să se servească mâncarea și, fiindcă eram flămând, am mâncat la fel de bine ca toți ceilalți, ba chiar mai bine decât mulți.

Muzica a răsunat fără încetare și masa a ținut mai bine de două ore. În tot acest timp nu mi-a adresat nimeni o vorbă, după cum nu am scos o vorbă nici eu. Însă prezența mea se făcea simțită și masa noastră era mai tăcută decât celelalte.

Caine stătea la aceeași masă, doar că ceva mai încolo, în dreapta lui Eric. Din asta am priceput că Julian îi ieșise din grații. Nu erau de față nici Random și nici Deirdre. Erau mulți alți nobili pe care-i recunoșteam, unii pe care-i socotisem prieteni cândva, însă niciunul dintre aceștia nu catadicsea să-mi arunce vreo privire.

Am priceput, din ce se vorbea, că pentru Eric nu mai era nevoie decât de o simplă formalitate ca să ajungă rege în Amber.

Și asta a urmat în scurt timp.

După cină nu s-au mai ținut discursuri și pălăvrăgeli. Eric s-a ridicat pur și simplu în picioare.

Trâmbițele au sunat iar, ascuțit.

Apoi a urmat o procesiune în direcția sălii tronului din Amber.

Știam ce urma.

Eric s-a oprit în fața tronului și cu toții i-au făcut plecăciuni.

Firește, în afară de mine, însă am fost și eu silit să îngenunchez.

Era ziua încoronării.

În sală s-a lăsat tăcerea. Apoi Caine a adus, pe o pernă mică, coroana din Amber. A îngenuncheat și a încremenit așa, oferindu-i-o lui Eric.

În clipa aceea am fost smucit ca să mă ridic și târât în față. Știam ce urma să se întâmple. Mi-am dat seama într-o clipă și-am început să mă zbat. Am fost însă doborât, îngenuncheat în fața treptelor tronului.

Muzica s-a auzit încetișor – era un cântec din popor – și undeva, în spatele meu, l-am auzit pe Julian:

— Fiți martorii încoronării noului rege din Amber!

Apoi mi-a zis mie, în șoaptă:

— Ia coroana și înmânează-i-o lui Eric. O să și-o pună singur pe cap.

M-am uitat ținută la coroana Amberului, odihnindu-se pe perna de catifea violet pe care o ținea Caine.

Era din argint și avea șapte vârfuri înălțate, în care erau bătute pietre scumpe. Smaralde și două rubine uriașe la tample.

N-am mișcat niciun deget. Mă gândeam la multele dăți când văzusem coroana asta pe capul tatei.

— Nu, am zis simplu și am simțit îndată o plesnitură puternică peste obrazul stâng.

— Ia-o și dă-i-o lui Eric, a repetat Julian.

Am încercat să-l lovesc, însă lanțurile îmi erau prea strânse. M-a pălmuit iarăși.

Mi-am pironit ochii asupra vârfurilor coroanei.

— Prea bine, am zis în cele din urmă și am întins brațul s-o apuc.

Am ținut-o cu amândouă mâinile pentru o clipă, apoi mi-am așezat-o repede pe creștet, declarând:

— Mă încoronez pe mine, Corwin, rege al Amberului!

Mi-a fost luată de pe cap îndată și pusă la loc pe pernă. Câteva lovituri s-au abătut asupra spinării mele. Prin sală s-a auzit un murmur.

— Acum ia-o și încearcă din nou, a zis Julian. Ia-o și întinde-i-o lui Eric.

Încă o lovitură.

— Bine, am zis simțind că mi se udă cămașa.

De data asta am împins-o violent spre Eric, sperând să-i scot ochii cu ea.

A prins-o cu mâna dreaptă și mi-a zâmbit superior, în vreme ce eram bătut.

— Mulțumesc, a spus. Acum ascultați-mă, voi toți cei de față și voi toți cei ce auziți în Umbre. Astăzi îmi însușesc coroana și tronul. Iau în mâna-mi sceptrul regatului Amber. Am câștigat cinstitul tronul, îl iau și îl păstrez prin dreptul meu de sânge.

— Mincinosule! am răcnit și o palmă mi-a astupat gura.

— Mă încoronez pe mine, Eric Întâi, Regele Amberului.

— Trăiască regele! a strigat de trei ori nobilimea.

Apoi Eric s-a aplecat către mine și mi-a zis cu voce domoală:

— Ochii tăi au privit cea mai măreață priveliște la care vor căta vreodată... Gărzi! Duceți-l pe Corwin la fierărie și ochii din cap fie-i arși cu fierul înroșit ! Să-și amintească această zi ca pe ultima pe care o va vedea vreodată! Azvârliți-l apoi în bezna celui mai întunecat beci din pântecel Amberului și numele fie-i uitat pentru totdeauna!

L-am scuipat și am fost bătut.

Mă zbăteam la fiecare pas, însă tot am fost târât afară din sală. Nimeni nu s-a uitat la mine cât am fost dus cu de-a sila, și ultimul lucru pe care mi-l amintesc e Eric așezat pe tron, dându-le binecuvântarea nobililor din Amber și zâmbind.

Ceea ce-a poruncit mi s-a făcut întocmai și, din fericire, am leșinat înainte să se isprăvească.

Nu știu câtă vreme s-a mai scurs până ce m-am trezit în beznă completă și mi-am simțit capul străpuns de niște săgeți îngrozitoare de durere. Poate că atunci am rostit blestemul, ori poate că o făcusem când coborâse fierul încins. Nu mai țin minte. Știam însă că Eric n-avea să-și afle odihna pe tron, fiindcă blestemul unui prinț din Amber, rostit în puterea deplină a mâniei, este mereu puternic.

Mi-am înfipt mâinile în paie, în întunericul nemărginit al celei, și nu mi-a curs nicio lacrimă. Asta era oroarea a ce mi se făcuse. După un timp – doar eu și zeii știm cât a trecut – a venit iarăși somnul.

Când mi-am venit în simțiri, durerea încă zăbovea. M-am ridicat în picioare. Am măsurat cu pasul dimensiunile celei. Patru pași pe lat, cinci pe lung. Era o gaură în podea unde-ți puteai face nevoile și o saltea de paie într-un ungher. Ușa avea o fantă îngustă în partea de jos, iar în spatele ei am dat peste o tavă pe care se găseau o bucată de pâine întărită și un vas cu apă. Am mâncat și am băut, însă nu m-am simțit mai bine.

Țeasta mă durea înfiorător și n-aveam nimic cu care să-mi alin durerea.

Am dormit cât de mult am putut și nimeni n-a venit să mă vadă. M-am trezit iar, am traversat celula, am pipăit căutând mâncarea și am mâncat-o după ce am dat de ea. Și iarăși am dormit cât de mult a fost cu putință.

După șapte episoade de somn n-am mai simțit durere în găvanele ochilor. Îmi uram fratele care era acum rege în Amber. Mai bine m-ar fi omorât.

M-am întrebat cum reacționase poporul, dar era greu de ghicit.

Însă, când întunericul avea să pătrundă în Amber, știam că Eric o să regreta. O știam, iar gândul ăsta îmi oferea alinare.

Astfel au început zilele mele de beznă, a căror trecere n-aveam cum s-o măsur. Și dacă aș fi avut ochi, tot n-aș fi deslușit ziua de noapte într-un asemenea loc.

Timpu și-a văzut de drum, ignorându-mă. Uneori, gândindu-mă la asta, mă cuprindea tremurul și asudam rece. Eram acolo de luni? De ore? Săptămâni? Sau poate ani?

Am uitat ce-nseamnă trecerea vremii. Dormeam, mă învârteam prin celulă (știam exact unde să-mi las picioarul și unde erau zidurile) și cugetam asupra lucrurilor făcute și nefăcute. Mi se mai întâmpla să mă așez cu picioarele încrucișate sub mine și să respir lent și profund, să-mi golesc mintea și s-o țin astfel o perioadă cât mai lungă de timp. Asta – să nu mă gândesc la nimic – îmi era de ajutor.

Eric fusese isteț. Deși puterea era în mine, nu-mi era de niciun folos. Un orb nu poate pași printre Umbre.

Barba mi-a crescut lungă până la piept și părul mi s-a făcut plete. La început mi-era foame neconținut, însă după o vreme pofta de mâncare s-a dus. Uneori, dacă mă ridicam prea iute în picioare, amețeam.

Încă puteam să văd, atunci când aveam coșmaruri, însă asta mă durea și mai tare decât atunci când eram treaz.

A trecut un timp și am început să mă detașez cumva de evenimentele care mă aduseseră acolo. Le simțeam de parcă i se întâmplaseră altcuiva. Și nu eram departe de adevăr.

Slăbisem mult. Mă vedeam cu ochii minții, palid și sfrijit. Nici măcar să plâng nu puteam, deși uneori îmi venea s-o fac. Era ceva în neregulă cu canalele mele lacrimale. Fusesem adus într-o stare îngrozitoare.

Într-o zi am auzit la ușă o bătaie ușoară. Am ignorat-o. S-a auzit iar, dar tot n-am răspuns.

Mi-am auzit apoi numele rostit în șoaptă, ca pe o întrebare.
Am traversat celula spre ușă.

— Da?

— Sunt eu, Rein. Cum îți mai merge, domnia ta?

M-a umflat râsul.

— Minunat! Absolut minunat! am răspuns. Șampanie și fripturi în fiecare seară, și fete care-mi dansează. Oho, ar trebui să vii și tu la petrecerile astea!

— Iertare că nu pot face nimic pentru tine.

Îmi simțeam durerea în voce.

— Știu.

— Aș face-o de-aș putea, mi-a zis.

— Știu și asta.

— Ți-am adus ceva. Aici.

Fanta din josul ușii a scârțâit pe balamale, deschizându-se către interior.

— Ce-i acolo? am întrebat.

— Niște haine curate, trei bucăți de pâine proaspătă, un boț de brânză, niște friptură de vită, două sticle de vin, un cartuș de țigări și-o mulțime de chibrituri.

Mi-am simțit vocea sugrumată de emoție.

— Mulțumesc, Rein. Ești un om bun. Cum ai izbutit să-mi aduci astea?

— Îl știu pe străjerul care-i de pază acum. N-o să vorbească. Îmi datorează prea multe.

— S-ar putea să-și lichideze datoria ciripind, am zis. Să nu mai faci asta, oricât aș aprecia-o. O să scap de probele incriminante, nu-i nevoie să mai spun.

— Aș vrea ca lucrurile să fi ieșit diferit, Corwin.

— Și eu la fel. Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine chiar dacă ți s-a poruncit să n-o faci.

— Partea asta a fost ușoară, a zis.

— De când sunt închis aici?

— Patru luni și zece zile.

— Și ce mai e nou prin Amber?

— Domnește Eric. Atâta tot.

— Julian unde-i?

— S-a întors, cu oștenii săi, în Pădurea din Arden.

— De ce?

— Niște lucruri stranii au ieșit din Umbre în ultima vreme.

— Înțeleg. Și Caine?

— E încă în Amber, se bucură de viață. Băutură și femei, în principal.

— Și Gerard?

— A ajuns amiralul întregii flote.

Am oftat cu un pic de ușurare. Mă temusem că retrage-re-a sa în timpul bătăliei navale să nu-l fi costat bunăvoința lui Eric.

— De Random ce știi?

— E și el băgat la răcoare, pe undeva pe-aici.

— Cum? L-au prins?

— Da. A parcurs Modelul în Rebma și a apărut aici, cu o arbaletă în mână. Înainte să fie oprit, a reușit să-l rănească pe Eric.

— Chiar așa? Și de ce nu l-au ucis?

— Ei bine, umblă vorba că s-a însurat cu o doamnă din Rebma. Eric n-a vrut să stârnească un incident cu cei de acolo. Moire are un regat puternic și se spune că regele nostru se gândește să-i ceară să-i fie regină. Numai bârfe, desigur. Însă interesante.

— Da, am zis.

— Te plăcea, așa este?

— Întrucâtva. De unde ai auzit asta?

— Am fost de față când l-au condamnat pe Random. Am apucat să vorbesc câteva clipe cu el. Doamna Vialle, care pretinde că-i este soție, a cerut să i se alăture în închi-soare. Eric încă nu știe ce să răspundă la asta.

M-am gândit la fata aceea oarbă, pe care n-o cunoscusem, și m-am întrebat cum stăteau lucrurile de fapt.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Hmm... acum treizeci și patru de zile. Atunci a apărut Random. O săptămână mai târziu și-a exprimat și Vialle rugămintea.

— Tare ciudată femeie trebuie să fie dacă îl iubește cu adevărat pe Random.

— Așa cugetam și eu, a răspuns Rein. Nu-mi vine în minte o combinație mai neobișnuită.

— Dacă ajungi cumva să-l mai vezi, salută-l din partea mea și transmite-i regretele mele.

— Da.

— Surorile mele ce fac?

— Dierdre și Llewella sunt încă în Rebma. Doamna Florimel se bucură de favorurile lui Eric și are o poziție însemnată la curte. Nu știu unde se află, pentru moment, Fiona.

— De Bleys s-a mai auzit ceva? Sunt sigur c-a murit.

— Probabil c-a murit, a zis Rein. Trupul nu i l-au descoperit însă.

— Și Benedict?

— Absent ca întotdeauna.

— Iar Brand?

— Niciun cuvânt.

— Cred că asta acoperă toată familia, așa cum e ea în prezent. Ai mai scris vreo baladă nouă?

— Nu. Încă lucrez la „Asediul Amberului”, dar nu cred c-o să aibă mare impact, dacă o să aibă vreunul.

Am băgat mâna prin fanta îngustă din josul ușii.

— Vreau să-ți strâng mâna, am zis și i-am simțit atingerea degetelor.

— A fost un lucru de ispravă să faci asta pentru mine. Dar să n-o mai faci. Ar fi o prostie să riști mânia lui Eric.

Mi-a strâns mâna, a îngânat ceva și dus a fost.

I-am găsit darul pe pipăite și m-am îndopat cu carne, care s-ar fi putut strica cel mai repede din tot ce-mi adusese. Am înfulecat totodată și o bună parte din pâine, dându-mi seama că aproape uitasem ce gust are mâncarea bună. Pe

urmă m-am simțit îngreunat și somnoros. N-am dormit însă prea mult și, la trezire, am deschis una dintre sticlele cu vin.

Nu mi-a luat mult, slăbit cum eram, ca băutura să mi se urce la cap. Am aprins o țigară, m-am așezat pe saltea, cu spinarea lipită de perete, și m-am pus pe prefirat amintiri.

Mi l-am amintit pe Rein copil. Eu eram deja adult pe-atunci, iar el candida pentru postul de bufon al curții. Un puști isteț, slăbănog. Lumea îl lua prea mult în râs. O făceam și eu. Dar compuneam muzică, scriam balade, iar el făcuse rost de-o lăută și învățase să cânte la ea. Și nu peste mult ajunseserăm să cântăm împreună și ajunsesem să-l îndrăgesc. Învățaserăm împreună tainele luptei, dar el nu era defel priceput. Îmi păruse însă rău de felul în care mă purtasem înainte cu el, când el îmi arătase mereu prețuire, așa că l-am încurajat cu vorbe bune, uneori pe nemeritate, și am reușit să-l fac un spadasin acceptabil. Avea, nu peste mult, să ajungă menestrel la curtea din Amber. L-am ținut de paj în toată vremea aceea și, când s-a stârnit războiul împotriva creaturilor întunecate din Umbră, numite Weirmonken, l-am făcut scutierul meu și-am pornit împreună la luptă. I-am dat rangul de cavalier pe câmpul de bătălie, la Jones Falls. Și-l meritase. Mă depășise, apoi, într-ale vorbelor meșteșugite puse pe muzică. Avea veșmintele purpurii și cuvintele aurite. Îl iubeam, numărându-se printre cei câțiva prieteni pe care-i aveam în Amber. N-aș fi crezut că-i în stare, totuși, să-și asume riscul de a-mi aduce merinde. N-aș fi crezut s-o facă cineva, oricine. Am mai băut niște vin și-am mai fumat o țigară, închinându-le numelui său. Era un om bun. Mă întrebam cât avea să supraviețuiască.

Am aruncat chiștoacele în gaura din podea și, ceva mai încolo, sticlele goale. Nu voiam să am prin preajmă nimic care să indice că mă „simțisem bine” dacă mi-ar fi cercetat cineva celula. Am mâncat toate bunătățile pe care mi le

adusese și, pentru prima dată de când eram prizonier, mă simțeam sătul. Ultima sticlă am pus-o deoparte pentru un alt episod de beție și uitare.

Apoi, după ce-a trecut și acela, am revenit la gânduri și planuri.

Speram, în principal, că Eric nu cunoștea pe deplin măsura puterilor și abilităților noastre. Era rege în Amber, e drept, dar asta nu-l făcea atâteaștiutor. Nu încă. Nu așa cum fusese tata. Era o șansă la un milion ca asta să funcționeze în favoarea mea. Dacă nu alta, atunci măcar nădejdea asta mă ajuta să-mi țin laolaltă mințile aici, în ghearele deznădejdiei.

Dar poate că am și înnebunit o vreme, nu știu. Sunt zile pe care nu mi le mai amintesc acum, când mă aflu aici la hotarele Haosului. Zeii știu ce fel de zile vor fi fost, însă n-aș vrea să aflu vreodată.

Oricum, niciunul dintre voi, doctori buni, n-ați putea să faceți față familiei mele.

Zăceam deci acolo, măsuram celula cu pasul în beznă, devenisem sensibil la sunet. Ascultam scurmatul lăbuțelor de șobolan prin paie, gemetele distante ale altor deținuți, răsunetul pașilor gardienilor venind să-mi aducă tava cu mâncare. Începusem să evaluez distanțele și direcțiile doar din asemenea zgomote mărunte.

Cred că și la mirosuri devenisem mai atent, însă încercam să nu mă gândesc prea mult la ele. În afară de duhorile de beci împruțit pe care vi le imaginați poate, mult timp am adulmecat, aș fi putut să jur, iz de carne descompusă. Mă întrebam cât ar fi durat, de-aș fi murit acolo, până să bage de seamă cineva? Câți codri de pâine și castroane de lături ar fi trebuit să rămână nemâncate până să se gândească paznicul să verifice dacă mai am suflare?

Răspunsul se putea dovedi extrem de însemnat.

Izul de moarte a zăbovit vreme îndelungată. Am încercat să mă gândesc iarăși în termeni temporali și am stabilit că durase mai bine de o săptămână.

Și cu toate că mi-am făcut cu grijă rații, rezistând impulsului, ispitei aflate la îndemână, cât de mult am putut, am ajuns în cele din urmă la ultimul pachet de țigări.

L-am desfăcut și am aprins una. Avusesem un cartuș de țigări Salem, din care fumaseam unsprezece pachete. Asta însemna două sute douăzeci de țigări. Măsurasem cândva timpul care-mi trebuia să fumez o țigară și-l stabilisem la șapte minute. Asta alcătuia un total de o mie cinci sute patruzeci de minute petrecute fumând, sau douăzeci și cinci de ore și patruzeci de minute. Am apreciat că fumasem zece sau douăsprezece țigări pe zi. Asta însemna că trecuseră cam trei săptămâni de la vizita lui Rein. Îmi zisese că de la încoronare trecuseră patru luni și zece zile, ceea ce însemna că se scurseseră, cu totul, cam cinci luni.

Am prețuit ultimul pachet de țigări, desfătându-mă cu fiecare țigară ca și cum ar fi fost o poveste de dragoste. Când s-au isprăvit de tot am simțit că mă apucă depresia.

Apoi a mai trecut, cred, vreme îndelungată.

Îmi umblau prin minte întrebări legate de Eric. Cum se descurca în calitate de suveran? Ce probleme avea? Ce intenționa să facă? De ce nu se arătase ca să mă chinuiască? Putea un decret regal să mă șteargă cu adevărat din memoria Amberului? Am decis că nu.

Și ce se alesese de frații mei? De ce nu încercase niciunul să ia legătura cu mine? Ar fi fost atât de ușor să tragă Atuul meu din pachet și să încalce decretul lui Eric...

M-am gândit mult la Moire, ultima femeie pe care-o iubisem. Ce făcea? Se mai gândea la mine oare? Probabil că nu. Poate că ajunsese deja amanta lui Eric, poate că-i devenise și regină. Ori poate că nu.

Și surorile mele? Dar n-avea rost să mă întreb. Erau toate niște ticăloase trădătoare.

Mai fusesem orbit cândva, de salva unui tun, în secolul al XVIII-lea, pe Umbra Pământ. Dar nu durase decât vreo lună până să-mi recapăt vederea. Eric avusese în minte

ceva permanent, totuși, când ordonase să-mi fie arși ochii. Încă tremuram, asudat, și uneori mă trezeam țipând când îmi revenea amintirea acelui fier înroșit – în fața ochilor mei, coborând – și a contactului cu el.

Am gemut ușor, învârtindu-mă prin celulă. Nu puteam face absolut nimic, asta era partea cea mai groaznică a întregii povești. Eram neajutorat ca un embrion. Ca să renasc într-o vedere și furie mi-aș fi vândut și sufletul. Fie și pentru un ceas, cu sabia în mână, ca să mă pot duela încă o dată cu fratele meu.

M-am întins pe spate și am dormit. La trezire am găsit din nou de mâncare, așa că iar am mâncat și m-am plimbat printre pereții celulei. Îmi crescuseră peste măsură unghiile de la mâini și de la picioare. Barba mi-era lungă, părul îmi intra neconținut în ochi. Mă simțeam jegos și mă scărpinam tot timpul. Mă-ntrebam dacă nu cumva aveam păduchi.

Faptul că un prinț al Amberului putea fi adus într-o asemenea stare jalnică stârnea în mine, în chiar centrul ființei mele, o emoție teribilă. Fusesem crescut să mă gândesc la noi ca la niște entități invincibile, curate, reci și tari ca diamantul, precum întruchipările noastre de pe Atuuri. Dar se vedea limpede că nu eram astfel.

Eram, măcar, îndeajuns de aidoma cu alți oameni pentru a încerca să ne ușurăm cumva povara minții.

Am jucat jocuri mentale, mi-am spus povești singur, am rememorat amintiri frumoase – aveam multe. Mi-am reamintit elementele: vântul, ploaia, zăpada, căldura verii și suflarea răcoroasă a brizei primăvăratice. Avusesem cândva un avion mic pe Umbra Pământ și-mi plăcuse să zbor cu el. Mi-am amintit panorama sclipitoare a culorilor și a distanței, felul în care se micșorau orașele, cerul cuprinzător și albastru, turmele de nori (unde erau acum?) și întinderea limpede a oceanului de sub aripile mele. Mi-am amintit femeile pe care le iubisem, petrecerile, încheștările în luptă. Și, când am isprăvit cu ele și n-am mai putut îndura, m-am gândit la Amber.

Și o singură dată, făcând asta, o glandă lacrimală a început să funcționeze iar. Am plâns.

După un timp interminabil, umplut cu întuneric și multe ore de somn, am auzit pași oprindu-se în fața ușii celulei mele și-am auzit o cheie care se răsucea în broască.

Trecuse atâta vreme de la vizita lui Rein că și uitasem gustul vinului și-al țiğărilor. Nu știu cât trecuse, dar trebuia să fie mult.

Pe coridor erau doi bărbați. Mi-am dat seama după pași, chiar înainte să le aud vocile.

Una dintre voci îmi era cunoscută.

Ușa s-a deschis larg și Julian mi-a rostit numele.

N-am răspuns pe dată, iar el l-a repetat.

— Corwin? Vino încoace.

Fiindcă oricum n-aveam de ales, m-am ridicat și am pășit într-acolo. M-am oprit când am știut că mă aflu lângă el.

— Ce vrei? am întrebat.

— Hai cu mine, a zis și m-a apucat de braț.

Am mers pe coridor și mi-am dat seama că la un moment dat pătrundem într-un vestibul mare. M-a călăuzit apoi sus pe scări, înspre interiorul palatului.

Am fost dus într-o odaie și așezat pe un scaun. Un bărbier mi-a retezat barba și mi-a tuns părul. Nu i-am recunoscut vocea când m-a întrebat dacă voiam ca barba să-mi fie scurtată ori rasă cu totul.

— Scapă-mă de ea, am zis în vreme ce un manichiurist se apuca să-și facă de lucru cu unghiile mele, toate douăzeci.

Am fost îmbăiat și cineva m-a ajutat să mă îmbrac în veșminte curate. Atârnav pe mine. M-au și despăducheat, dar să lăsăm asta.

M-au dus apoi în alt loc întunecat, plin cu muzică, cu mirosuri de mâncare bună, cu zvon de voci multe și râsete. Mi-am dat seama că e sala cea mare.

Vocile s-au domolit un pic când Julian m-a condus înăuntru, până la un scaun.

M-am așezat acolo până ce s-au auzit trâmbițele, moment în care am fost silit să mă ridic.

Am auzit un toast:

— În sănătatea lui Eric Întâi, Regele din Amber! Slăvit fie regele!

N-am băut la acest toast, dar nimeni n-a părut să observe. Vocea lui Caine rostise ovația, de undeva din lungul mesei.

Am mâncat cât am putut de mult, fiindcă era cea mai bună masă care mi se oferise de la încoronare încoace. Mi-am dat seama, din ce se vorbea în jur, că astăzi era aniversarea încoronării lui Eric, ceea ce însemna că-mi petrecusem un an întreg în temniță.

Nu mi-a vorbit nimeni și n-am luat nici eu inițiativa vreunei conversații. Eram prezent acolo doar ca o fantomă. Ca să fiu umilit și ca să le aduc aminte fraților mei, neîndoielnic, care era prețul pentru sfidarea suveranului. Tuturor, în orice caz, li se poruncise să mă uite.

Petrecerea a ținut până târziu în noapte. Cineva m-a aprovizionat întruna cu vin, ceea ce nu era de lepădat; am stat și-am ascultat muzica tuturor dăntuielilor.

Mesele fuseseră trase deoparte și mă puseseră undeva într-un ungher.

M-am îmbătat turtă și-am fost pe jumătate târât, pe jumătate cărat înapoi în celula mea de dimineață, când slugile porniseră deja să strângă urmele chiolhanului. Singurul meu regret era că nu mi se făcuse greață, ca să vomit pe pardoseală sau pe hainele drăguțe ale cuiva.

Așa s-a sfârșit primul meu an de întunerice.

Capitolul 9

N-o să vă plictisesc repetându-mă. Al doilea an a fost destul de asemănător cu primul, cu același final. La fel și al treilea. Rein a venit de două ori în acel al doilea an, cu un coș plin cu bunătăți și o puzderie de bârfe. De amândouă dățile i-am interzis să mai vină. În al treilea an a venit de șase ori, cam la două luni odată, și mi-am reînnoit de fiecare dată interdicția și de fiecare dată am ascultat ce avea de spus.

Ceva era în neregulă în Amber. Lucruri stranii păseau din Umbră și se înfățișau, cu violență, tuturor. Erau, firește, distruse. Eric încă încerca să-și dea seama cum se petreceau. N-am adus vorba despre blestemul meu, cu toate că, mai târziu, m-am bucurat că se împlinea.

Random, ca și mine, încă era prizonier. Soția i se alăturase. Pozițiile celorlalți frați și surori rămâneau neschimbate. Din nou m-au adus să asist la a treia aniversare a încoronării, unde un lucru m-a făcut să mă simt iarăși aproape viu.

Lucrul acela! S-a înființat dintr-odată, făcându-mă atât de bucuros, că am desfăcut imediat ultima sticlă din vinul adus de Rein și ultimul pachet de țigări, pe care le aveam puse deoparte.

Am fumat, am sorbit băutura și m-am bucurat de senzația că, într-un fel, îl învinsesem cumva pe Eric. Dacă afla, mă temeam că avea să se sfârșească cu moartea mea.

Am băut și am fumat deci, voios, scăldându-mă în lumina celor petrecute.

Lumina, da.

Descoperisem un mic petic strălucitor, undeva în dreapta mea.

Să luăm lucrurile în felul următor: mă trezisem mai demult pe un pat de spital și aflatam că mă vindecasem mult prea devreme. V-ați prins?

Mă vindec mai iute decât alții ce-au fost schilodiți. Toți lorzii și toate doamnele Amberului au, într-un fel sau altul, abilitatea asta.

Napoleon a remarcat lucrul ăsta la un moment dat. La fel și generalul MacArthur.

Am rezistat ciumei, am făcut față expediției în Moscova. Mă regenerez mai repede și mai bine decât toți cei pe care îi cunosc.

Cu țesutul nervos îmi ia ceva mai mult timp, asta-i tot...

Vederea îmi revenea, asta însemna geana de lumină – peticul acela minunat de strălucire din dreapta mea.

După un timp, știam că era zona grilajului din ușa celulei.

Îmi crescuseră ochi noi, asta îmi arătau, pe pipăite, degetele. Durase mai bine de trei ani, dar izbutisem. Era șansa cea dintr-un milion de care v-am vorbit mai devreme, lucrul pe care Eric nu-l putea cântări bine, fiindcă existau variații ale puterilor printre membrii familiei noastre. Îl privința asta îl păcălisem: aflatam că era cu puțință să-mi crească un nou glob ocular. Știuseseam dintotdeauna că țesutul nervos mi se putea regenera dacă avea suficient timp s-o facă. Rămăsesem paraplegic după o rană la șira spinării căpătată în războiul franco-prusac. După doi ani mă făcusem bine. Așa că nădăjduisem – poate că era prea de tot, recunosc – să pot face din nou ce făcusem atunci, dar de data asta cu globii mei arși. Și avusesem dreptate. Acum păreau intacti și vederea, încet-încet, revenea.

Cât mai era până la următoarea aniversare a lui Eric? M-am oprit din învățitul prin celulă, simțind că-mi accelerase ritmul. De îndată ce băga de seamă cineva că-mi recăpătasem ochii, aveam să mi-i pierd iarăși.

Așadar trebuia să evadez înainte să treacă cel de-al patrulea an.

Dar cum?

Nu mă gândisem prea mult la asta, fiindcă și de-aș fi găsit o cale să scap din celulă, tot n-aș fi izbutit să ies din Amber – sau, de fapt, nici din palat – fără ochii sau călăuzirea altcuiva, și niciuna dintre ele nu-mi stătuse la îndemână.

Acum, însă...

Ușa celei mele era mare, groasă, îmbrăcată în aramă, doar cu o fantă cu grilaj, la cam vreun metru și jumătate înălțime, al cărei scop era ca paznicul să vadă dacă trăiam încă, în caz că i-ar fi păsat cuiva. Chiar dacă izbuteam să-mi scot brațul pe-acolo, îmi dădeam seama că nu l-aș fi putut întinde prin deschizătură suficient cât să ajung la zăvor. În josul ușii era o fantă cu balamale, suficient de încăpătoare încât mâncarea să-mi fie împinsă prin ea, și atâta tot. Balamalele erau ori pe dinafară, ori între ușă și canat, nu puteam fi sigur. Dar n-aș fi putut să ajung la ele oricum. Alte ferestre sau uși nu erau.

Eram încă aproape orb, în afară de acea pâlpâire liniștitoare. Știam că nu-mi recăpătasem vederea pe deplin. Mai era mult până acolo, însă și să fi văzut în întregime, în celulă tot era întuneric aproape complet. Știam asta deoarece cunoșteam beciurile din străfundurile Amberului.

Am aprins o țigară, m-am mai plimbat și mi-am evaluat lucrurile pe care le dețineam, căutând ceva ce-mi putea fi de ajutor. Aveam hainele, salteaua și câte paie ude pofteam. Aveam și chibrituri, dar am abandonat curând ideea de a da foc paielor. Mă îndoiam c-ar fi venit cineva să deschidă dac-o făceam. Aveam o lingură pe care-o luasem pe ascuns de la ultimul banchet. De fapt voisem să pun mâna pe un cuțit, însă Julian mă văzuse încercând să șterpelesc unul și mi-l smulsese din mână. Însă nu știuse că eram la a doua încercare, fiindcă lingura mi-o ascunsesem deja în cizmă.

Ce puteam face cu ea?

Auzisem povești despre tot felul de indivizi care își săpaseră tunele cu tot soiul de lucruri, ca de pildă catarame de curea – ceea ce eu n-aveam – și altele asemenea. Totuși, n-aveam nici timp s-o fac pe contele de Monte Cristo. Trebuia să ies în câteva luni cel mult, altfel noii mei ochi n-aveau să însemne mare lucru.

Ușa era făcută în mare parte din lemn. Stejar. Era întărită cu patru benzi de metal. Una deasupra, una jos și mai erau două care se întindeau de sus și până jos, trecând pe ambele laturi ale vizetei cu gratii. Ușa se deschidea către în afară, știam asta, iar încuietoarea era în stânga mea. Știam, din amintiri, că ușa era groasă de-un lat de palmă și mai știam poziția aproximativă a încuietorii, pe care am verificat-o lăsându-mă pe ușă și simțind tensiunea din acel punct. Știam că ușa mai avea și un drug de lemn trecut de-a curmezișul, dar în privința asta puteam să-mi fac griji mai încolo. Aș fi putut să-l ridic cu coada lingurii băgată între canat și marginea ușii.

Am îngenuncheat pe saltea și, cu lingura, am trasat un contur cam cât zona ce cuprindea încuietoarea. Am lucrat până ce-au început să mă doară mâinile – vreo două ore poate. Mi-am trecut apoi unghia peste suprafața lemnului. Nu săpasem prea mult în el, dar era un început. Am mutat lingura în cealaltă mână și-am continuat până a început să mă doară și mâna aceea.

Speram ca Rein să mai vină. Eram sigur că-l puteam convinge să-mi dea pumnalul lui dacă insistam. Însă nu venea, așa c-am continuat să zgârii acolo.

Am trudit așa zi după zi, până ce-am săpat în lemn poate de-o grosime de deget. Ori de câte ori auzeam pași străjerilor, mutam așchiile la peretele din fund și mă întindeam pe ele cu spatele la ușă. După ce trecea gardianul, îmi reluam munca. Apoi a trebuit să mă opresc un timp, oricât nu mi-ar fi plăcut asta. Deși mi le înfășurasem în fâșii de

pânză rupte din haine, mâinile mi se umpluseră de bășici, care se spărseseră, iar după un timp carnea expusă de sub piele începuse să sângereze. M-am oprit deci o vreme ca să le dau voie să se vindece. Am decis ca timpul să mi-l dedic plănuirii a ce urma să fac după ce scăpam.

După ce izbuteam să străpung îndeajuns lemnul ușii, urma să ridic drugul. Zgomotul căderii sale probabil avea să alerteze un paznic. Însă aș fi ieșit deja până venea el. Vreo două șuturi zdravene aveau să rupă lemnul de tot, iar încuietoarea, dacă voia, n-avea decât să rămână pe loc. Ușa s-ar fi deschis și m-aș fi găsit față în față cu paznicul. Ar fi trebuit să-l dobor.

Poate c-ar fi fost prea sigur pe el, socotind că nu pot vedea. Poate, pe de altă parte, s-ar fi putut arăta temător, dacă își amintea felul în care pătrunsesem în Amber. În ambele situații ar fi murit și eu i-aș fi luat armele. Mi-am cuprins bicepsul drept cu palma stângă și buricele degetelor mi s-au atins. Pe toți zeii, ce sfrijit ajunseseam! Eram însă din sângele familiei regale din Amber și simțeam că, până și într-o asemenea situație, eram în stare să dobor un om obișnuit. Poate că mă mințeam singur, însă trebuia să încerc.

Apoi, dacă reușeam și aveam o sabie în mână, nimic nu mă putea opri să ajung la Model. Aveam să-l parcurg și, odată ajuns în centru, mă puteam transporta în orice Umbră aș fi vrut. Urma să-mi revin acolo și de data asta n-aveam să mai grăbesc lucrurile. Și un veac dacă ar fi durat, intenționeam să pun lucrurile la punct perfect înainte de-a ataca iarăși Amberul. Că doar eram, până la urmă, tehnic vorbind, suveranul său. Nu mă încoronasem singur, avându-i ca martori pe toți, înainte ca Eric să procedeze la fel? Aveam să mă arăt demn de pretențiile asupra tronului!

Ah, dacă n-ar fi fost imposibil să pășești în Umbre direct din Amber! N-ar fi trebuit, atunci, să-mi pierd vremea cu Modelul. Însă Amber este centrul tuturor lucrurilor și nu-l poți părași cu atâta ușurință.

După aproape o lună, mâinile mi se vindecaseră și căpătaseră niște bătăături uriașe de la atâta scurmat în lemnul ușii. Am auzit pașii gardianului și m-am grăbit să mă îndrept spre fundul celulei. Am auzit un scrâșnet scurt și hrana mi-a fost băgată pe sub ușă. Apoi iarăși pași, de data asta îndepărtându-se.

M-am întors lângă ușă. Fără să mă uit, știam ce-i pe tavă: un codru de pâine uscată, o ulcică cu apă și, dacă aveam noroc, o bucată de brânză veche. Am potrivit salteaua, m-am pus în genunchi pe ea și-am pipăit adânciturile săpate în lemn. Scobisem jumătate din grosime.

Apoi am auzit chicotitul, venind din spatele meu.

M-am răsucit, fără să-mi trebuiască ochii ca să-mi dau seama că mai era cineva cu mine în celulă. Un bărbat lângă zidul din stânga, hlizindu-se.

— Cine-i acolo? am întrebat și vocea mi-a sunat straniu.

Mi-am dat seama că erau primele cuvinte pe care le rosteam de ceva vreme.

— Evadare, a zis. Încerci să evadezi.

Și a chicotit iar.

— Cum ai ajuns aici?

— Am mers.

— De unde? Cum?

Am aprins un chibrit și lumina mi-a rănit ochii, dar l-am ținut ridicat.

Era un bărbat mărunțel. Poate un cuvânt mai nimerit ar fi fost „minuscul”. Avea cam un metru cincizeci și o cocoașă. Părul și barba îi erau la fel de lungi ca ale mele. Singurele trăsături ce ieșeau în evidență în încâlceala aceea blănoasă erau nasul foarte lung și ochii negri, scăpărători, mijiți acum din cauza luminii.

— Dworkin! am zis.

Un nou chicotit.

— Țsta mi-e numele. Al tău care e?

— Nu mă mai știi, Dworkin?

Am aprins alt chibrit și l-am apropiat de chipul meu.

— Uită-te cu luare-aminte, fără să ții seama de barbă și păr, am adăugat apoi. Mai pune cincizeci de kilograme la greutatea mea. M-ai desenat, cu iscusință și deslușit, pe mai multe cărți de joc.

— Corwin, a zis în cele din urmă. Te țin minte, da.

— Te socoteam mort.

— Dar uitate că nu-s, vezi? a zis și s-a răsucit pe călcâie înaintea mea. Ce face tatăl tău? L-ai văzut în ultimul timp? El te-a aruncat aici?

— Oberon nu mai e, am răspuns. Fratele Eric domnește în Amber, iar eu îi sunt prizonier.

— Atunci am întâietatea vechimii, a zis, fiindcă eu sunt prizonierul lui Oberon.

— Cum? N-am știut niciunul că tata te-a închis.

L-am auzit suspinând.

— Da, a zis după o vreme. Nu avea încredere în mine.

— De ce nu?

— I-am spus că mă gândisem la o cale de a distruge Amberul. I-am descris-o și m-a pus sub cheie.

— N-a fost foarte amabil din partea lui.

— Știu, a încuviințat, dar mi-a oferit un apartament drăguț și o mulțime de lucruri cu care să fac cercetare. Doar că, după o vreme, a încetat să mă mai viziteze. Adușese, un timp, oameni care-mi arătau pete de cerneală și mă puneau să le spun povești despre petele acelea. A fost distractiv, până am spus o poveste care nu mi-a plăcut și am preschimbat un om în broască. Regele s-a înfuriat când n-a vrut să-l preschimbe la loc și de atunci a trecut vreme lungă de când n-am mai văzut pe nimeni. L-aș face om la loc acum, dacă regele ar mai vrea asta. Odată ce...

— Dar cum ai ajuns aici, în celula mea? am întrebat iarăși.

— Ți-am spus, am mers pe jos.

— Prin zid?

— Sigur că nu. Prin Umbră.

— Nimeni nu poate păși prin Umbre în Amber. Nu există Umbre în Amber.

— Ei bine, am trișat.

— Cum?

— Am desenat un Atuu nou și am pășit prin el, ca să văd cum este de partea cealaltă a zidului. Fir-ar... tocmai ce mi-am dat seama... nu pot să mă-ntorc fără el. O să trebuiască să fac altul. Ai ceva de mâncare? Și ceva pentru desenat? Și ceva pe care să desenez?

— Ia o bucată de pâine, a zis și i-am întins-o. Mai e și niște brânză.

— Mulțumesc, Corwin, a zis hăpăindu-le șiându-mi, apoi, toată apa din ulcică. Acum fii bun și dă-mi un condei și o bucată de pergament, după care o să mă-ntorc în odăile mele. Vreau să termin o carte pe care o citeam. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Păcat de Eric. O să mai trec pe la tine, să mai vorbim. Dacă-l vezi pe tătâne-tău, spune-i, rogu-te, să nu mai fie mânios pe mine fiindcă voi...

— N-am nici condei și nici pergament, am băgat eu de seamă.

— Ei, fir-ar să fie, a zis, dar nu-i deloc civilizat.

— Știu. Dar nici Eric nu-i un model de civilizație.

— Bun, atunci ce altceva ai? Aș prefera să fiu în apartamentul meu decât aici. Are, în orice caz, iluminare mai bună.

— Mi-ai mâncat bucatele, am zis, și-o să te rog acum să-mi faci un serviciu. Dacă-mi îndeplinești dorința asta, promit că voi face tot ce voi putea ca să îndrept lucrurile între tine și tata.

— Ce anume dorești? a întrebat.

— De multă vreme îți admir munca, am zis, și e un lucru pe care mi l-am dorit mereu, făcut de mâna ta. Mai ții minte Farul din Cabra?

— Firește, am fost acolo de multe ori. Îl știu și pe paznic, Jopin. Jucam șah împreună.

— Mai mult decât orice, i-am zis, mare parte a vieții mele, am tânjit să văd una dintre schițele tale magice ale acelui turn cenușiu, măreț.

— O temă foarte simplă, a zis, și una destul de plăcută de fapt. Am făcut niște schițe preliminare cândva, dar n-am trecut de punctul acela niciodată. Mereu trebuia să mă apuc de altceva. O să-ți aduc una, dacă poștești.

— Nu, am zis, aș vrea ceva mai rezistent, ca să-mi țină tovărășie aici în celulă – să-mi aducă alinare mie și altora ce vor mai sălășlui aici după mine.

— Un gând demn de laudă, a zis. Și pe ce suport te gândeai să fac desenul?

— Am aici un instrument de gravat, i-am zis (ascuțisem binișor lingura), și mi-ar plăcea să trasezi contururile farului pe zidul din spate, ca să mă pot uita la el când mă odihnesc.

A tăcut o clipă, apoi a zis:

— Lumina e cam slabă.

— Am mai multe cutii cu chibrituri, am răspuns. Le aprind și le țin eu. Putem să dăm foc și la niște paie, dacă rămânem fără chibrituri.

— Nu sunt tocmai condiții ideale.

— Știu, am zis, și-mi cer iertare pentru asta, maestre Dworkin, dar atâta pot să-ți ofer și nimic mai mult. O operă de artă făcută de mâna ta mi-ar lumina fără măsură umila existență.

A chicotit iar.

— Prea bine. Dar să-mi promiți c-o să faci lumină și după aceea, ca să-mi schițez și mie o cale de întoarcere în odăile mele.

— Promit, am zis, pipăindu-mi buzunarul.

Aveam trei pachete pline cu chibrituri și jumătate dintr-un al patrulea.

I-am vârât lingura în palmă și l-am condus spre perete.

— Simți ce fel de unealtă e? l-am întrebat.

— Da, este o lingură ascuțită, așa-i?

— Așa-i. O să fac lumină îndată ce-mi spui că ești gata. Și-o să trebuiască să schițezi rapid, fiindcă mi se vor termina chibriturile. Pe jumătate din perete să fie farul și pe cealaltă jumătate desenul care-ți trebuie ție.

— Prea bine, a zis, apoi am aprins un chibrit și el a început să traseze dâre pe zidul umed, cenușiu.

A făcut mai întâi un dreptunghi vertical, ca un fel de ramă. Apoi, cu câteva mișcări iscusite, farul a început să prindă contur. Era uluitor: deși mintea lui își pierduse vigoarea, talentul lui Dworkin rămăsese intact. Țineam fiecare chibrit să ardă aproape complet, scuiam pe degetul mare și pe arătătorul de la mâna cealaltă și, când nu mai puteam îndura arsura, apucam chibriturile de capătul ars și le țineam să se consume de tot, unul câte unul.

Când s-a isprăvit prima cutie, terminase turnul și lucra la mare și la cer. Îl încurajam, murmurând aprecieri la fiecare linie pe care o trăgea.

— Minunat, cu adevărat magnific, am zis când mi s-a părut că e pe terminate.

M-a făcut să mai consum un băț de chibrit ca să-și pună semnătura pe tablou. Aproape că terminasem a doua cutie.

— Și acum să-l admirăm, a zis.

— Dacă vrei să te-ntorci la apartamentele tale, o să trebuiască să lași admiratul pe seama mea, i-am zis. Ne-au rămas prea puține bețe de chibrit ca să ne permitem, momentan, s-o facem pe criticii de artă.

S-a bosumflat puțin, dar a trecut la cealaltă parte a zidului și a început schița de îndată ce-am aprins bățul de chibrit.

A înfățișat un studio mic, un craniu pe un pupitru, un glob pământesc în spate, și împrejur pereți plini cu cărți.

— E bine așa, a zis când tocmai terminam a treia cutie și începeam să consum și ce mai rămăsese într-a patra.

I-au mai trebuit trei bețe ca să termine și să semneze. S-a uitat la opera-i în lumina celui de-al optulea băț de

chibrit – mai rămăseseră două – apoi a făcut un pas înainte și a dispărut.

Chibritul îmi pârjolea buricele degetelor; l-am aruncat și s-a stins cu un sfârâit la contactul cu paiele ude.

Am rămas așa, tremurând, cuprins de emoții amestecate, apoi i-am auzit vocea și i-am simțit din nou prezența alături. Se întorsese.

— Numai ce m-am gândit la ceva, a zis. Cum poți să vezi tabloul când la tine e așa de întuneric?

— A, pot vedea pe întuneric, i-am zis. Stau în beznă de atâta vreme, încât mi-a devenit tovarăș.

— Înțeleg. Eram doar curios. Fă-mi lumină, ca să mă pot întoarce.

— Bine, am încuviințat, gândindu-mă că-mi consumam penultimul chibrit. Dar ai face bine ca data viitoare când mai treci pe aici, să-ți aduci și lumină, fiindcă o să rămân fără chibrituri.

— Așa voi face, a zis, gămălia bățului a luat foc și Dworkin a pășit spre desenul său, dispărând iarăși.

M-am întors iute spre Farul din Cabra, înainte să se termine chibritul. Da, puterea era acolo, o simțeam.

Însă avea să-mi ajute ultimul meu băț de chibrit?

Nu, nu credeam să funcționeze. Îmi trebuia o perioadă de concentrare mai mare de-atât ca să pot folosi un Atu pe post de culoar.

Ce puteam să ard? Paiele erau prea umede și era posibil să nu se aprindă. Ar fi fost oribil să am trecerea – calea mea către libertate – aici, la îndemână și să n-o pot folosi.

Îmi trebuia o flacăra care să dureze un timp.

Salteaua! Era de pânză, umplută și ea cu paie. Iar paiele acelea erau mai uscate și pânza avea să ia foc.

Am făcut loc pe jumătate de podea, dând totul deoparte până la piatra de dedesubt. Am căutat apoi împrejur lingura ascuțită, să despici cu ea pânza saltelei. Și am înjurat, fiindcă Dworkin o luase cu el.

Așa că am început să trag și să sfâșii.

S-a rupt până la urmă și am scos paiele uscate din mijloc. Îmi trebuia un morman mic; pânza am pus-o alături, s-o am de combustibil suplimentar în caz că-mi trebuia. Însă cu cât ieșea mai puțin fum, cu atât mai bine. Ar fi putut atrage atenția vreunui paznic în trecere. Nu era foarte probabil, totuși, de vreme ce mâncarea mi se adusese de curând și căpătam o singură masă pe zi.

Am aprins ultimul chibrit, folosindu-l să dau foc la cutia de carton în care se aflase. Când cutia s-a aprins și ea, am folosit-o ca să dau foc paielor.

Cât pe ce să nu se aprindă. Paiele erau totuși mai umede decât aş fi crezut, chiar și cele din mijlocul saltelei. Însă în cele din urmă am văzut o mică scânteie, apoi o flăcăruie. Aveam nevoie și de celelalte cutii goale de chibrituri și m-am bucurat că nu le aruncasem în gaura din podea.

Am îndesat-o între paie pe a treia, cu pânza în mâna stângă, apoi m-am ridicat și m-am pus înaintea desenului zgâriat pe perete.

Lumina s-a întins, în vreme ce flăcările se înălțau vioaie, și m-am concentrat asupra turnului, încercând să mi-l zugrăvesc în minte. Mi s-a părut că aud țipătul unui pescăruș. Am adulmecat ceva precum briza mării. Locul, pe măsură ce îmi pironeam mai mult privirea asupra sa, devenea tot mai real.

Am aruncat și pânza saltelei în flăcări, iar focul s-a domolit o clipă, apoi s-a înălțat și mai tare. Nu mi-am luat nicio clipă ochii de la desen.

Magia era încă acolo, în mâna măiastră a lui Dworkin, fiindcă, îndată, farul mi s-a părut la fel de real ca și celula. Apoi a devenit singura realitate, în vreme ce temnița mea se transforma, în spatele meu, într-o Umbră. Am auzit plesăitul valurilor și-am simțit asupra mea căldura soarelui de după-amiază.

Am pășit înainte, însă piciorul nu mi-a nimerit în foc.

Mă aflu pe marginea nisipoasă, presărată cu pietre a insuliței Cabra, pe care se găsea mărșălușul far ce lumina, nopțile, calea corăbiilor din Amber. Un stol de pescăruși speriați și-a luat zborul țipând, iar râsul meu s-a făcut una cu vuietul bubuitor al apei și melodia nestăvilită a vântului. Amber se afla acum la șaiszeci și cinci de kilometri în urmă, după umărul meu stâng.

Evadasem.

Capitolul 10

Am izbutit să-mi croiesc drum până la far și am suit treptele de piatră ce duceau către ușa dinspre vest. Turnul era înalt, larg, masiv și impermeabil. Mai era și zăvorât. La nici trei sute de metri în spatele meu se găsea un chei micuț, la care erau legate două ambarcațiuni. Una era o barcă cu vâsle, iar alta avea pânze și cabină. Se legănau ușor și, pe fundul apei, scânteind în soare sub apa cristalină, se vedeau fragmente lucitoare de cuarț. M-am oprit un moment să le privesc. Trecuse atâta vreme de când nu mai văzusem vreo priveliște încât, o secundă, mi s-au părut de necrezut, dincolo de realitate; mi-am oprit un suspin.

Am întors spatele bărcilor și am bătut la ușă.

După un timp de așteptare care mi s-a părut lung, am ciocănit iar.

Am auzit într-un târziu un zgomot și ușa s-a deschis, scârțâind pe trei țâțâni negre.

Jopin, paznicul, m-a privit cu ochi injectați; am simțit miros de whisky în răsuflarea sa. Avea un metru șaptezeci și mergea gheboșat, într-un fel care-mi amintea de Dworkin. Barba îi era cât a mea de lungă, așa că părea, firește, și mai lungă, și-avea culoarea fumului dacă nu puneai la socoteală niște petice îngălbenite din jurul buzelor uscate. Avea pielea la fel de poroasă ca o coajă de portocală, pe care soarele și vântul i-o tăbăciseră, făcând-o să capete patina mobilei vechi. A mijit ochii negri, privindu-mă cu luare-aminte. Ca mulți oameni tari de urechi, vorbea mai degrabă pe un timbru ridicat.

— Cine ești? Ce poțtești? a întrebat.

Dacă eram atât de greu de recunoscut sub aspectul acela hirsut și sfrijit, am decis că puteam, la fel de bine, să nu-mi dezvălui identitatea.

— Sunt un călător din sud și am naufragiat de curând, am zis. M-am agățat de-o bucată de lemn și-am plutit așa multe zile, până ce-am eșuat, în sfârșit, aici, pe țărm. Am dormit pe plajă toată dimineața. Abia de curând am căpătat destulă putere cât să merg până aici, la far.

A făcut un pas și m-a apucat de braț. Cu celălalt braț m-a cuprins pe după umeri.

— Intră atunci, a zis. Te poți sprijini de mine. Ușurel. Hai îcoace.

M-a dus în odaia lui, care era un talmeș-balmeș de necrezut, plină cu cărți vechi, jurnale de bord, hărți și obiecte de echipament nautic. Nu se ținea nici el pe picioare prea bine, așa că nu m-am lăsat prea tare, ci doar cât să mențin impresia de slăbiciune pe care încercasem s-o mimez sprijinindu-mă de tocul ușii sale.

M-a dus la un divan, m-a îndemnat să mă întind și-a plecat să încuie ușa și să-mi aducă ceva de mâncare.

Mi-am scos cizmele, însă picioarele îmi erau atât de împutite, încât le-am încălțat la loc. Dacă aș fi fost purtat de ape atâta vreme, n-aș fi fost atât de murdar. Nu voiam să mă dau de gol, așa că am tras pe mine o pătură găsită acolo și m-am întins pe spate, odihnindu-mă cu adevărat.

Jopin a venit în scurtă vreme aducând o carafă cu apă, una cu bere, o halcă zdravănă de carne de vită și o jumătate de pâine puse pe o tavă pătrată de lemn. A îndepărtat lucrurile ce zăceau pe o măsuță și a împins-o lângă divan. Apoi a pus tava pe ea și m-a îndemnat să mănânc și să beau.

Asta am făcut. M-am ghiftuit. O firimitură n-am lăsat. Și am golit amândouă carafele.

Apoi m-am simțit cuprins de-o osteneală teribilă. Jopin a dat din cap încurajator văzându-mă că picotesc și mi-a zis să mă culc. Nici nu mi-am dat seama când m-a luat somnul.

Era noapte când m-am trezit și mă simțeam mult mai bine decât mă simțisem de multe săptămâni. M-am ridicat în picioare și, refăcând drumul de mai devreme în direcție opusă, am ieșit din clădire. Afară se răcorise, însă cerul era limpede ca de cristal, presărat cu puzderie de stele. Farul din vârful turnului a luminat puternic în spatele meu, s-a întunecat, apoi și-a aruncat iarăși razele, după care s-a întunecat iar. Apa era rece, însă voiam să mă spăl. M-am scăldat, mi-am spălat straiile și le-am stors. Cred că mi-a luat aproape un ceas să fac asta. M-am întors apoi în clădirea farului, am întins hainele pe spătarul unui scaun vechi, m-am ghemuit sub pătură și-am adormit din nou.

Dimineața, când m-am trezit, Jopin era deja în picioare. Mi-a făcut un mic dejun sățios, pe care l-am înfulecat la fel ca pe cina din seara trecută. Am împrumutat apoi un brici, o oglindă și niște foarfece și m-am apucat să mă rad și să mă tund singur. Apoi m-am scăldat iarăși și când am pus pe mine hainele-mi sărate, țepene și curate aproape că m-am simțit din nou om.

Jopin s-a uitat lung la mine când m-am întors de pe țărm și-a zis:

— Parcă te-aș ști de undeva, flăcău.

Am ridicat din umeri.

— Acum povestește-mi de naufragiul tău.

Și m-am apucat să-i îndrug la brașoave. Ce dezastru am zăgrăvit! Până și catargul se rupsese ca un băț în povestea mea.

M-a bătut pe umăr și mi-a turnat ceva de băut. Mi-a aprins țigara pe care mi-o dăduse.

— Odihnește-te aici fără grijă, mi-a zis. Te duc eu pe coastă când ți-o plăcea, ori o să trimit semnale corăbiilor în trecere, dacă vezi vreuna pe care-o recunoști.

I-am acceptat ospitalitatea. Îmi prindea prea bine ca să n-o accept. I-am mâncat bucatele, i-am sorbit băutura și l-am lăsat să-mi ofere o cămașă curată care lui îi era mare. Fusese a unui prieten al său care se înecase.

Trei luni am stat acolo cu el, recăpătându-mi puterile. L-am ajutat cu treburile la far, mă ocupam de lumini în nopțile în care avea poftă să se-mbete turtă, i-am făcut curat în odăi – am ajuns chiar să zugrăvesc două dintre ele și să înlocuiesc cinci geamuri crăpate – și, în nopțile furtunoase, priveam alături de el marea.

Am aflat că nu-l interesează politica. Nu-i păsa cine cârmuiește în Amber. Din punctul lui de vedere, toată clica noastră era putredă până în măduva oaselor. Atâta vreme cât vedea de far, cât putea să se-nfrupte cu mâncare și băutură bună și să-și cerceteze în pace hărțile nautice, nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce se petrecea pe uscat. Am ajuns să mă atașez de el și de vreme ce știam și eu câte ceva despre hărți și rute maritime, ne-am petrecut destule după-amiezi corectând unele dintre ele. Cu ani în urmă navigasem departe, către nord, și i-am oferit o hartă nouă, bazată pe ce-mi aminteam din călătoriile acelea. Asta a părut să-l bucure nespus, la fel ca și descrierile pe care le-am făcut acelor ape.

— Corey (așa zisesem că mă cheamă), într-o zi aș vrea să plecăm amândoi pe mare. Nu știam c-ai fost și tu căpitan de vas.

— Cine știe? am zis. Ai fost și tu căpitan cândva, nu?

— De unde știi?

Îmi amintisem, dar ca răspuns am făcut un gest cu mâna, arătând împrejur.

— Toate lucrurile pe care le-ai adunat aici și dragostea ta pentru hărți. Pe lângă asta, ai purtările unui om obișnuit să comande.

A zâmbit.

— Da, mi-a zis, e adevărat. Am fost căpitan de vas mai bine de o sută de ani. Parcă a trecut atâta timp... să mai bem ceva.

Am băut ce aveam în pahar și l-am pus deoparte. Mă îngrășasem, în lunile petrecute acolo, mai bine de douăzeci

de kilograme. Mă așteptam ca, din zi în zi, să mă recunoască drept un membru al familiei regale. Poate că m-ar fi dat pe mâna lui Eric dacă mă recunoștea, ori poate că nu. Acum, că eram camarazi, simțeam cumva că n-ar fi făcut una ca asta. Însă nu voiam să risc să aflu.

Uneori, când potriveam lentilele farului, mă întrebam: „Cât să mai zăbovesc?”

Nu prea mult, hotărâam adăugând un strop de unsoare în roțițele mecanismului. Cât mai puțin. Se făcuse vremea s-o iau din loc și să pornesc din nou printre Umbre.

Apoi într-o zi am simțit apăsarea, mai întâi blândă, întrebătoare. Nu puteam spune cu siguranță cine fusese.

Am înlemnit îndată, am închis ochii și mi-am golit mintea. Prezența cercetătoare s-a retras abia după vreo cinci minute.

Am început să mă plimb neliniștit, apoi am zâmbit dându-mi seama în ce perimetru mic mă învârteam. Fără să conștientizez, umblam înainte și înapoi pe un petic de pământ de dimensiunile celulei mele din Amber.

Cineva încercase să dea de mine cu ajutorul unui Atu. Să fi fost Eric? Aflase în cele din urmă că evadasem și decisese să încerce să mă găsească? Nu puteam fi sigur. Simțeam că s-ar putea teme să mai aibă un contact mental cu mine. Julian, poate? Gerard? Caine? Oricine ar fi fost, îl blocasem pe deplin, eram sigur de asta. Și aveam de gând să refuz asemenea contacte cu oricine din familie. Poate că aveam să pierd, astfel, vești importante sau vreo chemare folositoare, dar nu-mi permiteam riscul. Rămăsesem înfiorat în urma încercării de comunicare și respingerea ei. Am simțit că mă cutremur. M-am gândit la asta tot restul zilei și-am decis că venise vremea să plec. Nu-mi făcea bine să rămân atât de aproape de Amber cât eram atât de vulnerabil. Îmi revenisem suficient cât să-mi pot croi drum prin Umbre, să caut un loc în care să mă refugiez dacă intenționez ca, vreodată, Amberul să fie al meu. Aproape că-mi găsisem pacea

minții aici, mulțumită bunătății bătrânului Jopin. Avea să mă doară despărțirea de el, fiindcă ajunsese, în lunile acestea, să-l simpatizez. I-am spus în acea după-amiază, după ce-am terminat o partidă de șah, că plănuiam s-o iau din loc.

A turnat de băut în două pahare, l-a ridicat pe-al său și a zis:

— Soarta să-ți fie ferică, Corwin. Nădăjduiesc să ne mai vedem cândva.

N-am întrebat nimic despre faptul că-mi rostise adevăratul nume, iar el a zâmbit observând că-mi dădusem seama.

— Ai fost de ispravă, Jopin, i-am zis. Dacă voi izbândi în ce-am de gând să-ncerc, n-o să uit ce-ai făcut pentru mine.

A clătinat din cap.

— Nu vreau nimic. Sunt fericit așa cum sunt, făcând întocmai ce fac. Îmi place să am grijă de turnul ăsta afurisit. E viața mea. Dacă vei izbuti în ce-ți plănuiești – și nu vreau, rogu-te, să știu nimic despre asta! – sper că te vei opri și pe-aici cândva, la o partidă de șah.

— Așa voi face, am promis.

— Dimineață, poți să iei *Fluturele* dacă așa ți-e voia.

— Mulțam.

Fluturele era barca lui cu pânze.

— Înainte să pleci, a spus, ți-aș propune să iei oceanul meu, să te sui în turn și să arunci o privire către Valea Garnath.

— Ce-i de văzut acolo?

A dat din umeri.

— O să trebuiască să vezi cu ochii tăi ca să afli.

Am încuviințat.

Apoi ne-am apucat să bem și să ne-nveselim. Avea să-mi lipsească bătrânul Jopin. În afară de Rein, era singurul prieten pe care-l aveam de când mă întorsesem în Amber. M-am întrebat în treacăt ce era cu valea aceea, care ultima oară când o traversasem fusese un noian de flăcări. Ce

putea să se fi petrecut cu ea atât de neobișnuit, patru ani mai târziu?

Tulburat de vise cu vârcolaci și vrăjitoare, am adormit, iar luna plină s-a înălțat peste lume.

La revărsatul zorilor întrebarea încă îmi stăruia în minte. Joplin nu se trezise, ceea ce era bine, fiindcă nu-mi place să-mi iau rămas-bun și-aveam o senzație ciudată că n-o să-l mai văd nicicând.

Am suit în turn, în încăperea unde se aflau lentilele cele mari, cu ocheanul la mine. M-am dus la fereastra ce dădea spre țarm și am privit către vale.

Pădurea era acoperită cu păclă, ceva cenușiu, ud, care atârna de crengile copacilor mărunți și hidoși. Erau negri și aveau crengile amestecate împreună, sucite, ca degetele unor mâini ce se luptă. Creaturi din beznă săgetau pe deasupra și, din felul cum zburau, mi-am dat seama că nu erau păsări. Erau mai degrabă lilieci. În codrul acela mare sălășluia ceva rău, simțeam asta. Apoi mi-am dat seama ce anume. Eram eu.

Făcusem asta cu blestemul meu. Transformasem pașnica vale din Garnath în ceea ce era acum: un simbol al urii mele față de Eric și față de toți cei care se ținuseră deoparte și-l lăsaseră să pună mâna pe putere și să mă orbească. Nu-mi plăcea cum arăta pădurea; m-am uitat lung la ea și mi-am dat seama că ura mea prinsese formă materială. Și știam asta fiindcă era o parte din mine.

Creasem o nouă intrare în lumea adevărată. Garnath era acum o cale printre Umbre. Printre Umbre întunecate și cumplite. Doar ce era mai ticălos și mai primejdios putea umbla pe cărarea aceea. Aici era sursa acelor lucruri pe care le pomenise Rein, care-l pusese pe Eric pe jar. Într-un fel asta era bine, fiindcă îl ținea ocupat. Însă, în vreme ce priveam prin ochean, nu mă puteam sustrage gândului că făcusem ceva teribil de rău. Nu știusese, pe atunci, că voi mai vedea vreodată lumina zilei. Acum, c-o vedeam, îmi

dădeam seama că dezlănțuisem ceva ce avea să fie înfrânt cu un preț enorm. Chiar în clipa aceea valea părea să mișune de forțe stranii. Făcusem ceva ce nu se mai făcuse niciodată în întreaga domnie a lui Oberon: deschiseseam o cale nouă către Amber. Și o deschiseseam doar pentru ce era mai rău și mai mârșav. Avea să vină o vreme când suveranul din Amber – cine va fi atunci – urma să se confrunte cu problema de a închide calea aceea de iad. Am știut asta privind într-acolo, dându-mi seama că era rezultatul durerii, mâniei și urii mele. Dacă într-o bună zi aveam să iau cârma în Amber, poate că trebuia să mă confrunt cu propria-mi urzeală, lucru ce este întotdeauna drăcesc de greu. Am lăsat oceantul deoparte și-am oftat.

Așa să fie, deci, am hotărât. Între timp, răutățile acelea aveau să-i dea niște insomnii lui Eric.

Am mâncat ceva în grabă, am pregătit *Fluturile* de plecare cât de iute am putut, am ridicat pânza, am dezlegat parâma și am pornit. De obicei Jopin era treaz la acea oră, dar poate că nu-i plăcea nici lui să-și ia rămas-bun.

Am pornit pe mare, știind încotro voiam să merg, însă fără să-mi fie prea limpede cum să ajung acolo. Urma să navighez prin Umbre și ape stranii, dar era mai bine așa decât pe traseul de pe uscat, după ce făcusem ce făcusem.

Pornisem către un meleag aproape la fel de scânteietor ca Amber însuși, un loc aproape nemuritor, un loc ce nu exista, ori nu *mai* exista. Un loc care dispăruse în haos cu ere în urmă, însă din care trebuie să mai fi supraviețuit, cumva, o Umbră. N-aveam decât să-l gălesc, să-l recunosc și să-l fac iarăși al meu, așa cum fusese în timpuri de mult uitate. Apoi, cu propriile-mi trupe, urma să fac încă un lucru care nu se mai pomenise în Amber. Nu știam încă, dar mi-am promis că armele aveau să bubuie în orașul nemuritor în ziua întoarcerii mele.

În vreme ce navigam în Umbră, o pasăre albă a dorinței mele a venit să mi se așeze pe umărul drept; am scris un

mesaj, i l-am legat de picior și i-am dat drumul. Pe răvaș scria „Sosesc” și-mi purta iscălitura.

N-aveam să am odihnă până ce nu mă răzbunam și nu luam tronul. Voiam să cufund în somnul de veci pe oricine mi s-ar fi ridicat împotriva.

Soarele se lăsa în jos, înspre stânga, vântul sufla în pânze, umflându-le și împingându-mă înainte. Am înjurat o dată, apoi am râs.

Eram liber și fugar, dar până aici, o scosesem la capăt. Aveam acum ocazia pe care mi-o dorisem de la bun început.

O pasăre neagră a dorinței mele a venit și mi s-a așezat pe umărul stâng; am scris un mesaj, i l-am legat de picior și am trimis-o să se ridice în zbor către vest.

Pe acel răvaș scria „Eric, mă voi întoarce”, și semnam „Corwin, Stăpân al Amberului”.

Un vânt turbat a început să mă împingă spre răsărit.

Cartea a doua
Armele din Avalon

Capitolul 1

M-am oprit pe plajă, zicând, „Adio, *Fluture*”, iar barca s-a întors încetișor în loc și-a apucat-o spre ape adânci. Avea să-și afle drumul înapoi acasă, la Farul din Cabra, fiindcă locul acela se găsea aproape de Umbră.

Am întors spatele valurilor, privind către șirul negru de copaci aflați în apropiere, știind că un drum lung mi se așternea în față. Am pornit-o în acea direcție, făcând modificările necesare pe măsură ce înaintam. Aerul era rece, ca înainte de răsărit, și pădurea tăcută, ceea ce nu putea decât să mă bucure.

Eram probabil cu vreo douăzeci și cinci de kilograme mai slab decât ar fi trebuit și încă mai vedeam dublu câteodată, însă mă înzdrăveneam în fiecare zi. Scăpasem din beciurile din Amber și îmi revenisem întrucâtva, cu ajutorul lui Dworkin cel nebun și al bețivului Jopin, în această ordine. Trebuia acum să-mi găsesc un loc, unul ce aducea cu un alt loc – care nu mai era acum pe lume. Am găsit poteca și am început s-o urmez.

După o vreme, m-am oprit lângă un copac scorburos ce trebuia să fie acolo. Am băgat mâna în scorbură și-am scos sabia mea de argint, pe care mi-am prins-o la șold. Nu avea importanță că se aflase undeva în Amber, sabia era aici acum, fiindcă pădurea prin care umblam se găsea în Umbră.

Am mers așa multe ore, cu soarele nevăzut undeva în spatele umărului stâng. M-am odihnit, apoi m-am așternut iarăși la drum. Mă bucuram să văd frunzele, bolovanii și trunchiurile moarte ale copacilor, pe cele vii, iarba,

pământul negru. Mă bucuram să adulmec toate mirosurile mărunte ale vieții și să-i ascult zumzetele, ciripelile și forfota. Ce-mi mai prețuiam acum lumina ochilor! Vedeam din nou după aproape patru ani de beznă și nu găseam cuvinte să-mi exprim mulțumirea pentru asta. Și pentru faptul că mă puteam plimba nestingherit...

Am mers așa, cu mantia zdrențuită umflată de vântul dimineții. Arătam probabil de peste cincizeci de ani, fața îmi era ridată, trupul împuținat, sfrijit. Cine m-ar fi recunoscut oare?

Mergeam în Umbră, spre un loc anume, dar nu izbuteam să ajung acolo. Probabil că mă muiasem întrucâtva. Și iată ce s-a petrecut...

Am dat peste șapte bărbați pe marginea drumului, din care șase erau morți, dezmembrați și însângerați în fel și chip. Al șaptelea stătea aproape lungit pe spate, cu spinarea sprijinită de scoarța acoperită de mușchi a unui stejar străvechi. Își ținea sabia pe genunchi și în partea dreaptă a trupului avea o rană mare, proaspătă, din care sângele curgea încă. Nu purta armură, cu toate că unii dintre ceilalți purtau. Deși sticloși, își ținea ochii cenușii deschiși. Încheieturile îi erau jupuite și abia respira. Privea, pe sub sprâncenele stufoase, cum corbii se ospătează cu ochii morților. Părea să nici nu mă observe.

Mi-am ridicat gulerul și am lăsat capul în piept ca să-mi ascund chipul. M-am apropiat.

Îl știam, ori știusem odată pe cineva care-i semăna. Sabia s-a mișcat, ridicându-și vârful spre mine, când am pășit într-acolo.

— Sunt prieten, am zis. Vrei o gură de apă?

A ezitat o clipă, apoi a dat din cap că vrea.

Am deschis plosca și i-am dat-o. A băut, a tușit, a băut iar.

— Domnia ta, îți mulțumesc, a zis înapoiindu-mi plosca. Rău îmi pare numai că n-a fost nițică tărie în ea. Mârșavă tăietură!

— Am și din asta, dacă ești sigur că-i poți face față.

A întins mâna, am destupat un șip micuț și i l-am întins. Cred că douăzeci de secunde a tușit, după ce-a sorbit o dată din chestia pe care-o bea Jopin de obicei.

Apoi un surâs i-a înflorit în colțul stâng al gurii și chipul i-a tresărit ușor.

— Mult mai bine, a zis. Aș putea să-mi torn un pic și pe rană, pentru oblojire? N-aș vrea să se irosească un whisky așa de bun, dar...

— Toarnă-l pe tot, dacă trebuie. Dar văd că-ți tremură mâna. Poate ar fi bine să ți-l torn eu.

A încuviințat. I-am desfăcut vesta de piele și i-am despicat cămașa cu pumnalul până ce am văzut rana. Era o tăietură urâtă, adâncă, întinzându-se lungă de-o palmă deasupra șoldului. Mai avea și alte tăieturi, mai puțin grave, pe brațe, piept și umeri.

Cea mare sângera; i-am tamponat-o un pic și am îndepărtat sângele cu batista.

— Bun. Strânge din dinți și uită-te altundeva, am zis și am turnat.

Întreg trupul i-a zvâcnit, un spasm uriaș, apoi a început să tremure. Însă fără să se vaiete. Nici n-aș fi crezut că o s-o facă. Am împăturit batista și-am apăsato peste rană. Am legat-o acolo cu o fâșie pe care-o rupsesse din poala mantiei.

— Mai vrei să bei ceva? I-am întrebat.

— Apă. Apoi mă tem că trebuie să dorm.

A sorbit câteva înghițituri, după care capul i-a căzut ușurel pe piept. A adormit. I-am făcut o pernă și pătură din hainele morților.

Am stat apoi la căpătâiul său, uitându-mă la păsările acelea negre, atât de simpatice.

Nu mă recunoscuse. Dar cine mă mai putea recunoaște acum? Dacă i-aș fi dezvăluit identitatea mea, poate că m-ar fi recunoscut. Nu ne întâlнисerăm cu adevărat, bărbatul acesta rănit și cu mine. Și totuși, într-un fel destul de ciudat, ne știam.

Umblam prin Umbră căutând un loc anume, un loc foarte aparte. Cândva fusese distrus, însă aveam puterea de a-l recrea, fiindcă strălucitorul Amber lasă o infinitate de Umbre. Un copil al Amberului, așa cum eram eu, poate umbla prin ele. Le puteți spune lumi paralele dacă doriți, ori universuri alternative sau poate produsul unor minți tulburate. Eu le numesc Umbre, ca toți cei ce dețin puterea de a păși prin ele. Alegem o posibilitate și mergem către ea până ajungem acolo. Deci, într-un fel, realizăm un act de creație. Să lăsăm, deocamdată, lucrurile așa.

Plecasem pe mare, începându-mi drumul spre Avalon. Trăisem acolo cu secole în urmă. E o tărășenie lungă, complicată, cu multă onoare în ea, pe care mai încolo s-ar putea să v-o spun, dacă apuc să trăiesc ca să vă istorisesc mai multe din ea.

Mă apropiam de Avalonul meu când am dat peste cavalerul rănit și cei șase morți. Dacă alegeam să trec mai departe, aș fi putut ajunge într-un loc unde cei șase zăceau fără suflare și cavalerul ar fi fost nevătămat sau într-un alt loc unde mort ar fi fost el, iar ei în viață, râzând. Unii ar zice că nici nu contează de fapt, de vreme ce toate acestea sunt posibilități și ca atare există toate undeva în Umbre.

Oricare dintre frații și surorile mele – cu posibilele excepții ale lui Gerard și Benedict – nu și-ar fi bătut capul să dea nimănui o a doua șansă. Însă eu devenisem cumva mai ușor de înduioșat. Nu mereu am fost astfel, dar poate că Umbra Pământ, unde mi-am petrecut atâția ani, mă înmuiase oarecum și poate că vacanța petrecută în temnița din Amber mă făcuse să cuget mai îndeaproape la suferința umană. Nu știu. Știu doar că nu putusem trece pe lângă omul rănit în care văzusem asemănarea cuiva ce-mi fusese cândva, demult, prieten. Dacă-mi șopteam numele în urechea bărbatului, era cu puțință să-mi răspundă cu blesteme. Și aș fi auzit, cu siguranță, o poveste despre jale și suferință.

Deci fie. Aveam să plătesc prețul: intenționez să-l pun pe picioare și apoi să-mi văd de drum. N-aveam să-i provoc niciun neajuns, ba poate că aveam să-i fac și un bine acestui Altul.

Am stat lângă el, privindu-l, și după câteva ore s-a trezit.

— Salutare, am zis scoțând dopul ploștii. Vrei o gură de apă?

— Mulțumescu-ți, a zis întinzând mâna.

L-am privit cum bea și, când mi-a dat plosca înapoi, a zis:

— Iertare că nu mi-am spus numele. Nu eram în apele mele...

— Numele ți-l știu, am zis. Mie spune-mi Corey.

Părea gata să întrebe „Corey, fiul lui...?”, dar s-a răzgândit.

— Prea bine, cavaliere Corey, a spus tăindu-mi din rang. Aș dori să-ți mulțumesc.

— Mulțumirea mea e faptul că ți-e mai bine, i-am zis. Vei să mănânci ceva?

— Da, rogu-te.

— Am niște carne uscată și ceva pâine care-ar putea fi mai proaspătă. Și o bucată bună de brânză. Înfruptă-te cât dorești, i-am zis întinzându-i merindele.

— Dar domnia ta, Sir Corey? a întrebat.

— Eu am mâncat deja, cât dormeau, am zis.

Am privit apoi în jur cu subînțeles. Al a zâmbit.

— Și i-ai doborât de unul singur pe tușșase? am întrebat și mi-a răspuns aprobând din cap că da. O ispravă pe cinste. Ce-o să mă fac acum cu tine?

A încercat să-mi zărească chipul, dar n-a reușit.

— Nu înțeleg, a zis el.

— Încotro te îndrepti?

— Am prieteni la cinci leghe către nord. Într-acolo mergeam când s-a întâmplat asta. Și mă îndoiesc tare că oricine, și Diavolul de-ar fi, m-ar putea duce în spinare fie și o

leghe măcar. Și c-aș putea să-ndur. Domnia ta, la cât sunt eu de mare e nevoie de altceva.

M-am ridicat, am tras sabia și am tăiat un copăcel – cam cât pumnul de gros – dintr-o lovitură. L-am curățat de frunziș și l-am scurtat la lungimea potrivită.

Am mai tăiat unul și, folosind cingătoarele și mantiile morților, am înjghebat o targă.

M-a privit până am isprăvit, apoi a observat:

— Porți o sabie ucigătoare, Sir Corey, și încă una de argint, așa s-ar părea...

— Ești gata de călătorie? l-am întrebat.

Cinci leghe înseamnă ceva mai puțin de douăzeci și cinci de kilometri.

— Și cei morți?

— N-ai vrea, acum, să-i înmormântezi creștinește? Să-i ia naiba. Natura se ocupă de cele din natură. Să plecăm de-aici. Au început deja să se-mpută.

— Măcar să-i văd acoperiți cu ceva. Au luptat bine.

Am oftat.

— Prea bine, dacă asta te va ajuta să dormi la noapte. Hârleț n-am, așa c-o să le fac o movilă de pietre. Dar o să fie un mormânt comun.

— E suficient, a zis.

Am întins cadavrele unul lângă altul. L-am auzit bolborosind ceva și-am presupus că spunea o rugăciune pentru sufletele morților.

I-am acoperit cu pietroaie. Erau multe prin preajmă, așa că am lucrat iute, alegând bolovani mai mari ca să meargă totul mai repede.

Atunci am făcut o greșală. Unul dintre pietroaie cred că avea vreo două sute de kilograme, și nu l-am rostogolit, ci l-am săltat înainte să-l așez în movilă.

Am auzit cum i se taie răsuflarea de uluire și mi-am dat seama că observase. Așa că am blestemat:

— Fir-ar să fie de bolovan, era să-mi rupă spinarea! am zis și după aia am ales pietre mai mici.

După ce-am isprăvit, am întrebat:

— Ei bine, ești gata să te miști?

— Da.

L-am ridicat în brațe și l-am pus pe targă. A scrâșnit din dinți de durere.

— Încotro mergem? am întrebat.

Mi-a arătat cu mână.

— Înapoi pe cărare. Urmeaz-o până la răscruce. Apoi ia-o la dreapta. Și cum ai domnia ta de gând să...

Am cuprins targa în brațe, ținându-l ca pe un sugar cu leagăn cu tot. Apoi m-am răsucit pe călcâie și am pornit înapoi către potecă.

— Corey? a zis.

— Da?

— Ești unul dintre cei mai puternici oameni pe care i-am întâlnit vreodată – și-mi pare că te-aș ști.

Nu i-am răspuns îndată. Am zis, după un timp:

— Încerc să mă țin în formă. Să duc o viață sănătoasă și toate cele.

— Iar vocea ta îmi sună cunoscut.

Se uita în sus, încercând să-mi deslușească chipul. Am decis să schimb repede subiectul.

— Cine sunt prietenii aceștia la care te duc?

— Purcedem spre Fortăreața lui Ganelon.

— Infect individ! am exclamat, cât pe ce să-l scap din brațe.

— Cu toate că vorba pe care ai rostit-o n-o pricep, îmi dau seama că-i un cuvânt de ocară, după tonul tău, a spus. Dacă astfel stau lucrurile, atunci trebuie să-l apăr...

— Stai așa, am zis. Am impresia că vorbim despre doi indivizi diferiți care au același nume. Îmi pare rău.

Am simțit, prin pânza tărgii, că-l părăsește o anume încordare.

— Neîndoielnic așa stă adevărul, a zis.

L-am purtat astfel până la potecă și-apoi am luat-o la stânga. S-a adâncit iarăși în somn, așa că n-am mai pierdut

vremea și, la bifurcația de care-mi spusese, am pornit-o la fugă cu el în brațe, în vreme ce sforăia. Mă întrebam acum ce era cu cei șase flăcăi care încercaseră să-i ia zilele și aproape că izbutiseră. Speram că n-au și prieteni care să colinde acum tufișurile de prin preajmă.

Când respirația i s-a schimbat, am încetinit fuga, revenind la mers.

— M-a furat somnul, a zis.

— Și-ai sforăit, am adăugat.

— Cât de departe m-ai purtat?

— Vreo două leghe, așa aș spune.

— Și n-ai ostenit?

— Întrucâtva, dar nu destul cât să am nevoie de odihnă.

— Mon Dieu! a rostit. Mă bucur că nu te-am avut nici-odată vrăjmaș. Sigur nu ești tu diavolul?

— Ba da. Nu simți izul de pucioasă? Și mă doare de mor copita stângă.

Înainte să chicotească a amușinat de câteva ori, lucru care mi-a lezat un pic sentimentele.

Străbătuserăm, de fapt, mai bine de patru leghe, dacă socotisem bine. Speram să adoarmă la loc și să nu-și facă griji din pricina distanței. Începeau să mă doară brațele.

— Cine erau bărbații pe care i-ai răpus? l-am întrebat.

— Gardieni ai Cercului. Și în niciun caz nu mai erau bărbați, ci fuseseră îndrăciți. Roagă-te Domnului, Sir Corey, ca sufletele lor să-și găsească pacea.

— Gardieni ai Cercului? Care Cerc?

— Cercul Negru – locul nedreptății fără măsură și-al fiarelor dezgustătoare... a zis și a tras adânc aer în piept. Izvorul molimei ce-a cuprins pământul.

— Pământul nu-mi pare prea bolnav, am răspuns eu.

— Suntem departe de acel loc și tărâmul lui Ganelon e încă prea puternic pentru vrăjmași. Însă Cercul se lărgește. Simt că aici se va duce ultima bătălie.

— Mi-ai trezit curiozitatea în privința asta.

— Sir Corey, de nu știi, bine ar fi poate să dai totul uitării, să te ferești de Cerc și să-ți vezi de drum. Deși mi-ar plăcea peste măsură să luptăm alături, nu este bătălia domniei tale... și cine știe cum s-o sfârși?

Poteca începea să șerpuiască în sus. Apoi, dintr-o poiană, am văzut o imagine îndepărtată ce m-a făcut să mă opresc și să-mi aduc aminte de un alt loc, aidoma acestuia.

— Cum...? a făcut uluită povara mea, întorcând capul. Peste... poate, fost-ai mult mai iute decât aș fi ghicit. Într-acolo ne e drumul, la Fortăreața lui Ganelon.

M-am gândit, atunci, la Ganelon. N-aveam chef de asta, dar m-am gândit. Fusesse un asasin trădător și-l exilasem din Avalon cu secole în urmă. De fapt, îi făcusem vânt prin Umbre într-un alt timp și loc, după cum mai târziu avea să-mi facă și mie Eric. Speram că nu în locul ăsta îl trimisesem. Deși nu era foarte probabil, nu era nici imposibil. Cu toate că era muritor, ar fi avut viață scurtă, și-l exilasem cu poate șase sute de ani în urmă, se putea ca în timpul lumii lui să nu fi trecut decât câțiva ani. Și timpul face parte din Umbre; nici măcar Dworkin nu-i știa toate tainele și ungherele. Sau poate i le știa și asta-i adusese nebunia. Lucrul cel mai greu în privința Timpului, aflasem, este să-l faci. În orice caz, simțeam că acesta nu putea fi vechiul meu dușman și fostul ajutor de nădejde, fiindcă nu s-ar fi pus împotriva niciunui val de nedreptate mârșavă care pâRJolea pământul. Ar fi fost chiar acolo, în mijlocul Cercului, de partea fiarelor cumplite, eram sigur de asta.

Mă încurca, totuși, cel pe care îl purtam în brațe. Versiunea lui geamănă fusese în viață în Avalon la vremea exilului, iar lucrul ăsta însemna că diferența temporală putea să se potrivească.

Nu-mi păsa dacă aveam să-l întâlnesc pe Ganelon cel pe care îl cunoscusem și dacă el avea să mă recunoască. Nu știa nimic despre Umbre. Ar fi socotit doar că aruncasem vrăji întunecate asupra lui, ca alternativă la uciderea sa, și

că, deși supraviețuise alternativei aceleia, starea de acum se dovedea mai neprielnică.

Însă bărbatul pe care-l duceam în brațe avea nevoie de adăpost și odihnă, așa că am continuat pe același drum.

Mă întrebam, cu toate astea...

Părea să existe ceva în privința mea, un lucru pe care omul ăsta dădea să-l recunoască. Dacă erau amintiri ale unei umbre ale mele din acest loc, care nu era totuși precum Avalonul, ce formă aveau amintirile acestea? Cum aveau ei să primească varianta mea reală dacă mă descopereau?

Soarele începea să coboare la orizont. A început să bată un vânticel răcoros, dând de înțeles că urma o noapte friguroasă. Rănitul meu începuse iarăși să sforăie, așa că am decis să parcurg în fugă distanța rămasă. Nu-mi plăcea de fel ideea că pădurea asta, după ce se lăsa noaptea, putea să devină un loc înțesat de făpturile necurate ale unui afurisit de Cerc despre care nu știam o iotă, dar care părea tare dornic să pună laba pe aceste pământuri.

Am gonit deci printre umbrele ce se măreau, încercând să ignor îngrijorările că poate eram urmăriți, că eram supravegheați și că ni se pregătea o ambuscadă, până ce n-am mai putut să alerg. Însă îngrijorările mele se dovedeau, se pare, profetice. Am auzit în spatele meu zgomotul unui lipăit moale, ca de picioare fără încălțări.

Am pus targa jos, am tras sabia și m-am întors să înfrunt primejdia.

Erau două animale, două pisici.

Arătau aidoma unor pisici siameze, numai că erau mari cât niște tigrii. Aveau ochi fără pupile, de un auriu compact. S-au așezat pe labele din spate când m-am răsucit spre ele și m-au ținut cu priviri neclintite.

Erau cam la treizeci de pași de noi. M-am poziționat pieziș între ele și targă, ridicând sabia.

Atunci fiara din stânga a deschis gura. Nu știam dacă să mă aștept să toarcă ori să ragă. Însă a vorbit.

— Om, foarte muritor, a zis.

Vocea nu suna uman. Era prea pițigăiată.

— Și totuși trăiește, a spus a doua creatură cu o voce aidoma primei.

— Să-l ucidem, a adăugat prima.

— Dar ce ne facem cu cel ce stă de strajă cu sabia, cel care nu-mi place deloc?

— Om muritor?

— Vino încoace și-o să afli, am zis cu voce domoală.

— E slab, poate că-i și bătrân.

— Și totuși l-a purtat în brațe de la movila de pietre, iute și fără odihnă. Hai să-l atacăm din două părți.

Am țâșnit înainte în vreme ce se mișcau, iar fiara din dreapta a sărit asupra mea.

I-am despiciat craniul cu sabia, până în umăr. Când m-am răsucit, eliberând lama, cealaltă dihanie a zbughit-o pe lângă mine, îndreptându-se spre targă. Am izbit din toate puterile.

Sabia i s-a împlântat în spinare și i-a retezat-o cu totul. Animalul a scos un țipăt ascuțit, ca un scrâșnet de cretă pe tablă, a căzut la pământ în două bucăți și a luat foc. Și cealaltă fiară ardea.

Însă cea pe care o despicasem nu murise încă. Și-a întors capul spre mine și ochii aceia lucitori m-au privit țintă.

— Mor de moartea din urmă, a zis, așa că te știu, Deschizătorule. Pentru ce ne răpui?

Apoi flăcările i-au mistuit capul.

M-am întors, mi-am curățat lama, am apucat targa, încercând să nu-mi pun întrebări, și mi-am văzut de drum.

Începeam să intuiesc ce era făptura aceea, ce însemna ea.

Mai văd și acum, uneori, capul de pisică arzând, apoi mă trezesc asudat și tremurând, iar noaptea îmi pare mai întunecată și plină de forme pe care nu le pot desluși.

Fortăreața lui Ganelon era înconjurată de un șanț și avea o punte mobilă, acum ridicată. La fiecare dintre cele patru colțuri, unde se întâlneau zidurile înalte, se găsea câte un turn. Dinăuntru alor ziduri se aflau alte turnuri, și mai

înalte încă, gâdilând pânțelele unor nori joși, întunecați, acoperind primele stele, lăsând umbre lungi pe coama dealului înalt unde se ridica cetățuia. Câteva turnuri erau luminate deja, iar vântul purta spre mine zvon slab de glasuri.

M-am oprit înaintea punții, mi-am lăsat povara pe pământ, mi-am dus palmele căuș la gură și-am strigat.

— Hei! Ganelon! Suntem doi călători și ne-a ajuns noaptea din urmă!

Am auzit zăngănit de metal care atingea piatra. Simteam că de pe metereze mă cercetează priviri atente. M-am uitat și eu în sus, însă ochii mei erau departe de a-și fi revenit cu totul.

— Cine-i acolo? s-a auzit o voce groasă, bubuitoare.

— Lance, care-i rănit, și eu, Corey din Cabra, care l-am adus aici.

Am așteptat să transmită informațiile altui străjer și am auzit mai multe voci trecându-și mesajul din gură-n gură.

După câteva minute, a venit și răspunsul, în același chip. Străjerul a strigat spre noi.

— Păzea! O să coborâm puntea! Puteți intra!

Și îndată a și început să coboare, scrâșnind, iar nu peste mult puntea s-a izbit de partea noastră de șanț. Mi-am luat încă o dată povara în brațe și am trecut-o, pătrunzând în cetățuie.

Și astfel l-am adus pe Sir Lancelot du Lac la Fortăreața lui Ganelon, în care mă încredeam ca într-un frate. Cătuși de puțin, adică.

Îndată s-a stârnit în jurul meu forfotă și m-am trezit înconjurat de oameni înarmați. Nu era vorba de ostilitate, ci mai degrabă de îngrijorare. Intrasem într-o curte largă, pietruită, luminată de făclii și plină cu mindire și rogojini. Mirosea a sudoare, fum, cai și iz de bucate. O mică armată se adăpostea acolo.

Mulți se apropiaseră de mine, oprindu-se și murmurând, apoi au apărut doi îmbrăcați cu totul în zale, gata de bătălie parcă, și unul m-a atins pe umăr.

— Poftește pe-aici, a zis.

M-am supus și m-au încadrat de-o parte și de alta. Cercul de ostași s-a rupt când am trecut. Puntea se ridica deja, scârțâind. Ne îndreptam spre clădirea principală de piatră înnegrită.

Am trecut printr-un vestibul și-am străbătut ceea ce părea o cameră de primire. După care am ajuns la un șir de trepte. Bărbatul din dreapta m-a îndemnat, cu un gest, să urc. La al doilea etaj ne-am oprit dinaintea unei uși grele de lemn și străjerul a bătut în ea.

— Intră, am auzit o voce care, din păcate, mi s-a părut foarte cunoscută.

Am intrat.

Stătea la o masă grea de lemn, lângă o fereastră largă ce dădea spre curte. Purta o jiletcă de piele cafenie peste cămașa neagră, iar nădragii erau de asemenea negri. Îi cădeau peste carâmbii cizmelor negre. La brâu avea o cingătoare lată, unde se odihnea un pumnal cu mâner din os. O sabie scurtă se afla înaintea lui, pe masă. Avea părul și barba roșii, cu șuvițe albe. Ochii îi erau negri ca abanosul.

Mi-a aruncat o privire, apoi și-a îndreptat atenția către doi străjeri care intraseră cu targa.

— Puneți-l pe pat, a zis. Roderick, oblojește-l.

Vraciul său, Roderick, era un tip mai bătrânior ce nu părea capabil de vreo răutate, lucru care m-a făcut să simt o anume ușurare. Nu-l adusesem pe Lance atâta cale numai ca să i se ia și mai mult sânge.

Apoi Ganelon s-a întors iarăși către mine.

— Unde l-ai găsit? a vrut să știe.

— La aproape douăzeci și patru kilometri spre sud de-aici.

— Cine ești?

— Mi se spune Corey, am răspuns.

M-a cercetat cu de-amănuntul, iar buzele sale ca niște râme au dat să schițeze un zâmbet pe sub mustață.

— În ce chip ești părtaș la toate astea? a întrebat.

— Nu pricep ce vrei să spui.

Îmi lăsasem umerii să cadă un pic. Vorbisem încet, domol, bâlbâindu-mă nițel. Barba îmi era mai lungă decât a lui și prăfuită. Arătam, cred, mai în vârstă. Atitudinea sa, în urma examinării la care mă supusese, părea să indice că așa mă socotea.

— Te întreb pentru ce l-ai ajutat.

— Oamenii sunt frați, am răspuns eu.

— Nu ești de prin părțile noastre, așa-i?

Am încuviințat.

— Oricum ar fi, ești binevenit aici pentru câtă vreme vei voi să zăbovești.

— Mulțam. Probabil c-o s-o iau din loc chiar mâine.

— Dar acum alătură-mi-te la un pahar de vin și povestește-mi în ce împrejurări l-ai găsit.

I-am povestit.

Ganelon m-a lăsat să vorbesc fără să mă întrerupă, fără să mă scape o clipă, cât mi-am spus povestea, din ochii lui cu priviri tăioase. Mereu mi se păruse că expresia asta, a străpunge cu privirea, e cam neghioabă, însă nu așa mi s-a părut și-n noaptea aia. M-a împuns cu căutătura ochilor săi, făcându-mă să mă întreb ce știa și ce ghicise în privința mea.

Apoi m-a cuprins osteneala, înhățându-mă de ceafă. Efortul fizic intens, vinul, căldura din odaie și-au dat mâna și, deodată, mă simțeam de parcă m-aș fi retras într-un ungher și m-aș fi ascultat pe mine însumi, m-aș fi privit pe mine însumi, dedublat. Cu toate că eram în stare de eforturi intense pe termen scurt, mi-am dat seama că rezistența mi-era încă foarte scăzută. Am mai băgat de seamă și că-mi tremura mâna.

— Iertare, m-am auzit spunând. Truda acestei zile începe să mă ajungă din urmă...

— Firește, a zis Ganelon. Mai stăm de vorbă și mâine-dimineață. Acum dormi, odihnește-te bine.

Și-a chemat una dintre gărzi și i-a poruncit să mă conducă într-o cameră. Probabil că pe drum am început să mă clatin, fiindcă îmi amintesc mâna străjerului pe umărul meu, călăuzindu-mă.

M-am cufundat, în noaptea aceea, într-un somn adânc precum moartea. Un somn lung și negru, de vreo paisprezece ore.

Dimineata, când m-am trezit, mă durea tot corpul.

M-am îmbăiat. Am găsit un lighean, săpun și-o cârpă, pe care cineva, grijiului, le pusese lângă masa înaltă de toaletă.

Parcă aveam gâtul înfundat cu nisip; ochii îmi erau înțoșați. M-am așezat pe pat și-am încercat să-mi dau seama cum mă simțeam de fapt.

Cândva, l-aș fi putut duce pe Lance în brațe întreaga distanță fără ca apoi să mă fac țândări. Cândva fusesem în stare să urc creasta Kolvirului și să-nfrunt în luptă Amberul însuși.

Duse erau acele zile. M-am simțit, deodată, așa cum arătam: o epavă.

Trebuia să fac ceva în privința asta.

Începusem, ușor-ușor, să-mi recâștig puterea și să pun la loc greutatea pe care-o pierdusem. Dar procesul acesta trebuia musai grăbit.

O săptămână sau două de viață sănătoasă și de exerciții fizice intense ar fi putut să ajute mult, am decis. Ganelon nu dăduse vreun semn că m-ar recunoaște. Prea bine atunci, aveam să accept ospitalitatea pe care mi-o oferea.

Cu această hotărâre în minte, am căutat bucătăria și-am izbutit să capăt un mic dejun sățios. Era, de fapt, mai degrabă vremea prânzului, dar să numim lucrurile cu numele lor. Mi-era o poftă nebună de-o țigară și simțeam o voioșie perversă la gândul că tutunul mi se terminase. Soarta conspira să mă facă să-mi respect cuvântul dat mie însumi.

Am pornit cu pași iuți spre curte. Ziua era luminoasă și înviorătoare. Am stat vreme lungă să mă uit la bărbații încartiruiți aici, care-și făceau antrenamentul obișnuit.

În capătul mai depărtat al curții, luând la ochi ținte fixate de stoguri de paie, se găseau arcașii. Am băgat de seamă că foloseau inele prinse de degetele mari și că apu-cau arcurile într-un fel oriental, fără să utilizeze tehnica celor trei degete, care era mai comodă. Asta m-a făcut să-mi pun unele întrebări în privința acestei Umbre. Spadasinii foloseau atât vârful, cât și tăișul lamelor; am văzut felurite tipuri de arme și de tehnici de luptă. Am ajuns la concluzia că erau aproximativ opt sute de soldați – fără să știu pe câți nu-i aveam în fața ochilor în clipa aceea. Culoarea pielii, a părului și a ochilor varia de la foarte deschisă la foarte închisă. Am auzit multe accente neobișnuite printre vâjâiele săgeților și zăngănitul săbiilor, deși cei mai mulți vorbeau limba din Avalon, ce se înrudește cu cea din Amber.

Cum priveam așa, un spadasin a ridicat brațul, și-a coborât sabia, și-a șters fruntea și s-a retras. Oponentul său nu părea mai deloc ostent. Era ocazia pe care o așteptam de a face un pic de mișcare.

Am pășit înainte, zâmbind, și-am zis:

— Sunt Corey din Cabra. Te-am privit luptând.

Mi-am îndreptat atenția către bărbatul masiv și negricios ce-i zâmbea cu gura până la urechi tovarășului său care obosise.

— Te-ar supăra dacă aş încrucișa sabia cu tine, cât se mai odihnește prietenul tău? l-am întrebat.

A continuat să rânjească și-a arătat către gură și ureche cu un gest. Am mai încercat și alte limbi decât cea care se vorbea acolo, dar n-am avut rezultate cu niciuna. Așa că până la urmă am arătat cu degetul spre sabia lui, la el și apoi la mine, până a priceput ce voiam. Și camaradul lui părea să creadă că-i o idee bună, fiindcă flăcăul, un bărbat mai mărunțel, mi-a oferit sabia lui.

Am cântărit-o în palmă. Era mai scurtă și mult mai grea decât Grayswindir. (Ăsta e numele sabiei mele, pe care știu că nu l-am mai menționat până acum. Cu sabia asta e o poveste întreagă, pe care s-ar putea sau nu s-o istorisesc înainte să aflați cum am ajuns aici, la sfârșitul călătoriei mele. Dar dacă mă veți mai auzi rostind acest nume, veți ști despre ce vorbesc.) Am făcut câteva mișcări cu sabia, ca s-o încerc, mi-am scos mantia, am azvârlit-o deoparte și m-am pus în gardă.

Bărbatul solid m-a atacat. A parat și-am atacat la rând-mi. A blocat și-a ripostat. Am parat riposta, am făcut o fentă, am atacat. Și tot așa. După cinci minute știam că se pricepe. Și știam că eu sunt încă și mai priceput. M-a oprit de două ori ca să-l învăț niște tehnici pe care le-am folosit. Le-a învățat pe amândouă foarte iute. După cincisprezece minute, însă, zâmbetul i se lățise și mai tare pe chip. Cred că se apropia de momentul în care își înfrângea opoziția prin simpla capacitate de a rezista fizic dacă erau îndeajuns de buni să facă față, până în momentul acela, atacurilor sale. Ținea la tăvăleală, recunosc. După douăzeci de minute chipul i-a căpătat o expresie mirată. Pur și simplu nu-i lăsasem impresia c-aș fi în stare să-i rezist atâta. Dar de unde să știe cineva ce tărie sălășluiește într-un vlăstar al Amberului?

După douăzeci și cinci de minute era lac în sudoare, însă continua. Fratele meu Random arată și uneori se și poartă ca un tinerel asmatic, dar odată am început o luptă cu săbiile și-am ținut-o așa mai bine de douăzeci și șase de ore, ca să vedem cine se dă bătut. (Dacă vreți să știți, eu am fost acela. Aveam o întâlnire amoroasă a doua zi și voiam să apar într-o condiție fizică decentă.) Am fi putut să o mai lungim. Cu toate că acum nu eram în stare de o asemenea prestație, știam că pot rezista mai mult decât cel pe care-l aveam în față. Era, până la urmă, un simplu om.

După vreo jumătate de oră, când deja ajunsese să gâfâie și să-și încetinească ripostele și când am știut că în câteva

minute avea să-și dea seama că le întârziam voit pe ale mele, am ridicat brațul și-am coborât sabia, cum îl văzusem că face pe camaradul său mai înainte. S-a oprit, apoi s-a năpustit spre mine și m-a îmbrățișat. N-am priceput ce spune, însă mi-am dat seama că antrenamentul nostru îl mulțumise. Mă mulțumise și pe mine.

Însă lucrul urât era că acum mă întărrătasem un pic.

Și-mi trebuia mai mult. Mi-am promis că-n ziua aceea mă voi antrena fără preget, până la epuizare, că seara mă voi îndopa cu mâncare, că voi dormi buștean, că mă voi trezi și-o voi lua de la capăt.

M-am dus deci la colțul arcașilor. Am împrumutat un arc și, ținând struna cu trei degete, am slobozit poate vreo sută de săgeți în țintă. Și nu m-am descurcat prost. Apoi, o vreme, i-am privit pe călăreți, cu lăncile, scuturile și buzdușanele lor. Am pornit mai departe și am privit antrenamentele de luptă corp la corp.

M-am luptat și eu, până la urmă, cu trei oameni, unul după altul. Abia după aceea m-am simțit sleit. Cu totul. Pe deplin.

M-am așezat pe o bancă la umbră, asudat, gâfâind. Mă întrebam ce-i cu Lance și cu Ganelon și când o să se servească cina. M-am întors în odaia care mi se dăduse și m-am spălat iarăși.

Mi-era deja o foame turbată, așa că am ieșit în căutarea cinei și-a veștilor noi.

Dar n-am ajuns prea departe pe coridor când unul dintre străjeri, pe care îl cunoscusem cu o seară-n urmă – cel care îmi arătase drumul spre odaia mea – s-a apropiat și-a zis:

— Domnia ta, Lord Ganelon te poștește să cinezi la el în odaie, când va suna clopotul pentru masa de seară.

I-am mulțumit, am zis c-o să fiu acolo, m-am întors în cameră și m-am odihnit până ce s-a făcut vremea. Apoi am ieșit iarăși.

Începeam să simt dureri peste tot și mă alesesem și cu niște vânătăi în plus. Am decis că era bine, că avea să mă

ajute să par mai în vârstă. Am bătut la ușa lui Ganelon și un paj m-a condus înăuntru, apoi a dat fuga să-l ajute pe un alt băiat să pregătească masa lângă șemineu.

Ganelon purta cămașă verde și nădragi aidoma, ciubote verzi și centură. Se așezase într-un jilț. S-a ridicat la apariția mea și a pășit ca să mă-ntâmpine.

— Sir Corey, am aflat despre isprăvile-ți de astăzi, a spus strângându-mi mâna. Fac mai credibilă povestea ta despre felul în care l-ai adus pe Lance în brațe. Trebuie să spun că ești mai bărbat decât pari – nu vreau să te jignesc zicând asta.

— Nu-i nicio jignire, am chicotit eu.

Mi-a indicat un scaun, mi-a întins un pahar cu vin deschis la culoare, un pic prea dulce pentru gustul meu, apoi a spus:

— Uitându-mă la domnia ta, aș zice că te-aș putea pune la pământ cu o mână, dar l-ai purtat pe Lance aproape douăzeci și patru de kilometri întregi și-ai omorât și două dintre pisicile alea blestemate. Mi-a zis și despre mormântul din pietre pe care l-ai construit, din bolovani...

— Cum se mai simte Lance? am întrebat, întrerupându-l.

— A trebuit să-i pun pază în odaie ca să mă asigur că se odihnește. Sacul ăla de mușchi voia să se ridice și să se plimbe. Dar, pe Dumnezeu, o să stea toată săptămâna în pat!

— Atunci cred că s-a mai înzdrăvenit.

A încuviințat plecând capul.

— Să bem în sănătatea sa.

— Închin pentru asta.

— Să fi avut o oaste de bărbați ca tine și ca Lance, alta ar fi fost povestea, a zis el după ce am băut.

— Ce poveste?

— Cu Cercul și Gardienii săi, a spus. N-ai auzit lucrurile astea?

— Lance a adus vorba, atâta tot.

Unul dintre băieți învârtea pe-o țepușă, la foc mic, o halcă enormă de carne de vită. Mai turna când și când câte

un pic de vin peste ea. De câte ori mirosul îmi venea în nări, stomacul îmi ghiorăia, făcându-l pe Ganelon să pufnească în râs. Celălalt băiat a plecat din odaie ca să aducă pâine de la cuhnie.

Pentru o lungă vreme Ganelon a păstrat tăcerea. Și-a terminat vinul din pahar, apoi și-a turnat iar. Eu continuam să sorb fără grabă dintr-al meu.

— Ai auzit vreodată de Avalon? a întrebat într-un târziu.

— Da. Dintr-o baladă pe care, cu multă vreme în urmă, am auzit-o cântată de un bard răătăcitor: „La Râul Binecuvântat/ Acolo noi ne-am așezat,/ O, da, plângând ne-am amintit/ De Avalon. Spadele frânte le-am lăsat/ Sub un stejar ne-am așezat./ Căzut e turnul de argint,/ În sânge cald s-a prăbușit./ Până în Avalon e drumul lung?/ Drumul e lung și nu e drum./ Căzut e turnul de argint acum.”

— A căzut Avalonul...? a zis.

— Cred că omul ăla nu era întreg la minte. Nu știu nimic de soarta Avalonului, însă cântecul lui mi-a stăruit în minte.

Ganelon și-a ferit fața și, vreme de câteva minute, n-a mai scos niciun cuvânt. Când a vorbit iar, vocea îi tremura.

— A existat. A existat un asemenea loc. Am trăit acolo, cu ani în urmă. N-am știut că nu mai există.

— Cum ai ajuns de acolo aici? l-am întrebat.

— Am fost izgonit de stăpânul său vrăjitor, Lordul Corwin al Amberului. M-a trimis prin beznă și nebunie spre acest loc, ca să sufăr și să-mi găsesc sfârșitul – și-am suferit și-aproape că mi-am găsit sfârșitul de multe ori. Cercat-am să găsesc drumul înapoi, însă nimenea nu-l cunoaște. Am ținut sfat cu vrăjitori, ba chiar am și prins o făptură a Cercului și-am iscodit-o înainte s-o ucidem. Însă nimeni nu cunoaște drumul spre Avalon. E exact cum a spus bardul, „nu-i drum deloc”, a zis citând greșit versurile mele. Ții minte numele menestrelului?

— Iertare, nu-l știu.

— Unde se află locul ăsta, Cabra, de unde ești de fel?

— Departe spre răsărit, peste ape. Tare departe. E un regat-insulă.

— Și e vreo șansă ca cei de-acolo să mă poată ajuta cu soldați? Îmi dă mâna să plătesc bine.

Am clătinat din cap.

— Locul e mic, oastea-i puțină și de strânsură, iar drumul ar dura câteva luni bune, pe mare și pe uscat. Nici când n-au luptat ca lefegii și nici nu-s prea războinici din fire.

— Atunci tu pari să fii cu totul altfel față de cei de-un neam cu tine, a zis privindu-mă iarăși cu luare-aminte, în vreme ce sorbeam din vin.

— Am fost instructor de arme la Garda Regală, am zis.

— Atunci poate ai vrea tu să te înrolezi, să mă ajuți să-mi muștruluiesc soldații?

— Aș putea sta câteva săptămâni, da.

A încuviințat, schițând un zâmbet fugar, apoi a zis:

— Mă întristează să aflu că s-a dus frumosul Avalon. Dar de-i adevărat, atunci înseamnă că și cel care m-a izgonit e mort la rându-i.

Și-a isprăvit paharul.

— Deci până și pentru demon a venit o vreme când n-a mai izbutit să se apere, a cugetat. Mă îmbărbătează gândul ăsta. Înseamnă că mai avem nădejde împotriva demonilor de pe aici.

— Iertare, am zis gândindu-mă că era un moment bun să intervin, dacă te referi la acel Corwin din Amber, află că n-a murit când s-a petrecut ce s-a petrecut în Avalon.

Paharul i s-a făcut țandări în pumn.

— Îl știi pe Corwin?

— Nu, dar am auzit de faptele sale, am răspuns. Acum câțiva ani, mi-a ieșit în cale unul dintre frații lui – un flăcău pe nume Brand. Mi-a spus de locul numit Amber și de o bătălie în care Corwin și un alt frate al său, pe nume Bleys, s-au pus în fruntea unei oști cu care l-au înfruntat pe fratele

lor Eric, ce cârmuia orașul. Bleys a căzut de pe muntele Kolvir, iar Corwin a fost luat prizonier. După încoronarea lui Eric, lui Corwin i-au scos ochii, apoi l-au întemnițat în beciurile de sub Amber, unde poate că se află și acum, dacă n-o fi murit de-atunci.

Fața lui Ganelon s-a albit la auzul vorbelor mele.

— Toate numele ce le-ai rostit – Brand, Bleys, Eric – le-am mai auzit și din gura lui, demult. Cu câtă vreme în urmă ai aflat de aceste lucruri?

— Cam cu patru ani în urmă.

— Merita o soartă mai bună.

— După tot ce ți-a făcut?

— Ehe, a zis Ganelon, am avut multă zăbavă să cuget la asta și nu-l iert, firește, pentru ce-a făcut. Era puternic – chiar mai puternic decât tine sau Lance – și iscusit. Putea să se arate, uneori, și plin de voioșie. Eric ar fi trebuit să-l omoare iute, nu în felul în care a făcut-o. Nu-i port pic de iubire, dar ura mi s-a mai domolit. Demonul merita o soartă mai bună, atâta tot.

Băiatul plecat s-a întors în odaie cu un coș de pâine. Cel care pregătea carnea a scos-o de pe țepușă și a pus-o pe o tavă, în mijlocul mesei.

Ganelon a arătat spre ea cu bărbia.

— Să ne ospătăm, a zis.

S-a ridicat și s-a așezat la masă.

M-am luat după el și, cât am mâncat, n-am vorbit prea mult.

După ce mi-am umplut bine burta, de mai să-mi crape, și-am trimis pe același drum încă un pahar din vinul un pic prea dulce, m-a luat căscatul. După al treilea, Ganelon a înjurat.

— Fir-ar să fie, Corey, oprește-te, că mă molipsești!

Și zicând acestea și-a înăbușit și el un căscat.

— Să ieșim la aer, a propus apoi.

Am pornit-o deci pe metereze, în lungul zidurilor, trecând de santinelele aflate de gardă. Luau poziție de drepti

și-l salutau pe Ganelon de îndată ce vedeau cine se apropie, iar el le răspundea și trecea mai departe. Am ajuns la un parapet cu creneluri unde ne-am oprit să ne odihnim, așezându-ne pe piatră, trăgând în piept aerul înserării, rece și umed, plin de izuri de pădure, și observând cum se înfățișau, una câte una, stelele pe cerul tot mai întunecat. Simțeam piatra rece sub mine. Departe, în zare, mi se părea că văd licărul mării. Am auzit o pasăre de noapte, de undeva mai jos de noi. Ganelon a scos la iveală o pipă și tutun dintr-o tașcă pe care-o avea la brâu. A umplut pipa și-a aprins-o. În scânteierea de lumină fața i-ar fi părut demonică dacă n-ar fi avut colțurile gurii lăsate și obrajii încremeniți într-un unghi care, alăturat nasului drept și ochilor mijiți, arăta întristare. Un diavol ar trebui să aibă un rânjel răutăcios, însă chipul său părea prea mohorât.

Am adulmecat fumul. După un timp a început să vorbească, mai întâi domol și foarte încet:

— Țin minte Avalonul. Nașterea nu mi-a fost lipsită de noblețe, însă virtutea n-a fost niciodată una dintre însușirile-mi de căpătâi. Mi-am tocat repede moștenirea și-am ieșit la drumul mare, să jefuiesc călători. M-am alăturat, apoi, unei cete de oameni ca mine. Când mi-am dat seama că sunt cel mai tare și mai potrivit să conducă, le-am devenit stăpân. Pe capetele noastre se puseseră recompense, iar al meu valora cel mai mult.

Vorbea mai repede acum, vocea i se făcuse mai caldă și felul în care își alegea vorbele era ca un ecou al aceluia trecut de poveste.

— Da, țin minte Avalonul, a zis, un loc de argint și de umbră, și de ape reci, unde stelele luceau precum focurile vii în noapte, iar pe timp de zi predomină mereu verdele proaspăt al primăverii. Tinerețe, iubire, frumusețe – pe toate le-am cunoscut în Avalon. Armăsari mândri, metal lucitor, buze moi, bere neagră. Onoare...

A scuturat din cap.

— Într-o bună zi, a urmat, când a început războiul pe acele meleaguri, domnitorul a oferit iertare deplină oricăror răufăcători care l-ar fi însoțit în lupta cu rebelii. Acesta era Corwin. M-am băgat în oastea lui și-am pornit-o în galop către câmpuri de luptă. Am ajuns ofițer, iar mai târziu, unul dintre sfetnicii săi. Am câștigat bătăliile și-am înăbușit răscoalele. Apoi Corwin a domnit în pace, iar eu am rămas la curtea sa. Au fost ani buni. Și iarăși la hotare au început hărțuiri, dar ieșeam mereu victorios. Se încredea în mine să-mi lase pe mână asemenea treburile. După care a oferit un ducat unui nobil mărunț, pe-a cărui față și-o dorea de soție, ca să-i ridice rangul. Ducatul acela îl dorisem eu, iar el adusesese adeseori vorba că într-o zi avea să-mi aparțină. M-am mâniat și, când am fost trimis iarăși să potolesc tulburările de la hotarul sudic, unde mereu câte ceva stătea să dea în clocot, l-am trădat. Mulți oameni de-ai mei au pierit și năvălitorii au pătruns pe pământurile noastre. Înainte să fie alungați, în luptă s-a aruncat Lord Corwin însuși. Năvălitorii veniseră în număr mare și am crezut că ne vor cuceri țărâmul. Însă Corwin, cu tacticile-i viclene, a ieșit din nou victorios. Eu am fugit, dar am fost prins și dus înaintea lui la judecată. L-am blestemat și l-am scuipat. Nu voiam să mă închin în fața lui. Uram și pământul pe care călca, iar un condamnat, când știe că-l paște pierirea, nu are de ce să n-o accepte cu fruntea sus. Corwin a zis că-mi va arăta milă totuși, pentru că-l slujisem bine în trecut. I-am spus să-și vâre milostenia undeva, apoi mi-am dat seama că mă lua în batjocură. A poruncit să mi se dea drumul și s-a apropiat de mine. Știam că mă poate ucide cu mâinile goale. Am încercat să lupt cu el, dar fără folos. M-a lovit o singură dată și-am căzut. Când mi-am venit în simțiri, eram legat de crupa calului său. Călărea în galop, aruncându-mi cuvinte de ocară. N-am răspuns la cele ce-mi spunea, însă știu că-am trecut prin ținuturi minunate și țărâmurile de coșmar, unul

dintre modurile în care am aflat despre puterile-i vrăjitoarești –, căci niciun călător din câți știu n-a trecut vreodată prin locurile pe care le-am văzut în acea zi. Apoi a rostit vorbele de izgonire, m-a lepădat în acest loc, mi-a întors spatele și-a pornit înapoi.

S-a oprit ca să-și aprindă iarăși pipa, care se stinsese, a pufăit un timp, după care și-a urmat istorisirea:

— Multe vânătași, cucuie, mușcăături și bătași am îndurat în acest loc, atât de la oameni, cât și de la fiare, abia izbutind să rămân în viață. Mă lăsase în cea mai mârșavă parte a tărâmului pe care ne găsim acum. Însă, într-o zi, mi s-a schimbat norocul. Un cavaler în armură mi-a poruncit să mă dau din drumul lui, să poată trece. Pe-atunci nu-mi mai păsa dacă trăiam sau muream, așa că l-am batjocorit, zicându-i fiu de târfă buboasă, și l-am îndemnat să se ducă dracului de pomană. M-a atacat, dar i-am prins lancea și i-am proptit vârful în pământ, reușind să-l dau jos de pe cal. I-am despicat un zâmbet pe sub bărbie cu propriu-i pumnal, alegându-mă astfel cu arme și cal. Apoi m-am apucat să le plătesc cu vârf și îndesat celor ce se purtaseră neomenește cu mine. Mi-am reluat vechiul meșteșug de tâlhar la drumul mare și-am câștigat o ceată nouă de tovarăși. Numărul ne-a sporit. Când am ajuns să fim sute, nevoile noastre au ajuns însemnate. Călăream până într-un orașel oarecare și-l luam în stăpânire. Oștenii locului se temeau de noi. Era și asta o viață bună, cu toate că nu la fel ca cea din Avalonul pe care nicidecum nu-l voi mai vedea. Toate hanurile de la răscruci au ajuns să se teamă de bubuitul copitelor cailor noștri, iar călătorii se scăpau în nădragi când ne auzeau că venim. Ha! Asta a ținut câțiva ani. Apoi corpuri mari de oaste au fost trimise după noi, să ne afle și să ne nimicească, însă mereu le-am scăpat sau i-am prins la înghesuială. Până când, într-o zi, a apărut întunecatul Cerc, fără ca cineva să-i știe seama.

A pufăit din pipă mai cu putere și a privit în zare.

— Mi s-a spus că a început ca un rotocol mic de ciuperci otrăvitoare, departe spre vest. În mijlocul său a fost găsită o copilă moartă, iar bărbatul care-a găsit-o – tatăl ei – a murit câteva zile mai târziu cutremurat de spasme. A ieșit zvonul că locul era blestemat. În lunile ce-au urmat a crescut iute, până ce-a ajuns să se întindă cale de-o leghe. Ierburile s-au înnegrit și-au început să lucească precum metalul, fără să moară însă. Copacii s-au strâmbat și frunzele li s-au făcut ca de cărbune. Se legănau fără de vânt și printre crengile lor zvâcneau și țâșneau lilieci. În amurg, se vedeau mișcând forme stranii – mereu înăuntrul Cercului, nu altminteri – și prin noapte se vedeau licăriri ca ale unor focuri mici. Cercul s-a tot mărit, iar cei ce locuiau prin preajma lui au fugit – cei mai mulți. Câțiva au rămas. Și s-a spus că cei rămași au făcut o înțelegere cu lucrurile necurate. Iar Cercul a tot sporit, întinzându-se precum undele într-un iaz în care azvârli o piatră. Tot mai mulți oameni vii au rămas înăuntrul său. Am vorbit cu aceștia, m-am luptat, i-am răpus. E de parcă ar avea în ei ceva mort. Vocile lor n-au adâncime și răsunet. Arareori li se citește ceva pe chip și-și poartă fețele ca pe niște măști ale morții. Au început să iasă puhoi din Cerc, prădalnici. Au ucis totul în cale. Au măcelărit fără măsură și-au pângărit locuri de rugăciune. La plecare le-au dat foc. Niciodată nu furau lucruri de argint. Apoi, după multe luni, alte fapte, nu doar oameni, au început să iasă la iveală – forme nefirești, precum pisicile diavolești pe care le-ai ucis. După aceea Cercul și-a domolit creșterea, aproape s-a oprit, de parcă ar fi ajuns la un fel de capăt. Însă din el au început să iasă tot soiul de creaturi – unele chiar pe timp de zi – pustiind totul în jur. După ce o zonă era pustiită, Cercul o cuprindea în raza lui. Și astfel a început să se mărească iar. Fostul rege, Uther, care îmi purta de mult sâmbetele, m-a uitat cu totul și și-a trimis ostașii să patruleze în jurul afuriseniei de Cerc. Începeam să-mi fac griji și eu, căci nu-mi plăcea

gândul de-a cădea, în somn, în ghearele vreunui vampir venit din iad. Am strâns de aceea o ceată, cincizeci și cinci de bărbați de-ai mei – cei care s-au oferit voluntari, fiindcă nu voiam lași – și-am pornit călare, într-o după-amiază, spre acel loc. Am întâlnit o hoardă de oameni cu fețe moarte arzând o capră de vie pe un altar de piatră și-am dat iama în ei, ucigând mulți. L-am prins pe unul, l-am legat de altar și l-am luat la întrebări. Ne-a spus că Cercul va crește până va acoperi pământul întreg, de la un ocean la altul. Și într-o zi se va închide de cealaltă parte a lumii. Și, dacă ținem la pielea noastră, am face mai bine să trecem de partea lor. Apoi unul dintre ai mei l-a înjunghiat și l-a ucis. A murit de-a binelea, căci pot să-mi dau seama când cineva e mort. Am făcut asta de multe ori. Însă, când sângele a stropit piatra, gura i s-a căscat și din ea a ieșit râsul cel mai răsunător pe care l-am auzit în viața mea. Era ca un tunet, bubuind peste noi. Apoi s-a ridicat, fără să răsuflă, și a început să ardă. Iar arzând, forma i s-a schimbat, până ce-a ajuns precum cea a caprei care ardea – doar că mai mare – acolo, pe altar. Dinspre ea s-a făcut auzită o voce și ne-a spus: „Fugiți, muritorilor! Însă nu veți putea nicicând să ieșiți din Cercul!” Și ce-am mai fugit, oho! Văzduhul s-a făcut negru de lilieci și alte lighioane. Am auzit bufnete de copite. Am gonit pe spinările cailor, cu săbiile în mâini, ucigând tot ce venea către noi. Erau pisici precum cele răpuse de tine, șerpi, dihănii țopăitoare și Dumnezeu mai știe ce. Cum ne apropiam de marginea Cercului, un detașament de gardă al regelui Uther ne-a văzut și ne-a sărit în ajutor. Doar șaisprezece dintre cei cincizeci și cinci cu care pornisem s-au mai întors. Și detașamentul de gardă a pierdut, poate, cam treizeci de ostași. Când au văzut cine-s, m-au luat pe sus și m-au dus la curte. Aici. Cândva ăsta a fost palatul lui Uther. I-am zis ce săvârșisem, ce văzusem și auzisem. A făcut același lucru pe care-l făcuse Corwin. Mi-a oferit iertarea deplină, mie și alor mei, dacă luptam de partea sa

împotriva Gardienilor Cercului. După ce trecusem prin ce trecusem, știam că lucrul ăla trebuia oprit. Așa c-am încuviințat. Apoi am căzut bolnav și mi s-a spus că am delirat trei zile întregi. Eram slab ca un copil după ce mi-am venit în fire și-am aflat că toți cei ce intraseră în Cerc pățiseră la fel. Trei muriseră. M-am dus să-mi văd oamenii rămași, le-am spus de înțelegerea cu regele și s-au învoit. Mai mulți au fost puși să vegheze întinderea Cercului. Însă nu putea fi stăvilit. A tot crescut în anii ce-au urmat. Am trecut prin multe hărțuieli cu lighioanele de-acolo. Am crescut în rang până ce-am ajuns mâna dreaptă a lui Uther, cum fusesem și-a lui Corwin cândva. Apoi hărțuielile au devenit mai mult decât hărțuieli. Din gura aceea de iad ieșeau cete tot mai numeroase. Am pierdut unele bătălii. Ne-au cucerit câteva avanposturi. După care într-o noapte o armată a ieșit la iveală – o ordie – alcătuită nu doar din oameni, ci din tot soiul de făpturi diavolești. Am dat piept, în acea noapte, cu cea mai puternică oaste cu care luptasem până atunci. Regele Uther însuși s-a aruncat în luptă – deși îl povățuisem altminteri – și a pierit, lăsând meleagurile fără cârmuitor. Am vrut ca Lancelot, căpitanul meu, să fie loțiitor, fiindcă-l știam bărbat cu mai multă noblețe decât mine... Și e ceva ciudat aici. Cunoscusem un Lancelot, întocmai ca el, în Avalon – doar că acesta nu mă cunoștea când ne-am întâlnit întâia oară aici. Uimitor peste poate... A refuzat cinstea asta, în orice caz, așa că locul mi-a revenit mie. Nu-mi place defel, dar iată-mă aici. Sunt, de-acum, trei ani de când le țin piept. Toată ființa mea îmi spune să fug mâncând pământul. Ce le datorez acestor oameni prăpădiți? Ce-mi pasă mie că blestematul de Cerc se lărgeste? Aș putea să trec marea către alte pământuri la care Cercul n-o să ajungă cât oi trăi eu și să uit de toată tăărășenia. Blestemăție! N-am vrut povara asta! Și-acum este a mea!

— De ce? l-am întrebat, și mi s-a părut că vocea îmi sună ciudat.

S-a lăsat tăcerea.

Și-a golit pipa. A umplut-o iar. A aprins-o și a pufăit.

Și-a urmat altă pauză.

— Nu știu, a zis apoi. Aș fi în stare să-njunghii un om în spate pentru o pereche de ciubote dacă le are și dacă-mi trebuie ca să-mi apăr picioarele de-ngheț. Odată am și făcut-o, de-aia știu c-aș fi în stare. Dar... asta e altceva. E-un lucru ce dăunează tuturor și-s singurul care poate să se pună stavilă. Fir-ar a dracului de treabă! Știu că într-o zi o să mă-ngroape aici, cum o să-i îngroape pe toți. Dar n-am încotro, trebuie să opresc urgia asta cât de multă vreme e cu putință.

Capul mi se limpezise de la aerul răcoros al nopții și asta îmi înviora, ca să zic așa, conștiința, deși îmi simțeam trupul încă îngreunat, ușor amorțit.

— N-ar putea să-i conducă Lance?

— Așa aș spune. E un bărbat curajos. Dar mai e o pricină. Cred că lighioana ce aducea cu o capră, cea care era pe altar, se cam teme de mine. M-am dus în mijlocul stăpânirii sale și mi-a zis că de-acolo n-o să mai ies viu, dar am ieșit. Am scăpat și de boala ce-a urmat. Știe că, de-atunci încolo, cu mine se luptă. Am fost victorioși în încheștarea aia sângeroasă când cu moartea lui Uther, apoi am mai întâlnit-o o dată, sub alt chip, și mă știa. Poate că și asta o ține acum departe.

— Ce chip?

— Arăta a om, însă cu coarne de țap și ochi roșii. Călare pe un armăsar bălțat. Ne-am luptat o vreme, însă vâltoarea bătăliei ne-a despărțit. Ceea ce-a fost un lucru bun, fiindcă era pe cale să mă înfrângă. A vorbit, în vreme ce ne încrușam săbiile, și i-am recunoscut vocea bubuitoare. Mi-a zis că-s netot și că nu-i nădejde de izbândă. Însă, în zori, câmpul de luptă ne aparținea și i-am împins înapoi în Cerc, ucigându-i în vreme ce fugeau. Călărețul de pe armăsarul bălțat a izbutit să scape. De atunci au mai fost atacuri, dar niciunul ca în noaptea aia. De-ar fi să părăsesc aceste

meleaguri, o altă hoardă asemănătoare – una care se pregătește chiar acum – va ieși la iveală. Lucrul acela, cumva, va ști de plecarea mea – cum a știut și că Lance îmi aducea vești noi despre trupele vrăjmașe din Cerc, trimițând acei Gardieni să-l distrugă la întoarcere. Te știe de-acum și pe tine și probabil că se-ntreabă unde vor duce toate astea. Se-ntreabă, cred, cine ești, de unde ai atâta putere. Voi zăbovi deci și mă voi lupta până la capăt. Trebuie. Nu-ntreba pentru ce. Nădăjduiesc numai că, până va veni ziua, voi afla măcar de ce se petrec lucrurile astea – de ce este Cercul acolo unde este.

Am simțit ceva vâjâindu-mi ușor pe lângă creștet. Am dat, iute, să mă feresc. Însă nu era nevoie. Nu era decât o pasăre. O pasăre albă. Mi s-a lăsat pe umărul stâng și-a rămas așa, ciripind. Am întins brațul și mi s-a suit pe încheietura mâinii. La picior avea legat un răvaș. L-am desfăcut, l-am citit, l-am făcut ghemotoc în pumn. Apoi am ridicat privirea, cătând departe, către lucruri invizibile din zare.

— Ce s-a întâmplat, Sir Corey? a întrebat Ganelon.

Mesajul acela, pe care-l trimisesem înaintea mea către destinație, scris de mâna-mi, transmis de o pasăre a dorinței mele, putea ajunge doar în locul ce trebuia să-mi fie următoarea oprire. Și nu era acesta locul pe care-l avusesem în gând. În orice caz, îmi citeam propriile prevestiri.

— Ce e? a întrebat. Ce-ai în palmă? Un răvaș?

Am încuviințat. I l-am întins. Nu puteam să-l azvârl pur și simplu, fiindcă mă văzuse citindu-l. Scria „Sosesc” și era iscălit de mine. Ganelon a tras din pipă și l-a citit în licărul tutunului aprins.

— Trăiește? Și va veni aici? a întrebat.

— Așa s-ar părea.

— Nespuse de ciudat. Nu pricep defel...

— Pare o făgăduială de ajutor, am zis și am făcut pasării semn să plece; a țipat de două ori, a dat un ocol pe deasupra și a dispărut.

Ganelon a clătinat din cap.

— Nu pricep...

— Calul de dar nu se caută la dinți, am zis. Abia reușești să stăvilești aceste lighioane.

— E drept. Poate că el le-ar putea distruge.

— Ori poate că-i doar o glumă. O glumă crudă.

A clătinat iarăși din cap.

— Nu, nu e felul lui. Mă-ntreb ce urmărește.

— O să-ți fie mai limpede după un somn bun, am sugerat eu.

— Oricum, n-am de ales, a zis înăbușindu-și un căscat.

Ne-am ridicat și am pornit înapoi. Ne-am zis noapte bună, apoi am coborât greoi în odaia mea și m-am prăvălit în somn.

Capitolul 2

Zori de zi. Iarăși chinuri și străfulgerări de durere.

Cineva îmi lăsase o mantie nouă, una cafenie, și am decis că era un lucru bun. Mai ales dacă mă mai îngrășam și Ganelon își amintea de culorile mele. Barba nu mi-am ras-o, fiindcă el mă cunoscuse mai puțin bărbos. M-am străduit să-mi preschimb vocea ori de câte ori era prin preajmă. Am ascuns-o pe Grayswindir sub pat.

În următoarea săptămână m-am extenuat fără milă. M-am chinuit, am asudat și m-am străduit până ce n-am mai simțit săgetări de durere și mușchii mi s-au întărit din nou. Cred că numai în săptămâna aceea am luat vreo șapte kilograme în greutate. Începeam, ușor-ușor, să mă simt cel ce fusesem cândva.

Țara în care mă găseam se numea Lorraine, și la fel se numea și fata. V-aș putea spune, de-aș avea chef să vă vând gogoși, că ne-am întâlnit pe pajiștea de lângă castel, ea la adunat de flori, iar eu ca să fac mișcare și să respir aer curat.

Cred că un termen politicos pentru ea ar fi fost „damă de companie“. Am cunoscut-o la sfârșitul unei zile trudnice, după multe exerciții cu sabia și buzduganul. Când am pus ochii pe ea, stătea într-o latură a curții, mai în spate, așteptându-l pe cel cu care avea să se întâlnească. Mi-a zâmbit și i-am zâmbit la rândul-mi, am dat din cap, i-am făcut cu ochiul și-am trecut mai departe. În următoarea zi i-am zis un „bună“ în trecere. Atâta tot.

Făceam ce făceam și mă tot întâlneam cu ea. Pe la sfârșitul celei de-a doua săptămâni, când durerile mă lăsaseră, când

îmi recăpătasem greutatea de nouăzeci de kilograme și mă și simțeam ca atare, am aranjat să fim împreună într-o seară. Eram conștient de ocupația ei și nu mă stânjenea. Însă, în acea noapte, n-am făcut ce fac de obicei un bărbat și o femeie. Nu.

În schimb, am stat de vorbă, apoi s-a întâmplat altceva.

Avea părul arămiu cu câteva șuvițe grizonante. Însă mi se părea că are sub treizeci de ani. Ochii îi erau foarte albaștri. Bărbia, un pic ascuțită. Dinții albi și regulați în gura-i mai mereu zâmbitoare. Vocea îi era cumva nazală, părul prea lung, machiajul prea gros încercând să acopere prea multă oboseală, pielea prea pistruiată, hainele prea stridente și strâmte. Însă o plăceam. Nu credeam să simt asta în seara când o chemasem la mine fiindcă, după cum ziceam, nu plănuisem defel să o plac.

N-aveam unde ne duce decât în odaia mea, așa că acolo am mers. Ajunsesem căpitan între timp și am profitat de rang pentru a cere să ni se aducă de mâncare în cameră, plus o sticlă de vin.

— Oamenii se tem de tine, a spus ea. Zic că nu ostenești niciodată.

— Ba ostenesc, crede-mă.

— Firește, a zis scuturându-și cosițele prea lungi și zâmbind. Nu ostenim cu toții?

— Așa aș socoti, am răspuns.

— Câți ani ai?

— Dar tu câți ani ai?

— Un domn n-ar întreba asta.

— Și nici o doamnă?

— Când ai venit, credeau că ai peste cincizeci.

— Și...?

— Acum nu-și mai dau seama. Patruzeci și cinci? Patruzeci?

— Nu, am zis.

— Nici nu credeam. Dar barba îi păcălește pe toți.

— Așa se-ntâmplă adesea cu bărbile.

— În fiecare zi ești parcă mai tânăr. Mai solid...

— Mulțam. Mi-e mult mai bine decât în ziua când am sosit.

— Sir Corey de Cabra, a zis. Unde-i Cabra? Ce e Cabra? M-ai lua și m-ai duce cu tine acolo, de te-aș ruga frumos?

— Ți-aș putea făgădui asta, dar ar însemna să te mint.

— Știu. Dar mi-ar plăcea s-o aud!

— Bine. O să te iau cu mine acolo.

— Ești atât de bun pe cât zic oamenii că ești?

— Mă tem că nu. Tu?

— Nu tocmai. Vrei să ne băgăm în pat acum?

— Nu, aș vrea să vorbim, mai degrabă. Ia un pahar cu vin.

— Mulțumesc... În sănătatea ta.

— Și într-a ta.

— Cum se face că ești un spadasin atât de bun?

— Am avut înclinație spre asta și profesori buni.

— ...Și l-ai cărat o cale atât de lungă pe Lance, și-ai ucis fiarele...

— Poveștile, cu cât le spui mai mult, cu atât devin mai gogonate.

— Dar te-am văzut eu însămi. Ești mai bun ca ceilalți. De-aia te-a numit Ganelon căpitan. Cunoaște soiul bun când îl vede. Am avut mulți prieteni spadasini și i-am urmărit cum se pregătesc de luptă. I-ai putea tăia bucățele pe toți. Și oamenii zic că ești instructor bun. Te plac, chiar dacă le e teamă de tine.

— De ce le-ar fi teamă? Fiindcă sunt puternic? Sunt mulți oameni cu tărie în brațe pe lume. Fiindcă pot rezista multă vreme c-o sabie în mână?

— Cred că e ceva supranatural.

Am pufnit în râs.

— Nu, sunt doar pe locul doi în toată lumea. Iertare... poate pe locul trei. Dar mă străduiesc.

— Cine-i mai bun ca tine?

— Eric din Amber, se prea poate.

- Cine-i el?
- O făptură supranaturală.
- E cel mai bun?
- Nu.
- Atunci cine?
- Benedict din Amber, dacă mai e în viață.
- Cât de ciudat poți să fii! Și de ce? Spune-mi, ești o făptură supranaturală?
- Să mai bem niște vin.
- O să mi se urce la cap.
- Bine, am zis și-am turnat.
- O să murim cu toții, a spus Lorraine.
- Într-un târziu.
- Vreau să spun că aici, curând, luptându-ne cu lucrul ăla.
- De ce spui asta?
- Prea e puternic.
- Atunci de ce mai zăbovești pe-aici?
- N-am încotro mă duce. De-aia întreb unde e Cabra.
- Și de-aia ai venit în seara asta la mine?
- Nu, am venit să văd ce fel de om ești.
- Sunt un luptător care a luat o pauză de la instrucție. Ești de prin preajmă de fel?
- Da. M-am născut în codru.
- Și de ce te-ai alăturat acestor oameni?
- De ce nu? Mai bine decât să am rahat de porc pe călcâie în fiecare zi.
- N-ai avut și tu un bărbat al tău? Mai stabil, adică?
- Ba da. A murit. El e cel care a găsit... Cercul Zânelor.
- Îmi pare rău.
- Mie nu. Se îmbăta ori de câte ori putea să-mprumute sau să fure destul, apoi venea acasă și mă bătea. M-am bucurat când l-am întâlnit pe Ganelon.
- Crezi deci că făpturile alea sunt prea puternice, c-o să ne înfrângă?

— Da.

— Se poate să ai dreptate, dar eu cred că greșești.

A ridicat din umeri.

— O să lupți de partea noastră?

— Mă tem că da.

— Nimeni nu știe asta sigur, altfel ar fi spus-o. Ar putea fi interesant. Mi-ar plăcea să văd cum te lupți cu omul-țap.

— De ce?

— Fiindcă pare să le fie conducător. Dacă l-ai răpune, am avea o șansă în plus. Și s-ar putea să reușești.

— Trebuie, am zis.

— Vreo pricină anume?

— Da.

— Una pe care-o ții doar pentru tine?

— Da.

— Mult noroc.

— Mulțam.

Și-a isprăvit vinul, așa că i-am mai turnat.

— Știi că el e o făptură supranaturală, a zis.

— Să schimbăm subiectul.

— Bine. Dar vrei să faci ceva pentru mine?

— Spune-mi ce dorești.

— Mâine pune-ți armura, apucă o lance, suie pe un cal și trânțește-l în colb pe ofițerul ăla fălos de cavalerie pe nume Harald.

— De ce?

— Săptămâna trecută m-a bătut, exact cum mă bătea și Jarl pe vremuri. Poți s-o faci?

— Da.

— Și ai vrea?

— De ce nu? Socotește-l deja trântit.

S-a apropiat și și-a lăsat capul pe pieptul meu.

— Te iubesc, a zis.

— Tâmpenii.

— Prea bine, atunci ce zici de „îmi place de tine“?

— Așa mai merge. Eu...

Și-n clipa aia am simțit un fior și-o pală rece de vânt mi-a trecut pe șira spinării. Am înțepenit, rezistând la ceea ce voia să-și croiască drum spre mine prin strădania de a-mi goli cu totul mintea.

Mă căuta cineva. Cineva din Casa Regală a Amberului, neîndoielnic, și folosea Atuul meu sau ceva foarte asemănător. N-aveam cum să confund senzația asta. Dacă era Eric, atunci avea mai multă îndrăzneală decât aș fi socotit, ființă aproape că-i prăjisem creierul ultima oară când luase legătura cu mine. Random nu putea fi, decât dacă scăpase din temniță, lucru de care mă îndoiam. Dacă erau Julian ori Caine, n-aveau decât să se ducă pe pustii. Bleys era probabil mort. Poate că și Benedict. Mai rămâneau Gerard, Brand și surorile noastre. Dintre aceștia toți, doar Gerard mi-ar fi voit, poate, binele. Nu m-am lăsat așadar descoperit. Mi-a luat cinci minute, poate, și când s-a sfârșit tremuram tot, asudat, iar Lorraine mă privea lung și ciudat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat. Nu te-ai îmbătat încă, și nici eu.

— E doar o stare pe care-o am câteodată, am zis. De la o boală de care m-am molipsit pe insule.

— Am văzut un chip, a spus. Poate că pe podea, poate că-n capul meu doar. Era un bătrân. Avea guler verde la veșmânt și aducea mult cu tine, doar că barba îi era sură.

Am plesnit-o.

— Minți! N-aveai cum să...

— Îți spun ce-am văzut și-atâta tot! Nu mă lovi! Nu știu ce-nseamnă asta! Cine era?

— Cred că tatăl meu. Dar cât de straniu...

— Ce s-a întâmplat? a repetat ea.

— A, crize, am zis. Câteodată am crizele astea și unii cred că-l văd pe tata pe pereți sau pe podea. Nu-ți face griji, nu te molipsești.

— Tâmpenii! Mă minți.

— Știu. Dar uită, rogu-te, totul.

— De ce aș face-o?

— Fiindcă îți place de mine, i-am răspuns. Mai știi? Și fiindcă o să-l arunc mâine pe Harald în praf pentru tine.

— E drept, a zis, în vreme ce începeam iarăși să tremur.

Mi-a adus o pătură de pe pat și mi-a așezat-o pe umeri.

Mi-a dat vin și l-am băut. A stat lângă mine, cu capul pe umărul meu, așa că am cuprins-o și eu cu brațul. Un vânt diavolesc s-a iscat și-am auzit răpăiala iute a ploii ce venise odată cu el. Mi s-a părut, o clipă, că bocănea cineva în obloane. Lorraine a scâncit ușor.

— Nu-mi place ce se petrece în noaptea asta, a zis.

— Mie nici atât. Du-te și zăvorăște ușa. Acum stă doar în clanță.

În vreme ce făcea asta, am mișcat jilțul, ca să stau cu fața spre singura fereastră din cameră. Am scos-o pe Grayswandir de sub pat și-am tras-o din teacă. Am stins apoi orice lumină din odaie, în afara unei singure lumânări, aflată pe masa din dreapta mea.

M-am așezat iar, cu sabia de-a latul genunchilor.

— Ce facem? a vrut Lorraine să știe, venind și așezându-se la stânga mea.

— Așteptăm.

— Ce?

— Nu sunt foarte sigur, dar pare o noapte numai bună pentru așteptat.

S-a cutremurat, scuturată de-un fior, și s-a dat mai aproape de mine.

— Știi ce, poate ar fi mai bine să pleci, am zis.

— Știu, dar mă tem să ies afară. Dacă rămân, o să mă poți apăra, așa-i?

Am clătinat din cap.

— Nu știu de-oi fi în stare să mă apăr nici pe mine însumi.

A atins sabia.

— Ce lamă frumoasă! N-am mai văzut una la fel.

— Nici nu mai este vreuna la fel, am zis și, de fiecare dată când mă mișcam nițel, lumina cădea un pic altfel pe ea, așa că părea la un moment dat acoperită cu o peliculă de sânge neomenesc, portocaliu, apoi, într-o clipă, o vedeam rece și albă ca neaua sau ca un sân de femeie, tremurându-mi ușurel în mână ori de câte ori mă scutura câte un fior.

Mă întrebam cum era cu puțință ca Lorraine să fi zărit ceva ce eu nu văzusem în timpul acelei încercări de comunicare. Nu și-ar fi putut imagina, pur și simplu, ceva care să amintească într-atât de adevărata mea casă.

— E ceva ciudat cu tine, am zis.

A tăcut cât a pâlpâit lumânarea de patru sau cinci ori, apoi a zis:

— Am o ușoară înclinație către clarviziune. Mama era mult mai pricepută decât mine. Lumea zice că bunica a fost vrăjitoare. Dar nu-mi stă mie gândul la din astea. Nu prea mult, adică. Sunt ani de când n-am mai făcut-o. Mereu am mai mult de pierdut decât de câștigat.

A tăcut iar, și-am întrebat-o:

— Ce vrei să spui?

— Am folosit o vrajă ca să-mi fac rost de primul meu bărbat și uite cu ce m-am ales. Dacă n-o făceam, mi-ar fi fost mult mai bine. Voiam o fiică drăgălașă și-am avut-o...

S-a oprit brusc și mi-am dat seama că plângea.

— Ce se-ntâmplă? Nu pricep...

— Credeam că știi, a zis. Nu, teamă mi-e că nu... Ea era fetița din Cercul Zânelor. Credeam că știi...

— Îmi pare rău.

— Aș vrea să nu fi avut puterea asta. N-o mai folosesc acum. Dar nu vrea să mă lase în pace. Încă îmi aduce vise și semne și niciodată nu sunt despre lucruri în privința cărora să pot face ceva. Aș vrea să se ducă pe pustii, să chinuiască pe altcineva în felul ăsta diavolesc!

— Asta n-o să se-ntâmples, Lorraine. Mă tem că s-a prins de tine.

— De unde știi?

— Am mai cunoscut și alte persoane ca tine, atâta tot.

— Ai și tu o înclinație ca asta, așa-i?

— Da.

— Și simți că e ceva afară acum, așa-i?

— Da.

— La fel și eu. Și știi ce face?

— Mă caută pe mine.

— Da, și eu simt același lucru. Dar de ce?

— Ca să-mi pună la încercare tăria, poate. Știe că mă aflu aici. Fiind un aliat nou al lui Ganelon, se-ntreabă poate ce reprezintă, cine sunt...

— Să fie chiar încornoratul, el însuși?

— Nu știu. Dar nu cred.

— De ce nu?

— Dacă sunt într-adevăr cel care-l va nimici, ar fi o neghiobie să vină după mine aici, în fortăreața dușmanului său, unde sunt înconjurat de puterea multora. Aș spune că mai degrabă mă caută unul dintre acoliții săi. Poate, cumva, asta voia fantoma tatei să-mi... nu știu. Dacă slujitorul ăsta mă găsește și-mi rostește numele, va ști ce pregătiri să facă. Dacă mă găsește și mă distruge, problema va fi rezolvată. Dacă-i nimicesc eu sluga, încornoratul se va afla cu un pas înaintea. De ce să-și riște, așadar, pielea mârșavă în etapa asta a jocului?

Am așteptat așa, în încăperea înveșmântată în umbră, în vreme ce lumânarea se scurta, arzând minutele.

— Ce-ai vrut să spui cu asta, că dacă te găsește și te numește? Te numește cum? m-a întrebat ea.

— Cel care aproape că n-a venit aici, am zis.

— Te gândești că te cunoaște, poate, de undeva?

— Se prea poate, am zis și s-a tras de lângă mine. Nu-ți fie frică, am adăugat. Nu-ți fac niciun rău.

— Mi-e frică, iar tu îmi vei face rău! Știu sigur! Dar te vreau! De ce te vreau?

— Habar n-am, am răspuns.

— E ceva acolo, acum! a zis părând nespus de agitată. E aproape! Foarte aproape! Ascultă! Ascultă!

— Taci! am exclamat în vreme ce un fior rece mi-a urcat pe spinare și mi s-a oprit, ca un nod înghețat, în gâtleej. Treci în cealaltă parte a odăii, după pat!

— Mă tem de întuneric.

— Fă-o sau te iau pe sus și te duc eu acolo. Aici o să-mi stai în cale.

Am auzit un fâlfâit greu, acoperind vuietul furtunii, apoi un scrâșnet pe piatra zidului; Lorraine s-a dus să se ascundă unde-i spuseseam.

Apoi m-am trezit că mă uit în doi ochi înfierbântați, roșii, care priveau și ei într-ai mei. Mi-am ferit iute privirea. Făptura aceea stătea pe pervazul de piatră al ferestrei și se holba la mine.

Avea cam doi metri înălțime și din frunte îi creșteau coarne mari, rămuroase. Era despuiat și carnea sa avea o nuanță cenușie, uniformă. Nu părea să aibă sex, avea însă aripi sure, lucioase, care se lungeau și se înălțau în juru-i, pierzându-se în noapte. Ținea în mâna dreaptă o sabie scurtă și grea, pe care se vedeau rune gravate. Cu mâna stângă se agățase de gratii.

— Intră și plătește cu viața, am zis cu voce tare, ridicând vârful lui Grayswandir în direcția pieptului său.

A hohotit scurt. A rămas acolo, hlizindu-se și chicotind sfidător. Încă o dată a încercat să-mi întâlnească privirea, însă nu i-am dat voie. Dacă se uita prea mult în ochii mei, ar fi știut cine sunt, cum știuse și acea pisică diavolească.

Când a vorbit, a fost de parcă un oboi ar fi suflat cuvintele.

— Nu ești tu cel pe care-l caut, a zis, fiindcă ești mai împuținat și mai bătrân. Dar sabia... ar putea fi a lui. Cine ești?

— Tu cine ești? am întrebat la rându-mi.

— Strygalldwir mi-e numele. Invocă-l în vrajă și-ți voi mânca inima și ficații.

— Să-l invoc? Nici nu-l pot pronunța măcar, iar ciroza mea ți-ar provoca indigestie. Pleacă de-aici.

— Cine ești? a repetat.

— *Misli, gammi gra'dil, Strygalldwir*, am zis, făcându-l să sară ca ars.

— Încerci să mă alungi c-o vrajă așa de simplă? a întrebat proptindu-se iar în fereastră. Nu sunt unul dintre cei slabi.

— Mi s-a părut că erai un pic agitat.

— Cine ești? a întrebat iar.

— Nu-i treaba ta, băiețăș. Haide, buburuză, zboară la căsuța ta...

— De patru ori te pot întreba și de patru ori poți refuza până să am dreptul să intru și să te răpun. Cine ești?

— Nu, am zis ridicându-mă. Vino încoace să te pârllesc!

A smuls grilajul ca pe nimica, iar vântul care l-a însoțit când a sărit în odaie a stins lumânarea.

M-am repezit spre el și au sărit scântei când Grayswandir s-a izbit în sabia cu rune demonică. Ne-am ciocnit, apoi m-am retras cu un salt. Ochii mi se obișnuiseră cu penumbra, așa că lipsa luminii nu mă făcea orb. Și dihania vedea destul de bine. Era mai puternică decât un om, dar și eu sunt la fel. Ne-am dat târcoale prin odaie. Simțeam o pală de vânt înghețat și, când am trecut iarăși pe lângă geam, pe față mi-au căzut picuri reci. Întâia oară când am tăiat lighioana – o despicătură lungă pe piept – a rămas tăcută, deși pe marginile rănii dansau flăcărui minuscule. A doua oară – pe braț – a răcnit, blestemându-mă.

— În seara asta îți voi suge măduva din oase! a zis. O să ți le golesc și-o să le fac fluiere. Și când cânta-voi la ele, spiritul ți se va chirci în chinuri fără de trup!

— Îmi place cum arzi, am răspuns.

A ezitat pentru o fracțiune de secundă și am avut ocazia pe care o așteptam.

Am dat în lături sabia întunecată și am împuns cu precizie, la perfecție. Îi țintisem inima. Lama sabiei mele l-a străpuns dintr-o parte într-alta.

A urlat ca o fiară, însă nu s-a prăbușit. Grayswandir mi-a fost smulsă din mână și prin încăpere au izbucnit flăcări. A făcut un pas spre mine; am apucat un scăunel și l-am ridicat între noi.

— Nu-mi port inima unde o au oamenii, a zis creatura.

Apoi a dat să mă izbească, însă i-am blocat lovitura cu scaunul și, cu unul dintre picioarele scaunului, am nimerit diavolul în ochi. Am aruncat scaunul în lături și, pășind înainte, i-am apucat încheietura mâinii drepte și i-am răscut-o. I-am izbit cotul cu muchia palmei, cât de tare am putut. S-a auzit un trosnet puternic și sabia cu rune a căzut pe jos zăngănind. Apoi pumnul său stâng m-a lovit în față și m-a doborât.

A sărit să ridice sabia și atunci i-am apucat glezna și am smucit-o.

Și-a pierdut echilibrul și-a căzut pe spate, iar eu m-am înălțat iute peste el și i-am înhățat beregata. Mi-am întors capul într-o parte, aplecându-l spre umăr, cu bărbia în piept, fiindcă dădeasă-mi sfâșie fața cu ghearele de la mâna stângă.

În vreme ce-mi spoream strânsoarea letală, ochii lui i-au căutat pe ai mei și de data asta nu i-am mai ocolit. Am simțit un șoc ușor în ceafă, dându-mi seama că amândoi știam ce știam.

— Tu! a izbutit să icnească înainte să-l sugrum de-a binelea și viața să-i părăsească ochii roșii.

M-am ridicat în picioare, am pus un picior pe cadavru-i nemernic și am tras-o pe Grayswandir din pieptul său.

Făptura a izbucnit în flăcări când sabia i-a ieșit din piept și carnea i-a ars până ce n-a mai rămas decât o urmă pârlolită pe podea.

Apoi Lorraine a ieșit de unde se ascunsese, am cuprins-o cu brațul și m-a rugat s-o duc înapoi în odaia ei și în pat. I-am îndeplinit dorința și n-am făcut altceva decât să ne-ntindem pe pat împreună și să stăm așa până ce ea, plânsă, a adormit. Așa am cunoscut-o pe Lorraine.

Mai târziu, Lance, Ganelon și cu mine ne-am suit pe cai și-am urcat pe-un deal înalt, cu soarele dimineții încălzindu-ne spinările, și ne-am făcut privirea roată. Ce-am văzut confirma ceea ce crezusem.

Arăta aidoma cu codrii blestemați ce acopereau valea de la sud de Amber.

„O, tată al meu! Ce-am făcut oare?” mi-am zis în sinea mea, însă fără alt răspuns decât întunecatul Cerc ce era mai jos de mine, întinzându-se cât vedeai cu ochii.

Prin viziera coifului am privit pământurile – pârjolite parcă, pustii și duhnind a putreziciune. Stăteam, în ultima vreme, cu capul ascuns sub coif. Ostașii socoteau asta o toamnă, însă rangul îmi dădea dreptul să fiu excentric. Îl purtam de mai bine de două săptămâni deja, de când luptasem cu Strygalldwir. Mi-l pusesem în următoarea dimineață, înainte să-l dobor pe Harald, după cum îi promisesem lui Lorraine și-am decis, acum că îmi recăpătasem puterile și trupul de altădată, că era mai bine să-mi țin fața acoperită.

Cântăream din nou undeva la nouăzeci de kilograme și mă simțeam iarăși ca odinioară. Dacă puteam ajuta la curățirea acestei țări numită Lorraine, știam că urma să am ocazia, cel puțin, de a încerca ceea ce-mi doream mai mult, ba poate chiar să și reușesc.

— Asta este, așadar, am zis. Nu văd trupe adunându-se.

— Cred că va trebui să călărim către nord, a spus Lance, și neîndoielnic îi vom zări după ce se lasă bezna.

— Cât de departe spre nord?

— Trei sau patru leghe. Nu stau locului defel.

Călăream de două zile ca să ajungem la Cerc. Dădusem răm peste o patrulă de dimineață și aflaserăm că trupele

din interiorul său erau instruite noapte de noapte. Făceau diverse manevre, apoi dispăreau – undeva în adâncuri – la venirea dimineții. Nori negri de furtună, aflasem, se roteau neîncetat deasupra Cercului, însă furtuna nu se pornea nicicând.

— Să mâncăm aici și-apoi să pornim către nord? am întrebat.

— De ce nu? a zis Ganelon. Sunt hămesit și timp avem destul.

Am descălecat și ne-am înfruptat cu carne uscată, stropită cu băutură din ploști.

— Eu tot nu înțeleg mesajul ăla, a zis Ganelon după ce-a râgâit, s-a bătut cu palma peste stomac și și-a aprins pipa. Ne va sta el alături în băătălia din urmă sau nu? Unde se află dacă vrea să ne fie de ajutor? Ziua înfruntării se apropie rapid.

— Poți să uiți de el, am zis, probabil c-a fost vreo glumă.

— Nu pot, fir-ar ea de afurisenie! Ceva e foarte ciudat cu toată povestea asta!

— Despre ce vorbiți? a întrebat Lance, făcându-mă să-mi dau seama că Ganelon nu-i spusese.

— Fostul meu suveran, Lordul Corwin, a trimis un mesaj cu o pasăre, spunând că vine. Îl crezusem mort, dar a trimis mesajul ăla, l-a lămurit Ganelon. Nu știu încă ce înseamnă asta.

— Corwin? a zis Lance făcându-mă să-mi țin răsuflarea. Corwin din Amber?

— Da, Amber și Avalon.

— Uită de răvașul ăla.

— Pentru ce?

— E om lipsit de cinste, iar făgăduielile sale nu înseamnă nimic.

— Îl cunoști?

— Am auzit de el. Acum multă vreme a domnit pe aceste pământuri. Nu mai ții minte istorisirile cu stăpânul-demon?

Sunt unul și același. Acest Corwin a fost în zilele de dinaintea zilelor mele. A făcut bine să lase tronul și să fugă când prea mulți i s-au ridicat împotriva.

Nu era adevărat! Sau era?

Amberul lasă o infinitate de Umbre, iar Avalonul meu lăsase și el multe de-ale sale, datorită prezenței mele acolo. Puteam să fiu cunoscut pe multe pământuri pe care nu le străbătusem nicicând, fiindcă Umbre de-ale mele le umblaseră, imitându-mi imperfect faptele și gândurile.

— Nu, a rostit Ganelon, nu plec niciodată urechea la basme vechi. Mă întreb dacă e cu putință să fie același om cel care-a cârmuit acolo. E interesant.

— Foarte, am încuviințat ca să-i cânt în strună. Dar dacă a domnit cu atâta vreme în urmă, se prea poate ca acum să fie mort ori împovărat de ani.

— Era vrăjitor, a zis Lance.

— Cel pe care l-am cunoscut eu sigur era, fiindcă m-a izgonit de pe un pământ pe care nu-l mai pot găsi nici călătorii cei mai destoinici.

— N-ai mai adus vorba despre asta, a spus Lance. Cum s-a întâmplat?

— Nu te privește, i-a răspuns Ganelon, iar Lance a tăcut iar.

Mi-am scos la iveală pipa – căpătasem una cu două zile în urmă – și la fel a făcut și Lance. Era de lut și fumul îți venea fierbinte și iute în gură. Am aprins pipele și ne-am pus să le fumăm.

— Ei bine, a făcut un lucru isteț, a zis Ganelon. Să uităm de asta.

N-aveam, firește, cum să uităm, însă după aceea am evitat subiectul.

Dacă n-ar fi fost întunericul dimprejur, popasul nostru ar fi fost plăcut și odihnitor. M-am simțit, deodată, apropiat de cei doi. Voiam să zic ceva, însă nu-mi veneau vorbele potrivite.

Ganelon a rupt tăcerea, aducând iarăși vorba despre misiunea noastră prezentă.

— Vrei să-i ataci înainte să te atace ei? a întrebat.

— Așa e, am răspuns. Vreau să duc lupta pe teritoriul lor.

— Chiar asta e năpasta, că e teritoriul lor, a zis. Îl cunosc mai bine decât noi și cine știe ce puteri vor putea să invoce acolo?

— Ucide-l pe încornorat și-or să se prăbușească cu toții, am spus.

— Poate, ori poate nu. Tu ai putea să izbutești, a zis Ganelon. Eu unul, dacă nu cumva am noroc, nu cred c-aș reuși. E prea mârșav ca să moară cu ușurință. Și, cu toate că mă socot la fel de vârtos cum eram cu câțiva ani în urmă, s-ar putea să mă păcălesc singur. Poate că m-am înmuiat. N-am vrut niciodată slujba asta afurisită, în care să stau în casă!

— Știu, am zis.

— Știu, a zis și Lance.

— Lance, a spus Ganelon, să facem oare cum ne sfătuiește prietenul nostru? Să atacăm?

Ar fi putut ridica din umeri, evitând să răspundă limpede. N-a făcut-o.

— Da, a răspuns apoi. Ultima oară aproape că ne-au copleșit. Aproape ca-n noaptea când a murit regele Uther. Dacă nu-i atacăm acum, simt că data viitoare o să ne înfrângă. N-o să le fie ușor, firește, și-o să le facem pagube însemnate. Cred însă c-ar izbuti. Să vedem acum ce-i de văzut și să facem planuri de bătălie.

— Prea bine, a spus și Ganelon. Și eu sunt sătul de atâta așteptare. Spune-mi iarăși asta după ce ne întoarcem și așa se va face.

Am făcut, deci, după cum stabiliserăm.

Am înaintat spre nord, ne-am suit pe dealuri și ne-am ascuns, iar de-acolo am privit Cercul. I-am văzut ținându-și slujbele diavolești și muștruluindu-și oștirile. Erau cam patru

mii de-ai lor, din câte mi-am dat seama. Noi aveam cu totul vreo două mii cinci sute de ostași. Dar de partea lor mai erau și creaturi zburătoare, săltătoare și târătoare ce scoteau zgomote în noapte. Însă inimile noastre erau tari.

Îmi trebuiau doar câteva minute singur cu căpetenia lor și totul ar fi fost, într-un fel ori altul, hotărât. Întreaga poveste. Nu le puteam spune asta tovarășilor mei, însă era adevărat.

Fiindcă, vedeți voi, eram în parte vinovat de ce se petrecea aici. Eu făcusem asta și mie mi se cădea acum s-o desfac dacă puteam.

Și mă temeam că n-o să fiu în stare.

Într-o izbucnire de emoție, cuprins de mânie, groază și durere, dezlănțuisem năpasta aceea și se reflecta acum în fiecare pământ existent. Astfel este blestemul de sânge al unui prinț din Amber.

I-am privit o noapte întreagă pe Gardienii Cercului, iar în zori am plecat.

Cu hotărârea de a ataca!

Am străbătut întreg drumul înapoi și nu ne-a urmărit nimic. Ne-am pus pe plănuit de îndată ce-am ajuns la fortăreață. Ostașii noștri erau gata – poate chiar prea plini de zel – așa că am decis să lovim în două săptămâni.

În pat, cu Lorraine, i-am povestit toate astea, socotind că trebuia să știe. Aveam puterea s-o trimit în Umbră, chiar în acea noapte, dacă voia. Dar n-a vrut.

— Voi sta cu tine, a spus ea.

— Bine.

Nu i-am zis însă că simțeam că totul stă în mâinile mele, pentru că aveam sentimentul că o știa deja și că, dintr-un motiv necunoscut, se încredea în mine. Eu nu m-aș fi încrezut, dar era treaba ei.

— Știi cum ar putea să se sfârșească lucrurile, am zis.

— Știu, a spus și am știut că știe și n-am mai vorbit despre asta.

Ne-am îndreptat atenția către alte subiecte, apoi am adormit.

Dimineață mi-a zis că a visat ceva.

— Despre ce? am întrebat.

— Despre bătălia ce va să vină. Vă văd pe tine și pe cel cu coarne încleștați în luptă.

— Cine câștigă?

— Nu știu. Însă, cât dormeai, am făcut ceva ce s-ar putea să te ajute.

— Aș vrea să n-o fi făcut. Pot să am grijă de mine însumi.

— Apoi mi-am visat moartea.

— Lasă-mă să te duc într-un loc pe care-l știu.

— Nu, locul meu e aici, a spus ea.

— Nu pretind că îmi aparții, dar te pot apăra de orice vei fi visat. Îmi stă în putere, crede-mă.

— Te cred, cum să nu, dar nu vreau să merg.

— Neghioabă afurisită!

— Lasă-mă să rămân.

— Cum vrei... Uite, te-aș putea trimite chiar și la Căbra...

— Nu.

— Neroadă afurisită!

— Știu. Te iubesc.

— ...și mai ești și prostuță. Se zice „îmi place de tine”.

Ai uitat?

— Tu n-ai decât să spui cum vrei.

— Du-te naibii!

A plâns încetișor până și-a găsit iarăși alinarea în brațele mele.

Asta era Lorraine.

Capitolul 3

Am stat să cuget, într-o dimineață, la toate câte se petrecuseră până atunci. M-am gândit la frații și la surorile mele ca și cum ar fi fost cărți de joc, lucru care știam că-i greșit. Gândul m-a purtat înapoi la bălălia pentru Amber, înapoi la Modelul străbătut în Rebma și înapoi la acea seară cu Moire, care acum putea, la fel de bine, să fie a lui Eric. M-am gândit, în dimineața aceea, la Bleys și la Random, la Deirdre, Caine, Gerard și Eric. Era dimineața bătăliei, firește, și ne instalaserăm tabăra pe dealurile de lângă Cerc. Ne atacaseră de câteva ori pe drum, însă fuseseră raiduri scurte și rapide. De fiecare dată i-am împrăștiat pe atacatori și ne-am continuat marșul. Când am ajuns în zona asupra căreia ne hotărâserăm, ne-am ridicat tabăra acolo, am stabilit străji și ne-am pus la somn. Am dormit nederanjați. M-am trezit întrebându-mă dacă frații și surorile mele se gândeau la mine în același chip în care mă gândeam și eu la ei. Era cu adevărat un gând trist.

Singur într-o poieniță, cu coiful umplut cu apă și săpun, mi-am ras barba. M-am îmbrăcat apoi, încet, în culorile mele. Eram din nou tare ca piatra, întunecat ca pământul și negru în cerul gurii.

Astăzi avea să fie ziua cea mare. Mi-am tras coiful pe cap, mi-am îmbrăcat armura, mi-am strâns cingătoarea și am atârnat-o pe Grayswandir la șold. Mi-am legat apoi la gât mantia cu un trandafir de argint și am fost descoperit de un trimis ce venise să-mi spună că totul era pregătit.

Am sărutat-o pe Lorraine, care insistase să mă însoțească. Am suit apoi pe cal, un murg pe nume Stea, și-am pornit către linia frontului.

I-am întâlnit acolo pe Ganelon și pe Lance, care mi-au zis că sunt gata.

Mi-am chemat ofițerii și le-am dat ordine. Au salutat, s-au întors și s-au depărtat.

— Curând, a zis Lance aprinzându-și pipa.

— Ce-ți face brațul?

— E bine acum, după smucitura de ieri. Perfect.

Am deschis viziera și mi-am aprins și eu pipa.

— Te-ai bărbierit, a băgat de seamă Lance. Nu mi te pot închipui fără barbă.

— Așa se potrivește coiful mai bine, am răspuns.

— Fie ca soarta să ne suradă tuturor, a zis Ganelon.

— Nu-mi pasă de zei, dar dacă vreunuia-i pasă de noi, e binevenit să ni se alăture.

— Nu există decât un Dumnezeu, a zis Lance. Mă rog să fie de partea noastră.

— Amin, a zis Ganelon aprinzându-și pipa. Pentru ziua de azi.

— Va fi ziua victoriei, a adăugat Lance.

— Da, am încuviințat, simt că așa va fi.

Soarele își făcea apariția pe cerul de răsărit și ridica în stoluri păsările dimineții. Ne-am golit pipele după ce-am isprăvit și le-am vârat la cingători. Ne-am legat apoi cheotorile armurilor și Ganelon a zis:

— Să pornim, așadar.

Ofițerii se întorceau să-mi raporteze. Brigăzile mele erau gata.

Am coborât coama dealului și am strâns rândurile în afara Cercului. Înăuntrul său nu se ghicea nicio mișcare și nu se vedea niciun vrăjmaș.

— Oare ce-o face Corwin? m-a întrebat Ganelon.

— E cu noi, am răspuns și m-a privit ciudat, părând să bage de seamă trandafirul cheotorii mele pentru întâia oară, apoi a plecat brusc capul.

— Lance, a zis după ce trupele s-au așezat pe poziții. Dă porunca!

Iar Lance a tras sabia. Strigătul său, „Înainte!” a răsunat în rândurile noastre.

Am mers mai bine de cinci sute de metri prin Cerc fără să se întâmple nimic. În avangardă erau cinci sute de călăreți. A apărut o cavalerie întunecată și ne-am înfruntat. După cinci minute s-au împrăștiat, iar noi am călărit mai departe. Apoi am auzit tunetul.

S-au stârnit fulgere și a început ploaia.

Furtuna începuse într-un final.

Un șir subțire de pedestrași, sulțișai mai ales, ni s-a pus în cale, așteptând cu stoicism. Poate c-am mirosit cu toții capcana, dar ne-am năpustit asupra lor. După care cavaleria lor ne-a izbit în flancuri.

Ne-am întors către ei și lupta a început cu adevărat. A durat poate douăzeci de minute, timp în care am rezistat și-am așteptat să sosească corpul principal de oștire. După care am pornit mai departe, cei două sute de călăreți rămași...

Oameni. Oameni ucideam, oameni ne ucideau – cu fețe sure, mohorâte. Voiam mai mult. Ceva mai mult...

Făpturile inumane aveau o problemă semi-metafizică în logistică. Câte dintre ele se puteau direcționa prin această Poartă? Nu eram sigur. Dar aveam să aflu curând...

Am urcat un delușor și-am văzut că înainte și dedesubt se găsea o citadelă întunecată.

Am ridicat sabia.

Au atacat în vreme ce coboram.

Au suierat, au croncănit și au fâlfâit. Asta însemna, pentru mine, că rămâneau fără oameni. Grayswandir a devenit o flăcără în mâna mea, un trăsnet, un scaun electric portabil. Le ucideam de cum soseau și ardeau murind. În dreapta mea, l-am văzut pe Lance făcând în jurul lui un prăpăd aidoma, îngânând totodată ceva. Rugăciuni pentru morți, fără îndoială. În stânga, Ganelon era un vârtej de lovituri și-un inel de foc îl urma în spatele cozii calului. Printre flăcări citadela se înfățișa uriașă.

Cei o sută rămași dintre ai noștri s-au năpustit înainte vijelios, ucigând fără preget monștrii dezgustători.

Am ajuns la porți și ne-a întâmpinat o trupă de infanterie alcătuită din oameni și fiare. Am atacat.

Erau mai mulți decât noi, însă n-aveam de ales. Poate că o luaserăm prea mult înaintea infanteriei noastre. Însă nu socoteam că-i așa. Timpul mi se părea, acum, de-o importanță crucială.

— Trebuie să trec! Am răcnit. E înăuntru!

— Al meu e! a zis Lance.

— Sunteți amândoi bineveniți să-l răpuneți! a zis Ganelon împărțind lovituri în jur. Treceți când puteți! Sunt lângă voi!

Am ucis și-am ucis fără preget, apoi sorții s-au întors în favoarea lor. Făpturile acelea urâte, mai mult ori mai puțin umane, puneau presiune pe noi. Eram înconjurați, apărându-ne din toate părțile, când într-un sfârșit a ajuns și trudită noastră infanterie și a început să facă prăpăd. Am încercat iar să ajungem la poartă și de data asta am reușit toți cei patruzeci sau cincizeci de oameni călare care mai rămăseserăm.

Am izbutit să ne facem loc înăuntru, în curte, unde se găseau alte trupe ce așteptau să fie răpuse.

Nu mai eram decât vreo zece, când am ajuns la intrarea turnului întunecat. Un ultim batalion de gardă ni s-a pus în cale.

— Du-te! a strigat Ganelon în vreme ce săream de pe cai și ne aruncam asupra dușmanilor.

— Du-te! a strigat și Lance.

Cred că se refereau amândoi la mine, sau unul la celălalt.

Am socotit că pe mine mă îndemnaseră, m-am desprins de șirul alor noștri și-am luat-o la goană pe scări în sus.

Acolo trebuia să fie, în turnul cel mai înalt, știam sigur. Trebuia să-l înfrunt și să-l înfrâng. Nu știam dacă voi fi în stare, dar trebuia să încerc fiindcă, de fapt, pentru el venisem. Și eu fusesem cel care-l adusesese aici.

Am ajuns la o uşă grea de lemn la capătul de sus al scărilor. Am încercat s-o deschid, dar era bine ferecată de cealaltă parte. Am izbit cu piciorul cât de tare am putut şi uşa a căzut înăuntru cu un bufnet.

L-am văzut la o fereastră, o formă umană în armură uşoară, cu cap de ȧap peste umerii voinici.

Am trecut pragul şi m-am oprit.

Întorsese capul să se uite la uşa căzută şi-acum îmi căuta ochii prin vizieră.

— Om muritor, ai ajuns prea departe, a spus. Eşti muritor, aşa e? a întrebat şi, deodată, în mână i-a apărut o sabie.

— Întreabă-l pe Strygalldwir, am zis.

— Tu eşti cel ce l-a răpus. Te-a numit?

— Poate.

Pe trepte, în spatele meu, se auzeau paşi. M-am dat la o parte din uşă. În încăpere a dat buzna Ganelon.

— Stai! am strigat eu şi s-a oprit.

S-a întors spre mine.

— Aceasta e făptura, a spus el. Ce-i?

— E păcatul meu contra unui lucru pe care-l iubesc, am răspuns. Ȧine-te deoparte. E-al meu.

— Din partea mea ai toată libertatea, a zis el şi a rămas pe loc, nemişcat.

— Ai grăit adevărul? a întrebat creatura.

— Află singur, am spus şi-am sărit spre ea.

Însă n-a stat să încrucişeze spada cu mine. A făcut, în schimb, ceva ce orice spadasin muritor ar fi socotit o negliobie.

A aruncat cu sabia în direcţia mea, o lovitură directă, ca un fulger. Şi sunetul trecerii ei a fost ca un bubuit de tunet. Furtuna de-afară a răspuns şi ea, asurzitor.

Cu Grayswandir, am parat lovitura ca şi cum ar fi fost una oarecare. Sabia lui s-a înfipt în podea şi a izbucnit în flăcări. Un fulger de-afară a răspuns.

Pentru o clipă, lumina a fost atât de puternică, încât m-a orbit ca un bliț, și chiar în clipa aceea făptura a sărit la mine.

Mi-a apucat mâinile, dându-mi-le în lături, și cu coarnele a izbit o dată, de două, de trei ori în viziera mea.

Mi-am încordat și eu puterile, iar strânsoarea a început să slăbească.

Am scăpat sabia și, cu un ultim brânci, am izbutit să evadez din prinsoarea sa ca o menghină.

Însă, în clipa aceea, ni s-au întâlnit ochii.

Ne-am îmbrâncit și amândoi am fost împinși în spate.

— Domn al Amberului, a zis făptura atunci, pentru ce mi te pui împotriva? Tu ne-ai dat cale liberă pe-aici...

— Regret fapta-mi necugetată și caut s-o repar.

— Prea târziu... și asta nu e tocmai locul pentru așa ceva.

A împuns iarăși spre mine cu coarnele, așa de iute că mi-a trecut prin gardă. Am fost trântit de perete. Viteza lui era letală.

A ridicat brațul, închipuind un semn, și-am avut o viziune a Curților Haosului – una care mi-a făcut părul măciucă și mi-a trimis un fior înghețat în suflet, fiindcă acum știam ce făcusem.

— Vezi? a rostit făptura. Ne-ai dat Poarta. Ajută-ne acum și îți vom înapoia ce este al tău.

Pentru o clipă m-am simțit tentat. Era cu puțință ca, dacă îl ajutam, să facă după cum promisesese.

Însă ar fi rămas o veșnică amenințare. Am fi fost aliați de-o clipă și curând ne-am fi aruncat unul la beregata celui-lalt după ce căpătam ce doream – iar forțele întunecate ar fi devenit mult mai puternice atunci. Totuși, dacă orașul ar fi fost al meu...

— Te învoiești? s-a auzit întrebarea pe un ton ascuțit, aproape ca un behăit.

M-am gândit la Umbre și la locurile de dincolo de Umbră...

Am întins mâna, ușurel, și mi-am desfăcut catarama coifului.

Și l-am azvârlit către el, exact când creatura părea să se fi relaxat. Cred că și Ganelon făcuse un pas înainte, gata să intervină.

M-am năpustit prin odaie și l-am împins în perete pe omul-țap.

— Nu! am urlat.

Mâinile sale omenești mi s-au încleștat în gât în aceeași clipită în care mâinile mele au înhățat grumazul lui.

Am strâns cu toată puterea și am răsucit. Cred că și el a făcut la fel.

Am auzit ceva rupându-se, ca un băț uscat, și m-am întrebat al cui gât se rupsesse. Al meu cu siguranță mă durea.

Am deschis ochii și-am văzut cerul. Eram lungit pe spate, pe o pătură.

— Mă tem că va trăi, a zis Ganelon și-am întors încet capul către locul de unde-i auzisem vocea.

Stătea pe marginea păturii, cu sabia pe genunchi. Lorraine era lângă el.

— Ce se petrece? am întrebat.

— Am ieșit victorioși. Ți-ai ținut promisiunea. Când ai ucis acea făptură, s-a sfârșit totul. Dușmanii au căzut fără simțire și lighioanele au luat foc.

— Bine.

— Și stau aici, acum, întrebându-mă de ce nu te mai urăsc.

— Și-ai ajuns la vreo concluzie?

— Nu, nu tocmai. Poate fiindcă semănăm atât de mult. Nu știu.

I-am zâmbit lui Lorraine.

— Mă bucur că nu stai bine cu profețiile. Lupta s-a sfârșit și ești încă vie.

— Moartea a început deja, a zis fără să-mi răspundă la zâmbet.

— Cum așa?

— Încă se spun povești despre cum Stăpânul Corwin a pus să-mi fie ucis bunicul – rupt în bucăți de cai în piață – fiindcă ar fi condus una dintre primele răscoale împotriva-i.

— N-am fost eu, am zis, ci una dintre Umbrele mele.

Însă a scuturat din cap, zicând:

— Corwin din Amber, eu sunt ceea ce sunt.

Și, cu astea, s-a ridicat și a plecat.

— Ce-a fost acolo? a întrebat Ganelon, nebăgându-i în seamă plecarea. Ce-a fost făptura aceea din turn?

— O faptă a mea, am răspuns, una dintre acele lucruri care s-au dezlănțuit când am blestemat Amberul. Am deschis calea pentru ce se află dincolo de Umbre, îngăduindu-i intrarea în lumea adevărată. Creaturile astea urmează cele mai simple căi și caută să ajungă prin Umbre către Amber. Calea, aici, a fost Cercul. Altundeva ar putea să fie altă abominație. Le-am închis drumul pe aici. Puteți râsufla ușurați.

— De-aia ai venit?

— Nu, am zis. Nu tocmai. Nu făceam decât să trec spre Avalon când am dat peste Lance. Nu-l puteam lăsa acolo să moară și, după ce l-am adus la tine, am hotărât să-mi fac de lucru cu această plăsmuire a mea.

— Avalon? Ai mințit deci când ai spus c-a fost nimicit? Am clătinat din cap.

— Nu tocmai. Avalonul nostru a căzut, dar în Umbră îi pot găsi iarăși asemănarea.

— Ia-mă cu tine.

— Ești nebun?

— Nu, aș vrea să mai privesc odată meleagurile unde m-am născut, oricât ar fi de primejdios.

— Nu mă duc să-mi fac sălaș acolo, ci să mă pregătesc de bătălie. Există în Avalon o pulbere roz pe care-o folosesc giuvaergiii. Am aprins odată în Amber o asemenea pulbere. Mă duc să fac rost de ea și să construiesc puști cu care să asediez iarăși Amberul și să-mi capăt tronul.

— Și ce va fi cu lucrurile alea de dincolo de Umbră de care ai adus aminte?

— Mă ocup mai apoi de ele. Dacă pierd, or să devină problema lui Eric.

— Ziceai că te-a orbit și te-a azvârlit în temniță.

— Așa-i. Mi-au crescut alți ochi. Am scăpat.

— Ești un demon.

— Mi s-a spus asta adeseori. Nu mai tăgăduiesc.

— Mă iei cu tine?

— Dacă într-adevăr vrei să vii. Dar va fi altfel decât Avalonul pe care ți-l amintești tu.

— În Amber!

— Chiar ești nebun!

— Nu. De mult îmi doresc să văd cu ochii mei orașul ăsta de poveste. După ce voi vedea încă o dată Avalonul, aș vrea să mă îndrept către ceva nou. Nu ți-am fost un general bun?

— Ba da.

— Atunci învață-mă despre acele lucruri pe care le numești puști și-ți voi sta alături în cea mai măreață dintre bătălii. Nu mai am mulți ani buni înainte, știu asta. Ia-mă cu tine.

— S-ar putea ca ciolanele să ți se albească la poalele Kolvirului, lângă ale mele.

— Ce bătălie are sorții siguri? Îmi voi încerca norocul.

— Dacă asta ți-e voia, mă poți însoți.

— Îți mulțumesc, stăpâne.

Am poposit acolo peste noapte și, dimineața, ne-am întors la fortăreață. Apoi am întrebat despre Lorraine. Am aflat că fugise cu unul dintre foștii ei iubiți, un ofițer pe nume Melkin. Deși se mâniase, mă apăsă faptul că nu-mi dăduse ocazia să-i explic lucruri despre care nu cunoștea decât zvonuri. Am decis să mă duc după ei.

Am încălecat pe Stea, mi-am îndreptat gâtul înțepenit în direcția spre care se presupunea c-o porniseră și am plecat

pe urmele lor. N-o puteam învinui. Nu fusesem primit la fortăreață cum ar fi fost primit vreun altul dacă l-ar fi răpus pe omul-țap. Poveștile despre Corwin al lor le stăruiau încă în amintire și era, în toate, socotit demon. Cei cu care trăisem și luptasem alături se uitau acum la mine cu priviri în care se oglindea mai mult decât frica – priviri furișe însă, fiindcă își fereau iute ochii ori și-i îndreptau spre altceva. Se temeau, poate, că vreau să rămân și să domnesc iarăși peste ei. Poate că se simțiseră ușurați cu toții, în afară de Ganelon, când o pornisem la drum. Ganelon, cred, se temea că n-o să mă întorc după el, așa cum promisesem. De aceea se și oferise să mă însoțească. Însă era o faptă pe care trebuia s-o săvârșesc singur.

Lorraine ajunsese să însemne ceva pentru mine, am fost surprins să descopăr asta, și mă simțeam întristat de ce făcuse. Simțeam că-mi e datorare să mă asculte pentru ultima oară înainte să iasă cu totul din viața mea. Apoi, dacă încă dorea să rămână cu căpitanul ei muritor, le-aș fi dat binecuvântarea. Dacă nu, mi-am dat seama că voiam să o țin lângă mine. Plecarea spre frumosul Avalon avea să fie întârziată atâta cât îmi trebuia ca să aflu dacă povestea se sfârșea ori avea să continue.

Am mers la trap pe potecă și în copaci păsările cântau despre mine. Ziua era strălucitoare, cerul senin, albastru, verdele copacilor pașnic, fiindcă tărâmul fusese mântuit de năpastă. Simțeam în suflet un pic de bucurie pentru că lecuisem măcar o mică parte din putreziciunea pe care o făptuisem. Rău? La naiba, am făcut mai mult decât majoritatea oamenilor de pe lume, însă pe undeva mă alesesem și cu o conștiință și-o lăsam acum să se bucure de unul dintre rarele-i momente de mulțumire. Odată ce-aș fi cârmuit în Amber, puteam să-i permit mai mult spațiu de desfășurare, așa socoteam. Ha!

Mă îndreptam către nord, iar pământurile îmi erau necunoscute. Am urmat un drumeag cu însemne limpezi, care

purta urmele a doi călăreți ce trecuseră pe-acolo de curând. M-am ținut ziua întreagă după urmele acelea, până târziu în noapte, descălecând adesea ca să cercetez drumul. În cele din urmă am simțit că ochii îmi joacă prea multe feste, așa că am găsit o văioagă – la câteva sute de metri în stânga potecii – și-am rămas peste noapte acolo. Și durerile pe care încă le simțeam în grumaz m-au făcut, neîndoielnic, să-l visez pe încornorat și să re trăiesc lupta aceea. „Ajută-ne acum și îți vom reda ce este al tău” zisese. În momentul acela m-am trezit brusc, cu un blestem pe buze.

Când zorii palizi au început să lumineze cerul, am urcat pe cal și mi-am urmat drumul. Noaptea fusese friguroasă și dimineața, pe calea mea către nord, era încă rece. Ierburile scânteiau parcă sub un strat de promoroacă subțire și mantia, pe care-o folosisem ca să dorm pe ea, era umedă.

Pe la amiază însă, în lume se mai întorsese puțină căldură. Urmele erau mai proaspete: îi ajungeam din urmă.

Când am găsit-o, am sărit de pe cal și am alergat către locul unde stătea întinsă, sub o tufă de trandafiri fără flori, ai cărei ghimpi îi zgâriaseră obrazul și umărul. Era moartă, dar nu de mult, fiindcă sângele încă nu i se uscaseră pe piept, unde pătrunsese sabia, și încă era caldă.

N-aveam pietre cu care-i să-i fac o movilă funerară, așa că am scobit cu Grayswandir în pământul ierbos și am pus-o acolo, să se odihnească. Îi luase brățărilor, inelele și pieptenii bătuți cu pietre, adică tot ce avea ea pe acest pământ. A trebuit să-i închid ochii înainte s-o acopăr cu mantia, iar mâna a început să-mi tremure și privirea mi s-a încețoșat. Mi-a luat vreme lungă.

Am pornit apoi mai departe și n-a durat mult până să-l ajung din urmă, deși călărea grăbit de parcă l-ar fi urmărit Diavolul însuși. Și așa și era. N-am rostit nicio vorbă când l-am dat jos de pe cal și nici nu mi-am folosit sabia, deși el a scos-o pe a lui din teacă. I-am urcat trupul schilodit într-un stejar înalt și, când m-am uitat în urmă, era negru de păsări venite să se-nfrupte.

I-am pus la loc inelele, brățările și pieptenii înainte să-i astup groapa, și asta a fost Lorraine. Tot ce fusese ori voise să fie dusesese aici și asta este istoria întreagă a felului în care ne-am întâlnit și ne-am despărțit, eu și Lorraine, pe un meleag numit Lorraine. Și aidoma-mi este și viața, cred, fiindcă un prinț din Amber este parte și părtaș la toată putreziciunea din lume și de aceea, ori de câte ori vorbesc despre conștiința-mi, altceva dinăuntru meu trebuie să scoată un „Ha!” de batjocură. Am, de-aș fi adus la judecata multor lumi, mâinile înroșite de sânge. Sunt parte a răutății ce sălășluiește în lume și în Umbre. Uneori îmi place să mă socot un rău care există pentru a se pune împotriva altor rele. Oriunde găsesc oameni ca Melkin îi răpun și, în Ziua Cea Mare despre care vorbesc profeții, fără să creadă în ea cu adevărat, în ziua aceea în care lumea va fi curățită pe deplin de rău, atunci mă voi prăvăli și eu în beznă, bolborosind blesteme. Poate chiar mai curând, socot acum. În fine... până va veni vremea, nici nu-mi voi spăla mâinile de sânge și nici nu-mi voi lăsa brațele să-mi atârne din umeri fără să mă folosesc de ele.

Am întors calul și am pornit înapoi spre Fortăreața lui Ganelon, care știa, dar care n-avea nicicând să înțeleagă.

Capitolul 4

Ganelon și cu mine am călărit, la trap și la galop, pe căile sălbatice și stranii ce duceau către Avalon, pe drumuri de vis și coșmar, pe sub arama soarelui și insulele fierbinți și albe ale nopții, până ce s-au preschimbat în cioburi de aur și diamante, iar luna a pornit să înoate ca o lebădă. Am mers prin verdele primăvăratic, am traversat un râu spumegând și-un șir de munți, apoi noaptea ne-a acoperit cu chiciură. Am slobozit o săgeată a dorinței mele în miezul de noapte și s-a aprins sus, deasupra noastră, urmându-și ca o stea căzătoare drumul arzător către nord. Singurul dragon pe care l-am întâlnit era beteag și a fugit șchiopătând să se ascundă, pârlind cu răsuflarea-i margaretele, gâfâind și icnind. Stoluri de păsări argintii ne arătau drumul, iar voci cristaline ne îngâneau vorbele, din lacuri, când treceam pe lângă ele. Am început să cânt și, după un timp, mi s-a alăturat și Ganelon. Călătoream de-o săptămână, iar pământul, cerul și vânturile îmi spuneau că de-acum ne apropiem de Avalon.

Am poposit într-un codru lângă un lac; soarele a alunecat după stânci, ziua a murit și s-a stins. Am intrat să mă îmbăiez, lăsându-l pe Ganelon să așeze cele trebuincioase popasului. Apa era rece și înviorătoare. M-am bălăcit acolo mult timp.

Pe urmă mi s-a părut că aud niște țipete, însă nu puteam fi sigur. Era un codru cu voci ciudate, așa că n-am fost îngrijorat peste măsură. Însă m-am îmbrăcat iute și m-am grăbit să mă întorc la tabăra noastră.

Apropiindu-mă, l-am auzit iarăși: un vaiet, o implorare. Când m-am apropiat și mai mult, mi-am dat seama că cineva purta o conversație.

Am intrat în micul luminiș pe care-l aleseserăm pentru popas. Așternuturile pentru noapte erau întinse și se făcuseră pregătiri pentru un foc de tabără.

Ganelon stătea ghemuit pe vine în spatele unui stejar. Bărbatul care țipase atârna de o creangă.

Era tânăr, cu părul deschis la culoare și cu pielea albă. Altceva era greu de spus dintr-o privire. E destul de greu, am descoperit din experiență, să capeți o primă impresie clară asupra trăsăturilor și dimensiunilor cuiva atunci când atârna cu capul în jos la un metru de pământ.

Mâinile îi fuseseră legate la spate și spânzura la capătul unei funii înnodate peste glezna dreaptă.

Vorbea – în fraze scurte, rapide, răspunzând întrebărilor lui Ganelon – iar fața îi era umedă de salivă și sudoare. Nu atârna doar, ci se și legăna înainte și înapoi. Pe un obraz avea o vânătăie și stropi de sânge pe piepții cămășii.

M-am oprit și m-am abținut o clipă să intervin, mulțumindu-mă să privesc. Ganelon nu l-ar fi agățat astfel fără niciun motiv, așa că nu m-a cuprins imediat mila pentru flăcăul acela. Orice îl făcuse pe Ganelon să-l ia la interogatoriu într-un asemenea fel m-ar fi interesat și pe mine, știam sigur. Mă mai interesa și ce avea să-mi arate interogatoriul despre Ganelon, care-mi era acum un fel de aliat. Pe lângă asta, câteva minute în plus de atârnat cu capul în jos nu puteau face cine știe ce rău...

Când trupul a încetat să se bălăngăne, Ganelon l-a împins în piept pe flăcău cu vârful sabiei, ușor, făcându-l să se penduleze iar în curmei. I-a străpuns un pic pielea, făcând să apară altă pată roșie. Băiatul a țipat. Îmi dădeam seama, după ten, că era tinerel. Ganelon a întins sabia, ținându-i vârful la o palmă dincoace de locul unde ar fi ajuns gâtul băiatului balansându-se înapoi. În ultimul moment, și-a

retras sabia, hlizindu-se, în vreme ce băiatul se chircea, țipând „Rogu-te!”

- Restul, a zis Ganelon. Spune-mi tot.
- Asta-i tot! Altceva nu știu!
- De ce nu?
- Au trecut repede pe lângă mine, n-am putut să văd!
- De ce nu i-ai urmărit?
- Erau călare, iar eu pe jos.
- De ce nu te-ai ținut pe jos după ei?
- Eram buimac.
- Buimac? Ai fost fricos! Ai dezertat!
- Nu.

Ganelon a întins iarăși lama și iarăși a tras-o înapoi în ultima clipă.

- Nu! a țipat tânărul.

Ganelon a repetat mișcarea.

- Da! a răcnit băiatul. Mi-era frică!
- Și-ai fugit?
- Da, și-am tot fugit! De atunci tot fug...
- Și nu mai știi ce s-a petrecut apoi?
- Nu.
- Minți! a zis apropiind iarăși sabia.

Atunci am intrat în scenă.

- Ganelon! l-am strigat.

Mi-a aruncat o privire scurtă și a rânjit, coborând sabia. Băiatul mi-a căutat privirea.

- Ce avem noi aici? am întrebat.
- Ha! a făcut Ganelon lovindu-l cu palma peste coapsă pe tânăr și făcându-l să scoată un țipăt. Un hoț, un dezertor, dar cu o poveste interesantă.

- Atunci dă-l jos și să-i aud istorisirea.

Ganelon a tăiat curmeiul cu o mișcare a sabiei. Băiatul a căzut la pământ și a început să se smiorcăie.

— L-am prins încercând să ne fure merindele și m-am gândit să-l întreb despre zona asta, a zis Ganelon. Vine din Avalon, și-n mare grabă chiar.

— Cum adică?

— A fost pedestraș într-o bătălie ce s-a purtat aici acum două nopți. În timpul luptei s-a speriat și a dezertat.

Tânărul a dat să bâiguie că nu-i așa, dar Ganelon l-a lovit cu piciorul.

— Tăcere! Acum spun eu povestea, cum mi-ai spus-o tu mie.

Băiatul a dat înapoi ca un rac și m-a privit cu ochii măriți, rugători.

— Bătălie? Cine se lupta? am întrebat, iar Ganelon a zâmbit sumbru.

— Sună cumva familiar, a răspuns. Forțele Avalonului erau încheștate în ceea ce pare să fi fost cea mai mare, poate ultima bătălie dintr-un șir lung de înfruntări cu făpturi nu tocmai firești.

— Așa?

L-am cercetat pe băiat și a plecat privirea, însă înainte să și-o ferească am văzut spaima în ochii lui.

— ...femei, a continuat Ganelon. Iele albe sosite din vreun colț al iadului, frumoase și reci. Cu arme și armuri. Păr lung, blond. Ochi ca de gheață. Călare pe armăsari albi, ce suflă foc și se hrănesc cu carne de om, au ieșit noaptea din văgăunile unor peșteri din munți, pe care un cutremur le-a deschis acum câțiva ani. Au dat năvală, luând cu ele bărbați tineri ca prizonieri, ucigându-i pe toți ceilalți. Mulți dintre aceștia au apărut apoi ca pedestrași fără suflet, urmându-și stăpânele călărețe. Aduce mult cu ce știm noi despre Cerc.

— Însă mulți dintre aceia trăiau când au fost eliberați, am zis. Nu păreau fără suflet, ci așa cum am fost și eu odată – fără memorie. Mi se pare straniu, am continuat, că n-au astupat aceste grote în timpul zilei, de vreme ce călărețele nu apar decât noaptea.

— Dezertorul mi-a spus c-au încercat s-o facă, dar că mereu ieșeau din nou la iveală după un timp, și mai puternice încă.

Băiatul era cenușiu la față, însă a încuviințat când i-am aruncat o privire întrebătoare.

— Generalul lor, pe care îl numește Protectorul, le-a alungat de multe ori, a continuat Ganelon. Ba chiar și-a petrecut o noapte cu căpetenia lor, o târfă albicioasă pe nume Lintra – de vorbă sau în dezmăț, nu-mi e limpede. Însă fără folos. Năvălirile au continuat și forțele ei au devenit mai puternice. Protectorul a decis până la urmă să atace cu toate puterile, nădăduind să le distrugă pe deplin. În timpul acelei bătălii a șters-o nevolnicul ăsta și tocmai de-aia nu știe care-i sfârșitul poveștii, a zis arătând spre băiat cu spada.

— Așa a fost? l-am întrebat pe băiat.

El și-a mutat privirea de la vârful armei la mine, m-a privit o clipă în ochi și a schițat din cap un gest de încuviințare.

— Interesant, i-am zis lui Ganelon. Foarte. Am senzația că problema lor e legată de cea pe care tocmai am rezolvat-o noi. Aș vrea să știu cum s-a sfârșit lupta lor.

Ganelon a dat din cap aprobator și a apucat mai bine mânerul sabiei.

— Bine, dacă am isprăvit cu el de-acum... a zis.

— Stai. Presupun că de mâncare a încercat să fure?

— Da.

— Eliberează-i mâinile. Să-i dăm să mănânce.

— Dar a încercat să ne fure.

— N-ai zis tu că odată ai ucis un om pentru o pereche de cizme?

— Da, dar a fost altceva.

— Cum așa?

— Eu am scăpat.

M-a umflat râsul. Am izbucnit în hohote pe care nu le mai puteam opri. Ganelon a părut iritat, apoi perplex. După care a început și el să râdă.

Băiatul se uita la noi ca și cum eram nebuni de legat.

— Prea bine, a zis într-un târziu Ganelon, prea bine.

S-a aplecat, l-a răsucit pe băiat spre el cu un singur brânci și i-a tăiat funia ce-i lega încheieturile.

— Haide, flăcău, îți aduc ceva de-ale gurii, a zis și, ducându-se către proviziile noastre, a desfăcut desagii cu merinde.

Băiatul s-a ridicat și-a pornit-o cătinel, șchiopătând, în urma lui. A înhățat hrana ce i s-a dat și-a început să se îndoaie zgomotos, fără să-și ia ochii de la Ganelon. Informațiile pe care le primiserăm, dacă erau corecte, mă puneau în fața unor complicații, cea mai importantă fiind că mi-ar fi fost mai greu, probabil, să obțin ce-mi doream pe niște pământuri devastate de război. Îmi întăreau totodată temerile în privința naturii și a întinderii modelului distructiv.

L-am ajutat pe Ganelon să ațâțe un foc mic.

— Cum ne afectează asta planurile? a întrebat.

Nu prea aveam de ales. Toate Umbrele din preajma a ceea ce-mi doream ar fi avut aceleași necazuri. Puteam să mă îndrept către una în care nu se dădeau asemenea bătălii, însă aș fi ajuns la locul greșit. Ceea ce-mi doream n-ar fi fost de găsit acolo. Dacă închipuiuri ale iadului se tot iveau pe drumul-dorință pe care-l străbăteam prin Umbră, erau legate de natura dorinței însăși și trebuiau înfruntate, într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu. N-aveam cum să evit asta. Așa mergea jocul și nu mă puteam plânge, fiindcă eu stabilisem regulile.

— Mergem mai departe, am zis. Este locul dorinței mele.

Tânărul a slobozit un țipăt scurt, apoi – simțindu-se poate îndatorat pentru că-l împiedicaseram pe Ganelon să-i găurească pielea – m-a avertizat:

— Nu te duce în Avalon, domnia ta. Nu-i nimic acolo din ce-ai putea să poftești! Vei cădea răpus!

I-am zâmbit, mulțumindu-i. Ganelon a pufnit în râs, zicând:

— Hai să-l luăm cu noi, să stea înaintea judecății pentru dezertare.

Auzind asta, băiatul a sărit în picioare și-a rupt-o la fugă.

Râzând încă, Ganelon a tras pumnalul de la centură și-a ridicat brațul, gata să-l arunce. L-am lovit peste mână și i l-am abătut de la țintă. Tânărul a dispărut în codru, în vreme ce Ganelon continua să râdă. Și-a recuperat pumnalul de unde-i căzuse, zicând:

— Ar fi trebuit să mă lași să-l ucid, domnia ta.

— Am hotărât că nu.

A ridicat din umeri.

— Dacă se-ntoarce și ne taie beregatele la noapte, s-ar putea să-ți schimbi părerea.

— Se prea poate. Însă n-are s-o facă, știi doar.

A ridicat iarăși din umeri, străpungând cu țepușa o bucată de carne și perpelind-o deasupra flăcărilor.

— Ei, războiul l-a învățat că fuga-i sănătoasă, a recunoscut tovarășul meu. Poate c-o să ne mai trezim de dimineață.

A mușcat și-a început să mestece. Mi s-a părut o idee bună și am luat și eu o bucată.

Mult mai târziu, m-am trezit dintr-un somn tulbure și mi-am ridicat privirea spre stele printre frunzele copacilor. Nu-mi mai ieșea din minte, ca un semn rău-prevestitor, ce spusese băiatul. Și abia peste multă vreme am putut iarăși să adorm.

Dimineață am acoperit urmele focului și-am pornit la drum. Am intrat în munți în acea după-amiază și i-am străbătut cu totul a doua zi. Se mai vedeau urme ale altor călători ce trecuseră nu demult pe-acolo, însă n-am întâlnit pe nimeni.

Am trecut, după încă o zi, pe lângă felurite ferme și sălașuri, însă n-am oprit nicăieri. Hotărâsem să nu urmez traseul sălbatic, demonic pe care-l luasem când îl exilasem pe Ganelon. Era mai scurt, însă știam că nu i-ar fi fost deloc pe plac. Voisem timp ca să stau pe gânduri, cu toate că n-ar fi fost nevoie de-o cale atât de lungă. Însă, lungă cum fusese, calea se apropia de final. Am ajuns la cerul din Amber în acea după-amiază și l-am admirat în

tăcere. Iar codrii prin care umblam călare ar fi putut prea bine să fie Pădurea din Arden. Însă fără tânguiri de corn, fără Julian, fără Zori-de-Zi, fără copoi ai furtunii care să ne hăituiască, așa cum fusese în Arden la ultima mea trecere. Se auzeau doar cântecul păsărilor de pe ramurile copacilor groși, chițăitul unei veverițe, lătratul unei vulpi, vuietul unei cascade și, pe pajiștile umbroase, se vedea puzderie de flori roz și albastre.

Adierea de după-amiază a vântului era blândă și răco-roasă; și, mângâiat de briză, n-am fost pregătit pentru șirul de morminte proaspete de lângă drumeag care ne-a apărut după o cotitură. Alături se găsea o vale mică și îngustă, cu iarba culcată la pământ și pământul răscolit. Ne-am oprit un pic, dar fără să aflăm mai mult decât ce se vedea.

Am trecut pe lângă un loc asemănător, ceva mai încolo, și pe lângă niște crânguri pârjolite. Deja drumul era bine bătucit de trecerea multor oameni și animale. Se simțea când și când iz de cenușă; am trecut în grabă de leșul pe jumătate mâncat al unui cal, deja putrezit bine.

Cerul din Amber nu mă mai înviora, cu toate că, după asta, drumul a fost liber mult timp.

Ziua trăgea către seară și pădurea se rărise mult când Ganelon a băgat de seamă fum spre sud-est.

Am apucat pe prima cărare lăturalnică ce părea să ducă într-acolo, deși se abătea întrucâtva de la calea dreaptă spre Avalon. Era greu să evaluezi depărtarea, însă ne dădeam seama că n-am fi putut ajunge acolo decât după căderea nopții.

— Armata lor o fi încă în tabără? s-a întrebat Ganelon.

— Sau poate cea a cuceritorilor.

A clătinat din cap, cu mâna pe garda sabiei.

Către amurg, am părăsit cărarea pentru a urma până la izvor susurul unei ape. Era un pârau limpede și curat care-și croise drum din munți și încă purta în el ceva din răcoarea lor. M-am scăldat acolo, scurtându-mi barba și

scuturându-mi de pe veșminte praful călătoriei. Dacă tot ne apropiam de capătul drumului, dorința îmi era să mă înfățișez cât mai arătos cu putință. Iar Ganelon, ținându-mi hangul, și-a stropit fața cu apă și și-a suflat nasul cu zgomot.

Pe mal, clipind din ochii limpeziți către ceruri, am văzut luna decupându-se clară, deslușită. Era pentru prima oară când se întâmpla asta. Mi s-a tăiat suflarea și-am rămas așa, uitându-mă țintă. Apoi am cercetat cerul căutând primele stele, am privit către marginile norilor, către munții din zare și către cei mai depărtați copaci. Apoi am privit iarăși luna, care se menținea la fel de limpede. Vederea îmi revenise pe deplin.

Ganelon a pășit în spate auzindu-mă cum râd, fără să întrebe care-i pricina.

Oprindu-mi impulsul de-a începe să cânt, m-am urcat iarăși în șa, apucând-o din nou pe drumeag. Umbrele s-au adâncit odată cu înaintarea noastră, iar stelele au înflorit printre ramurile de deasupra. Am tras în piept văzduhul nopții, l-am ținut așa o clipă și l-am dat afară. Eram din nou eu însumi și-mi plăcea asta.

Ganelon a venit lângă mine și a zis cu voce joasă:

— O să fie străjeri, fără-ndoială.

— Da.

— Atunci n-am face mai bine să părăsim cărarea?

— Nu, aș prefera să nu pară că mă furișez. Nu-mi pasă dacă sosim cu însoțitori ori ba. Suntem doi călători ca oricare alții.

— S-ar putea să ne întrebe de motivul călătoriei noastre.

— Să fim, atunci, mercenari care au auzit că se dau lupte pe meleagurile astea și-și caută stăpân.

— Da, aducem a lefegii, e drept. Să sperăm că vor zăbovi îndeajuns ca să bage de seamă.

— Dacă nu ne pot zări prea bine, vom fi ținte greu de nimerit.

— E drept, dar gândul ăsta nu mă liniștește întru totul.

Am ascultat bufnetul înfundat al copitelor pe cărare. Drumul nu era drept. A cotit, s-a curbat și a șerpuit o vreme, apoi a început să urce. Pe măsură ce dealul devenea tot mai abrupt, copacii se răreau.

Am ajuns așa pe coama unui deal, apoi pe un platou deschis. Înaintând, ni s-a înfățișat deodată o priveliște ce se întindea pe mulți kilometri. Am tras de hățuri, oprindu-ne pe o muchie abruptă din care se făcea apoi, după zece sau cincisprezece metri de povârniș, o pantă mai blândă pe unde, coborând, ajungeai într-o câmpie mare, aflată la mai bine de un kilometru, dincolo de care se zărea o zonă deluroasă, cu pâlcuri de pădure. Câmpia era presărată cu focuri de tabără și în centrul ei se vedeau corturi. Mulți cai pășteau prin preajmă și am estimat numărul celor așezați la focuri ori care umblau prin tabără la câteva sute. Ganelon a oftat.

— Par, cel puțin, oameni ca toți oamenii, a zis.

— Da.

— Iar dacă-s soldați în toată legea, probabil că ne-au și observat deja. Locul ăsta e prea bun pentru observație ca să nu aibă vreo santinelă.

— Așa e.

Am auzit, apoi, un zgomot în spate. Am dat să ne-ntoarcem, exact în clipa în care o voce, în apropiere, a rostit „Nicio mișcare!” Am întors, totuși, capul și am văzut patru bărbați. Doi își ațintiseră arbaletele asupra noastră, alții aveau săbiile în mâini. Unul dintre aceștia a făcut doi pași către noi.

— Jos de pe cai! a poruncit. Încoace! Încetișor!

Ne-am dat jos și ne-am întors spre el, ținându-ne mâinile departe de săbii.

— Cine sunteți? De unde veniți? a întrebat.

— Suntem mercenari din Lorraine, am răspuns. Am auzit că se dau lupte în zonă și căutăm de lucru. Ne îndreptăm spre tabăra aia din vale. E a voastră, nădăduiesc?

— ...Și de-aș spune că nu, că suntem iscoadele unei armate pe cale să năvălească acolo?

Am ridicat din umeri.

— Dacă așa stau lucrurile, este armata voastră interesată să tocmească doi oameni?

A scuipat.

— Protectorul n-are nevoie de alde voi, a zis. Dincotro veniți?

— Dinspre est, am răspuns.

— Ați întâlnit vreo piedică în ultima vreme?

— Nu, am zis. Ar fi trebuit?

— Greu de spus, a răspuns soldatul. Lăsați-vă armele în seama noastră. O să vă trimit în tabără. Vor vrea să vă-ntrebe ce ați văzut prin est – dacă ați văzut ceva nefiresc.

— N-am văzut nimic nefiresc.

— În orice caz, vă vor da și ceva de mâncare. Dar nu cred să găsiți de lucru. Ați ajuns cam târziu pentru luptă. Scoateți-vă armele acum!

A mai chemat doi oameni dintre copaci cât ne-am desfăcut noi cingătoarele. Le-a ordonat soldaților să ne însoțească pe jos către tabără. Trebuia să ne ducem caii de căpestre. Ne-au luat săbiile și, când dădeam să plecăm, cel care ne interogase a strigat „Stați!” M-am întors iarăși către el.

— Tu. Care ți-e numele? m-a întrebat.

— Corey, am zis.

— Nu mișca.

A venit spre mine, apropiindu-și fața de chipul meu. M-a privit cu luare-aminte vreo zece secunde.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

În loc să răspundă, a început să scotocească într-o pungă de la cingătoare. A scos de-acolo o mână de monede și le-a privit cu luare-aminte.

— La naiba, e așa de întuneric, a zis, și nu putem face lumină.

— Pentru ce?

— Ah, nu-i mare lucru. Mi s-a părut că te știu de undeva și încercam să-mi deslușesc de unde. Aduci cu capul bătut pe unele dintre monedele noastre mai vechi. Unele încă mai circulă. Așa-i că seamănă? a rostit apoi către cel mai apropiat dintre arcașii săi.

Omul a coborât arbaleta și s-a apropiat. M-a privit cu ochii mijiți, de la câțiva pași.

— Da, a zis, seamănă.

— Cine e... cel la care ne gândim?

— Unul dintre cei din vechime, de dinainte să mă nasc eu. Nu mai țin minte.

— Nici eu. Ei bine... a zis ridicând din umeri. N-are a face. Vezi-ți de drum, Corey. Răspunde-le cinstit la întrebări și nu vei fi vătămat.

Am plecat deci, lăsându-l în lumina lunii, privind lung în urma mea și scărpinându-se în creștetul capului.

Cei trimiși să ne păzească nu păreau vorbăreți din fire. Ceea ce era numai bine.

Mi-am învărtit în minte, cât am coborât dealul, ce-mi povestise băiatul, întrebându-mă ce rezultat avusese aici încleștarea, fiindcă ajunsesem la varianta materială a lumii dorinței mele și trebuia, acum, să acționez între limitele ei.

Tabăra avea un miros îmbietor de oameni și animale, fum de lemne arse și carne friptă, piele și ulei, arome ce se amestecau în lumina focurilor lângă care oamenii vorbeau, își ascuțeau săbiile, își reparau armurile, mâncau, jucau zaruri, dormeau, beau și se uitau la noi ducându-ne caii printre ei, escortați către o zonă aproape de centru unde se găseau trei corturi ponosite. O sferă de tăcere se întindea în jurul nostru în vreme ce înaintam.

Ni s-a cerut să ne oprim înaintea celui de-al doilea cort ca mărime, iar unul dintre paznicii noștri a vorbit cu un bărbat care patrula prin zonă. Acela a scuturat din cap de câteva ori și a făcut semn către cortul cel mai mare. Discuția

lor a durat câteva minute, apoi gardianul nostru s-a întors și a vorbit cu camaradul său, care aștepta în stânga. În cele din urmă, a încuviințat din cap și a venit spre noi, în vreme ce gardianul celălalt chema un soldat de la cel mai apropiat foc de tabără.

— Ofițerii sunt la sfat în cortul Protectorului, a zis. O să vă priponim caii și o să-i lăsăm să pască. Dați-vă jos lucrurile și puneți-le aici. Va trebui să așteptați până să-l vedeți pe căpitan.

Am încuviințat din cap și ne-am pus să desfacem ranițele și harnașamentele de pe cai. L-am mângâiat pe Stea pe gât și-am urmărit cum un omuleț cu mers șchiopătat îi duce pe el și pe Înflăcăratul, armăsarul lui Ganelon, spre locul unde se aflau ceilalți cai. Am lăsat desagii pe pământ și am așteptat. Un străjer ne-a adus ceai fierbinte și-a acceptat de la mine niște tutun de pipă. Apoi paznicii s-au mutat mai în spatele nostru.

Am privit cortul mare, sorbind din ceai și gândindu-mă la Amber și la un mic club de noapte din Bruxelles, din strada Rue de Char et Pain, pe Pământul Umbră unde locuisem atâta amar de vreme. Odată ce căpătam substanța roșie care-mi trebuia de aici, aveam de gând să mă îndrept spre Bruxelles ca să negociez iarăși cu neguțătorii de puști de la Bursa de Arme. Comanda avea să fie complicată și costisitoare, mi-am dat seama, fiindcă un producător de muniție trebuia convins să deschidă o linie de producție specială. Știam destui mijlocitori pe acel Pământ, mulțumită peregrinărilor mele militare, și am evaluat că avea să-mi ia doar câteva luni până să fac rost de tot ce-mi trebuia de acolo. Am început să mă gândesc la detalii, iar timpul a trecut iute și plăcut.

După vreo oră și jumătate, în cortul mare au început să se foiască umbre. La câteva minute apoi ușa de pânză a cortului a fost dată în lături și dinăuntru au început să iasă fără grabă bărbați care vorbeau între ei și aruncau priviri

peste umăr. Ultimii doi au zăbovit în prag, încă vorbind cu altă persoană rămasă înăuntru. Ceilalți s-au răspândit pe la alte corturi.

Au ieșit și cei care până atunci stătuseră în prag, dar fețele lor erau încă îndreptate spre interior. Le auzeam vocile, însă fără să pot desluși ce-și spuneau. Pe măsură ce se depărtau de intrarea cortului, cel cu care vorbeau se mișca și el; am apucat, o clipă, să-l văd. Avea lumina în spate și cei doi ofițeri se aflau în calea privirii mele, însă mi-am dat seama că personajul din cort era slab și foarte înalt.

Paznicii noștri încă stăteau în poziție de drepti, ceea ce-mi arăta că unul dintre cei doi ofițeri era căpitanul de care se adusesse vorba mai înainte. Am continuat să mă uit într-acolo, dorindu-mi să se depărteze mai mult și să-mi permită să le privesc mai bine superiorul.

Ceea ce-au și făcut după o vreme, iar după câteva clipe conducătorul a pășit în față.

Nu am fost sigur, la început, dacă era vorba doar de un joc al luminii și-al umbrei... Dar nu! S-a mișcat iar și, preț de o clipă, l-am văzut limpede. Îi lipsea brațul drept, de undeva de mai jos de cot. Era atât de bandajat, încât am ghicit că și-l pierduse cu doar puțină vreme în urmă.

Apoi mâna lui stângă, o mână mare, a schițat un gest după ce și-a ridicat brațul la o distanță bună de corp. În același timp ciotul brațului drept i-a zvâcnit; mi-a zvâcnit și mie ceva îngropat adânc în minte. Părul îi era lung, drept și castaniu; am văzut ce contur proeminent avea maxilarul său...

După aceea a pășit afară. O pală de vânt i-a umflat mantia, ridicând-o spre dreapta. Am văzut că poartă cămașă galbenă și nădragi cafenii. Mantia avea culoarea unui cărămiziu ca de flacăra; i-a prins marginea cu o mișcare nefiresc de iute a mâinii stângi și și-a tras-o peste ciotul celuilalt braț.

M-am ridicat rapid, făcându-i privirea să se îndrepte spre mine.

Ochii ni s-au întâlnit, apoi am rămas amândoi, preț de câteva clipe, nemișcați.

Cei doi ofițeri s-au întors și ei să se holbeze. I-a dat deoparte cu o mișcare a mâinii și a pornit spre mine cu pași mari. L-am auzit pe Ganelon mârâind și ridicându-se repede în picioare. Și străjerii noștri au fost luați prin surprindere.

S-a oprit la câțiva pași dinaintea mea, cercetându-mă cu ochii săi câprui. Arareori zâmbea, însă de data asta a reușit să schițeze un surâs.

— Haideți cu mine, ne-a zis și s-a întors spre cort.

L-am urmat, lăsându-ne desagii și harnașamentul în urmă.

Cu o privire, le-a dat liber celor doi ofițeri, s-a oprit la intrarea cortului și ne-a făcut semn să intrăm. Ne-a urmat și a lăsat ușa de pânză să cadă după el. Am cuprins cu privirea salteaua de dormit, o măsuță, niște banchete, arme și un cufăr de campanie. Pe masă erau un opaiț, cărți, hărți, o sticlă și niște cupe. Un alt opaiț pâlpâia pe cufăr.

Mi-a strâns mâna cu putere, zâmbind iarăși.

— Corwin, a zis, ești încă viu.

— Benedict, am zis zâmbind la rându-mi, încă mai sufli.

A trecut al naibii de mult timp.

— Așa-i. Cine-i prietenul tău?

— Ganelon îi spune.

— Ganelon, a zis salutându-l cu o înclinare a bărbiei, dar fără să-i strângă mâna.

A trecut la masă și a turnat trei cupe de vin. Una mi-a întins-o mie, alta lui Ganelon, iar pe a treia a apucat-o el însuși, ridicând-o.

— În sănătatea ta, frate, a zis.

— Și într-a ta.

Am băut vinul.

— Așază-te, rogu-te, și bun venit în Avalon, a spus apoi arătând spre cea mai apropiată banchetă, în vreme ce el însuși s-a așezat la masă.

— Mulțumesc, Protectorule, am zis făcându-l să se strâmbe.

— Porecla asta n-o am pe nedrept, a spus pe un ton sec, continuând să-mi cerceteze chipul. Mă-ntreb dacă protectorul de dinaintea mea ar putea să spună la fel.

— Locul ăsta nu era chiar la fel înainte, am zis, și cred că da, ar putea.

A ridicat din umeri.

— Dar firește! a zis. Destul cu asta! Pe unde ai umblat? Ce-ai mai făcut? Cum de-ai nimerit aici? Zi-mi despre tine. Prea multă vreme a trecut.

Am încuviințat. Nu-mi pica foarte bine, însă codul de conduită al familiei noastre, ca și echilibrul puterii cereau să-i răspund la întrebări înainte să pot pune vreo întrebare eu însumi. Era mai în vârstă decât mine, iar eu – cu toate că fără să știu – pătrunsesem în sfera sa de influență. Și nu mă deranja să-i fac voia. Era unul dintre puținii, printre multele-mi rubedenii, pe care îi respectam, ba chiar îi plăceam. Doar că ardeam să-i pun întrebări la rându-mi. Fiindcă trecuse, cum zisese chiar el, prea multă vreme.

Și, pe lângă asta, câte ar fi trebuit să-i spun oare? N-aveam habar către cine înclinau simpatiile sale. Nu doream să descopăr motivele autoexilului său din Amber aducând vorba de lucruri nepotrivite. Trebuia să-ncep cu ceva mai degrabă neutru și să sondez pe măsură ce înaintam cu povestea.

— Un început tot trebuie să fie, a zis el atunci, și nu-mi pasă cum anume începi.

— Sunt multe începuturi, am spus. E greu... cred c-ar trebui s-o iau de la capăt și să-ți zic totul până în clipa de față.

Am sorbit din vin și am urmat:

— Da, așa pare cel mai ușor – deși abia de puțină vreme mi-am amintit multe dintre cele care s-au petrecut. La câțiva ani după ce Călăreții Lunii au fost înfrânți și tu ai plecat, eu și Eric ne-am certat strașnic. Da, o gâlceavă legată de succesiunea la tron. Tata se apucase iar să aducă vorba de abdicare, însă tot nu voia să numească un succesor.

Bineînțeles că s-au adus iarăși vechile argumente în privința legitimității fiecăruia dintre noi. Firește, tu și Eric sunteți frații mai mari, însă cu toate că Faiella, mama lui Eric și a mea, i-a devenit tatei soție după moartea Clym-nee, putem...

— Destul! a strigat Benedict, izbind atât de tare cu pumnul în masă, încât a crăpat-o.

Opaițul s-a zguduit aruncând stropi de ulei însă, miraculos lucru, nu s-a răsturnat. Ușa de pânză a cortului a fost imediat dată în lături de un străjer îngrijorat, însă o privire a lui Benedict l-a făcut să se retragă.

— N-am chef de discuții prostești despre descendență și întâietate, a zis domol Benedict. Preocuparea asta obscenă a voastră a fost unul dintre motivele pentru care m-am lipsit de o asemenea cinste. Continuă-ți, rogu-te, istorisirea fără s-o garnisești cu note de subsol.

— Ei bine, deci, am continuat tușind ușor, cum ziceam, am avut o dispută mai degrabă înfierbântată în privința întregii chestiuni. Apoi, într-o seară, disputa a trecut dincolo de cuvinte. Ne-am luptat.

— Un duel?

— Nimic atât de formal. O decizie simultană de a ne ucide unul pe altul ar descrie mai bine situația. În orice caz, ne-am luptat mult timp și, până la urmă, Eric s-a aflat în avantaj și gata să mă răpună. Cu riscul de a nu respecta cronologia faptelor, trebuie să adaug că mi-am amintit toate astea abia cu vreo cinci ani în urmă.

Benedict a dat din cap ca și cum ar fi înțeles la ce mă refeream.

— Pot doar să bănuiesc ce mi s-a întâmplat după ce mi-am pierdut cunoștința, am continuat. Însă Eric a renunțat să mă ucidă cu mâna lui. Când m-am trezit, eram pe un Pământ Umbră, într-un loc numit Londra. Pe-atunci se dezlanțuise ciurma și m-am molipsit. Când mi-am venit în fire, nu mai știam nimic de dinainte de Londra. Am sălășluit

veacuri întregi în acea Umbră, căutând indicii în privința identității mele. Am călătorit peste tot, adesea participând la campanii militare. Am studiat la universitățile lor, am vorbit cu cei mai mari înțelepți ai lor, am fost consultat de doctori faimoși. Însă n-am izbutit nicăieri să aflu cheia trecutului. Mi-era limpede că nu sunt precum alții și m-am străduit din răputeri să ascund asta. Și eram furios fiindcă puteam să am tot ce-mi doresc cu excepția a ceea ce-mi doream mai mult – identitatea și amintirile. Anii au trecut, însă nu și mânia, nu și dorința chinuitoare de a ști cine sunt. Un accident care mi-a fracturat craniul a pus în mișcare un șir de schimbări care au făcut să-mi recapăt primele frânturi de memorie. Asta s-a petrecut cu aproximativ cinci ani în urmă, iar ironia este c-am motive întemeiate să cred că Eric a fost responsabil pentru accident. Flora, se pare, locuise și ea în acest timp pe Pământul Umbră, supraveghindu-mă. Ca să revin la bănuielile mele, probabil că Eric și-a oprit mâna în ultima clipă, dorindu-mi moartea, însă nevrând ca uciderea mea să fie legată de el. M-a dus deci prin Umbră către un loc unde moartea aproape sigură bântuia în voie – neîndoielnic pentru a se-ntoarce și a susține că ne certaserăm și că eu o ștersesem mânios, mormăind ceva despre faptul că vreau să plec iarăși din Amber. În ziua aceea ne duseserăm la vânătoare în Pădurea din Arden – doar noi doi, împreună.

— Mi se pare ciudat, m-a întrerupt Benedict, că doi rivali ca voi doi ar alege să vâneze împreună în asemenea circumstanțe.

Am luat o gură de vin și-am zâmbit.

— Poate că n-a fost totul atât de la voia întâmplării pe cât am lăsat impresia, am zis. Poate c-am dorit amândoi să profităm de ocazia asta de a vâna împreună. Doar noi doi.

— Înțeleg. Ar fi fost deci cu puțință să vă găsiți unul în situația celuilalt?

— Păi... greu de spus. Nu cred c-aș fi mers atât de departe. Ori, cel puțin, asta cred acum. Oamenii se pot

schimba, să știi. Atunci...? Da, poate că așa fi făcut la fel. Nu pot spune cu certitudine, dar se poate.

A încuviințat din cap iarăși, făcându-mă să simt o străfulgerare de mânie care s-a transformat iute în amuzament.

— Din fericire, nu e cazul să-mi justific motivațiile pentru nimic, am urmat. Și, ca să continui cu ghicitul, cred că Eric mi-a urmărit parcursul, fără îndoială dezamăgit, la început, că supraviețuisem, însă mulțumit pentru că nu mai reprezentam niciun pericol. A aranjat așadar ca Flora să mă supravegheze și lumea a devenit pașnică pentru mult timp. După care, presupun, tata a abdicat și a dispărut fără ca întrebarea privind succesiunea să-și fi primit răspunsul...

— Pe naiba! a zis Benedict. N-a fost vorba de nicio abdicare. Pur și simplu s-a făcut nevăzut. Într-o dimineață nu mai era în odăile sale. Nici măcar nu dormise în patul lui. Mesaje nu erau. Fusesse văzut intrând în apartamentele sale cu o seară-n urmă, însă nimeni nu-l văzuse să mai și iasă. Și nici măcar asta, o bucată bună de vreme, n-a fost socotit lucru ciudat. La început toată lumea a crezut că iar își făcea de lucru prin Umbră, poate ca să-și caute o mireasă nouă. Abia după multă vreme a cutezat cineva să se gândească la ce-i mai rău ori să socotească asta ca fiind o abdicare.

— N-am știut toate astea, am zis. Sursa ta de informații pare mai apropiată de miezul lucrurilor decât au fost sursele mele.

N-a făcut decât să dea din cap, iar eu m-am întrebat ce fel de relații păstra el cu Amberul. Putea, foarte bine, să fie de partea lui Eric.

— Când te-ai întors acolo ultima oară? m-am aventurat să-l întreb.

— Acum ceva mai bine de douăzeci de ani, a răspuns, dar țin legătura.

Însă nu mi-a spus și cu cine anume! Probabil că rostise intenționat vorbele astfel, dorind să văd în ele o

avertizare... sau o amenințare? Creierul meu a început să lucreze cu febrilitate. Firește că Benedict deținea un set de Atuuri Majore. Le-am răsfirat în minte și le-am luat pe rând. Random își susținuse neștiința. Brand lipsea de ceva vreme. Aveam indicii că era încă în viață, întemnițat prin vreun loc neplăcut și fără să poată spune nimic despre ce se petrecea prin Amber. Flora n-ar fi putut să fie omul lui de legătură, fiindcă până nu demult se aflase și ea, propriu-zis, în exil. Llewella era în Rebma. Deirdre se găsea tot acolo și nu era bine văzută în Amber când o întâlnisem ultima oară. Fiona? Julian îmi spusese că se afla „pe undeva prin sud”. Nu fusese sigur unde anume. Cine mai rămânea, așadar?

Eric însuși, Julian, Gerard sau Caine. Pe Eric îl puteam tăia de pe listă. N-ar fi transmis amănunte despre nonabdicarea tatei care să permită ca lucrurile să fie interpretate cum le interpretase Benedict. Julian îl sprijinea pe Eric, însă nu-i lipseau ambițiile personale mărețe. Ar fi transmis informații dacă asta i-ar fi fost de vreun folos. Același lucru era valabil și pentru Caine. Gerard, pe de altă parte, îmi păruse mereu mai interesat de bunul mers al Amberului însuși decât de cine anume stă pe tron. Nu era prea atașat de Eric, totuși, și cândva se arătase dispus să-l sprijine pe Bleys ori pe mine contra lui. Credeam că puteam socoti informarea lui Benedict un fel de poliță de asigurare pentru tărâmul nostru. Da, aproape sigur era vorba despre unul dintre aceștia trei. Julian mă ura. Caine nu mă simpatiza și nici nu mă ura, iar cu Gerard împărtășeam amintiri dragi ce mergeau până către vremea copilăriei mele. Trebuia să aflu care dintre ei fusese, și iute – iar Benedict nu era gata să-mi spună, firește, neștiind ce motive mă mâneau în prezent. O legătură cu Amberul putea fi folosită pentru a-mi face rău sau bine, în funcție de dorința sa și de persoana aflată la capătul celălalt. Pentru el, această sursă de informații era deci și sabie, și scut, iar eu mă simțeam lezat întrucâtva pentru că alesese să-și zăngăne

armele atât de iute. Preferam să cred că rana căpătată recent îl făcuse neobișnuit de precaut, fiindcă niciodată, altminteri, nu-i dădusem prilej de nemulțumire. Însă acum mă simțeam și eu neobișnuit de precaut, lucru trist când îți vezi fratele după mulți, mulți ani.

— E interesant, am zis agitând vinul în cupă. În lumina asta, așadar, pare că toată lumea a cam acționat în pripă.

— Nu toată lumea, a spus el.

Am simțit că fața mi se îmbujorează.

— Nu și tu, iertare.

Mi-a oprit scuzele cu o înclinare a bărbiei.

— Spune-ți povestea mai departe, dacă ești bun.

— Așadar, ca să-mi continui șirul de presupuneri, am zis, cred că atunci când Eric a decis că tronul stătea gol de suficientă vreme și că venise vremea să acționeze, a decis probabil că amnezia mea nu era îndeajuns și că ar fi fost mai bine să se asigure că n-aveam să mai emit vreodată pretenții. A aranjat, deci, un accident pe acel Pământ Umbră, un accident care ar fi trebuit să-mi fie fatal, însă nu mi-a fost.

— Cum de știi asta? Cât din toate astea sunt doar presupuneri nefondate?

— Flora aproape a recunoscut că așa stau lucrurile – inclusiv propria-i complicitate – când am luat-o mai apoi la întrebări.

— Foarte interesant. Continuă.

— Lovitura la cap mi-a furnizat ceea ce Sigmund Freud se dovedise neputincios să obțină mai înainte, am zis. Frânturi de amintiri, din ce în ce mai limpezi au început să revină – mai ales după ce m-am întâlnit cu Flora și am fost expus la felurite lucruri care mi-au stimulat memoria. Am izbutit s-o conving că-mi revenise pe deplin, așa c-a vorbit deschis despre oameni și lucruri. Apoi a apărut Random, care fugea de ceva...

— Fugea? Din ce pricină? De cine?

— De niște creaturi stranii ieșite din Umbră. N-am izbutit să aflu din ce cauză.

— Interesant, a zis.

Trebuia să fiu de acord. Stătusem adesea și eu pe gânduri, în temniță, întrebându-mă de ce intrase Random în scenă de la bun început, urmărit de Furii. Din clipa întoarcerii lui până în cea a despărțirii noastre ne găsiserăm mereu în pericol; aveam pe-atunci necazurile mele, iar el nu vorbise deloc despre motivele apariției sale bruște. Firește că-mi trecuse asta prin minte, la vremea sosirii lui, însă nu știusem dacă era vorba despre ceva ce ar fi trebuit să cunosc deja, așa că nu insistasem. Apoi nu-mi mai bătusem capul cu asta până mai târziu, în celulă, și iarăși în momentul de față. Interesant? Sigur că da. Și în același timp neliniștitor.

— Am izbutit să nu-i dezvălui lui Random în ce stare eram, am continuat să istorisesc eu. Credea că umblu după tron, când eu nu încercam decât să-mi recuperez memoria. A fost de acord să mă ajute să mă-ntorc în Amber și a reușit să mă ducă acolo. Ei bine, aproape, m-am corectat apoi. Am nimerit în Rebma. Îi dezvăluisem lui Random, între timp, adevărata mea situație, iar el a propus să străbat Modelul din nou ca să-mi revin pe deplin. Ocazia îmi era la îndemână și m-am folosit de ea. A funcționat și ulterior am folosit puterea Modelului pentru a mă transporta în Amber.

— Cred că în momentul acela ai făcut din Random un om foarte nefericit, a zâmbit Benedict.

— Nu pot spune că tresălta de bucurie. Acceptase judecata Moirei, de a se căsători cu o femeie aleasă de ea – o oarbă pe nume Vialle – și de-a-i rămâne alături pentru cel puțin un an. L-am lăsat în urmă, apoi am aflat ce s-a întâmplat. Deirdre era și ea cu noi. Am întâlnit-o pe drum, fugind din Amber, și-am intrat în Rebma împreună. Am lăsat-o și pe ea acolo.

Mi-am isprăvit vinul, iar Benedict a arătat din cap către sticlă. Era însă aproape goală, așa că a adus una plină din

cufăr și ne-am umplut cupele. Am luat o înghițitură zdravănă. Vinul era mai bun decât cel dinainte. Probabil din rezerva lui personală.

— În palat, am continuat, mi-am croit drum până în bibliotecă, unde am obținut un pachet de Atuuri. Acesta fusese motivul principal pentru care mă aventurasem acolo. Însă Eric m-a surprins până să pot face altceva și am început să ne luptăm în bibliotecă. Am izbutit să-l rănesc și cred că l-aș fi putut răpune, însă i-au venit întăriri și a trebuit s-o șterg. L-am contactat atunci pe Bleys, care mi-a îngăduit să vin la el prin Umbră. Probabil că sursele tale ți-au spus restul. Cum Bleys și cu mine ne-am aliat, cum am asaltat Amberul și cum am pierdut bătălia. A căzut de pe culmea Kolvirului. I-am aruncat cărțile mele și le-a prins. Înțeleg că trupul nu i-a mai fost găsit. Însă până jos era cale lungă – deși cred că și marea era înaltă atunci. Nu știu dacă a murit sau ba în ziua aia.

— Nici eu nu știu, a zis Benedict.

— Am fost deci întemnițat, iar Eric încoronat. Am fost „convins” să particip la încoronare, în ciuda unor mici obiecții din partea mea. Am izbutit să mă încoronez singur înainte ca acel bastard – genealogic vorbind – să-mi ia coroana și să și-o pună pe frunte. Apoi m-a orbit și m-a trimis în beciuri.

S-a aplecat spre mine și mi-a cercetat chipul.

— Da, a zis, am auzit de asta. Cum s-a săvârșit?

— Cu fierul încins, am răspuns cu o tresărire involuntară, stăvilindu-mi impulsul de a-mi acoperi ochii cu palmele. Am leșinat în timp ce mă chinuiam.

— Ți-au fost atinși globii oculari?

— Da, așa cred.

— Cât a durat regenerarea?

— Au trecut aproape patru ani până să văd iarăși, iar ochii și-au revenit pe deplin abia de curând. Aș zice, deci, cam cinci ani cu totul.

S-a lăsat pe spătar, a oftat și a surâs.

— Bine, a spus. Îmi dai un pic de speranță. Și alții dintre noi și-au pierdut părți din corp și s-au regenerat, firește, eu însă n-am pierdut, până acum, nimic de însemnătate.

— Da, am răspuns, e un record cât se poate de impresionant. Eu am pățit-o de mai multe ori de-a lungul anilor. O colecție întreagă de bucăți și crâmpeie, fără prea multă însemnătate aş spune, dacă n-ar fi fost totuși ale mele: falange, degete de la picioare, lobii urechilor. Aș zice că există speranță pentru brațul tău. Dar o să mai dureze ceva, firește. E bine că ești ambidextru, am adăugat.

Zâmbetul i-a apărut din nou, apoi iarăși i s-a șters de pe chip. A băut o gură de vin. Nu, nu era pregătit să-mi spună ce i se întâmplase.

Am mai luat și eu o înghițitură. Nu voiam să-i zic nimic despre Dworkin. Voiam să-l țin, cumva, ca pe un as în mână. Niciunul dintre noi nu-i înțelegea pe deplin puterile și era, vezi bine, nebun de legat. Putea fi însă manipulat. Până și tata, se părea, ajunsese să se teamă de el după o vreme și-l închisese într-un apartament izolat. Ce-mi zisese atunci, în celulă? Că tata îl izolase după ce anunțase că descoperise o cale de a distruge întregul Amber. Dacă nu fuseseră doar bâiguieli demente și asta era adevăratul motiv al întemnițării sale, atunci tata se arătase cu mult mai generos decât aş fi fost eu. Omul ăla era prea primejdios ca să fie lăsat în viață. Pe de altă parte, însă, tata încercase să-i vindece boala. Dworkin vorbise de doctori, de oameni pe care-i înspăimântase ori distrusese când își folosiseră puterile asupra lor. Majoritatea amintirilor mele îl înfățișau drept un bătrânel înțelept și bun, foarte devotat tatei și restului familiei. Ar fi fost greu să dai pieirii pe cineva de felul ăsta dacă mai exista o nădejde cât de mică de îndreptare. Fusesse ținut în odăi din care n-ar fi trebuit să poată scăpa. Însă într-o zi se plictisise și, uite-așa, plecase de-acolo. Nimeni nu poate păși prin Umbră în Amber, care este tocmai absența Umbrei,

așa că săvârșise un lucru pe care nu-l înțelegeam, ceva ce-avea de-a face și cu principiul potrivit căruia funcționau Atuurile, și-și părăsise odaia. Înainte să se întoarcă acolo, izbutisem să-l conving să-mi furnizeze și mie o ieșire, una care mă dusesse până la Farul din Cabra, unde mă pusesem cât de cât pe picioare pentru a porni, apoi, pe drumul ce mă purtase către Lorraine. Era foarte posibil să nu i se fi dat încă de urmă. Din ce știam, familia noastră avusese mereu puteri speciale, însă el le analizase și le reglementase funcționarea prin intermediul Modelului și al Atuurilor. Încercase adesea să discute chestiunea, însă nouă ni se păruse ceva groaznic de abstract și de plicticos. Suntem o familie foarte pragmatică, la naiba! Brand fusese singurul care arătase un oarecare interes pentru acest subiect. Și Fiona. Aproape că uitasem. Fiona îl mai asculta uneori. La fel și tata, care știa o groază de lucruri despre care nu vorbea niciodată. N-avea prea mult timp de noi îndeobște și nici noi nu știam prea multe despre el. Însă era probabil la fel de versat ca și Dworkin în acele principii. Diferența principală era cea a aplicării lor. Dworkin era artist. Tata nu știu ce era. Niciodată nu încurajase prea multă familiaritate, deși nu fusese un tată crud. Ori de câte ori își dădea seama că eram și noi prin preajmă, ne copleșea cu daruri și distracții. Însă lăsase creșterea noastră pe seama membrilor Curții. Ne tolera, am impresia, ca pe o consecință inevitabilă a pasiunii sale amoroase. Mă surprinde, de fapt, că familia nu este încă și mai numeroasă. Noi treisprezece, plus doi frați și-o soră care muriseră, dar de care știam că erau rezultatul a aproape o mie cinci sute de ani de producție parentală. Mai fuseseră și alții, de care auzisem, cu mult înaintea noastră, însă care nu supraviețuiseră. Nu era tocmai un rezultat excepțional pentru un suveran atât de dedat celor trupești, dar nici noi, ceilalți, nu ne arătașerăm excesiv de fertili. Îndată ce fuseserăm în stare să ne descurcăm pe cont propriu și să pășim în Umbră, tata ne

încurajase să găsim locuri unde să ne simțim fericiți și să ne stabilim acolo. Aceasta îmi era legătura cu acel Avalon ce nu mai există azi. Din câte știam, tata ținea doar pentru el informațiile privind propria-i origine. Nu cunoscusem pe nimeni ale cărui amintiri să se întindă până în vremuri când Oberon nu era pe lume. Ciudat? Să nu știi de unde vine propriu-ți tată, când ai la dispoziție secole întregi ca să-ți exerciți curiozitatea? Da. Însă el era secretos, puternic, viclean – trăsături pe care, într-o anumită măsură, le aveam cu toții. Ne voia bine situați și mulțumiți, cred, însă niciodată atât de înzestrați, încât să reprezentăm un pericol pentru domnia sa. Avea în el, ghiceam, o anume neliniște, un element de precauție defel nejustificat, o temere ca noi să nu aflăm prea multe despre el și despre vremurile de mult apuse. Nu cred că-și imaginase cândva o vreme în care să nu cârmuiască Amberul. Vorbea uneori, în glumă sau mai posac, despre abdicare. Însă mereu mi se păruse ceva calculat, numai ca să vadă ce reacții avea să provoace. Probabil că-și dăduse seama la ce va duce plecarea sa de la domnie, însă refuza să creadă că una ca asta urma să se-ntâmple vreodată. Și niciunul dintre noi nu cunoștea cu adevărat toate îndatoririle și responsabilitățile sale ori legămintele lui secrete. Oricât mi-ar fi displicut să recunosc acest fapt, începeam să simt că niciunul dintre noi nu era cu adevărat demn să ia tronul. Mi-ar fi plăcut să-l pot învinui pe tata pentru această incapacitate, însă din păcate îl cunoscusem prea bine pe Freud și eram conștient de unde mi se trăgea. În plus, începeam să pun la îndoială validitatea pretențiilor la domnie ale noastre tuturor. Dacă nu fusese nicio abdicare și el încă trăia, atunci cel mai bun lucru pe care-l putea spera vreunul dintre noi era să ia regența. Nu mă încânta defel ideea – mai ales de-aș fi fost pe tron – ca el să se întoarcă și să găsească lucrurile schimbate. Să recunoaștem, mi-era teamă de el și nu fără pricină. Doar un prost nu se teme de o putere adevărată

pe care n-o înțelege. Dar fie că titlul mi-ar fi fost de rege ori de regent, dreptul meu la domnie era mai puternic decât al lui Eric și încă eram hotărât să iau ce mi se cuvine. Dacă o forță din trecutul întunecat al tatei, una pe care niciunul dintre noi n-o înțelegeam cu adevărat, mă putea ajuta să obțin ce doream, și dacă Dworkin reprezenta o asemenea forță, atunci trebuia să rămână ascuns până ce-l puteam folosi în avantajul meu.

Chiar dacă, m-am întrebat, puterea pe care o reprezenta era capacitatea de a distruge Amberul însuși și odată cu el să facă fărâme lumile din Umbră și să pună capăt întregii existențe așa cum o știam?

Mai ales atunci, mi-am răspuns. Fiindcă cui, dacă nu mie, îi putea fi încredințată o asemenea putere? Eram, cu adevărat, o familie foarte pragmatică.

Am mai băut vin și mi-am făcut de lucru cu pipa, curățând-o și umplând-o iarăși cu tutun.

— Asta, pe scurt, e povestea mea până în clipa de față, am rostit privindu-mi opera, apoi ridicându-mă și luând foc de la opaiț. După ce mi-am recăpătat lumina ochilor, am izbutit să evaderez, am fugit din Amber, am zăbovit o vreme într-un loc numit Lorraine, unde l-am întâlnit pe Ganelon, apoi am venit înapoi.

— De ce?

M-am așezat la loc și l-am privit.

— Fiindcă e apropiat de Avalonul pe care-l știam cândva, am zis.

Mă abținusem voit să aduc vorba că-l știam dinainte pe Ganelon și speram să nu-i stârnesc bănuiele lui Benedict. Umbra aceasta era îndeajuns de apropiată de Avalonul nostru pentru ca Ganelon să fie familiarizat cu meleagurile și cu majoritatea obiceiurilor. Era o mișcare tactică înțeleaptă să nu-i împărtășesc lui Benedict informația asta.

A trecut peste ea, așa cum socotisem, îngropând acest detaliu sub curiozitatea de a afla amănunte mai picante.

— Și evadarea? Cum ai reușit?

— Am avut ajutor ca să ies din celulă, firește, am recunoscut. Odată afară... Ei, mai sunt niște pasaje secrete pe care Eric nu le cunoaște.

— Pricep, a zis și-a dat din cap – sperând, firește, că aveam să menționez numele ajutoarelor mele, însă știind că nu-i cazul să întrebe de-a dreptul.

Însă eu, pufăind din pipă și zâmbind, m-am așezat mai confortabil în scaun.

— E bine să ai prieteni, a continuat de parcă și-ar fi arătat acordul cu vreun gând al meu nerostit.

— Cred că avem cu toții niște prieteni în Amber.

— Așa aș vrea să cred. Înțeleg c-ai lăsat ușa parțial scobită a celei închisă în spatele tău, că ți-ai dat foc la așternuturi și că aveai desene pe pereți.

— Da, am zis. Când stai atâta timp în temniță, se petrec tot felul de lucruri în mintea ta. Mie, cel puțin, așa mi s-a întâmplat. Știu c-au existat perioade lungi în care am fost irațional.

— N-aș vrea să trec prin ce-ai trecut tu, frate. Deloc n-aș vrea. Și care-ți sunt planurile acum?

— Încă neclare.

— Simți că ți-ai dori, poate, să rămâi aici?

— Nu știu, am zis. Cum merg lucrurile pe-aici?

— Sunt la conducere, a răspuns el – o simplă afirmare a realității și nu o laudă de sine. Cred că tocmai am izbutit să distrug singura amenințare majoră care s-a abătut asupra acestor tărâmurii. Dacă am dreptate, atunci va urma o perioadă cât de cât pașnică. Am plătit scump pentru asta – aici a aruncat o privire spre ciotul mâinii drepte –, dar cred c-a meritat, iar asta se va vedea nu peste mult timp, când lucrurile vor reveni la normal.

A început apoi să relateze, în principiu, ce ne povestise și băiatul în pădure, însă continuând și cu felul în care câștigaseră bătălia. Odată ucisă căpetenia ielelor, călărețele

se risipiseră și fugiseră. Multe fuseseră răpuse atunci, iar peșterile astupate încă o dată. Benedict hotărâse să păstreze câțiva soldați pentru a face curățenie, în vreme ce trimisese iscoadele să caute supraviețuitori.

N-a zis nimic despre vreo întâlnire între el și căpetenia lor, Lintra.

— Cine le-a ucis căpetenia? l-am întrebat.

— Am izbutit s-o fac eu, a răspuns zvâcnind deodată din ciot, deși am ezitat o secundă prea mult la prima lovitură.

Mi-am ferit privirea, la fel și Ganelon. Când l-am privit din nou pe Benedict, chipul său își recăpătase expresia obișnuită și își coborâse brațul.

— Te-am căutat, știai asta, Corwin? Brand te-a căutat în multe Umbre, la fel și Gerard. Ai ghicit bine ce-a zis Eric după dispariția ta din ziua aia. Însă ne-am simțit înclinați să căutăm dincolo de cuvântul său. Am încercat Atuul tău de mai multe ori, dar n-am primit răspuns. Probabil că leziunea aia la creier l-a blocat cumva. E interesant. Faptul că n-ai răspuns la chemarea Atuului ne-a făcut să te credem mort. Apoi Julian, Caine și Random s-au alăturat căutării.

— Atâta lume, serios? Sunt uluit.

A zâmbit.

— Aha, am zis și-am zâmbit la rându-mi.

Faptul că se alăturaseră căutării mele însemna nu că îi preocupa bunăstarea mea, ci posibilitatea de a obține dovezi de fratricid care să-l incrimineze pe Eric, cu ajutorul cărora să-l înlăture ori să-l șantajeze.

— Te-am căutat în preajma Avalonului, a urmat fratele meu, apoi am găsit acest loc și m-am simțit atras de el. Era într-o stare jalnică în vremurile alea și am muncit vreme de generații întregi să-i refac gloria trecută. Cu toate c-am început toate astea pentru a-ți cinsti amintirea, am ajuns să mă simt apropiat de aceste pământuri și de oamenii de aici. Au ajuns să mă considere protectorul lor, și asta am și devenit.

Mă simțeam încurcat de povestea lui, dar și mișcat. Voia să insinueze că făcusem o harababură oribilă și că el zăbovisese pe-aici doar ca să îndrepte lucrurile – să facă curat, adică, după fratele lui mai mic pentru ultima oară? Sau voise să spună că-și dăduse seama cât iubisem aceste meleaguri – sau unele foarte asemănătoare – și că trudise să pună lucrurile în ordine fiindcă asta mi-aș fi dorit eu? Poate că deveneam hypersensibil.

— Mă bucur să aflu că m-ați căutat, am zis, și e bine să știu că ești protectorul acestui tărâm. Aș vrea să văd aceste locuri, fiindcă îmi amintesc de Avalonul pe care l-am cunoscut cândva. Te supără dacă fac o vizită pe-aici?

— Doar atât vrei să faci? O vizită?

— Asta-i tot ce aveam de gând, da.

— Atunci află că ce se știe aici despre Umbra ta, cea care a cârmuit cândva aceste locuri, nu e de bine. Pe aici, copiii nu primesc numele „Corwin” și nici eu nu am, pe aceste meleaguri, vreun frate cu numele ăsta.

— Înțeleg, am zis. Numele meu e Corey. N-am putea să fim... vechi prieteni?

A dat din cap aprobator.

— Vechii mei prieteni sunt mereu bineveniți, a spus el.

Am zâmbit și-am dat din cap. Nu-mi pica bine faptul că mă socotea în stare de planuri mârșave pe această Umbră a unei Umbre, pe mine, care – deși doar preț de o clipă – simțisem focul rece al coroanei din Amber pe frunte.

M-am întrebat ce atitudine ar fi avut dacă ar fi știut că eu eram responsabil, totuși, pentru aceste năvăliri pe care le înfruntase. Eram, mergând cu raționamentul mai departe, responsabil și pentru pierderea brațului său. Preferam, totuși, să mai fac un pas în urmă pe această linie și să-l socotesc răspunzător pe Eric. Fiindcă, până la urmă, acțiunile lui mă făcuseră să-mi arunc blestemul.

Nădăjduiam totuși ca Benedict să nu afle niciodată că eram foarte dornic să știu cum se poziționa în privința lui Eric. Avea să-l sprijine și să mi se pună împotrivă, ori să

se țină deoparte când îmi făceam mișcarea? Din contră, eram sigur că se întreba dacă ambițiile mele muriseră sau încă mocneau și, dacă ultima dintre variante era valabilă, ce intenționam pentru a le ațâța iarăși. Așadar...

Cine avea să deschidă subiectul?

Am pufăit de câteva ori din pipă, mi-am terminat vinul, mi-am mai turnat, am tras iarăși din pipă. Am ascultat zarva din tabără, vântul, mi-am ascultat chiorăielile stomacului...

Benedict a sorbit din vin.

— Care-ți sunt planurile pe termen lung? m-a întrebat aproape ca din întâmplare.

Aș fi putut spune că nu mă hotărâsem deocamdată, că mă bucuram pur și simplu că sunt liber, viu, cu vedere bună... i-aș fi putut spune că asta îmi era destul pentru moment, că n-aveam planuri speciale.

...Iar el ar fi știut că mințeam cu nerușinare. Fiindcă mă cunoștea.

Așadar:

— Știi care-mi sunt planurile, am răspuns.

— Dacă ai de gând să-mi ceri sprijinul, să știi c-o să te refuz, a spus el. Amber e și așa într-o stare destul de proastă și fără să-ncerce și alții să preia puterea.

— Eric e un uzurpator.

— Prefer să-l văd ca pe un loțiitor și atât. În acest moment, oricare dintre noi ar sui pe tron s-ar face vinovat de uzurpare.

— Atunci crezi că tata e încă viu?

— Da. E viu și la ananghie. A încercat de mai multe ori să comunice.

Am reușit să nu las nimic să mi se citească pe chip. Nu eram, deci, singurul. Să-mi povestesc acum propria experiență cu tata – când izbutiserăm cu greu să vorbim, cinci ani în urmă, și îmi dăduse permisiunea de a lua tronul – ar fi sunat ipocrit, oportunist sau pur și simplu ca o minciună gogonată. Firește, poate că se referise la o regentă...

— Nu l-ai sprijinit pe Eric când a luat tronul, am zis. L-ai ajutat acum, că e suveran, dacă cineva ar încerca să-l detroneze?

— Ți-am mai zis. Îl privesc ca pe un regent. Nu spun că sunt de acord cu asta, însă nu mai vreau tulburări în Amber.

— L-ai sprijini, deci?

— Am spus tot ce voiam să spun pe acest subiect. Ești binevenit să-mi vizitezi Avalonul, însă nu-l poți folosi ca să pregătești o invazie a Amberului. Asta limpezește situația în privința intențiilor tale?

— Da, o limpezește, am zis.

— Astfel stând lucrurile, încă mai vrei să umbli pe-aici?

— Nu știu. Dorința ta de a evita tulburări în Amber merge în ambele direcții?

— Cum adică?

— Adică... dacă aș fi trimis în Amber împotriva voinței mele, aș provoca, la naiba, oricât de multe tulburări doar ca să nu ajung iarăși în situația în care am mai fost.

Chipul i s-a posomorât și, încetișor, și-a coborât privirile.

— N-am vrut să insinuez că te-aș trăda. Mă crezi atât de lipsit de inimă, Corwin? N-aș îndura să te văd iarăși întemnițat, cu ochii scoși sau și mai rău. Ești mereu binevenit aici și-ți poți lăsa temerile la hotare, dar și ambițiile.

— În cazul ăsta tot mi-ar plăcea să arunc o privire, am zis. Armată n-am și nici n-am venit ca să-mi strâng una.

— Atunci să știi că ești primit cu toată bucuria.

— Mulțumesc, Benedict. Cu toate că nu mă așteptam să te găsesc aici, mă bucur că te-am găsit.

S-a îmbujorat ușor și a dat din cap.

— Și mie îmi face plăcere, a spus el. Sunt primul dintre noi pe care l-ai văzut... de când ai evadat?

Am încuviințat din cap.

— Da, și sunt curios ce mai face toată lumea. S-a petrecut ceva însemnat?

— N-a mai murit nimeni, a răspuns.

Ne-am hlizit amândoi și-am știut că, dacă voiam bârfe despre familie, trebuia să le rostesc eu însumi. Însă meritate să-ncerc.

— Plănuiesc să rămân mobilizat un timp și să-mi continui rondurile de gardă până ce mă asigur că n-au mai rămas invadatori, a adăugat el. S-ar putea să mai dureze vreo săptămână până să ne retragem.

— Așa? N-a fost, deci, o victorie deplină?

— Cred c-a fost, însă niciodată nu-mi asum riscuri fără să fie nevoie. Merită să acord un pic de timp ca să mă asigur.

— Prudent, am zis încuviințând din cap.

— ...Așa că, dacă n-ai o dorință puternică de-a zăbovi aici, în tabără, nu văd de ce n-ai porni-o către oraș, ca să te apropii de centrul evenimentelor. Am mai multe reședințe prin Avalon. Mă gândeam să-ți ofer un conac micuț, care mi se pare plăcut. Nu-i departe de oraș.

— Abia aștept.

— O să-ți dau dimineață o hartă și o scrisoare către locuitorul meu.

— Mulțumesc, Benedict.

— Și o să mă alătur vouă de îndată ce-am isprăvit aici, a adăugat, iar între timp voi trimite zilnic curieri într-acolo. Așa vom păstra legătura.

— Prea bine.

— Găsește-ți, atunci, un petec de pământ confortabil. Nu vei pierde apelul la micul dejun, sunt sigur.

— Arareori mi se-ntâmplă asta, am zis eu. E-n regulă dacă ne culcăm pe locul unde ne-am lăsat boccelele?

— Bineînțeles, a răspuns el și ne-am terminat vinul.

M-am îndreptat spre ieșire, am apucat ușa de pânză a cortului și-am izbutit s-o împing lateral cam de-o palmă când am ridicat-o ca să trec. Benedict ne-a urat noapte bună și ne-a întors spatele, lăsând pânza să cadă în urma lui fără să observe că făcusem o gaură într-o parte.

Mi-am făcut culcuș undeva la dreapta de ranițele noastre, cu fața spre cortul lui Benedict, și-am început să mut și echipamentul, scormonind prin el. Ganelon mi-a aruncat o privire întrebătoare, însă m-am mulțumit să-i fac un semn cu bărbia și să arăt din ochi către cort. S-a uitat într-acolo, mi-a răspuns și el coborând bărbia spre piept și s-a apucat să-și întindă păturile ceva mai departe, mai la dreapta.

M-am uitat la locul unde-și întinsese culcușul, m-am apropiat și-am zis:

— Știi ce, aș prefera să dorm eu aici. Te-ar deranja să facem schimb de locuri?

Ca să-mi accentuez spusele, i-am făcut și cu ochiul.

— Mi-e totuna, a zis el ridicând din umeri.

Focurile de tabără se stinseseră, ori erau pe cale să se stingă, și mare parte dintre ostași se retrăseseră la somn. Când și-a făcut rondul, straja doar ne-a aruncat câteva priviri. Tabăra era foarte liniștită și pe cer nu se vedea niciun nor care să acopere strălucirea stelelor. Eram trudit și simțeam plăcute, în nări, mirosurile de fum și de pământ umed, amintindu-mi de alte locuri și timpuri ca acesta și de odihna de la capătul zilei.

Însă, în loc să închid ochii, mi-am luat ranița și m-am sprijinit de ea cu spinarea, apoi mi-am umplut iarăși pipa și am aprins-o.

Mi-am schimbat de două ori poziția, urmărindu-l pe Benedict cum se plimbă prin cort, înapoi și-ncoace. A dispărut o dată din vederea mea și a rămas ascuns câteva clipe. Însă am văzut apoi o luminiță mișcând și am știut că deschisese cufărul. Apoi s-a ivit iarăși și a strâns ce se afla pe masă, s-a tras înapoi pentru o clipă, s-a întors și s-a așezat în poziția în care stătuse mai înainte. M-am sucit în așa fel încât să am sub ochi brațul său stâng.

Răsfoia o carte sau umbla prin ceva de dimensiuni asemănătoare. Un pachet de Atuuri, poate? Firește.

Aș fi dat o avere ca să pot arunca o privire la Atuul pe care l-a scos până la urmă, ținându-l înaintea sa. Aș fi dat

o avere s-o am pe Grayswandir la îndemână în caz că vreo altă persoană pătrundea în cortul acela recurgând la altă cale decât intrarea pe care o spionam. Palmele și tălpile mă furnicau, așteptând lupta sau fuga.

Însă lui Benedict nu i s-a alăturat nimeni.

A stat acolo, fără să miște, poate un sfert de ceas și, când s-a urnit în cele din urmă, a făcut-o doar ca să pună cărțile la loc în cufăr și să stingă opaițele.

Soldatul de gardă a continuat să-și facă turele monotone. Ganelon a început să sforăie.

Mi-am golit pipa și m-am întins pe o parte.

„Mâine”, mi-am zis. „Dacă mă mai trezesc mâine aici, totul are să fie bine...”

Capitolul 5

Am mursecat un fir de iarbă, uitându-mă cum se învâрте roata morii. Stăteam pe burtă pe celălalt mal al râului, cu capul în palme. În vaporii formați deasupra apei învolburate de la poalele cascadei se ițea un curcubeu micuț și câte un strop își mai croia, când și când, drum până la mine. Forfota neîncetată a apei și zgomotul roții acopereau toate celelalte zgomote ale pădurii. Moara era pustie astăzi și o contemplam fiindcă nu mai văzusem de mulți ani una asemenea. Privitul roții și ascultatul susurului apei erau mai mult decât relaxante. Aveau ceva hipnotic.

Eram în a treia noastră zi petrecută la casa lui Benedict, iar Ganelon se dusesse până în oraș căutând distracție. În ziua anterioară îl însoțisem și aflasem atunci ce voiam să știu. Nu mai aveam, de-acum, vreme de admirat priveliști. Trebuia să gândesc și să făptuiesc iute. În tabără nu fusese-ră probleme. Benedict ne dăduse de mâncare și ne înmânase, așa cum promisese, harta și scrisoarea. O porniserăm în zori și ajunseserăm la conac cam pe la amiază. Fuseserăm bine întâmpinați și, după ce ne luaserăm odăile în primire, o apucaserăm spre oraș unde ne-am petrecut restul zilei.

Benedict plănuia să mai rămână câteva zile pe picior de război. Trebuia să termin sarcina pe care mi-o stabilisem înainte de reapariția lui. Mă aștepta deci o călătorie infernală. Nu era vreme de excursii de plăcere, trebuia să-mi amintesc Umbrele potrivite și s-o iau curând din loc.

Ar fi fost înviorătoare locurile astea, ce aduceau atât de bine cu Avalonul pe care-l știusem cândva, însă mă simțeam

îmboldit cu tărie de scopul meu, ajuns aproape o obsesie. Și îmi dădeam seama că locurile astea nu-mi puteau stăvili încrâncenarea. Priveliștile și sunetele familiare îmi distrăseseră atenția doar pentru scurt timp, apoi începusem iarăși să urzesc planuri.

Șiretlicul ar fi trebuit să meargă de minune, așa cum vedeam eu situația. Această singură călătorie îmi putea rezolva două probleme deodată, dacă izbuteam s-o fac fără a trezi bănuieli. Însemna că aveam să mă fac nevăzut peste noapte; îl instruisem deja pe Ganelon să-mi acopere absența.

Clătinând din cap la fiecare scârțâit al roții, m-am străduit să-mi scot orice altceva din minte și să-mi amintesc necesara textură a nisipului, culoarea, temperatura, vânturile, izul de sare din aer, norii.

Apoi am dormit și-am visat, însă nu locul pe care-l căutam.

Mă uitam la o roată mare de ruletă și eram toți pe ea – frații și surorile mele, eu însumi și alții pe care îi cunoșteam sau i-am cunoscut, fiecare în despărțitura lui. Strigam cu toții să se oprească roata și ne văitam când ajungeam în susul ei și o apucam apoi, iarăși, în jos. Roata începea să încetinească, iar eu urcam. Cineva, un tânăr cu părul blond, atârna cu capul în jos înaintea mea și răcnea rugăminți și avertismente care se pierdeau într-o cacofonie de voci. Fața îi era învinețită, schimonosită, groaznică la privit; am tăiat funia care îi lega gleznele și a căzut, dispărând. Roata a încetinit și mai mult și atunci am zărit-o pe Lorraine. Își agita mâinile, le flutura frenetic și-mi striga numele. M-am aplecat spre ea, văzând-o limpede, dorind-o, dorind s-o ajut. Însă roata se învârtea, îndepărtând-o de privirile mele.

— Corwin!

Am încercat să-i ignor țipătul, fiindcă eram aproape în partea de sus a roții. Roata urca. M-am încordat, gata să sar.

Dacă nu se oprea, aveam de gând să umblu la lucrul ăla afurisit, să-i schimb mișcarea, chiar dacă o cădere de-acolo ar fi însemnat distrugerea mea deplină. M-am pregătit de salt. Încă un clic.

— Corwin!

Strigătul se depărta acum, se auzea ca un ecou slab și iată că priveam din nou roata morii, iar numele meu îmi răsună în timpane, se amesteca, se confunda, se pierdea în vuietul torentului.

Am clipit din ochi și mi-am trecut degetele prin păr. Pe umeri mi-a căzut puf de păpădie când am făcut asta și-am auzit pe cineva chicotind în spate.

M-am întors iute să văd ce-i.

Stătea la vreo doisprezece pași de mine, o fată înaltă, subțire, cu ochii întunecați și părul castaniu tunsscurt. Purta un plastron de scrimă și ținea în mâna dreaptă o floretă, iar în stânga o mască. Se uita la mine și râdea. Avea dinții albi, chiar dacă un pic cam lungi; un rând de pistrui îi traversa nasul mic și partea de sus a obrazilor arămii, bătuți de soare. Avea un aer de vitalitate ce-o făcea atrăgătoare într-un alt fel decât simpla frumusețe fizică. Mai ales, poate, văzută din perspectiva multor ani trăiți pe lume. M-a salutat cu arma.

— În gardă, Corwin! a zis.

— Cine naiba mai ești și tu? am întrebat, observând abia atunci un plastron de scrimă, o mască și-o floretă lângă mine, pe iarbă.

— Fără întrebări, fără răspunsuri. Nu până ce nu ne-am încrucișat săbiile.

Și-a potrivit masca pe cap și a așteptat.

M-am ridicat și-am luat plastronul de jos. Îmi dădeam seama că, decât să stau la discuții cu ea, mi-ar fi fost mai ușor să mă lupt. Faptul că-mi știa numele mă tulbura și, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât deveneam mai convins că o știu de undeva. Era mai bine să-i fac pe plac, am decis

și am îmbrăcat plastronul, legându-i cheotorile. Am luat floreta și mi-am pus și masca.

— Prea bine, am zis schițând un salut scurt și înaintând. Prea bine.

A avansat și ea. Am lăsat-o să atace.

A venit spre mine foarte iute, cu o combinație de fente și împuneri. Am ripostat de două ori mai repede, însă a izbutit să pareze și să atace la fel de repede. Am început o retragere lentă atunci, atrăgând-o după mine. A hohotit și m-a urmat, fără să mă slăbească o clipă. Se pricepea și era conștientă de asta. Voia să-și arate măiestria. Aproape că a trecut de garda mea de două ori, cu aceleași împunsături joase – lucru care nu-mi convenea defel. Am surprins-o cu o împunsătură-blocaj îndată ce am putut. A ocărât încetișor, cu voce blândă, recunoscându-se atinsă, apoi a început un nou atac. Nu-mi place scrima cu femei, indiferent cât de pricepute ar fi, însă de data asta am descoperit că mă distram. Iscusița și grația cu care ataca mă făceau să-mi placă să-i răspund atacurilor; mi-am dat seama că mă gândeam la mintea care se afla în spatele celui stil de luptă. Dorisem, la început, s-o ostenesc iute, să isprăvesc cu partida de scrimă și s-o iau la întrebări. Însă acum voiam să prelungesc confruntarea noastră.

Însă nu obosea repede. În privința asta nu era motiv de îngrijorare. Am pierdut noțiunea timpului cât ne-am învârtit duelându-ne pe malul pârauului, cu lamele florelor scoțând clinchete slabe.

Trebuie să fi trecut vreme lungă, totuși, până ce a luat poziție de drepti și și-a ridicat floreta într-un ultim salut. Apoi și-a smuls masca de pe față și mi-a zâmbit.

— Mulțumesc! a zis răsuflând greu.

Am salutat-o la rândul-mi și mi-am scos de pe cap colivia aceea de pășări. Am început să mă lupt cu cheotorile și curelușele plastronului de scrimă și, până să-mi dau seama, s-a apropiat de mine și m-a pupat pe obraz. Și nici măcar

nu trebuise să se ridice în vârful picioarelor. M-am simțit cam confuz, dar am zâmbit. Până să zic ceva, mă și luase de braț, îndreptându-mă în direcția din care venise.

— Am adus un coș de picnic, a zis.

— Foarte bine. Mi-e foame. Dar sunt și curios...

— Îți voi spune tot ce vrei să afli, m-a întrerupt cu voioșie.

— Ce-ar fi să-mi spui numele tău?

— Dara, a răspuns. Mă numesc Dara, după bunica.

Mi-a aruncat o privire scurtă, așteptând parcă o reacție. Aproape că mă deranja s-o dezamăgesc, însă am dat din cap și i-am repetat numele, adăugând:

— De ce mi-ai spus Corwin?

— Fiindcă așa te cheamă. Te-am recunoscut.

— De unde?

Mi-a dat drumul la braț.

— Aici e, a zis băgând brațul pe după un copac și ridicând de acolo un coș de pe rădăcinile ieșite în afară. Sper că n-au intrat furnicile, a adăugat înaintând către o zonă umbroasă de dincolo de pârâu și întinzând pe iarbă o bucată de pânză.

Am atârnat echipamentul de scrimă de un tufiș.

— Pari să cari cu tine o grămadă de lucruri, am observat.

— Calul meu e mai încolo, a spus ea arătând cu bărbia în josul apei.

Apoi, cu atenție, a terminat de întins pânza pe iarbă și a desfăcut coșul.

— De ce așa departe? am întrebat.

— Ca să mă pot furișa lângă tine neauzită, firește. Dacă ai fi auzit tropot de cal prin preajmă, te-ai fi trezit îndată, sunt sigură.

— Probabil c-ai dreptate.

S-a oprit, ca și cum ar fi căzut pe gânduri, apoi și-a întrerupt meditația cu un chicotit.

— Dar nu te-ai trezit de prima dată. Însă...

— Prima dată? am zis, observând că aștepta să pun întrebarea asta.

— Da, aproape am dat peste tine, călare, cu ceva vreme în urmă. Dormeau buștean. Când am văzut cine ești, m-am dus să aduc un coș de picnic și echipamentul de scrimă.

— Aha, înțeleg.

— Vino și așază-te, a zis. Și deschide sticla dacă ești amabil.

A scos din coș o sticlă, pe partea dinspre mine, și-a desfăcut cu grijă din învelitori două cupe de cristal, pe care le-a pus la mijlocul feței de masă.

Am venit și m-am așezat.

— E cel mai bun cristal al lui Benedict, am băgat de seamă în vreme ce deschideam sticla.

— Da. Ai grijă când torni... și nu cred c-ar trebui să ciocnim.

— Nu, nici eu nu cred, am zis și am turnat.

A înălțat paharul ei.

— Pentru regăsire, a zis.

— Ce regăsire?

— A noastră.

— Nu ne-am mai întâlnit până acum.

— Nu fi prozaic, a spus și a luat o gură de vin.

Am ridicat din umeri.

— Pentru regăsire, atunci.

Am început să mâncăm. Îi plăcea atât de mult atmosfera de mister pe care o crease, încât voiam să-i cânt în strună doar ca să o mulțumesc.

— Ia să vedem, unde te-aș fi putut întâlni? m-am aventurat. Pe la vreo curte împărătească? Un harem, poate...?

— Poate că în Amber, a spus. Acolo erai...

— Amber? am repetat, amintindu-mi că aveam în mână cupa de cristal a lui Benedict și străduindu-mă să-mi înăbuș emoția din voce. Cine ești?

— ...Acolo erai tu – arătos, sigur pe tine, admirat de toate doamnele, a urmatea, și mai eram și eu – mititică, un șoricel, admirându-te de la distanță. Micuța Dara, cenușie

și ștearsă, o copiliță încă, mă grăbesc să adaug, cu inima pârlolită de dorul tău...

Mi-a scăpat un cuvânt cam vulgar, făcând-o iarăși să râdă.

— N-a fost așa? a întrebat.

— Nu, am zis luând încă o îmbucătură de carne de vită și pâine. Mai degrabă a fost în bordelul ăla unde mi-am scrântit spinarea. Eram beat în noaptea aia și...

— Îți amintești! a strigat. Era o slujbă cu jumătate de normă. Pe timp de zi împlânzeam cai.

— Mă dau bătut, am spus turnându-mi iarăși vin în cupă.

Lucrul cu adevărat iritant era că o găseam al naibii de familiară. Însă, după cum arăta și se purta, ghiceam că are cam șaptesprezece ani. Și tocmai de-aia exista o șansă neînsemnată ca drumurile să ni se fi întâlnit la un moment dat.

— Benedict te-a învățat să lupți? am întrebat.

— Da.

— Ce e el pentru tine?

— Iubitul meu, firește, a răspuns. Mă răsfată cu blănuri și giuvaiere – și se duelează cu mine.

A râs iarăși.

Am continuat să-i cercetez chipul. Da, era posibil...

— Mă simt lezat, am zis într-un târziu.

— De ce?

— Benedict nu mi-a oferit trabucul tradițional.

— Trabuc?

— Când a devenit tată. Ești fiica lui, așa-i?

S-a înroșit la față, însă a scuturat din cap.

— Nu, a zis, dar te apropii.

— Nepoată?

— Păi... într-un fel.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Îi place să-i spun „bunicule”. De fapt, a fost tatăl bunicii mele.

— Am înțeles. Și mai sunt pe-acasă și alții ca tine?

— Nu, doar eu.

— Și mama ta... și bunica?

— Au murit amândouă.

— Cum au murit?

— Violent. În amândouă dățile s-a întâmplat când el era plecat în Amber. Cred că de-aia n-a mai dat pe acolo de atâta vreme. Nu-i place când n-are cum să mă protejeze – deși știe că mă pot apăra și singură. Și tu știi asta, așa-i?

Am dat din cap a încuviințare. Ce-mi spunea fata explica niște lucruri, unul dintre ele fiind motivul pentru care Benedict era Protector aici. Trebuise s-o țină undeva și, firește, nu voise s-o ducă în Amber. N-ar fi vrut nici măcar ca existența ei să fie cunoscută de noi, ceilalți. Putea fi preschimbată cu ușurință într-un instrument de presiune asupra sa. Și nici n-ar fi intenționat să mă informeze pe mine despre asta fără ascunzișuri.

— Nu cred c-ar trebui să fii aici, am zis eu. Am impresia că Benedict s-ar înfuria peste măsură dacă ar ști că ne-am întâlnit așa.

— Ești întocmai ca el! Sunt adultă, la naiba!

— Am spus eu altminteri? Însă ar trebui să fii în altă parte, așa-i?

În loc să răspundă și-a băgat mâncare în gură. La fel am făcut și eu. După alte câteva minute stânjenitoare de mestecat, am decis să încep un subiect nou de discuție.

— Cum de m-ai recunoscut? am întrebat.

A înghițit dumaticatul, a luat o gură de vin și-a zâmbit larg.

— După imaginea ta, firește.

— Ce imagine?

— De pe cartea de tarot. Mă jucam cu ele când eram foarte mică. Și așa am învățat despre toate rudele mele. Tu și Eric sunteți ceilalți doi spadasini buni, știu asta. De-aia am și...

— Ai un pachet de Atuuri? am întrerupt-o.

— Nu, a răspuns bosumflându-se. Nu vrea să-mi dea și mie unul – și știu că are câteva.

— Chiar așa? Și unde le ține?

A mijit ochii, pironindu-i într-ai mei. La naiba! Nu voisem să par atât de nerăbdător.

— De obicei ține un pachet de cărți la el, mi-a răspuns ea, deși nu mă așteptam s-o facă. Iar pe celelalte n-am idee unde le are. De ce? Nu-ți dă voie să le vezi?

— Nu i-am cerut-o. Înțelegi ce înseamnă cărțile alea?

— Unele lucruri nu mi s-au permis când eram prin preajma lor. Pricep că au o folosință aparte, însă el nu mi-a spus niciodată care ar fi aceasta. Sunt foarte importante, așa-i?

— Da.

— Mă gândeam eu. Mereu e așa de grijuliu cu ele... Ai și tu un pachet al tău?

— Da, însă acum e împrumutat.

— Înțeleg. Și tare ți-ar plăcea să folosești cărțile pentru ceva complicat și sinistru.

Am ridicat din umeri.

— Mi-ar plăcea să le folosesc, însă în scopuri foarte banale și defel complicate.

— Ca de pildă?

— Dacă Benedict nu vrea deocamdată să știi la ce folosesc, n-am de gând să-ți spun.

— Te temi de el, a mârâit ea.

— Nutresc un respect considerabil pentru Benedict, ca să nu mai spun că și țin la el.

Asta a făcut-o să râdă.

— E un luptător mai bun decât tine, mai priceput într-ale sabiei?

Mi-am ferit privirea. Probabil că venea din vreun loc depărtat, unde veștile circulau greu. Orășenii pe care-i întâlнисem știuseră toți ce se întâmplase cu brațul lui Benedict. Nu era genul de veste care să circule greu. Iar eu, cu siguranță, n-aveam de gând să fiu cel care îi spune.

— Fie cum spui, am zis. Unde ai stat până acum?

— În sat, a răspuns. În munți. Bunicul m-a dus acolo să stau cu niște prieteni de-ai lui, familia Tecy. Îi știi?

— Nu, nu-i știu.

— Am mai fost acolo și înainte. Mereu mă duce în sat când sunt necazuri pe-aici. Locul ăla nu are nume. Îi zic, pur și simplu, satul. Și-i ciudat acolo, iar oamenii sunt și ei destul de ciudați. Par, cumva... să ne venereze. Se poartă cu mine de parcă aș fi o sfântă și niciodată nu-mi spun nimic din ce-aș vrea să știu. Nu e cale lungă, însă munții sunt altfel, cerul e diferit – totul e diferit! – și e de parcă, odată ajunsă acolo, n-ar mai exista cale de întoarcere. Am mai încercat să mă întorc singură, dar m-am rătăcit. Și mereu a trebuit să vină bunicul după mine și atunci a fost ușor. Alde Tegy îi respectă cu sfințenie toate ordinele în privința mea. Se poartă ca și cum bunicul ar fi vreun soi de zeu.

— Pentru ei, chiar e, am zis eu.

— Ai spus că nu-i cunoști.

— Nu trebuie. Îl cunosc pe Benedict.

— Cum izbutește să facă asta? Spune-mi.

Am clătinat din cap.

— Tu cum ai făcut-o? am întrebat-o. Cum de-ai reușit, de data asta, să te-ntorci aici?

Și-a terminat vinul și a întins paharul, cerând mai mult. Când am ridicat privirea, după ce i l-am umplut, am văzut că-și lăsase capul pe umărul drept, încruntase din sprâncene și, cu priviri pierdute, căuta către ceva aflat hăt, departe.

— Nu prea știu, a răspuns ridicând cupa și sorbind absentă, nu sunt foarte sigură cum am făcut-o...

Cu mâna stângă a început să se joace cu cuțitul, apucându-l în cele din urmă în palmă.

— Eram furioasă, nebună de furie că fusesem iarăși lepădată acolo. I-am spus că vreau să rămân și să lupt, însă m-a luat să călăresc cu el și după un timp am ajuns în sat. Nu știu cum. N-am călătorit mult și, deodată, ne-am trezit acolo. Știu zona asta. M-am născut aici. Am umblat peste tot, sute de leghe în toate direcțiile. Și niciodată n-am putut

găsi satul ăla când l-am căutat. Însă, călărind alături de el, a părut că durează puțin până ce-am ajuns iarăși la familia Tegy. Au mai trecut însă câțiva ani și acum, c-am crescut, sunt mai hotărâtă. Am decis să mă întorc singură de-acolo.

A început, cu lama cuțitului, să scrijelească și să sape în pământul de alături, parcă fără să-și dea seama ce face.

— Am așteptat căderea nopții, și-a urmat Dara povestea, și am studiat stelele ca să-mi stabilesc poziția. Era un sentiment ireal. Toate stelele erau diferite de ce știam. Nu recunoșteam nici măcar o constelație. Am intrat înapoi în casă și-am cugetat. Mă și temeam un pic și nu știam ce să fac. Următoarea zi mi-am petrecut-o încercând să aflu cât mai multe de la Tegy și de la alți oameni din sat. Însă era ca într-un coșmar. Ori erau ei prostănaci, ori încercau anume să mă încurce. Nu doar că nu exista nicio cale de-acolo până aici, dar nici măcar nu știau unde se găsește „aici” și păreau cam nesiguri și în privința lui „acolo”. În noaptea aia am cercetat iarăși stelele, ca să mă asigur că vedeam bine ce vedeam, fiind cât pe ce să-i cred pe săteni.

Acum plimba cuțitul înainte și înapoi de parcă l-ar fi ascuțit, netezind și bătucind pământul. A început, apoi, să scrijelească cu vârful.

— În zilele următoare am tot încercat să-mi găsesc drumul înapoi, a continuat fata. Credeam că pot să descopăr poteca și să mă întorc pe ea, însă, cumva, dispăruse. Și-atunci am făcut singurul lucru la care mă puteam gândi. În fiecare dimineață porneam în altă direcție, călărind așa până la prânz, apoi mă întorceam. Și n-am dat peste nimic care să-mi pară cunoscut. Era uluitor. Noapte de noapte mă duceam la culcare din ce în ce mai mânioasă și supărată de felul în care se petreceau lucrurile, dar și tot mai hotărâtă să găsesc drumul de întoarcere în Avalon. Trebuia să-i arăt bunicului că nu mă mai putea lepăda așa ca pe un copil și să se aștepte să stau cuminte. Apoi, după o săptămână, am început să visez. Aveam mai degrabă coșmaruri.

Ai visat vreodată că alergi și tot alergi și n-ajungi nicăieri? Cam așa erau visele mele – fugeam ca pe o pânză de păianjen arzândă. Doar că nu era chiar o pânză de păianjen, nu exista niciun păianjen și nici nu ardea. Eram însă prinsă în lucrul acela, oricât l-aș fi străbătut cruciș și curmeziș. Nu ajungeam, de fapt, nicăieri. Nu e tocmai așa cum am spus-o, dar nu știu cum s-o pun mai bine în cuvinte. Și trebuia să încerc – ba chiar voiam – să ies din plasa aia. Mă trezeam ostenită, de parcă aș fi umblat cu adevărat cât era noaptea de lungă. Și tot așa nopți multe, și-n fiecare noapte visul devenea mai puternic și parcă mai real. Apoi m-am trezit în dimineața asta, cu visul încă în mintea mea, și am știut că pot călări spre casă. Am pornit, încă pe jumătate visând parcă. Am parcurs întreaga distanță fără să mă opresc măcar o dată, iar de data asta n-am dat prea multă atenție împrejurimilor, ci m-am tot gândit la Avalon, și, pe măsură ce galopam, lucrurile deveneau tot mai familiare, până ce am ajuns aici. Și abia atunci mi s-a părut că-s trează pe deplin. Acum satul, Tegy, cerul, stelele alea, codrii și munții mi se par ca un vis depărtat. Și nu sunt defel sigură c-aș putea să-mi mai croiesc drum înapoi acolo. Nu-i ciudat? Îmi poți spune ce s-a întâmplat?

M-am ridicat și am dat roată rămășițelor prânzului nostru. Apoi m-am așezat lângă ea.

— Mai ții minte cum arăta pânza de păianjen arzătoare, care nu era de fapt pânză și nici nu ardea? am întrebat.

— Da, oarecum, a venit răspunsul.

— Dă-mi cuțitul ăla.

Mi l-a întins.

Cu vârful cuțitului am început să adaug alte linii celor pe care le schițase ea în țărână, le-am lungit pe unele, pe altele le-am șters. În toată vremea asta fata n-a scos niciun cuvânt, însă nu m-a scăpat din ochi o clipă. După ce-am terminat, am lăsat deoparte cuțitul și am așteptat în tăcere un timp care a părut îndelungat. Apoi, într-un târziu, a vorbit cu voce domoală.

— Da, asta este, a spus întorcând capul de la ce desenam ca să se uite la mine. Cum de-ai știut? Cum de-ai știut ce-am visat?

— Fiindcă, am zis, ai visat un lucru care ți-e scris în sânge. De ce și cum, asta nu-ți pot spune. Demonstrează, cu toate astea, că ești o adevărată fiică a Amberului. Ce-ai visat tu e Marele Model al Amberului. Prin puterea sa, cei de sânge regal stăpânesc Umbrele. Pricepi despre ce vorbesc?

— Nu sunt sigură, nu cred. L-am auzit pe bunicul blestemând Umbrele, dar n-am înțeles niciodată ce voia să spună.

— Atunci nu știi unde se află cu adevărat Amber.

— Nu, mereu s-a ferit să-mi spună prea multe. Mi-a povestit despre Amber și despre familie, însă nu știu nici măcar direcția în care se găsește acest oraș. Știu doar că e hăt, departe.

— Se găsește în toate direcțiile, am zis, sau în orice direcție ai alege să mergi. Nu-i nevoie decât să...

— Da! m-a întrerupt. Uitasem sau m-am gândit c-o face pe misteriosul ori glumește, însă Brand mi-a zis exact aceleași vorbe, acum multă vreme. Și ce înseamnă asta de fapt?

— Brand! A fost Brand pe-aici?

— Cu ani în urmă, când eram doar o copilă. Pe-atunci venea deseori pe la noi. Îl iubeam mult și mă purtam ca o pacoste. Îmi spunea povești, mă învăța jocuri...

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Mm... acum opt sau nouă ani, aș zice.

— Ai cunoscut și alți frați de-ai mei?

— Da. Julian și Gerard au fost pe-aici nu de mult. Cu câteva luni în urmă doar.

Mă simțeam, deodată, amenințat. Benedict își ținuse gura închisă în privința multor lucruri. Aș fi preferat o povață proastă decât să nu mi se spună nimic. Așa e mai ușor să te înfurii când afli. Însă, din păcate, el era prea cinstit de fel. Mai degrabă și-ar fi pus lacăt la gură decât să-mi spună vreo minciună. Simțeam însă că mă paște ceva neplăcut și știam

că n-o mai pot lungi cu niciun chip, că trebuia să acționez cât mai iute cu putință. Da, trebuia să fie o goană nebună după pietrele alea. Însă mai aveam câte ceva de aflat pe aici înainte să încerc isprava. Timpul... naiba să-l ia!

— A fost pentru întâia oară când i-ai văzut? am întrebat.

— Da, și sentimentele mi-au fost foarte rănite, a zis și s-a oprit să ofteze. Bunicul nu m-a lăsat să vorbesc despre rudenia noastră. Și n-a vrut să-mi spună de ce. Fir-ar să fie!

— Sunt sigur c-a avut motive temeinice.

— Eh, și eu sunt sigură. Dar asta nu mă face să mă simt mai bine, după ce o viață întreagă am așteptat să-mi cunosc rudele. Știi de ce s-a purtat astfel?

— Sunt vremuri de restriște în Amber, am răspuns, iar lucrurile se vor înrăutăți înainte să se îndrepte. Cu cât sunt mai puțini cei care știu că ești, cu atât sunt mai mici șansele să fii implicată și să pățești ceva. A făcut-o doar ca să te apere.

Fata a scos un sunet ca și cum ar fi scuipat.

— Nu-mi trebuie apărare. Pot să am grijă de mine.

— Ești bună la scrimă. Din păcate, viața e adeseori mai complicată decât un duel onorabil.

— Știu asta, nu-s copil. Dar...

— Niciun „dar”! A făcut ce-aș fi făcut și eu dacă ai fi fost nepoata mea. Și se apără și pe el odată cu tine. Mă surprinde că i-a permis lui Brand să afle de existența ta. O să turbeze de furie acum, c-am aflat și eu.

Capul fetei a zvâcnit; m-a privit ținută, cu ochi mari.

— Dar tu nu ne-ai face niciun rău, a zis. Suntem... suntem rude.

— Cum naiba poți să știi de ce mă aflu aici sau la ce mă gândesc? am ripostat. La fel de bine puteați să vă băgați gâturile în ștreanguri!

— Glumești, așa-i? a zis înălțând între noi, încetișor, brațul stâng.

— Nu știu. Asta nu-i de șagă – și nici n-aș vorbi despre așa ceva dacă aș avea vreo mârșăvie în minte.

— Nu... cred că nu.

— O să-ți spun ceva ce Benedict ar fi trebuit să-ți spună demult. Să n-ai niciodată încredere în rudele tale. Mai degrabă ai fi în siguranță cu străinii.

— Vorbești serios?

— Da.

— Te pui și pe tine la socoteală?

Am zâmbit.

— Mie, firește, nu mi se aplică. Eu sunt întruchiparea onoarei, bunătății, milostiveniei și bunăvoinței. Să ai încredere în mine în toate.

— Așa voi face, a zis făcându-mă să izbucnesc în râs. Așa voi face, a insistat. N-ai fi în stare să ne faci rău, o știi.

— Mai spune-mi despre Gerard și Julian, am spus, simțindu-mă stingher, ca întotdeauna, în prezența unui adevăr pe care l-aș fi vrut ascuns. Care a fost motivul ultimei lor vizite?

Dara a tăcut o clipă, cercetându-mă încă din priviri, apoi a zis:

— Ți-am tot spus lucruri, așa-i? Ai dreptate. Niciodată nu poți fi destul de prudent. Cred că e rândul tău să vorbești.

— Bine. Ai învățat cum să te porți cu oamenii ca mine. Ce-ai vrea să știi?

— Unde e, de fapt, satul? Și Amberul? Sunt asemănătoare cumva, așa-i? Ce-ai vrut să spui când ai zis că Amberul e în toate direcțiile sau în orice direcție? Ce sunt Umbrele?

M-am ridicat în picioare și am privit-o de sus. I-am întins mâna. Arăta foarte tânără și cam înspăimântată, însă m-a luat de mână.

— Unde...? a întrebat, ridicându-se la rându-i.

— Pe aici, am spus și am dus-o în locul unde dormisem și privisem cum cade apa peste roata morii.

A dat să spună ceva, însă am oprit-o.

— Uită-te. Privește doar, am îndemnat-o.

Așa că s-a oprit acolo și-a început să se uite la apa învolburată și la roata ce se învârtea până ce mi-am pus mintea în ordine.

Apoi, cu un „Vino”, am întors-o către mine, apucând-o de cot, și-am călăuzit-o spre codru.

În vreme ce umblam printre copaci, un nor a acoperit soarele și umbrele s-au îndesit. Ciripitul păsărilor a devenit mai strident și din pământ au început să iasă aburi. În vreme ce treceam de la un copac la altul, frunzele se făceau mai lungi și mai late. Când a apărut iarăși soarele, lumina îi era mai galbenă și, după o cotitură a cărării, am dat peste vițe agățătoare. Păsările au început să țipe mai aspru și au sporit la număr. Poteca noastră a apucat-o în sus; am dus-o peste o stâncărie de cremene și am început să urcăm. Un vuiet depărtat, abia perceptibil, părea să se audă din urma noastră. Cerul avea altă nuanță de albastru acum, când pășeam în câmp deschis, și-am speriat, trecând, o șopârlă mare și cafenie ce stătea întinsă la soare pe un pietroi. În vreme ce ocoleam alt bolovan, a zis:

— Nu cunosc locurile astea. N-am mai fost pe aici.

Nu i-am răspuns însă, fiindcă eram ocupat să schimb consistența Umbrei.

Apoi am intrat iar în pădure, însă acum calea ducea în sus, printre copacii care deveniseră niște giganți tropicali, iar printre ei se ițeau ferigi și se auzeau zgomote noi – lătrături, șuierături și zumzete. Mergând pe poteca asta, vuietul a devenit mai puternic de parcă pământul însuși vibra. Dara se încheștase de brațul meu, fără să mai zică nimic, însă sorbind totul din ochi. Prin preajmă se vedeau flori mari, albicioase și rotunde și băltoace din loc în loc. Temperatura crescuse considerabil și asudam din belșug. Vuietul de dinainte devenise bubuitor și, când am ieșit din pădure în cele din urmă, răsuna ca un tunet neîncetat prăvălindu-se peste noi. Am călăuzit-o spre muchia abruptă a versantului și i-am arătat cu o mișcare a brațului înaintea noastră, în vale.

Se prăvălea de la mai bine de trei sute de metri: o cascadă involburată ce izbea ca o nicovală râul cenușiu. Curenții

erau rapizi și puternici, iar apele bolboroseau înspumate până departe, înainte să se liniștească. În fața noastră, peste prăpastie, la mai bine de cinci sute de metri, ascunsă în parte de curcubeu și pâclă, precum o insulă izbită cu palma unui uriaș, o roată gigantică se învârtea, masivă, licărind în soare. În înaltul cerului se vedeau păsări gigantice care dădeau ocol ca niște crucifixuri plutitoare, purtate de curenții de aer.

Am zăbovit acolo un timp. Ar fi fost imposibil să purtăm o conversație, ceea ce nu era tocmai rău. După un timp, când s-a întors să se uite la mine, cu ochii mijiți și întrebători, am dat din cap și am arătat cu privirea spre codru. Ne-am întors și am pornit înapoi în direcția din care veniserăm.

Întoarcerea a însemnat același proces inversat și am reușit s-o fac cu mai multă ușurință. Când am putut să stăm din nou de vorbă, Dara a preferat să tacă, fiindcă își dăduse seama, probabil, că eram o parte a procesului de schimbare care se petrecea împrejurul nostru.

Abia după ce-am ajuns pe malul pâ râului a vorbit din nou.

— A fost locul ăla precum satul?

— Da. O Umbră.

— Și ca Amber?

— Nu. Amber își lasă Umbra. Iar Umbra poate fi tăiată în orice formă, dacă știi cum. Locul acela era o Umbră, satul tău la fel – după cum și locul ăsta este o Umbră. Orice loc pe care ți-l poți închipui există undeva în Umbră.

— ...Iar tu, bunicul și ceilalți puteți să vă plimbați după voie prin ele, alegând și culegând tot ce doriți?

— Da.

— Și asta am făcut și eu, întorcându-mă din sat?

— Da.

Când a înțeles, chipul i s-a schimbat. Sprâncenele aproape negre i-au coborât de-un deget și nările i s-au umflat într-o răsuflare precipitată.

— Pot și eu... a zis. Să plec oriunde, să fac tot ce vreau!

— Ai această abilitate, am confirmat.

M-a sărutat pe neașteptate, dintr-un imbold, apoi a început să se-nvârtă pe călcâie, cu părul unduindu-i pe gâtul subțire, ca și cum ar fi încercat să privească totul deodată.

— Înseamnă că... pot face orice, a zis oprindu-se locului.

— Există limite, primejdii...

— Așa e viața, a spus. Cum învăț să stăpânesc puterea asta?

— Marele Model din Amber este cheia. Trebuie să-l străbați, ca să capeți abilitatea. Modelul se află pe pardoseala unei încăperi de sub palatul din Amber. E destul de mare. Trebuie să-ncepi din exterior și să pășești spre centrul său, fără să te oprești. Modelul opune rezistență și calea e chinuitor de străbătut. Dacă te oprești, dacă încerci să te abați de la Model înainte să-l străbați pe deplin, te va distruge. Însă, dacă îl parcurgi, vei putea controla conștient puterea ta asupra Umbrei.

A dat fuga la locul picnicului nostru și a cercetat ce scrijeliserăm acolo, în pământ.

Am urmat-o fără grabă. Când m-am apropiat, a zis:

— Trebuie să mă duc în Amber, să-l parcurg!

— Sunt sigur că Benedict asta are în gând pentru tine, la un moment dat.

— La un moment dat? Acum! Trebuie să-l străbat acum!

De ce nu mi-a spus niciodată despre toate astea?

— Fiindcă acum nu e cu puțință. În Amber situația e de asemenea natură încât ar fi primejdios pentru amândoi dacă existența ta ar fi cunoscută acolo. Amber îți este, deocamdată, interzis.

— Nu-i cinstit! a zis întorcându-se și privindu-mă lung, cu reproș.

— Sigur că nu-i. Dar așa stau lucrurile acum. Nu da vina pe mine.

Rostisem cam fără convingere acele vorbe. O parte a vinei, firește, îmi aparținea.

— Aproape c-ar fi fost mai bine să nu-mi fi spus despre lucrurile astea, din moment ce nu le pot avea.

— Nu-i dracul chiar atât de negru, am răspuns eu. Situația din Amber se va stabili iarăși – n-o să mai treacă foarte multă vreme.

— Și eu cum o să aflu când s-a stabilit?

— Benedict va ști și-ți va spune.

— Până acum nu a crezut că-i nimerit să-mi spună mare lucru!

— Ce rost ar fi avut? Să te faci să te simți prost? Știi c-a fost bun cu tine, că-i pasă de soarta ta. Te va sprijini, la vremea potrivită.

— Și dacă n-o face? Atunci vei vrea să mă ajuți tu?

— O să fac ce-o să pot.

— Și cum te voi găsi? Cum îți voi da de știre?

Am zâmbit. Se ajunsese la acest punct fără nicio strădanie din partea mea. Nu era nevoie să-i spun partea cu adevărat importantă. Ci doar cât să-mi fie, mai târziu, de folos...

— Cărțile de tarot, am zis, Atuurile familiei. Au mai mult decât valoare sentimentală. Sunt o cale de comunicare. Dacă o iei pe a mea, dacă te uiți fix la ea, dacă te concentrezi asupra ei și încerci să-ți scoți din minte orice alte gânduri, dacă pretinzi că acea imagine sunt eu cu adevărat și începi să vorbești cu mine, vei vedea că într-adevăr îmi vorbești și că-ți voi răspunde.

— Exact ce mi-a spus bunicul să nu fac când umblu cu cărțile!

— Firește.

— Cum funcționează?

— Asta îți spun altădată. Informație contra informație, ții minte? Eu ți-am povestit despre Amber și Umbră. Acum e rândul tău să-mi povestești despre vizita lui Gerard și a lui Julian.

— Așa-i, a zis fata. Nu-i mare lucru de spus. Într-o dimineață, acum vreo cinci sau șase luni, bunicul s-a oprit pur și simplu din ce făcea. Curăța niște pomi în livadă – îi place

să facă asta cu mâna lui – iar eu îl ajutam. Era sus pe scară și reteza crengi uscate când, deodată, a încremenit în loc, a lăsat foarfecele și nu s-a mai mișcat câteva minute. M-am gândit că se odihnește doar și mi-am văzut mai departe de treabă. Apoi l-am auzit vorbind – nu doar îngânând vorbe în legea lui – vorbind ca și cum ar fi purtat o discuție. M-am gândit la început că vorbește cu mine și l-am întrebat ce spusese. Însă nu m-a băgat în seamă. Acum, când știu despre Atuuri, înțeleg că vorbea, chiar în acea clipă, cu unul dintre ei. Cu Julian, probabil. În orice caz, după aceea a coborât iute de pe scară, mi-a zis că trebuia să lipsească preț de o zi sau două și a pornit-o spre conac. Dar s-a oprit înainte să ajungă prea departe și s-a întors din drum. Atunci mi-a spus că, dacă Julian și Gerard aveau să vină acolo, urma să fiu prezentată drept pupila sa, fata orfană a unui slujitor credincios. La puțină vreme după aceea a plecat călare, ducând cu el doi cai de schimb. Avea și spada la cingătoare. S-a întors în toiul nopții, aducându-i pe amândoi cu el. Gerard abia dacă era conștient. Piciorul stâng îi fusese zdrobit și toată partea stângă a trupului îi devenise o vânătaie urâtă. Julian era și el destul de mototolit, însă nu-și rupsese niciun os. Au stat la noi aproape o lună și s-au vindecat iute. Au împrumutat apoi doi cai și au plecat. Nu i-am mai văzut de atunci.

— Au spus ceva despre felul în care au fost răniți?

— Doar c-au avut un accident. Cu mine n-au vorbit despre asta.

— Unde? Unde s-a petrecut accidentul?

— Pe drumul negru, i-am auzit vorbind despre asta de câteva ori.

— Și unde-i drumul negru?

— Nu știu.

— Ce ziceau despre drumul ăsta?

— Îl blestemau de zor. Atâta tot.

Uitându-mă în jos, am văzut că în sticlă mai rămăsese niște vin. M-am aplecat și-am mai umplut două ultime cupe, întinzându-i și ei una.

— Pentru regăsire, am zis cu un zâmbet.

— ...Reunire, a încuviințat ea și am băut.

A început să strângă lucrurile pe care le adusese și am ajutat-o, simțind că mă cuprinde iarăși graba de dinainte.

— Cât ar trebui să aștept până să încerc să dau de tine? m-a întrebat fata.

— Trei luni. Dă-mi trei luni.

— Unde vei fi atunci?

— Nădăjduiesc că în Amber.

— Și cât vei zăbovi acolo?

— Nu prea mult. Trebuie, de fapt, să fac chiar acum o călătorie scurtă. Însă până mâine mă-ntorc. Și după aia o să mai stau, poate, câteva zile.

— Aș vrea să stai mai mult.

— Și eu aș vrea să pot. Mi-ar plăcea, acum că te-am cunoscut pe tine.

S-a îmbujorat și și-a îndreptat întreaga atenție, aparent, asupra strânsului lucrurilor în coș. Eu am adunat echipamentul de scrimă.

— Te-ntorci la conac? a întrebat ea.

— La grajduri. O să plec îndată.

A ridicat coșul.

— Mergem împreună. Calul meu e într-acolo.

Am dat din cap și-am urmat-o pe o cărare ce se întindea la dreapta noastră.

— Presupun, a zis, c-ar fi mai bine să nu vorbesc de întâlnirea noastră, mai ales cu bunicul.

— Ar fi prudent.

Susurul și clipocitul pârauului, care se îndrepta spre râu, care și el se îndrepta spre mare, s-au diminuat, apoi au dispărut cu totul. Doar scârțâitul roții morii de pe mal a mai stăruit o vreme în aer.

Capitolul 6

Adesea să te miști constant e mai important decât să te miști repede. Atâta vreme cât există stimuli neîntrepuți în care să-ți poți înfige cârligele mentale există loc de mișcare alternativă. Odată ce începi, îți poți alege viteza în care înaintezi.

Am început deci să mă mișc încetișor, însă continuu și cât mai discret. N-avea sens să-l obosesc pe Stea fără să fie nevoie. Alterările bruște sunt destul de grele și pentru oameni. Animalele, care nu se pricep atât de bine să se mintă pe sine, se descurcă și mai greu încă, iar uneori se poate întâmpla s-o ia razna cu totul.

Am traversat pârâul pe un podeț de lemn și am înaintat un timp paralel cu malul. Intenționez să evit orașul și să urmez cursul apei până ce ajungeam în apropierea țărmlui. Trecuse bine de amiază. Calea era umbroasă, răcoroasă. Grayswandir îmi atârna la cingătoare.

Am apucat spre vest și-am ajuns în dreptul dealurilor care se înalță acolo. M-am abținut să încep vreo alterare până ce n-am ajuns într-un loc din care puteam vedea orașul ce reprezenta cea mai mare aglomerare de populație de pe acest tărâm atât de aidoma cu Avalonul meu.

Și orașul pe care-l priveam purta același nume. Câteva mii de oameni locuiau și munceau acolo. Unele dintre turnurile de argint lipseau, iar râulețul care traversa orașul într-un unghi diferit, mai către sud, ajunsese între timp de opt ori mai lat. De pe coșurile fierărilor și tavernelor ieșeau fuioare de fum, mișcate ușurel de vânturile blânde din sud; era lume călare și pe jos, în căruțe și trăsură, mișcându-se pe străduțele

înguste, intrând și ieșind din prăvălii, hanuri, case; stoluri de păsări pluteau, coborau, se ridicau iarăși peste locurile unde erau priponiți caii; câteva flamuri și drapele fluturau alene; apa scânteia și în aer era o pâclă ușoară. Mă găseam prea departe ca să aud vocile și zăngănelile, clinchetele, huru-ielile, păcănelile și scârțâitul altfel decât ca pe un zumzet nedeslușit. Cu toate că nu distingeam vreun miros anume, și orb de-aș fi fost încă mi-aș fi putut da seama, adulmecând, că mă aflam în apropierea unui oraș.

Văzându-l de pe coama dealului, am simțit că mă cuprinde o anume nostalgie, o întristare visătoare și o tânjire vagă după locul care-i purta numele și care dispăruse într-o Umbră spulberată demult, unde viața fusese la fel de simplă, iar eu mai fericit decât în clipa de față.

Însă nu ajungi să trăiești cât de mult am trăit eu fără să capeți acea putere a conștiinței de a îndepărta simțăminte naive pe măsură ce apar și fără a ajunge să simți dezgust în a te lăsa purtat de sentimentalisme dulcele.

Trecute sunt vremurile de altădată, moarte și îngropate, și acum Amberul mă preocupa pe deplin. Am întors spațele orașului și mi-am urmat drumul către sud, întărit în dorința de a izbândi. Amber, nicicând nu te uit...

Soarele s-a preschimbat, deasupra capului meu, într-un glob orbitor, iar vânturile au prins a urla. Cerul s-a îngălbenit și-a început să lucească tare pe măsură ce înaintam, până ce a fost ca și cum deasupra mea s-ar fi întins un deșert, de la o zare la alta. Dealurile au devenit tot mai pietroase odată cu coborârea coastei, înfățișând forme săpate de vânt, închipuiri grotești în culori sumbre. M-a lovit o furtună de nisip când am ieșit dintre dealuri, așa că a trebuit să-mi acopăr fața cu mantia și să-mi mijesc ochii. Stea a nechezat, a pufnit și a continuat să înainteze cu greutate. Apoi am întâlnit în cale nisipuri, pietre, vânturi, ceruri mai portocalii și nori ca niște lespezi, către care se îndrepta soarele.

Umbre lungi, moartea vântului, încremenire...

Doar bocănitul copitelor pe piatră și zgomotul aerului tras în piept... Semiîntunerice, pe măsură ce văzduhul se acoperea cu nori... Zidurile zilei, zguduite de tunete... o claritate nefirească a obiectelor aflate departe...

O senzație rece, albastră și electrică în aer... și din nou tunete.

A apărut apoi o perdea sticloasă și unduitoare în dreapta mea, pe măsură ce se apropia ploaia. Între nori se vedeau spărturi albastre, subțiri. Temperatura a scăzut rapid, înaintarea ne era continuă, iar lumea arăta acum ca o cortină unicoloră.

Tunete bubuind asurzitor, străfulgerări albe, pânza ploii apropiindu-se de noi... două sute de metri... o sută cincizeci... Destul!

Marginea perdelei de apă se învolbura, se răscolea înspumată. Mirosul umed al pământului... Nechezatul lui Stea... Un galop năvalnic...

Râulețe de apă se formau în depărtare, se cufundau în țărână, pătau pământul... bolboroseau noroios acum, picurau... apoi pârâuri iuți... torenți de jur împrejur, un iureș de stropi...

Teren mai înalt în față, mușchii lui Stea se încordau și se relaxau, se încordau și se relaxau sub mine, în vreme ce sărea peste pâraie și râulețe, în vreme ce suia panta, scoțând scânteii când își izbea copitele pe piatră, în vreme ce urca pe când vocea gălgâitoare a potopului din spatele nostru devenea un vuiet adânc, neîntrerupt...

Ne aflam la loc înalt și uscat. M-am oprit să-mi storc de apă marginile mantiei. Jos, în spate și la dreapta, o mare învolburată de furtună se izbea de poalele piscului pe care suiserăm.

Eram pe țărm acum, ne îndreptam spre câmpuri cu trifoi și spre înserare, cu vuietul valurilor în urmă...

Limpede era cerul și strălucitoare stelele, cu doar câteva crâampeie de nori...

O haită urlătoare de creaturi cu ochii roșii, răspândindu-se pe drumul nostru... Umbră... Ochi verzi... Umbră... Galben... Umbră... Gata, au dispărut...

Erau însă culmi întunecate cu cușme de zăpadă, care se luptau pentru mine... Zăpadă înghețată, uscată precum pulberea, ridicându-se în valuri din izbiturile reci ale înălțimilor... Zăpadă ca praful, ca făina... O amintire a Alpilor italieni, la schi... Valuri de zăpadă alunecând peste fețe de piatră... Un foc alb în aerul nopții... Picioarele mele amorțind în cizmele ude... Stea, uluit, pufnind, încercând pământul cu copita la fiecare pas și scuturându-și capul, parcă nevenindu-i a crede...

Și umbre de după stânci, o pantă mai blândă, un vânt uscat, mai puțină zăpadă...

O potecă șerpuitoare, o trecătoare îngustă, o senzație de căldură... și jos, jos către noapte, pe sub stelele schimbătoare...

Duse erau zăpezile din urmă cu un ceas, mă găseam acum pe-o câmpie netedă, cu tufișuri pitice... Duse erau, iar păsările nopții săgetau prin aer, rotindu-se pe deasupra carcaselor, slobozind țipete aspre de protest la trecerea noastră...

Și iarăși încetișor, către locul unde se unduiesc ierburile, în suflarea unor vânturi mai puțin reci... Țipătul scurt al unei pisici sălbatică... fuga în beznă a unei făpturi săltărețe, aducând cu o căprioară... stele ce-și găseau locul pe firmament... și picioarele, îmi simțeam iarăși picioarele...

Stea ridicându-se în două picioare, nechezând, gonind de teama vreunui lucru nevăzut... a fost nevoie de multă vreme până să se liniștească, apoi de și mai multă până să se ostoiască fiorii...

Se vedeau acum săgetări palide, raze ale lunii care cădeau pe coroanele unor arbori depărtați... pământ umed emana o boare fosforescentă... molii dansau în lumina nocturnă...

Pământul, preț de o clipă, se îndoia și se clătina, de parcă munții și-ar fi schimbat greutatea de pe un picior pe

altul... și fiecare stea avea geamăna ei... o aură înconjura luna dedublată... câmpia, văzduhul de deasupra sa, plin de umbre șovăielnice...

Pământul, ca un orologiu întins la orizontală, ticăie și se domolește... stabilitate... inerție... Stelele și luna se reunesc cu spiritele lor...

Către pâlcul de copaci se găsește vestul... vedenii ale unei jungle adormite, halucinații cu șerpi lunecând sub mușamale...

Vest, vest... și, undeva, un râu cu maluri largi și curate care să-mi ușureze trecerea către mare...

Bocănit de copite, forfotă de umbre... aerul nopții pe chipul meu... străfulgerarea unor ființe luminoase pe ziduri înalte, întunecate, turnuri ce lucesc... Aerul e mai dulce... vedeniile se tulbură... Umbre...

Suntem una, eu cu calul meu, suntem ca un centaur, sub o singură piele plină de sudoare... Inspirăm aerul și-l dăm înapoi în gâfâieli comune... Gât înveșmântat în tunet, teribilă gloria nărilor... înghițind pământul...

Râsete, miros de ape deasupra noastră, copaci aproape, în stânga...

Apoi, printre ei... coajă lucioasă, liane agățătoare, frunze late, picături de umezeală... pânză de păianjen în lumina lunii, cu forme care se zbăteau prinse în ea... Pământ buretos, moale... Ciuperci fosforescente pe trunchiuri căzute...

Un spațiu gol... Ierburi lungi, foșnitoare...

Alți copaci, apoi din nou mirosul râului...

Sunete... sunete... chicotitul ierbos al apei...

Mai aproape, tot mai aproape, în sfârșit lângă... Cerurile se răsuceau, se încovoiau și copacii... Curați, cu iz rece, de umezeală... Spre stânga, înaintam... Ne urmam calea ușor, parcă plutind...

Adăpat... plescăind împrejur, în apa mică de lângă țărm, tropăind, coborând apoi capul către unde, sorbind cu nesaț, absorbind ca o pompă, pufnind pe nări... apele se

unduiiau la picioarele mele... picuri îmi cădeau din păr, îmi picurau pe brațe... Capul lui Stea întorcându-se la auzul hohotelor...

Apoi iarăși pe lângă râu, încetișor, șerpuitor. Și iarăși drept, și iarăși sporind, iarăși încetinind...

Arbori se îndeseau, apoi se răreau...

Îndelung, continuu, încet...

O geană de lumină către est...

Pe drum coborâtor acum, cu mai puțini copaci, mai pietros, și din nou bezna cuprindea totul...

Marea se înfățișa preț de o clipă, tulbure, apoi dispărea iar... sunet de valuri în răcoarea nopții și, iarăși, un iz sărat, o secundă doar...

Piatră, niciun copac... tare, abrupt, opac, în jos... povârniș tot mai abrupt...

Străfulgerări printre ziduri de stâncă... pietricele desprinse dispăreau în apa ce se învolbura, tot mai umflată, cădeau cu plescăituri răsunătoare... și tot mai adâncă trecătoarea, și tot mai largă...

În jos, în jos... mai departe.

Și iarăși o lumină palidă la est, și iarăși coastă mai puțin abruptă... Mirosul de sare, mai puternic acum...

Pietriș și nisip aspru... După cotitură, în jos, și mai strălucitor...

Cu pasul sigur, ager și moale...

Briza și lumina, briza și lumina... Pe după stânci...

Am tras de hățuri.

În față, mai jos, se întindea posomorât țărmul, unde șiruri după șiruri de dune, stârnite de vânturile din sud-vest, azvârleau vârtejuri de nisip ce acopereau, în parte, linia depărtată și cenușie a mării.

Am urmărit cum pelicula roz se întinde peste ape, dinspre est. Ici și colo nisipurile fremătătoare lăsau vederii petice de pietriș mai închise la culoare. Bolovani colțuroși se așezau pe sub valurile zbuciumate. Între dunele uriașe – înalte

de zeci de metri – și mine însumi, așa cum mă aflam acolo, privind de sus coasta aceea crudă, se găsea un platou cavernos și teșit de stânci lunguiete și pietre sfărâmate, ce abia ieșea din iadul nopții pentru a întâlni prima lucire a zorilor. Pe platoul acesta înviau acum umbrele.

Da, era bine.

Am descălecat și-am privit cum soarele alungă mohoreala nopții. Răsărea lumina puternică și albă pe care o căutasem. Aici, fără oameni, era locul potrivit, exact cum îl văzusem cu zeci de ani în urmă pe Pământul Umbră al exilului meu. Fără buldozere și site, fără oameni cu piele neagră ce măturau; fără împrejmuirile de maximă securitate ale orașului Oranjemund. Fără mașinării cu raze X, fără sârmă ghimpată sau paznici înarmați. Nimic din toate astea aici. Nu. Fiindcă această Umbră nu-l cunoscuse nici când pe Sir Ernest Oppenheimer și nici nu existase aici o Companie a Minelor de Diamant din Africa de Sud-Vest și nici vreun guvern care să se plece intereselor sale. Aici era deșertul numit Namib, într-un loc aflat la vreo șase sute de kilometri spre nord-vest de Cape Town, un șirag de dune și pietre, cu lățime între trei și douăzeci de kilometri, care se lungește cale de vreo patru sute cincizeci de kilometri pe partea dinspre coastă a Munților Richtersveld, în a căror umbră mă aflam acum. Pe aici, spre deosebire de minele convenționale, diamantele erau răspândite la întâmplare, la fel ca găinațul păsărilor pe nisip. Luasem cu mine, firește, o greblă și o sită.

Am desfăcut desagii și am pregătit micul dejun. Avea să fie o zi fierbinte și plină de praf.

În vreme ce lucram printre dune, m-am gândit la Doyle, micuțul bijutier cu părul ca puful, cu pielea roșie precum cărămida și cu coșuri pe obraji, pe care-l cunoscusem în Avalon. Oxid de fier? Mă întrebasese de ce voiam atâta oxid de fier, roșul bijutierilor – suficient pentru o armată de giuvaergii, pentru zece vieți? Ridicasem din umeri. Ce-i

păsa lui pentru ce-mi trebuia, atâta vreme cât eram în stare să-i plătesc pentru el? Ei bine, dacă exista o folosință nouă pentru substanța asta și se puteau scoate bani buni, ar fi fost o neghiobie să nu... Cu alte cuvinte, îi era peste putință să-mi furnizeze o asemenea cantitate într-o săptămână? O săptămână? O, nu! Firește că nu! Era ridicol, nici nu se punea problema. Ei bine, poate că rivalul lui de peste drum ar fi fost interesat să-mi facă rost de ce voiam și poate că l-ar fi interesat și câteva diamante neșlefuite pe care le așteptam de pe-o zi pe alta... Diamante? Ia stai. El unul era mereu interesat de diamante... Da, însă din păcate avea lipsuri la capitolul „oxid de fier”. O mână ridicată. Poate că se grăbise când vorbise despre capacitatea sa limitată de a face rost de substanța aceea, pe care bijutierii o foloseau pentru șlefuit. Doar cantitatea îl tulburase. Însă ingrediente erau din belșug, iar formula destul de simplă. Da, nu exista niciun motiv să nu se poată face. Într-o săptămână, da. Și acum, în privința diamantelor...

Înainte să ies din prăvălie ajunseserăm la o înțelegere.

Am cunoscut multe persoane care socotesc că praful de pușcă explodează, ceea ce, firește, este incorect. Nu face decât să ardă rapid, crescând presiunea gazelor, care propulsează glonțul din cartuș și-l trimite prin țeava armei, după ce a fost aprins de capsă, cea care explodează de fapt când e lovită de percutor. Dând dovadă de spiritul prevăzător al familiei, făcusem de-a lungul anilor experimente cu diverși combustibili. Dezamăgirea mea când am descoperit că praful de pușcă nu se aprindea în Amber, ca și cea pe care o încercasem când am aflat că toate capsele explozive pe care le testasem erau la fel de inerte îmi fusese ostoită doar de știința faptului că nici rubedeniile mele n-ar fi putut aduce, la rândul lor, arme de foc în Amber. Abia mult mai târziu, într-o vizită în Amber, după ce lustruisem o brățară pe care-o cumpărasem pentru Deirdre, descoperisem minunata capacitate a oxidului de fier din Avalon,

aruncând în foc cârpa pe care-o folosisem la lustruit. Cantitatea fusese din fericire mică și pe lângă mine nu se mai aflase nimeni la momentul acela.

Era un declanșator numai bun. Când amestecai pulberea roșie cu o cantitate suficientă de material inert, acesta din urmă putea fi făcut, de asemenea, să ardă minunat.

Am ținut pentru mine ce aflasem, simțind că într-o zi informația asta avea să fie folosită pentru a lămuri niște lucruri de căpătâi. Din nefericire, confruntarea mea cu Eric se petrecuse înainte ca acea zi să vină și ajunsese la păstrare împreună cu celelalte amintiri ale mele. Când îmi recăpătăsese în sfârșit memoria, apucasem să-mi leg soarta de cea a lui Bleys, care se pregătea să atace Amberul. Nu avusese cu adevărat nevoie de mine atunci, însă mă luase părtaș, cred, ca să mă poată supraveghea. Dacă i-aș fi furnizat arme de foc, ar fi fost invincibil, iar eu aș fi ajuns inutil. Mai important decât asta, dacă ar fi capturat Amberul, după cum plănuise, situația ar fi devenit încordată de-a binelea cu atâția ostași de-ai lui și cu atâția ofițeri care i-ar fi fost credincioși. Mi-ar fi trebuit oricum ceva cu care să echilibrez balanța puterii. Niște bombe și niște arme automate, să zicem.

Să-mi fi recăpătat cunoștința de sine fie și cu o lună mai înainte, lucrurile ar fi arătat cu totul altfel. Aș fi putut sta pe tronul din Amber în loc să fiu măcinat, făcut praf și pulbere, cu altă călătorie infernală dinaintea mea și o mulțime de neplăceri ce se cereau acum rezolvate.

Am scuipat nisip ca să nu mă înec râzând. La naiba, ne croim singuri soarta. Aveam lucruri mai bune de făcut decât să mă gândesc la ce s-ar fi putut petrece altminteri. Ca, de pildă, la Eric...

Țin minte ziua aia, Eric. Eram înlănțuit și-am fost silit să mă pun în genunchi înaintea tronului. Mă încoronasem deja cu mâna mea, ca să te batjocoresc, și am fost bătut pentru asta. A doua oară când am avut în mână coroana am

aruncat-o în tine. Însă ai prins-o, zâmbind. M-am bucurat că n-a pățit nimic coroana, după ce n-ai pățit nici tu nimic deși voisem să te lovesc. Un lucru atât de frumos... Lucrată toată în argint, cu șapte vârfuri, bătută cu smaralde mai frumoase decât orice diamant. Și două rubine mari, câte unul pe fiecare tâmplă... Te-ai încoronat în ziua aceea, plin de aroganță și fast pripit. Primele vorbe pe care le-ai rostit apoi mi le-ai șoptit mie, înainte ca ecourile strigătelor „Trăiască regele!” să se stingă în sală. Îmi amintesc fiecare cuvânt. „Ochii tăi au privit cea mai măreață privesc la care vor căta vreodată... Gărzi! Duce-ți-l pe Corwin la fierărie și ochii din cap fie-i arși cu fierul înroșit ! Să-și amintească această zi ca pe ultima pe care o va vedea vreodată! Azvârliți-l apoi în bezna beciului cel mai întunecat din pânțele Amberului și numele fie-i pentru totdeauna uitat!”

— Acum domnești în Amber, am zis cu voce tare. Însă mi-am recăpătat vederea și n-am uitat, cum nici uitat n-am fost.

Nu, mi-am zis. N-ai decât să te-nfășori în hlamida regală, Eric. Zidurile Amberului sunt înalte și groase. Rămâi în spatele lor. Înconjoară-te cu oțelul inutil al săbiilor. Îți păzești casa, ca o furnică, cu metereze de pământ. Știi că nicicând nu vei fi în siguranță cât trăiesc și ți-am spus că mă voi întoarce. Vin, Eric. O să iau cu mine puști din Avalon și-ți voi dărâma ușile și-ți voi doborî străjerii. Apoi va fi cum a mai fost și altădată, înainte să vină oamenii tăi și să-ți scape pielea. În acea zi am avut parte doar de câteva picături din sângele tău. De data asta o să-l am pe tot.

Am dezvelit încă un diamant neșlefuit, cred că era al șaisprezecelea, și l-am strecurat în tașca de la sold.

Cu fața către soarele în amurg, m-am întrebat cum stăteau lucrurile cu Benedict, Julian și Gerard. Care era legătura? Nu-mi plăcea, în orice caz, nicio combinație care-l implica și pe Julian. Gerard era în regulă. Reușisem să adorm, în tabără, gândindu-mă că pe el îl contactase Benedict. Însă,

dacă era aliat și cu Julian, asta era motiv de neliniște. Dacă mă ura cineva pe lume mai mult decât Eric, atunci Julian era acela. Dacă ar fi știut unde mă aflu, m-aș fi găsit în mare primejdie. Nu eram încă pregătit de o înfruntare.

Benedict ar fi putut găsi, socoteam, o justificare morală pentru a mă trăda. Știa, până la urmă, că orice aș fi făcut – și știa că ceva aveam de gând să fac – urma să provoace discordie în Amber. Îi puteam înțelege simțămintele, ba chiar puteam fi de acord cu ele. Își dedicase viața apărării acelor meleaguri. Spre deosebire de Julian, era un om cu principii și regretam că trebuia să fiu în dezacord cu el. Speram ca atacul meu să fie la fel de rapid și nedureros precum un dinte scos sub anestezie și că, după aceea, aveam să ne găsim iarăși de aceeași parte. Acum, că o cunoscusem și pe Dara, voiam să se întâmple astfel și pentru siguranța ei.

Însă puținul ce-l aflasem de la Benedict nu mă liniștea. N-aveam cum să știu dacă intenționa cu adevărat să rămână în tabără pentru întreaga săptămână ori dacă exact în acea clipă coopera cu forțele Amberului pentru a-mi întinde o capcană, pentru a mă întemnița, pentru a-mi săpa mormântul. Trebuia să mă grăbesc, deși tânjeam să mai zăbovesc prin Avalon.

Îl invidiam pe Ganelon, care cine știe prin ce tavernă sau bordel își bea mințile, curvea sau lupta, ori vâna pe vreo coamă de deal. El unul se întorsese acasă. Trebuia să-l las cu plăcerile lui, în ciuda faptului că se oferise să mă însoțească în Amber? Dar nu, urma să fie luat la întrebări în privința plecării mele – și n-avea să-i fie deloc ușor, mai ales dacă Julian urma să aibă de-a face cu asta – apoi ar fi devenit un proscris într-o țară pe care o socotea a lui, asta dacă-l mai lăsau vreodată liber. Ar fi ajuns iarăși un nelegiuit, iar această a treia oară avea probabil să fie și ultima. Nu, trebuia să-mi țin făgăduiala. Avea să mă însoțească, dacă o mai dorea. Dacă-și schimbase părerea între timp, prea bine – îl invidiam chiar și gândindu-mă că avea să

ducă o viață de fărădelegi în Avalon. Mi-ar fi plăcut să mai zăbovesc, să galopez cu Dara pe dealuri, să străbat câmpiile, să navighez pe râuri...

M-am gândit la fată. Acum știam de existența ei și asta schimba lucrurile întrucâtva. Dar nu eram sigur în ce fel. În ciuda faptului că ne urâm și-a pizmei meschine pe care ne-o purtăm, noi cei din sângele regal al Amberului suntem foarte legați de familie, mereu dornici să știm ce s-a mai ales de unul sau altul, nerăbdători să cunoaștem poziția fiecăruia în imaginea mereu schimbătoare. Niște pauze de bârfit ne-au oprit câteodată, neîndoielnic, să ne ucidem unii pe alții. Mă gândesc uneori la noi toți ca la o gașcă de femei bătrâne și răutăcioase, care se găsesc într-o combinație de azil și cursă cu obstacole.

Nu-i găseam Darei locul în toate acestea deocamdată, fiindcă nici ea nu știa unde se potrivea. Dar avea să învețe până la urmă. Avea să aibă parte de o educație superbă de îndată ce existența ei va fi fost cunoscută. Acum, că o făcusem conștientă de unicitatea ei, nu mai era decât o chestiune de timp până să intre și ea în marele joc. Pe parcursul conversației noastre mă simțisem, în anumite momente, ca un șarpe – însă, la naiba, avea dreptul să știe. Mai devreme sau mai târziu ar fi aflat inevitabil, și cu cât știa mai curând, cu atât mai repede își putea ridica propriile ziduri de apărare. Era spre binele ei.

Firește, era posibil – poate chiar probabil – ca mama și bunica ei să-și fi dus viețile fără să știe de unde se trag...

Și la ce le dusesese asta? Muriseră violent, zisese Dara.

Era cu puțință, m-am întrebat, ca brațul lung al Amberului să le fi ajuns în Umbră? Și ca acest braț să lovească iarăși?

Benedict putea fi la fel de dur, ticălos și rău ca oricare dintre noi, ceilalți, dacă așa voia. Ba chiar și mai dur încă. Avea să lupte ca să apere ce-i al lui, ba chiar să ucidă pe vreunul dintre noi dacă ar fi socotit necesar. Considerase, probabil, că dacă îi ținea existența secretă și dacă o ținea

pe ea în ceață, o proteja. Avea să se înfurie pe mine aflând ce făcusem, ceea ce însemna un alt motiv ca s-o șterg cât mai iute. Însă nu-i dezvăluisem Darei nimic din pură perversitate. Voiam să supraviețuiesc și nu mi se părea că Benedict face bine ce face. Până mă întorceam, Dara avea timp să chibzuiescă. Urma să-mi pună multe întrebări, iar eu aveam să folosesc ocazia pentru a o preveni și a-i oferi amănunte trebuincioase.

Am scrâșnit din dinți.

Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să fie necesare. După ce aveam să iau domnia în Amber, altfel aveau să stea lucrurile. Nu se putea altminteri...

De ce nu născocise nimeni o cale de a schimba felul înăscut de a fi al oamenilor? Chiar și în ciuda faptului că-mi fuseseră șterse amintirile și-a unei vieți noi într-o lume nouă, până la urmă redevenisem vechiul Corwin. Și dacă n-aș fi fost mulțumit cu ce eram, asta ar fi putut însemna un motiv de disperare.

M-am spălat de praf și de sudoare la un cot liniștit al râului, întrebându-mă în același timp ce era cu drumul negru care-i rănisese într-atât pe frații mei. Trebuia să aflu mai multe, neapărat.

Am ținut-o mereu la îndemână pe Grayswandir cât m-am îmbăiat. Unul dintre ai noștri e în stare să-l găsească pe un altul prin Umbră, dacă urma e proaspătă încă. Totuși scăldatul nu mi-a fost tulburat de nimic, cu toate că la întoarcere am folosit-o pe Grayswandir de trei ori, în scopuri ceva mai banale decât lupta cu frații...

Însă era de așteptat, fiindcă îmi sporisem considerabil viteza...

Era întuneric încă, deși nu mult până în zori, când am intrat în grajdurile de la conacul fratelui meu. M-am ocupat de Stea, care devenise cam agitat, vorbind cu el, liniștindu-l și bușumându-l, apoi i-am pus înaintea o porție bună de nutreț și apă. Când m-a văzut, armăsarul lui Ganelon a

nechezat din boxa aflată în cealaltă parte. M-am spălat la pompa din fundul grajdului, încercând să decid unde să mă pun ca să ațipesc nițel.

Îmi trebuia odihnă. Câteva ore de somn aveau să-mi ajungă pentru o vreme, însă refuzam să dorm sub acoperișul lui Benedict. N-aveam de gând să fiu luat așa de ușor pe nepusă masă și, cu toate că zisesem de multe ori că mi-ar plăcea să mor în pat, voisem să spun cu asta, de fapt, că la bătrânețe aș fi vrut să fiu călcat de un elefant în timp ce făceam dragoste.

Însă nu mă deranja defel să-i dau băutura pe gât, și-mi trebuia nițică pileală. În conac era întuneric; am intrat silențios și-am găsit dulapul cu băuturi.

Mi-am turnat un pahar sănătos, l-am dat pe gât, mi-am turnat altul și m-am dus cu el la fereastră. Cuprindeam cu privirea o distanță vastă. Conacul era pe vârf de deal, iar Benedict modelase bine peisajul.

— „Scăldat de lună se întinde drumul lung și alb“, am recitat, surprins la auzul propriei voci. „Pustie luna către lume cată...”

— Așa-i, așa-i, Corwin băiete, l-am auzit pe Ganelon zicând.

— Nu te-am văzut stând acolo, am spus cu voce joasă, fără să întorc privirea de la fereastră.

— Asta fiindcă stau nemișcat ca un pietroi.

— Ah! am exclamat. Cât de beat ești?

— Mai deloc. Dar dacă ai fi bun să-mi aduci ceva de băut...

M-am răsucit spre el.

— De ce nu-ți iei singur?

— Mă doare când mă mișc.

— Bine.

M-am dus, i-am turnat un pahar, i l-am adus. L-a ridicat încet, a dat din cap în semn de mulțumire și a sorbit.

— Ah, ce bun e! a oftat. Poate că-mi va amorți durerile un pic.

— Te-ai bătut.

— Drept, a răspuns. De mai multe ori.

— Atunci îndură-ți rănila ca un brav soldat și dă-mi voie să-mi cruț mila.

— Dar am câștigat!

— Oho! Și unde-ai lăsat cadavrele?

— Ah, nu se găsesc într-o stare atât de proastă. O fată mi-a făcut toate astea.

— Atunci aș zice că ai primit ce-ai meritat pentru banii tăi.

— N-a fost vorba de așa ceva, deloc. Cred că ne-am făcut pe amândoi de ocară.

— Pe amândoi? Cum?

— N-am știut că-i stăpâna casei. Am intrat, tot numai voie bună, socotind că-i vreo slujitoare...

— Dara? am zis cu voce încordată.

— Așa, chiar ea. I-am ars o palmă peste dos și-am dat s-o sărut un pic...

A gemut.

— Și-atunci m-a apucat. M-a ridicat de la pământ, până deasupra capului. Și mi-a zis că-i stăpâna casei. După care m-a lăsat să cad... Am mai bine de-o sută de ocale și până jos a fost cale lungă.

A mai luat o înghițitură, în vreme ce pe mine mă pufnea râsul.

— Și ea a râs, a zis posac Ganelon. Apoi m-a ajutat să mă ridic și n-a fost lipsită de bunătate, iar eu, firește, mi-am cerut iertăciune. Fratele ăsta al tău cred că-i un om nespus de vrednic. N-am mai întâlnit fată să aibă atâta putere. Ce i-ar putea face unui bărbat...

În voce i se simțea o uluire plină de respect. A clătinat încetișor din cap și-a dat pe gât restul de băutură din pahar.

— A fost înfricoșător... ca să nu mai spun cât de stânjenitor, și-a încheiat Ganelon povestea.

— A acceptat scuzele tale?

— Oh, da. S-a purtat cu multă bunăvoință. Mi-a spus să uit totul și-a promis că va face și ea întocmai.

— Și-atunci de ce nu ești în pat, să dormi și să-ți treacă?

— Am stat să aștept, în caz că apari în miez de noapte. Voiam să vorbesc cu tine numaidecât.

— Ei bine, ai izbutit.

S-a ridicat greoi și și-a luat paharul.

— Să ieșim afară, a zis.

— Bună idee.

A luat și carafa cu coniac în treacăt, lucru pe care l-am socotit o idee la fel de bună, și-am apucat-o pe o cărare ce străbătea grădina din spatele casei. Am poposit în cele din urmă pe o bancă veche de piatră, la poalele unui stejar mare, unde Ganelon a umplut paharele iar și-a tras o dușcă dintr-al său.

— Ah! Fratele tău are și gusturi alese la băutură, a zis.

M-am așezat lângă el și mi-am umplut pipa.

— După ce mi-am cerut iertare și i-am spus cine sunt, am stat o vreme de vorbă, a urmat Ganelon. Îndată ce-a aflat că te însoțesc, a voit să afle felurite lucruri despre Amber, despre Umbre, despre tine și restul familiei tale.

— Și i-ai zis ceva? am întrebat, aprinzând un băț de chibrit.

— Nici de-aș fi vrut, n-aș fi putut. N-aveam niciun răspuns.

— Bine.

— Însă m-a pus pe gânduri. Nu cred că Benedict îi spune prea multe, și-mi dau seama de ce. Aș avea grijă la ce rostesc în preajma ei, Corwin. E, parcă, prea iscoditoare.

Am încuviințat, dând fumul afară.

— E un motiv pentru asta, am zis. Unul foarte bun. Mă bucur să aflu, însă, că nu-ți pierzi cugetul când bei. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

A ridicat din umeri și-a mai luat o înghițitură de coniac.

— O tăvăleală bună scoate băutura din cap. Și, totodată, bunăstarea ta este și a mea.

— E drept. Ți-e pe plac această versiune de Avalon?

— Versiune? E chiar Avalonul meu. Alți oameni locuiesc pământurile, dar locul e același. Am fost la Câmpul Spinilor azi, unde, în slujba ta fiind, i-am doborât cândva pe Jack Hailey și ceata lui. Era același loc.

— Câmpul Spinilor... am zis amintindu-mi.

— Da, acesta mi-e Avalonul, a urmat să zică, și-aici voi vrea să mă-ntorc la bătrâneți, de voi mai trăi după ce-oi merge în Amber.

— Încă vrei să mă însoțești?

— De-o viață îmi doresc să văd Amberul – încă de când am auzit de el. De la tine, în vremuri mai bune.

— Nu mai știu ce-am zis. Cred c-am spus o poveste frumoasă.

— Eram amândoi beți și mulțumiți în seara aia și pare c-ai vorbit foarte puțin – timpul s-a scurs iute –, dar mi-ai istorisit multe despre mărețul Kolvir, despre turlele verzi și aurii ale cetății, despre bulevardele-i largi, despre piețe, terase, flori, fântâni... Scurt mi s-a părut timpul, însă povestea a ținut mare parte din noapte, până ce ne-am târât către culcușuri, la revărsat de zori. Doamne! Mai că ți-aș putea zugrăvi o hartă a acelor locuri! Trebuie să le văd înainte de a muri.

— Noaptea aia nu mi-o amintesc, am zis încetișor. Trebuie să fi fost foarte, foarte beat.

A lăsat să-i scape un hohot scurt.

— Au fost clipe frumoase, în vremuri de altădată, a spus apoi. Și ne poartă în amintire pe-aici. Însă ne socot oameni ce-au trăit demult – și multe povești cu noi le știu de-a-ndoaselea. Dar ce naiba! Câți mai păstrează în minte adevărul istoriei, fie și de pe-o zi pe alta?

N-am răspuns, mulțumindu-mă să fumez și să cuget la trecut.

— ...Toate astea mă duc către o întrebare ori două, a zis.

— Dă-i drumul.

— Dacă ataci Avalonul, asta te va pune împotriva fratelui tău Benedict?

— Aș vrea să știu răspunsul. Cred că așa va fi, la început cel puțin. Însă ar trebui să-mi duc planul la îndeplinire până ce ajunge el în Amber, de i se va cere sprijinul. Adică să ajungă în Amber cu întăriri. Dacă ar fi doar el, ar ajunge acolo cât ai clipi dacă l-ar ajuta cineva din cealaltă parte. Însă n-ar fi de folos. Nu. În loc să sfâșie Amberul, mai degrabă l-ar sprijini pe cel care l-ar putea ține laolaltă, sunt sigur de asta. Odată ce-am isprăvit cu Eric, va vrea ca dezbinarea să ia sfârșit și-mi va sprijini domnia doar pentru ca toată zarva și luptele să se termine. Dar atacul meu dintru început nu-i va fi pe plac, firește.

— Aici voiam să ajung. Nu va fi răcă între voi din cauza asta?

— Nu cred. E doar o chestiune de politică. Ne știm de-o viață și noi doi ne-am înțeles mereu mai bine decât s-a înțeles oricare dintre noi cu Eric.

— Înțeleg. De vreme ce suntem amândoi băgați în asta și Avalonul pare să fie acum al lui Benedict, mă-ntrebam cum s-ar simți de mă voi întoarce aici într-o bună zi. M-ar urî fiindcă te-am ajutat?

— Mă îndoiesc. N-a fost niciodată soiul ăla de om.

— Atunci dă-mi voie să mai fac un pas. Dumnezeu știe că sunt un soldat cu experiență și, dacă izbutim să cucerim Amberul, se va convinge de acest lucru. Cu brațu-i schilodit și toate cele, socoți că m-ar putea tocmi căpitan al oștii sale? Știu bine pământurile dimprejur. L-aș putea duce la Câmpul Spinilor, să-i povestesc acea bătălie. Și, naiba să mă ia, l-aș sluji bine – la fel de bine cum te-am slujit și pe tine.

A izbucnit în râs.

— Iertare. Mai bine decât te-am slujit pe tine.

Am hohotit scurt, sorbind din pahar.

— N-ar fi lucru ușor, am zis. Firește că-mi place ideea. Dar nu-s sigur c-ai putea să-i câștigi încrederea vreodată. Ar părea o lucrătură a mea, cusută cu ață albă.

— A naibii politică! Nu asta voiam să zic. Nu știu decât să lupt și iubesc Avalonul!

— Te cred. Dar te va crede și el?

— Cu doar un braț zdravăn, va avea nevoie de un loc-țitor de nădejde. Ar putea să...

Am început să râd, apoi m-am oprit îndată, fiindcă sune-
tul părea să fie purtat pe distanțe mari. Și mai erau și simțăminte
lui Ganelon la mijloc.

— Îmi pare rău, am zis. Fii bun și iartă-mă. Nu înțelegi.
Nu înțelegi cu adevărat cu cine am stat de vorbă în cort,
în noaptea aia. Poate ți-a părut un om ca oricare – ba chiar
unul infirm. Însă nu e așa. Mă tem de Benedict. Nu mai
este altul ca el nici în Umbră, nici în realitate. El e maes-
trul de arme al Amberului. Îți poți închipui un mileniu? O
mie de ani? Mai multe mii? Pricepi un om care, aproape
neconținut, pe parcursul unei vieți atât de lungi, și-a petre-
cut aproape fiecare zi printre arme, tactici și strategii? Nu te
lăsa păcălit fiindcă-l vezi într-un regat mărunț, comandând
câțiva ostași și cu o livadă bine îngrijită în spatele casei. Tot
ce se află pe lume în privința științei războiului sălășluieș-
te în mintea lui. A umblat adesea din Umbră în Umbră,
fiind martor la variații după variații ale aceleiași bătălii,
în împrejurări câte puțin modificate, pentru a-și verifica
părerile despre război. A stat în fruntea unor armate atât
de numeroase că le-ai fi putut urmări cum mășcăluiesc cu
zilele fără ca regimentele să termine de trecut. Deși îl stân-
jenește pierderea brațului, n-aș vrea să lupt cu el, nici cu
arme și nici cu mâinile goale. E o fericire că nu-și dorește
tronul, altfel l-ar ocupa chiar acum. Dacă ar face-o, cred că
în clipa aia aș renunța la ambițiile mele și l-aș recunoaște
ca suveran. Mi-e teamă de Benedict.

Ganelon a tăcut vreme lungă, timp în care mi-am mai
pus de băut, fiindcă mi se uscaseră gâtul.

— N-am știut lucrurile astea, firește, a zis apoi. M-aș
bucura doar să-mi dea voie să mă întorc în Avalon.

— Sigur o va face.

— Dara mi-a spus că a primit un mesaj de la el astăzi. A decis să-și scurteze șederea în tabără. Se va întoarce, probabil, mâine.

— Afurisenie! am zis ridicându-mă de pe bancă. Va trebui să ne mișcăm repede, atunci. Sper că Doyle a pregătit ce-mi trebuie. De dimineață trebuie să ne ducem la el și să grăbim treaba. Vreau să nu mai fiu aici când se întoarce Benedict!

— Ai făcut rost, așadar, de pietricele?

— Da.

— Le pot vedea?

Am scos punga de la cingătoare și i-am întins-o. A desfăcut-o și a scos câteva diamante, ținându-le în palma mâinii stângi și întorcându-le pe-o parte și pe cealaltă, încetișor, cu buricele degetelor.

— Nu par cine știe ce, din câte pot vedea în lumina asta, a zis el. Ia stai! Strălucesc! Nu...

— Sunt neșlefuite, firește. Ții o avere în palmă.

— Uimitor, a spus dându-le drumul înapoi în pungă și legând-o iarăși la gură. Ți-a fost ușor.

— Nu chiar atât de ușor.

— Și totuși, pare cumva necinstit să poți aduna atâta bănet atât de repede.

Mi-a înapoiat punga.

— Voi avea grijă să capeți și tu o avere când ne vom fi isprăvit munca, l-am asigurat eu. Asta va fi o alinare dacă Benedict n-o să-ți ofere un post.

— Acum, că știi cine este, sunt mai hotărât ca oricând să intru în slujba lui într-o bună zi.

— Vom vedea ce se poate face.

— Da. Mulțumesc, Corwin. Cum să facem cu plecarea?

— Vreau să te duci să te odihnești, fiindcă te voi ridica devreme din pat. Mă tem că Stea și Înflăcăratul n-o să se bucure să se vadă cai de povară, însă vom împrumuta una dintre căruțele lui Benedict și vom porni spre oraș. Înainte de asta o să-ncerc să aranjez o perdea bună de fum, ca să

ne putem retrage fără zarvă. Îl vom grăbi apoi pe Doyle bijutierul ca să facă ce are de făcut, ne vom obține marfa și vom intra în Umbră cât mai repede cu putință. Cu cât avem un avans mai mare, cu atât mai greu îi va fi lui Benedict să pornească pe urmele noastre. Dacă aş putea să i-o iau înaintea jumătate de zi prin Umbră, o să-i fie aproape imposibil.

— Dar de ce ar fi așa de dornic să ne urmărească?

— N-are pic de încredere în mine și pe bună dreptate. Așteaptă să-mi fac mișcarea. Știe că am nevoie de ceva de aici, însă nu știe de ce anume. Vrea să afle, ca să pună capăt altui pericol ce amenință Amberul. Și, de îndată ce-și dă seama c-am plecat de-a binelea, va ști că avem lucrul după care am venit și va porni în urmărire.

Ganelon a căscat, s-a întins, și-a terminat băutura.

— Da, a zis. Am face bine să ne odihnim, ca să ne putem grăbi mai încolo. Acum, cu ce mi-ai spus despre Benedict, mă miră mai puțin celălalt lucru pe care voiam să ți-l spun... deși mă descumpănește la fel de tare.

— Adică?

S-a ridicat în picioare, a apucat cu grijă carafa și a arătat cu mâna în lungul cărării.

— Dacă mergi înainte, într-acolo, și treci de tufele din capătul acestei grădini, apoi intri în codrii ce se întind dincolo, și dacă înaintezi vreo două sute de pași, vei ajunge, în stânga, la un crâng cu copaci tineri, într-o vale ce coboară brusc față de nivelul cărării, vreo sută și mai bine de metri poate. În valea asta, bătucit și acoperit cu frunze și rămurele, se găsește un mormânt proaspăt. L-am găsit mai devreme când am ieșit la plimbare și m-am oprit pe-acolo ca să mă ușurez.

— De unde știi că-i un mormânt?

A chicotit.

— Când gropile au trupuri în ele, așa sunt îndeobște numite. Mormântul nu era adânc și l-am scobit nițel cu un băț. Sunt patru cadavre acolo – trei bărbați și o femeie.

- De când au murit?
- De puțină vreme. De câteva zile, aş spune.
- Şi ai lăsat groapa cum ai găsit-o?
- Nu sunt neghiob, Corwin.
- Iertare. Însă asta mă tulbură mult, fiindcă nu pricep câtuşi de puțin.
- E limpede că i-au făcut necazuri lui Benedict şi că el le-a întors favoarea.
- Poate. Cum arată? Cum au murit?
- N-au nimic deosebit. Erau în floarea vârstei, le-au tăiat beregata... în afară de unul, care-a fost spintecat.
- Ciudat lucru. Da, e bine că plecăm acum. Avem destule pe cap şi fără să ne băgăm nasul în ce-i pe-aici.
- Aşa-i. Să ne ducem, deci, la culcare.
- Du-te tu primul. Eu încă nu-s gata.
- Ascultă-ţi singur povaţa şi odihneşte-te, a zis pornind spre conac. Nu sta treaz, plin de griji.
- N-o să stau.
- Atunci... noapte bună.
- Ne vedem dimineată.

L-am petrecut cu privirea cum se îndepărta pe cărare. Avea, fireşte, dreptate, însă nu eram încă pregătit să-mi las luciditatea pradă somnului. Mi-am trecut iarăşi în revistă planurile, să mă asigur că nu-mi scapă nimic, mi-am terminat băutura şi-am aşezat paharul pe bancă. Apoi m-am ridicat şi-am început să umblu cu paşi mari, lăsând în urmă dâre de fum de tutun. Peste umăr mi se îţeau raze de lună, iar zorii n-aveau să vină decât peste câteva ore, după socoteala mea. Eram neclintit în decizia de a-mi petrece noaptea afară, aşa că m-am gândit să caut un loc unde să mă adăpostesc.

Fireşte că, până la urmă, am apucat în jos pe cărare şi-am ajuns în crâng. Am cercetat locurile, dându-mi seama că se săpase de curând, însă n-aveam chef de cadavre dezgropate la lumina lunii şi eram dispus să-l cred pe Ganelon pe

cuvânt. Nici nu știam, măcar, ce mă adusese acolo. Aveam niște impulsuri morbide, probabil. Am hotărât, totuși, să nu mă culc prin preajmă.

Am apucat către marginea de nord-vest a grădinii, găsind acolo un petic ce nu se vedea din conac. Erau șiruri înalte de boscheți și iarba era înaltă, moale și parfumată. Mi-am întins mantia, m-am așezat pe ea și mi-am tras cizmele din picioare. Mi-am așezat, oftând, tălpile în iarba răcoroasă.

Nu mai era mult, mi-am zis. Umbre către diamante, către puști, către Amber. Îmi începusem drumul. Acum un an putrezeam în temniță, trecând înainte și înapoi pragul nebulniei, de atâtea ori încât îl tocisem. Acum eram liber, puternic, puteam să văd și mai aveam și un plan. Eram o amenințare ce se profila iarăși, una mai mortală decât fusesem înainte. De data asta norocul nu-mi era legat de planurile altcuiva. Eram răspunzător, acum, de izbânda sau de eșecul meu.

Senzația era plăcută, la fel ca iarba, iar alcoolul îmi intra-se în sânge și mă încălzea cu o flăcăruie plăcută, calduță. Mi-am curățat pipa, am pus-o deoparte, m-am întins, am căscat și eram pe cale să pun capul jos.

Am sesizat o mișcare undeva mai departe, m-am săltat pe un cot și am privit cu luare-aminte. N-a trebuit să aștept mult. Pe cărare înainta încetișor o siluetă, oprindu-se des, mișcându-se cu grijă. A dispărut după copacii unde ne așezaserăm eu și cu Ganelon și n-a mai ieșit decât după mult timp. Apoi a mai făcut vreo zece pași și s-a oprit, părând să privească spre locul unde mă aflam. După care a înaintat spre mine.

După ce a trecut de un tufiș și a ieșit din umbre, fața i-a fost luminată de licărul lunii. Părând să-și dea seama de asta, mi-a zâmbit, încetinind pe măsură ce se apropia și oprindu-se, apoi, înaintea mea.

— Să înțeleg, așadar, că odaia ta nu-ți e pe plac, Lord Corwin, a zis ea.

— Defel, am răspuns. O noapte atât de frumoasă e irezistibilă pentru un iubitor de natură ca mine.

— Ceva trebuie să te fi atras și noaptea trecută, în ciuda ploii, a zis ea.

S-a așezat lângă mine pe mantie.

— Ai dormit în casă ori afară?

— Pe-afară, am răspuns, doar că n-am dormit. N-am mai dormit, de fapt, de când ne-am văzut ultima oară.

— Pe unde ai umblat?

— Pe țărm de mare, prefirând nisip.

— Sună deprimant.

— A fost.

— De când am pășit în Umbră, am cugetat mult.

— Îmi închipui.

— Nici eu n-am prea apucat să dorm. De-aia te-am și auzit venind, te-am auzit vorbind cu Ganelon și-am știut că ai rămas pe-aici, pe undeva, când s-a întors în casă singur.

— Ai avut dreptate.

— Trebuie să ajung în Amber, să știi. Și să parcurg Modelul.

— Știu. O vei face.

— Curând, Corwin, curând!

— Ești tânără, Dara. E timp destul.

— Fir-ar să fie! Toată viața mea am așteptat... fără s-o știu! Nu se poate cumva să merg chiar acum?

— Nu.

— De ce nu? Ai putea să mă duci repede prin Umbre, să mă lași în Amber, să străbat Modelul...

— Dacă nu vom fi răpuși de-ndată, s-ar putea să fim destul de norocoși încât să ni se dea, pentru o vreme, celule alăturate – sau butuci – până să fim executați.

— Pentru ce? Ești un Prinț al Orașului. Ai dreptul să faci ce poțesteți.

Am râs.

— Sunt un proscris, draga mea. Dacă mă întorc în Amber, voi fi executat, asta dacă am noroc. Sau aș putea păți ceva

mult mai rău. Însă, după cum au mers treburile data trecută, aş pune rămaşag că de data asta m-ar ucide rapid. Şi aceeaşi soartă i-ar avea, neîndoielnic, şi însoţitorii mei.

— Oberon n-ar face una ca asta.

— Dacă ar fi stârnit destul, cred că ar face-o. Însă nu astfel se pune problema. Oberon nu mai e, iar fratele meu Eric stă pe tron acum şi se consideră suveran.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu câţiva ani în urmă, după măsurătoarea timpului în Amber.

— De ce ar vrea să te ucidă?

— Ca să nu-l ucid eu pe el, fireşte.

— Ai face-o?

— Da, şi o voi face. Şi încă destul de curând, cred.

S-a întors cu faţa spre mine.

— De ce?

— Ca să pot lua eu însumi tronul. E al meu de drept. Eric l-a uzurpat. Nu de mult am scăpat de tortură şi de câţiva ani de temniţă care i se datorează lui. A făcut greşeala, însă, de a-şi permite luxul să mă țină în viaţă, ca să-mi poată contempla neputinţa. Nu s-a gândit că aş putea evada şi că m-aş putea întoarce să-l provoc iarăşi. Şi nici eu nu m-am gândit. Însă, dacă tot am avut norocul de-a căpăta o a doua şansă, voi avea grijă să nu fac aceeaşi greşeală ca întâia oară.

— Dar e fratele tău.

— Puţini sunt mai conştienţi decât mine de acest lucru, te asigur.

— Şi cât de repede speră să-ţi îndeplineşti... obiectivele?

— Cum am zis şi data trecută, dacă poţi să pui mâna pe Atuuri, caută-mă în aproximativ trei luni. Dacă nu poţi şi lucrurile merg potrivit planului meu, te voi căuta eu, nu la mult timp după ce-mi voi începe domnia. Ar trebui să ai ocazia de a străbate Modelul înainte să treacă anul.

— Şi dacă nu izbuteşti?

— Atunci vei avea mai mult de așteptat. Până ce Eric își stabilizează domnia și până ce Benedict îl va recunoaște ca rege. Dar, vezi tu, Benedict nu-i prea dornic să facă asta. S-a ținut departe de Amber multă vreme și, din câte știe Eric, nu se mai află printre cei vii. De-ar apărea acum, ar trebui să se situeze ori contra, ori de partea lui Eric. Dacă i-ar lua partea, cârmuirea lui Eric ar fi asigurată –, iar Benedict nu vrea să fie responsabil pentru asta. Dacă i s-ar pune împotriva, va fi gâlceavă – și nici pentru asta nu vrea să fie răspunzător. Coroana nu și-o dorește. Doar ținându-se departe cu totul poate asigura suficientă liniște. De s-ar înfățișa și n-ar voi să-și asume nicio poziție, s-ar putea să i se treacă asta cu vederea, însă ar fi același lucru cu nerecunoașterea domniei lui Eric și ar duce, până la urmă, la necazuri. Iar dacă ar apărea cu tine ar însemna să se predea, fiindcă Eric va pune presiune pe el prin intermediul tău.

— Atunci... dacă pierzi, s-ar putea să nu ajung în Amber în veci!

— Nu fac decât să descriu situația așa cum o văd eu. Sunt, probabil, multe altele în joc de care nu sunt conștient. Am stat prea multă vreme pe margine.

— E musai să câștigi! a zis.

Apoi, deodată:

— Bunicul te-ar sprijini?

— Mă îndoiesc. Însă situația ar fi diferită, totuși. Eu sunt conștient că e-n viață și știu și de existența ta. Nu i-aș cere sprijinul. Așa că, atâta vreme cât nu mi se pune împotriva, sunt mulțumit. Iar dacă sunt rapid, eficient și victorios, nu mi se va opune. Nu-i va plăcea c-am aflat despre tine, însă când o să-nțeleagă că nu-ți vreau răul, totul se va clarifica în privința asta.

— De ce nu te-ai folosi de mine? Pare o mișcare logică.

— Este. Dar am descoperit că te plac, așa că iese din discuție.

Fata a izbucnit în râs.

— Te-am fermecat! a zis, făcându-mă și pe mine să pufnesc în râs.

— În felul tău delicat, cu sabia îndreptată spre mine, da. Veselia i-a trecut brusc.

— Bunicul vine mâine. Ți-a spus omul tău, Ganelon?

— Da.

— Și ce legătură are lucrul ăsta cu ce vrei să împlinești?

— Vreau s-o iau din loc înainte să se întoarcă.

— Ce-o să facă?

— Mai întâi o să se înfurie teribil fiindcă ești aici. Apoi va vrea să afle cum ai izbutit să te întorci și cât de multe mi-ai spus despre tine.

— Și ce-ar trebui să-i zic?

— Adevărul despre cum te-ai întors. Asta o să-l pună pe gânduri. Cât despre ce mi-ai spus mie, vei susține că intuiția ta feminină te-a oprit să ai prea multă încredere în mine și că mi-ai servit aceeași poveste ca și lui Julian și Gerard. Și despre noi poți spune c-am luat o căruță și ne-am dus în oraș și că nu ne vom întoarce decât noaptea târziu.

— Dar unde o să vă duceți de fapt?

— În oraș, doar că pentru scurt timp. Și nu ne vom întoarce. Vreau un avans cât mai mare înainte să mă hăituiască prin Umbră.

— O să-l întârzii cât de mult voi putea. N-aveai de gând să mă mai vezi înainte de plecare?

— Intenționez să discut toate astea cu tine de dimineață. Dar, fiindcă n-ai avut stare, mi-ai luat-o înainte.

— Atunci mă bucur că... n-am avut stare. Și cum ai de gând să cucerești Amberul?

Am scuturat din cap.

— Nu, dragă Dara. Toți prinții care complotează trebuie să păstreze niște mici secrete. Și ăsta-i unul dintre secretele mele.

— Mă uimește să aflu că există atâta neîncredere și trădare în Amber.

— De ce? Asemenea conflicte există peste tot, în diverse forme. Și toate au de-a face cu noi, întotdeauna, fiindcă toate locurile își iau forma după Amber.

— Mi-e greu să înțeleg...

— Vei înțelege într-o zi. Deocamdată lasă asta deoparte.

— Atunci zi-mi altceva. De vreme ce pot schimba cumva Umbrele, chiar fără să fi umblat prin Model, spune-mi mai exact cum se face. Vreau să devin mai bună la asta.

— Nu! am zis. Nu îngădui să-ți faci de lucru cu Umbrele până ce nu ești gata. E primejdios chiar și după ce ai străbătut Modelul. S-o faci înainte de asta e nebunie curată. Ai avut noroc, dar să nu încerci iarăși. Te ajut, dacă refuz să-ți spun mai multe despre lucrurile astea.

— Bine! Iartă-mă, cred că pot să mai aștept.

— Și eu cred. Nu-mi porți pică?

— Nu. Ei bine... a râs ea, nu m-ar ajuta cu nimic, până la urmă. Tu știi, firește, despre ce vorbești. Mă bucur că-ți pasă de ce se petrece cu mine.

Am mormăit ceva, iar Dara a întins mâna și mi-a atins obrazul. Am întors iarăși capul spre ea și i-am văzut fața mișcându-se încetișor spre a mea, fără zâmbet, cu buzele întredeschise și cu ochii aproape închiși. Când ne-am sărutat, brațele ei m-au cuprins pe după gât și peste umeri, iar brațele mele au făcut la fel. Uimirea mea s-a pierdut într-o căldură dulce și într-o anume surescitare.

Dacă Benedict avea să afle vreodată, mă păștea mai mult decât mânia lui...

Capitolul 7

Căruța scârțâia monoton, iar soarele se mutase binișor spre amurg, însă tot azvârlea spre noi raze înfocate. În spate, printre cufere, Ganelon sforăia. Îi invidiam ocupația zgomotoasă. De câteva ore o ținea așa, în vreme ce pentru mine era a treia zi fără odihnă.

Eram la vreo douăzeci și cinci de kilometri de oraș, poate, și înaintam spre nord-est. Doyle nu-mi realizase comanda complet, însă îl convinsesem să-și închidă prăvălia și să-și accelereze producția. Asta însemnase câteva ore de abatere de la traseu. Mă simțisem prea agitat ca să dorm și acum nu era vreme, fiindcă îmi croiam drum printre Umbre.

M-am străduit să lupt cu osteneala și cu înserarea și am găsit niște nori care să mă adăpostească. Înaintam pe un drum argilos, uscat, cu făgașe adânci pe mijloc. Pământul avea o nuanță urâtă, gălbuie, și se crăpa și fărâmița când treceam peste el. Ierburi maronii atârnavu pleoștite pe marginile drumului, iar copacii erau scunzi, contorsionați, cu scoarță groasă și aspră. Am trecut pe lângă mai multe zone cu plăci de șist vizibile la suprafață.

Pe Doyle îl plătisem bine pentru marfa sa, și mai luasem de la el o brățară frumoasă care avea să-i fie trimisă Darei în ziua următoare. Diamantele erau puse la cingătoare, Grayswandir la îndemână. Stea și Înflăcăratul mergeau în trap rapid. Eram pe cale să reușesc.

Mă întrebam dacă Benedict se întorsese acasă. Mă întrebam cât de mult timp aveam să-l pot păcăli. Nu scăpasem nicicum de primejdie din partea lui. Putea adulmeca o

urmă la distanță mare prin Umbră, iar eu îi lăsam niște urme pe cînste. Însă n-aveam de ales. Îmi trebuia căruța, nu puteam umbla mai rapid și nu mă simțeam în stare, acum, să gonesc prin Umbre. Făceam modificările încetîșor și cu grijă, foarte conștient de faptul că simțurile mi se tocișeră de osteneală, bazându-mă pe acumularea treptată de schimbări și distanță pentru a alcătui o barieră între Benedict și mine, cu nădejdea că bariera asta avea în curînd să devină impenetrabilă.

Am schimbat ziua de la după-amiază tîrziu la amiază în următorii trei kilometri, însă am păstrat norii, fiindcă doar lumina o doream, nu și căldura. Am izbutit să dau, apoi, de un vînticel. Mărea șansele de ploaie, dar merita. Nu poți să ai chiar totul în viață.

Mă țineam cu greu să nu adorm și mă simțeam peste poate de tentat să-l trezesc pe Ganelon și să sporesc pur și simplu distanța parcursă lăsându-l pe el la frîie în vreme ce eu dormeam. Mi-era teamă să încerc asta atît de devreme în călătoria noastră. Încă erau prea multe de făcut.

Voiam mai multă lumină naturală, dar voiam și un drum mai bun, mi-era silă de afurisita de argilă gălbuie și trebuia să fac ceva în privința norilor, păstrînd totodată în minte și direcția în care ne îndreptam...

M-am frecat la ochi și am tras de cîteva ori aer adînc în piept. Prin cap mi se învîlmășeau gânduri tulburi, iar bocănitul surd, neîncetat al copitelor și scîrțaiatul căruței începeau să aibă efect soporific. Eram deja amorțit de-atîta legănat și săltat. Frîiele îmi atîrnau moi în mâini; lăsasem capul în piept și îmi alunecaseră o dată din palme. Din fericire, caii păreau să știe ce așteptam de la ei.

După un timp am început să urcăm o pantă lungă și blîndă ce ducea către mijlocul dimineții. Cerul se întunecase și am avut nevoie de cîteva kilometri și de cotituri ale drumului ca să mai împrăștiu întrucîtva plapuma de nori. O furtună, de s-ar fi ivit, ne putea transforma îndată

drumul într-un râu de noroi. M-am strâmbat la gândul ăsta, am lăsat cerul în pace și m-am concentrat iarăși asupra drumului.

Am ajuns la un pod dărăpănat care ducea peste un pârau secat. De cealaltă parte, drumul era mai neted și mai puțin galben. Trecând, calea a căpătat o nuanță mai închisă, s-a făcut mai dreaptă, mai tare, iar iarba de pe margini a devenit verde. Însă începuse, între timp, să plouă.

M-am luptat cu asta o vreme, decis să nu-mi cedez șoseaua cea dreaptă și iarba cea verde. Mă durea capul, însă avera a încetat în câteva sute de metri și soarele s-a ivit iar. Soarele, da... soarele.

Și ne-am urmat drumul scârțâind, până ce-am ajuns la o porțiune de drum care șerpuia pe lângă copaci mai puțin sumbri. Am coborât într-o vale răcoroasă unde am trecut alt podeț, pe sub care, prin albia de dedesubt, se scurgea o panglică îngustă de apă. Îmi înfășurasem frâiele pe după pumn, fiindcă îmi tot cădea capul în piept de oboseală. M-am străduit iarăși să-mi adun, ca de la mare distanță, concentrarea, să lămuresc, să calculez...

Păsările anunțau, cu ciripeli șovăielnice, un nou început de zi în codrii din dreapta mea. Picuri strălucitori de rouă atârnav de firele de iarbă, de frunze. În aer se simțea răcoare, iar razele soarelui de dimineață săgetau pieziș printre copaci...

Însă trupul nu-mi era păcălit de trezirea naturii din această Umbră și m-am simțit ușurat când, în cele din urmă, Ganelon a început să se foiască și să înjure. Dacă nu se trezea, nu peste mult timp l-aș fi trezit eu însumi.

Destul de bine. Am tras ușor de frâie, iar caii au priceput și s-au oprit. Am pus frâna, fiindcă eram încă în pantă, și am găsit o sticlă cu apă.

— Ei! a zis Ganelon în vreme ce beam. Lasă-mi și mie o țără!

I-am întins-o în spate.

— Preia tu, i-am spus. Trebuie să dorm.

A băut apă timp de jumătate de minut, apoi a expirat cu un pufnet puternic.

— Bine, a zis săltându-se peste marginea căruței și sărind pe pământ. Dar ai un pic de răbdare. Chemarea naturii.

A ieșit de pe drum, iar eu m-am ghemuit în locul lui pe patul din căruță, făcându-mi din mantie pernă.

După câteva clipe, l-am auzit cum suie pe capră și am simțit o smucitură când a dat drumul la frână. L-am auzit îndemnând caii cu un plescăit al limbii și scuturând ușor frâiele.

— E dimineață? a strigat spre mine.

— Da.

— Fir-ar! Am dormit o zi și-o noapte!

M-a umflat râsul.

— Nu. Am mutat un pic Umbrele. N-ai dormit decât șase ori șapte ceasuri.

— Nu pricep. Dar n-are a face, te cred. Unde suntem acum?

— Încă mergem către nord-est, am răspuns. Cam la treizeci de kilometri de oraș și poate vreo douăzeci de casa lui Benedict. Dar am umblat și prin Umbră totodată.

— Și acum ce-ar trebui să fac?

— Ține-te pe drum. Trebuie să ne-ndepărtăm cât mai mult.

— Benedict ne-ar putea ajunge?

— Așa cred. De-aia nu putem lăsa caii să se odihnească.

— Prea bine. Ar trebui să fiu atent la ceva anume?

— Nu.

— Și când să te trezesc?

— Niciodată.

A tăcut atunci și, în vreme ce așteptam să cad în bezna somnului, m-am gândit, firește, la Dara. Mă tot gândeam la ea de-o zi întreagă.

Nu premeditasem defel desfășurarea evenimentelor. Nici măcar n-o văzusem ca pe-o femeie până ce nu se lipise

de mine, făcându-mă să-mi schimb părerea. Apoi, într-o clipă, nervii mei spinali trecuseră la treabă reducând mult din activitatea creierului la funcțiile cele mai simple, după cum îmi spusese Freud cândva. Nu puteam da vina pe alcool, fiindcă nici nu băusem prea mult și nu mă afectase din cale-afară. De ce țineam morțiș să dau vina pe ceva? Fiindcă mă simțeam întrucâtva vinovat, iată de ce. Mi-era rudă prea îndepărtată ca să mă gândesc la ea astfel. Nu era din pricina asta. Nu simțeam nici că profitasem de ea, fiindcă știuse ce face când venise să mă caute. Nu, circumstanțele în care se petrecuse totul făceau să-mi pun întrebări în privința motivelor mele, chiar și în vârtoarea evenimentelor curente. Voisem mai mult decât să-i câștig pur și simplu încrederea și ceva prietenie când vorbisem cu ea prima dată și o dusesem la o plimbare în Umbră. Încercasem să abat o parte din loialitatea, încrederea și afecțiunea pe care i le purta lui Benedict și să le transfer asupra mea. O voisem de partea mea, ca posibil aliat în ceea ce putea deveni o tabără inamică. Sperasem s-o pot folosi cumva, dacă se ivea ocazia, dacă treaba se strica. Toate astea erau adevărate. Însă nu-mi venea să cred că o avusesem astfel doar ca să obțin toate astea. Însă bănuiam că era și o fărâmbă de adevăr pe-acolo, ceea ce mă stingherea, mă făcea să mă simt josnic. De ce oare? Făcusem multe lucruri în viață, care puteau fi socotite cu mult mai rele, dar acelea nu mă tulburau prea tare. M-am luptat cu gândul, nedorind să-l accept, însă știind deja răspunsul. Țineam la ea. Așa de simplu era. Era un sentiment diferit de cel de prietenie pe care-l nutrisem pentru Lorraine, cu acea parte de complicitate pragmatică între doi veterani obosiți de lume; diferit de senzualitatea ușuratică ce existase între mine și Moire înainte să iau calea Modelului pentru a doua oară. Acum era cu totul altfel. O cunoșteam de atât de puțină vreme, încât era illogic. Eram un bărbat care trăise o viață lungă de secole. Și totuși... nu mă mai simțisem astfel de sute de ani. Uitasem sentimentul,

până acum. Nu voiam să fiu îndrăgostit de ea. Nu încă. Mai târziu, poate. Sau, și mai bine, niciodată. Nu era deloc potrivită pentru mine. Era doar o copilă. Orice ar fi vrut să facă. Orice ar fi găsit fascinant și nou, eu făcusem deja. Nu, era o greșeală. N-aveam de ce să mă îndrăgostesc de ea. N-ar fi trebuit să-mi îngădui...

Ganelon fredona, fals, un cântecel deșucheat. Căruța, care sălta scârțâind, a pornit să suie pe un deal. Soarele mi-a căzut pe față și mi-am acoperit ochii cu antebrațul. Apoi uitarea m-a cuprins și m-a strâns la pieptul ei.

Când m-am trezit, trecuse de prânz și mă simțeam murdar. Am băut apă îndelung, mi-am turnat un pic în palmă și m-am spălat pe față. Mi-am trecut degetele prin păr. Am aruncat o privire prin preajmă.

Era verdeață împrejur, pâlcuri mici de copaci și spații deschise unde creșteau ierburi înalte. Tot pe un drum de pământ umblam, însă pe unul tare și destul de neted. Cerul era senin, dacă nu puneai la socoteală câțiva norișori, iar umbra alterna, la intervale regulate, cu soarele. Bătea și o boare de vânt.

— Te-ai întors printre cei vii. Bun! a zis Ganelon în vreme ce treceam peste despărțitura din partea din față a căruței și mă așezam lângă el. Au obosit caii, Corwin, și-aș vrea și eu să mă mai dezmořesc un pic, a zis. Și mi-e o foame de lup. Ție nu?

— Ba da. Trage acolo pe stânga, la umbră, și facem popas.

— Mi-ar plăcea să mai mergem un pic, a spus.

— Ai vreun motiv anume?

— Da. Aș vrea să-ți arăt ceva.

— Dă-i drumul.

Am mai străbătut vreun kilometru, apoi am ajuns la o cotitură a drumului care ne-a îndreptat mai mult către nord. Am ajuns, după puțină vreme, la un deal, dincolo de care, după ce-l urcai, se ridica unul și mai înalt.

— Cât să mai mergem? am întrebat.

— Să urcăm pe dealul următor, a răspuns. De acolo îl vom putea vedea.

— Prea bine.

Caii s-au opintit pe panta abruptă a celui de-al doilea deal, iar eu am coborât și-am împins din spate. Când am ajuns în cele din urmă în vârf, mă simțeam și mai jegos de la amestecul de sudoare și praf, însă eram din nou pe deplin treaz. Ganelon a oprit caii și a tras frâna. S-a suit iar în căruță, apoi s-a cățărat pe o ladă. S-a oprit acolo așa, uitându-se spre stânga, umbrindu-și ochii cu palma.

— Vino aici, sus, Corwin, m-a îndemnat.

M-am suit pe la capătul căruței, iar Ganelon s-a ghemuit și mi-a întins o mână ca să m-ajute. M-am suit și eu pe ladă, lângă el. A arătat cu degetul și m-am uitat în direcția aceea.

La vreun kilometru și ceva depărtare, întinzându-se de la stânga la dreapta cât de mult vedeam cu ochii, se zărea o panglică lată, neagră. Eram la câteva sute de metri mai sus de ea și vedeam binișor, să zicem, aproape un kilometru din întinderea sa. Se lățea pe câteva zeci de metri și, cu toate că pe porțiunea pe care o puteam vedea șerpuia și cotea de două ori, lățimea părea să fie aceeași. În interiorul panglicii erau și copaci, înnegriți complet. Și se vedea și ceva mișcând, dar nu-mi dădeam seama ce. Poate că doar vântul, răscolind ierburile negre de pe margini. Însă lăsa și o impresie de curgere, precum curenții unui râu lat și întunecat.

— Ce-o fi? am întrebat.

— Mă gândeam că tu mi-ai putea spune, a răspuns Ganelon. Am crezut că face parte din vrăjitoriile tale cu Umbrele.

Am clătinat încet din cap.

— Am fost cam amorțit de somn, dar mi-aș fi amintit dacă aș fi plănuit ceva atât de ciudat. De unde ai știut că-i acolo?

— Ne-am apropiat de el de câteva ori, apoi ne-am depărtat iar. Nu mi-a plăcut ce stare mi-a stârnit. Una nespus de familiară. Nu-ți aduce aminte de ceva?

— Da, îmi aduce, din păcate.

A încuviințat din cap.

— E ca Cercul ăla afurisit din Lorraine. Cu asta seamănă.

— Drumul negru... am zis.

— Ce?

— Drumul negru, am repetat. N-am știut la ce se referea ea când l-a amintit, însă acum încep să pricep. Nu-mi miroase deloc a bine.

— Încă o blestemăție diavolească?

— Mă tem că da.

A înjurat, întrebând apoi:

— O să ne bage în belea?

— Nu cred, dar nici sigur nu pot fi.

A coborât de pe ladă și l-am urmat.

— Să găsim ceva nutreț pentru cai, a zis, și să avem grijă și de burțile noastre.

— Da.

Ne-am așezat în față și Ganelon a luat hățurile. Am găsit un loc bun la poalele dealului.

Acolo am poposit aproape un ceas, vorbind mai ales de Avalon. De drumul negru n-am mai adus vorba, deși m-am gândit la el. Trebuia, firește, să-i arunc o privire mai îndeaproape.

Am luat iarăși frâiele când am fost gata s-o pornim. Caii, mai întremați acum, mergeau în pas vioi.

Ganelon s-a pus lângă mine, în stânga. Încă avea chef de vorbă. Abia atunci am început să înțeleg cât de stranie fusese pentru el această sosire acasă. Umblase prin multe dintre locurile de altădată ale vechilor sale fărădelegi și pe patru câmpuri de luptă unde făcuse isprăvi de vitejie după ce devenise respectabil. Simțeam că amintirile sale mă mișcă. Omul ăsta era un amestec neobișnuit de aur și lut. Ar fi trebuit să fie din Amber.

Am tot mers, apoi ne-am apropiat iar de drumul negru și am simțit o împunsătură familiară în minte. I-am lăsat lui Ganelon hățurile.

— Ia-le, am zis, și mână!

— Ce se petrece?

— Mai târziu! Tu mână doar!

— Să mă grăbesc?

— Nu, păstrează viteza normală. Și nu spune, o vreme, nimic.

Am închis ochii și mi-am sprijinit fruntea în palme, golindu-mi mintea și clădind un zid în jurul acestei pustietăți. Nu-i nimeni acasă. Pauză de prânz. S-a închis biroul. Această proprietate este nelocuită. Nu deranjați. Accesul interzis. Câine rău. Cad pietre. Atenție, alunecos. Clădire cu risc seismic ridicat...

Apăsarea s-a domolit, s-a întetit iarăși și încă o dată am blocat-o. Apoi a urmat un al treilea val. L-am oprit și pe acela.

Apoi s-a oprit.

Am oftat, frecându-mi globii oculari.

— E totul bine acum, am zis.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a încercat să ajungă la mine într-un chip cu totul special. Sunt aproape sigur că a fost Benedict. Probabil că abia acum a aflat unele lucruri care l-ar putea face să vrea să ne oprească. O să iau eu frâiele acum. Mă tem că în curând va porni pe urmele noastre.

Ganelon mi-a dat frâiele.

— Ce șanse avem să-i scăpăm?

— Destul de bune, acum că s-a mai mărit distanța dintre noi. O să mai răscolesc niște Umbre de îndată ce n-o să mi se mai învârtă capul.

Am continuat așa, iar calea noastră a șerpuit și a cotit, mergând un timp în paralel cu drumul acela negru, apoi apropiindu-se tot mai mult. Am ajuns, în cele din urmă, la vreo câteva sute de metri distanță de el.

Ganelon l-a cercetat în tăcere pentru o vreme, zicând apoi:

— Îmi aduce aminte prea mult de celălalt loc. Limbile mărunte de pâclă ce se întind către lucrurile din jur,

senzația că ceva se mișcă mereu undeva în coada ochiului...

Mi-am mușcat buza și-am început să transpir abundent. Încercam să cârmesc departe de lucrul acesta și simțeam un fel de rezistență. Nu era aceeași senzație de nemișcare monolitică de care ai parte când încerci să te miști prin Umbră în Amber, ci altceva, cu totul altfel. Era sentimentul că de acolo, orice ar fi, nu se poate scăpa.

Însă ne-am mișcat prin Umbră. Soarele a suit mai către înaltul cerului, indicând miezul zilei – fiindcă nu-mi plăcea gândul înserării lângă acea panglică neagră – cerul s-a făcut mai puțin albastru, copacii s-au înălțat mai mult împrejur și în zare au apărut munți.

Oare drumul acela despica însăși Umbra?

Așa stăteau, probabil, lucrurile. Altfel de ce l-ar fi descoperit Julian și Gerard și de ce-ar fi fost suficient de curioși cât să-l exploreze?

Neplăcut lucru, dar simțeam că eu și acel drum avem multe în comun. La naiba!

Am mers în paralel cu el vreme lungă, apropiindu-ne treptat de panglica neagră. În curând ne mai despărțeau doar câteva sute de metri. Apoi cincizeci...

...Și-apoi, așa cum simțisem că va trebui să se întâmple până la urmă, drumurile s-au întâlnit.

Am tras de hățuri. Mi-am umplut pipa și-am aprins-o, fumând-o în vreme ce-mi plimbam ochii peste priveliștea aceea nefirească. Stea și Înflăcăratul nu vedeau cu ochi buni negreala care ni se pusese în cale. Au început să necheze și-au încercat să se tragă într-o parte.

Dacă voiam să ne ținem de drum, trebuia să străbatem pieziș o bucată bună din locurile negre. Și o parte a terenului din față era ferit privirii de un șir de dealuri mărunte, pietroase. Buruieni dese se ridicau pe la marginea pământului negru și-apoi, ici și colo, la poalele dealurilor. Degete de ceață umblau printre ele și peste scobiturile din sol se

ațineau norișori vaporoși, aproape străvezii. Cerul, văzut prin văzduhul ce cuprindea locurile acelea, era cu câteva nuanțe mai întunecat, cumva murdar, ca de funingine. O tăcere care nu însemna și nemișcare se întindea peste toate, aproape ca și cum o făptură nevăzută ar fi stat la pândă, ținându-și răsuflarea.

Apoi am auzit un țipăt. O voce de fată. Vechiul truc cu domnița la ananghie?

Venea de undeva dinspre dreapta, de după dealuri. Nu mirosea a bine. Dar la naiba! Putea să fie și adevărat.

I-am aruncat hățurile lui Ganelon și-am sărit din căruță, apucând-o în mână pe Grayswandir.

— Mă duc să văd ce-i, am zis, luând-o spre dreapta și sărind peste șanțul de pe marginea drumului.

— Întoarce-te repede.

Mi-am făcut loc printre niște tufe și am urcat o pantă pietroasă. Am mai străbătut niște desișuri la coborâre, apoi am început să sui alt deal, mai înalt. Am auzit iarăși țipătul, când urcam, și de data asta am auzit și alte sunete.

Am suit pe culme, de unde puteam vedea în depărtare.

Partea înnegrită începea cam la cincisprezece metri de mine, iar scena care mi se întindea înaintea se petrecea cam la cincizeci de metri în interiorul pantei.

Priveliștea era monocromă, dacă nu puneai flăcările la socoteală. O femeie înveșmântată toată în alb, cu părul negru și despletit, lung până la brâu, era legată de unul dintre copacii aceia smoliți, iar crengi pe care se plimbau mocnit limbi de foc fuseseră îngrămădite la picioarele ei. Vreo jumătate de duzină de bărbați hirsuți, albișori, despuiați aproape cu totul și pe cale să se dezbrace complet, se învârteau în jurul ei, bolborosind și hlizindu-se, împungând-o pe femeie și răscolind focul cu bețe și apucându-se cu mâinile, iarăși și iarăși, de părțile dintre picioare. Flăcările erau destul de înalte încât să pârlască veșmintele femeii, făcându-le să fumege. Rochia ei lungă era îndeajuns

de ruptă și deșirată ca să observ că avea un trup frumos și voluptuos, cu toate că fumul se ridica în asemenea fel încât nu-i puteam desluși chipul.

Am dat buzna într-acolo, pătrunzând pe peticul de drum negru, sărind peste ierburile înalte și încurcate, și m-am năpustit asupra cetui, decapitându-l pe bărbatul cel mai apropiat și străpungând încă unul până să-și dea seama ce se petrece. Ceilalți s-au întors și au început să-și agite bețele spre mine, răcnind.

Grayswandir a tăiat hălci mari din ei, până ce s-au prăbușit și-au tăcut. Aveau sângele negru.

M-am întors, ținându-mi răsuflarea, și-am dat cu picioarul în crengile aprinse, îndepărtându-le. M-am apropiat apoi de femeie și i-am tăiat legăturile. A căzut, plângând, în brațele mele.

Abia atunci i-am observat chipul sau, mai degrabă, absența lui. Purta o mască de fildeș care îi acoperea fața cu totul, ovală, curbată și netedă, cu doar două dreptunghiuri mici în dreptul ochilor.

Am tras-o deoparte de fum și de măcel. S-a agățat de mine răsuflând greu, lipindu-și trupul de al meu. După ce a trecut îndeajuns de multă vreme, am încercat să mă dezlipesc de ea, însă nu voia să-mi dea drumul și era surprinzător de puternică.

— E totul bine acum, am zis, sau ceva la fel de banal și liniștitor, însă fără să capăt vreun răspuns.

Mă cuprindea încă strâns, cu mișcări mângâietoare ce aveau un efect destul de tulburător. O simțeam, din clipă în clipă, tot mai atrăgătoare. M-am trezit că-i mângâi părul, apoi și restul trupului.

— E totul bine acum, am repetat. Cine ești? De ce te ardeau? Cine erau?

Însă n-a răspuns. Se opri din plâns, dar răsuflarea îi era încă întretăiată, deși de data asta într-un cu totul alt fel.

— De ce porți mască?

Am întins mâna, însă și-a ferit repede fața.

Asta nu părea foarte important acum. În vreme ce o parte calculată, logică a mea știa că înflăcărarea asta pasională era irațională, eram la fel de neputincios precum zeii epicurienilor. O doream și eram gata s-o am.

Apoi l-am auzit pe Ganelon strigându-mă pe nume și am încercat să întorc capul într-acolo.

Ea, însă, nu m-a lăsat să mă mișc. Forța ei fizică era uluitoare.

— Copil al Amberului, i-am auzit vocea pe jumătate familiară parcă. Îți datorăm asta pentru ce ne-ai dat, și te vom avea, acum, cu totul.

Iarăși vocea lui Ganelon, scoțând un potop de înjurături.

Mi-am încordat toate puterile contra strânsorii aceleia și a slăbit. Mâna mi-a țâșnit înainte și i-am smuls masca de pe chip.

A scos un țipăt scurt, mânios în vreme ce mă eliberam, apoi trei cuvinte au răsunat chiar în timp ce masca îi dezvăluia chipul:

— Amberul trebuie distrus!

Iar dincolo de mască nu era niciun chip. Nu mai era nimic.

Veșmintele femeii mi-au căzut moi pe braț. Ea – făptura aceea – dispăruse.

M-am întors iute și l-am văzit pe Ganelon căzut pe spate la marginea drumului negru, cu picioarele sucite nefiresc. Lama sabiei i se ridica și cădea încetișor, dar nu vedeam ce lovește. Am alergat spre el.

Ierburile negre, peste care sărisem, i se înfășuraseră peste glezne, până la genunchi. Le reteza, însă altele îl înhățau, încercând parcă să-i prindă brațul în care ținea sabia. Izbutise să-și elibereze în parte piciorul drept; m-am aplecat peste el și-am izbutit să termin treaba.

M-a mutat în spatele lui, ca să nu fiu ajuns de ierburi, și-am aruncat masca, pe care tocmai îmi dădusem seama

că încă o strângeam în mână. A căzut dincolo de marginea negrelui și a început îndată să fumege.

L-am apucat pe Ganelon de subsuori și am început să-l trag înapoi. Buruienile încurcate se opuneau din răspuțeri, însă am reușit să-l eliberez. L-am dus apoi ceva mai încolo, sărind peste rămășițele ierbii negre care ne despărțeau de varianta mai docilă, verde, aflată pe cealaltă parte.

A pus picioarele pe pământ, continuând să se sprijine de mine, aplecându-se în față și lovindu-se cu palmele peste nădragii de piele.

— Sunt amorțite, a zis. Mi-au amorțit picioarele.

L-am ajutat să se urce în căruță. S-a lăsat într-o rână și a început să dea din picioare.

— Mă furnică, a anunțat. Își revin... Aau!

A izbutit, șchiopătând, să treacă în partea din față a căruței. L-am ajutat să urce pe capră, apoi m-am suit și eu alături. A oftat ușurat.

— E mai bine acum, a spus el. Le simt din nou. Lucrul ăla le-a supt vlaga. Și din restul trupului la fel. Ce s-a întâmplat?

— Soarta neprielnică se ține de cuvânt.

— Și-acum?

— Traversăm, am zis. Trebuie să aflăm mai multe despre ce se întâmplă aici. Ține-ți sabia la îndemână.

A icnit, așezându-și peste genunchi lama sabiei. Cailor nu le plăcea ideea de a trece pe acolo, însă i-am atins ușurel cu biciușca și au pornit.

Am pătruns în zona întunecată și era ca și cum am fi trecut prin locuri care purtau încă semnele unor bătălii de altădată. Depărtată, deși alături, posomorâtă, deprimantă, cruntă. Până și scârțâielile căruței și tropotul copitelor se auzeau cumva înfundat, păreau să vină de la distanță. În urechi am început să aud un țuit slab, dar stăruitor. Ierburile de lângă drum s-au înfoiat la trecerea noastră, deși m-am ținut departe de ele. Am străbătut câteva petice de

ceață. Nu miroseau a nimic, însă de fiecare dată respirația ne era tot mai îngreunată. În vreme ce ne apropiam de primul deal, am început alterarea care avea să ne ducă prin Umbră.

Am dat ocol dealului.

Nimic.

Priveliștea întunecată și pâcloasă rămânea la fel.

M-am înfuriat. Mi-am amintit Modelul și l-am ținut, strălucitor, sub ochii minții. Am încercat iarăși modificarea.

Capul a început, îndată, să mă doară. Am simțit o împunsătură de durere dinspre frunte spre ceafă, zăbovind acolo ca o sârmă înfierbântată. Asta însă n-a făcut decât să-mi sporească mânia, făcându-mă să încerc și mai tare să preschimb drumul negru în neant.

Lucrurile au început să se schimbe. Cețurile s-au îndesit, au început să astupe drumul. Contururile nu se mai deslușeau. Am scuturat hamurile. Caii au grăbit pasul. Capul îmi zvâcnea, de parcă ar fi fost pe cale să-mi crape. Însă, într-o clipită, a crăpat altceva...

Pământul s-a zguduit, s-a umplut de fisuri, însă era mai mult de-atât. Tot ce ne înconjura era străbătut, parcă, de un fior spasmodic, iar rupturile erau mai mult decât niște biete crăpături în scoarța pământului.

Era ca și cum cineva frânsese brusc piciorul unei mese pe care se afla un puzzle. În întregul peisaj apăruseră petice de discontinuitate: o ramură verde ici, licărul undei unei ape acolo, un petic de cer albastru, negreală totală, neant alb, fațada unei clădiri din cărămidă roșie, chipuri după o fereastră, foc, o bucată de văzduh înstelat.

Caii o porniseră în galop; mă străduiam din toate puterile să nu răcnesc de durere.

Un vălmășag de zgomote amestecate – zgomote animale, umane, mecanice – s-a abătut asupra noastră. Mi s-a părut că-l aud pe Ganelon blestemând, însă nu puteam fi sigur.

Credeam că o să leșin de durere, dar am decis, din pură încăpățănare și furie, să rezist așa până ce aveam să-mi pierd cunoștința. M-am concentrat asupra Modelului cam în felul în care un om pe moarte își strigă Dumnezeu, mi-am azvârlit întreaga voință împotriva existenței drumului negru.

Apoi apăsarea s-a dus și caii au pornit să gonească sălbatic, purtându-ne pe un câmp verde. Ganelon a dat să apuce hățurile, însă le-am luat eu însumi și-am strigat la cai, făcându-i să se oprească. Traversaserăm drumul negru.

M-am întors îndată și m-am uitat înapoi. Scena se ondu-la, de parcă aș fi văzut-o prin ape agitate. Calea străbătută de noi se vedea, însă, limpede și neclintită, ca un pod sau baraj, iar ierburile de pe laturi erau verzi.

— A fost mai rău decât drumul pe care m-ai trimis atunci când m-ai alungat, a zis Ganelon.

— Așa cred și eu, am spus și am început să le vorbesc blând și în șoaptă cailor, convingându-i să se întoarcă pe drumeag și să meargă înainte.

Lumea era mai luminoasă aici, iar copacii s-au preschimbat, nu peste mult, în niște pini măreți. Aerul era îmborsit de mireasma lor. Printre ei se mișcau veștile și zburau păsări. Pământul era mai închis la culoare, mai bogat. Păream să ne aflăm la altitudine mai mare decât înainte de traversare. Mă bucuram pentru că izbutisem cu adevărat schimbarea – și încă în direcția pe care o dorisem.

Drumul a cotit, a șerpuit, s-a îndreptat iarăși. Mai vedeam, când și când, drumul negru. Era nu foarte departe, către dreapta. Încă ne deplasam paralel cu el. Era limpede, știa să-și croiască drum prin Umbră. Din câte vedeam, revenise iarăși la felul său normal, sinistru de a fi.

Durerea de cap a slăbit și am simțit că am inima, cumva, mai ușoară. Am ajuns pe culme și o priveliște frumoasă, cu dealuri și păduri, ni s-a înfățișat aducându-mi aminte de unele părți din Pennsylvania prin care îmi plăcea să șofez automobilul, cu ani în urmă.

Mi-am întins toate membrele. Am întrebat:

— Ce-ți mai fac picioarele?

— Sunt bine, a răspuns Ganelon privind înainte, la drum. Văd până departe, Corwin...

— Și?

— Zăresc un călăreț în galop.

M-am ridicat și am întors capul. Cred că am gemut, lăsându-mă la loc pe capră și scuturând hățurile.

Era încă prea departe ca să fiu sigur – de cealaltă parte a drumului negru. Însă cine altul ar fi putut să fie, apropiindu-se de noi mâncând pământul?

Ne apropiam de coama dealului. M-am răsucit către Ganelon, zicând:

— Pregătește-te de încă o goană infernală.

— E Benedict?

— Așa cred. Am pierdut prea mult timp pe-acolo. Și el se poate mișca al naibii de repede – mai ales prin Umbră – așa, singur.

— Mai crezi că-l poți lăsa în urmă?

— Vom afla, am zis. Vom afla destul de curând.

Am șuiertat îndemnând caii și am scuturat iarăși hățurile. Am ajuns în vârf și ne-a izbit o pală de aer înghețat. Am pornit să coborâm și umbra unui pietroi a întunecat cerul la stânga noastră. Când am trecut de el, întunericul a zăbovit și cristale fine de zăpadă ne-au înțepat fețele și mâinile.

Coboram iarăși, iar ninsoarea s-a preschimbat într-un vifor orbitor. Vântul ne țipa în urechi, iar căruța zăngănea și aluneca. Mergeam repede în jos. Se adunaseră movile de zăpadă și drumul era alb. Răsuflările noastre scoteau aburi, iar promoroaca licărea pe copaci și stânci.

Mișcare și înșelare temporară a simțurilor, de asta aveau nevoie...

Am continuat să gonim, iar vântul șuiera și mușca. Zăpada începea să troienească pe drum.

Am cotit și am ieșit din furtună. Lumea era încă înghețată, sticloasă și mai cădea câte un fulg pe ici, pe colo, dar soarele se eliberase dintre nori și arunca lumină pe pământ, în vreme ce noi continuam să coborâm...

...Și să trecem prin ceață, nimerind într-o stâncărie pustie, însă lipsită de nămeți...

...Ne-am aținut către dreapta, am recăpătat soarele, am urmat un drum strâmb pe o câmpie, învârtindu-ne printre stâlpi înalți, informi, de stâncă albăstrui-cenușie...

...Iar mai încolo, spre dreapta, drumul cel negru a început din nou să ne însoțească.

Asupra noastră s-au revărsat valuri de arșiță. Pământul fierbea. Cratere fierbinți bolboroseau, adăugându-și vaporii la umezeala cleioasă din aer. Băltoace puțin adânci se întindeau pe cărare precum niște monede vechi din bronz.

Caii galopau, pe jumătate înnebuniți, în vreme ce pe lângă drum începeau să irupă gheizere. Peste cărare se scurgea apă fiartă, cât pe ce să ne-ajungă, întinzându-se ca o perdea lucioasă, aburindă. Cerul era de alamă, iar soarele se făcuse ca un măr fleșcăit. Vântul părea un câine ce gâfâia, cu răsuflare puturoasă.

Pământul s-a cutremurat, și departe, în stânga noastră, munții și-au azvârlit cușmele către ceruri și-au început să-mproaște cu foc. O bubuitură copleșitoare ne-a asurzit pentru o vreme și corpurile ne-au fost lovite de unde de șoc. Căruța s-a clătinat și s-a zgâlțâit.

Solul se zdruncina, iar vânturile ne izbeau cu putere de uragan, în vreme ce goneam către un șir de dealuri cu culmi înnegrite. Am părăsit drumul când s-a îndreptat în direcția greșită și-am pornit, hurducându-ne și zgâlțâindu-ne, peste câmpie. Dealurile se făceau tot mai mari, dansând în aerul șuierător.

M-am întors când am simțit pe braț palma lui Ganelon. Striga ceva, însă nu-l auzeam din cauza vijeliei. A arătat apoi cu mâna în spate și i-am urmărit gestul cu privirea.

N-am văzut nimic neobișnuit. Aerul era turbulent, plin de praf, resturi de tot felul, cenușă. Am ridicat din umeri și mi-am îndreptat din nou atenția asupra dealurilor.

La poalele celui mai apropiat deal, bezna era și mai adâncă. M-am îndreptat într-acolo.

Întunericul creștea înaintea mea, în vreme ce pământul se înclina iarăși în jos: o grotă, o gură enormă, cavernoasă, acoperită de o draperie de praf și de pietriș în cădere.

Am pocnit din bici, am gonit pe ultimii cinci sute de metri și ne-am azvârlit în gaura aceea neagră.

Am încetinit îndată caii, lăsându-i să se liniștească și să meargă la pas.

Tot în jos ne îndreptam. Am dat un colț și-am ajuns într-o peșteră largă, cu tavan înalt. De deasupra, prin niște despicături în pereții stâncoși, străpungeau raze de lumină, căzând pe bălți verzui, cu unde fremătătoare. Pământul continua să se zguduie; am simțit că auzul îmi revine când am văzut o stalagmită uriașă căzând și făcându-se țândări și am sesizat, parcă, un clinchet slab la prăbușirea sa.

Am traversat o prăpastie cu fundul negru pe un podeț ce părea făcut din calcar care, după trecerea noastră, s-a făcut țândări și-a dispărut.

De deasupra se abătea peste noi o ploaie de pietricele, iar uneori cădeau și pietroaie. Petice de fungi verzi și roșii luceau prin unghere și prin crăpături, filoane de minerale scânteiau și se contorsionau, cristale mari și flori teșite de piatră albicioasă se adăugau frumuseții umede și nepământene a acestor locuri. Am străbătut caverne ca niște șiruri de bule și ne-am ținut pe lângă un torent albicios până ce-a dispărut într-o gaură neagră.

O galerie lungă, cu pereții înguști, ne-a dus iarăși spre suprafață și-am auzit vocea lui Ganelon, slabă, răsunând:

— Mi s-a părut că văd ceva mișcare acolo – un călăreț, poate – pe culmea muntelui, doar preț de o clipă.

Am pătruns într-o încăpere ceva mai bine luminată.

— Dacă era Benedict, o să-i vină greu să se ia după noi pe-aici, am strigat.

Apoi pământul s-a scuturat, am auzit zgomote slabe de bolovani prăbușindu-se și altă ploaie de praf și pietre a căzut peste noi.

Am continuat să mergem înainte și-n sus până ce-am zărit deasupra capului niște deschizături, și dincolo de ele petice de cer albastru. Bufnetul copitelor și scârțâielile căruței au început, treptat, să revină la volum normal, la fel ca și ecourile lor. Cutremurele s-au oprit. De-acum, păsările săgetau văzduhul, iar lumina devenise mai puternică.

Iarăși o cotitură în drum și-am zărit și ieșirea, o deschizătură largă și joasă către strălucirea zilei. A trebuit să lăsăm capetele în piept când am trecut pe sub pragul zimțuit. Am ieșit pe-un covor de lespezi acoperite cu mușchi, apoi am avut sub ochi o întindere de pietriș ce se curba ca lama unei seceri peste deal, trecând printre arbori gigantici și dispărând printre ei, mai în vale. Am șuiert, îndemnând caii.

— Sunt osteniți peste poate acum, a remarcat Ganelon.

— Știu. Se vor odihni curând, într-un fel sau altul.

Pietrișul scrâșnea sub roți și copacii răspândeau un miros plăcut.

— Ai băgat de seamă? În jos, spre dreapta?

— Ce...? am dat să zic întorcând capul. Aah! am exclamat apoi.

Drumul negru, infernal, ne întovărășea încă, aflat poate la aproape un kilometru și jumătate depărtare.

— Oare prin câte Umbre trece? m-am întrebat.

— Prin toate, s-ar părea, a sugerat Ganelon.

Am clătinat încetișor din cap.

— Nădăjduiesc că nu.

Ne-am continuat drumul coborâtor, sub cerul albastru și-un soare auriu ce-și urma, în mod firesc, calea către vest.

— Aproape că m-am temut să mai ies din peștera aia fără să știu ce-i pe partea cealaltă, a zis după un timp Ganelon.

— Caii n-ar mai fi îndurat prea mult. A trebuit să ies. Dacă Benedict a fost cel pe care l-am văzut, sper că și-a luat un cal odihnit. Îi dădea pinteri de zor. Și-apoi să înfrunte așa ceva... se poate să fi rămas în urmă.

— Poate că are un cal învățat cu asta, a zis Ganelon în vreme ce coteam spre dreapta, pierzând din vedere deschiderea peșterii.

— Tot ce se poate, am zis și m-am gândit iarăși la Dara, întrebându-mă ce făcea în clipa aceea.

Ne-am urmat drumul în jos, în vreme ce făceam, încet-șor și imperceptibil, alterările. Calea ne tot ducea spre dreapta și am început să blestem când mi-am dat seama că ne apropiam de drumul negru.

— La naiba! E la fel de sâcâitor ca un vânzător de asigurări! am înjurat simțind că mânia mi se preschimbă într-un soi de ură. Când va veni vremea, o să-l distrug!

Ganelon n-a răspuns. Bea o gură bună de apă. Mi-a întins sticla și-am făcut la fel.

Terenul era acum plat, iar drumul continua să șerpuiască și să cotească pentru motive dintre cele mai neînsemnate. Asta îngăduia cailor să-și mai tragă sufletul și avea să încetinească un urmăritor călare.

Cam după o oră, am început să mă simt mai în largul meu și am oprit să mâncăm. Nici n-am isprăvit bine cu masa când Ganelon – care nu-și luase privirea de la coastele dealurilor – s-a ridicat și și-a umbrît ochii cu palma.

— Nu! am zis sărind și eu în picioare. Nu pot să cred.

Un călăreț singuratic a ieșit din gura peșterii. L-am urmărit cum se oprește o clipă, apoi își urmează drumul.

— Și acum ce facem? a întrebat Ganelon.

— Să ne luăm lucrurile și să pornim. Putem, măcar, întârzia întrucâtva inevitabilul. Vreau mai mult timp de gândire.

Și ne-am suit în căruță iar, pornind încetișor, deși mintea îmi mergea cu iuțeală deplină. Trebuia să fie o cale de a-l opri. De preferință fără a-l ucide.

Însă nu izbuteam să mă gândesc la una.

În afara drumului negru, care iarăși ni se pusese în coaste, nimeriserăm într-o după-amiază plăcută, într-un loc frumos. Ar fi fost păcat s-o mânjim cu sânge, mai ales dacă s-ar fi nimerit să fie sângele meu. Chiar și când își mânua sabia cu stânga, mă temeam să-l înfrunt. Ganelon nu mi-ar fi fost de niciun ajutor. Benedict abia dacă l-ar fi băgat de seamă.

Am alterat un pic Umbrele, la o nouă cotitură. În câteva clipe, în nări mi-a ajuns un iz slab de fum. Am modificat iarăși Umbrele, însă doar un pic.

— Se apropie rapid! a anunțat Ganelon. Tocmai am văzut... e fum! Flăcări! Codrii au luat foc!

Am râs și am privit înapoi. Jumătate din deal înota sub fum și ceva portocaliu se năpustea prin verdeață; pocnetele ramurilor aprinse mi-au ajuns la urechi. Fără să-i îndemn eu, caii au mărit pasul.

— Corwin! Tu, cumva...?

— Da! Să fi fost mai abrupt și fără copaci, aș fi încercat o avalanșă.

Văzduhul s-a umplut, pentru o clipă, de păsări. Ne apropiam de drumul negru. Înflăcăratul a înălțat capul și a nechezat. Pe bot avea dâre de spumă. A încercat să se smucească din hamuri, apoi a ridicat copita în aer. Stea a scos un zgomot ce arăta că se teme și-a dat să tragă spre dreapta. M-am luptat o clipă, recăpătând controlul, și-am decis să-i las să gonească un pic.

— Încă se ține pe urmele noastre! a țipat Ganelon.

Am înjurat în vreme ce fugeam. Calea ne-a dus, în cele din urmă, lângă drumul negru. Ne aflam pe o bucată dreaptă și, privind înapoi, am văzut dealul întreg cuprins de foc și prin mijlocul său, ca o cicatrice urâtă, drumul. Atunci l-am zărit și pe călăreț. Era pe la jumătatea pantei și gonea ca la derby-ul din Kentucky. Ce cal trebuie să fi avut! M-am întrebat din ce Umbră îl zămislise.

Am tras de frâie, mai întâi ușor, apoi mai tare, până ce am început să încetinem. Eram la doar vreo sută de metri de drumul negru și într-un loc, nu prea departe, distanța dintre drumul nostru și panglica aceea de negreală se îngusta la vreo zece metri. Am izbutit să țin caii în frâu și, când am ajuns acolo, s-au oprit înfiorați. I-am dat hățurile lui Ganelon, am tras-o pe Grayswandir și-am sărit din căruță.

De ce nu? Era un petic de pământ numai bun, fără ridicături, și poate că porțiunea aceea neagră, ce contrasta cu nuanțele vieții de alături, îmi stârnea vreun instinct morbid.

— Ce facem? a întrebat Ganelon.

— Nu putem scăpa de el, am răspuns, iar dacă trece de foc, o să ajungă aici în câteva minute. N-are rost să mai fugim. O să-l aștept aici.

Ganelon a înfășurat frâiele pe după un inel lateral și a întins mâna după sabie.

— Nu, am zis, nu poți schimba nicicum soarta înfruntării. Uite ce-aș vrea să faci: du căruța mai departe pe drum și așteaptă-mă acolo. Dacă lucrurile se sfârșesc mulțumitor pentru mine, ne vom vedea de cale. Dacă nu, să i te predai imediat lui Benedict. Pe mine mă vrea, nu pe tine. În plus, e singurul care te-ar mai putea duce înapoi în Avalon. Și-o va face. O să poți, măcar, să ajungi în locurile de baștină.

A șovăit.

— Du-te, am zis. Fă cum ți-am spus.

Și-a pironit privirea în pământ. A desfăcut hățurile. S-a uitat la mine.

— Mult noroc, a zis și a pornit înainte.

Eu am făcut câțiva pași înapoi pe cărare, luând poziție lângă un pâlă de copaci, și-am așteptat. Cu Grayswandir în mână, am aruncat o privire spre drumul negru apoi mi-am ațintit ochii către poteca noastră.

Și, nu peste mult, s-a ivit prin fum, flăcări și crengi arzând. Era chiar Benedict, cu chipul în parte ascuns și cu ciotul brațului drept ridicat ca să-și ferească ochii, și înainta

către mine ca un evadat înspăimântător din iad. Trecând năvalnic printr-o ploaie de scânteii și tăciuni, a ieșit la loc curat, continuând să galopeze pe cărare.

S-a auzit, nu peste mult, și bufnet de copite. Un lucru nobil ar fi fost ca, așteptând, să-mi vâr sabia la loc în teacă. Însă, dacă făceam asta, poate că n-aș mai fi avut ocazia s-o scot iarăși.

Mi-am dat seama că mă întrebam cum avea să-și poarte Benedict arma și de care urma să fie? Dreaptă? Curbată? Lungă? Scurtă? Pe toate le folosea la fel de ușor. El mă învățase lupta cu sabia...

Ar fi fost, în afara unei dovezi de bună creștere, chiar înțelept s-o bag pe Grayswandir în teacă. Poate că mai întâi voia să vorbim – și cu sabia în mână era ca și cum mi-o căutam cu lumânarea. Însă, când bubuitul copitelor s-a auzit mai aproape, mi-am dat seama că mă temeam să renunț la sabie.

Mi-am șters palma asudată de surtuc înainte să apară în raza mea vizuală. Încetinise la cotitură și mă văzuse, probabil, în aceeași clipă în care-l văzusem și eu. Venea drept spre mine, încetinind. Însă nu părea să aibă de gând să oprească.

A fost o experiență aproape mistică, altfel nu știu cum să-i spun. Mintea mea s-a ridicat dincolo de timp în vreme ce se apropia și-a fost de parcă aș fi avut la dispoziție o veșnicie ca să mă gândesc cum să-l abordez pe acest bărbat care-mi era frate. Avea veșmintele murdare, fața înnegrită și-și tot mișca ciotul brațului drept. Animalul magnific pe care-l călărea era bălțat cu negru și roșu, iar coama și coada lui se involburau, sângerii. Însă era totuși un cal, ochii i se roteau, avea botul înspumat și era dureros să-i auzi răsuflarea căznită. Am văzut că Benedict purta arma la spate, de-a curmezișul spinării, fiindcă mânerul se ridica peste umărul drept. Încetinindu-și goana, cu ochii ațintiți asupra mea, s-a desprins de drum, venind mai

spre stânga. A smucit o dată frâul, apoi i-a dat drumul, controlându-și calul cu genunchii. A schițat o mișcare cu mâna stângă, ca un salut, apoi și-a trecut-o peste creștet și a apucat mânerul sabiei. Arma a ieșit din teacă fără vreun sunet, descriind un arc frumos deasupra lui și oprindu-se într-o poziție letală lângă umărul său stâng, un pic înclinată spre înapoi, ca o aripă de oțel cu tăiș minuscul ce strălucea ca un firicel de oglindă. Imaginea mi s-a întipărit în minte, magnifică; avea un fel de splendoare care mă făcea, ciudat lucru, să mă emoționez. Lama era lungă și curbată ca o seceră. Îl mai văzusem folosind-o. Doar că atunci îmi fusese aliat împotriva unui dușman comun pe care ajunsesem să-l socotesc de neînfrânt. Benedict îmi arătase, în noaptea aceea, că nu-i așa. Acum, văzând lama aceea ridicată asupra mea, m-a cuprins un sentiment al propriei mortalități cum nu mai simțisem nicicând. Era ca și cum de pe lume fusese ridicat un vâl și înțelesesem brusc natura morții.

Momentul a trecut. Am dat înapoi, refugiindu-mă în crâng, unde mă oprisem ca să profit de adăpostul copacilor. M-am retras vreo trei-patru metri și-am făcut doi pași către stânga. Calul lui Benedict s-a oprit în ultima clipă, pufnind și nechezând, iar nările lui umede fremătau. S-a întors într-o latură, azvârlind pământ cu copitele. Brațul lui Benedict s-a mișcat cu o viteză aproape imposibil de surprins cu vederea, precum limba unei broaște, iar lama a trecut prin trunchiul unui copăcel gros de-o palmă. Copacul a rămas în picioare încă o clipă, apoi s-a prăbușit încetișor.

Cizmele sale au atins pământul; se apropia cu pași mari. Și pentru asta voisem adăpost în crâng, ca să-l fac să mă atace într-un loc unde mișcările cu o sabie lungă i-ar fi fost stânjenite de trunchiuri și crengi.

Însă, înaintând, învârtea sabia, aproape în joacă parcă, iar copacii se prăbușeau la trecerea lui. Ah, dacă n-ar

fi fost atât de infernal de competent! Dacă n-ar fi fost Benedict...

— Benedict, am zis cu vocea mea obișnuită. De-acum e adultă și capabilă să ia decizii în ceea ce-o privește.

Însă nu dădea vreun semn că m-ar fi auzit. Continua să se apropie, tăind aerul cu sabia lui uriașă. Lama a scos un vâjâit răsunător, aproape un țuit ce-a spintecat aerul, urmat de un bufnet molatic, mușcând din trunchiul altui copac și încetinind doar o clipită. Am ridicat-o pe Grayswandir și am îndreptat-o spre pieptul lui.

— Nu te apropia, Benedict. Nu vreau să mă lupt cu tine. A luat poziție de atac și-a zis un singur cuvânt:

— Ucigașule!

Apoi mâna i-a zvâcnit și sabia mea, aproape instantaneu, a fost respinsă. Am parat lovitura care-a urmat, el mi-a parat riposta și m-a atacat iar.

De data asta nu m-am mai obosit să ripostez, ci doar am parat, m-am retras și m-am adăpostit după un copac.

— Nu pricep, am spus parându-i lama care alunecase pe trunchi, cât pe ce să mă pironească acolo. N-am mai omorât pe nimeni în ultima vreme. Și cu siguranță nu în Avalon.

Încă un bufnet surd și încă un copac retezat. M-am ferit din calea lui și am dat înapoi, parând.

— Ucigașule! a strigat iar.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Mincinosule!

Atunci m-am oprit și mi-am proptit tălpile în pământ. Ce naiba! N-avea rost să mor dintr-un motiv greșit! Am răspuns atacului său cât de repede am izbutit, căutând o fisură în garda lui, dar nici vorbă de așa ceva.

— Spune-mi, măcar, am strigat. Te rog!

Însă părea să fi terminat cu vorba. A continuat să atace, iar eu a trebuit, iarăși, să dau înapoi. Era ca și cum ai încrucișa sabia cu un ghețar. Am început să mă conving că-și ieșise din minți, deși asta nu-mi era de niciun folos.

Pe oricare altul, nebunia l-ar fi făcut să-și piardă controlul în luptă. Însă Benedict își întipărise reflexele în mușchi de-a lungul veacurilor și credeam, cu toată seriozitatea, că și dacă i-ar fi scos cortexul cerebral, mișcările sale ar fi rămas perfecte.

Mă împingea neostoit înapoi, iar eu mă ascundeam neîncetat după copacii pe care el îi reteza și continua să mă atace. Am făcut greșeala de a-l ataca la rândul meu și abia am reușit să nu fiu străpuns de ripostele sale. Am trecut peste primul val de groază care m-a cuprins când am văzut că mă împingea spre marginea crângului. Aveam să mă găsesc la loc deschis nu peste mult timp, iar copacii n-aveau să mai fie o piedică.

Atenția îmi era îndreptată atât de deplin asupra sa, încât nu mi-am dat seama de ceea ce s-a petrecut apoi decât în momentul în care s-a petrecut.

Cu un răcnet strașnic, Ganelon s-a ivit deodată de undeva, apuncându-l pe Benedict în brațe și blocându-i mâna cu sabia.

Chiar să fi vrut, însă, n-am avut ocazia să-l ucid. Era prea iute, iar Ganelon nu-i cunoștea puterea.

Benedict s-a răsucit spre dreapta, împingându-l pe Ganelon între noi și, în același timp, și-a coborât ciotul brațului drept ca pe o bătă, izbindu-l în tâmpla stângă. Și-a eliberat apoi brațul stâng, l-a apucat pe Ganelon de cingătoare, l-a ridicat în aer și l-a aruncat în mine. În vreme ce mă feream, și-a recuperat sabia de unde-i căzuse, undeva lângă picior, și s-a năpustit iarăși spre mine. Abia am avut timp să arunc o privire și să-l văd pe Ganelon aterizat în niște tufe, la vreo zece pași în spatele meu.

Am parat și mi-am reluat retragerea. Mai aveam doar un as în mânecă și mă întrista că, de aveam să cad răpus, Amberul urma să fie lipsit de cârmuitorul său de drept.

E întrucâtva mai dificil să încrucișezi sabia cu un stângaci priceput decât cu un dreptaci, iar asta funcționa în

dezavantajul meu. Însă trebuia să fac un mic experiment. Era o informație pe care trebuia s-o aflu, chiar dacă însemna să risc.

Am făcut un pas mare înapoi, ieșind pentru moment din raza de acțiune a armei sale, apoi m-am aplecat înainte și am atacat. A fost o mișcare bine calculată și extrem de rapidă.

O urmare neașteptată, care sunt sigur că s-a datorat în mare parte norocului, a fost că am trecut de garda lui, chiar dacă nu mi-am nimerit ținta. Preț de o clipă, Grayswandir a fost abătută în sus de una dintre parările sale și i-a atins urechea stângă. Asta l-a încetinit un pic, vreo câteva clipe, însă nu îndeajuns cât să conteze. Mai degrabă l-a făcut să dea mai multă atenție apărării. Am continuat să atac, însă pur și simplu nu puteam trece de el. Lama sabiei mele îi făcuse o tăietură mică, dar sângele i se prelingea pe lobul urechii și cădea, strop după strop. Putea să fie ceva care să-i abată atenția, dacă-mi îngăduiam să fac mai mult decât să observ.

Apoi am făcut lucrul de care mă temeam, dar care trebuia neapărat făcut. I-am lăsat o deschidere mică, doar pentru o secundă, știind că va profita ca să mă împungă drept în inimă.

Ceea ce-a și făcut, iar eu i-am parat împunsătura în ultima clipă. Nu-mi place să mă gândesc la cât de aproape a fost să mă răpună. Apoi am început iarăși să cedez teren, ieșind cu spatele din crâng. Parând și retrăgându-mă, am trecut pe lângă locul unde zăcea Ganelon. Am dat înapoi încă vreo cinci metri, luptând defensiv, conservator.

După care i-am oferit lui Benedict altă deschidere.

A profitat, ca mai înainte, și am reușit iarăși să-l opresc. După aceea a atacat și mai încrâncenat, împingându-mă spre marginea drumului negru.

Acolo m-am oprit și i-am rezistat, schimbându-mi poziția de gardă. Trebuia doar să-l țin așa câteva clipe, să-l momesc...

Clipele acelea au fost foarte grele, însă am luptat cu disperare și m-am pregătit.

Apoi i-am oferit aceeași deschidere.

Știam că avea să atace ca mai înainte și mi-am așezat piciorul drept, pe care mi-l flexasem, cumva în spatele celui stâng, fix în clipa în care lama sa a împuns. I-am împins ușor sabia într-o parte și-am sărit, cu spatele, pe drumul negru, întinzând îndată brațele în față, cât am putut de mult, pentru a-l descuraja să se arunce peste mine.

Atunci a făcut ce sperasem. Mi-a lovit lama cu a lui, înlăturând-o din cale, și a avansat normal. Am luat poziție defensivă în quartă, făcându-l să pășească în peticul de ierburi negre peste care eu sărisem.

N-am îndrăznit, mai întâi să mă uit în jos. N-am făcut decât să rămân pe loc și să-i dau vegetației o șansă.

N-a durat decât câteva clipe. Benedict a devenit conștient de problemă imediat ce-a încercat să se miște. I-am văzut pe chip o străfulgerare de uimire, apoi de încordare. Îl prinsese, știam.

Mă îndoiam că ierburile îl puteau ține prea mult în loc, așa că mi-am făcut îndată mișcarea.

Am fandat spre dreapta, ca să nu fiu în raza de acțiune a armei sale, m-am năpustit și-am sărit peste ierburi, ieșind iarăși de pe drumul negru. A încercat să se răsucescă spre mine, însă iarba i se agățase de amândouă picioarele, cuprinzându-i-le până la genunchi. S-a clătinat o clipă, dar și-a păstrat echilibrul.

Am trecut în spatele lui și am venit în dreapta. O dată de-aș fi lovit și mort era, însă firește că n-aveam de ce s-o fac acum.

Și-a smucit brațul și a întors capul, îndreptând spre mine lama sabiei. A început să-și elibereze piciorul stâng.

Însă am făcut o fentă la dreapta lui, când el a dat să pareze, și l-am izbit peste ceafă cu latul sabiei.

Asta l-a încremenit, dându-mi posibilitatea să mă apropii și să-l lovesc în rinichi cu stânga. S-a aplecat ușor, i-am blocat brațul cu sabia și l-am izbit iarăși în ceafă, de data asta tare, cu pumnul. A căzut, inconștient. I-am luat sabia din

mână și i-am azvârlit-o deoparte. Sângele i se prelingea din lobul urechii în jos pe gât, ca un cercel exotic.

Am lăsat-o pe Grayswandir, l-am luat pe Benedict de subsuori și l-am târât la marginea drumului negru. Ierburile s-au împotrivit cu putere, însă m-am opintit și, până la urmă, l-am eliberat.

Ganelon își revenise și el. A venit șchiopătând lângă mine, uitându-se la Benedict, întins la pământ.

— Ce mai flăcău! a exclamat el. Ce mai flăcău... Ce-o să facem cu el?

L-am luat în spinare pe fratele meu și m-am ridicat.

— Îl ducem înapoi la căruță, chiar acum, am zis. Vrei să iei tu săbiile?

— Firește.

Am pornit înainte pe drum, cărându-l pe Benedict, încă inconștient – lucru care îmi convenea, fiindcă nu voiam să-l lovesc iar, dacă puteam preveni asta. L-am lăsat lângă trunchiul masiv al unui copac de pe marginea drumului, alături de căruță.

Am băgat săbiile în teacă, când a venit și Ganelon cu ele, și l-am pus să desfacă niște frânghii de la câteva lăzi. Cât a făcut el asta, l-am percheziționat pe Benedict și am găsit ce căutam.

L-am legat de copac, în vreme ce Ganelon aducea și calul fratelui meu. L-am priponit de un tufiș, de care am atârnat și sabia lui Benedict.

M-am suit apoi pe capră, iar Ganelon s-a așezat lângă mine.

— Ai de gând să-l lași aici, astfel? a întrebat.

— Deocamdată.

Am pornit la drum. Nu m-am uitat în urmă, însă Ganelon a făcut-o.

— Încă nu s-a mișcat, a raportat. Nu mi s-a mai întâmpat să fiu apucat și aruncat așa. Și cu o singură mână.

— Tocmai de-aia ți-am spus să aștepți la căruță și să nu te lupți cu el dacă pierd.

- Acum ce-o să se aleagă de el?
- Voi avea grijă, curând, să fie îngrijit.
- Dar n-o să pătească nimic, nădăjduiesc?

Am încuviințat.

- Bine.

Am mai mers vreo trei kilometri poate și am oprit caii.
Am coborât.

- Să nu te lași tulburat de cele ce se vor întâmpla, i-am spus. O să aranjez lucrurile pentru Benedict.

Am ieșit de pe drumeag și m-am oprit la umbră, scoțând la iveală pachetul de cărți pe care-l avusese Benedict asupra sa. Am căutat prin ele, l-am găsit pe Gerard și l-am scos din pachet. Restul cărților de tarot le-am pus la loc în caseta de lemn căptușită cu mătase, cu ornamente de os, în care le ținea Benedict.

Am ținut înaintea mea Atutul lui Gerard și l-am privit.

După un timp a devenit cald, real, părea să se miște. L-am simțit pe Gerard cel adevărat. Era în Amber. Umbla pe o stradă pe care o recunoșteam. Aduce mult cu mine, doar că-i mai solid, mai greoi. Am văzut că încă purta barbă.

S-a oprit, ținându-mă cu privirea.

- Corwin!
- Da, Gerard. Arăți bine.
- Ochii tăi! Poți să vezi?
- Da, pot să văd din nou.
- Unde ești?
- Vino la mine acum și o să-ți arăt.

Privirea i-a devenit și mai pătrunzătoare.

- Nu sunt sigur că pot chiar în clipa asta. Am multă treabă.

— E vorba de Benedict, am zis. Ești singurul în care mă pot încrede să-l ajute.

- Benedict? A dat de necaz?
- Da.
- Atunci de ce nu mă cheamă chiar el?

— Nu poate. E legat.

— De ce? Cum?

— Povestea e prea lungă ca s-o spun acum. Crede-mă, are nevoie de îndată de ajutorul tău.

Și-a mursecat barba cu dinții de sus.

— Și nu poți să te ocupi tu de asta?

— Sub nicio formă.

— Și crezi că eu aș putea?

— Sunt sigur c-ai putea.

A pus mâna pe sabie, trăgând-o ușor din teacă.

— N-aș vrea să cred că-i vreo păcăleală, Corwin.

— Te asigur că nu e. La cât timp am avut să mă gândesc, aș fi venit cu ceva un pic mai subtil.

A oftat, apoi a dat din cap a încuviințare.

— Bine atunci. Vin la tine.

— Haide.

A zăbovit o clipă, apoi a făcut un pas înainte.

Și-a apărut înaintea mea. A întins mâna și m-a apucat de umăr, zâmbind.

— Corwin, a zis, mă bucur că ți-ai recăpătat vederea.

Mi-am ferit privirea.

— Și eu la fel, și eu la fel.

— Cine e în căruță?

— Un prieten, Ganelon.

— Unde-i Benedict? Care-i problema?

— Mai încolo, în urmă, am zis. Cam la trei kilometri pe drumul ăsta. E legat de un copac și calul e priponit alături.

— Și-atunci de ce ești aici?

— Fug.

— De cine?

— De Benedict. Eu l-am legat.

S-a încruntat.

— Nu pricep...

Am scuturat din cap.

— E un conflict între noi. Nu m-am putut înțelege cu el și-am început să ne luptăm, l-am lăsat inconștient și l-am

legat. Nu-i pot da drumul, fiindcă o să mă atace iarăși. Și nici nu-l pot lăsa în starea în care se află. E cu putință să i se întâmple ceva rău înainte să se poată elibera. Așa că te-am chemat pe tine. Rogu-te, du-te, dă-i drumul și ai grijă să se întoarcă acasă.

— Și tu ce-o să faci?

— O să plec naibii de-aici și o să mă pierd în Umbră. Ne-ai face un serviciu amândurora dacă l-ai opri să se țină după mine din nou. N-aș vrea să mă lupt cu el încă o dată.

— Înțeleg. Și-acum vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur. M-a numit ucigaș. Și-ți dau cuvântul meu că n-am răpus pe nimeni în tot timpul cât m-am aflat în Avalon. Spune-i, te rog, c-am zis asta. N-am pentru ce să te mint pe tine și jur că-i adevărat. Mai e ceva care se poate să-l fi supărat întrucâtva. Dacă aduce vorba despre asta, spune-i că va trebui să se bazeze pe explicația Darei.

— Și care-i lucrul acela?

Am ridicat din umeri.

— Vei ști, dacă aduce vorba. Dacă nu, las-o baltă.

— Dara... spui?

— Întocmai.

— Prea bine, voi face așa cum mi-ai cerut. Și-acum... vrei să-mi povestești cum ai izbutit să scapi din Amber?

Am zâmbit.

— Te interesează așa, de dragul conversației? Sau te gândești că poate într-o bună zi o să ai nevoie și tu de-o cale de scăpare?

A pufnit în râs.

— Mi se pare că-i genul de informație pe care nu strică s-o ai.

— Îmi pară rău, dragă frate, însă lumea încă nu e pregătită să afle asta. Dacă ar fi să spun cuiva, ție ți-aș spune, însă n-are cum să-ți fie de folos, în vreme ce secretul s-ar putea să mă ajute în viitor pe mine.

— Cu alte cuvinte, ai o cale numai a ta de intrat și ieșit din Amber. Ce plănuiești, Corwin?

— Ce crezi?

— Răspunsul e limpede. Dar sentimentele mele în privința asta sunt amestecate.

— Vrei să-mi spui mai multe?

A arătat către o porțiune a drumului negru care se vedea din locul unde ne aflam.

— Asta, a zis, se-ntinde acum până la poalele Kolvirului. Și felurite amenințări ies de-aici ca să atace Amberul. Ne apărăm, ieșim victorioși mereu, însă atacurile se îndelesc și devin tot mai puternice. Acum n-ar fi un moment bun să-ți faci mișcarea, Corwin.

— Ori ar fi chiar momentul perfect, am zis.

— Poate pentru tine, însă nu neapărat pentru Amber.

— Cum a făcut Eric față situației?

— Adecvat. Cum am spus, ieșim mereu victorioși.

— Nu mă refer la atacuri, ci la întreaga problemă... la cauza ei.

— Am călătorit eu însumi pe drumul negru, străbătând o distanță însemnată.

— Și?

— N-am izbutit să-i dau de capăt. Știi cum Umbrele se sălbătesc și devin tot mai stranii pe măsură ce te depărtezi de Amber?

— Da.

— ...Până ce mintea însăși se strâmbă și e cuprinsă de nebunie?

— Da.

— ...Iar undeva, dincolo de toate Umbrele, se află Curțile Haosului. Drumul ăsta într-acolo continuă, Corwin. Sunt sigur că străbate întreaga distanță.

— Atunci e așa cum m-am temut, am zis.

— Tocmai de-aia, fie că-ți țin partea sau nu, n-aș recomanda momentul actual pentru eforturile tale. Siguranța

Amberului trebuie să fie mai importantă decât orice altceva.

— Înțeleg. Nu mai e nimic de spus în clipa asta.

— Și planurile tale?

— De vreme ce nu le cunoști, e fără noimă să-ți spun c-au rămas neschimbate. Dar au rămas neschimbate.

— Nici nu știu dacă să-ți urez noroc ori ba, însă o să-ți urez. Mă bucur că ți-ai recăpătat vederea.

Mi-a strâns mâna, zicând:

— Aș face bine să mă duc la Benedict acum. Să înțeleg că nu e rănit grav.

— Nu de mine. Eu doar l-am lovit de câteva ori. Nu uita să-i transmiți mesajul meu.

— Nu uit.

— Și du-l înapoi în Avalon.

— Voi încerca.

— Atunci... rămas-bun, Gerard.

— Rămas-bun, Corwin.

Mi-a întors spatele și-a pornit în direcția lui Benedict. M-am uitat după el până ce nu s-a mai văzut, apoi m-am întors la căruță. I-am pus Atuul la loc în pachet și mi-am urmat calea spre Antwerp.

Capitolul 8

M-am oprit pe vârful dealului și, de-acolo, de sus, m-am uitat la casă. Erau numai boscheți prin jurul meu, așa că nu băteam la ochi foarte tare.

Nu prea știam ce mă așteptasem să văd. Niște rămășițe carbonizate? O mașină pe alee? O familie, așezată la soare pe scaune de grădină din lemn de sequoia? Paznici înarmați?

Am observat că acoperișului i-ar fi prins bine niște șindrila nouă, că peluza revenise demult la starea sa naturală. Mă surprindea că vedeam o singură fereastră spartă, în spatele casei.

Deci locul ar fi trebuit să arate pustiu.

Mi-am întins haina pe jos și m-am așezat pe ea. Mi-am aprins o țigară. Împrejur, la o distanță bună, nu se vedea nicio altă casă.

Obținusem aproape șapte sute de mii de dolari pe diamante. Îmi luase o săptămână și jumătate să închei afacerea. Din Anvers ne duseserăm la Bruxelles, unde petrecuserăm câteva seri la un club de pe Rue de Chair et Pain, înainte ca omul de care aveam nevoie să mă găsească.

Pe Arthur îl uluise înțelegerea noastră. Era un bărbat subțire, cu părul alb și cu mustață bine îngrijită, fost ofițer al aviației britanice și absolvent al universității din Oxford. Începuse să clatine din cap după primele două minute, continuând apoi să mă întrerupă cu diverse întrebări legate de marfă. Nefiind un profitor rapace, se arăta preocupat de-a binelea când ideile vreunui client îi păreau din

cale-afară de nechibzuite. Îl deranja dacă ceva nu mergea bine ulterior tranzacției. Părea să creadă că asta se reflecta cumva și asupra reputației lui. Din acest motiv, era mai dispus decât alții să te ajute când venea vorba de transport. Și planurile mele de transport îl îngrijorau, fiindcă pe mine nu părea să mă preocupe defel.

Într-un aranjament de acest tip se solicită, de obicei, un certificat de utilizator final. Adică, în fond, un document care afirmă că țara X a comandat armele cu pricina. Îți trebuie pentru a obține un permis de export de la statul în care se află producătorul. Asta dă tranzacției o aparență de onestitate, chiar dacă transportul, de îndată ce a trecut granița, e îndreptat spre țara Y. Se obișnuiește să se solicite ajutorul unui reprezentant al țării X – de preferință unul cu rude ori prieteni ce au legături cu Ministerul Apărării de acolo – ca să faci rost de documentele necesare. Nu-s tocmai ieftine și cred că Arthur avea în cap o listă cu toate costurile respective.

— Dar cum o să le trimiți? continuase să întrebe. Cum vei face să ajungă unde dorești?

— Asta, am spus, e problema mea și-o să mă ocup de ea personal.

Însă tot mai clătina din cap.

— Nu e bine să încerci asemenea scurtături, domnule colonel, a zis (pentru el eram „domnul colonel” de când ne cunoscuserăm, în urmă cu vreo zece ani și mai bine, nu știu exact cum ajunsese să-mi dea acest grad). Nu-i bine deloc. Încerci în acest fel să economisești câțiva dolari, dar riști să-ți pierzi toată marfa și să dai de necazuri mari. Te-aș putea rezolva, foarte rezonabil, prin intermediul uneia dintre aceste tinere națiuni africane...

— Nu. Doar fă-mi rost de arme.

Pe parcursul discuțiilor noastre, Ganelon s-a mulțumit să stea acolo și să bea bere, cu barba la fel de roșcovană și căutătura la fel de mohorâtă ca întotdeauna, dând din cap

aprobator la orice spuneam. Fiindcă nu vorbea engleză, habar nu avea în ce stadiu eram cu negocierile. Și, de fapt, nici nu-i păsa. Îmi asculta însă instrucțiunile și, din când în când, îmi vorbea în Thari; sporovăiam un pic în limba asta, despre nimic în special. Pură perversitate. Arthur, dragul de el, era un lingvist bun și voia să știe încotro se duc puștile. Îl simțeam cum se încordează ca să identifice limba, ori de câte ori vorbeam. În cele din urmă a început să dea din cap a încuviințare, ca și cum ar fi priceput totul.

După alte discuții, a întins gâtul, zicând:

— Citesc și eu ziarele. Sunt sigur că ai lui își pot permite asigurarea asta.

— Nu, am zis. Crede-mă, când o să pun mâna pe puștile alea automate, or să dispară de-a binelea de pe fața Pământului.

— Bună șmecherie, a spus, ținând seama de faptul că nici măcar nu știm încotro le trimitem.

— Nu contează.

— Să fii încrezător e lucru mare. Dar e lucru vecin cu neghiobia... a zis ridicând din umeri. Atunci... fie cum spui și să fie problema ta.

I-am spus apoi despre muniție și cu asta cred că l-am convins că sunt într-o ureche. S-a uitat la mine lung, un timp, fără ca, de data asta, să clatine măcar din cap. Abia după vreo zece minute l-am putut face să se uite la specificațiile tehnice. A început iar să clatine din cap și să bolborosească ceva despre gloanțe de argint și declanșatori inerți.

Însă banii gheață, argumentul cel mai grăitor din lume, l-au convins până la urmă să facem cum voiam eu. Cu armele nu era nicio problemă, dar să-i convingă pe cei de la vreo fabrică să producă muniția mea avea să fie costisitor, mi-a zis. Nici nu știa dacă poate găsi vreun producător dornic s-o facă. Când i-am spus că banii nu contau, asta a părut să-l supere și mai rău. Dacă tot îmi permiteam o asemenea muniție ciudată, experimentală, atunci un certificat

de utilizator final n-ar fi însemnat mare lucru. Dar nu, i-am spus. O făceam în felul meu.

A oftat și s-a tras de vârful mustății, apoi a încuviințat. Foarte bine, aveam să facem lucrurile în felul meu.

Firește că m-a încărcat la nota de plată. De vreme ce în alte privințe eram rațional, alternativa la psihoză putea fi o acțiune de fațadă costisitoare. Cu toate că ramificațiile îi stârneau curiozitatea, a decis, se pare, să nu-și bage nasul prea mult într-o activitate atât de bizară. Era dornic să folosească orice ocazie i-aș fi dat ca să se distanțeze de proiect. Odată ce i-a găsit pe fabricanții de muniție – care erau, s-a dovedit, din Elveția – s-a arătat cât se poate de bucuros să-mi facă legătura cu ei și să se spele pe mâini de orice, mai puțin de bani.

Ganelon și cu mine ne-am dus în Elveția cu acte false. El german și eu portughez. Nu-mi păsa prea mult de ce apărea prin actele noastre atâta vreme cât falsul era de calitate, însă stabiliserăm că germana era cea mai nimerită limbă pe care s-o învețe Ganelon, de vreme ce tot trebuia să-nvețe una și turiștii nemți păruseră întodeauna să abunde. A prins-o iute. I-am zis să spună oricăror germani și elvețieni adevărați, dacă-l întrebau ceva, că fusese crescut în Finlanda.

Am petrecut în Elveția trei săptămâni până să fiu mulțumit de controlul calitativ al muniției mele. După cum bănuisem, era complet inertă în această Umbră. Însă îi definitivasem formula, adică singurul lucru care conta. Argintul era, firește, de căpătâi. Poate că eram excesiv de grijuliu. Însă existau unele lucruri despre Amber care trebuiau tratate cu metalul acela, și-mi permiteam. Fiindcă ce glonț era mai potrivit – dacă nu puneai aurul la socoteală – pentru un rege? Dacă ajungeam să-l împușc pe Eric, nu voiam să săvârșesc fapta fără respectul cuvenit suveranului. Dați-mi voie să-mi fac damblaua, fraților.

L-am lăsat apoi pe Ganelon să se descurce singur un timp, de vreme ce începuse să-și ia rolul de turist în serios. L-am

dus în Italia, lăsându-l cu aparatul de fotografiat atârnat de gât și privirea pierdută, iar eu m-am întors în Statele Unite.

M-am întors? Da. Locul acela părăginit de pe coasta dealului îmi fusese casă aproape un deceniu. Spre el mă îndreptasem înainte de accidentul care dusesse la tot ce se petrecuse apoi.

Am tras din țigară, privindu-l. Pe-atunci nu arăta dărăpănat. Mereu ținusem totul pus la punct. Casa fusese plătită integral. Șase camere și, atașat, un garaj pentru două mașini. Cam trei hectare de teren în jur, de fapt. Acolo locuisem cea mai mare parte din timp și-mi plăcuse. În biroul din casă și-n atelier îmi petrecusem vremea. M-am întrebat dacă gravura în lemn a lui Mori era încă pe peretele din salon. *Față în față* se numea și înfățișa doi războinici încheștați în luptă pe viață și pe moarte. Ar fi fost plăcut s-o mai am, însă simțeam că nu mai e acolo. Probabil că tot ce nu se furase fusese vândut pentru taxe datorate din urmă. Îmi închipuiam că asta ar face statul New York. Mă surprindea că locuința însăși nu se alesese cu ocupanți noi. Am continuat să supraveghez, ca să mă asigur. Ce naiba, nu mă grăbeam. N-aveam niciun alt loc în care să fiu.

La scurt timp după sosirea mea în Belgia, luasem legătura cu Gerard. Hotărâsem că deocamdată nu era cazul să încerc să vorbesc cu Benedict. Mă temeam că ar încerca pur și simplu să mă atace, într-un fel sau altul, dacă îl contactam.

Gerard mă cercetase cu grijă. Era undeva la loc deschis și părea singur.

— Corwin?

— Da. Spune-mi, ce s-a întâmplat cu Benedict?

— L-am găsit așa cum ai spus și i-am dat drumul. Era gata să te urmărească iarăși, însă am izbutit să-l conving că trecuse mult timp de când te văzusem. De vreme ce l-ai lăsat inconștient, m-am gândit că e cel mai bine să spun asta. Și calul lui obosise. Ne-am întors împreună în Avalon.

Am rămas cu el pentru funeralii, apoi am împrumutat un cal. Acum sunt pe drumul către Amber.

— Funeralii? Ce funeralii?

Mi-a aruncat din nou acea privire calculată.

— Chiar nu știi?

— Dacă știam, la naiba, n-aș fi întrebat!

— Slujitorii lui. Au fost uciși. El zice că tu ești făptașul.

— Nu. Nu, e ridicol. De ce aș vrea să-i ucid servitorii?

Nu pricep...

— La scurt timp după ce s-a întors, s-a apucat să-i caute, fiindcă nu erau acolo ca să-l întâmpine. I-a găsit morți, iar tu și însoțitorul tău dispăruserăți.

— Acum îmi dau seama cum a părut situația, am zis. Unde erau cadavrele?

— Îngropate, dar nu foarte adânc, în pădurea din spațele grădinii de lângă casa lui.

Întocmai, întocmai... Era mai bine să nu menționez că știussem de existența mormântului.

— Dar ce posibil motiv crede c-aș fi avut pentru a săvârși o asemenea faptă? am protestat.

— E uluit. Perplex de-a binelea. Nu putea să priceapă de ce nu l-ai ucis pe el când ai avut ocazia și de ce m-ai chemat pe mine când ai fi putut să-l lași, pur și simplu, acolo.

— Acum pricep de ce mi-a tot strigat că-s un ucigaș cât ne-am luptat, dar... I-ai spus ce ți-am zis, că n-am mai răpus pe nimeni?

— Da. Mai întâi nici n-a vrut să audă, zicea că-i o minciună sfruntată. I-am spus că păraai sincer și foarte uimit tu însuși. Cred că l-a deranjat un pic c-am insistat atâta cu asta. M-a întrebat de mai multe ori dacă te cred.

— Și mă crezi?

A plecat ochii.

— Fir-ar să fie, Corwin! Ce-ar trebui să cred? Am picat la mijloc în toate astea. De-atâta vreme nu mai știm unul de altul...

Mi-a întâlnit privirea.

- Mai e ceva, a zis.
- Ce anume?
- De ce m-ai chemat pe mine să-l ajut? Aveai un pachet întreg de cărți de tarot. Puteai să chemi pe oricare dintre noi.
- Glumești, am zis.
- Nu, vreau un răspuns.
- Prea bine. Ești singurul în care mă-ncred.
- Asta-i tot?
- Nu. Benedict nu vrea să-i știe nimeni mișcările în Amber. Tu și Julian sunteți singurii care, m-am convins, știți unde se găsește. De Julian nu-mi place, n-am încredere în el. Deci te-am chemat pe tine.
- Cine ți-a zis că Julian și cu mine știam unde-i Benedict?
- V-a ajutat pe amândoi când ați dat de bucluc, cu ceva timp în urmă, pe drumul negru, și v-a găzduit până să vă recăpătați puterile. Dara mi-a povestit tot.
- Dara? Cine mai e și Dara asta?
- Fata orfană a unui cuplu care-a lucrat cândva pentru Benedict. Era și ea pe-acolo când ați venit tu și Julian.
- Și i-ai trimis o brățară. Mi-ai mai zis numele ei pe drum, când m-ai chemat.
- Așa e. Ce s-a întâmplat?
- Nimic, doar că nu prea mi-o amintesc. Dar spune-mi, cum se face c-ai plecat atât de repede? Trebuie să recunoști, așa s-ar purta un om vinovat.
- Da, am zis, eram vinovat, dar nu de omor. Am venit în Avalon să obțin ceva ce voiam, am obținut acel ceva și am luat-o din loc. Ai văzut căruța și-ai văzut că era încărcată. Am plecat înainte să se-ntoarcă el ca să nu mă ia la întrebări în privința asta. Drăcie! Dacă aș fi vrut să fug, n-aș fi făcut-o cu o căruță agățată de mine! Aș fi umblat călare, rapid și ușor.
- Ce era în căruță?
- Nu, am zis. N-am vrut să-i spun lui Benedict și nici ție nu vreau să-ți spun. Ah, presupun c-ar putea să afle. Dar

nu vreau să-i ușurez munca în privința asta. Faptul c-am fost acolo pentru ceva și am obținut acel ceva ar trebui să fie suficient. Nu-i vorba de ceva foarte valoros în Avalon, însă are valoare în altă parte. E suficient?

— Da, a zis. Are noimă.

— Atunci răspunde-mi la întrebare. Crezi că eu i-am ucis?

— Nu, a răspuns. Te cred.

— Și Benedict? El ce crede?

— Nu te-ar ataca din nou fără să vorbești mai întâi. În mintea lui e îndoială, știi sigur.

— Bine. E ceva, în orice caz. Mulțumesc, Gerard. O să plec acum, am zis dând să rup legătura...

— Stai, Corwin, stai!

— Ce-i?

— Cum de-ai străbătut drumul negru? Ai distrus o bucată din el pe unde l-ai traversat. Cum ai reușit asta?

— Modelul, am zis. Dacă îți mai dă de furcă, lovește-l cu Modelul. Știi cum, câteodată, trebuie te gândești la el dacă Umbrele încep să fugă de tine și lucrurile o iau razna?

— Da. Am încercat asta și n-a mers. Nu m-am ales decât cu o durere de cap. Drumul nu-i din Umbră.

— Da și nu, am zis. Știu ce e. N-ai încercat cu destulă stăruință. Am folosit Modelul până ce mi s-a părut că-mi plesnește capul, până ce m-a orbit durerea și-am fost aproape să leșin. Apoi drumul negru s-a despica înaintea mea. N-a fost plăcut, dar a mers.

— O să țin minte. Și acum ai de gând să stai de vorbă cu Benedict?

— Nu, am răspuns. Știe deja tot ce-i de știut. Acum, că s-a mai calmat, o să mai cugete un pic asupra faptelor. Aș prefera s-o facă singur și n-aș vrea să mai risc încă o luptă. Acum, după ce-o să întrerup legătura, am de gând să păstrez tăcerea o bucată bună de vreme. Și o să rezist tuturor încercărilor altora de a comunica.

— Și cu Amberul, Corwin? Cu Amberul cum rămâne?

Am coborât privirea.

— Să nu-mi stai în cale când mă întorc, Gerard. Crede-mă, n-o să mă poată opri nimic.

— Corwin... așteaptă. Te-aș ruga să te mai gândești. Nu ataca Amberul acum. Orașul e slăbit în toate privințele.

— Îmi pare rău. Dar sunt sigur c-am cugetat asupra acestei chestiuni, în ultimii cinci ani, mai mult decât voi ceilalți laolaltă.

— Atunci... îmi pare rău și mie.

— Cred c-aș face bine să plec acum.

A încuviințat cu o coborâre a bărbiei.

— Rămas-bun, Corwin.

— Rămas-bun, Gerard.

După ce-am așteptat câteva ore ca soarele să dispară după deal, lăsând casa cufundată într-un amurg prematur, am strivit chiștocul unei ultime țigări, mi-am scuturat haina și, după m-am îmbrăcat cu ea, m-am ridicat în picioare. Nu văzusem semne de viață pe-acolo, nicio mișcare dincolo de geamurile murdare și de fereastra spartă. Am coborât încețișor panta.

Locuința Florei din Winchester fusese vândută cu câțiva ani în urmă, lucru care nu mă surprindea. Verificasem asta din pură curiozitate, dacă tot mă-ntorsesem în oraș. Chiar trecusem cu mașina pe-acolo, prin față, la un moment dat. N-ar fi avut de ce să mai zăbovească pe acest Pământ Umbră. Lunga ei misiune de supraveghere se sfârșise cu succes, ultima dată o văzusem acoperită cu onoruri în Amber. Faptul că fusesem atât de aproape, atâta vreme, fără să-mi dau seama de prezența ei mă sâcăia întrucâtva.

Chibzuisem la opțiunea de a lua legătura cu Random și decisesem, până la urmă, să n-o fac. Singurul fel în care mi-ar fi putut fi de ajutor ar fi fost să-mi spună noutăți din Amber. Și cu toate că ar fi fost plăcut să le știu, veștile acelea nu erau absolut esențiale. Eram destul de sigur că puteam avea încredere în el. Mă ajutase destul, totuși, în

trecut. Firește, nu acționase dintr-un nețărmurit altruism, însă cu toate acestea, făcuse ceva mai mult decât strictul necesar. Dar asta fusese cu cinci ani în urmă și de atunci se întâmplaseră multe. Era iarăși îngăduit în Amber și avea nevastă acum. Poate că-și dorea să aibă vreun rang la curte. N-aveam de unde să știu. Însă, punând posibile beneficii în balanță cu posibile neplăceri, mi s-a părut mai bine să aștept și să-l văd în persoană data viitoare când aveam să ajung în oraș.

Îmi ținusem cuvântul și rezistasem oricăror încercări ale celorlalți de a lua legătura cu mine. Avusesem parte de ele aproape zilnic în primele două săptămâni de după întoarcerea pe Umbra Pământ. Apoi au trecut câteva săptămâni fără nicio tulburare. De ce să dau cuiva o șansă să-mi intuiască mecanismele gândirii? Nu, fraților, mulțam.

Am înaintat spre spatele casei, m-am întins către o fereastră, am șters-o cu cotul. Supravegheasem locul vreme de trei zile și mi s-ar fi părut extrem de improbabil să fie cineva înăuntru. Însă... am aruncat o privire.

Era un talmeș-balmeș, firește, și-mi lipseau multe lucruri. Însă o parte dintre ele se găseau încă la locul lor. Am luat-o la dreapta și-am încercat ușa. Încuiată. Am pufnit în râs.

Am ocolit casa până la patio. Nouă cărămizi, apoi alte patru în sus. Cheia era încă acolo. Am șters-o de haină în vreme ce mă întorceam spre ușă. Am descuiat și am intrat.

Praf peste tot, însă pe alocuri praful fusese stârmit. Pahare din plastic pentru cafea, ambalaje de sandvișuri și, în semi-neu, rămășițele unui hamburger pietrificat. În absența mea, fenomenele meteorologice își croiseră drum pe horn în jos. Am traversat încăperea și-am închis capacul protector.

Am observat că ușa din față fusese spartă în zona încuierii. Am încercat-o. Părea să fi fost bătută în cuie. Pe perete, în hol, era scrijelit un cuvânt obscen. Am intrat în bucătărie. Era o harababură completă. Tot ce supraviețuise jafului se afla acum pe jos. Aragazul și frigiderul dispăruseră, iar

dușumelele erau zgâriate prin locurile pe unde fuseseră trase afară.

Am ieșit de acolo și m-am dus să văd în ce stare se afla atelierul. Da, fusese golit. Cu totul. În treacăt, am fost surprins să-mi văd patul nefăcut și două scaune costisitoare, încă intacte, în dormitor.

În birou mă aștepta o surpriză mai plăcută. Tăblia mesei de lucru era plină de resturi și mucegai, însă așa fusese mereu. Aprinzându-mi o țigară, m-am dus și m-am așezat la masă. Cred că era, pur și simplu, prea grea și masivă ca să se poată face altceva cu ea. Toate cărțile mele erau la locul lor, pe rafturi. Nimeni nu-ți șterpelește cărți în afară de prieteni. Iar acolo...

Nu-mi venea să cred. M-am ridicat și am traversat odaia ca să mă uit mai îndeaproape.

Gravura elegantă în lemn a lui Yoshitoshi Mori atârna unde atârnase mereu, curată, severă, elegantă, violentă. Și gândul că nimeni nu-mi luase una dintre posesiunile mele cele mai prețioase...

Curată?

Am cercetat-o amănunțit. Mi-am trecut degetul peste ramă.

Prea curată. N-avea nimic din praful și mizeria care acopereau celelalte lucruri din casă.

Am căutat fire care să declanșeze vreo alarmă ori capcană și, cum n-am găsit, am luat-o din cui, am coborât-o de la locul ei.

Nu, peretele nu era mai deschis la culoare în spatele gravurii. Se potrivea perfect cu restul.

Am pus pe pervaz lucrarea lui Mori și m-am întors la birou. Ceva mă tulbura, după cum fusese, vădit, intenția cuiva. Cineva o scosese și avusese grijă de ea – și-i eram recunoscător pentru asta – apoi o pusese la loc de puțină vreme doar. Era ca și cum se știuse că aveam să mă întorc.

Un motiv numai bun ca s-o șterg de acolo imediat, așa presupuneam. Însă ar fi fost ridicol. Dacă treaba asta făcea

parte dintr-o capcană care mi se întinsese, atunci capcana se declanșase deja. Mi-am smucit pistolul din buzunarul hainei și l-am vârât la centură. Nici măcar eu nu știusem că aveam să mă întorc aici. Era doar un lucru pe care hotărâsem să-l fac dacă tot aveam ceva timp liber. Nici nu știam ce mă îmboldise să văd iarăși acest loc.

Era, deci, un aranjament ce se baza pe hazard. Dacă aveam să trec pe la vechiul domiciliu, era o șansă s-o fac pentru a obține singurul lucru din lume pe care merita să-l am. Așa că acesta fusese conservat și expus în așa fel încât să-mi atragă atenția. Bine, mi-o atrăsese. Nu fusesem atacat încă, așa că nu părea să fie vorba despre o ambuscadă. Atunci ce? Un mesaj. Un soi de mesaj. Care? Cum? de la cine?

Locul cel mai sigur din casă, dacă rămăsese intact, ar fi fost, firește, seiful. Tuturor rubedeniilor mele le stătea în puteri să-l deschidă. M-am dus la peretele din spate, am desfăcut panoul și l-am tras deoparte. Am rotit cadranul, formând codul, am făcut un pas înapoi și-am deschis ușa împingând-o cu vechiul meu baston militar.

Nicio explozie. Bine. Nici nu mă așteptasem.

Înăuntru nu se aflase nimic de mare valoare – ci doar câteva sute de dolari bani gheață, niște titluri bancare, chitanțe și corespondență.

Un plic. Un plic alb, nou-nouț, pus la vedere. Nu-l țineam minte.

Cu numele meu pe el, scris elegant. Și nu cu pixul.

În plic se aflau o scrisoare și o carte de tarot.

„Frate Corwin”, scria, „dacă citești asta, înseamnă că încă mai gândim la fel, așa încât să fiu în stare să-ți anticipiez întrucâtva mișcările. Îți mulțumesc pentru că mi-ai împrumutat gravura – unul dintre cele două motive posibile, din câte-mi dau seama, pentru a te întoarce pe această Umbră prăpădită. Nu renunț la ea cu inimă ușoară, fiindcă gusturile ne sunt și ele înrudite cumva și au trecut câțiva ani în care mi-a împodobit odaia. Subiectul ei stârnește

un simțământ familiar. Înapoierea gravurii trebuie socotită o dovadă a bunăvoinței mele și o încercare de a-ți capta atenția. Ca să fiu sincer, dacă e să am vreo șansă de a te convinge, nu-mi voi cere iertare pentru cele ce s-au săvârșit. Singurul meu regret, de fapt, e că nu te-am ucis când ar fi trebuit s-o fac. A fost vanitate, iar vanitatea asta mi-a jucat o festă urâtă. În vreme ce timpul se poate să-ți fi vindecat ochii, mă îndoiesc că ne va schimba vreodată, cu adevărat, simțămintele pe care ni le purtăm unul altuia. Mesajul tău – *Mă voi întoarce* – se află pe masa mea chiar în clipa în care îți scriu. Dacă l-aș fi scris eu, aș fi făcut-o cu certitudinea că mă voi întoarce cândva. Și fiindcă împărtășim unele lucruri, anticipez întoarcerea ta; nu o fac fără îngrijorare. Știu că nu ești un neghiob și mă aștept să sosești în forță. Și aici, iată, vanitatea trecută se plătește greu cu prețul mândriei prezente. Aș vrea să fie pace între noi, Corwin, de dragul tărâmului nostru, nu de dragul meu. Forțe puternice ieșite din Umbră vin tot mai adesea să asedieze Amberul, forțe a căror natură nu o pricep pe deplin. Împotriva acestor dușmani, cei mai redutabili pe care-mi aduc aminte să-i fi înfruntat vreodată, familia s-a unit alături de mine. Aș vrea să am și sprijinul tău în această încercare. Ori, dacă nu, îți cer ca, un timp, să te abții de la orice invazie. De vei alege să fii de ajutor, nu-ți voi cere să mă recunoști ca suveran, ci doar să-mi accepți cârmuirea atât cât va dura criza. Îți vor fi acordate onorurile firești. E important să iei legătura cu mine, ca să vezi cu ochii tăi adevărul celor pe care ți le spun. Fiindcă nu am izbutit să ajung la tine prin Atuul tău, ți-l ofer pe al meu ca să-l folosești. Știu că te gândești că mint, dar îți dau cuvântul meu că nu e așa – Eric, Domn al Amberului.”

Am citit iarăși mesajul și m-a bufnit râsul. La ce credea el că slujesc, în orice caz, blestemele?

Nu, frățioare. Drăguț din partea ta să te gândești la mine în vremuri de restriște – și te cred, nu mă îndoiesc, fiindcă

suntem cu toții oameni de onoare – însă întâlnirea noastră va avea loc potrivit planului meu, nu al tău. Cât despre Amber, știu că orașul e în nevoie și mă voi ocupa de amenințările la care-i supus când voi socoti eu că-i bine și în felul pe care-l voi crede nimerit. Faci greșeala, Eric, de a te socoti necesar. Sunt pline cimitirele de oameni care s-au crezut de neînlocuit. Însă voi aștepta să-ți spun toate astea când ne vom întâlni față în față.

Am băgat scrisoarea și Atuul în buzunar. Mi-am strivit țigara în scrumiera murdară de pe birou. Apoi am adus niște cearșafuri din dormitor ca să-i înfășor în ele pe războinicii mei. De data asta aveau să mă aștepte într-un loc mai sigur.

Străbătând încă o dată casa, m-am întrebat de ce mă întorsesem. M-am gândit la unii dintre cei pe care-i cunoscusem cât locuisem acolo, mă întrebam dacă se mai gândeau la mine uneori, dacă erau curioși ce se alesese de mine. Firește, n-aveam să știu niciodată.

Se lăsase noaptea, cerul era senin și primele stele străluceau când am pășit afară, închizând ușa după mine. Am dat ocol casei și am pus cheia la loc sub cărămizile din patio. Apoi am urcat iarăși dealul.

Când m-am uitat înapoi de sus, a fost ca și cum casa s-ar fi micșorat în beznă, ca și cum ar fi devenit un lăcaș al dezolării, fără rost, ca o cutie goală de bere aruncată pe marginea șoselei. Am trecut de culmea dealului și-am coborât pe cealaltă parte, străbătând un câmp către locul unde lăsasem mașina, dorindu-mi să nu mă fi întors niciodată acolo.

Capitolul 9

Împreună cu Ganelon, am plecat din Elveția în două camioane. Mai întâi trecuserăm prin Belgia și luaserăm puștile într-al meu. La cinci kilograme bucata, cele trei sute de arme cântăreau cam o tonă și jumătate, ceea ce nu era rău deloc. După ce am luat și muniția, încă mai aveam loc din belșug pentru combustibil și alte provizii. Am apucat-o pe-o scurtătură din Umbră, ca să evităm să fim întârziați la granițe, și am pornit-o în același chip, cu mine în față pentru a deschide, cum s-ar spune, drumul.

Am pornit deci pe un drum cu dealuri negricioase și sate înguste, unde singurele vehicule care mai treceau erau trase de cai. Când cerul s-a făcut galben-deschis ca lămâia, animalele de povară au căpătat dungi și pene. Am mers ceasuri îndelungate, dând în cele din urmă peste drumul negru, ținându-ne alături de el o vreme, apoi apucând-o în altă direcție. Cerul s-a schimbat de zece ori poate, iar contururile pământului s-au tot topit și s-au înălțat din nou: dealuri, câmpii și iarăși dealuri. Ne-am strecurat pe drumuri de țară și-am alunecat pe șosele la fel de netede și de tari ca sticla. Ne-am croit drum peste versantul unui munte și am trecut pe lângă o mare de culoarea vinului negru. Am străbătut cețuri și furtuni.

Mi-a luat jumătate de zi ca să îi găsesc încă o dată, ori ca să găsesc o Umbră atât de înrudită, încât să nu conteze. Da, să-i găsesc pe aceia pe care-i mai întrebuițasem cândva. Erau niște făpturi scunde, hirsute, negricioase, cu incisivi lungi și gheare retractile. Însă puteau apăsa pe

trăgaciul unei arme și mă venerau. S-au arătat peste măsură de bucuroși de întoarcerea mea. N-a prea contat că în urmă cu cinci ani le trimiseseam floarea oștirilor la moarte, pe meleaguri străine. Zeii nu trebuie puși la îndoială, ci iubiți, cinstiți și ascultați. S-au arătat dezamăgiți că aveam nevoie de doar trei sute dintre ai lor. A trebuit să refuz mii de voluntari. Moralitatea acestei recrutări nu mă tulbura prea mult acum. Un fel de a privi situația era să-mi spun că, luându-i la luptă pe aceștia, mă asiguram că ceilalți nu muriseră în van. Firește că nu asta mi-am spus, însă îmi place să-mi exerseze sofistica. Puteam să-i socot, cred, și mercenari plătiți cu o monedă spirituală. Ce conta dacă luptau pentru bani ori pentru credință? Eram capabil să asigur și una, și cealaltă când îmi trebuiau soldați.

Iar aceștia de acum aveau să fie relativ în siguranță unde-i duceam, fiind singurii înzestrați cu arme de foc. Muniția mea, însă, era încă inertă în lumea lor și a trebuit să mărsăluim câteva zile prin Umbră pentru a găsi un tărâm îndeajuns de asemănător cu Amberul pentru ca gloanțele să-și facă treaba. Singurul clenci era că Umbrele urmează o lege a congruenței corespondențelor, așa că locul acela se găsea, de fapt, aproape de Amber. Asta m-a făcut să mă simt întrucâtva neliniștit câtă vreme a durat instrucția lor. Erau șanse mici ca vreun frate să hoinărească chiar prin Umbra aceea, însă asemenea coincidențe se mai petrecuseră.

Instrucția a durat aproape trei săptămâni; am decis, apoi, că eram gata. După care, într-o dimineață luminoasă, înviorătoare, am ridicat tabăra și am pătruns în Umbră, cu detașamentele de soldați urmând camioanele. Camioanele aveau să înceteze să mai funcționeze când ne apropiam de Amber – deja ne dădeau bătaie de cap – însă le puteam folosi totuși ca să care, cât de mult se putea, echipamentul și proviziile.

De data asta aveam de gând să sui pe piscul Kolvir dinspre nord și să nu mai încerc calea dinspre mare. Toți oamenii noștri aveau noțiuni despre topografia zonei, iar

poziționarea batalioanelor fusese din timp stabilită și repetată.

Ne-am oprit pentru prânz, am mâncat bine și am continuat, iar umbrele alunecau încetișor din calea noastră. Cerul a devenit albastru-închis, însă lucitor, precum cel din Amber. Printre pietre se zărea pământ negru, iar iarba era de un verde proaspăt, intens. Copacii și tufele aveau un licăr umed în frunziș. Aerul era dulce și curat.

Treceam deja, la căderea nopții, printre arborii uriași de la marginea Ardenului. Acolo am poposit, punând strajă bună. Ganelon, care acum purta pantaloni de camuflaj și beretă, a rămas cu mine până târziu în noapte. Încă mai aveam cam șaizeci de kilometri până la munți.

În dimineața următoare au cedat camioanele. S-au transformat de mai multe ori, s-au poticnit în repetate rânduri și până la urmă pur și simplu n-au mai funcționat. Le-am împins într-o râpă și le-am acoperit cu crengi. Am distribuit muniția și restul rațiilor, apoi ne-am urmat drumul.

Ne-am abătut după aceea de la drumul de pământ bătut și ne-am croit drum prin codri. Fiindcă îi cunoșteam bine, asta era o problemă mai neînsemnată decât ar fi putut să fie. Copacii ne încetineau, firește, însă micșorau și șansele de a fi surprinși de vreuna dintre patrulele lui Julian. Copacii erau destul de înalți acum, fiindcă intraserăm bine în Arden; îmi aminteam deslușit, în vreme ce înaintam, aceste meleaguri.

N-am dat peste nimic amenințător, în ziua aceea, dacă nu punem la socoteală vulpile, căprioarele, iepurii și veverițele. Mirosul acelor locuri, ca și verdele, auriul și cafeniul celor înconjurătoare îmi aduceau în amintire vremuri mai fericite. M-am cățărat, în preajma înserării, într-un gigant al pădurii de unde am putut privi până departe, către Kolvir. O furtună își făcea de lucru pe crestele sale, iar piscurile îi erau ascunse de nori.

Am dat, la amiaza zilei următoare, peste una dintre patrulele lui Julian. Nu știu care a luat prin surprindere pe

care ori cine a fost mai uimit. Focurile de armă s-au dezlănțuit aproape imediat. Am urlat din toți rărunchii, până am răgușit, încercând să le opresc, fiindcă ostașii mei păreau cu toții nerăbdători să-și încerce puștile pe ținte vii. Patrula era un grup mic – nici douăzeci de oameni – și i-am ucis pe toți. Noi am avut doar un singur rănit, un soldat ce-a fost vătămat tot de unul dintre oamenii mei – ori poate s-a rănit singur, n-am înțeles limpede povestea. Apoi ne-am grăbit marșul, fiindcă făcuserăm un întreg tămbălău și nu știam ce alte trupe se mai aflau prin preajmă.

Până la căderea nopții am câștigat o distanță și-o altitudine considerabile, iar munții apăreau ori de câte ori se putea vedea limpede în zare. Am continuat să înaintăm mult după căderea nopții, ca să ajungem la un adăpost pe care-l știam. Am poposit la o altitudine cu poate vreo opt sute de metri mai mare decât în noaptea dinainte. Eram sub nori, însă nu a plouat, în ciuda unei atmosfere încărcate ce stăruia, ca înainte de furtună. În noaptea aceea n-am dormit bine. Am visat capul arzând al pisicii din iad și am visat-o pe Lorraine.

Am pornit de dimineată, sub cerul cenușiu, și am forțat trupele să mărșăluiască fără milă, să meargă fără preget. Se auzeau tunete în zare, iar aerul era viu și electric.

Înainte de amiază, în vreme ce conduceam șirul de soldați pe o cărare șerpuitoare, stâncoasă, am auzit un strigăt din spate, urmat de câteva rafale de gloanțe. Am pornit într-acolo îndată.

Un grup mic de soldați, cu Ganelon printre ei, se opriseră și se uitau țintă la ceva, vorbind în șoaptă. Mi-am făcut loc printre ei.

Și nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Niciodată, de când țineam minte, nimeni nu mai văzuse o asemenea făptură atât de aproape de Amber. Avea vreo patru metri lungime, un chip uman teribil de parodic pe umeri de leu, aripi de vultur strânse pe lângă trupul acum scaldat în sânge și o

coadă ce încă zvâcnea aducând cu cea a unui scorpion. Mai zărisem o manticoră cândva, în insulele îndepărtate din sud, o fiară grozavă ce se ținuse întotdeauna aproape de capul listei mele cu făpturi spurcate.

— L-a rupt pe Rall în două, l-a rupt pe Rall în două, repeta fără oprire unul dintre soldați.

La vreo douăzeci de pași mai încolo am găsit și ce mai rămăsese din Rall. L-am acoperit cu o pânză și apoi cu pietre. Altceva nu mai puteam face pentru el. Întâmplarea a folosit ca să ne readucă într-o stare de alertă ce păruse să dispară odată cu victoria ușoară din ziua precedentă. Oamenii au rămas tăcuți și precauți după ce ne-am continuat drumul.

— Oho, ce creatură! s-a mirat Ganelon. Are și inteligența unui om?

— Nu prea știu.

— Nu mă simt deloc în apele mele, Corwin. E ca și cum ar fi pe cale să se petreacă ceva îngrozitor. Nu știu cum altfel s-o spun.

— Știu ce zici.

— O simți și tu?

— Da.

A aprobat din cap.

— Poate e de la vreme, am zis.

A dat din cap iarăși, ceva mai lent.

Cerul continua să se întunece pe măsură ce urcam, iar tunetul se auzea neconținut. Către vest se zăreau limbile fulgerelor, iar vântul s-a întetit. Vedeam, ridicând privirea, cum se adunau norii, puzderie, în jurul celor mai înalte creste. Pe lângă ele zburau neconținut făpturi negre, ca niște păsări.

Am mai întâlnit o manticoră, însă am ucis-o fără să pățim nimic. După încă o oră am fost atacați de un stol de păsări mari, cu ciocuri ascuțite ca briciul, cum nu mai văzusem nicicând. Am reușit să le alungăm, dar și asta m-a tulburat.

Am continuat ascensiunea, întrebându-ne când avea să înceapă furtuna. Vântul sufla tot mai tare.

Se întunecase de-acum, cu toate că soarele nu apusese încă. Aerul, pe măsură ce ne apropiam de norii buluciți la înălțime, căpăta o consistență pâcloasă, opacă. Umezeala pătrunsese în tot și în toate. Stâncile erau mai alunecoase acum. M-am simțit înclinat să anunț un popas, însă eram încă departe de Kolvir și nu voiam să avem probleme cu rațiile de merinde, pe care le calculasem cu multă grijă.

Am mai străbătut cam șase kilometri, câștigând și vreo mie de metri altitudine, până să fim siliți să ne oprim. Se făcuse beznă; singura sursă de lumină erau străfulgerările intermitente ale trăsnetelor. Am făcut tabăra, alcătuind un cerc larg pe o pantă dură, pustie, punând pază de jur împrejur. Tunetul se auzea acum ca tobele unei armate în marș. Temperatura scăzuse mult. Chiar dacă aş fi îngăduit să se facă focul, n-am fi avut ce să ardem. Am poposit acolo și-am zăbovit pe o vreme rece și umedă.

Câteva ore mai târziu ne-au atacat manticorele, fără zarvă și pe neașteptate. Șapte oameni au murit, iar noi am izbutit să ucidem șaisprezece lighioane. Nu știu câte au fugit. L-am înjurat pe Eric, mi-am legat rănila și m-am întrebat din ce Umbră adusesse făpturile acelea.

Apoi, când s-a ivit un fel de dimineață, am mai înaintat vreo opt kilometri către Kolvir înainte să o luăm spre vest. Era unul dintre cele trei trasee posibile și îl socotisem mereu cel mai bun pentru un eventual asalt. Păsările au venit iarăși pe capul nostru, de mai multe ori, în număr mare și insistente. Am împușcat câteva și a fost suficient ca să le pună pe celelalte pe fugă.

Am ajuns, în sfârșit, la poalele unui versant uriaș, iar calea ne-a purtat înainte și în sus prin tunet și ceață, fiind apoi răsplătiți cu o priveliște neașteptată. Vedeam, de sus, zeci de kilometri de-a lungul Văii Garnath, care se afla în dreapta noastră.

Am oprit marșul și am înaintat ca să iscodesc.

Când văzusem pentru ultima oară această vale cândva frumoasă, arăta ca o învălmășeală sălbatică. Acum era și mai rău. Drumul negru tăia drept prin ea, ajungând până la poalele Kolvirului, unde se oprea. În vale se dădea o bătălie înverșunată. Trupe de cavalerie se apropiau, se încleștau, se depărtau iar. Șiruri de pedestrași înaintau, se întâlneau, se retrăgeau. Trăsnetele continuau să străbată cerul și să cadă printre ei. Păsările negre pluteau deasupra lor precum cenușa purtată de vânt.

Umezeala cuprindea totul ca o pătură rece. Ecourile tunetelor răsunau printre culmi. M-am uitat, uimit, la bătălia ce se dădea acolo, departe.

Distanța era prea mare ca să-mi pot da seama cine se luptă cu cine. M-am gândit, întâi, că altcineva voia să înfăptuiască același lucru ca mine – că poate Bleys supraviețuise și se întorsese cu o oaste nouă.

Dar nu. Trupele veneau dinspre vest, de pe drumul negru. Și mi-am dat seama că păsările îi însoțeau, iar împreună cu oastea veneau și alte siluete, ce nu păreau nici cai și nici oameni. Poate că erau manticore.

Fulgerele cădeau printre invadatori, împrăștiindu-i, arzându-i, izbindu-i cu putere. Am observat că pe apărători nu-i atingeau și mi-am amintit că Eric deținea într-o anumită măsură controlul asupra dispozitivului cunoscut drept Giuvaierul Judecății, cu care tata își impusese voința asupra vremii din Amber. Eric îl folosisese împotriva noastră, cu efecte devastatoare, acum cinci ani.

Așadar forțele din Umbră despre care tot auzisem erau chiar mai puternice decât aș fi crezut. Îmi închipuisem ciocniri sporadice, nu o bătălie în toată legea la poalele Kolvirului. Am privit în jos, către făpturile ce mișcau în beznă. Drumul însuși parcă se foia de atâta activitate de-a lungul lui.

A venit și Ganelon lângă mine, și-a rămas, vreme îndelungată, tăcut. Nu voiam să fiu întrebat, însă n-aș fi putut s-o rostesc decât dacă mi s-ar fi pus o întrebare.

— Și-acum ce facem, Corwin?

— Trebuie să iuțim pasul, am zis. Vreau ca în seara asta să fiu în Amber.

Și iarăși am pornit. Calea a fost mai bună un timp și asta a ajutat. Furtuna fără ploaie a continuat, cu fulgere și tunete tot mai strălucitoare și bubuitoare. Mergeam cuprinși de un amurg continuu.

Când, mai târziu în acea după-amiază, am ajuns într-un loc ce părea sigur, la vreo opt kilometri de periferiile nordice ale Amberului, am oprit iarăși marșul ca să ne odihnim și să luăm o ultimă masă. Trebuia să strigăm unii la alții ca să ne facem auziți, așa că nu le-am ținut oamenilor mei nicio cuvântare. Am trimis doar vorbă că ne apropiam și că trebuia să fim gata.

Mi-am luat rația cu mine și-am pornit să iscodesc înainte, lăsându-i pe ceilalți să se odihnească. Am urcat pe un colț de stâncă ascuțit, cam la un kilometru și jumătate în față, și m-am oprit în vârf. Pe stâncile dinaintea mea se ducea o luptă.

Am rămas ascuns și am privit. Trupele Amberului erau înțeleștate cu forțele dușmanului, mai numeroase, care ori ne-o luaseră înainte pe drum, ori ajunseseră acolo pe altă cale. Bănuiam că ultima variantă era cea corectă, fiindcă nu văzusem niciun semn că ar fi trecut cineva de curând înaintea noastră. Tot lupta explica și norocul nostru de a nu fi întâlnit patrula în cale.

M-am dat mai aproape. Cu toate că atacatorii ar fi putut sosi pe unul dintre celelalte două trasee, am văzut și alte dovezi ale faptului că nu așa se întâmplase. Soseau neconținut, iar priveliștea îți îngheța sângele în vene, fiindcă veneau în zbor.

Se buluceau dinspre vest, ca niște nori de frunze purtate de vânt. Mișcările aeriene pe care le sesizasem de la distanță însemnaseră și altceva decât stolurile agresive de păsări. Atacatorii veneau călare pe făpturi înaripate, cu

două picioare, asemănătoare unor dragoni, cel mai apropiat lucru cu care puteam compara aceste fiare pe care le știam din emblemele heraldice, balaurii. Până acum nu mai văzusem un balaur în carne și oase, dar nici nu mă încercase vreo dorință să caut vreunul cu tot dinadinsul.

Printre apărători erau numeroși arcași, care le provocau pierderi însemnate acestor zburători. Între rândurile invadatorilor erupeau guri de flăcări ca ieșite din iad, în vreme ce trăsnetele cădeau iuți, trimițându-i la pământ ca pe niște tăciuni. Însă tot veneau și poposeau pe sol, îngăduind ca atât oameni, cât și fiare să-i atace pe cei aflați între întărituri. Am căutat și-am găsit lumina pulsatilă pe care o emana Giuvaierul Judecății când era folosit. Venea din mijlocul celui mai numeros detașament de apărători, care luase poziție lângă baza unei culmi înalte.

M-am uitat și-am cercetat totul din priviri, concentrându-mă asupra celui ce purta piatra scumpă. Da, neîndoielnic, era chiar Eric.

M-am apropiat și mai mult, de acum târându-mă pe burtă. Am văzut conducătorul celui mai apropiat pâlț de apărători cum taie capul unui balaur cu o singură lovitură de sabie. Cu mâna stângă a apucat călărețul și l-a azvârlit mai bine de zece metri, într-o muchie de piatră. Când s-a răsucit ca să strige o poruncă am văzut că era Gerard. Părea să conducă un atac din flanc asupra unui buluc de invadatori ce atacau apărătorii din tranșeele de la poalele piscului. De partea cealaltă a câmpului de bătaie un alt detașament făcea la fel. Încă unul dintre frații mei?

M-am întrebat de câtă vreme dura bătălia, în vale și aici, deasupra. De ceva vreme, am ghicit, dacă țineam cont de durata furtunii nefirești.

M-am tras la dreapta, îndreptându-mi atenția spre vest. În vale, bătălia își urma cursul. Era imposibil de spus, de la asemenea distanță, cine era cine, darmite cine câștiga.

Vedeam, totuși, că pe câmpul de luptă nu mai apăreau forțe proaspete ca să sporească numărul atacatorilor.

Nu știam cum ar fi fost mai bine să acționez. Firește, nu-l puteam ataca pe Eric în vreme ce era încleștat într-o bătălie pentru apărarea Amberului. Ar fi fost mai înțelept să aștept și să culeg roadele după aceea. Simțeam, însă, că mă încercă îndoieli în această privință.

Chiar și fără ca năvălitorii să mai primească întăriri, rezultatul luptei nu se întrevedea limpede. Invadatorii erau puternici și numeroși. Și nu știam ce trupe mai avea Eric în rezervă. În momentul acela mi-era cu neputință să-mi dau seama dacă să iau partea Amberului, ori ba. Dacă Eric pierdea, ar fi fost nevoie să țin eu însumi piept invadatorilor, în eventualitatea în care piereau în luptă mulți dintre ostașii din Amber.

Dacă aș fi intervenit acum, cu armele mele automate, n-aveam nicio îndoială că aș fi zdrobit la repezeală oastea călăreților de balauri. Dar pentru asta ar fi fost nevoie ca unul sau mai mulți dintre frații mei să fie jos, în vale. Cu ajutorul Atuurilor se putea deschide o cale de trecere pentru o parte dintre trupele mele. Și, orice s-ar fi aflat acolo, ar fi fost luat prin surprindere de apariția bruscă a unor soldați înarmați cu arme de foc.

Mi-am întors atenția către conflictul mai apropiat. Nu, nu mergea bine defel. Am cugetat asupra rezultatelor unei eventuale intervenții aici. Eric n-ar mai fi putut, apoi, să se întoarcă împotriva mea. Pe lângă faptul că aș fi avut parte de compasiunea celor din Amber pentru suferințele pe care mi le provocase, aș fi fost responsabil și pentru că-i scoteam castanele din foc. Și, cu toate că ar fi fost recunoscător pentru că-l salvam, prea bucuros n-avea să fie de sentimentele pe care le-ar fi stârnit în mulțime această salvare. Nu, nicidecum. Aveam să mă întorc în Amber cu o gardă de corp letală și bucurându-mă de recunoștința tuturor. Un gând interesant. Asta ar fi oferit o cale mult

mai ușoară pentru atingerea obiectivului meu decât asaltul brutal culminat cu regicid pe care-l avusesem în minte.

Da.

Am simțit că zâmbesc. Eram pe cale să devin erou.

Trebuie să-mi aduc ceva laude, însă. Pus să aleg între un Amber cu Eric pe tron și un Amber distrus, e neîndoielnic că alegerea mea ar fi fost aceeași, anume de a ataca. Lucrurile nu mergeau destul de bine pentru a fi certe și, cu toate că asta ar fi fost în avantajul meu dacă era să o fac pe salvatorul, propriul meu avantaj nu era, până la urmă, esențial. Mult te mai uram, Eric, însă iubeam Amberul și mai mult încă.

M-am retras și m-am grăbit să mă întorc la ai mei, în vreme ce umbra îmi era azvârlită în toate direcțiile de luminile trăsnetelor.

M-am oprit la marginea taberei. În capătul celălalt l-am văzut pe Ganelon vorbind, ori mai degrabă strigând la un călăreț singuratic. Am recunoscut calul.

Am înaintat într-acolo și, la un gest al călărețului, calul a pornit spre mine, croindu-și drum printre soldați. Ganelon, scuturând din cap, l-a urmat.

Călărețul era Dara. De îndată ce mi s-a părut că mă poate auzi, am strigat spre ea.

— Ce naiba cauți aici?!

A descălecat zâmbind și s-a oprit înaintea mea.

— Am vrut să vin în Amber și am făcut-o, a răspuns ea.

— Cum ai ajuns aici?

— M-am luat după bunicul. E mai ușor să urmezi pe cineva prin Umbră decât să o creezi de unul singur.

— Benedict e aici?

A încuviințat.

— E acolo, jos. Conduce forțele din vale. E și Julian acolo. Ganelon s-a apropiat și el.

— Zice că s-a ținut după noi până aici, a răcnit. E pe urmele noastre de două zile.

— Așa e? am întrebat.

Ea a încuviințat iar, zâmbind încă.

— N-a fost așa de greu.

— Dar de ce-ai făcut-o?

— Ca să ajung în Amber, firește. Vreau să traversez Modelul. Într-acolo te îndrepti, așa e?

— Sigur că da. Numai că, întâmplător, avem un război în cale!

— Și ce-o să faci în privința asta?

— Păi... o să-l câștig, firește.

— Bine. Voi aștepta.

Am început să înjur și-am ținut-o așa câteva momente bune, ca să-mi dau timp de gândire, apoi am zis:

— Unde erai când s-a întors Benedict?

Zâmbetul i s-a șters de pe chip.

— Nu știu. Am ieșit să călăresc după ce-ai plecat și-am stat pe-afară toată ziua. Voiam să fiu singură, să chibzuiesc. Când m-am întors, seara, nu era acolo. A doua zi, am pornit iarăși călare. Am umblat așa cale lungă și, când s-a lăsat întunericul, am hotărât să poposesc în natură. Fac adesea asta. În după-amiaza următoare, când mă-ntorceam spre casă, am ajuns pe un vârf de deal și l-am văzut trecând pe la poale, îndreptându-se spre est. Am decis să-l urmez. Drumul ducea prin Umbră, acum înțeleg – și ai avut dreptate când ai spus că e mai ușor să urmezi pe altcineva. Nu știu cât a durat. Timpul nu mai avea niciun sens. A ajuns aici și am recunoscut locurile după o imagine de pe una dintre cărțile de tarot. S-a întâlnit cu Julian într-o pădure, undeva la nord, și împreună au pornit spre bălălia aceea din vale, a zis arătând într-acolo cu brațul. Eu am rămas câteva zile în pădure, neștiind ce să fac. Mă temeam că, dacă încerc să mă-ntorc pe unde venisem, o să mă rătăcesc. Apoi ți-am văzut armata escaladând munții. V-am văzut pe tine și pe Ganelon în fruntea lor. Am știut, astfel, că Amberul se găsește într-acolo și v-am urmărit. Am așteptat

până acum ca să apar, fiindcă voiam să ajungi prea aproape de Amber ca să mă mai poți trimite înapoi.

— Nu cred că-mi spui întregul adevăr, am zis, dar n-am timp să-mi pese de asta acum. Pornim la luptă. Cel mai sigur ar fi, pentru tine, să rămâi aici. O să-ți dau niște soldați să te păzească.

— Nu-mi trebuie!

— Nu-mi pasă ce crezi tu că-ți trebuie. O să-ți rămână alături și gata, iar după ce se termină lupta, voi trimite după tine.

M-am întors și am ales la întâmplare doi oameni, cerându-le să rămână și s-o păzească. N-au părut prea încântați.

— Ce sunt armele alea pe care le poartă ai tăi? a vrut Dara să știe.

— Mai târziu, acum am treabă.

Am strâns în pripă comandanții și le-am transmis ordinele.

— Nu pari să ai oaste prea numeroasă, a adăugat Dara.

— Am destui, am răspuns eu. Ne vedem mai încolo.

Și, zicând acestea, am lăsat-o cu paznicii ei.

Am înaintat pe calea pe care o parcursesem singur înainte. Tunetul nu se mai auzea, iar tăcerea mi s-a părut mai degrabă încordată decât o ușurare. Amurgul ne-a cuprins iar și am simțit că asud, cuprins de văzduhul ca o pânză umedă.

Călăreții de balauri erau peste tot, iar fiarele lor luptau alături de ei. Îi împingeau pe apărători în peretele stâncos al versantului. L-am căutat pe Eric cu privirea, însă nu l-am găsit. Nici licărirea Giuvaierului.

— Care sunt dușmanii? m-a întrebat Ganelon.

— Călăreții fiarelor.

Coborau cu toții, acum că artileria cerească se opriese. Și, de îndată ce coborau, porneau la atac. M-am uitat în rândurile apărătorilor, însă nu l-am zărit nici pe Gerard.

— Adu trupele, am zis ridicând arma. Spune-le să tragă și în călăreți, și în fiarele lor.

Ganelon s-a retras, în vreme ce ținteam un balaur gata să coboare. Am tras și am privit cum plutirea lui devine un picaj învârtejit. S-a izbit de versant, zbatându-se. Am tras iar.

Murind, creatura a luat foc. Nu peste mult timp aveam trei asemenea ruguri. M-am îndreptat către poziția de observație de mai înainte. Aflat la loc sigur, am țintit iar și am tras.

Am mai nimerit o lighioană, însă curând câteva s-au întors către mine. Am golit restul încărcătorului în ele și m-am grăbit să reîncarc. Câteva lighioane se apropiau deja și erau rapide.

Am izbutit să le opresc și încărcam iarăși când a apărut primul detașament al pușcașilor mei. Am început să înaintăm, împrôșcând o ploaie de gloanțe, în vreme ce soseau și celelalte batalioane.

Totul s-a sfârșit în mai puțin de zece minute. În primele cinci, deja își dăduseră seama, se pare, că n-aveau nicio șansă și încercaseră să fugă peste marginea piscului, lansându-se în văzduh, zburând iar. Însă i-am doborât din zbor, lăsând împrejurul nostru movile de carne arzândă și oase fume-gânde.

Versantul umed se înălța abrupt la stânga noastră, cu vârful pierdut în nori, părând că se ridică la nesfârșit în ceruri. Vântul încă biciuia fumul și pâcla, iar stânca era mânjită și stropită cu sânge. Cât am înaintat noi, trupele Amberului și-au dat seama la repezeală că le veniserăm în ajutor și-au început să forțeze, ieșind din întăriturile lor de la poalele piscului. Am văzut că erau conduși de fratele meu Caine. Ochii ni s-au întâlnit preț de-o clipă, apoi s-a năpustit iar în focul luptei.

Grupuri răzlețe de oameni ai Amberului s-au unit într-o a doua ceată, în vreme ce năvălitorii, măcelăriți, se retrăgeau în dezordine. Ne-au limitat, de fapt, zona de tragere când au atacat flancul îndepărtat al călăreților de balauri zdrobiți, însă n-aveam cum să le trimit vorbă despre asta. Ne-am apropiat mai mult și am izbutit să tragem cu mai multă precizie.

La poalele versantului se adunase un grup mic și restrâns de soldați. Aveam senzația că îl păzeau pe Eric și că era cu puțință ca el să fi fost rănit, de vreme ce efectele furtunii încetaseră atât de brusc. Mi-am croit drum într-acolo, lup-tând.

Focurile de armă începeau deja să se rărească până să mă apropii și nu mi-am dat seama ce s-a petrecut apoi decât când a fost prea târziu.

Ceva mare s-a năpustit asupra mea din spate, trântindu-mă la pământ. Am căzut, m-am rostogolit și-am ridicat arma, cu un gest automat, gata să slobozesc glonțul. Însă degetul nu a apăsat pe trăgaci. Era Dara, care tocmai trecuse pe lângă mine călare. A întors capul și-a hohotit, în vreme ce strigam la ea:

— Întoarce-te! La naiba! O să te omoare!

— Ne vedem în Amber! a chuiuit, gonind peste pietrișul umed și începând să urce pe cărarea săpată în versant.

Eram furios, însă în clipa aceea, nu puteam face nimic. M-am ridicat scrâșnind din dinți și am continuat să mă apropii.

În vreme ce înaintam spre grupul de ostași ai Amberului, mi-am auzit numele rostit de câteva ori. Capetele se întorceau către mine. Oamenii se dădeau deoparte, lăsându-mă să trec. I-am recunoscut pe mulți, însă nu le-am dat atenție.

Cred că pe Gerard l-am văzut cam în același timp în care m-a văzut și el pe mine. Stătuse într-un genunchi, înconjurat de ceilalți; s-a ridicat în picioare, așteptând. Pe chip nu i se citea nimic.

Apropiindu-mă, am văzut că situația era așa cum bănuisem. Îngenunchease ca să aibă grijă de un rănit întins pe pământ. Rănitul era Eric.

L-am salutat pe Gerard cu o înclinare a bărbiei și m-am uitat la Eric. Aveam simțăminte tulburi. Sângele ce-i curgea din rănilor din piept avea o culoare vie. Îi șiroia din belșug. Giuvaierul Judecății, pe care încă-l purta atârnat la gât cu

un lanț, era însângerat. Continua să pulseze ca o inimă, slab, nepământean, sub roșul aprins al sângelui. Ochii lui Eric erau închiși, iar capul i se odihnea pe o mantie împăturită. Respira greu.

Am îngenuncheat, nereușind să-mi iau ochii de la chipul său pământiu. Am încercat să-mi înlătur ura doar un pic, de vreme ce se vedea limpede că era pe moarte, ca să-mi dau șansa de a-l înțelege pe acest bărbat care-mi era frate în ultimele clipe pe care le mai avea de trăit. Am descoperit că pot da dovadă de o anumită compasiune, gândindu-mă la tot ce pierdea odată cu viața și întrebându-mă dacă aș fi zăcut eu acolo, în locul lui, în caz c-aș fi ieșit victorios acum cinci ani. Am încercat să mă gândesc la vreo însușire, la vreo calitate anume a lui și nu mi-au venit în minte decât niște vorbe, ca un epitaf: „A murit luptând pentru Amber“. Era și asta ceva, până la urmă. Cuvintele îmi stăruiau în minte.

Pleoapele i s-au mișcat și a deschis ochii. Chipul i-a rămas fără expresie când m-a zărit. Nu eram sigur că mă recunoștea.

Însă mi-a rostit numele, zicând apoi:

— Știam c-o să fii tu.

A respirat cu greutate de câteva ori și a continuat:

— Te-au scutit de niște probleme, așa-i?

N-am răspuns. Știa deja răspunsul.

— Va veni și rândul tău, a urmat să zică. Și atunci vom fi aidoma.

A hohotit slab, dându-și seama că n-ar fi trebuit s-o facă. L-a scuturat un spasm neplăcut de tuse umedă. Când s-a domolit tusea, și-a ațintit iarăși ochii asupra mea.

— Ți-am simțit blestemul, a zis. De jur împrejur. În toată vremea asta. Nici măcar n-a fost nevoie să mori ca să ți se împlinească.

Apoi, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, a surâs și a spus:

— Nu, n-o să te blestem pe tine în ceasul morții mele. Am păstrat blestemul pentru dușmanii Amberului, pentru toți vrăjmașii săi.

Și-a rotit ochii în orbite și a rostit blestemul, în șoaptă, și m-au cuprins fiorii auzindu-l.

Și-a ațintit din nou privirea asupra mea și s-a uitat o clipă, cu încordare. Apoi a dus mâna la lanțul pe care-l purta la gât.

— Giuvaierul... a rostit. Trebuie să-l iei cu tine în mijlocul Modelului. Să-l ții înălțat, foarte aproape de ochi. Uită-te apoi în el și gândește-te că-i un loc. Încearcă să-ți închipui că pătrunzi în locul ăla. N-o vei face. Însă e... cunoaștere... Vei ști, după aia, cum să-l folosești.

— Dar cum...? am dat să zic, oprindu-mă însă.

Îmi spusese deja cum să mă leg de puterea nestematei. De ce să-i cer să-și risipească ultima suflare ca să-mi spună în ce fel își dăduse seama cum funcționează?

A priceput însă și a izbutit să îngaime:

— Însemnările lui Dworkin... sub șemineu... în...

L-a cuprins un alt val de tuse; pe gură și pe nas a început să i se reverse sânge. A tras aer în piept, cât de mult a putut, și s-a ridicat singur în șezut. Ochii lui se întorceau cu disperare în toate părțile.

— Fă-ți datoria la fel de bine ca mine... nemernicule! a zis și a căzut în brațele mele dându-și, cu un șuvoi de sânge, ultima suflare.

L-am ținut așa câteva clipe, apoi l-am întins din nou pe pământ. Aproape mecanic, i-am pus mâinile împreunate peste nestemata lipsită acum de viață. N-aveam îndrăzneala să i-o iau chiar în clipa aceea. M-am ridicat, mi-am scos mantia și l-am acoperit cu ea.

Întorcând capul, am văzut că toți mă priveau lung. Chipuri familiare, multe dintre ele. Și unele pe care nu le știam. Atât de mulți dintre cei care se aflaseră acolo în noaptea aceea, la serbare, când fusesem adus la masă în lanțuri...

Nu. Nu era vreme acum să mă gândesc la asta. Nu se mai auzeau focuri de armă; Ganelon chema trupele, ordonându-le să se așeze în formație.

Am pășit înainte.

Am trecut printre oamenii Amberului, am trecut printre cei morți. M-am dus la ostașii mei și am mers până la muchia piscului.

În vale, jos, lupta continua, cavaleria se năpustea ca o apă învolburată, înaintând, amestecându-se, retrăgându-se, iar pedestrașii încă se buluceau ca insectele.

Am scos cărțile luate de la Benedict și-am tras din pachet Atuul lui. A sclipit când l-am ridicat înaintea ochilor și, după un timp, am luat legătura cu el.

Era călare pe același cal bălțat, roșu și negru, cu care mă urmărise. Se afla în mișcare; în jurul său se duceau lupte. Văzând că se înfruntă cu un alt călăreț, am rămas nemișcat. N-a rostit decât o vorbă: „răbdare”.

Cu două mișcări iuți ale sabiei și-a doborât adversarul. Apoi a întors calul și a început să se retragă din focul luptei. Am văzut că dârlogii calului fuseseră lungiți și că petrecuse frâul, nu prea strâns, peste ciotul brațului drept. I-a luat mai bine de zece minute să găsească un loc cât de cât liniștit. M-a privit apoi cu luare-aminte și mi-am dat seama că cercetează și ce se găsea în spatele meu.

— Da, sunt pe înălțimi, i-am zis. Am ieșit victorioși. Eric a fost ucis în luptă.

Continua să mă privească ținută, așteptând să vorbesc mai departe. Chipul nu-i trăda pic de emoție.

— Am ieșit victorioși fiindcă am avut oameni cu puști, am continuat. Am descoperit, în fine, ceva exploziv care funcționează aici.

A mijit ochii și a dat din cap aprobator. Mi s-a părut că-și dă seama pe dată despre ce substanță era vorba și de unde provenea.

— Aș avea multe de vorbit cu tine, am zis apoi, dar mai întâi aș vrea să mă ocup de dușmani. Dacă menții contactul, o să-ți trimit câteva sute de pușcași.

— Grăbește-te, mi-a spus și a zâmbit.

L-am strigat pe Ganelon, care mi-a răspuns de la doar câțiva pași. I-am spus să înșiruie soldații într-un singur rând. A dat din cap și s-a dus să dea ordinele.

În vreme ce așteptam, am spus:

— Benedict, Dara e aici. Te-a urmărit prin Umbră când ai venit din Avalon. Aș vrea să...

A rânjit și a strigat:

— Cine mai e și Dara asta de care vorbești întruna? N-am auzit de ea până ce n-ai apărut tu! Spune-mi, te rog! Tare aș vrea să știu!

Am surâs.

— N-are rost, am zis clătinând din cap. Știu totul despre ea, cu toate că n-am spus nimănui că ți-e strănepoată.

Buzele i s-au întredeschis fără să vrea și a făcut ochii mari.

— Corwin, a rostit, ori ești nebun, ori cineva te-a înșelat. N-am asemenea urmași de care să știu. Cât despre cineva care s-ar fi ținut după mine, află c-am venit cu ajutorul Atuului lui Julian.

Firește. Singura mea scuză pentru că nu o dibuisem pe dată fusese îngrijorarea pentru sorții bătăliei. Firește că Benedict fusese anunțat că se dau lupte cu ajutorul unui Atu. De ce-ar fi pierdut vremea călătorind prin Umbră când avea la îndemână un mijloc de transport instantaneu?

— Drăcie! am strigat. A ajuns în Amber deja! Ascultă, Benedict! O să-i cer lui Gerard sau lui Caine să se ocupe de transferul trupelor către tine. Va trece și Ganelon. Poruncește-le prin el.

M-am uitat împrejur și l-am văzut pe Gerard stând de vorbă cu câțiva nobili. Am strigat la el, disperat. A întors repede capul.

— Corwin! Ce se-ntâmplă? a strigat și Benedict.

— Nu știu! Dar ceva e foarte anapoda! am zis și i-am aruncat Atuul lui Gerard, care se apropiase în grabă. Vezi ca soldații să ajungă la Benedict! Random e în palat?

— Da.

— Liber sau întemnițat?

— Liber... mai mult sau mai puțin. E sub pază. Eric încă nu are... nu avea încredere în el.

— Ganelon, am strigat. Fă ce-ți spune Gerard. Te va trimite la Benedict, acolo jos, am zis arătându-i cu mâna. Ai grijă ca oamenii noștri să asculte poruncile lui Benedict. Eu trebuie să ajung în Amber.

— Bine, a răspuns Ganelon.

Gerard a pornit spre el, în vreme ce eu scoteam iarăși Atuurile și le răsfirmam. L-am găsit pe Random și m-am concentrat. În clipa aceea, a început, în sfârșit, să plouă. Legătura s-a stabilit aproape imediat.

— Salutare, Random, am zis de îndată ce imaginea i s-a însuflețit. Mă mai ții minte?

— Unde ești? a întrebat.

— În munți. Am câștigat partea asta a luptei și acum îi trimit lui Benedict ajutorul trebuincios ca să curețe valea. Însă am nevoie de ajutorul tău. Lasă-mă să vin la tine.

— Nu știi, Corwin. Eric...

— Eric a murit.

— Atunci cine conduce?

— Cine crezi? Lasă-mă să vin la tine!

A încuviințat repede și a întins mâna. I-am prins-o și am pășit înainte. Mă aflu în fața lui, pe un balcon ce dădea către curte. Balustrada era de marmură albă și jos nu se vedeau prea multe flori. Eram la etajul al doilea. M-am dezechilibrat și m-a apucat de braț.

— Ești rănit! a zis.

Am clătinat din cap, dându-mi seama abia atunci cât de trudit mă simțeam. În ultimele nopți nu dormisem tocmai bine. Asta și toate câte se-ntâmplaseră...

— Nu, am răspuns uitându-mă la pieptul mânjit cu sânge închegat al cămășii mele. Sunt obosit doar. Sângele e al lui Eric.

Și-a trecut o mână prin părul de culoarea paiului și a strâns din buze.

— L-ai răpus până la urmă... a zis cu voce domoală, dar am scuturat încă o dată din cap.

— Nu, era deja pe moarte când am ajuns la el. Hai cu mine acum! Grăbește-te! E important!

— Unde? Ce s-a întâmplat?

— La Model, am zis. De ce? Nu știu sigur, dar știu că e important. Haide!

Am intrat în palat, îndreptându-ne către cele mai apropiate trepte. La capătul casei scărilor stăteau doi soldați de gardă, însă au luat poziția de drepti la apropierea noastră și n-au încercat să ne oprească.

— Mă bucur că e adevărat ce se spune despre ochii tăi, a zis Random în vreme ce coboram. Vezi bine?

— Da. Am aflat că tu te-ai căsătorit.

— Da, așa e.

Am ajuns la parter și am luat-o în grabă spre dreapta. La capătul celălalt al scării erau alți soldați de gardă, însă nici ei n-au schițat nicio mișcare ca să ne oprească.

— Da, a repetat în vreme ce ne îndreptam spre centrul palatului. Te surprinde, așa-i?

— Da, crezusem c-o să isprăvești anul cu ea și o să pleci.

— Așa am crezut și eu, a zis. Doar că m-am îndrăgostit de ea. M-am îndrăgostit cu adevărat.

— S-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

Am traversat salonul de marmură și am pătruns pe coridorul lung și îngust care ducea departe, prin umbre și praf. Mi-am stăvilit un fior gândindu-mă la starea în care mă aflasem la ultima trecere pe acolo.

— Chiar ține la mine, a zis Random. Cum n-a mai ținut nimeni, niciodată.

— Mă bucur pentru tine, am spus.

Am ajuns la ușa ce dădea către platforma după care se ascundea șirul lung și șerpuitor de trepte ce ducea în subterane. Era deschisă. Am intrat și am început coborârea.

— Eu nu mă bucur, a zis în vreme ce coboram în fugă scăările în spirală. N-am vrut să mă îndrăgostesc. Nu atunci.

Și-am fost prizonieri în tot acest timp, să știi. Cum să fie mândră de asta?

— S-a sfârșit acum. Ai ajuns prizonier fiindcă m-ai urmat și pentru c-ai încercat să-l ucizi pe Eric, așa-i?

— Da. Și ea mi s-a alăturat aici.

— Nu voi uita, am zis.

Am continuat să străbatem drumul în grabă. Până jos era cale lungă și doar câte un felinar din zece în zece metri. Era o peșteră imensă, naturală. M-am întrebat dacă știa cineva câte tunele și coridoare conține. M-am simțit deodată cuprins de milă pentru amărății care putrezeau în aceste beciuri, oricare va fi fost pricina. Am decis să-i eliberez pe toți sau să găsesc altceva mai bun de făcut cu ei.

Au trecut minute lungi. Vedeam, mai jos de noi, pâlpâitul făcliilor și al felinarelor.

— E o fată, am zis. Se numește Dara. Mi-a spus că-i strănepoata lui Benedict și mi-a dat motive s-o cred. I-am spus lucruri despre Umbră, despre realitate și despre Model. Are ceva putere asupra Umbrei și era nerăbdătoare să parcurgă Modelul. Aici se ducea când am văzut-o ultima oară. Însă acum Benedict se jură că n-are nimic de-a face cu ea. Și, deodată, mi-e frică. Vreau s-o țin departe de Model. Vreau s-o iau la întrebări.

— Ciudat lucru, a spus fratele meu. Foarte ciudat. De acord cu tine. Crezi că s-ar putea să fie acolo în clipa asta?

— Dacă nu e, simt că va ajunge în curând.

Am ajuns în sfârșit la nivelul care trebuia și am început să alerg prin Umbră spre tunel.

— Stai! a strigat Random.

M-am oprit și am întors capul. Mi-a luat o clipă să văd unde se află, fiindcă se ghemuise sub scări. M-am întors.

Întrebarea nu mi s-a mai desprins de pe buze. L-am văzut ingenuncheat lângă un bărbat solid, cu barbă.

— E mort, a zis. O lamă foarte subțire. O împunsătură pe cînste. Abia s-a întâmpat.

— Haide!

Am gonit amândoi spre tunel și-am intrat. Al șaptelea pasaj lateral era cel care ne trebuia. Am tras-o pe Grayswandir din teacă, fiindcă ușa cea mare, întunecată și ferecată în metal era întredeschisă.

Am pătruns ca o vijelie, cu Random pe urmele mele. Podeaua încăperii aceleia enormă este neagră și pare netedă precum sticla, deși nu-i alunecoasă defel. Pe ea arde Modelul, un labirint scăpărător și complicat de linii curbe, lung de vreo sută treizeci de metri, poate mai mult. Ne-am oprit la marginea lui, holbându-ne uluiți.

Cineva era deja acolo, traversa Modelul. Am simțit fiorul înghețat care mă cuprinde mereu în prezența Modelului. Era Dara? Mi-era greu să deslușesc silueta printre jerbele de scânteii care se ridicau fără contenire dintre linii. Oricine va fi fost, trebuia să fie de sânge regal, fiindcă toată lumea știe că Modelul ar fi distrus pe oricine altcineva, iar persoana în cauză trecuse deja de Marea Curbă și se pregătea să străbată arcurile complicate ce duceau către Vălul Final.

Forma ei licăritoare părea să se schimbe constant. Un timp, simțurile mi-au tot respins străfulgerările subliminale, minuscule, care știam că vin către mine. L-am auzit pe Random icnind alături și asta a părut să-mi dărâme barajul subconștient. Un puhoi de imagini mi-a inundat mintea.

Pentru o clipă, făptura a părut uriașă, dominând cu masivitatea ei încăperea ce lăsa impresia, ca întotdeauna, că era cumva lipsită de substanță. Apoi s-a diminuat, s-a stins, devenind aproape nimic. A părut, o clipă, să capete forma unei femei zvelte – posibil Dara – cu părul luminat de scânteii, pârlind de electricitate statică. Apoi n-a mai avut păr, ci niște coarne mari, încovoiate pe o frunte lată, a cărui posesor cu picioare strâmbe se străduia să pășească pe copite în lungul drumului arzător. Și altceva încă... o pisică enormă... o femeie fără chip... o ființă cu aripi strălucitoare, de-o frumusețe de nedescris... un turn de cenușă...

— Dara! am strigat. Tu ești?

Mi-a răspuns doar ecoul. Oricine sau orice va fi fost acea făptură, se lupta acum cu Vălul Final. Mușchii mi s-au încordat, fiindcă simțeam, fără să vreau, compasiune pentru acea strădanie cruntă.

A trecut, în cele din urmă, dincolo.

Era Dara! Înaltă și magnifică acum. Cumva frumoasă și, totodată, oribilă. Vederea ei mi-a distrămat țesătura minții. Brațele îi erau înălțate într-o bucurie extatică. De pe buze i s-a desprins un hohot de râs neomenesc. Voiam să-mi feresc privirea și, totuși, nu puteam să-mi mișc ochii. Ținusem cu adevărat la piept, mângâiasem, făcusem dragoste cu... creatura aceea? Mă simțeam grozav de dezgustat și, în același timp, atras de ea cum nu mai fusesem nicicând. Și nu puteam înțelege această ambivalență copleșitoare. Apoi m-a privit.

Râsul a conținut. I-am auzit vocea răsunătoare:

— Lord Corwin, ești acum suveran al Amberului?

Am izbutit, cumva, să răspund.

— Așa s-ar zice.

— Bine! Privește-ți, atunci, vrăjmașul cel mai încrâncenat!

— Cine ești? Ce ești?

— Nu vei ști nicicând, a răspuns ea. E prea târziu de-acum.

— Nu pricep. Ce vrei să spui?

— Amber va fi distrus.

Și, cu acestea, s-a făcut nevăzută.

— Ce mama dracului a mai fost și asta? a întrebat Random.

Am clătinat din cap.

— Nu știu. Chiar nu știu. Și simt, totuși, că e cel mai de seamă lucru ce trebuie știut pe lume.

M-a apucat de braț.

— Corwin, a zis. Ființa aia... nu glumea. Și s-ar putea să fie posibil ce-a spus.

Am încuviințat.

— Da, știu.

— Ce-o să facem acum?

Am băgat-o pe Grayswandir la loc în teacă și m-am întors către ușă.

— O să strângem cioburile. Am acum în palmă tot ce-am crezut că-mi doresc și trebuie să mă asigur că va rămâne al meu. Și nu pot aștepta să vină primejdia ce ne paște. Trebuie să o opresc înainte să ajungă în Amber.

— Dar știi unde s-o cauți? a întrebat în vreme ce ieșeam în tunel.

— Cred că se află la capătul celălalt al drumului negru, am zis.

Am continuat apoi să mergem prin peșteră, spre treptele sub care zăcea mortul, și-apoi ne-am tot învârtit în jurul lui, urcând în beznă pe spirala scării.

Cartea a treia
Semnul Unicornului

Capitolul 1

Când am coborât de pe cal încărcătura sinistră, am ignorat întrebarea ce se citea în ochii grăjdarului și i-am dat calul în grijă. Mantia mea nu izbutea să ascundă natura corpului înfășurat în ea; l-am săltat pe umăr și-am pornit cu pași greoi spre intrarea din spate a palatului. Iadul avea, cât de curând, să-și ceară plata.

Am trecut pe lângă terenul de instrucție și m-am îndreptat către cărarea ce duce spre capătul sudic al grădinilor palatului. Mai puțini ochi pe acolo. Tot aveam să fiu zărit, însă ar fi fost mult mai puțin stânjenitor decât să intru prin față, unde era mereu buluceală. La naiba!

Încă o dată: la naiba! Mă socoteam lovit din plin de neplăceri. Însă cei care au parte de asta se aleg, cred, cu niște beneficii spirituale.

Lângă fântâni, la capătul celălalt al grădinii, zăboveau câteva persoane. Erau și niște străjeri în trecere printre tufele de lângă cărare. M-au văzut, au schimbat între ei câteva vorbe rapide și s-au uitat în altă parte. Prudent din partea lor.

Revenisem acasă de nici o săptămână. Cu majoritatea problemelor nerezolvate încă. Curtea din Amber, plină de suspiciuni și neliniști. Și acum asta: o moarte care primejduia și mai mult încă scurtul și nefericitul început al viitoareii domnii a lui Corwin I, adică eu.

Era vremea să fac ceva ce-ar fi trebuit să înfăptuiesc de mult. Însă avusesem atâtea pe cap încă din primul ceas. Și nu stătusem pe tânjală, totuși. Stabilisem priorități și acționasem potrivit lor. Acum, însă...

Am traversat grădina, ieșind din umbră și pășind în razele piezișe ale soarelui. Am început să urc scara lată, curbată. Un străjer a luat poziție de drepti când am intrat în palat. M-am îndreptat spre scările din spate, pe care am urcat până la etajul al doilea. Apoi până la al treilea.

Din dreapta, fratele meu Random a ieșit din apartamentele sale și a pășit în hol.

— Corwin! a zis cercetându-mi chipul. Ce s-a întâmplat? Te-am văzut de pe balcon și...

— Înăuntru, am zis făcându-i semn din ochi. O să avem o discuție privată. Acum.

A șovăit, uitându-se la povara pe care-o duceam.

— Hai să mergem două camere mai încolo, a zis. Bine? Aici e Vialle.

— Bine.

A luat-o înainte și a deschis ușa. Am intrat într-un salon mic, am căutat un loc potrivit și am lepădat acolo cadavrul.

Random s-a uitat la maldărul de carne înfășurat în mantie.

— Ce-ar trebui să fac? a întrebat el.

— Desfă ambalajul, am zis, și aruncă o privire la cadou.

S-a lăsat într-un genunchi și a desfăcut mantia.

— E mort de-a binelea, a confirmat. Care-i problema?

— Nu l-ai cercetat îndeajuns de bine, am zis. Deschide-i o pleopă. Descleștează-i gura și uită-te la dinți. Simte pînții de pe dosul palmelor. Numără-i falangele degetelor. Apoi să-mi spui care-i problema.

A făcut ce i-am spus. De îndată ce a privit mâinile mortului, s-a oprit și-a dat din cap.

— Bine, a zis, îmi amintesc.

— Amintește-ți cu voce tare.

— Era la Flora acasă...

— Când am văzut prima oară ceva de soiul ăsta, pe tine te vâna, am continuat eu. N-am mai apucat să aflu de ce.

— Așa-i. N-am apucat să-ți povestesc nimic. N-am apucat să stăm împreună suficient. Ciudat... de unde a apărut ăsta?

Am ezitat, împărțit între a-i cere să continue povestea lui și impulsul de a i-o spune pe a mea. A câștigat povestea mea, fiindcă era a mea și nu mai suporta așteptare.

Am oftat și m-am lăsat într-un jilț.

— Tocmai am pierdut încă un frate, am zis. Caine e mort. Am ajuns acolo un pic prea târziu. Făptura asta – persoana asta – a făcut-o. Aș fi vrut-o vie, din motive evidente. Însă mi s-a împotrivit și n-am avut de ales.

A șuierat încetișor a uimire și s-a așezat într-un jilț în fața mea.

— Pricep, a spus cu o voce abia auzită.

I-am cercetat chipul. Nu cumva citeam acolo un surâs, unul abia schițat, gata să se înființeze și să întâmpine propriul meu zâmbet? Tot ce se putea.

— Nu, am zis sec. Dacă ar fi fost altminteri, aș fi aranjat ceva care să lase mai puține îndoieli în privința nevinovăției mele. Îți spun ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Bine, a zis. Unde e Caine?

— Sub pământ, lângă Crângul Unicornului.

— Deja dă de bănuț. Sau va da. Altora.

Am încuviințat.

— Știu. A trebuit să ascund corpul și să-l acopăr, până una-alta. Nu puteam să-l aduc înapoi iac-așa și să încep să evit întrebările. Nu și când ai atâtea lucruri importante de spus.

— Bine, a zis. Nu știu cât de importante or fi, dar o să ți le spun. Însă nu mă lăsa în tensiune, da? Cum s-a întâmplat asta?

— A fost îndată după prânz. Luasem masa în port, cu Gerard. Apoi Benedict m-a adus sus în cetate cu Atul lui. Când am ajuns în odaia mea, am găsit un mesaj ce-mi fusese strecurat, se pare, pe sub ușă. Solicita o întâlnire privată, în aceeași după-amiază, la Crângul Unicornului. Misiva era semnată de Caine.

— Încă mai ai biletul?

— Da.

L-am scos din buzunar și i l-am întins.

— Uite.

L-a studiat și a clătinat din cap.

— Nu știu, a zis, posibil să fie scrisul lui – dacă se grăbea – dar nu cred că este.

Am ridicat din umeri. Am luat hârtia, am împăturit-o și-am băgat-o la loc în buzunar.

— În orice caz, am încercat să iau legătura cu el prin Atu, ca să mă scutesc de-undrum. Însă n-am reușit să comunic cu el. M-am gândit că era din pricină că voia să păstreze secretul, dacă era atât de important. Am luat deci un cal și am pornit într-acolo.

— Ai spus cuiva unde te duci?

— Nimănui. Însă am hotărât să las calul să se dezmorească bine, așa că am mers destul de grăbit. N-am văzut când s-a petrecut fapta, însă l-am zărit pe el lungit la pământ când am intrat în pădure. Avea beregata tăiată și se vedea ceva mișcând în niște tufe, mai încolo. L-am întrecut pe ucigaș cu calul, am sărit pe el, ne-am luptat, a trebuit să-lucid. N-am schimbat nicio vorbă cu el în timpul luptei.

— Ești sigur că ai pus mâna pe omul potrivit?

— Cât de sigur poți fi în asemenea circumstanțe. Urmele lui duceau spre Caine. Avea sânge proaspăt pe veșminte.

— Poate era chiar sângele lui.

— Mai uită-te. Nu are răni. I-am rupt gâtul. Și firește că mi-am amintit unde mai văzusem indivizi ca el, așa că l-am adus la tine. Înainte să-mi zici ce și cum, totuși, mai e ceva – ca să ai o imagine mai limpede.

Am scos o a doua misivă și i-am întins-o.

— Creatura avea asta la el. Presupun că a luat-o de la Caine.

Random a citit, a dat din cap și mi-a înapoiat-o.

— De la tine pentru Caine, cerându-i să vă vedeți în același loc. Da, înțeleg. Nu mai e nevoie să spun că...

— Nu mai e nevoie, am terminat eu. Și chiar aduce un pic cu scrisul meu – la prima vedere, cel puțin.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi ajuns acolo primul?

— Probabil că nimic. Să rămân în viață și să dau prilej la bănuieli urâte... se pare că asta au vrut. Șmecheria a fost să ne facă să ajungem acolo în ordinea potrivită, iar eu nu m-am grăbit destul ca să pierd ce trebuia să urmeze.

A dat din cap a încuviințare.

— Dată fiind nevoia de coordonare, a zis, trebuia să fie cineva la fața locului, aici în palat. Ai idee cine?

Am pufnit în râs și am luat o țigară. Am aprins-o și am pufnit iar.

— Abia m-am întors. Tu ai fost aici în tot timpul ăsta, am zis. Cine mă urăște mai cu foc în perioada asta?

— E o întrebare stânjenitoare, Corwin, m-a înștiințat Random. Toată lumea are câte ceva cu tine. În mod normal l-aș fi numit pe Julian. Doar că nu pare a se potrivi în poveste.

— De ce nu?

— El și Caine se înțelegeau de minune, și asta de ani buni. Se protejau, își căutau tovărășia unul altuia. Ca frații, ce mai. Julian e rece, meschin și la fel de ticălos pe cât ți-l amintești. Însă, dacă plăcea pe cineva, acela era Caine. Nu cred că i-ar fi făcut una ca asta, nici măcar ca să ți-o coacă ție. Și-ar fi putut să găsească, probabil, multe alte căi s-o facă dacă ar fi vrut cu adevărat.

Am oftat.

— Cine mai e pe listă?

— Nu știu. Pur și simplu nu știu.

— Bine. Și care crezi că vor fi reacțiile?

— Corwin, te-ai dus pe copcă. Toată lumea are să creadă că tu ai făcut-o, orice ai spune.

Am arătat cu bărbia către cadavru. Random a scuturat din cap.

— Ar putea fi foarte bine vreun amărât pe care l-ai pescuit din Umbră ca să arunci vina pe seama lui.

— Știu, am zis. Ciudat e că, venind în Amber în felul în care am venit, am ajuns într-un moment ideal ca să-mi asum o poziție avantajoasă.

— Momentul perfect, s-a arătat de acord Random. Nici măcar n-a fost nevoie să-l ucizi pe Eric ca să capeți ce voiai. Noroc chior.

— Da. Însă nu-i niciun secret că asta am venit să fac și e doar o chestiune de timp până ce trupele mele – străine, cu arme speciale și încartiruite aici – vor începe să stârnească niște simțăminte foarte neprietenoase. Doar prezența unor amenințări externe m-a scutit deocamdată de asta. Și mai sunt și lucrurile pe care sunt bănuir că le-aș fi făcut înainte să mă întorc – ca, de pildă, uciderea slujitorilor lui Benedict. Și acum și asta...

— Da, am văzut ce te așteaptă de îndată ce mi-ai spus. Când tu și Bleys ați atacat, cu ani în urmă, Gerard și-a cârmuit flota în așa fel încât să nu-ți stea în cale. Caine, pe de altă parte, te-a atacat cu corăbiile sale și te-a înfrânt. Acum, că nu mai e pe lume, îmi închipui că-l vei pune pe Gerard la comanda întregii flote.

— Pe cine altcineva? E singurul potrivit pentru slujba asta.

— Și totuși...

— Și totuși, recunosc, dacă ar fi fost să ucid pe altcineva ca să-mi întăresc poziția, Caine era alegerea logică. E un adevăr al naibii de neplăcut.

— Și cum ai de gând să te ocupi de asta?

— Vreau să spun tuturor ce s-a întâmplat și să-ncerc să descopăr cine s-a aflat în spate. Propui ceva mai bun?

— Încerc să mă gândesc cum ți-aș putea găsi un alibi. Dar situația nu-i foarte bună deocamdată.

Am scuturat din cap.

— Ești prea apropiat de mine. Oricât de bun ar fi alibiul, va avea probabil efectul contrar.

— Te-ai gândit și la varianta în care ai recunoaște că tu ești făptașul?

— Da, însă cade varianta legitimei apărări. I-a tăiat beregata și asta înseamnă c-a fost luat prin surprindere. Și n-am tăria să apelez la alternativă: să fabric niște dovezi că puneam la cale vreo ticăloșie și să susțin că am făcut-o pentru binele întregului Amber. Refuz cu desăvârșire să-mi asum o vină falsă în acești termeni. M-aș denigra singur.

— Dar te-ai alege cu o reputație de dur.

— E soiul greșit de duritate pentru jocul pe care vreau să-l joc. Nu, iese din discuție.

— Atunci cam astea ar fi variantele... mai mult sau mai puțin.

— Ce vrei să spui cu „mai mult sau mai puțin” asta?

Și-a studiat degetul mare de la mâna stângă printre pleoapele întredeschise.

— Ei bine, mi-am dat seama că dacă ești așa nerăbdător să ieși din poză, acum ar fi momentul în care să te gândești că ramele se mai pot pune și peste pozele altora.

M-am gândit, terminându-mi țigara.

— N-ar fi rău, am zis, dar în momentul ăsta nu mă mai pot lipsi și de alți frați. Nici măcar de Julian. El, oricum, ar fi cel mai greu de „înărămat”.

— Nu-i nevoie să fie din familie, a zis Random. Puzderie de nobili ai Amberului sunt prin preajmă, cu motivații plauzibile. Sir Reginald, de pildă...

— Las-o baltă, Random. Nu putem da vina pe alții.

— Bine. Mi-am epuizat celulele cenușii în cazul ăsta.

— Nu și pe cele care au în grijă memoria, sper.

— Prea bine.

A oftat și și-a întins mădularele. S-a ridicat, a trecut pe lângă scaunul meu și s-a oprit lângă fereastră. A tras draperiile și s-a uitat un timp afară, cu privirea pierdută.

— Prea bine, a repetat apoi. Sunt multe de spus...

A început apoi să depene, cu voce tare, amintirile.

Capitolul 2

Cu toate că sexul se află de obicei în capul mai tuturor listelor, avem cu toții și alte plăceri. Mie unul, Corwin, îmi place să bat la tobe, să mă găsesc sus, plutind în văzduh, și să joc jocuri de noroc – fără o ordine anume între ele. Ei bine, poate că prefer să mă găsesc în înaltul cerului – în planoare, baloane și altele de acest soi –, dar dispoziția are mult de-a face cu asta. Dacă mă întrebi în alt context, ți-aș putea spune că prefer altceva. Depinde de ce-mi doresc mai mult în clipa aceea.

În orice caz, cu câțiva ani în urmă eram prin Amber. Fără vreun scop anume. Doar ca să vizitez locurile natale și să-mi fac de cap. Tata era încă prin preajmă și, când am băgat de seamă că intră într-una dintre dispozițiile lui morocănoase, am decis că-i vremea să plec la plimbare. La o plimbare lungă. Observasem adeseori că atașamentul său pentru mine tindea să sporească invers proporțional cu depărtarea la care mă aflam. Mi-a oferit în dar, în semn de rămas-bun, o cravașă de călărie elegantă – ca să-mi grăbească plecarea și să-și sporească afecțiunea, socot. Era, totuși, o cravașă foarte frumoasă – bătută în argint, frumos lucrată – și mi-a prins bine. Decisesem să-mi văd de plăcerile simple ale existenței într-un locșor anume din Umbră.

Drumul călare a fost lung – n-o să te plictisesc cu detalii – și destinația se găsea destul de departe de Amber, cum se întâmplă adesea. De data asta nu căutam un loc în care să fiu deosebit de important. Asta devine iute plictisitor sau dificil, în funcție de cât de responsabil ai chef

să fii. Voiam doar să fiu o nonentitate iresponsabilă și să mă distrez de minune.

Texorami era un oraș-port mare, cu zile de arșiță și nopți lungi, cu multă muzică bună, jocuri de noroc ce nu se opreau nicicând, dueluri în fiecare dimineață și, pentru cei mai nerăbdători, zarvă și încăierări mai mereu. Iar curenții de aer erau fantastici. Aveam un planor roșu mic cu care mă înălțam în văzduh cam la două zile o dată. Viața era plăcută. Băteam la tobe după pofta inimii într-un local dintr-un subsol aflat lângă râu, unde pereții asudau aproape la fel de mult ca mușteriii, iar fumul se prelingea în jurul becurilor ca niște șuvoaie de lapte. Când terminam de cântat, îmi căutam altceva de făcut: de obicei femeii sau jocuri de cărți. Și așa îmi treceam restul nopții. Al naibii Eric, mi-am adus aminte... Odată m-a acuzat că aș fi trișat la cărți, știai? Și e unul dintre puținele lucruri la care n-aș trișa. Mă pricep să joc și am și noroc. Eric nu se pricepea și era și ghinionist. Problema cu el era că se descurca bine la atât de multe lucruri, încât nu izbutea să recunoască nici față de el însuși că existau anumite circumstanțe în care alții erau mai buni decât el. Dacă îl băteai la ceva de mai multe ori, atunci musai trișai. Și într-o noapte ne-am luat urât la harță – ar fi putut să fie de rău – însă ne-au despărțit Gerard și Caine, care, recunosc, în seara aia mi-a ținut partea. Bietul de el... Urât fel de-a pieri, este? Cu gâtul tăiat... Ei bine, în orice caz, eram în Texorami, făceam muzică și cuceream femei, câștigam la cărți și mă fâțâiam prin oraș. Orașul era plin de palmieri și micșunele care înfloreau noaptea. Aromele îmbietoare ale portului – mirodenii, cafea, gudron și sare – le știi și tu. La tot pasul erau aristocrați, negustori și trudituri – la fel ca în cele mai multe locuri. Marinari și călători de tot soiul, venind și plecând. Ăstora ca mine le place să trăiască în penumbră. Am petrecut așa mai bine de doi ani în Texorami și eram fericit. Cu adevărat. Cu ceilalți n-am prea ținut legătura. Câteva salutări transmise prin

Atuuri când și când, atâta tot. Nu-mi prea stătea gândul la Amber. Dar toate astea s-au schimbat într-o noapte când mă aflam la masa de joc, cu o mână bună la pocher, iar tipul de partea cealaltă încerca să-și dea seama dacă merg sau nu la cacealma.

Și valetul de caro a început să-mi vorbească.

Da, așa a început totul. Minte nu-mi era prea limpede, oricum. Tocmai avusesem niște câștiguri bune și eram cam surescitat. Mă simțeam și ostenit, fizic, după o zi lungă de plutit cu planorul și prea puțin somn cu o noapte înainte. Am decis mai târziu că datorită stării mele mentale aparte, asociată cu Atuurile, am ajuns să văd în asemenea chip cartea aceea când a încercat cineva să ia legătura cu mine și s-a întâmplat să am cărți în mână – fie ele și cărți normale, de joc. De obicei, firește, primim mesajul fără să ținem nimic în mână, dacă nu cumva noi suntem cei care încercăm să luăm legătura. Se poate ca subconștientul meu – care era cam șubred pe-atunci – să fi folosit ocazia să se manifeste. Mai târziu, însă, am avut motive să mă minunez. Însă nu știu nici acum de ce s-a întâmplat asta.

Valetul a spus:

— Random.

Apoi fața i-a devenit pâcloasă și-a mai rostit:

— Ajută-mă.

Începeam să-mi dau seama cine mă cheamă, însă senzația era slabă. Totul era foarte vag, abia se deslușea. Apoi fața s-a limpezit și am văzut că avusesem dreptate. Era Brand. Arăta ca naiba și părea să fie înlănțuit ori legat cu funii de ceva.

— Ajută-mă, a zis iar.

— Sunt aici, am spus. Ce se petrece?

— ...prizonier, a răspuns, apoi a îngânat ceva ce nu am priceput.

— Unde?

A clătinat din cap.

— Nu te pot aduce aici, a zis. Nu am Atuuri și-s prea slăbit. Va trebui să vii pe ruta ocolitoare.

Nu l-am întrebat cum de reușise să mă cheme fără Atu. Părea mai important să aflu unde se găsește. L-am întrebat în ce fel puteam da de el.

— Uită-te cu luare-aminte, a spus. Amintește-ți toate detaliile. S-ar putea să nu fiu în stare să-ți arăt decât o singură dată. Și să vii înarmat...

Apoi am văzut priveliștea – peste umărul său, pe o fereastră, dincolo de un parapet, nu știu sigur. Era însă departe de Amber, undeva unde Umbrele o iau razna. Mai departe decât îmi place mie să merg. Peisajul era posomorât, în culori schimbătoare. Se vedeau focuri. Era zi, însă fără soare pe cer. Pietroaie lunecau pe deasupra pământului ca niște bărci cu pânze. Brand era într-un soi de turn – un punct mic de stabilitate în scena aia fluidă. Și mi-am amintit. Mi-am amintit prezența încolăcită la baza turnului. Strălucitoare, prismatică. Un fel de supraveghetor, așa se părea – emanând prea multă lumină ca să-i deslușesc conturul, ca să-i ghicesc dimensiunile exacte. Apoi totul a dispărut. Deodată, într-o clipită. Și eram iar la masă, holbându-mă la valetul de caro, individul de cealaltă parte a mesei nu știa dacă să se înfurie sau să-și facă griji că mă luase damblaua. Am lăsat-o baltă cu jocul și m-am dus acasă. M-am lungit pe pat, am fumat și-am cugetat. Când plecasem, îl lăsasem pe Brand în Amber. Mai apoi însă, când întrebasem de el, nu știuse nimeni să-mi spună încotro o pornise. Îl apucase unul dintre episoadele sale de melancolie și într-o bună zi o tulise pur și simplu. Atâta tot. Nu schimbase mesaje cu nimeni. Nu răspunsese și nici nu căutase să ia legătura cu cineva.

Am încercat să iau în calcul toate variantele. Era isteț, al naibii de isteț. Posibil mintea cea mai ascuțită a familiei. Dăduse de necaz și mă chemase pe mine. Eric și Gerard erau mai degrabă genul eroic și probabil că s-ar fi bucurat de ocazia de a avea parte de-o aventură. Caine s-ar fi dus

din curiozitate, cred. Julian, ca să pară mai presus de noi ceilalți și ca să dea bine în fața tatei. Sau, cel mai simplu, Brand ar fi putut să-l cheme chiar pe tata, iar el ar fi făcut ceva. Mă chemase însă pe mine. De ce oare?

M-am gândit că poate unul sau mai mulți dintre ceilalți erau responsabili pentru aceste împrejurări. Să zicem că dacă tata ar fi început să-l favorizeze cumva... ei bine, știi cum e. Să-l eliminăm pe cel bine văzut. Oricum, dacă l-ar fi chemat pe tata, ar fi părut neputincios.

Mi-am reprimat, deci, impulsul de a-i chema și pe alții în ajutor, în gura mare. Pe mine mă căutase și era cu puțință să-i provoc moartea dacă mai lăsam și pe altcineva din Amber să afle că-mi trimisese un mesaj. Bun. Mie ce-mi ieșea de aici?

Dacă avea de-a face cu succesiunea la tron și chiar fusese numit moștenitor, mă gândeam că nu strica defel să-i ofer un motiv să-și amintească de mine. Și dacă nu... erau multe alte posibilități. Poate că dăduse peste ceva întorcându-se acasă. Ceva bine de știut. Mă intriga până și felul în care reușise să comunice fără să folosească Atuurile. Așa că, din curiozitate aș spune, am hotărât să pornesc singur în încercarea de a-l salva.

Am scos de la naftalină propriile mele Atuuri și-am încercat să ajung la el. Cum te aștepți probabil, fără vreun rezultat. Am tras un pui bun de somn și-am mai încercat o dată de dimineață. Iarăși fără vreun rezultat. Bun, n-avea rost să mai aștept.

Mi-am lustruit sabia, am mâncat zdravăn și am pus pe mine niște haine ponosite. Am luat și o pereche de ochelari negri, reflectorizanți. Nu știam dacă aveau să-mi fie de folos, însă chestia aia, gardianul, strălucea al naibii – și nu strică să ai la îndemână ceva în plus. Am luat, potrivit aceleiași logici, și o armă de foc. Aveam totuși senzația că-mi va fi inutilă și am avut dreptate. Însă, cum ziceam, n-ai de unde să știi până nu încerci.

Singura persoană căreia i-am spus rămas-bun a fost un alt toboșar, fiindcă am trecut pe la el să-i dăruiesc tobele mele, înainte de plecare. Știam că va avea grijă de ele.

M-am dus apoi în hangar, am pregătit planorul, m-am înălțat în văzduh și am prins un curent de aer numai bun. Părea un mod minunat de-a călători.

Nu știu dacă ai plutit vreodată prin Umbră, dar... Nu? Ei, am pornit pe deasupra mării până ce pământul a rămas doar o dungă incertă, departe către nord. Apoi apele s-au făcut ca de cobalt înainte-mi, iar valurile s-au înălțat, unduind scânteietoare și înspumate. Vântul și-a schimbat direcția. Am modificat-o și eu pe a mea, întorcându-mă de unde plecasem. Am plutit, întrecându-mă cu valurile, ajungând, sub un cer tot mai întunecat, la țärm. Când am ajuns la gura râului, Texorami nu mai era. Fusese înlocuit cu o întindere mlăștinoasă. Am pornit spre uscat, trecând iarăși și iarăși peste râu, care căpătase albie și meandre noi. Portul, dărele lăsate de vase pe apă și forfota nu mai erau. Copacii se înălțau semeți.

La vest se adunau nori, roz, sidefii și galbeni. Soarele a trecut de la portocaliu la roșu, apoi la galben. Clatini din cap? Soarele era prețul orașelor, vezi tu. Am depopulat meleagurile în grabă... ori, mai degrabă, am urmat traseul elementelor. De la înălțimea aceea lucrurile făcute de oameni m-ar fi încurcat. Umbrele și texturile erau totul pentru mine. De asta spuneam că plutirea în văzduh, prin Umbră, e un pic altfel.

Am pornit așadar spre vest până ce codrii au lăsat loc verdelui ierbii, care a devenit îndată palidă, s-a făcut cafe-nie, arămie, gălbuie. Smocuri subțiri, uscate ca iasca. Prețul pentru asta a fost o furtună. Am plutit purtat de furtună cât am putut de mult, până ce fulgerele au început să săgeteze aproape și m-am temut că vântul era prea puternic pentru micul meu planor. I-am încetinit zborul și l-am coborât sub furtună, iar ca urmare m-am ales cu mai mult verde.

Am ieșit totuși cu planorul din inima vijeliei și m-am ales cu un soare galben, neclintit și luminos în spate. După o vreme am izbutit să fac din nou deșert sub mine, un deșert întins și pustiu.

Soarele s-a micșorat apoi și crâmpie de nori i-au biciuit fața, ștergându-l bucățică cu bucățică. Era o scurtătură care m-a dus mai departe de Amber decât fusesem de mult timp.

Am rămas fără soare, însă lumina stăruia la fel de puternică, dar lucind nepământește acum, părând să nu vină de nicăieri. Îmi înșela ochii, îmi strica perspectiva. Am trecut la altitudine mai mică, limitându-mi orizontul. Pietroaie mari au apărut în calea mea și am început să mă străduiesc să obțin formele pe care mi le aminteam. Și, treptat, acestea au început să se arate.

Efectul de distorsiune era mai ușor de obținut în aceste condiții, însă fizic îmi puneam bețe în roate. Îmi venea greu să-mi dau seama dacă pilotez bine planorul. Am ajuns la altitudine mai mică decât credeam și am fost cât pe ce să mă izbesc de o stâncă. Însă, în cele din urmă, fuioarele de fum s-au înălțat și flăcările au pornit să danseze întocmai cum mi le aminteam – fără vreo structură anume, izbucnind ici și colo din crevase, găuri și guri de peșteră. Culoarele au început să-și facă de cap, cum îmi aminteam din puținul pe care apucasem să-l văd. Apoi au început să se miște bolovanii – să lunece, să plutească precum niște bărci fără cârmă, stârnind curcubeie în văzduh.

Curenții de aer o luaseră razna. Veneau cu putere, năvalnici ca niște șuvoaie, și m-am luptat cu ei cât de bine am putut, însă știam că nu mă mai pot ține mult la înălțimea aceea. M-am ridicat mult, uitând o vreme totul în încercarea de a stabili planorul. Când am aruncat iarăși o privire în jos, a fost ca și cum aș fi privit goana fără noimă a unor aisberguri negre. Pietrele se repezeau, se izbeau, dădeau înapoi, se izbeau iarăși, se învârtteau în jurul axei, țâșneau

prin spațiile deschise, trecând unele pe lângă altele. Apoi am fost izbit, silit să cobor, apoi să urc iar – și-am văzut că-mi cedează o aripă. Am mai forțat o dată Umbrele, apoi am privit iar în zare. Turnul apăruse în depărtare, ceva mai strălucitor decât gheața sau aluminiul așezat la baza sa.

Ultima efortare izbutise, mi-am dat seama de asta în aceeași clipă în care vântul a început să șuiere dușmănos. Câteva cabluri s-au rupt și m-am trezit că mă prăvălesc – era ca și cum aș fi fost luat de șuvoiul unei cascade. Am ridicat botul aparatului de zbor, reușind să-i corectez poziția întrucâtva. În vreme ce mă apropiam năprasnic de pământ m-am uitat încotro se prăbușea planorul și, înainte să se izbească, am izbutit să sar din el. Bietul planor a fost pulverizat de unul dintre acei monoliți peripatetici. M-am simțit mai rău din cauza asta decât de la julturile, zgârieturile și cucuiele cu care m-am ales.

Trebuia să mă mișc iute, fiindcă un deal întreg se îndrepta către mine. Însă, din fericire, nu ne-am ciocnit, schimbându-ne traiectoriile în ultima clipă. N-aveam nici cea mai vagă idee care era forța ce deplasa acești bolovani uriași și, la început, n-am văzut nicio noimă în mișcărilor lor. Temperatura solului varia, sub talpă, de la călduț la extrem de fierbinte și, odată cu fumul și izbucnirile vreunei flame, din multele crăpături ale pământului scăpau gaze cu iz puturos. M-am grăbit spre turn, pe o cale în mod necesar ocolitoare.

A durat mult să ajung. Nu știam exact cât, fiindcă n-aveam cum să măsoar trecerea timpului. Însă începeam să observ anumite procese interesante, regulate. Mai întâi, pietroaiele mai mari se mișcau cu viteză mai mare decât cele mici. Apoi păreau să orbiteze unele în jurul altora – cercuri în cercuri în alte cercuri, cele mai mari în jurul celor mai mici, fără să se oprească o clipă. Poate că motorul primar era un fir de praf ori doar o moleculă – pe undeva. N-aveam nici timp și nici chef să mă dedau vreunei încercări de a stabili centrul întregii povești. Cu asta în minte, am reușit totuși să observ

destule pe drum pentru a izbuti să anticipez din vreme o serie de coliziuni.

Și-așa eu, Random Făt-Frumos, m-am apropiat de-ntu-necatul turn cu un pistol într-o mână și cu sabia într-alta. La gât îmi atârnau ochelarii negri. La cât fum și lumini licărind din toate direcțiile erau pe-acolo, n-aveam de gând să mi-i pun decât dacă devenea absolut necesar.

Pietroaiele, din cine știe ce motiv, evitau turnul. Cu toate că părea să se înalțe pe un deal, mi-am dat seama, apropiindu-mă, că ar fi fost mai corect să spui că pietrele scobiseră un crater enorm în jurul său. Nu-mi dădeam seama totuși, din partea din care veneam, dacă astfel efectul era mai degrabă de insulă ori de peninsulă.

Am alergat prin fum și sfărâməturi de piatră, evitând jeturile de foc ce izbucneau din crăpături și găuri. Am izbutit, în sfârșit, să sui pe panta unde se afla turnul, ieșind din raza de acțiune a pietroaielor. După care, preț de câteva clipe, m-am oprit într-un loc din care nu puteam fi zărit din turn. Mi-am verificat armele, mi-am domolit răsuflarea și mi-am pus ochelarii reflectorizanți. După ce m-am echipat astfel, am urcat până în susul pantei și m-am ghemuit încordat, gata de înfruntare.

Da, ochelarii mi-au fost de folos. Și da, fiara mă aștepta acolo.

Era firoasă, cum să nu, însă și frumoasă în felul ei. Avea un trup de șarpe de grosimea unui butoi, cu cap ce semăna cu un ciocan de tâmplărie, însă subțindu-se cumva către fălci. Ochii îi erau verde apos. Și pielea făpturii era clară precum sticla, cu niște dăre abia vizibile ce indicau prezența unor solzi. Și fluidul ce-i curgea prin vene era translucid. Puteai să te uiți și să-i vezi măruntaiele – opace sau pâcloase – sub piele. Aproape că rămâneai cu gura căscată uitându-te la trupul acela. Mai avea și o coamă deasă, ca niște țurțuri de sticlă, înconjurându-i capul și coborându-i pe gât. Mișcarea făpturii, când m-a văzut, a

fost precum a apei curgătoare; a înălțat capul și-a lunecat spre mine, aducând cu un râu fără albie. Ceea ce aproape că m-a făcut să înlemnesc, însă, a fost faptul că puteam să văd ce are în stomac. Conținea rămășițele în parte mistuite ale unui om. Am ridicat pistolul, am țintit ochiul cel mai aproape de mine și am apăsat pe trăgaci.

Dar ți-am spus deja că n-a mers. Am azvârlit deci arma, am sărit în stânga și m-am aruncat pe flancul drept al lighioanei, încercând să-i străpung ochiul cu sabia.

Știi cât de greu poate fi să ucizi fiare de soi reptilian. Am hotărât îndată să încerc să orbesc creatura și, pentru început, să-i retez limba. Apoi, fiindcă mă puteam mișca iute, aș fi avut șanse bune s-o pălesc în cap și s-o decapitez. Și s-o las apoi să se zvârcolească până se oprea. Nădăjduiam și că avea să se miște mai lent fiindcă se afla în plin proces de digestie.

Dacă a fost lentă atunci, mă bucur că n-am dat de ea mai devreme. Își ferea capul de fierul sabiei mele și se năpustea să mă înhațe înainte să apuc să-mi recapăt echilibrul. M-a izbit în coșul pieptului cu botul și m-am simțit ca și cum m-ar fi pocnit un baros. M-a aruncat pe spate, cu picioarele-n sus.

M-am rostogolit, încercând s-o împiedic să mă ajungă, și m-am oprit pe muchia pantei. M-am pus pe picioare acolo, în vreme ce lighioana s-a descolăcit, târându-și trupul greu către mine, apoi s-a săltat în coadă, ridicându-se la vreo cinci metri deasupra mea, cu capul plecat, gata să mă atace.

Știu al naibii de bine că Gerard ar fi ales momentul acela ca să atace. Nemernicul ăla solid ar fi pășit înainte cu ditai paloșul și-ar fi tăiat chestia aia în două. Apoi probabil că trupul ar fi căzut peste el, l-ar fi acoperit cu totul, și-ar fi ieșit de sub mortăciune cu câteva zgârieturi. Ori cu un pic de sânge curgându-i din nas. Benedict n-ar fi ratat ochii. Ar fi avut câte unul în fiecare buzunar deja și-ar fi jucat fotbal cu căpățâna, făcând totodată însemnări pe marginea vreunui tratat militar. Dar ei sunt tipuri de eroi autentici.

Eu n-am făcut decât să stau cu sabia întinsă, cuprinzându-i mânerul cu ambele mâini, cu coatele aproape de șolduri și cu capul tras cât mai în spate cu putință. Tare-aș fi vrut s-orup la fugă și să termin cu luptatul pe ziua aia. Însă știam că, dacă aș fi încercat să fug, căpățâna uriașă ar fi coborât fulgerător și m-ar fi stâlcit.

Am auzit strigăte din turn ce indicau că fusesem repe-rat, însă n-aveam de gând să mă uit într-acolo ca să văd ce se-ntâmplă. M-am apucat să înjur lighoana. Voiam să lovească odată și să se termine totul într-un fel sau altul.

Când a făcut-o până la urmă, mi-am mutat fulgerător gre-utatea de pe un picior pe altul, m-am răsucit și-am împuns din întoarcere în creștetul ce se năpustea pe lângă mine.

Partea stângă a corpului mi-a amorțit de la puterea izbi-turii; m-am simțit ca și cum aș fi fost vârat în pământ până la genunchi.

Am izbutit, cumva, să mă țin pe picioare. Da, făcusem totul perfect. Manevra îmi ieșise așa cum sperasem și plă-nuisem.

Doar că lighioana nu voia să-și joace rolul. Nu coopera, nu se zvârcolea în agonie. Începea, de fapt, să se ridice.

Și mi-a luat și sabia cu ea. Mânerul i se ițea din orbita ochiului drept, în vreme ce vârful ieșea pe partea cealaltă a capului, ca un alt zimț printre turțurii coamei ce-i aco-pereau ceafa. Am simțit că pierdusem o ocazie decisivă.

În clipa aia, dintr-o deschizătură de la baza turnului au început să se ițască – încetișor, cu grijă – siluete. Siluetele erau înarmate, cu mutre urâte și ceva îmi spunea că nu erau de partea mea în conflict.

Bine. Știu când e vremea să-mi arunc cărțile, sperând la o mână mai bună altcândva.

— Brand! am răcnit. Random sunt! Nu pot trece! Îmi pare rău!

M-am răsucit pe călcâie, am luat-o la fugă și am sărit înapoi peste marginea pantei către locul unde bolovanii își

executau mișcările defel liniștitoare. M-am întrebat dacă alesesem cel mai bun moment ca să cobor.

Ca și cu multe alte lucruri, răspunsul era și da, și nu.

Nu a fost genul de săritură pe care aș fi făcut-o dacă aș fi avut încotro. Am ajuns viu jos, însă veștile bune se opreau aici. Eram buimac și am crezut, ceva timp, că mi-am rupt glezna.

Ceea ce m-a pus iarăși în mișcare a fost un sunet deasupra, un râcâit pe pământ, urmat de-un zurut de pietriș. Când mi-am pus iarăși ochelarii și m-am uitat, într-acolo, am văzut că fiara decisese să coboare după mine și să termine ce începuse. Își croia fantomatică drum, șerpuind pe povârniș, cu zona capului înnegrită și opacă de când i-o străpunsesem.

M-am ridicat de pe jos și m-am lăsat în genunchi. Mi-am verificat glezna, dându-mi seama că nu mă puteam sprijini în ea. N-aveam nimic în jur care să poată înlocui o cârjă. Bine. M-am târât, încercând să mă depărtez. Ce altceva puteam face? Să pun cât mai multă distanță între mine și bestie și să mă gândesc urgent la o soluție.

Salvarea a venit de la un pietroi, unul dintre cei mai mici, mai lenți, doar cât o camionetă de mare. Când l-am văzut că vine, mi-a dat prin minte că era tocmai mijlocul de transport ce-mi trebuia, dacă reușeam să urc pe el. Îmi putea oferi, cine știe, și-un pic de siguranță. Bolovanii cei mari și rapizi păreau mult mai expuși.

Cu asta în minte, am urmărit cu privirea bucațile uriașe de rocă ce însoțeau bolovanul meu, le-am estimat direcțiile și vitezele, am încercat să evaluez mișcarea întregului sistem și m-am pregătit pentru momentul potrivit și pentru efort. Auzeam și cum se apropie fiara, auzeam țipetele străinilor de pe marginea dealului. M-am întrebat dacă cineva de-acolo socotește că am vreo șansă de scăpare, și cam cât de mare ar fi șansa respectivă.

Când a venit vremea, am acționat. Am trecut de primul pietroi uriaș fără probleme, dar a trebuit să aștept ca și

cel de-al doilea să mă depășească. Cu ultimul am riscat, tăindu-i calea. Trebuia, dacă voiam să izbutesc.

Am ajuns la locul potrivit în momentul potrivit și m-am agățat de bolovanul pe care-l ochisem, care m-a târât vreo câțiva metri buni înainte să mă pot dezlipi de pământ. M-am cățărat apoi pe vârful lui deloc confortabil și m-am lipit de piatră, îngăduindu-mi în sfârșit să mă uit înapoi.

Fusese cât pe ce s-o pățesc. Și încă nu eram în siguranță, fiindcă lighioana se ținea după mine, urmărind cu ochiul bun rotirile bolovanilor uriași.

Am auzit, de sus, un murmur de dezamăgire. Apoi tipii au început să coboare panta, strigând ceva ce-am socotit că-s îndemnuri către creatură. Am început să-mi masez glezna lovită. Am încercat să mă relaxez. Bruta a traversat șanțul, trecând în spatele primului bolovan în vreme ce acesta termina de executat încă o rotire.

Cât de departe puteam să modific Umbra până să mă înhațe? E drept, exista mișcare constantă și-o schimbare a suprafețelor.

Creatura a așteptat a doua piatră uriașă, a alunecat pe după ea și a continuat să se apropie. „Umbră, Umbră, unde ești...”

Oamenii ajunseseră și ei, între timp, aproape de poalele dealului. Lighioana își aștepta ocazia – următoarea rotire – ca să treacă de satelitul interior. Știam că e capabilă să ridice capul îndeajuns cât să mă tragă jos de unde mă cocoșasem.

„Vino dușmanul să-mi strivești.”

În vreme ce pluteam și mă-nvârteam în jurul propriei axe am pătruns în materia Umbrei, m-am cufundat în ea, am lucrat cu suprafețele, am făcut din posibil probabil și-apoi realitate, am simțit cum vine, vibrând, i-am dat impulsul necesar în momentul potrivit...

A apărut dinspre ochiul rănit al fiarei, firește. O ditamai stânca, săgetând aerul ca scăpată de sub control...

Ar fi fost mai elegant să stâlcesc creatura între două pietroaie. Însă n-aveam vreme de detalii și finețuri. Am izbit-o cu pietroiul uriaș și am lăsat-o acolo, să zacă în mijlocul deplasării bucăților de granit.

Însă în câteva clipe, inexplicabil lucru, trupul stâlcit și contorsionat s-a ridicat brusc de la pământ și s-a înălțat în văzduh, cutremurându-se. S-a tot suit așa către cer, bătut de vânturi, micșorându-se, micșorându-se și dispărând cu totul.

Pietroiul pe care mă suisem mă îndepărta de locul acela, încetișor, continuu. Întregul peisaj aluneca. Tipii din turn s-au strâns laolaltă și-au decis să mă urmărească. Au pornit după mine pe platou, însă simțeam că asta nu-i o problemă adevărată. Aveam de gând să-mi călăresc armăsarul de piatră prin Umbră, părăsindu-le lumea. Era cel mai simplu deznodământ. Ar fi fost, neîndoielnic, mai greu de luat prin surprindere decât lighioana. Era, până la urmă, tărâmul lor; umblau cu grijă și erau teferi.

Mi-am scos ochelarii și mi-am cercetat iarăși glezna. Am încercat să mă sprijin în ea. Se umflase rău, dar îmi susținea greutatea. M-am lipit din nou de stâncă și-am încercat să-mi pun ordine-n gânduri. Sabia mi-o pierdusem și nu eram în cea mai bună formă. Decât să-mi continui aventura în asemenea condiții, știam că s-o șterg de acolo era lucrul cel mai sigur și mai înțelept. Căpătasem destule informații despre locurile și condițiile din acea lume pentru ca data viitoare să am o șansă mai bună. Așadar...

Cerul s-a luminat deasupra, culorile și umbrele și-au pierdut ceva din felul lor arbitrar, alandala de a se manifesta. Flăcările se micșorau sub mine. Bun. Pe cer au început să se adune petice de nori. Excelent. Nu peste mult, o strălucire a început să se concentreze după pânza norilor. Superb. Norii s-au dus și în văzduh se găsea un soare nou.

M-am uitat în urmă și am văzut, cu uimire, că eram încă urmărit. Se putea, totuși, să nu mă fi ocupat cum trebuie de analogii lor din această parte de Umbră. Niciodată nu-i

bine să presupui că te-ai ocupat temeinic de toate când te grăbești. Deci...

Am alterat iarăși Umbra. Piatra și-a schimbat treptat traectoria, și-a modificat forma, și-a pierdut sateliții și a pornit drept către ceea ce avea să devină vestul. Norii s-au împrăștiat deasupra și un soare albicios și-a aruncat razele. Primișem viteză. Asta ar fi trebuit să rezolve toate problemele. Ajunsesem, eram sigur, într-un loc diferit.

Însă nici vorbă. Când mi-am coborât iarăși privirea, am văzut că oamenii aceia încă se țineau după mine. Mă depărtasem de ei întrucâtva, însă ceata nu mă slăbea defel.

Bine atunci. Asemenea lucruri se mai întâmplă câteodată. Existau, firește, două posibilități. Mintea îmi era încă tulburată din cauza celor întâmplate recent. Nu mă descurcasem impecabil și asta îi târâse și pe ei după mine. Menținusem poate vreo constantă unde ar fi trebuit să suprim o variabilă, adică pătrunsesem într-un alt loc și solicitasem inconștient ca elementul urmărit să fie și el prezent. Erau, în cazul ăsta, alți tipi, dar care mă urmăreau încă.

Mi-am mai masat o vreme glezna dureroasă. Soarele a căpătat o tentă portcalie. Un vânt din nord a ridicat o perdea de praf și nisip și mi-a aruncat-o în spinare, acoperind imaginea cetii care se ținea după mine. Am gonit către vest, unde se înălța acum, în zare, un șir de munți. Parcă nu mă mai durea nici glezna atât de rău.

M-am odihnit un pic pe patul meu stâncos, care era destul de confortabil pentru un bolovan. N-avea sens să încep o cursă infernală dacă totul părea să meargă de minune. Mi-am întins măduarele să mă dezmořesc, cu mâinile la ceafă, și m-am uitat cum se apropie munții. Acela fusese locul, da. Totul arăta ca în imaginea pe care mi-o arătase Brand preț de câteva clipe. Cu excepția străjerilor, firește. Am decis să străbat bucata potrivită de Umbră, să-mi recrutez și eu o oaste, să mă întorc acolo și să le fac zile amare. Da, apoi totul avea să fie bine...

M-am răsucit pe burtă, după un timp, și m-am uitat în urmă. Și afurisit să fiu dacă nu continuau să mă urmărească! Ba acum parcă erau și mai mulți.

M-am înfuriat, firește. La naiba cu fugitul! Dacă și-o căutau cu lumânarea, atunci își meritau papara.

M-am ridicat în picioare. Glezna mă mai durea doar un pic și mi-era puțin amortită. Curba traiectoriei a devenit mai strânsă. Am cârmit bolovanul înapoi în direcția lor, crescând viteza pe măsură ce mă apropiam. N-aveam vreme să stârnesc și o furtună, deși ar fi fost un detaliu drăguț dacă mi-ar fi ieșit.

În vreme ce mă năpusteam asupra lor – erau mai bine de douăzeci – au început, prudenți, să se răsfire. Însă unii n-au mai izbutit. Am cârmit iar și-am luat-o pe urmele lor cât de iute am putut.

M-a zguduit privescerea câtorva cadavre ridicându-se în aer, cu sângele curgându-le șuvoaie. Două dintre ele erau deja mai sus decât mine.

Eram aproape să-i ajung, la a doua trecere, când mi-am dat seama că unii dintre ei săriseră la bord. Primul care a venit peste margine și-a tras sabia și m-a atacat. I-am blocat brațul, i-am luat sabia din mână și l-am azvârlit de pe stâncă. Cred că atunci mi-am dat seama de existența pintenilor pe dosul palmelor lor. Mă tăiasem într-ai lui.

Aruncau acum, de jos, cu un soi de proiectile cu formă ciudată și alți doi au urcat peste margine; părea că se mai suiseră și alții.

Ei bine, și Benedict se mai retrage uneori. Măcar îi lăsam pe supraviețuitori cu ceva de care să-și aducă aminte.

Am lăsat Umbrele în pace, mi-am scos o steluță cu țepi ascuțiți din coaste, alta din coapsă. Am retezat brațul înarmat cu sabie al unui atacator și i-am ars un picior în stomac, m-am lăsat în genunchi ca să evit o lovitură turbată a altuia și l-am lovit, ripostând, peste picioare. A căzut și el.

Alți cinci erau pe cale să se suie pe bolovanul meu. Ne îndreptam din nou spre vest, lăsând poate vreo duzină

de indivizi să se regrupeze pe nisipul din spatele meu, în vreme ce prietenii lor răpuși se ridicau în văzduh, picurând sânge.

Cu următorul care a ajuns la mine am fost în avantaj, fiindcă l-am surprins când încă nu ajunsese sus, pe bolovan. Am isprăvit cu el și-au mai rămas patru.

Cât mă ocupam de ultimul, au mai apărut trei, simultan, din unghiuri diferite.

M-am aruncat la cel mai apropiat și l-am îmbrâncit de pe bolovan, însă ceilalți au reușit să ajungă lângă mine și să mă atace. În vreme ce mă apăram, cel de-al patrulea a izbutit și el să se cațere și să li se alăture.

Nu se luptau prea bine, însă treaba se aglomera și pe bolovanul plutitor se găseau o mulțime de muchii tăioase și vârfuri ascuțite. Am continuat să parez și să mă deplasez, încercând să-i fac să se încurce unii pe alții. Am avut succes întrucâtva și, când am avut parte de cea mai bună așezare pe care socoteam c-o s-o capăt, am sărit la ei, alegându-mă cu ceva tăieturi – trebuise să mă expun puțin – însă am reușit să-mi răzbun rănila despicându-i unuia capul. S-a prăvălit peste margine, agățând un altul în cădere, într-un vălmășag de mădulare și armuri.

Nenorocitul îmi luase și sabia cu el, înțepenită poate în trupul lui. Era, se părea, o zi de pierdut săbii; m-am întrebat dacă horoscopul m-ar fi avertizat în privința asta dacă l-aș fi citit înainte să pornesc într-acolo.

În orice caz, m-am mișcat repede, evitând lovitura de sabie a ultimului rămas. Am alunecat însă pe-o baltă de sânge și-am derapat ca pe-un tobogan până spre partea din față a bolovanului. Dacă mi-aș fi continuat căderea, m-aș fi găsit chiar în drumul său și m-ar fi stâlcit, lăsând pe undeva un Random aplatizat, ca un covor exotic, care să uluiască și să încânte generațiile viitoare.

Am dat să mă agăț de vreo proeminență în vreme ce lunecam, iar tipul a făcut câțiva pași rapizi spre mine,

ridicându-și lama ca să-mi plătească în aceeași monedă ce-i făcusem amicului său.

L-am apucat de gleznă însă, reușind să-mi frânez astfel coborârea forțată – și-al naibii să fiu dacă cineva, exact în momentul ăla, n-a încercat să ia legătura cu mine prin intermediul unui Atu.

— Am treabă! Caută-mă mai târziu! am răcnit și căderea mea s-a oprit, în vreme ce individul de care mă agățasem s-a clătinat, și-a pierdut echilibrul și s-a dus pe lunecuş de-a berbeleacul.

Am încercat să-l apuc înainte să fie făcut afiş, însă n-am fost destul de rapid. Voisem să-l salvez ca să-l interoghez. Însă scăpasem, cel puțin, cu fața curată. M-am cățărat iarăși pe pietroi până la mijlocul lui, ca să observ și să chibzuiesc.

Supraviețuitorii încă se țineau după mine, dar le-o luasem destul înainte. Nu mai trebuia să-mi fac griji, în momentul ăla, că voi fi abordat. Mă mulțumea gândul ăsta. Mă îndreptam iarăși spre munți. Eram ud de sudore și sânge. Rănile mă stinghereau. Mi-era sete. Curând, curând, am decis, voi aduce ploaie. Voi avea grijă de asta înainte de orice altceva.

Am început deci preliminariile pentru o alterare în acea direcție: nori adunându-se, bulucindu-se, întunecându-se.

Cam pe-atunci am ațipit și-am avut un vis fără cap și coadă despre cineva care încerca să se întindă până la mine, însă fără să reușească. Sfântă întunecime!

M-am trezit în ploaie, brusc, cu un fior. Nu-mi dădeam seama dacă bezna din văzduh era din cauza furtunii, a înserării, ori a amândurora. Aerul se răcise însă; mi-am întins mantaua și m-am lungit pe ea, cu gura căscată. Din când în când storceam apa din manta și, până la urmă, mi-am potolit setea și-am început să mă simt iarăși curat. Pietroiul devenise atât de lucios, că-mi era frică să mai pun piciorul pe el. Munții se apropiaseră considerabil, iar piscurile le erau luminate de fulgere dese. În direcția opusă era prea întuneric ca să-mi dau seama dacă urmăritorii

încă mă hăituiau. Ar fi trebuit să le fie greu să se țină de mine pe o asemenea vreme, dar arareori e o strategie bună să te bazezi pe presupuneri când călătorești prin Umbre stranii. Mi-era întrucâtva ciudă pe mine însumi pentru că mă luase somnul, însă din moment ce nu pășisem nimic din pricina asta m-am înfășurat în mantaua udă și-am decis să mă iert. M-am căutat de niște țigări pe care le luasem cu mine și-am descoperit că aproape jumătate dintre ele erau încă uscate. După a opta încercare am modificat suficient Umbrele cât să capăt un foc. Apoi am rămas acolo, cocoțat pe pietroi, fumând și lăsându-mă udat de ploaie. Era o senzație plăcută și nici că m-am mișcat câteva ore bune.

Când furtuna s-a domolit în cele din urmă și cerul s-a înseninat, am văzut o noapte plină de constelații bizare. Însă era frumos, cum cerul poate să fie numai în deșert. Am descoperit, mai târziu, o pantă ce urca blând. Pietroiul începea să încetinească. Ceva se întâmpla cu legile acelei fizici care îi controla mișcarea. Fiindcă povârnișul în sine nu părea atât de ridicat ca să ne afecteze până într-atât viteza. Nu voiam să modific Umbra într-o direcție care m-ar fi abătut probabil din drum. Voiam să ajung pe meleaguri mai bine știute cât mai curând cu putință, să ajung într-un loc unde instinctele mele de anticipare a evenimentelor fizice să aibă șanse mai mari de a se dovedi corecte.

Am lăsat deci pietroiul să se oprească scrâșnind, am coborât de pe el și-am continuat să urc panta la pas. În vreme ce pășeam, am început să mă îndeletnicesc cu jocul Umbrei pe care-l învățaseram cu toții de copii. Treci de vreun blocaj – vreun copac pipernicit, o stană de piatră – și faci cerul să arate altfel de la un capăt la altul. Am recuperat, treptat, constelațiile familiare. Știam că aveam să cobor un alt munte decât cel pe care-l suiam. Rănille încă-mi zvâcneau surd, dar glezna nu mă mai supăra, o simțeam doar un pic înțepenită. Eram odihnit. Știam c-o pot ține multă vreme așa. Totul părea din nou în regulă.

Urcușul a fost greu, fiindcă panta devenea din ce în ce mai abruptă. Am dat însă peste un drumeag și asta a ușurat lucrurile. Am continuat să sui, sub cerurile de-acum familiare, decis să nu mă opresc și să traversez culmile până mâine. Pe drum, veșmintele mi s-au modificat, devenind pantaloni și geacă de blugi, iar mantaua udă a devenit o pelerină uscată. Am auzit o bufniță în apropiere și, de departe, din vale, ceva ce putea fi schelălăitul unui coiot. Semnele astea ale unor locuri mai familiare m-au făcut să mă simt în siguranță cumva, mi-au îndepărtat orice urmă de deznădejde legate de fuga mea. Am cedat tentației de a mă juca un pic, doar un pic cu Umbra. Nu erau șanse chiar atât de mici ca un cal rătăcit să hoinărească pe dealuri, pe undeva, și firește că l-am găsit. După vreo zece minute, timp în care ne-am împrietenit, am încălecat pe deșelatelelea și-am pornit-o într-un chip mai plăcut. Vântul ne răspândea promoroacă pe cărare. Luna a ieșit s-o înșuflețească, acoperind-o cu scânteieri vii.

Pe scurt, am umblat toată noaptea, ajungând pe culme și începându-mi coborârea pe cealaltă parte a versantului cu mult înaintea zorilor. Pe măsură ce coboram, muntele se făcea parcă și mai uriaș deasupra mea, lucru care, firește, se nimerea numai bine. Pe partea aceasta a culmii erau păduri înverzite, separate de autostrăzi bine întreținute, punctate ici și colo cu așezări. Totul, așadar, mergea după dorința inimii mele.

Dimineața devreme coborâsem deja la poalele muntelui, iar hainele de blugi se transformaseră în pantaloni de camuflaj și o cămașă viu colorată. O jachetă sport, subțire mi-a acoperit umerii. La altitudine, un avion străbătea cerul, înaintând de la o zare la alta. Auzeam cântec de păsări și ziua era plăcută, însorită.

Atunci mi-am auzit numele rostit și-am simțit iarăși atingerea Atuului. Am oprit calul și am răspuns.

— Da?

Era Julian.

— Random, unde ești? a întrebat.

— Cam departe de Amber, am răspuns. De ce?

— A mai luat cineva legătura cu tine?

— Nu în ultimul timp, am zis, dar a încercat cineva să dea de mine ieri. Aveam treabă și n-am putut să vorbesc.

— Eu am fost. Avem o problemă de care ar trebui să știi.

— Unde ești?

— În Amber. S-au întâmplat niște lucruri pe-aici, nu de mult.

— Ce lucruri?

— În mod ciudat, tata lipsește de ceva vreme. Nimeni n-are habar pe unde-i.

— A mai lipsit și-n alte dăți.

— Dar nu fără să lase instrucțiuni și să stabilească responsabilități. În trecut mereu a făcut-o.

— E drept, am zis. Dar ce înseamnă „de mult”?

— Binișor peste un an. Nu știi?

— Știam c-a plecat. Gerard a adus vorba despre asta acum ceva timp.

— Păi, fă socoteala.

— Am înțeles ideea. Și cum vă descurcați?

— Asta-i beleaua. Ne-am ocupat de situații numai când a fost necesar. Gerard și Caine se ocupau oricum de flotă, la poruncile tatei. Fără el, au luat singuri decizii. Eu am preluat iarăși sarcina patrulării prin Arden. Nu avem nicio autoritate centrală însă, cineva care să arbitreze, să ia decizii politice, să vorbească pentru toți locuitorii Amberului.

— Ne trebuie deci un regent. Putem să tragem toți câte o carte pentru asta, aș zice.

— Nu-i atât de simplu. Credem că tata a murit.

— Să moară? De ce? Cum?

— Am încercat să ajungem la el cu Atulul. Încercăm de mai bine de șase luni, zi de zi. Și nimic. Tu ce crezi?

Am încuviințat.

— Se prea poate să fi murit, am spus. Vreun semn ar fi dat el altminteri. Însă mai există și posibilitatea de-a se afla la ananghie – să fie prizonier undeva, de pildă.

— O temniță nu poate opri un Atu. Nimic nu poate. Ar fi cerut ajutor în clipa în care am fi luat legătura cu el.

— Nu te pot contrazice, am spus, deși mă gândeam la Brand. Ar mai fi și varianta că se opune intenționat contactului.

— De ce?

— N-aș putea spune, dar e posibil. Știi ce secretos e în unele privințe.

— Nu, a zis Julian, nu e credibil. Ar fi lăsat porunci, ar fi spus ceva la un moment dat.

— Ei bine, oricare ar fi situația și motivul ei, ce propui să facem acum?

— Cineva trebuie să ocupe tronul, a zis.

Mă așteptasem la asta încă de la începutul discuției, firește – ocazia părea să nu mai apară.

— Cine?

— Eric pare alegerea cea mai bună, a răspuns. De fapt, și-a asumat poziția asta de câteva luni deja. E doar o chestiune de oficializare.

— Nu doar ca regent?

— Nu doar ca regent.

— Înțeleg... Da, presupun că s-au întâmplat niște lucruri în absența mea. Dar Benedict n-ar fi o alegere?

— Pare fericit unde se găsește acum, undeva în Umbră.

— Și ce părere are de întreaga poveste?

— Nu e tocmai de acord cu ea, dar nu credem că se va opune. Ar tulbura prea mult lucrurile.

— Înțeleg, am zis iar. Și Bleys?

— El și Eric au avut o dispută mai înfierbântată pe tema asta, însă trupele nu ascultă poruncile lui Bleys. A plecat din Amber acum trei luni. Poate că va face ceva zarvă mai târziu, dar suntem în stare de alertă.

— Gerard? Caine?

— Vor trece de partea lui Eric. Mă întrebam ce parte vei alege tu.

— Și fetele?

A ridicat din umeri.

— Tind să accepte situația. Nu sunt o problemă.

— Și presupun că nici Corwin...

— Nimic nou. E mort, știm cu toții. Monumentul îi e, de secole, prăfuit și acoperit de iederă. Iar dacă nu-i mort, s-a separat de Amber, cu voia sa, pentru totdeauna. Mă-ntreb, însă, care-i poziția ta.

Am hohotit slab.

— Nu mă aflu într-o poziție în care să am opinii prea puternice, am răspuns.

— Trebuie să știm acum.

Am dat din cap.

— Am priceput eu de unde bate vântul, am zis. Și nu navighez contra lui.

A zâmbit și a dat din cap la rându-i, aprobator.

— Prea bine, a spus.

— Când e încoronarea? Presupun că sunt invitat.

— Firește, firește. Însă data nu s-a stabilit încă. Mai sunt niște amănunte de pus în ordine. De îndată ce se știe cu certitudine, unul dintre noi te va căuta iarăși.

— Mulțumesc, Julian.

— Rămas-bun, Random.

M-am așezat acolo, apăsas de gânduri negre, și-am zăbovit mult înainte să pornesc iarăși la drum. M-am întrebat de când cocea Eric planul ăla. Mare parte din politichia Amberului nu era treabă de durată, însă aranjamentele în sine păreau rezultatul unei chibzuințe îndelungi și plănuiți atente. Firește, bănuiam și că Eric are de-a face cu neplăcerile care i se întâmplaseră lui Brand. Nu mă puteam opri nici să nu iau în calcul posibilitatea ca același frate să fi fost implicat în dispariția tatii. I-ar fi trebuit ceva iscusință și o

capcană fără cusur. Însă, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai puțin înclinat să-i pun asta în cârcă. Am evaluat un pic și eventuala implicare a lui Eric în dispariția ta, Corwin. Însă, până la urmă, nu-mi venea în minte nimic din ce-aș fi putut face în acea privință. Lasă-te dus de val, mi-am zis, dacă puterea se găsește acolo. Cântă-i lui Eric în strună.

Însă... Întotdeauna trebuie să vezi o poveste din mai multe unghiuri. Am încercat să-mi dau seama cine mi-ar fi putut oferi o altă relatare, una de încredere. Și, cum mă gândeam eu așa, am observat ceva când am aruncat o privire înapoi la deal, luând cunoștință din nou de înălțimea pantei pe care încă n-o terminasem de coborât.

Sus, aproape de culme, se vedeau niște călăreți. Străbătuseră, se părea, același traseu ca și mine. Nu reușeam să-mi dau seama câți sunt în total, dar mi se păreau cam o duzină – cam mărișoară ceată pentru ca prezența lor acolo să fie întâmplătoare, exact în momentul și ceasul acela. Văzând că încep să coboare în același fel în care-o făcusem și eu, am simțit în ceafă o gâdilătură neplăcută. Dar dacă...? Dacă erau tot indivizii ăia? Fiindcă simțeam că într-adevăr, ei erau.

Luată în parte, niciunul nu mi-ar fi putut ține piept. Nici câte doi sau trei n-ar fi făcut cine știe ce ispravă. Nu despre asta era vorba. Adevăratul motiv al fiorilor era că, dacă se ținuseră după mine până acolo, nu doar noi, cei din Amber eram în stare să manipulăm Umbra în chipuri sofisticate. Însemna că și alții erau capabili de cascadoriile despre care crezusem o viață întreagă că erau apanajul exclusiv al familiei mele. La asta se adăuga și faptul că erau paznicii lui Brand, și intențiile lor în privința familiei noastre – sau cel puțin în privința unora dintre membrii ei – nu erau dintre cele mai prietenoase. Am simțit că mă trec transpirațiile, la gândul existenței unor dușmani înzestrați cu puterea noastră de căpătâi.

Firește, erau prea departe ca să știu sigur dacă toate astea erau sau nu adevărate. Însă trebuie să acoperi orice posibilitate dacă vrei să rămâi în jocul supraviețuirii. Găsisese oare Eric, antrenase ori crease niște fapte speciale, ca să le folosească anume în acest scop? În afară de tine și de el, Brand era evident îndreptățit la tron... nu vreau să spun prin asta că nu ți-aș recunoaște drepturile cuvenite, nici gând! La nai-ba! Știi ce vreau să zic. Trebuie să vorbesc despre asta ca să-ți arăt ce gândeam atunci. Atâta tot. Așadar, Brand ar fi avut motive întemeiate să ceară domnia, dacă ar fi fost în poziția de-a o cere. Cum tu nu mai erai prin preajmă, era rivalul cel mai mare al lui Eric atunci când venea vorba de a da situației o aparență legală. Dacă puneam pe lângă asta starea jalnică în care se găsea acum și abilitatea indivizilor ălor de a traversa Umbra, Eric ajungea să capete un chip mult mai sinistru. Mă temeam mai tare de gândul ăla decât de călăreții înșiși, deși nici ei nu mă încântau peste poate. Am decis că cel mai bine era să fac, la repezeală, câteva lucruri: să vorbesc cu altcineva din Amber și să-l conving pe acel cineva să mă transporte cu Atuul.

Bun, am decis iute. Gerard părea alegerea cea mai sigură. E suficient de deschis și e neutru. De obicei e cinstit. Și, din ce spusese Julian, rolul lui Gerard în întreaga afacere părea mai degrabă pasiv. Adică n-avea să i se opună cu tot dinadinsul lui Eric, ca să nu provoace prea multă zarvă. Asta nu însemna și că era de acord cu planul lui. Nu făcea decât să se poarte cum îi era firea, să joace la sigur și în felul său conservator. După ce am decis asta, am dat să scot setul de Atuuri și aproape c-am urlat de furie. Nu le mai aveam.

M-am căutat în fiecare buzunar și buzunăraș. Le luasem cu mine când plecasem din Texorami. Le-aș fi putut pierde în orice moment al zilei trecute. Fusesem, cu siguranță, zgâlțâit și bușit pe cinste. Și fusese o zi perfectă pentru pierdut obiecte. Am slobozit un șir complicat de înjurături și am dat pinteni calului. Trebuia să mă mișc și să gândesc

mai iute acum. Primul lucru ce trebuia făcut era să ajung într-un loc drăguț, aglomerat și civilizat, unde un asasin mai primitiv ar fi fost în dezavantaj.

În vreme ce coboram panta la trap, îndreptându-mă spre unul dintre drumurile principale, mi-am făcut de lucru cu Umbra – de data asta doar o atingere subtilă, folosindu-mi toată priceperea. Doar două lucruri îmi doream în clipa aia: un asalt final asupra posibilităților mele hăitași și o cale scurtă către un loc unde să-mi găsesc adăpost.

Lumea a sclipit și-a tremurat înaintea mea, devenind California pe care o căutasem. Un huruit aspru, bubuitor mi-a ajuns la urechi, pentru ultima intervenție pe care o dorisem. Am privit înapoi și am văzut o bucată din versant desprinzându-se, aproape cu încetinitorul, și alunecând direct spre călăreți. Am lăsat calul și am pornit spre șosea pe jos, cu haine noi și de calitate mai bună. Nu știam în ce perioadă a anului mă aflam și m-am întrebat dacă vremea era ca la New York.

Nu peste mult, autobuzul pe care-l anticipasem s-a apropiat și i-am făcut semn să oprească. Am găsit un loc la geam, am fumat o vreme și m-am uitat la peisaj. După un timp, m-a luat somnul.

Și nu m-am trezit până după prânz, când am ajuns într-o autogară. Mi-era o foame de lup și-am decis că aș fi făcut bine să mănânc ceva înainte să iau un taxi spre aeroport. Am cumpărat cheeseburgers și am băut câteva păhărele de whisky cu ceva mărunțiș ce-mi rămăsese prin buzunar încă din Texorami.

A durat vreo douăzeci de minute să fiu servit și să mănânc. Am plecat de la birt și-am văzut mai multe taxiuri așteptând într-o stație. Însă, înainte să mă sui într-unul, am decis să fac o escală importantă la toaletă.

În cel mai aiurea moment la care te poți gândi, șase uși de cabină s-au dat în lături în spatele meu și ocupanții lor s-au năpustit asupra mea. Nu puteam confunda pintenii

de pe dosul mâinilor lor, fâlcile supradimensionate și ochii arzători ca niște tăciuni. Nu doar că mă ajunseseră din urmă, dar mai erau și îmbrăcați în veșminte după moda locală. Nu mai încăpea nicio îndoială în privința puterilor pe care le aveau asupra Umbrei.

Din fericire, unul dintre ei a fost mai rapid decât ceilalți. Totodată, poate din cauza staturii mele, se poate să nu fi fost conștienți de forța mea fizică. L-am apucat de braț, evitând baioneta pe care o ținea în mână, l-am tras către mine, l-am săltat de jos și l-am aruncat în ceilalți. Apoi le-am întors spatele și-am rupt-o la fugă. Am spart și ușa la ieșire. Nu m-am oprit nici măcar ca să mă închei la prohab până ce n-am ajuns într-un taxi și l-am pus pe șofer să-i dea bătaie.

Destul. Nu-mi mai trebuia, acum, doar un simplu adăpost. Dacă puteau circula așa prin Umbră, poate că și alții puteau. Și, într-o bună zi, existența lor ar fi reprezentat o amenințare pentru Amber. Dacă – să presupunem doar – nu era implicat nimeni de-acasă? Dacă tata și Brand erau victimele unui inamic necunoscut. Mirosea a ceva mare și amenințător, iar eu mă băgasem chiar în mijlocul poveștii. Și asta ar fi fost un motiv excelent ca să mă hăituiască temeinic. Mi-ar fi vrut pielea cu tot dinadinsul. Prin minte îmi umblau puzderie de gânduri, calcule și variante. Poate că mă mânau spre vreo capcană. Și poate că cei implicați erau într-un număr mult mai mare.

Am încercat să-mi stăvilesc emoțiile. Trebuie să ai de-a face cu astea doar când se ivește nevoia, mi-am zis. Atâta tot. Separă-ți emoțiile de întrebări neliniștitoare, pe cât e cu putință. Aici e Umbra Florei. Locuiește pe partea cealaltă a continentului, într-un loc numit Westchester. Caută un telefon public, fă rost de informația asta și sun-o. Spune-i că e urgent și cere-i să te adăpostească. Nu te poate refuza, chiar dacă te urăște din tot sufletul. Apoi suie în avion și mișcă-te naibii într-acolo. Poți să-ți bați mintea pe drum cât ai chef, dar deocamdată păstrează-ți calmul.

Am sunat deci din aeroport și-ai răspuns tu, Corwin. Asta a fost variabila care a spulberat toate ecuațiile posibile cu care jonglasem – tu, arătându-te deodată în momentul ăla, în locul ăla, în acea desfășurare a evenimentelor. M-am grăbit să-ți accept protecția, și nu doar fiindcă voiam protecție. Aș fi putut, probabil, să-i dobor de unul singur pe tipii ăia șase. Dar nu mai era vorba doar despre asta. M-am gândit că puteau să fie ai tăi. Am crezut că mințiseși în tot acest timp, așteptând momentul potrivit ca să-ți faci mișcarea. Și acum, mi-am zis, erai gata. Asta explica totul. Pe Brand îl eliminaseși și erai pe cale să folosești zombi care se plimbau prin Umbră cu intenția de a te întoarce și de a-l surprinde pe Eric cu pantalonii în vine. Voiam să fiu de partea ta fiindcă îl uram pe Eric, fiindcă știam că plănuiești cu grijă și că de obicei capeți ce-ți dorești. Am adus vorba despre indivizii din Umbră, am spus că mă urmăresc, ca să văd ce reacție ai. Și faptul că n-ai spus nimic nu dovedea mare lucru. Ori îmi ascundeai ceva, mi-am zis, ori n-aveai cum să știi pe unde umblasem. M-am mai gândit și la posibilitatea de a cădea într-o capcană întinsă de tine, însă dădusem deja de necaz și nu mi se părea că aș fi atât de important în balanța puterii, încât să vrei să te dezbari de mine. Mai ales dacă-mi ofeream sprijinul, pe care eram dornic să ți-l dau. Așa că am luat avionul spre tine. Și al naibii să fiu dacă ăia șase n-au luat și ei același avion, fără să mă scape din ochi. Oare îmi oferă el o escortă? mi-am zis. Dar era mai bine să nu încep iarăși cu presupunerile. Am izbutit să scap de urmăritori la aterizare și am pornit spre casa Florei. Acolo m-am purtat ca și cum totul ar fi fost în regulă, așteptând să văd ce-o să faci tu. Și când m-ai ajutat să scap de tipii ăia, am fost uluit. Chiar te luaseră prin surprindere sau era o înscenare în care-ți sacrificai câțiva pioni ca să mă menții în ignoranță? Bine, am decis, voi fi ignorant, voi coopera, voi vedea ce are în minte. Asta s-a dovedit un teren fertil pentru felul în care ai încercat

tu să-ți acoperi starea memoriei. Când am aflat adevărul a fost, pur și simplu, prea târziu. Ne îndreptam către Rebma și niciuna dintre frământările mele n-ar fi însemnat mare lucru pentru tine. Mai târziu, după încoronare, nu i-am spus lui Eric nimic despre asta. Eram prizonierul său pe atunci și nu-l priveam tocmai cu ochi buni. Ba m-am gândit chiar că într-o zi ceea ce știam avea să fie valoros – prețul cu care să-mi recapăt, poate, libertatea – dacă amenințarea aia s-ar fi pus vreodată în practică. Cât despre Brand, mă îndoiesc că m-ar fi crezut cineva; și chiar să mă creadă, eram singurul care știa cum să ajungă la Umbra aia. Îl vezi pe Eric să socoată asta un motiv pentru a mă elibera? Ar fi râs și m-ar fi îndemnat să nascocesc o poveste mai bună. Iar de Brand n-am mai auzit de atunci nimic. Și nimeni altcineva nu pare să aibă vreo veste. Sunt șanse mari să fie mort deja. Iată, deci, povestea pe care n-am mai apucat să ți-o istorisesc. Poți să deslușești tu ce înseamnă toate astea.

Capitolul 3

L-am privit pe Random cu atenție, amintindu-mi ce jucător bun de cărți era. Uitându-mă la chipul său n-aș fi putut spune dacă mințea, cu totul sau în parte, nu mai mult decât aș fi putut spune cercetând, să zicem, un valet de caro. Oricum, îi reușise. Povestea lui avea destule amănunte cât să-i dea un aer de verosimilitate.

— Ca să-i parafrazăm pe Oedip, Hamlet, Lear și pe toți băieții ăia, „tare-aș fi vrut să știu toate astea mai demult”, am zis.

— Doar acum am avut ocazia să-ți spun, s-a apărat Random.

— E drept, am încuviințat. Din păcate, istorisirea ta nu doar că nu lămurește situația, ci îi adâncește și mai mult necunoscutele. Iată-ne, deci, cu un drum negru care ajunge până în coasta Kolvirului. Străbate Umbra, și există și alte fapte care au reușit să umble pe el și să atace Amberul. Nu cunoaștem natura exactă a forțelor din spatele său, dar e limpede că sunt răuvoitoare și par să devină mai puternice. E ceva vreme de când mă simt vinovat în privința asta, fiindcă mi se pare că totul are de-a face cu blestemul meu. Da, am slobozit un blestem asupra noastră. Dar, blestem ori ba, totul devine până la urmă tangibil și poate fi combătut. Și tocmai asta vom face. Însă toată săptămâna am încercat să deslușesc rolul Darei în piesă. Cine e ea de fapt? Ce e? De ce era atât de nerăbdătoare să încerce Modelul? Cum de-a izbutit? Și amenințările ei de pe urmă... „Amberul va fi distrus”, așa a zis. Pare mai mult decât o coincidență că

toate astea s-au produs odată cu atacurile dinspre drumul negru. Nu văd două lucruri separate aici, ci le socotesc ca părți ale aceluiași întreg. Și totul pare să ducă la ideea că în Amber există un trădător – moartea lui Caine, biletele... Unul dintre noi face jocurile unui dușman din exterior sau se află în spatele întregii istorii. Iar acum, prin individul ăsta, spui că și dispariția lui Brand face parte din plan.

Am împuns cadavrul cu piciorul.

— Pare că moartea sau dispariția tatei face și ea parte tot din asta. Și dacă așa stau lucrurile, atunci ne confruntăm cu o conspirație majoră – cu detalii după detalii concepute atent, timp de ani buni.

Random a deschis un dulap din colț, a scos o sticlă și două pocale. Le-a umplut și mi-a întins unul, apoi s-a așezat iarăși pe jilțul său. Am băut, închinând tăcuți pentru zădărnicie.

— Ei bine, a zis, pe-aici complotatul e ocupația preferată în timpul liber și, după cum știi, nu timpul liber le lipsește. Suntem amândoi prea tineri să ne amintim de frații Osric și Finndo, care au murit pentru binele Amberului. Însă, din ce-am vorbit cu Benedict...

— Da, am spus, au arătat mai mult decât o simplă dorință de a lua tronul și a fost nevoie, ca urmare, să se sacrifice plini de bravură pentru Amber. Am auzit și eu asta. Poate că-i așa, poate că nu. Nu vom fi niciodată siguri. Însă... Da, problema e bine pusă, deși nu ne prea ajută. Nu mă îndoiesc că s-a mai încercat și înainte. Cred că mulți dintre noi ar fi în stare s-o facă. Dar cine a făcut-o, totuși? Până nu aflăm, bâjbâim orbește. Și orice mișcare pe care o vom întreprinde spre exterior va fi îndreptată doar către un mădular al bestiei. Spune, ce socoți?

— Corwin, a zis, sincer să fiu, aș putea susține cu argumente că vinovatul e oricine dintre ai noștri – chiar și eu, cu toate c-am fost prizonier și toate cele. De fapt, ceva de genul ăsta ar însemna un ascunziș numai bun pentru

intenții. Ar fi putut să-mi placă cu adevărat să par neajutorat în vreme ce trăgeam sforile ce-i făceau pe toți ceilalți să danseze. Avem cu toții motivele și ambițiile noastre. Și-am fi avut cu toții timpul și ocazia, de-a lungul anilor, să ne punem la punct rețeaua. Nu, să căutăm suspecti nu-i o metodă bună. Oricine ar intra în categoria asta. Mai degrabă hai să stabilim ce l-ar diferenția pe un asemenea individ de ceilalți, în afară de motive și oportunități. Ceea ce încerc să spun e să ne uităm la metodele folosite.

— Bun. Începe tu.

— Ar fi unul dintre noi care știe mai multe decât alții despre cum se lucrează cu Umbra – pe față și pe dos, cruciș și curmeziș. Are și aliați, pe care și i-a găsit la mare depărtare. Combinația asta a adus-o asupra Amberului. Nu ne putem uita la cineva și să ne dăm seama dacă are aceste cunoștințe și abilități speciale. Dar să ne gândim unde le-ar fi putut căpăta. E posibil să le fi învățat undeva în Umbră, de unul singur. Sau a studiat aici, mereu, cât mai trăia Dworkin și mai era dornic să dea lecții.

Mi-am coborât privirea în pahar. Dworkin putea încă să fie în viață. Îmi furnizase calea de scăpare din beciurile Amberului... cu cât timp în urmă? Nu spusese nimănui asta și nici n-aveam de gând. Unu la mână, Dworkin era nebun de legat – motiv pentru care tata îl ținuse închis. Doi la mână, dovedise că are puteri pe care nu le înțelegeam, ceea ce mă convinsese că putea fi de-a dreptul primejdios. Însă cu mine se purtase binevoitor, după ce-i făcusem câteva complimente și depănaserăm împreună amintiri. Dacă încă mai era viu, bănuiam că, arătându-mă răbdător, aș fi putut să mă folosesc de el. Așadar ținusem doar pentru mine întreaga poveste, ca pe o posibilă armă secretă, și nu vedeam de ce mi-aș fi schimbat decizia în momentul ăla.

— Brand se învărtea mai mult pe lângă el, am recunoscut, dându-mi seama în sfârșit ce voia Random să spună. Îl interesau lucrurile de soiul ăsta.

— Exact, a aprobat Random. Și se vede treaba că știa mai multe decât noi dacă a fost în stare să trimită un mesaj fără niciun Atu.

— Crezi c-a făcut vreo înțelegere cu cei din afară, că le-a deschis calea, apoi aliații lui au descoperit că nu mai au nevoie de el și l-au atârnat la uscat ca pe-o rufă?

— Nu neapărat. Deși cred că și asta ar fi cu putință. Mai degrabă aș cugeta așa: cred c-a aflat destule despre subiect încât să-și dea seama când cineva făcea lucruri mai neobișnuite ce implicau Atuurile, Modelul sau zona de Umbră cea mai alăturată Amberului. Și a făcut o greșală. Poate că l-a subestimat pe făptaș și l-a înfruntat direct în loc să se ducă la tata sau la Dworkin. Apoi? Făptașul l-a înfrânt și l-a închis în turn. Ori n-a socotit că merită să fie dat morții, ori s-a gândit că-l va folosi cumva, mai târziu.

— Sună atât de plauzibil din gura ta, am zis, cât pe ce să adaug și un „și se potrivește de minune cu povestea pe care mi-ai spus-o” și să-i privesc iarăși figura impasibilă, însă m-am oprit la timp.

Când îl însoțeam pe Bleys, înainte să atacăm Amberul, avusesem un contact de scurtă durată cu Brand în vreme ce mă prosteam cu Atuurile. Îmi arătase că suferă și că e prizonier, apoi legătura se rupsesse. Și povestea lui Random se potrivea cu toate aceste amănunte. Așa că m-am mulțumit să zic:

— Dacă poate arăta cu degetul, atunci trebuie să-l aducem înapoi și să-l punem să ne arate.

— Speram să spui asta, a răspuns Random. N-aș suporta să las o asemenea treabă neterminată.

M-am dus și-am adus sticla, umplând apoi paharele. Am sorbit. Am mai aprins o țigară.

— Înainte să trecem la fapte, totuși, am zis, trebuie să decid cea mai bună cale de a-i înștiința pe ceilalți despre moartea lui Caine. Unde-i Flora, până la urmă?

— Prin oraș, din ce știu. Dimineată era pe-aici. Aș putea s-o găsesc.

— Găsește-o. E singura dintre noi care a mai văzut indivizi ca ăsta. Când i-au intrat în casa din Westchester. Poate confirma spusele noastre despre cât de răi și mârșavi sunt. Și ar mai fi și alte lucruri despre care aș vrea s-o întreb.

Și-a terminat băutura și s-a ridicat în picioare.

— Foarte bine. Mă duc s-o caut. Unde s-o aduc?

— În odăile mele. Dacă nu sunt acolo, așteptați-mă.

A încuviințat.

M-am ridicat și eu, însoțindu-l până în hol.

— Ai cheia de la încăperea asta? am întrebat.

— E într-un cui, înăuntru.

— Ai face bine s-o iei și să încui. N-am vrea vreo dezvăluire prematură.

A luat cheia și mi-a înmânat-o. Am mers cu el până la casa scării și l-am lăsat să-și vadă de treabă.

Am scos din seiful meu Giuvaierul Judecății, un pandantiv cu rubin care le dăduse tatei și lui Eric puterea de a stăpâni vremea în Amber. Înainte să moară, Eric îmi spusese ce trebuia făcut pentru a armoniza nestemata cu mine însumi, ca s-o pot folosi. N-apucasem s-o fac deocamdată și nu prea aveam timp nici acum. Însă, pe parcursul discuției cu Random, decisesem că ar fi fost bine să-mi găsesc timp. Descoperisem notițele lui Dworkin sub o piatră de lângă șemineul din odaia lui Eric. Asta tot de la el o aflasem, când vorbiserăm pentru ultima oară. Mi-ar fi plăcut să știu în ce împrejurări descoperise însemnările, fiindcă erau incomplete. Le-am scos din seif și le-am cercetat iarăși. Confirmau cele spuse de Eric despre felul în care trebuia să mă leg de nestemată.

Mai arătau însă și că piatra avea alte întrebuințări, că stăpânirea fenomenelor meteorologice era mai degrabă o demonstrație secundară, deși spectaculoasă, a principiilor complexe de la baza Modelului, a Atuurilor și a integrității fizice a Amberului, separat de Umbră. Însă lipseau, din păcate, detaliile. Dar, cu cât îmi scormoneam mai mult prin

memorie, cu atât păream să găsesc mai multe confirmări. Doar arareori scosese tata piatra la iveală; și cu toate că vorbise despre ea ca despre o unealtă de schimbare a vremii, aceasta nu fusese prea mult modificată în acele ocazii când alesese să poarte nestemata. Și adeseori o luase în călătoriile sale. Eram deci gata să cred că făcea mai multe, iar Eric gândise probabil la fel, însă nu izbutise să afle cum se putea folosi altminteri. Nu făcuse decât să-i folosească puterile cele mai evidente când eu și Bleys atacaserăm Amberul; folosisse rubinul în același mod când creaturile atacaseră venind pe drumul negru. Piatra îl ajutase în amândouă dățile, chiar dacă asta nu se dovedise suficient pentru a-i salva și viața. Așa că ar fi fost bine să-mi însușesc puterea pietrei în acel moment. Orice avantaj în plus era important. Și-ar fi fost bine să fiu văzut purtând Giuvaierul, mi-am zis. Mai ales în aceste circumstanțe.

Am pus însemnările la loc în seif, iar Giuvaierul l-am băgat în buzunar, apoi am plecat și-am apucat-o pe scări în jos. Și din nou, ca mai înainte, mersul pe culoarele acelea m-a făcut să mă simt ca și cum nici nu fusesem vreodată plecat. Aici mi-era casa, asta voiam. Iar acum trebuia s-o apăr. Nici nu-mi pusesem măcar coroana pe cap și toate problemele Amberului deja deveniseră ale mele. Era culmea ironiei. Mă întorsesem să pretind coroana, să i-o iau prin luptă lui Eric, să mă bucur de glorie, să domnesc. Acum, deodată, lucrurile se duceau de râpă. Nu-mi trebuise mult până să-mi dau seama că Eric nu se comportase corect. Dacă într-adevăr îi făcuse de petrecanie tatei, n-avea niciun drept la coroană. Iar dacă nu, atunci acționase prematur. În oricaz, încoronarea lui nu servise decât pentru a-i hrăni și mai mult ego-ul și așa foarte mare. Și eu voiam coroana și știam că o puteam lua. Însă ar fi fost iresponsabil să fac asta în timp ce trupele mele erau încă încartiruite în Amber, bănuielile legate de moartea lui Caine stăteau să cadă asupra mea, primele semne ale unui complot de

proporții abia mi se dezvăluia și exista posibilitatea, pe care n-o puteam înlătura deocamdată, ca tata să fie viu încă. Mi se păruse, de câteva ori, că iau legătura cu el – și în una dintre acele ocazii, cu ani în urmă, se arătase parcă de acord să-i urmez la tron. Însă erau atâta viclenie și mașinațiuni implicate, încât nu știam ce să cred. Nu abdicase. Iar eu mă lovisem la cap și eram cât se poate de conștient de propriile-mi dorințe. Mintea e un loc tare bizar. N-am încredere nici măcar într-a mea. Oare îmi fabricasem singur întreaga poveste? Iar de-atunci se întâmplaseră multe.

Prețul pentru a fi un prinț al Amberului, cred, e că nu poți să ai niciodată încredere în tine însuși. M-am întrebat ce-ar fi zis Freud. Cu toate că nu izbutise să-mi înlătore amnezia, ghicise al naibii de bine cum era tata și cum fusese relația noastră, chiar dacă atunci nu-mi dădusem seama c-avea dreptate. Tare-mi doream să mai am parte de-o ședință cu el.

Am trecut prin salonul de marmură și-am intrat pe coridorul îngust și întunecos aflat de cealaltă parte. Am făcut un semn cu capul spre străjerul aflat la ușă, apoi am străbătut coridorul până la palier și-am început să cobor scările spiralate ce duc în măruntaiele Kolvirului. Am mers, luminat când și când de câte o făclie. Întuneric în față.

Echilibrul a părut să se schimbe undeva pe parcurs. Mi se părea că nu mai acționez, ci că ceva acționează asupra mea, silindu-mă să mă mișc, să reacționez. Era ca și cum aș fi fost mânat. Și fiecare mișcare ducea la următoarea. Când începuse asta? Poate că dura de ani buni și abia acum devenisem conștient. Poate că eram victime cu toții, într-un chip și într-un grad de care nu ne dădeam seama. Hrană perfectă pentru gânduri negre. Unde ești tu oare, Sigmund? Voisem să ajung rege – încă voiam asta – mai mult decât orice altceva pe lume. Însă cu cât aflam mai multe și cugetam asupra celor aflate, cu atât mișcările mele păreau cele ale unui pion inconștient. Mi-am dat seama că aveam

de ceva vreme senzația aceea, că sporise în mine, ceea ce nu-mi plăcea defel. Însă nimic din ce-i viu nu trece prin viață fără să facă greșeli, m-am consolată. Dacă felul în care mă simțeam reprezenta o reacție la cele întâmplătoare, atunci Pavlov se apropia de colții mei cu fiecare sunet de clopoțel. Curând, simțeam, avea să ajungă foarte aproape. Și-atunci avea să-mi revină sarcina de a mă asigura că nici nu scapă, nici n-o să mă mai deranjeze vreodată.

Mă roteam pe scară, coborând, cu câte o lumină ici și colo, în timp ce gândurile se încurcau și se descurcau, se învâlmășeau și se limpezeau în capul meu. Am auzit înaintea mea zăngănitul metalului lovit de stâncă. Teaca unui străjer. O geană de lumină de la un felinar.

— Lord Corwin...

— Jamie.

Am luat, după ce am ajuns la capăt, un felinar de pe un raft. L-am aprins și m-am întors spre deschiderea tunelului, alungând, pas cu pas, întunericul dinaintea mea.

Am ajuns în tunel și-am început să număr pasajele laterale. Pe al șaptelea trebuia să merg eu. Ecouri și umbre. Putregai și praf.

Mă apropiam. Încă o cotitură. Nu era departe.

Și, în sfârșit, ușa cea mare, ferecată în metal. Am descuiat-o și am împins-o tare. A scârțâit, a rezistat, dar în cele din urmă s-a deschis spre înăuntru.

Am pus felinarul pe podea, lângă ușă, în dreapta. Nu mai aveam nevoie de el fiindcă Modelul emana suficientă lumină ca să fac ce aveam de făcut.

L-am privit un moment – o masă lucitoare de linii curbe ce păcăleau ochiul când încerca să le urmărească traiectoriile, încrustate acolo, uriașe, în negreala lucioasă a pardoselii. Modelul îmi dăduse puterea asupra Umbrelor și datorită lui îmi recăpătasem amintirile. Dar m-ar fi distrus pe dată de-aș fi încercat să-l folosesc în chip nepotrivit. Recunoștința mea purta, așadar, și semnele fricii. Era o

moștenire de familie splendidă, misterioasă, al cărei loc se afla exact aici, în pivniță.

Am înaintat spre colțul din care începeau liniile. Mi-am liniștit mintea, mi-am relaxat corpul și am pus piciorul stâng pe Model. Fără oprire, am făcut încă un pas mare și am început să aud un zumzăit. Scânteii albastre mi-au cuprins gheata. Încă un pas. De data asta am auzit un pârâit și am simțit că ceva rezistă înaintării mele. Am intrat pe prima curbă, încercând să mă grăbesc, dorind să ajung cât mai iute cu putință la Primul Văl. Când am ajuns acolo, părul mi se ridicase în creștet de la electricitate, iar scânteierile erau mai puternice și durau mai mult.

Efortul creștea. Fiecare pas necesita mai multă strădanie decât cel dinainte. Pârâielile se auzeau mai tare acum și curentul se intensifica. Părul mi s-a făcut măciucă și scânteii au început să-mi umble pe piele. Mi-am ținut ochii pe liniile înflăcărate și am continuat să înaintez.

Presiunea, deodată, s-a domolit. M-am clătinat, dar fără să mă opresc. Treceam prin Primul Văl și simțeam mulțumirea pentru această realizare. Mi-am amintit de ultima dată când străbătusem calea Modelului, în Rebma, orașul de sub ape. Manevra pe care tocmai o terminasem acum fusese cea de la care memoria începuse să-mi revină. Da. Am continuat să înaintez trudnic, în timp ce scânteile se amplificau și se înălțau. Curentul a pornit iarăși, făcându-mi pielea să furnice.

Al Doilea Văl... unghiurile... Partea aceea te solicita mereu la maximum, îți stârnea senzația că întreaga-ți ființă se transformă în Voință pură. Era o senzație zguduitoare, necruțătoare. Pentru moment, să străbat Modelul era singurul lucru de pe lume care avea sens. Mereu fusese acolo, străduindu-mă, niciodată nu mă găsisem în altă parte și mereu aveam să mă aflu acolo, opunându-mi voința labirintului de forță. Timpul dispăruse. Rămânea doar încordarea.

Scânteile îmi ajungeau acum până la genunchi. Am pătruns în Marea Curbă și m-am luptat să-mi croiesc drum prin ea. Am fost neconținut distrus și readus la viață, cu fiecă pas, călit în focurile creației, înfrigurat de înghețul de la capătul entropiei.

Cotituri și bucle. Încă trei curbe, o linie dreaptă, câteva arcuiri. Amețeală, senzația că lumea se șterge și apoi revine în existență. Cotitură după cotitură, după cotitură... un unghi scurt, ascuțit... linia care ducea la Vălul Final... Eram, cred, plin de sudoare și gâfâiam. Nu reușesc să-mi amintesc foarte limpede. Abia dacă-mi târam picioarele. Scânteile îmi ajungeau acum la umeri. Mi-au intrat în ochi și-am pierdut, clipind grăbit, imaginea Modelului. Înăuntru, afară, înăuntru, afară... L-am regăsit. Am pășit greoi cu piciorul drept, știind cum se simțise Benedict când fusese înhățat de ierburile negre. Chiar înainte să-l lovesc. Mă simțeam și eu ca pălit în moalele capului – doar că pe tot corpul. Piciorul stâng, înainte... Atât de încet că-mi venea greu să cred că-l mișcasem cu adevărat. Încă un pas. Altul. Și încă unul.

Parcă eram o statuie ce se trezise greoaie la viață, un om de zăpadă care se topea, o grindă care se îndoia... Încă doi pași... trei. Mă mișcam aproape imperceptibil, însă aveam la îndemână întreaga eternitate și o voință colosală de a isprăvi drumul...

Am trecut prin Văl. A urmat o curbă mică. Și trei pași pentru a o străbate și a ieși în întuneric și pace. Pașii aceștia din urmă au fost cei mai groaznici dintre toți.

„Pauză de cafea pentru Sisif!” Acesta mi-a fost primul gând la ieșirea din Model. „Am izbutit iarăși!” a fost al doilea. Și „Nu mai fac asta niciodată!” al treilea.

Mi-am permis luxul câtorva guri bune de aer și am tremurat un pic. Apoi am scos din buzunar Giuvaierul și l-am ridicat de lanț. L-am ținut înaintea ochilor.

Era, firește, roșu – un roșu intens, de cireășă, un pic opac, cu străfulgerări luminoase. Părea să fi căpătat un pic de

lumină și strălucire cât străbătusem Modelul. Mă holbam la el, gândindu-mă la instrucțiunile din însemnări, comparându-le cu lucrurile pe care deja le știam.

Odată ce ai parcurs Modelul și ai ajuns în acest punct, îl poți face să te transporte în orice loc pe care îl poți vedea cu ochii minții. E nevoie doar de dorința asta și de un act de voință. Am avut, deci, un moment de neliniște. Dacă efectul se producea ca de obicei, m-aș fi putut arunca într-o capcană de-a dreptul neobișnuită. Însă Eric izbutise. Nu se trezise captiv în inima unei pietre prețioase din Umbră. Dworkin, autorul însemnărilor, fusese un om de seamă și avusesem încredere în el.

M-am concentrat și am privit și mai stăruitor piatra.

Se vedea acolo o reflectare distorsionată a Modelului, înconjurată de puncte de lumină care clipeau intermitent, de flăcărui și străfulgerări mititele, de căi și linii diverse. M-am decis, m-am concentrat și...

Roșu, mișcare lentă. Precum cufundarea într-un ocean extrem de vâscos. La început alene. Tot mai jos, tot mai întunecat, cu lumini uimitoare deasupra, depărtându-se tot mai mult. Apoi viteza mi-a sporit. La distanță, intermitente, scăpărări de lumină. Și iarăși mai iute. Nu existau dimensiuni. Eram un punct de conștiință de mărime nedeterminată. Conștient că mă mișcam, conștient de configurația către care avansam acum, aproape rapid. Roșeața aproape că nu mai era, după cum nu mai eram nici eu conștient că mă înconjură ceva. Acceleram. Toate păreau să dureze doar de o clipă, toate erau cuprinse în clipa aceea. Întreaga coborâre avea ceva nespus de ciudat, o situație în afara timpului. Viteza mea era acum în relație cu ceea ce părea să-mi fie ținta, devenise uriașă. Labirintul mic și contorsionat creștea, se transforma în ceva ce părea o variantă tridimensională a Modelului însuși. Punctată de izbucniri de lumină colorată, a crescut în fața mea, aducându-mi aminte de o galaxie bizară

arătându-se pe jumătate doar în mijlocul unei nopți veșnice, cu o aură prăfoasă, albicioasă și filamente luminoase alcătuite din nenumărate puncte pâlpâitoare. Se mărea ori mă micșoram eu, se apropia ori mă apropiam eu și eram aproape, aproape împreună, iar viteza mea părea să sporească încă. Eram captiv, copleșit de strălucirea orbitoare; am observat un filament stingher, despre care am știut că e începutul. Eram prea aproape – pierdut, de fapt – ca să-i pot zări structura de ansamblu, însă curburile, pâlpâirile, împletitura a ce puteam zări, tot ce era în jur mă făcea să mă întreb dacă trei dimensiuni erau suficiente pentru a exprima complexitățile năucitoare, ce lăsau simțurile perplexe, cu care mă confruntam. Am înlocuit la un moment dat în minte galaxia cu opusul ei, ajungând să mă duc cu gândul la spațiul cu dimensiuni infinite Hilbert al cosmosului subatomic. Dar și asta era o metaforă a descumpănirii. Adevărul e că nu pricepeam nicio iotă din ce vedeam împrejur. Simțeam doar, tot mai puternică, senzația – era dată de Model? Era instinctivă? – că trebuia să trec și prin acest labirint pentru a căpăta noul nivel de putere pe care îl căutam.

Și aveam dreptate. Am fost absorbit acolo, fără ca aparenta-mi viteză să se domolească. Am fost rotit și răsucit pe căi de lumină orbitoare, am trecut prin nori lipsiți de substanță alcătuiți din luciri și scânteieri. Nimic nu opunea rezistență, precum în Model, și impulsul meu inițial părea suficient pentru a mă purta tot înainte. Un tur de-a rostogolul al Căii Lactee? Un înecat purtat prin canioane de coral? O vrabie fără somn trecând în zbor seara peste un parc de distracții, de ziua națională? La asta mă gândeam, încercând să-mi aproximez traiectoria în acest fel modificat.

...străbătând mai departe, și-apoi capătul, o explozie de lumină stacojie în care m-am trezit că mă uit la mine însumi ținând pandantivul alături de Model, apoi privind pandantivul cu Modelul înăuntrul său, înăuntrul meu, totul

înăuntrul meu, eu înăuntrul nestematei... Apoi roșeața a scăzut în intensitate, a pierit, a dispărut. Am rămas doar eu, pandantivul, Modelul, eram iarăși singur, cu relația subiect-obiect restabilită – însă cu o octavă mai sus, cum simt că e cel mai bun fel de a o exprima. Acum exista o anume empatie. Era ca și cum căpătasem un simț în plus și o formă în plus de exprimare. Era o senzație bizară, dar mulțumitoare.

Nerăbdător să-mi încerc noile abilități, mi-am adunat iarăși voința și am comandat Modelului să mă transporte altundeva.

Apoi m-am aflat în camera rotundă din vârful celui mai înalt turn din Amber.

Am traversat-o până la balconul mic de afară. Contrastele erau puternice după o asemenea călătorie suprasenzorială precum cea pe care tocmai o terminasem. Preț de câteva clipe am zăbovit acolo, privind.

Marea era o bogăție de texturi și nuanțe, în vreme ce văzduhul, acoperit în parte de nori, se pregătea de înserare. Norii înșiși înfățișau modele de strălucire moale și umbră aspră. Vântul sufla spre mare, așa că deocamdată n-aveam parte de izul ei sărat. Păsări negre străpungeau văzduhul, departe în zare, plonjând peste ocean. Dedesubtul meu, curtea palatului și terasele orașului se răsfireau, elegante, până la muchia Kolvirului. Oamenii se vedeau minuscule, fiecare în treaba lui, umblând după lucruri nedeslușite. Mă simțeam foarte singur.

Am atins Giuvaierul și am chemat o furtună.

Capitolul 4

Random și Flora mă așteptau în odăile mele când m-am întors. Ochii lui Random au căzut mai întâi pe Giuvaier, apoi s-au ațintit într-ai mei. Am dat din cap a încuviințare.

M-am întors către Flora, cu o ușoară plecăciune.

— Soră, am zis, a trecut ceva vreme și-apoi încă o vreme de când nu ne-am văzut.

Părea înspăimântată întrucâtva, ceea ce nu era tocmai rău. Mi-a zâmbit însă și mi-a întins mâna.

— Frate, a spus, văd că ți-ai ținut cuvântul.

Părul îi era ca aurul alb. Și-l scurtase, însă avea încă bucle. Nu-mi dădeam seama dacă-mi plăcea sau nu cum îi stătea așa. Avea un păr foarte frumos. Și ochii albaștri, și era foarte vanitoasă, așa că vedea totul din perspectiva care-i convenea. Uneori părea să se poarte de-a dreptul prostește, însă cu alte ocazii mă întrebam dacă nu cumva o făcea doar de fațadă.

— Scuză-mă că mă holbez așa, am zis, însă ultima oară când ne-am întâlnit nu eram în stare să te privesc.

— Mă bucur mult că situația s-a remediat. Era cam... N-am putut face nimic, știi doar.

— Știu, am zis amintindu-mi hohotele cristaline ale râsului ei pe care le auzisem, în beznă, la una dintre aniversările încoronării lui Eric. Știu, am repetat.

M-am dus la fereastră și am deschis-o, știind că ploaia n-avea să pătrundă. Îmi place mirosul de furtună.

— Random, ai aflat ceva interesant în privința vreunui posibil poștaş? am întrebat.

— Nu tocmai. Am mai întrebat pe ici, pe colo. Nimeni nu pare să fi văzut pe nimeni în locul și la momentul potrivit.

— Înțeleg, am zis. Mulțumesc. O să vreau să ne vedem mai târziu.

— În regulă. Voi fi la mine în odaie pentru tot restul serii.

Am înclinat capul și m-am rezemat cu spinarea de pervazul ferestrei, privind-o pe Flora. Random a ieșit și a închis ușa după el cu grijă. Am ascultat, vreo jumătate de minut, ploaia.

— Ce-o să faci cu mine? a întrebat în cele din urmă.

— Să fac?

— Ești în poziția de-a cere o reglare a vechilor datorii. Și presupun că o s-o faci.

— Poate, am zis. Majoritatea lucrurilor depind de alte lucruri. Nici contextul nostru nu-i diferit.

— Cum adică?

— Dă-mi ce vreau și vom mai vedea. Se știe că, ocazional, pot să fiu băiat bun.

— Ce anume dorești?

— Povestea, Flora. Să începem cu asta. Cum ai ajuns să mă supraveghezi pe Umbra Pământ. Vreau toate detaliile relevante. Care a fost înțelegerea? Care a fost aranjamentul? Totul. Asta vreau.

A oftat.

— Începutul... a zis. Da... a fost la Paris, la o petrecere ținută la un anume monsieur Foucault. Era cu trei ani înainte de Teroare...

— Stai puțin. Ce căutai acolo?

— Mă aflu în zona aia a Umbrei de aproximativ cinci ani, în anii lor. Hoinăream, căutam ceva nou, ceva care să-mi placă. Am găsit locul și timpul acela așa cum găsești orice lucru. Am lăsat dorința să mă poarte și mi-am urmat instinctele.

— Tare bizară coincidență.

— Nu și dacă te gândești cât timp a implicat și dacă ții seama de câte călătorii ne îngăduim noi. A fost, dacă vrei, Avalonul meu, locțiitorul Amberului pentru mine, casa mea de departe. Spune-i cum poțesteți, dar eram acolo, la serbare, în acea noapte de octombrie, când ai intrat cu roșcata aia micuță... parcă o chema Jacqueline.

Asta mi-a trezit niște ecouri în memorie, scoțând la iveală o amintire de mult uitată. Mi-o aminteam pe Jacqueline cu mult mai bine decât țineam minte petrecerea lui Foucalut, însă da, existase o asemenea ocazie.

— Continuă.

— Cum spuneam, a urmat soră-mea, eram de față. Tu ai sosit târziu și, firește, mi-ai atras imediat atenția. Totuși, dacă cineva trăiește suficient și călătorește mult, se mai întâmplă să întâlnească câte o persoană ce seamănă cu vreun cunoscut. Așa m-am gândit când am dat cu ochii de tine, după ce mi-am revenit din uluirea din primele clipe. Trebuia să fie o sosie a ta, altfel n-avea cum. Prea mult timp trecuse fără un cuvânt, măcar, de la tine. Însă cu toții avem secrete și motive întemeiate ca să le avem. Și ăla putea fi unul dintre secretele tale. Am avut deci grijă să fim prezentați și m-am chinuit al naibii să te desprind de roșcata aia mică mai mult de câteva minute. Insistai că te cheamă Fenneval. Cordell Fenneval. Eram tot mai nesigură. Nu-mi dădeam seama dacă era o sosie sau dacă te țineai de vreun joc. Mi-a trecut însă și o a treia posibilitate prin minte – că apucaseși să zăbovești în Umbră, pe undeva prin preajmă, suficient cât să lași acolo Umbre de-ale tale. Și așa fi plecat de la petrecere, nedumerită încă, dacă Jacqueline nu s-ar fi lăudat cu puterea ta fizică. Nu-i tocmai un subiect obișnuit de conversație între femei, iar felul în care a spus-o m-a făcut să cred că fusese foarte impresionată de unele isprăvi de-ale tale. Am luat-o un pic deoparte și mi-am dat seama, din ce-mi spunea, că era vorba despre fapte de

care doar tu ai fi fost capabil. Și astfel cădea varianta că erai o dublură. Rămânea posibilitatea să fii ori tu însuși, ori o Umbră. Cu asta în minte, mi-am dat seama că, indiferent dacă erai tu cel adevărat, era totuși un indiciu, o dovadă a faptului că fuseseși sau încă mai erai prin preajmă – primul indiciu adevărat pe care-l primeam până atunci în privința ta. Trebuia să-l verific. Am început să te țin sub observație, să-ți verific trecutul. Cu cât întrebam mai multă lume, cu atât nedumerirea îmi sporea. După câteva luni, de fapt, încă nu luasem o decizie. Rămâneau multe necunoscute. Situația s-a lămurit în vara următoare, când m-am întors în Amber pentru un timp și am adus vorba în fața lui Eric de povestea asta stranie...

— Și?

— Părea să nu fie tocmai... surprins.

S-a oprit și și-a aranjat mânușile puse pe un scaun alăturat.

— Aha, am zis. Ce ți-a spus, mai exact?

— Că e cu puțință să fii chiar tu, cel real. Mi-a spus că avusese loc un... accident.

— Chiar așa?

— Ei bine, nu, a recunoscut Flora. Nu un accident. A zis că v-ați luptat la un moment dat și că te-a rănit. A crezut c-o să mori și nu voia să fie învinuit. Așa că te-a purtat prin Umbră și te-a lăsat acolo, în acel loc. Ajunsesse la concluzia, după mult timp, că muriseși și că asta pune capăt, în sfârșit, dușmăniei voastre. Firește că veștile mele l-au tulburat. M-a pus deci să jur că nu voi spune nimănui și m-a trimis înapoi să te țin sub supraveghere. Aveam un motiv numai bun ca să mă-ntorc acolo și deja spusesem tuturor ce mult îmi plăcea acel loc.

— N-ai promis tu pe degeaba că-ți ții gura, Flora. Ce ți-a dat?

— Mi-a dat cuvântul lui că, dacă va lua vreodată puterea în Amber, nu voi fi uitată.

— Un pic riscant, am zis eu. Asta, până la urmă, tot te lăsa cu ceva la mână împotriva lui – să știi unde e rivalul lui și ce făcuse Eric pentru a-l azvârli acolo.

— Adevărat. Dar lucrurile s-au echilibrat cumva și ar fi trebuit, dacă era să vorbesc despre asta, să mă recunosc complice.

Am încuviințat.

— Greu, dar nu imposibil. Dar spune, ai crezut că mă va lăsa să trăiesc dacă ar fi avut o șansă, cât de mică, la tron?

— N-am vorbit niciodată cu el.

— Trebuie să-ți fi trecut prin cap, totuși.

— Da, mai târziu, a zis sora mea, și am decis că n-o să facă, totuși, nimic. Era evident că-ți pierduseși memoria. Atâta vreme cât nu reprezentai un pericol, nu era nevoie să-ți faci niciun rău.

— Ai stat deci cu ochii pe mine ca să te asiguri că rămân neputincios?

— Da.

— Ce-ai fi făcut dacă dădeam semne că mi-am recăpătat amintirile?

M-a privit, apoi s-a uitat în altă parte.

— L-aș fi informat pe Eric.

— Și el ce-ar fi făcut atunci?

— Nu știu.

Am râs un pic, făcând-o să roșească. Nu mai țineam minte de când n-o mai văzusem pe Flora roșind.

— N-o să insist asupra chestiilor evidente, am zis. Bun, ai rămas, m-ai supravegheat. Apoi? Ce s-a întâmplat apoi?

— Nimic special. Tu ți-ai văzut de viață, iar eu m-am ținut pe urmele tale.

— Mai știa cineva unde ești?

— Da. Nu făcusem niciun secret din asta. De fapt, mai toți au venit să mă vadă, când și când.

— Inclusiv Random?

A strâns din buze, nemulțumită.

— Da, de câteva ori.

— De ce te bosumfli?

— E prea târziu să mă mai prefac că-mi place de el, a zis. Știi doar că nu-mi plac cei cu care se întovărășește – infractori de tot soiul, interpreți de jazz... Când îmi vizita Umbra, trebuia să mă arăt politicoasă, însă tare mă călca pe nervi când aducea oamenii ăia cu el, la orice oră din zi și din noapte – numai în improvizații de jazz și-n partide de pocher o ținea. După aia, săptămâni întregi, îmi puțea casa. Mă bucuram mereu să-l văd că pleacă. Îmi pare rău. Știu că tu îl placi, dar ai vrut adevărul.

— Ți-a lezat sensibilitățile delicate. Bun. Aș vrea să-ți amintești acum de scurta perioadă în care ți-am fost oaspete. Random ni s-a alăturat cam pe neașteptate. Pe urmele lui erau vreo șase flăcăi deloc în toane bune, pe care i-am răpus în camera de zi.

— Îmi amintesc prea bine totul.

— Și-i mai ții minte pe responsabili, creaturile cu care am avut de furcă?

— Da.

— Suficient cât să recunoști una dacă ai revedea-o?

— Așa cred.

— Bun. Ai mai văzut vreuna înainte?

— Nu.

— Și după?

— Nu.

— Ai mai auzit să le descrie cineva, pe undeva?

— Din câte știu, nu. De ce?

Am clătinat din cap.

— Nu încă. Eu pun întrebările, ai uitat? Aș vrea, acum, să te gândești la o perioadă de dinainte de acea seară. Să te gândești la evenimentul care m-a trimis pe mine la spitalul Greenwood. Ori poate chiar ceva mai înainte de asta. Ce s-a întâmplat și cum ai aflat despre accident? Care erau împrejurările? Ce rol ai jucat tu?

— Da, a zis. Știam c-o să mă întrebi toate astea mai devreme sau mai târziu. S-a întâmplat că Eric a luat legătura cu

mine în ziua de după... a făcut-o din Amber, folosind un Atu.

Mi-a aruncat iarăși o privire, încercând, firește, să-și dea seama cum primesc toate lucrurile pe care mi le spunea, să-mi studieze reacțiile. Am rămas impasibil.

— Mi-a spus c-ai avut un accident cu o seară înainte și că ești internat la spital. Mi-a zis c-a pus să fii transferat la o instituție privată, una în care să pot avea mai multe de zis în privința tratamentului tău.

— Cu alte cuvinte, voia să rămân o legumă.

— Voia ca cei din spital să te țină sedat.

— A recunoscut ori nu că e responsabil pentru accident?

— N-a spus c-a pus pe cineva să-ți tragă un glonț în cauciuc, dar știa că asta se întâmplase. De unde altundeva ar fi putut să știe? Mai târziu, când am aflat că plănuia să ia tronul, am presupus că decisese, în cele din urmă, că era mai bine să te înlăture. Când încercarea a eșuat, părea logic să facă următorul lucru eficient: să aibă grijă să nu-l încurci până după încoronare.

— N-am știut că mi-a tras cineva un glonț în roată, am zis.

Flora s-a schimbat la față, apoi și-a recăpătat expresia.

— Mi-ai spus că știai că n-a fost vorba despre un accident și că cineva a încercat să te ucidă. Am presupus că știi și amănunte.

Pentru prima oară de mult timp, umblam pe un teren un pic alunecos. Încă aveam o ușoară amnezie și, din câte-mi dădeam seama, probabil că n-avea niciodată să-mi treacă de tot. Amintirile primelor zile de dinainte de accident erau încă fragmentate. Modelul îmi redase amintirile întregii mele vieți de până atunci, însă traumatismul eliminase, se părea, informațiile despre unele evenimente care îl precedaseră. Nu era lucru de mirare. Leziune organică mai degrabă decât simplu blocaj funcțional, cel mai probabil. Eram destul de mulțumit că-mi recăpătasem restul

memoriei, așa că nu mi se părea un capăt de lume. Cât despre accidentul însuși și despre intuițiile mele că fusese mai mult decât un simplu accident, nu-mi aminteam decât focurile de armă. Două la număr. Poate că zărisem, o clipită, și silueta cu pușca – însă fulgerător, prea târziu. Sau era pură imaginație. Dar mi se părea, totuși, că-l zărisem pe trăgător. Avusesem una ca asta în minte când pornisem către Westchester. Chiar și acum, când dețineam puterea în Amber, nu suportam să admit această unică gaură din poveste. Mă prefăcusem în fața Florei și înainte, când știam mult mai puține ca acum. Am decis să aplic o combinație câștigătoare.

— N-aveam cum să cobor din mașină să văd ce s-a întâmplat, am spus. Am auzit împușcăturile. Am pierdut controlul volanului. Am presupus că de la un cauciuc, dar sigur n-am știut niciodată. Singurul motiv pentru care te-am întrebat asta a fost pentru că eram curios de unde știai că-i vorba despre un cauciuc.

— Ți-am spus deja că știam de la Eric.

— Dar felul în care ai spus-o nu mi-a picat bine. A sunat de parcă știai deja toate detaliile dinainte să ia el legătura cu tine.

A scuturat din cap.

— Atunci iartă-mi exprimarea, a zis. Se întâmplă uneori, când povestești lucrurile la mult timp după ce s-au întâmplat, să le expui altfel. Va trebui să neg ce insinuezi. N-am avut nimic de-a face cu asta și nici n-am știut dinainte de accident.

— De vreme ce Eric nu mai e printre noi ca să confirme ori să infirme, va trebui s-o lăsăm așa deocamdată, am zis.

Am spus asta ca s-o fac să se apere cu și mai multă înverșunare, ca să-i abat atenția de la orice lucru care mi-ar fi putut scăpa, de la un cuvânt greșit sau expresie a feței, din care să poată trage concluzia că în memoria mea exista încă un mic gol.

— Ai aflat până la urmă cine a tras? am întrebat.

— Niciodată. Cel mai probabil un asasin plătit. Nu știu.

— Și știi câtă vreme am zăcut inconștient până m-a găsit cineva și m-a dus la spital?

A clătinat din cap iarăși.

Ceva nu se potrivea acolo, un lucru căruia nu izbuteam să-i dau de capăt.

— A spus Eric la ce oră am fost dus la spital?

— Nu.

— După ce-am venit la tine, de ce-ai încercat să pășești prin Umbră către Amber, în loc să folosești Atuul lui Eric?

— Nu reușeam să iau legătura cu el.

— Puteai să ceri altcuiva să te treacă, am zis. Flora, eu cred că mă minți.

Era doar un test, ca să-i văd reacția. De ce nu?

— În ce privință? a întrebat. N-am putut să iau legătura cu nimeni. Fiecare era cu treaba lui. Ce vrei să zici?

M-a măsurat cu privirea.

Am ridicat brațul, arătând spre ea, iar fulgerul a săgetat în spatele meu, puțin dincolo de cadrul ferestrei. Am simțit un mic fior electric. Bubuitul tunetului a fost și el impresionant.

— Păcătuiești prin omisiune, mi-am încercat norocul.

Și-a acoperit fața cu palmele și-a început să plângă.

— Nu știu ce vrei! a zis. Ți-am răspuns la toate întrebările! Ce poștești? Nu știu unde te duceai atunci, cine a tras în tine și când s-a întâmplat asta! Știu doar ce ți-am spus, fir-ar să fie!

Ori era sinceră, ori nu asta era soluția s-o fac să lase garda jos. În orice caz, îmi pierdeam timpul: nu mai puteam afla nimic pe această cale. Și poate că ar fi fost mai bine să schimbăm subiectul până să înceapă să se-ntrebe de ce era atât de important pentru mine acel accident. Dacă îmi scăpa ceva în toată istoria, voiam să fiu primul care află.

— Vino cu mine, am zis.

— Unde ne ducem?

— Vreau să-ți arăt ceva, un lucru pe care aş vrea să-l identifici. Îți spun de ce după ce-l vezi.

S-a ridicat și m-a urmat. Am călăuzit-o pe hol, arătându-i apoi cadavrul. I-am spus și povestea cu Caine. S-a uitat la cadavru fără prea multă emoție și a dat din cap aprobator.

— Da, a zis. Chiar dacă nu i-aș recunoaște soiul, dacă mi-ai cere-o, aş spune cu bucurie că-l recunosc.

Am mormăit ceva nedeslușit. Loialitatea familiei mă mișcă întotdeauna, într-un fel. Nu-mi dădeam seama dacă credea ce-i spuseseam despre Caine. Dar lucrurile au un fel al lor de a se echilibra. Nu mai părea să conteze atâta. Nu i-am spus nimic despre Brand și nici ea nu părea să dețină vreo informație nouă despre el. N-a mai zis, după ce-am isprăvit cu ce-am avut de spus, decât atât:

— Porți cu eleganță Giuvaierul. Cu cel de pus pe cap ce se petrece?

— E încă prea devreme să vorbim despre asemenea lucruri, i-am zis.

— Dacă sprijinul meu îți va fi de folos...

— Știu, am zis, știu.

Cavoul meu e un loc liniștit. Stă singuratic, săpat în stâncă, apărat din trei părți de furia elementelor, înconjurat cu pământ adus din altă parte, care au prins rădăcini o pereche de copaci piperniciți, diverse tufe, ierburi și vițe groase de iederă montană, cam la trei kilometri mai jos de metropolă, în coasta Kolvirului. E o construcție lungă și joasă, cu două bănci în față, iar iedera l-a acoperit aproape cu totul, ascunzând milostivă mare parte din inscripția bombastică ce se află sub numele meu. Cavoul este, lucru de înțeles, mai tot timpul neocupat.

În seara aceea însă, Ganelon și cu mine am venit să ne prezentăm omagiile însoțiți de o cantitate îndestulătoare de vin și de ceva pâine cu mezeluri.

— N-ai glumit! mi-a zis după ce a descălecat, s-a apropiat și a reușit să citească la lumina lunii, pe sub frunzele dese ale iederii, cuvintele săpate în piatră.

— Sigur că nu, am zis descălecând la rându-mi și apucând frâiele cailor. E cavoul meu.

Am legat animalele de un tufiș din apropiere, am scos traistele cu merinde și le-am dus până la banca cea mai apropiată. Am deschis prima sticlă și am turnat vinul negru.

— Tot nu înțeleg, a zis primindu-și paharul.

— Ce-i de înțeles? Sunt mort și îngropat aici. E un cenotaf, asta-i... un monument din cele care se înalță când trupul n-a fost recuperat. Am aflat abia de curând că am așa ceva. L-au ridicat acum câteva secole, când s-a decis că n-aveam să mă mai întorc.

— Te cam bagă în sperieți, a zis. Și atunci... ce-i înăuntru?

— Nimic. Însă au avut grijă să furnizeze un cavou și o raclă, în caz că-mi apar totuși de undeva rămășițele pământesti. În felul ăsta împuști doi iepuri dintr-un foc.

Ganelon și-a făcut un sandviș.

— A cui a fost ideea? a întrebat.

— Random crede că a lui Brand sau a lui Eric, dar nu se mai știe sigur. Tuturor li s-a părut, la vremea aia, o idee bună.

A pufnit în râs, o hlizeală răutăcioasă care se potrivea de minune cu mutra-i ridată, cu cicatrice și cu barbă roșcată.

— Și-acum ce-o să se aleagă de el?

Am ridicat din umeri.

— Unii, presupun, ar spune că-i păcat să stea așa, gol și că le-ar plăcea să mă vadă ocupându-l. Între timp, însă, e un loc numai bun unde să vii ca să te îmbeți. Încă n-am apucat să-mi prezint omagiile.

Am făcut două sandvișuri și le-am mâncat pe amândouă. Era singurul moment de relaxare de care aveam parte de când mă întorsesem și probabil că avea să fie ultimul pentru ceva vreme. Era imposibil de spus. Însă nu prea

apucasem să stau de vorbă cu Ganelon săptămâna trecută, iar el era unul dintre puținii în care mă încredeam. Voiam să-i spun totul. Trebuia. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva care nu făcea parte din toată tărășenia ca noi, ceilalți. Așa că am început să-i depăn povestea.

Luna s-a mișcat pe cer o bucată bună, iar cioburile de sticlă spartă s-au înmulțit în jurul criptei mele.

— Cum au reacționat ceilalți? m-a întrebat.

— Previzibil. Mi-am dat seama că Julian nu crede o iotă, chiar dacă a susținut altceva. Știe ce părere am despre el și nu se află în poziția de a mă înfrunța. Cred că nici Benedict nu mă crede, dar el e mult mai greu de citit. Nu se grăbește să judece și sper, cât chibzuiește, să mă socoată nevinovat până la proba contrarie. Cât despre Gerard, am senzația că asta a fost picătura care-a umplut paharul și că orice fel de încredere ar fi avut în mine s-a spulberat acum. Însă se va întoarce în Amber mâine-dimineață ca să mă însoțească în crâng, să recuperăm trupul lui Caine. N-are sens să facem un safari din asta, însă am vrut să fie de față cineva din familie. Cât despre Deirdre... părea bucuroasă. N-a crezut o vorbă, sunt sigur. Dar n-are a face. Ea a fost de partea mea mereu și nu i-a plăcut niciodată de Caine. Aș spune că se bucură că mi-am consolidat poziția. Nu mi-am dat seama dacă Llewella m-a crezut ori ba. Nu prea îi pasă ce învârtim noi, ceilalți. Iar pe Fiona istoria asta a amuzat-o doar. Însă ea a avut mereu felul ăsta superior și detașat de-a se raporta la lucruri. Nu poți ști niciodată ce gândește cu adevărat.

— Le-ai spus și de Brand?

— Nu. Le-am zis despre Caine și le-am mai zis c-aș vrea să fie toți prezenți în Amber până mâine-seară. Atunci vom discuta și situația lui Brand. Am o idee și-aș vrea s-o testez.

— Ai luat legătura cu toți prin Atuuri?

— Da, exact.

— E ceva ce-am vrut să te întreb. Pe Umbra pe care am fost ca să obținem armele, au telefoane...

— Da?

— Am aflat de microfoane și alte lucruri de genul ăsta, cât am stat acolo. E cu puțință, crezi, ca Atuurile să fie cumva... ascultate?

Am început să râd, apoi m-am oprit când m-am gândit la anumite implicații ale sugestiei sale. Am zis, în fine:

— Nu știu. Multe dintre lucrurile născocite de Dworkin rămân încă misterioase... gândul ăsta nu mi-a trecut prin minte niciodată. Eu unul n-am încercat așa ceva. Însă mă-ntreb dacă...

— Știi câte pachete de cărți există?

— Păi... fiecare membru al familiei are câte unul sau două, iar în bibliotecă mai erau alte câteva zeci, de rezervă. Nu știu dacă mai există și altele, pe altundeva.

— Mi se pare că ar fi multe de aflat, ascultându-le.

— Da. Pachetul tatei, al lui Brand, primul meu pachet, cel pe care l-a pierdut Brand... la naiba! Sunt o mulțime de care nu mai știe nimeni nimic. Nu știu ce-i de făcut în privința asta. Să încep un inventar și să fac niște experimente, cred. Mulțumesc c-ai adus vorba.

A dat din cap și o vreme am tăcut, bându-ne vinul.

— Ce-ai de gând să faci mai departe? m-a întrebat Ganelon apoi.

— În ce privință?

— În toate privințele. Pe cine mai atacăm acum, și în ce ordine?

— Voiam, inițial, să străbatem drumul negru către originea sa de îndată ce lucrurile se mai liniștesc pe-aici. Însă acum mi-am schimbat prioritățile. Vreau ca Brand să se întoarcă printre noi cât mai curând cu puțință. Dacă nu, vreau să aflu ce s-a ales de el.

— Dar te va slăbi dușmanul? Poate că se pregătește chiar acum de un nou atac.

— Da, firește. M-am gândit la asta. Și socot că avem un pic de vreme dacă a trecut așa de puțin de când i-am înfrânt.

Vor trebui să strângă iar rândurile, să-și sporească forțele, să evalueze situația în funcție de prezența noilor arme. Ce am eu în minte pentru moment e înființarea unor posturi de observație de-a lungul drumului, ca să fim informați de orice mișcări din partea lor. Benedict a fost de acord, deja, să se ocupe de operațiunea asta.

— Mă întreb cât timp mai avem.

I-am mai turnat în pocal. Era singurul răspuns la care mă puteam gândi în acea clipă.

— Lucrurile nu erau niciodată așa de încâlcite în Avalon – în Avalonul nostru, adică.

— Așa e, am zis. Nu doar ție îți lipsesc acele vremuri. Par, cel puțin, mai simple acum.

A dat din cap aprobator. I-am oferit o țigară, dar a refuzat-o în favoarea pipei. În lumina chibritului, a studiat Giuvaierul Judecății ce se afla încă la gâtul meu.

— Spui că într-adevăr poți stăpâni vremea cu asta? a întrebat.

— Da.

— De unde știi?

— L-am încercat și merge.

— Ce-ai făcut?

— Furtuna de după-amiază, eu am stârnit-o.

— Mă-ntreb...

— Ce?

— Mă-ntreb ce-aș fi făcut eu de-aș fi avut o asemenea putere. Ce-aș fi făcut cu ea.

— Primul lucru care mi-a trecut prin minte, am zis dând cu palma în zidul cavoului meu, a fost să distrug chestia asta aruncând pe ea fulgere și făcând-o fărâme. Să nu se mai îndoiască nimeni de ceea ce simt și de puterea mea.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— M-am mai gândit un pic. Și-am decis... la naiba! S-ar putea ca locul ăsta să fie folosit nu peste mult timp. Dacă nu-s îndeajuns de isteț, de puternic sau de norocos.

Și așa stând lucrurile, am încercat să decid unde mi-ar plăcea să-mi zacă osemintele. Și mi-am dat seama că aici e chiar un loc bun – la înălțime, curat, unde forțele naturii se dezlănțuie nestăvilite. Nu se vede decât stâncă și cer. Stele, nori, soare, lună, vânt, ploaie... o tovărășie mai bună decât alte mortăciuni. Nu văd de ce să zac lângă cineva pe care nu l-aș vrea acum alături, și nu sunt mulți cei pe care i-aș vrea.

— Devii morbid, Corwin. Sau te-ai îmbătat. Și ești și plin de amărăciune. N-ai nevoie de asta.

— Cine naiba ești tu să-mi spui de ce-am nevoie?

L-am simțit cum se încordează lângă mine, apoi cum se relaxează iar.

— Nu știi, a zis într-un târziu. Spun doar ce văd cu ochii.

— Cum se descurcă soldații noștri? am întrebat.

— Cred că încă sunt uluiți. Au venit să lupte într-un război sfânt, pe meleagurile din ceruri. Asta cred ei c-au făcut în luptele de săptămâna trecută. Așa că se bucură, fiindcă am câștigat bătălia. Însă acum, cu așteptarea asta în oraș... Nu înțeleg ce-i cu locul ăsta. Unii dintre cei pe care i-au socotit dușmani acum le-au devenit prieteni. Sunt nedumeriți. Știu că trebuie să fie mereu gata de luptă, dar nu știu cu cine se vor lupta și când. Fiindcă până acum au fost ținuți în cazarmă, nu și-au dat seama încă ce resentimente stârnește prezența lor printre localnici. Dar o să-și dea seama destul de curând. Am tot așteptat să deschid subiectul, însă ai fost atât de prins cu treabă în ultimul timp...

Am fumat o vreme, fără să zic nimic.

— Cred c-ar fi bine să stau de vorbă cu ei, am zis apoi. Însă mâine n-o să apuc și ceva trebuie făcut repede. Cred c-ar trebui mutați într-o tabără din Pădurea din Arden. Mâine, da. O să ți-o însemnez pe hartă după ce mă întorc. Spune-le că e o măsură pentru a-i ține aproape de drumul

negru. Spune-le că poate avea loc oricând un nou atac – adică adevărul, până la urmă. Instruiește-i, păstrează-i în formă. O să vin și eu, cât de repede pot, să le vorbesc.

— Asta ne-ar lăsa fără armată în Amber.

— Așa e. S-ar putea dovedi un risc folositor, însă, atât o demonstrație de încredere, cât și un gest de respect. Da, cred că se va dovedi o mișcare bună. Iar dacă nu...

Am ridicat din umeri, am turnat restul de vin în pocale și-am mai aruncat o sticlă goală în peretele monumentului meu funerar.

— Apropo, am zis, îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Numai ce mi-am dat seama că-s morbid, beat și plin de amărăciune. Și că n-am nevoie de asta.

A râs. Am ciocnit paharele.

— Știu, a zis, știu.

Am rămas deci așezați acolo în vreme ce luna scăpăta, până ce și ultima sticlă a luat-o pe drumul apucat de tovarășele sale. Am vorbit de vremurile de altădată. Apoi ne-am cufundat în tăcere și ochii mei s-au ridicat către stelele de deasupra Amberului. Fusesse un lucru bun venirea noastră în acest loc, însă acum orașul mă chema înapoi. Dându-și seama ce gândeam, Ganelon s-a ridicat, și-a dez-morțit mădularele și s-a dus după cai. M-am ușurat lângă cavou și l-am urmat.

Capitolul 5

Crângul Unicornului se găsește în Arden, la sud-vest de masivul Kolvir, aproape de platoul proeminent unde relieful își începe coborârea finală către valea numită Gamath. Gamath fusese blestemată, arsă, invadată și în ea se duseseră lupte în toți acești ani, însă împrejurimile sale rămâneau neatînse. Crângul, unde tata susținuse că văzuse unicornul, cu ere în urmă, și unde se petrecuseră bizarele întâmplări ce duseseră la adoptarea animalului cu pricina ca protector al Amberului și ca blazon al tatei, era un loc ceva mai ferit în priveliștea ce se întindea până aproape de mare, o poiană asimetrică, la douăzeci sau treizeci de pași, ascunsă de muchia de piatră. Un izvor picura din stâncă, formând un bazin mic și cristalin din care curgea un pâraiaș ce-și croia drum către Gamath și către țărmul mării.

Spre acest loc am pornit-o cu Gerard, călare, a doua zi, plecând dis-de-diminează, astfel încât coborâserăm deja jumătate din panta Kolvirului până ce primele raze de soare să se întindă peste ocean, înainte de a se răsfira către înaltul cerului. Gerard a tras de hățurile calului. A descălecat și mi-a făcut semn să descalec și eu. L-am ascultat și l-am urmat pe jos, lăsându-i în spate pe Stea și calul de povară bălțat. M-am ținut după el câțiva pași, până ce-am ajuns la o râpă pe jumătate umplută cu pietriș. S-a oprit, așteptând să mă apropiu.

— Ce-i asta? am întrebat.

S-a întors spre mine. Își mijise ochii și avea fălcile încleștate. Și-a desfăcut mantia, a împăturit-o și-a pus-o

pe pământ. Apoi a desfăcut cingătoarea la care își avea sabia legată și-a așezat-o peste mantie.

— Dezbară-te și tu de mantie și de sabie, a zis. Or să ne încurce doar.

Începeam să-mi dau seama ce urma și-am decis că ar fi fost bine să-i fac pe plac. Mi-am împăturit mantia, am pus Giuvaierul Judecății lângă Grayswandir și m-am întors iarăși cu fața la el, rostind o singură întrebare:

— De ce?

— A trecut multă vreme, a zis, și poate c-ai uitat.

S-a apropiat de mine cu încetineală, iar eu mi-am întins brațele și-am dat înapoi. Nu s-a aruncat asupra mea. Eram mai iute ca el. Stăteam amândoi încordați, cu umezii strânși și gata de atac. Cu mâna stângă făcea mișcări lente, ca un urs care întinde laba să te apuce, în vreme ce mâna dreaptă, pe care-o ținea mai aproape de corp, îi zvâcnea ușurel.

Dacă ar fi fost să aleg un loc în care să mă lupt cu Gerard, nu acela ar fi fost. Iar el, firește, era conștient de asta. Dacă aș fi putut alege cum să mă lupt cu Gerard, aș fi ales să n-o fac cu mâna goală. Sunt mai bun decât el cu o lamă de oțel sau cu un ciomag. Tot ce-ar avea a face cu viteza și cu strategia și mi-ar da ocazia să-l lovesc când și când, ținându-l la distanță, mi-ar permite să-l obosesc până la urmă și să obțin ocazia unor atacuri din ce în ce mai puternice. Dar știa și el toate astea și de aceea mă prinsese aici. Însă înțelegeam și trebuia să mă conformez regulilor sale.

I-am respins brațul de câteva ori în vreme ce încerca să mă apuce, apropiindu-se și punând presiune asupra mea cu fiecare pas. Am riscat până la urmă, m-am strecurat pe sub brațele lui și l-am lovit. I-am tras o stângă iute și tare în coșul pieptului. Lovitura ar fi frânt o scândură groasă ori ar fi făcut zob măruntaiele unui muritor de rând. Timpul, din păcate, nu-l înmuiase pe Gerard. L-am auzit icnind, însă mi-a blocat mâna dreaptă, și-a băgat

mâna lui dreaptă pe sub brațul meu stâng și mi-a prins umărul din spate.

Am venit aproape de el, așteptându-mă să fiu prins de umăr într-o menghină din care n-aș mai fi putut scăpa și, rotindu-mă, i-am prins umărul stâng în același fel. Mi-am strecurat piciorul drept pe după genunchiul lui și am izbutit să-i pun piedică, trântindu-l cu spatele de pământ.

Nu a slăbit strânsoarea însă. Am ajuns deasupra lui. I-am dat drumul și-am reușit să-l izbesc cu cotul în stânga, în coaste. Unghiul nu era ideal și brațul lui drept a trecut peste mine, întâlnindu-se cu brațul stâng undeva în zona cefei mele.

Am reușit să mă sustrag, însă mă ținea în continuare de braț. Am avut, un moment, ocazia să-l pocnesc între picioare, dar m-am abținut. Nu fiindcă m-ar deranja să lovesc sub centură. Însă știam că dacă făceam mișcarea asta atunci, probabil că Gerard, din reflex, mi-ar fi rupt umărul. În loc de asta, julindu-mi pielea de pietriș, am reușit să-mi îndoi brațul stâng pe după capul lui, trăgându-mi totodată mâna dreaptă printre picioarele sale și apucându-l de coapsa stângă. M-am rostogolit, încercând să mă ridic de îndată ce picioarele mi-au ajuns iarăși sub mine. Voiam să-l ridic de jos și să-l izbesc din nou de pământ.

Însă Gerard a forfecat din picioare și s-a rostogolit spre stânga, forțându-mă să fac o tumbă peste trupul lui. I-am eliberat capul și mi-am tras brațul stâng. M-am aruncat atunci în sensul acelor de ceasornic, eliberându-mi mâna dreaptă și încercând să-l apuc de degetele de la picioare.

Însă Gerard nu era ușor de păcălit. Își dusesese deja brațele la spate. S-a împins strașnic în ele, izbutind să se elibereze și, cu o răsucire, s-a ridicat în picioare. Mi-am îndreptat și eu poziția și am făcut un pas iute înapoi. A pornit îndată spre mine și am decis că, dacă mă luptam corp la corp cu el în felul ăsta, avea să mă schilodească. Trebuia să risc un pic.

I-am urmărit mișcarea picioarelor și, când mi s-a părut un moment potrivit, am plonjat pe sub brațele lui întinse chiar

când își schimba greutatea de pe un picior pe altul. Am izbutit să-i prind glezna dreaptă și s-o smucesc cu toată puterea, ridicându-i piciorul la aproape un metru de pământ. Și-a pierdut echilibrul și a căzut în nas.

Când încerca să se ridice, l-am pocnit în falcă cu un croșeu de stânga care l-a trimis iarăși la pământ. A scuturat din cap și a ridicat brațele să-mi blocheze loviturile, ridicându-se iar. Am încercat să-i ard un picior în stomac, însă am ratat fiindcă s-a răsucit. L-am nimerit în șold. Și-a menținut echilibrul și a înaintat din nou spre mine.

L-am lovit cu pumnii în față, învârtindu-mă în jurul său. L-am mai pocnit de două ori în stomac. A zâmbit. Știa că mă tem să mă apropii. L-am lovit cu piciorul în stomac și l-am nimerit. Brațele i-au căzut suficient cât să-l pot izbi cu latul palmei în gât, un pic deasupra claviculei. În clipa aceea însă, brațele i s-au înălțat fulgerător și m-a prins de mijloc. L-am izbit în falcă, însă asta nu l-a împiedicat să-și întetească strânsoarea și să mă ridice de la pământ. Era prea târziu ca să-l mai pot lovi. Brațele uriașe îmi striveau deja rinichii. I-am căutat carotidele cu degetele mari, am apăsat...

Însă continua să mă salte. M-a ridicat deasupra capului. Am simțit că brațele mele își pierd puterea, că se înmoaie. M-a trântit apoi cu spinarea de pietre, cum fac țărăncile cu rufele când le spală la râu.

Am văzut puncte de lumină explodând și mi s-a părut că lumea e un tărâm instabil, pe jumătate real, când m-a înhățat și m-a ridicat iarăși în picioare. I-am văzut pumnul...

Soarele lumina foarte plăcut, însă dintr-un unghi greșit. Cu vreo nouăzeci de grade...

M-a copleșit, brusc, amețea. Și, îndată, am simțit că mă traversează o rețea de drumuri ale durerii, întinzându-mi-se pe spinare și ajungând la metropolă undeva în apropierea bărbiei.

Atârnăm în aer. Dacă-mi mișcam puțin capul, puteam vedea până hăt, departe, în jos.

Am simțit că mă țineau niște clești puternici – de umăr și de coapsă. Când am întors capul să mă uit la ei, am văzut că erau mâini. Sucindu-mi și mai mult gâtul, am văzut că erau mâinile lui Gerard. Mă ridicase deasupra capului, la o lungime de braț. Se opriase chiar la marginea cărării, de unde vedeam departe, în jos, valea Gamath și capătul drumului negru. Dacă m-ar fi lăsat să cad, părți din mine aveau să se alăture găinațului de păsări care mânjea versantul, iar restul avea să ajungă aidoma meduzelor moarte lepădate de ape pe țărături.

— Da, uită-te în jos, Corwin, a zis simțind că mă frământ, întâlnindu-mi privirea. Trebuie doar să-ți dau drumul.

— Te-am auzit, am zis încetișor, încercând să mă gândesc la o cale de a-l trage după mine dacă se hotăra să o facă.

— Nu sunt foarte deștept, dar mi-a venit un gând, un gând groaznic, a continuat el. Și doar așa pot face ceva în privința asta. Gândul meu a fost c-ai lipsit din Amber o groază de timp. N-am cum să știu dacă povestea ta despre cum ți-ai pierdut memoria e adevărată pe deplin. Te-ai întors și ai preluat conducerea, însă nu domnești cu adevărat aici, nu încă. M-a tulburat să aflu despre uciderea servitorilor lui Benedict și mă tulbură acum și moartea lui Caine. Însă și Eric a murit de curând, iar Benedict e schilodit. Nu-i așa de ușor să dau vina pe tine pentru astea, însă am ajuns să cred c-ai putea fi responsabil – asta dacă te-ai aliat în secret cu dușmanii noștri de pe drumul negru.

— N-am făcut-o, am zis.

— Nu contează pentru ce am eu de spus. Ascultă-mă doar. Lucrurile vor merge așa cum vor merge. Dacă, în timpul lungii tale absențe, ai aranjat să se petreacă toate astea – poate chiar înlăturându-i pe tata și pe Brand ca parte a planului tău – atunci te voi socoti chitit să distrugi întreaga familie prin actul tău de uzurpare.

— M-aș fi lăsat pe mâna lui Eric, să fiu orbit și întemnițat, dacă așa ar fi stat lucrurile?

— Ascultă-mă! a repetat. Ai fi putut să faci greșeli care au dus la asta. Nu contează acum. Poți fi nevinovat cum spui sau vinovat cât cuprinde. Uită-te în jos, Corwin. Atâta tot. Uită-te la drumul negru. Căci până la moarte vei călători dacă tu ai făptuit toate astea. Ți-am arătat iarăși puterea mea, în caz c-ai fi uitat-o. Te pot ucide, Corwin. Și să nu crezi că sabia te poate apăra o dată numai dacă reușesc să pun mâna pe tine. Și-o voi face ca să-mi țin cuvântul. Făgăduiesc că, în chiar clipa în care voi afla că tu ești vinovatul, de voi afla asta vreodată, te voi ucide. Și să știi că viața mi-e apărută, Corwin, fiindcă acum e legată de-a ta.

— Ce vrei să spui?

— Toți ceilalți sunt cu noi în clipa de față, prin Atuul meu, privesc și ascultă. Nu mă poți înlătura, de-acum, fără să-ți dezvălui intențiile întregii familii. Astfel, dacă mor fără să-mi fi ținut legământul, acesta poate fi încă îndeplinit.

— Am priceput. Și dacă te ucide altcineva? Și mă ucide și pe mine? Asta îi lasă pe Julian, Benedict, Random și pe fete pe baricade. Din ce în ce mai bine... pentru cel ce trage sforile. A cui a fost ideea asta de fapt?

— A mea! Doar a mea, a zis și am simțit că își sporește strânsoarea, că brațele i se îndoaie și i se încordează. Încerci doar să încurci lucrurile, cum faci mereu! a mârâit. Lucrurile mergeau bine până să te-ntorci tu! La naiba, Corwin! Cred că tu ești de vină!

Și, cu acestea, m-a aruncat în aer.

— Nu-s de vină, Gerard! am mai avut timp să răcnesc.

Apoi m-a prins – apucându-mă de umăr ca pe-o păpușă de cârpă – și m-a tras de pe marginea prăpastiei. M-a răsucit și m-a pus pe picioare. A plecat îndată, pornind spre zona cu pietriș unde ne luptaserăm. M-am luat după el și ne-am adunat lucrurile de pe jos.

În vreme ce-și prindea cingătoarea, mi-a aruncat o privire furișă, apoi și-a ferit iarăși ochii.

— Nu vom mai vorbi despre asta, a zis.

— Prea bine.

I-am întors spatele și am pornit spre cai. Am continuat, călare, să coborâm pe potecă.

Primăvara își cânta muzica în crâng. Soarele, care se mai înălțase acum, țesea fire de lumină printre copaci. Se mai vedeau stropi de rouă pe jos. Peticul de iarbă cu care acoperisem groapa lui Caine era umed.

Am luat hârlețul pe care-l aduseserăm cu noi și am început să sap. Fără un cuvânt, Gerard m-a ajutat să mut trupul într-o bucată de pânză groasă adusă special pentru asta. Am petrecut-o în jurul lui și am înnodat-o.

— Corwin, privește!

Era o șoaptă, iar mâna lui Gerard m-a apucat de cot în vreme ce rostea vorbele.

M-am uitat în direcția privirii lui și am înghețat. N-am făcut nicio mișcare. Priveam uluiți făptura care ne apăruse în fața ochilor. O înconjura un halou senin și alb, strălucitor, ca și cum ar fi fost acoperită cu puf și nu ar fi avut piele și coamă; copitele-i micuțe, despicate erau aurii, la fel ca și cornul delicat, spiralat ce i se înălța de pe fruntea îngustă. Se oprise la poalele unei stânci mai mărunte, păscând licheni. Ochii, când i-a înălțat ca să se uite spre noi, îi erau verde luminos, de smarald. Unicornul a rămas nemișcat, la fel ca noi, preț de câteva clipe. Apoi a făcut un gest iute și neliniștit cu piciorul din față, ridicându-l în aer și izbind, de trei ori, piatra. După care imaginea s-a tulburat și făptura a dispărut ca un fulg de zăpadă, în tăcere, poate în codrii din dreapta noastră.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre stâncă. Gerard m-a urmat. Acolo, în mușchiul moale, i-am văzut urmele copitelor micuțe.

— Așadar... l-am văzut cu adevărat, a rostit Gerard.

Am încuviințat.

— Așa se pare. L-ai mai văzut vreodată?

— Nu. Tu?

Am scuturat din cap.

— Julian susține că l-ar fi văzut, a zis Gerard. Dar de la depărtare. Zice că dulăii lui n-au vrut să-l hăituiască.

— Era frumos. Cu coada lungă, mătăsoasă, și copitele strălucitoare...

— Da. Tata l-a socotit mereu un semn bun.

— Aș vrea și eu să cred asta.

— Neobișnuit timp pentru el să apară... după atâția ani...

Am încuviințat încă o dată.

— Ar trebui să facem ceva anume? Dacă e protectorul nostru și toate cele... ar trebui să ne purtăm în vreun fel?

— Tata nu ne-a lăsat nicio indicație, am spus.

Am bătut cu palma în stânca lângă care apăruse.

— Dacă vestești norocul nostru, dacă ne aduci vreun bun ajutor, îți mulțumim, unicornule, am zis. Și chiar dacă nu, îți mulțumim pentru strălucirea apariției tale în aceste vremuri grele.

Ne-am dus și-am sorbit, apoi, din izvor. Am prins bine povara macabră de spinarea celui de-al treilea cal. Ne-am depărtat de locul acela asupra căruia, în afara curgerii apei, se coborâse o nemișcare deplină.

Capitolul 6

Viața își continuă fără oprire cursul, oamenii se lasă neconținut cuprinși de brațele speranței și arareori iese fum fără foc: aceasta era întreaga mea înțelepciune de-o viață, rezumată în spiritul unei neliniști creative, ce-l făcuse pe Random să reacționeze cu un dat din cap aprobator și cu o vorbă nerușinată, însă prietenoasă.

Ne aflam în bibliotecă, unde stăteam la marginea unui pupitru mare. Random ocupa un scaun la dreapta mea. Gerard ședea în celălalt capăt al încăperii, cercetând niște arme puse pe pereți. Sau poate gravura cu unicornul, făcută de Rein. În orice caz, îl ignora și el, ca și noi ceilalți, pe Julian, care se așezase confortabil într-un jilț încăpător de lângă vitrine, în mijlocul sălii, cu picioarele întinse și puse gleznă peste gleznă, cu brațele încrucișate la piept și cu privirea la cizmele-i solzoase. Fiona – de vreun metru șaizeci înălțime poate – cu ochii verzi fixați în albastrul ochilor Florei când vorbea, așezată lângă șemineu, cu părul-i ca o flacără vie suplinind din plin lipsa văpăilor din vatră, amintindu-mi, ca întotdeauna, de o pânză de lângă care artistul tocmai a făcut un pas înapoi, lăsându-și deoparte penelul și cercetându-și creația cu un zâmbet. Locul de la baza gâtului ei, unde începea clavicula, îmi atrăgea mereu privirea precum lucrarea unui meșter iscusit, mai ales când înălța capul, întrebătoare ori poruncitoare, ca să se uite la noi ceilalți, mai înalți decât ea. A surâs exact atunci, dându-și seama neîndoielnic de faptul că o priveam, o capacitate aproape nepământeană care, chiar și când erai

conștient de ea, nu înceta să te descumpănească. Llewella, într-un colț, se prefăcea că e adâncită în lectura unei cărți, cu spatele la noi ceilalți, cu cosițele verzi lunecând la câteva degete deasupra gulerului negru. Nu puteam ști dacă atitudinea ei retrasă avea de-a face cu o autoizolare voită ori însemna simplă precauție. Poate că ceva din amândouă. Prezența sa nu era atât de obișnuită în Amber.

...Iar faptul că eram o adunătură de persoane mai degrabă decât un grup, decât o familie atunci când voiam să obțin o supraidentitate, o dorință de cooperare de vreun fel, dusesse la observațiile mele și la reacția aprobatoare a lui Random.

Am simțit o prezență familiară, am auzit un „Bună, Corwin” și am văzut-o pe Deirdre, care îmi întindea mâna. I-am luat-o într-a mea și-am ridicat-o ușor. A făcut un pas înainte, ca și cum s-ar fi pregătit pentru prima poziție a unui dans de societate, și a venit spre mine, privindu-mă în ochi. Preț de o clipă, cadrul cu grilaj al unei ferestre i-a încadrat chipul și o tapiserie bogată a împodobit peretele din dreapta ei. O expresie și-o poziție căutată, firește, însă de efect. Îmi ținea Atuul în mână. A zâmbit. Ceilalți ne-au aruncat priviri, văzându-i apariția, iar Deirdre le-a zâmbit tuturor, ca o Mona Lisa cu mitralieră, întorcându-se lent spre ei.

— Corwin, a zis sărutându-mă scurt pe obraz și retrăgându-se, mă tem c-am ajuns prea devreme.

— Niciodată, am răspuns întorcându-mă spre Random, care tocmai se ridicase și mi-o luase înainte cu câteva secunde.

— Să-ți aduc ceva de băut, surioară? a întrebat, luând-o de mână și arătând cu bărbia spre rafturile servantei.

— A, da, mulțumesc, a răspuns ea.

Random a condus-o într-acolo și i-a turnat niște vin, evitând sau măcar întârziind, presupun, obișnuita ei ciondăneală cu Flora. Socoteam, cel puțin, că mare parte dintre vechile neînțelegeri, așa cum mi le aminteam, erau încă vii.

Așa că, dacă asta mă costa compania ei pentru moment, manevra lui Random a păstrat totodată și liniștea în odaie, lucru important pentru mine atunci. Când vrea, Random se pricepe la asemenea finețuri.

Am început să bat darabana cu degetele pe pupitru. Mi-am frecat umărul care mă durea, mi-am încrucișat picioarele iar și iar, m-am gândit dacă să-mi aprind o țigară...

Și deodată a apărut. În celălalt capăt al încăperii, Gerard se întorsese la stânga, rostise câteva vorbe și întinsese brațul. Apuca, un moment mai târziu, singura mână a lui Benedict, ultimul membru al grupului nostru.

Bun. Faptul că Benedict alesese să sosească prin Atuul lui Gerard era o cale de a-și arăta părerea despre mine. Era totodată și un indicator al unei alianțe încropite să mă țină în șah? În cel mai rău caz, mișcarea fusese calculată ca să mă pună pe gânduri. Oare Benedict îl îndemnase pe Gerard la micul exercițiu matinal de înviorare? Probabil.

În momentul acela Julian s-a ridicat în picioare, a traversat odaia, i-a vorbit lui Benedict și i-a strâns mâna.

Mișcarea i-a atras Llewellei atenția. S-a întors către ceilalți, închizând cartea și așezând-o alături. A zâmbit, a pășit înainte și l-a salutat pe Benedict, a înclinat din cap spre Julian, i-a spus ceva lui Gerard. Conferința improvizată s-a înviorat, s-a animat. Din nou, foarte bine.

Patru și trei. Și doi în mijloc...

Am așteptat, uitându-mă la adunarea din cameră. Eram cu toții de față și-aș fi putut să le cer să-mi acorde atenție și să trec la ce aveam în minte. Cu toate astea...

Era prea tentant. Simțeam toți tensiunea, de parcă niște poli magnetici fuseseră activați în încăpere. Eram curios să văd încotro e atrasă pilitura de fier.

Flora mi-a aruncat o privire. Mă îndoiam că-și schimbare părerea peste noapte – asta, firește, dacă nu apăruse ceva nou. Nu, eram sigur că-i puteam anticipa următoarea mișcare.

Și am avut dreptate. Am auzit-o zicând ceva despre sete și un pahar cu vin. S-a răsucit pe jumătate și a dat să vină spre mine, parcă așteptându-se ca Fiona s-o însoțească. A ezitat preț de o clipă când nu s-a întâmplat asta, a devenit deodată centrul atenției tuturor, și-a dat seama, a luat o decizie rapidă, a zâmbit și s-a îndreptat în direcția mea.

— Corwin, a zis, cred că mi-ar plăcea un pahar de vin.

Fără să-mi mut privirea de pe scena care mi se înfățișa înaintea, am zis peste umăr:

— Random, toarnă-i Florei un pahar cu vin dacă ești bun.

— Sigur, a răspuns el și am auzit, în spate, clinchete.

Flora a înclinat capul, fără să mai zâmbească acum, și a trecut, prin dreapta, în spatele meu. Patru și patru, lăsându-l pe draga de Fiona să ardă strălucitor în mijlocul încăperii. Știind prea bine ce face și bucurându-se de asta, s-a întors îndată spre oglinda ovală cu ramă neagră, gravată complicat, așezată pe perete între două rafturi. S-a apucat să-și potrivească o șuviță rebelă de păr de lângă tâmplă.

Mișcarea ei a produs o săgetare de verde și argintiu peste modelele geometrice aurii și roșii ale covorului, lângă locul unde i se oprise piciorul stâng.

Mi-a venit, în același timp, și să zâmbesc, și să înjur. Ticăloasa asta fără rușine se juca iarăși cu noi. Însă era mereu remarcabilă... Nimic nu se schimbasese. Abținându-mă și de la zâmbet, și de la înjurătură, am pășit înainte, după cum știuse că voi face.

Însă și Julian s-a apropiat, ceva mai grăbit decât mine. Fusesse mai aproape și prinsese mișcarea cu o fracțiune de secundă mai repede.

A ridicat bijuteria de jos și a mișcat-o ușor între degete.

— Brățara ta, soră, a zis cu voce mieroasă. Se pare că ți-a fugit de pe încheietură, prostuța. Lasă-mă să te ajut.

Sora noastră a întins brațul, aruncându-i unul dintre zâmbetele acelea însoțite de o privire pe sub gene, în vreme

ce el îi prindea la încheietură lăntişorul cu smaralde. Isprăvind treaba, i-a cuprins mâna între palmele lui şi a dat să se întoarcă la locu-i, de unde ceilalţi aruncau priviri piezişe, străduindu-se să pară, totodată, ocupaţi.

— Cred că ți-ar plăcea să schimbi câteva vorbe de duh cu noi.

Zâmbetul ei a devenit şi mai încântător în vreme ce-şi trăgea mâna dintr-a lui.

— Mulţumesc, Julian, a răspuns ea. O să mă amuze, sunt sigură, când o să le aud. Dar mă tem c-o să râd la urmă, ca de obicei.

S-a întors spre mine şi m-a luat de braţ.

— Mi se pare că în clipa asta, a continuat, mi-ar plăcea mai mult un pahar de vin.

Am luat-o deci înapoi cu mine şi i-am oferit un pahar. Cinci şi patru.

Julian, căruia nu-i place să afişeze emoţii puternice, a luat o decizie câteva clipe mai târziu şi s-a îndreptat şi el către noi. Şi-a turnat de băut, a sorbit din pahar, m-a cercetat preţ de zece sau cincisprezece secunde, apoi a zis:

— Cred că suntem de faţă cu toţii. Când ai de gând să ne spui care îţi sunt intenţiile?

— N-am motive să mai întârzi, acum că şi-a făcut toată lumea apariţia, am răspuns eu.

Am ridicat vocea către cei din partea cealaltă a încăperii:

— A venit vremea. Să ne aşezăm comod.

S-au apropiat şi ceilalţi. Au fost trase scaune. S-a mai turnat vin. Erau gata.

— Mulţumesc, am zis după ce au încetat şi ultimele foieli. Aş avea să vă spun multe lucruri, şi unele chiar vor ajunge să fie spuse. Desfăşurarea întâlnirii noastre depinde de cum veţi primi noile informaţii, asupra cărora vom cugeta de îndată. Random, eşti bun să le spui tuturor ce mi-ai zis mie ieri?

— În regulă.

M-am retras în jilțul din spatele pupitrului, iar Random a pășit în față. Au ascultat iarăși istorisirea felului în care luase legătura cu Brand și a încercării sale de a-l salva. Era o versiune prescurtată, lipsită de speculațiile care nu-mi mai ieșiseră din minte de când le implantase Random acolo. Și, în ciuda omisiunii, ceilalți începeau să priceapă implicațiile, știam asta. Era motivul de căpătâi pentru care dorisem ca Random să vorbească primul. De-aș fi încercat, pur și simplu, să-mi argumentez suspiciunile, aș fi fost îndată bănuiră că mă dedau străvechiului obicei de a încerca să abat atenția de la persoana mea – o acțiune ce-ar fi fost repede urmată de pocnetele seci și metalice ale minților care se închideau la pledoariile mele. În acest fel, cu toate că puteau să creadă că Random nu face decât să spună ce vreau eu să spună, îl puteau asculta până la final și în același timp puteau să cugete la cele aflate. Aveau să se joace cu ideile, încercând să întrevadă motivul pentru care cerusem adunarea asta de familie. Și așa aveam să câștig timpul necesar pentru ca premisele să prindă rădăcini în mintea lor, așteptând confirmările de după aceea. Aveau să se întrebe dacă puteam oferi dovezi în sprijinul celor zise. Mă întrebam și eu același lucru.

În vreme ce așteptam și chibzuia, i-am privit pe ceilalți, un exercițiu neproductiv, însă inevitabil. Simpla curiozitate, mai mult chiar decât bănuiala, mă îmboldea să le cercetez chipurile în căutare de reacții, indicii, indicații – chipuri pe care le știam mai bine decât mi-l știam pe al meu, atât cât puteam eu înțelege asemenea lucruri. Și firește că pe chipurile lor nu se citea nimic. Poate că într-adevăr te uiți cu adevărat la o persoană doar prima oară când o întâlnești, iar apoi practici un fel de scurtătură mentală ori de câte ori o revezi. Creierul meu e suficient de leneș încât să procedeze așa, folosindu-și puterea de abstractizare și prezumpția de regularitate ca să evite, oricând e posibil, să se pună pe treabă. De data asta, însă, m-am străduit

să privesc cu adevărat, însă tot fără folos. Julian și-a păstrat masca ușor plictisită și oarecum amuzată. Gerard a părut pe rând surprins, furios și trist. Benedict părea opac și bănuitor. Llewella părea la fel de tristă și de nepătruns ca întotdeauna. Deirdre părea distrată, Flora avea un aer supus, iar Fiona îi cerceta pe ceilalți cu aviditate, inclusiv pe mine, înjghebându-și propriul catalog de reacții.

Singurul lucru pe care l-aș fi putut spune, după un timp, era că Random făcea impresie. Cu toate că nu li se citea asta pe chipuri, am văzut cum plictiseala se spulberă, cum vechile bănuieli slăbesc, cum se ȳtesc altele noi. Celor din neamul meu li se stârnise interesul. Erau aproape fascinați. Și aveau cu toții ȳntrebări de pus. Mai ȳntâi cîteva, apoi o salvă ȳntreagă.

— Stați, i-am oprit ȳn cele din urmă. Lăsați-l să termine ce-are de spus. Unele dintre ȳntrebările astea ȳși vor găsi răspuns ȳn povestea lui. Pe celelalte le puteți pune după.

Am primit ȳncuviințări din cap și cîteva mormăieli, iar Random a continuat povestea până a isprăvit-o. Adică a istorisit și lupta noastră cu oamenii-fiare ȳn casa Florei, indicând că erau de același soi ca și cei care-l asasinaseră pe Caine. Flora s-a alăturat celor spuse, confirmându-le.

Apoi, când au ȳnceput să curgă ȳntrebările, i-am privit pe toți cu luare-aminte. Atȳta vreme cȳt se preocupau cu toții de cele aflate din istorisirea lui Random era spre bine. Dar voiam să se termine iute cu presupunerile că unul dintre noi s-ar fi aflat ȳn spatele ȳntregii tărășenii. De ȳndată ce s-ar fi ajuns la acest subiect, ar fi ȳnceput și discuțiile despre mine și inflamările fără rost. S-ar fi putut ajunge la vorbe grele și la o dispoziție generală pe care nu m-aș fi bucurat să o stârnesc. Mai bine era să aduc ȳntâi dovezi, să nu arunc ȳnvinuiri, să-l ȳncolțesc iute pe vinovat, dacă era posibil, și să-mi consolidez poziția aici și acum.

I-am privit așadar și am așteptat. Când am simțit că momentul se apropie vertiginos, am oprit ceasul.

— N-ar fi nevoie de toate discuțiile astea și de atâtea presupuneri, am zis, dacă am lămuri chiar acum situația. Și ar fi o cale s-o facem, aici, pe loc. De asta v-am și chemat.

Izbutisem. Mă ascultau cu atenție. Erau pregătiți. Poate chiar dornici.

— Propun să încercăm să ajungem la Brand și să-l aducem acasă, am zis. Și s-o facem chiar acum.

— Cum? a întrebat Benedict.

— Prin Atuari.

— Am mai încercat, a ripostat Julian. Nu putem ajunge la el în felul ăsta. Nu răspunde.

— Nu mă refeream la întrebuintărea lor obișnuită, am zis. V-am rugat pe toți să vă aduceți câte un set complet de Atuari. Le aveți, sper?

Am primit înclinări aprobatoare din cap.

— Bun, am spus. Să scoatem Atuul lui Brand. Propun ca toți nouă să încercăm să intrăm în legătură cu el în același timp.

— O idee interesantă, a zis Benedict.

— Da, s-a arătat de acord Julian scoțându-și cărțile și căutând printre ele. Merită, cel puțin, încercat. S-ar putea să genereze putere suplimentară. Dar nu știu sigur.

Am luat Atuul lui Brand. Am așteptat să le găsească și ceilalți pe ale lor.

— Haideți să ne sincronizăm, am zis apoi. E toată lumea gata?

Am primit opt încuviințări.

— Atunci începem. Încercați... acum.

Am cercetat cartea din fața mea. Trăsăturile lui Brand aduceau cu ale mele, însă era mai scund și mai zvelt. Părul îi era ca al Fionei. Purta veșminte verzi de călărie și era pe un cal alb. Cu câtă vreme în urmă? Cu câtă vreme în urmă fusese asta? m-am întrebat. Brand, un visător, un mistic și un poet, era mereu dezamăgit ori extaziat, cinic sau pe deplin încrezător. Simțămintele sale nu se opreau la jumătăți

de măsură. Bipolar ar fi un termen prea simplu pentru a-i descrie personalitatea, însă ar putea folosi spre a indica o direcție, cu multiple ramificații desprinzându-se, apoi, de pe drumul mare. Observator al purtărilor sale, trebuie să admit că fuseseră perioade când îl găsisem într-atât de fermecător, atent și cinstit, încât îl socotisem mai presus de oricare alt frate al meu. În alte dăți însă... putea fi amar, sarcastic și de-a dreptul sălbatic, făcându-mă să-i evit tovărășia de teamă c-aș fi putut să-i fac vreun rău. Una peste alta, îl văzusem ultima oară într-o stare din a doua categorie, doar cu puțin înainte ca Eric și cu mine să avem confruntarea ce avea să ducă la exilarea mea din Amber.

...Așa gândeam și simțeam studiindu-i Atuul, încercând să-l ating cu mintea, cu voința, deschizând locul pustiu pe care voiam să-l umple prezența lui. Ceilalți își depănau propriile amintiri cu Brand și făceau la fel.

Ușor-ușor, cartea a început să lumineze și să lase impresia de adâncime și perspectivă. A urmat obișnuita încețoșare și senzația de zdruncinare ce anunță contactul cu cel invocat. Atuul a devenit rece între degetele mele, apoi lucrurile au început să se închege, alcătuiind o imagine ce părea reală, stabilă, dramatică, deplină.

Aparent, se găsea într-o celulă. În spatele său se vedea un perete de stâncă. Pe jos erau împrăștiate paie. Era încătușat, iar lanțul îi fusese petrecut, prin spate, printr-un inel uriaș bătut în perete deasupra capului. Lanțul era destul de lung, permițând suficient spațiu de mișcare, iar în acel moment profita de avantajul respectiv, stând lungit pe un maldăr de paie și de cârpe dintr-un ungher. Părul și barba îi erau lungi, fața mai suptă decât i-o văzusem vreodată. Purta haine ponosite și murdare. Părea să doarmă. Gândul m-a purtat către propria mea temniță – mirosul, răceala, mâncarea împrăștiată, umezeala, singurătatea, nebunia ce venea și se ducea. El, cel puțin, își păstrase ochii, fiindcă a clipit și i-am prins privirea atunci când

unii dintre noi i-au rostit numele; erau verzi, cu o privire pustie, absentă.

Îi dăduseră ceva ca să-l amorțească? Ori socotea că delirează?

Însă, deodată, s-a însuflețit. S-a ridicat și a întins mâna.

— Fraților! a rostit. Surorilor...

— Vin acum! am auzit în încăpere un strigăt ce-a făcut să se cutremure sticla vitrinelor.

Gerard sărise în picioare, răsturnându-și scaunul. A străbătut în fugă sala și a luat de pe suportul său de pe perete o ditai securea de luptă. A cumpănit-o în palmă, sprijinind-o de încheietură, ținând și Atuul cu aceeași mână. A încremenit așa preț de-o clipă, cu privirea ațintită asupra cărții. Apoi a întins brațul liber și deodată a ajuns acolo, strângându-l în brațe pe Brand, care a ales exact momentul acela ca să leșine iar. Imaginea a început să se tulbure și legătura s-a întrerupt.

Blestemând, am căutat în pachet Atuul lui Gerard, în vreme ce unii dintre frați păreau să facă același lucru. Am inițiat contactul. Senzația de topire, tulburarea imaginii și realcătuirea ei s-au produs încetișor. Gata!

Gerard înțepenise lanțul, făcându-l să stea lipit de stâncă zidului, și-l lovea acum cu securea. Însă lanțul era gros și a rezistat loviturilor sale puternice vreme lungă. Până la urmă câteva zale s-au deformat și au slăbit, însă le lovise din toate puterile vreo două minute deja, iar zuruielile și bufnetele îi alertaseră pe temniceri.

S-au auzit zgomote din stânga – zăngănituri, zăvoare trase, scrâșnete de țățâni. Deși simțurile nu-mi băteau până acolo, era evident că cineva descuria ușa temniței. Brand s-a ridicat iarăși. Gerard continua să izbească în lanț.

— Gerard, ușa! am răcnit.

— Știu! a mugit înfășurându-și lanțul pe după braț și smucindu-l din răspuțeri.

Însă lanțul nu a cedat.

L-a lăsat atunci și a izbit cu securea, fiindcă unul dintre războinicii cu pinteri pe dosul palmei se năpustise asupra

lui cu sabia ridicată. Spadasinul a căzut, însă un altul i-a luat locul. Apoi un al treilea și un al patrulea au dat buzna în celulă. Se mai vedeau și alții în spatele lor.

A urmat o mișcare învălmășită și Random a pătruns cu capul înainte în scenă, cu brațul încheștat de al lui Brand și cu cealaltă mână ținând scaunul în față ca pe un scut, în vreme ce picioarele-i rămăseseră în lumea noastră. S-a ridicat iute și s-a aruncat spre atacatori, împingându-i cu scaunul ca și cum ar fi izbit cu un berbec. Au dat înapoi. A ridicat scaunul și l-a coborât în capul cuiva. Un tem-nicer zăcea pe jos, răpus de securea lui Gerard. Altul se târâse într-o latură, ținându-se cu stânga de ciotul brațului drept. Random a scos un pumnal și l-a înfipt în abdomenul unui atacator, a mai crăpat două căpățâni cu scaunul și l-a respins pe un altul. Și, în timp ce se petreceau toate astea, mortul s-a ridicat deasupra podelei și a început să plutească încetișor în sus, în vreme ce din el șiroia și picura sânge. Cel care fusese înjunghiat s-a prăbușit în genunchi, apucând lama cu amândouă mâinile.

Între timp, Gerard apucase lanțul cu ambele mâini. Și-a proptit un picior în perete și a început să tragă. Lanțul rezista. Zece secunde, poate. Cincisprezece...

Apoi, cu un zureit și un pocnet, s-a rupt. Gerard și-a pierdut echilibrul, dar s-a redresat sprijinindu-se într-o mână. S-a uitat în spate, la Random probabil, pe care nu-l puteam vedea în acel moment. Părând mulțumit, s-a aplecat și l-a ridicat pe Brand, care își pierduse din nou cunoștința. Ținându-l în brațe, s-a răsucit și a întins un braț pe sub corpul lui inert. Random a apărut iarăși în cadru, fără scaun, și ne-a făcut și el semn.

Am întins cu toții mâinile către ei și, într-o clipă, se aflau printre noi. Ne-am îmbulzit în jurul lor.

Un soi de voioșie s-a instaurat când ne-am grăbit să-l atingem, să-l vedem pe fratele dispărut de-atâta amar de ani și care abia fusese smuls din ghearele misterioșilor săi

răpitori. În cele din urmă, exista nădejdea unor răspunsuri. Doar că arăta așa de slăbit, de subțire, de palid.

— Înapoi! a răcnit Gerard. Îl duc pe canapea! Apoi n-aveți decât să vă holbați cât...

Tăcere mormântală. Toată lumea se retrăsese câte un pas, apoi încremenise. Asta fiindcă din trupul lui Brand picura sânge. Și fiindcă în șoldul stâng avea înfipt un cuțit. Cu câteva clipe înainte nu fusese acolo. Unul dintre noi încercase să-i găurească rinichiul și poate că reușise. Nu mă bucura faptul că raționamentul Random-Corwin, teoria că unul dintre noi se afla în spatele acestor fapte, tocmai primise o confirmare semnificativă. Am încercat, preț de o clipă, să mă concentrez pentru a fotografia mental pozițiile tuturor. Apoi vraja s-a rupt. Gerard l-a dus pe Brand la canapea, iar noi ceilalți ne-am dat în lături: știam cu toții că ne dăduserăm seama nu doar ce se întâmplase, ci și ce însemna asta.

Gerard l-a așezat pe Brand cât mai confortabil și i-a smuls cămașa murdară.

— Aduceți apă curată, să-l spăl, a zis. Și prosoape. Soluție salină, glucoză și un suport pe care să le atârni. Aduceți-mi o trusă medicală.

Deirdre și Flora au pornit spre ușă.

— Odăile mele sunt cel mai aproape, a zis Random. Veți găsi acolo o trusă de prim ajutor. Însă singura perfuzie intravenoasă e în laboratorul de la etajul trei. Mai bine vin și eu cu voi.

Au plecat împreună.

Avuseserăm cu toții, cândva, parte de pregătire medicală, atât aici, cât și în alte lumi. Însă ceea ce învățaserăm în Umbră trebuia modificat în Amber. Majoritatea antibioticelor din Umbre, de pildă, erau inefficiente aici. Pe de altă parte, procesele noastre imunologice par a fi diferite de ale oricăror alți oameni pe care-i studiaserăm, așa că pentru noi e mai greu să ne îmbolnăvim –, iar dacă ne îmbolnăvim,

ne vindecăm mai iute. Și mai avem și capacități de regenerare ieșite din comun.

Și fix așa trebuie să meargă lucrurile, fiindcă idealul este, firește, superior Umbrelor sale. Și noi, cei din Amber, conștienți de toate astea din fragedă pruncie, ne pregătiserăm medical încă din tinerețile noastre. În esență, în pofida a ce se spune adesea despre cei care se doftoricesc singuri, asta are de-a face cu neîncrederea noastră fundamentală în aproape oricine, în special în cei de care ar putea să ne depindă viața. Și asta explică, în parte, și de ce nu m-am grăbit să-l dau deoparte pe Gerard și să mă ocup eu însumi de tratamentul său, în ciuda faptului că urmasem o școală de medicină pe Umbra Pământ pe parcursul ultimelor două generații. O altă explicație e că Gerard nu lăsa pe nimeni să se apropie de Brand. Julian și Fiona înaintaseră, părând că aibă același gând, însă dăduseră peste brațul stâng al lui Gerard, întins ca o barieră la trecerea peste calea ferată.

— Nu, a zis. Știu că nu eu am săvârșit asta și atâta tot. Nu va mai exista o a doua ocazie pentru altcineva.

Dacă oricare dintre noi ar fi fost rănit în asemenea fel, aflându-se altminteri într-o stare de sănătate bună, aș fi spus că, dacă trecea de prima jumătate de oră, ar fi supraviețuit. Însă Brand... în halul în care era... Greu de spus.

Când s-au întors ceilalți cu materialele și trusa medicală, Gerard l-a spălat pe Brand, a cusut rana și a pansat-o. A pus perfuzia pe suport, a spart cătușele cu un ciocan și o daltă pe care le găsisese Random, l-a acoperit cu un cearșaf și o pătură, apoi i-a luat iarăși pulsul.

— Cum e? am întrebat.

— Slab, a zis trăgându-și un scaun și așezându-se lângă canapea. Să-mi aducă cineva sabia... și un pocal cu vin. N-am apucat să beau nimic. Și dacă mai e ceva mâncare pe undeva, mi-e foame.

Llewella s-a îndreptat spre servantă, iar Random i-a adus spada din rastelul aflat după ușă.

— O să rămâi aici, la căpătâiul lui? a întrebat întinzându-i arma.

— Da.

— Ce-ai zice să-l mutăm într-un pat mai bun?

— E bine unde e. O să decid eu când poate fi mutat. Între timp, cineva să facă focul și să mai stingă din lumânările alea.

Random a încuviințat.

— Mă ocup eu, a zis.

Apoi a luat cuțitul pe care Gerard îl scosese din coasta lui Brand, un stilet subțire, cu lama de vreo cincisprezece centimetri. Și l-a pus în palma întinsă, privindu-l.

— Recunoaște cineva ăsta? a întrebat.

— Eu nu, a zis Benedict.

— Nici eu, a spus Julian.

— Nu, am răspuns eu.

Fetele au clătinat din cap.

Random a cercetat pumnul.

— Ușor de ascuns – într-o mânecă, într-o cizmă sau corset. Și-a trebuit mult sânge rece ca să fie folosit astfel...

— Sau disperare, am adăugat.

— ...Și o anticipare foarte precisă a îmbulzelii care s-a produs. E vorba, aproape, de o mișcare inspirată.

— Posibil s-o fi făcut unul dintre temnicerii săi? a întrebat Julian. În celulă?

— Nu, a răspuns Gerard. Nu s-a apropiat niciunul îndeajuns.

— Pare bine echilibrat pentru aruncare, a zis Deirdre.

— Este, a confirmat Random trecându-și lama peste buricele degetelor. Doar că niciunul dintre noi n-a avut deschiderea sau ocazia necesară, sunt sigur.

Llewella s-a întors cu o tavă pe care se aflau felii de carne, o jumătate de pâine, o sticlă cu vin și un pocal. Am eliberat o măsuță și am așezat-o lângă scaunul lui Gerard.

În vreme ce Llewella lăsa tava din mâini, a întrebat:

— Dar de ce? Asta înseamnă că făptașul e unul dintre noi? De ce-ar fi vrut unul dintre noi s-o facă?

Am oftat.

— Al cui prizonier crezi că a fost? am întrebat.

— Al unuia dintre noi?

— Dacă știa lucruri pentru care cineva, ca să împiedice aflarea lor, a fost dispus să meargă atât de departe? Din același motiv l-ar fi înlănțuit și l-ar fi ținut acolo.

Llewella s-a încruntat.

— Nici asta nu prea are sens. De ce nu l-a ucis și să isprăvească povestea?

Am ridicat din umeri.

— Poate că-l folosea la ceva, am zis. Dar există o singură persoană care poate răspunde la întrebarea asta. Când afli cine e, întreabă-l pe el.

— Ori pe ea, a zis Julian. Surioară, dintr-odată mi se pare c-ai devenit extraordinar de naivă.

Privirile i s-au întâlnit cu cele ale lui Julian, o pereche de aisberguri reflectând infinități înghețate.

— Din câte îmi amintesc, a spus ea, te-ai ridicat de pe scaun când au trecut încoace, te-ai întors spre stânga, ai dat ocol pupitrului și te-ai oprit un pic mai în dreapta lui Gerard. Te-ai aplecat destul de mult în față. Și cred că mâinile nu ți se vedeau.

— Din câte îmi amintesc, a ripostat Julian, erai și tu la o distanță numai bună ca să lovești, în stânga lui Gerard, și te aplecai și tu în față.

— Ar fi trebuit s-o fac cu mâna stângă, iar eu sunt dreptace.

— Poate că de-asta mai suflă încă.

— Pari al naibii de dornic, Julian, să descoperi c-a fost altcineva.

— Bine, am zis. Gata! Știți că toate astea mai mult ne încurcă. Doar unul dintre noi a făcut-o și nu asta e calea de a-l da în vileag pe vinovat.

— Sau vinovată, a completat Julian.

Gerard s-a ridicat și ne-a aruncat o uitătură posacă.

— Nu vă las să-mi tulburați pacientul, a zis. Și, Random, ai spus c-o să faci focul.

— Îndată, a spus Random și s-a apucat de treabă.

— Să ne strângem cu toții în salonul din capătul sălii mari, de la parter. O să pun străji aici, la ușă, am zis eu.

— Nu, a refuzat Gerard. Aș prefera ca, dacă cineva încearcă ceva, să ajungă până aici. Dimineață îți voi aduce capul lui.

Am încuviințat.

— Bine, poți suna clopoțelul dacă dorești ceva, sau ne chemi prin Atuuri. De dimineață îți vom spune dacă aflăm noutăți.

Gerard s-a așezat iarăși, mormăind în ciudat, și s-a pus să mănânce. Random a aprins focul și a stins din lumânări. Pătura lui Brand se ridica și cobora slab, însă cu regularitate. Am ieșit cu toții încetișor din cameră și-am pornit spre casa scării, lăsându-i acolo cu văpaia și pocnetele din vatră, cu perfuzia și sticlele.

Capitolul 7

Sunt multe dățile în care m-am trezit, cutremurându-mă uneori, mereu speriat, din visul unde mă găseam în vechea mea celulă, iarăși orb, în temnița din pânțele Amberului. Nu-mi era străin, firește, sentimentul de încarcerare. Mi se mai întâmplase și în alte dăți să fiu băgat la răcoare pentru diferite perioade de timp. Dar să fii singur, orb și cu prea puține speranțe de însănătoșire costa mult la casa de marcat a privării senzoriale din prăvălia minții mele. Și asta, împreună cu senzația că nu există scăpare, lăsase urme adânci. Îndeobște îmi țin aceste amintiri bine zăvorâte cât timp sunt treaz, însă noaptea, uneori, scapă, încep să danseze pe coridoare și să-și facă de cap prin cotloanele gândului. Văzându-l pe Brand acolo, în temnița lui, amintirile reveniseră iar, odată cu un fior care nu se datora frigului; iar înjunghierea sa, la sfârșit, făcuse să nu mă mai pot dezbăra de ele. Acum, aflându-mă printre cei de un sânge cu mine în salonul cu obloanele trase, nu puteam evita gândul că unul (ori mai mulți) dintre ei îi făcuse lui Brand ce îmi făcuse mie Eric. Cu toate că-i știam în stare de asta pe mulți, să mă aflu în aceeași odaie cu făptașul și să nu-i cunosc identitatea era ceva care mă afecta peste măsură. Singura-mi alinare era că și ceilalți, în felul lor, erau la fel de descumpăniți. Inclusiv vinovatul, acum că se știa căutat. Mi-am dat seama că sperasem, până atunci, ca vreun inamic din afară să fi fost vinovat. Acum, însă... Simțeam, pe de o parte, că trebuie să mă arăt mai reținut în privința a ce puteam spune. Pe de alta, părea un moment bun să scormonesc după informații, dacă oricum

toată lumea era într-o stare de tulburare neobișnuită. Dorința de cooperare întru apărarea de o amenințare ce plana asupra tuturor se putea dovedi folositoare. Și până și persoana vinovată ar fi avut interesul să se poarte la fel ca ceilalți. Și cine știe ce-i putea scăpa, cât făcea efortul ăsta?

— Ei bine, mai ai și alte mici experimente interesante pe care-ai vrea să le desfășori? m-a întrebat Julian sprijinindu-și capul în palme și așezându-se confortabil în jilțul meu preferat.

— Deocamdată nu, am zis.

— Păcat. Sperasem c-o să vii cu ideea de a ne pune să-l căutăm pe tata în același fel. Apoi, dacă avem noroc, îl găsim și cineva îl înlătură într-un fel mai definitiv. După care putem să jucăm cu toții ruleta rusească cu acele arme foarte frumoase și noi pe care le-ai adus cu tine... și câștigătorul obține totul.

— Rostești vorbe necugetate, am zis.

— Nu chiar. Le-am cugetat pe fiecare în parte, mi-a răspuns. Petrecem atâta vreme mințindu-ne unii pe alții că mi s-a părut amuzant să spun, o dată, și ce gândesc cu adevărat. Ca să văd dacă bagă cineva de seamă ori ba.

— Și acum ne-am lămurit. Am băgat cu toții de seamă că tu, cel real, nu ești cu nimic mai bun decât celălalt, prefăcutul.

— Pe oricare l-ai prefera, amândoi ne întrebăm dacă ai idee ce-o să faci în continuare.

— Am. Intenționez să capăt răspunsuri la o serie de întrebări ce au de-a face cu problemele noastre din ultimul timp. Putem, foarte bine, să începem cu Brand și chinurile prin care a trecut.

Întorcându-mă către Benedict, ce stătea cu privirea pironită asupra flăcărilor din vatră, am spus:

— Benedict... Mai demult, în Avalon, mi-ai zis că Brand a fost unul dintre cei care m-au căutat după dispariția mea.

— Așa e, a răspuns Benedict.

— Te-am căutat cu toții, a zis Julian.

— Nu de la început. Mai întâi am încercat să mă găsească Brand, Gerard și tu, Benedict. Nu așa mi-ai spus?

— Da, a răspuns. Ceilalți te-au căutat și ei, mai târziu însă. Ți-am spus și asta.

Am dat din cap aprobator.

— Și Brand a anunțat c-ar fi descoperit, atunci, vreun lucru neobișnuit? am întrebat.

— Neobișnuit? În ce fel? a întrebat Benedict.

— Nu știu. Caut o legătură între ce i s-a întâmplat lui și ce-am pățit eu.

— Atunci cauți unde nu trebuie, a zis Benedict. S-a întors fără niciun rezultat. Și după aia a mai stat pe-aici o groază de timp, fără să aibă de suferit.

— Asta am priceput. Dar, din ce mi-a spus Random, înțeleg că ultima lui dispariție s-a produs la cam o lună înainte să-mi revin eu și să mă întorc. Și-mi pare cam ciudată coincidența. Dacă după ce m-a căutat, n-a avut de anunțat nimic ciudat, a făcut asta înainte de dispariție? Sau între timp? Ceva? Orice? Spuneți de știți!

Au urmat niște schimburi de priviri. Însă ochеadele păreau mai degrabă să arate curiozitate decât neliniște sau suspiciune.

În cele din urmă a vorbit Llewella.

— Ei bine... a fost ceva... nu știu dacă are vreo însemnătate.

Ochii tuturor s-au îndreptat spre ea. A început să se joace cu cordonul cu care era încinsă, trecându-și ușor degetele peste el în vreme ce vorbea.

— A fost între căutarea ta și dispariția lui și probabil că n-are nimic de-a face cu ce căutăm noi, a urmat. Doar că mi s-a părut bizar. Brand a venit în Rebma, cu mult timp în urmă...

— Cât de mult?

Și-a încrețit fruntea.

— Cincizeci, șaiszeci, șaptezeci de ani... nu mai știu sigur.

Am încercat să calculez folosind factorul de conversie pe care-l elaborasem pe parcursul lungii mele încarcerări. O zi în Amber, se părea, însemna ceva mai mult de două zile și jumătate pe Umbra Pământ unde-mi petrecusem exilul. Voiam să aplic evenimentelor din Amber propria mea măsurătoare a timpului ori de câte ori era cu putință, în caz că apăreau niște coincidențe neobișnuite. Brand, așadar, vizitase Rebma într-o perioadă care pentru mine era echivalentă cu secolul al XIX-lea.

— Oricînd va fi fost, a continuat sora mea, a venit să mă vadă. A rămas câteva săptămâni.

L-a privit pe Random:

— A întrebat de Martin.

Random a mijit ochii și și-a lăsat capul pe-o parte.

— A spus și de ce? a întrebat-o.

— Nu tocmai. A lăsat de înțeles că-l întâlnise pe Martin cândva, în plimbările sale și a dat impresia că i-ar fi plăcut să-l mai vadă. Abia după un timp de la plecarea lui mi-am dat seama că motivul vizitei fusese de fapt să afle tot ce se putea afla despre Martin. Știi cât de subtil poate fi Brand, cum reușește să afle lucruri fără să dea impresia că întreabă în mod special despre ele. Abia după ce am vorbit și cu alții, pe care de asemenea îi vizitase, am început să-mi dau seama de asta. Însă n-am reușit să aflui și de ce.

— E... cât se poate de bizar, a observat Random. Fiindcă îmi aduce aminte un lucru pe care nu l-am socotit niciodată prea important. M-a interogat odată temeinic în legătură cu fiul meu – se prea poate să fi fost cam în aceeași perioadă. Însă n-a lăsat de înțeles că l-ar fi cunoscut personal, sau c-ar avea vreo dorință s-o facă. Totul a început cu un pic de bârfă pe tema copiilor din flori. Când m-am arătat jignit, și-a cerut iertare și a pus câteva întrebări mai decente despre băiat, lucru pe care l-am pus, atunci, pe seama poliției – ca să nu rămân, cumva, supărat. Avea un fel doar al

lui, cum ai zis, de a scoate informații de la oameni. Dar de ce nu mi-ai spus până acum?

Llewella a zâmbit drăgălaș.

— De ce să-ți fi spus?

Random a plecat încetișor capul, cu chipul inexpressiv.

— Bine, și până la urmă ce i-ai zis? Ce-a aflat? Ce știi tu despre Martin și eu nu?

Sora mea a clătinat din cap, iar zâmbetul i-a pierit.

— Nimic, de fapt, a răspuns ea. Din ce știu, nimeni în Rebma n-a mai auzit nimic de Martin după ce a străbătut Modelul și a dispărut. Nu cred că Brand a plecat știind mai multe decât atunci când a venit.

— Bizar... am zis. A mai încercat să vorbească cu altcineva pe tema asta?

— Nu-mi amintesc, a răspuns Julian.

— Nici eu, a spus și Benedict.

Ceilalți au clătinat din cap că nu.

— Să luăm deci notă de asta și s-o lăsăm așa deocamdată, am propus eu. Mai sunt și alte lucruri pe care e nevoie să le știu. Julian, înțeleg că tu și Gerard ați încercat să parcurgeți drumul negru, cu ceva timp în urmă, și că Gerard a fost rănit. Cred că ați stat amândoi cu Benedict un timp după aceea, cât s-a însănătoșit Gerard. Aș vrea să știu mai multe despre expediția asta a voastră.

— Se pare că știi deja, a răspuns Julian. Tocmai ai povestit tot ce s-a întâmplat.

— Unde ai aflat toate astea, Corwin? a vrut Benedict să știe.

— În Avalon.

— De la cine?

— De la Dara.

A țâșnit de pe scaun, s-a apropiat de mine, mi s-a proțâp în față și m-a fulgerat cu privirea.

— Încă insiști cu povestea asta absurdă despre fata aia! Am oftat.

— Am discutat asta de nu știu câte ori deja, am zis. Și ți-am spus tot ce știu. Poți să accepți ori nu. Dar să știi că ea e cea care mi-a povestit.

— Se pare, atunci, că sunt niște lucruri pe care nu mi le-ai spus tu mie. Partea asta n-am mai auzit-o.

— E adevărat sau nu? Despre Julian și Gerard.

— E adevărat, a recunoscut Benedict.

— Atunci uită pentru o clipă de unde a venit informația și spune-ne tuturor ce s-a întâmplat.

— Prea bine. Voi vorbi fără ocol, acum că nu mai există motive pentru a păstra secretul. Eric, firește, nu știa cu ce mă îndeletnicesc, cum nu știați nici mulți dintre voi. Gerard era sursa mea principală de informații din Amber. Pe Eric ajunsese să-l îngrijoreze tot mai mult drumul negru, așa că în cele din urmă a hotărât să trimită pe cineva să-l urmeze prin Umbră până la sursă. Au fost aleși, pentru sarcina asta, Julian și Gerard. Dar au fost atacați de o ceată numeroasă de lighioane, într-un loc apropiat de Avalon. Gerard m-a chemat prin Atu și m-am dus să-i ajut. Dușmanii au fost împrăștiați. Fiindcă Gerard își rupsesse un picior în luptă, iar Julian era și el cam mototolit, i-am luat pe amândoi acasă la mine. Am rupt tăcerea pe care o păstram față de Eric și i-am spus unde erau. Le-a poruncit să nu-și urmeze drumul, ci să se întoarcă în Amber după ce se înzdrăveneau. Și au zăbovit la mine până atunci, după care s-au întors...

— Asta e tot?

— Asta e tot.

Însă nu era. Dara îmi mai spusese un lucru. Menționa-se un alt vizitator. Îmi aminteam exact. În acea zi, lângă pârau, cu un curcubeu mititel în vaporii cețoși de deasupra cascadei, cu roata morii învârtindu-se neîncetat, împărțind visuri și măcinându-le, în ziua în care ne întrecuserăm în luptă cu floretele, vorbiserăm și pășiserăm prin Umbră, trecuserăm printr-un codru secular și ajunseserăm într-un loc unde un torent înspumat mișca o roată de moară demnă de

grânarele zeilor, în ziua aceea în care stătuserăm la picnic, flirtaserăm, ne ținuserăm de bârfe, ea îmi spusese multe lucruri, dintre care unele erau, neîndoielnic, minciuni. Însă nu mințise în privința călătoriei lui Julian și Gerard, așa că socoteam că se putea să fi rostit adevărul și când zisese că Brand îl vizitase pe Benedict în Avalon. „Adesea”, asta era cuvântul pe care-l folosisese.

Bineînțeles, Benedict nu făcea un secret din faptul că nu avea pic de încredere în mine. Puteam să pricep că și asta era un motiv întemeiat pentru a nu-mi împărtăși informații pe care le socotea prea delicate ca să-mi fac eu de lucru cu ele. La naiba, nici eu n-aș fi avut pic de încredere în mine dacă aș fi fost în locul lui. Însă doar un neghiob i-ar fi scos ochii cu asta în acel moment. Din pricina altor posibilități.

Era posibil să fi intenționat să-mi spună mai târziu, între patru ochi, în ce împrejurări avuseseră loc vizitele lui Brand.

Sau... mai exista și varianta, firește, ca Benedict să se afle în spatele complotului. Nici nu-mi venea să mă gândesc la consecințe. După ce luptasem sub comanda lui Napoleon, Lee și MacArthur, îi prețuiam calitățile de tactician, ca și pe cele de strateg. Benedict era și una, și alta, și era cel mai bun pe care-l știam. Faptul că-și pierduse recent brațul drept nu-i diminua nicicum abilitățile și nici măcar nu-l împiedica să lupte cu iscusință. Dacă n-aș fi fost teribil de norocos ultima oară, când cu neînțelegerea dintre noi, m-ar fi făcut bucățele. Nu, nu voiam ca vinovatul să fie Benedict și nici nu voiam să scormonesc acum după lucruri pe care socotea nimerit să le țină ascunse. Speram doar că voia să mi le spună mai încolo.

Așa că am rostit „asta e tot”, decidând să continui în alte direcții.

— Flora, am zis, atunci când am venit la tine acasă, după accident, ai spus ceva ce încă nu pricep limpede. Fiindcă am avut, nu peste mult, timp berechet ca să mă gândesc la

toate, am ajuns și la asta și m-a uimit. Ai vrea deci, rogu-te, să-mi spui la ce te-ai referit când ai zice că Umbrele conțin mai multe orori decât s-ar fi putut gândi cineva?

— A, nu mai țin minte să fi spus asta, a răspuns Flora. Dar presupun c-au spus-o dacă a lăsat o asemenea impresie puternică. Știi la ce mă refeream: că Amberul pare să funcționeze ca un magnet pentru Umbrele alăturate, că atrage din ele tot felul de lucruri; cu cât te apropii de Amber, cu atât drumul devine mai ușor, chiar și pentru făpturile din Umbră. În vreme ce mereu par să existe schimburi între Umbrele alăturate, efectul e mai puternic și mai unidirecțional când vine vorba despre Amber. Am stat mereu în gardă, atenți să nu pătrundă lucruri neobișnuite pe tărâmul nostru. Ei bine, cu câțiva ani înainte ca tu să-ți recapeți amintirile, în apropierea Amberului au început să apară, parcă, mai multe de acest fel. Lucruri, aproape de fiecare dată, primejdioase. Multe erau creaturi pe care le știam de pe tărâmurile învecinate. Însă, după un timp, au început să sosească lighioane din zone tot mai depărtate. În cele din urmă au ajuns să se strecoare și unele complet necunoscute nouă. N-am găsit niciun motiv pentru această abundență bruscă de răutăți, deși am căutat până destul de departe sursa tulburărilor care le-ar fi putut mîna înapoi. Cu alte cuvinte, aveau loc pătrunderi prin Umbră extrem de puțin probabile.

— Și asta a început încă de când era tata pe-aici?

— Da, a început cu ani buni înainte să-ți revii tu, cum spuneam.

— Înțeleg. S-a gândit cineva c-ar putea exista o legătură între respectiva stare de lucruri și plecarea tatei?

— Firește, a răspuns Benedict. Și încă mi se pare că asta a fost pricina plecării sale. A pornit să cerceteze sau să caute o soluție.

— E doar o presupunere fără temei, a zis Julian. Știți cum era el, nu explica nimic nimănui.

Benedict a ridicat din umeri.

— E un raționament rezonabil totuși. Înțeleg că și-a exprimat preocuparea în privința acestor... migrații de monștri, dacă vreți, cu numeroase prilejuri.

Mi-am scos pachetul de cărți din casetă; căpătasem obiceiul de a ține lângă mine, în orice împrejurare, un set de Atuuri. L-am luat în mână pe cel al lui Gerard și l-am privit țintă. Ceilalți au tăcut, urmărindu-mă cum iau legătura cu el. Am intrat în contact în câteva clipe.

Gerard stătea încă pe scaun, cu spada pe genunchi. Și mânca și acum. Când mi-a simțit prezența, a înghițit dumi-catul și-a întrebat:

— Da, Corwin? Ce vrei?

— Cum se simte Brand?

— Doarme. Pulsul e un pic mai puternic. Respirația la fel, regulată. Dar e prea devreme încă să...

— Știu, am zis. Voiam, de fapt, să te întreb dacă-ți amintești ceva. Înainte ca tata să dispară, ai avut impresia, vre-odată, din ce-a spus sau a făcut, că plecarea lui ar fi putut avea de-a face cu numărul tot mai mare de făpturi din Umbră care treceau în Amber?

— Asta, a zis Julian, e o întrebare tendențioasă.

Gerard s-a șters la gură.

— Da, e cu puțință să fi fost o legătură, a răspuns apoi. Părea abătut, îngrijorat de ceva. Și da, vorbea de creaturi. Însă niciodată n-a zis că asta ar fi preocuparea lui cea mai mare... sau altceva, cu totul diferit.

— Ca de pildă?

— Orice. Eu... ăă... da, probabil că e ceva ce-ar trebui să știi, cu toate că nu-mi dau seama dacă-i important. La ceva vreme după dispariția lui, am încercat, recunosc, să aflu un lucru. Anume dacă eu am fost, cu adevărat, ultima persoană care l-a văzut înainte să dispară. Și sunt sigur că eu am fost. Stătusem prin palat toată seara și mă pregăteam să mă întorc la nava-amiral. Tata se retrăsese cam cu o oră în urmă, eu însă zăbovisem în camera de gardă, jucând

dame cu căpitanul Thoben. Fiindcă urma să pornesc pe mare dis-de-diminează, am decis să iau cu mine o carte. Și am venit aici, în bibliotecă. Tata era așezat la pupitru. Răsfoia niște tomuri vechi și nu-și schimbase încă veșmintele. M-a salutat din cap când am intrat și i-am spus că venisem după o carte. A zis: „Ai venit în locul potrivit” și și-a văzut de citit. Cât mă uitam pe rafturi, a făcut o remarcă referitoare la faptul că nu poate dormi. Am găsit o carte pe placul meu, i-am zis noapte bună, el mi-a răspuns cu un „Vânt în pânze”, apoi am ieșit.

Gerard și-a coborât iarăși privirile.

— Sunt sigur, acum, că în noaptea aia purta Giuvaierul Judecării la gât, că l-am văzut la fel de clar cum vă văd pe voi acum. La fel de sigur sunt și că mai devreme, în aceeași seară, nu-l avusesse. Mult timp după aceea am crezut că-l luase cu el, oriunde se va fi dus. În odăile lui nu era niciun indiciu că și-ar fi schimbat mai târziu straiile. Iar piatra n-am mai văzut-o decât când tu și Bleys ați fost înfrânți în atacul asupra Amberului. Eric a purtat-o atunci. Când l-am întrebat, a susținut c-o găsisse în odăile tatei. Fiindcă nu puteam să dovedesc că nu-i așa, a trebuit să-i accept povestea, însă n-am fost niciodată mulțumit de ea. Întrebarea ta – și faptul că te-am văzut purtând-o – m-a făcut să-mi amintesc totul. Și m-am gândit că-i mai bine să știi.

— Mulțam, am zis simțind că-mi stă pe buze o altă întrebare, dar hotărând că nu era momentul potrivit ca s-o formulez.

De dragul celorlalți, am închis subiectul zicând:

— Crezi, deci, că-i mai trebuie pături, sau altceva?

Gerard a ridicat paharul spre mine și a sorbit.

— Prea bine. Ține-o tot așa, am spus și mi-am trecut palma peste cartea de tarot. Fratele Brand pare să se țină tare, iar Gerard nu-și amintește ca tata să fi zis ceva care să lege în mod direct ieșirea făpturilor din Umbră și plecarea sa. Mă întreb ce-și va aminti Brand când își revine?

— Dacă-și revine, a spus Julian.

— O să-și revină. Am avut cu toții parte de niște tăvăleli pe cinste. Vitalitatea noastră e unul dintre puținele lucruri în care avem încredere. După socoteala mea, până dimineață va fi în stare să vorbească.

— Și ce propui să facem cu vinovatul, a întrebat, dacă Brand îi spune numele?

— Să-l luăm la întrebări.

— Atunci mi-ar plăcea mie să fac ancheta. Încep să cred că de data asta s-ar putea să ai dreptate, Corwin, și că persoana care l-a înjunghiat s-ar putea să fie răspunzătoare și pentru starea asta de asediu aproape continuă, pentru dispariția tatei și pentru uciderea lui Caine. M-aș bucura deci să-l iau la întrebări înainte să-i tăiem beregata și-aș vrea să mă ofer voluntar și pentru această ultimă parte.

— Vom ține cont de asta, am zis.

— Nu ești scutit de judecată nici tu, Corwin.

— Știu.

— Am ceva de spus, a zis Benedict abținându-se să-și adreseze replica lui Julian. Mă neliniștește atât puterea, cât și obiectivul pe care par să-l aibă dușmanii noștri. Am dat piept cu ei deja în mai multe rânduri și știu că umblă după sânge. Corwin, dacă accept pentru o clipă povestea cu fata, Dara, îmi pare că ultimele ei cuvinte îi rezumă limpede atitudinea: „Amberul va fi distrus”. Nu cucerit, subjugat ori învățat o lecție. Distrus. Julian, nu te-ar deranja să cârmuiești, așa-i?

Julian a zâmbit.

— Poate la anul, pe vremea asta, a răspuns. Astăzi nu, mulțumesc.

— Ce vreau să spun e că v-aș vedea pe toți – pe oricare dintre voi – angajând oști de lefegii sau strângându-și aliați ca să pună mâna pe putere. Dar nu vă pot vedea adunând o forță atât de mare, încât să reprezinte ea însăși o problemă după cucerire. Nu o armată care pare pusă pe distrus, iar nu

pe cucerire. Nu te văd pe tine, pe mine, pe Corwin sau pe ceilalți încercând să distrugă Amberul sau vrând să se alăture unor puteri ce-ar dori asta. Asta nu-mi place la ideea lui Corwin că unul dintre noi s-ar afla în spatele acestei povești.

A trebuit să încuviințez. Eram conștient de slăbiciunea aceea din argumentația mea. Însă, cu atât de multe necunoscute... Puteam firește să ofer alternative, cum făcuse Random atunci, însă acestea n-ar fi dovedit nimic.

— S-ar putea, a zis Random, ca cel dintre noi care a făcut pactul să-și fi subestimat aliații. Și vinovatul se teme acum de ei, la fel ca noi toți. Poate că nu se află în situația de a opri tăvălugul, chiar dacă ar vrea.

— I-am putea oferi ocazia să-și trădeze aliații, a zis Fiona. Dacă Julian ar putea fi convins să-i lase beregata netăiată, iar noi, ceilalți, am fi dispuși să facem la fel, poate că ni se va dezvălui dacă Random a ghicit bine. N-ar cere tronul, dar e limpede că nici înainte n-ar fi putut să-l aibă. Ar rămâne în viață și-ar scuti Amberul de multe neplăceri. Este cineva dispus să accepte o asemenea perspectivă?

— Eu, am zis. Îi voi cruța viața dacă se va da în vileag, dacă înțelege că urmează să-și petreacă restul zilelor în exil.

— De acord, a aprobat Benedict.

— Voi face întocmai, a spus Random.

— Cu o condiție, a intervenit Julian. Dacă n-a fost răspunzător personal pentru uciderea lui Caine, voi accepta. Altfel, nu. Și va fi nevoie de dovezi.

— În viață, în exil, a zis Deirdre. Bine, de acord.

— Și eu, a spus Flora.

— La fel, a rostit și Llewella.

— Și Gerard o să fie de acord, probabil, am zis. Însă mă-ntreb dacă și Brand va fi de aceeași părere ca noi. Am senzația că s-ar putea să nu fie cazul.

— Să verificăm cu Gerard, a zis Benedict. Dacă Brand trăiește și doar el se opune, cel vinovat va ști că are de ocolit un singur inamic și-și poate stabili termenii în funcție de asta.

— Prea bine, am spus înăbușindu-mi niște îndoieli, după care am luat iar legătura cu Gerard, care a fost și el de acord.

Ne-am ridicat așadar în picioare și-am jurat pe Unicornul din Amber – jurământul lui Julian a avut o clauză în plus – făcând legământ să-l trimitem în exil pe oricare dintre noi care nu și-ar ține cuvântul. Sincer să fiu, nu credeam că asta ne va aduce mare lucru, însă e întotdeauna plăcut să-ți vezi familia cooperând.

După aceea, toată lumea a avut grijă să menționeze că vor rămâne în palat peste noapte, cel mai probabil pentru a arăta în acest chip că nu se temeau de ce-ar fi avut Brand de zis dimineața. Și mai ales ca să indice că nimeni nu ardea de dorința de a o șterge din oraș, chiar dacă fratele nostru și-ar fi dat suflarea peste noapte. Nu mai aveam întrebări de pus și nimeni nu pășise în față ca să-și asume vinovăția. M-am lăsat pe spate în jilț și, un timp, am ascultat. Lucrurile s-au învălmășit, transformându-se într-un noian de conversații și schimburi de replici, unul dintre subiectele principale fiind încercarea de reconstruire a poziției pe care o avuseserăm cu toții la sosirea lui Brand în bibliotecă și, invariabil, cum avusesse oricare dintre noi ocazia de a săvârși fapta, cu excepția, firește, a celui care-și expunea punctul de vedere. M-am mulțumit să fumez, fără să zic nimic pe această temă. Deirdre, totuși, a sesizat o posibilitate interesantă. Și anume că Gerard l-ar fi putut înjunghia el însuși pe Brand când ne îmbulziserăm cu toții în jurul lui și că eforturile sale eroice nu erau menite să-i scape lui Brand pielea, ci mai degrabă să-l pună într-o poziție de unde să-i poată închide gura – caz în care Brand n-ar fi supraviețuit în niciun caz nopții. Era ingenios, dar nu-mi venea a crede. N-au crezut nici ceilalți. Sau, cel puțin, nu s-a oferit niciunul să se ducă sus și să-l arunce afară pe Gerard. După un timp Fiona a plecat de la locul ei și s-a așezat lângă mine.

— Ei bine, am încercat singurul lucru la care m-am putut gândi, a zis. Sper să iasă ceva bun de-aici.

— Posibil, am spus.

— Văd că ți-ai adăugat la vestimentație o bijuterie mai puțin obișnuită, a spus luând Giuvaierul Judecății între două degete și cercetându-l.

Apoi a înălțat privirea spre mine.

— Poți să faci trucuri cu el?

— Câteva, am zis.

— Atunci ai știut cum să-l acordezi. Are de-a face cu Modelul, nu?

— Da. Mi-a spus Eric cum se procedează, chiar înainte să moară.

— Înțeleg.

A dat drumul nestematei și s-a cuibărit la loc în scaun, privind flăcările din șemineu.

— Ți-a dat și vreun avertisment, te-a prevenit cumva în privința pietrei? a întrebat.

— Nu.

— Mă întreb dacă asta i-a fost intenția sau așa au fost împrejurările.

— Păi, era cam ocupat să moară. Asta ne-a limitat destul de mult conversația.

— Știu. Aș fi curioasă să știu dacă ura lui pentru tine cântărea mai mult decât speranțele de salvare a țărâmului nostru, ori dacă a fost neștiutor pur și simplu în privința unora dintre principiile implicate aici.

— Ce știi despre asta?

— Mai gândește-te la moartea lui Eric, Corwin. N-am fost acolo, însă am venit iute pentru funeralii. Am fost de față când l-au îmbăiat, bărbierit, îmbrăcat – și i-am cercetat rănila. Nu cred că vreuna dintre ele, în sine, ar fi fost mortală. Avea trei răni la piept, însă doar una părea să fie în zona mediastinală...

— Una e destul dacă...

— Stai un pic. Nu mi-a fost ușor, dar am încercat să estimez unghiul de pătrundere cu o baghetă subțire de sticlă.

Voiam să fac și o incizie, însă Caine nici n-a vrut să audă. Dar tot nu cred că inima sau arterele i-au fost afectate. Încă nu-i târziu să poruncești o autopsie dacă mi-ai îngădui să verific toate astea mai îndeaproape. Sunt convinsă că rănila și starea sa generală au contribuit la moartea lui, însă cred că Giuvaierul a avut rolul de căpătâi.

— De ce crezi asta?

— Din cauza unor lucruri pe care le-a spus Dworkin când studiam cu el – plus altele pe care le-am observat eu însămi, ca urmare. A indicat că, deși piatra dăruiește abilități neobișnuite, absoarbe totodată vitalitatea celui care-o stăpânește. Cu cât o porți mai mult, cu atât te secătuiește de puteri. Am fost atentă la asta și am observat că tata n-o purta decât arareori și n-o ținea niciodată la gât pentru perioade de timp mai lungi.

Gândurile mi s-au întors către Eric, către ziua aceea când murise pe pantele Kolvirului, în timp ce bătălia vuia cruntă în juru-i. Mi-am amintit cum îl văzusem, palid, răsuflând greu, cu pieptul însângerat... Și Giuvaierul Judecății, pe lanțul său, pulsând ca o inimă printre cutele veșmintelor sale. Nu-l mai văzusem să facă așa nici înainte și nici mai apoi. Mi-am amintit că efectul devenise tot mai slab, mai șters. Iar după ce murise și-i încrucișasem mâinile peste nestemată, fenomenul încetase cu totul.

— De unde știi cum lucrează Giuvaierul? am întrebat-o. A clătinat din cap.

— Dworkin a socotit asta un secret de stat. Știu lucrurile mai evidente, cele cu controlul asupra vremii, iar pe altele le-am dedus din unele observații ale tatei: c-ar avea de-a face cu sporirea percepției sau cu accentuarea simțurilor. Dworkin adusesese vorba despre el mai ales ca exemplu al persistenței Modelului în tot ceea ne dă putere – chiar și Atuurile conțin Modelul, dacă te uiți îndeaproape și suficient de mult – și dădea exemplu ca pe o afirmare a principiului conservării: toate puterile noastre au un preț. Cu cât e mai mare puterea, cu atât costă mai mult. Atuurile

sunt neînsemnate, însă constituie încă un element care ne absoarbe energia. Umblatul prin Umbră, care e un exercițiu de imaginare a Modelului ce există în noi toți, consumă și mai multă putere. Să străbați Modelul însuși înseamnă, fizic, un consum uriaș de energie. Însă Giuvaierul, zicea, e același principiu la o scară și mai mare încă, iar costul pentru cel care-l folosește crește exponențial.

Așadar, dacă toate astea erau corecte, aflasem încă un amănunt ambiguu despre caracterul răposatului și prea puțin iubitului meu frate. Dacă era conștient de acest fenomen și totuși purtase îndelung Giuvaierul, ca să aprobe Amberul, asta-l făcea, într-un fel, erou. Dar, în lumina celor nou-aflăte, faptul că mi-l dăduse apoi mie, fără să mă avertizeze, devenea un efort, cu ultimele puteri, de a face din el un instrument al răzbunării. Și totuși mă scutise de blestemul său, zisese, ca să-l arunce asupra dușmanilor de pe câmpul de luptă. Asta, firește, nu însemna decât că-i ura ceva mai mult decât mă ura pe mine și că-și consumase ultimele puteri cât mai strategic cu putință, pentru Amber. M-am gândit apoi la caracterul fragmentar al însemnărilor lui Dworkin, pe care le găsisem în locul indicat de Eric. Oare era cu putință ca Eric să le fi găsit intacte și să fi distrus intenționat părțile ce avertizau asupra primejdiilor, ca să-și condamne astfel succesorul? Nu mi se părea tocmai în regulă, fiindcă n-ar fi avut de unde să știe că aveam să mă întorc exact în momentul ăla, cum făcusem, nici că bătălia urma să se desfășoare astfel și nici că aveam cu adevărat să-i succed la tron. S-ar fi putut prea bine ca unul dintre frații lui preferați să-i urmeze la domnie, caz în care n-ar fi voit, firește, ca acesta să moștenească o capcană mortală. Nu. Mi se părea, mai degrabă, că ori Eric nu știuse cu adevărat care sunt însușirile nestematei, fiindcă nu făcuse rost decât de instrucțiuni incomplete, ori cineva ajunsese la hârtiile alea înaintea mea și scosese de-acolo suficient material cât să mă lase cu o slăbiciune mortală. Era cu putință, iarăși, să fie acolo mâna adevăratului nostru dușman.

— Știi care sunt riscurile mai exact? am întrebat.

— Nu, a răspuns Fiona, dar aş putea să-ți dau două indicii, de-or fi bune la ceva. Primul ar fi că nu-mi amintesc ca tata să-l fi purtat vreodată mai mult timp. Al doilea, pe care l-am dedus din poveștile spuse de el, începând cu o observație asupra felului în care, când oamenii se fac stană de piatră, ești ori în locul greșit, ori ai dat de necazuri. L-am bătut la cap cu asta, mai multă vreme, și am rămas până la urmă cu impresia că primul semn că l-ai purtat prea mult e o distorsiune a simțului timpului. Începe, se pare, să-ți grăbească metabolismul, iar efectul e că lumea pare să încetinească în jurul tău. Cred că e împovărător. Asta e tot ce știu despre el și recunosc că mult din ultima parte se bazează doar pe presupuneri. De când îl porți?

— A trecut ceva vreme, am zis verificându-mi ritmul în minte și uitându-mă împrejur ca să-mi dau seama dacă lucrurile păreau că încetinesc.

Nu prea-mi dădeam seama, deși firește că nu mă simțeam în cea mai bună formă. Socotisem însă că era din cauza lui Gerard și-a „mângâierilor” sale. N-avem de gând să-mi smulg Giuvaierul de la gât, până la urmă, doar fiindcă un alt membru al familiei sugerase asta, chiar dacă era vorba despre Fiona cea isteață, aflată într-o dispoziție dintre cele mai prietenoase. Perversitate, încăpățănare... Nu, independență, asta era. Asta și o neîncredere sănătoasă. Și, în orice caz, îmi pusesem piatra la gât doar cu câteva ore înainte. Puteam să mai aștept.

— Ei bine, ai demonstrat ce voiai purtându-l, zicea acum soră-mea. Voiam doar să-ți dau o povață: să nu-l porți prea mult înainte să știi mai multe despre el.

— Mulțumesc, Fi. O să mi-l scot curând de la gât. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Apropo, știi ce s-a ales de Dworkin? Și-a lovit ușor tâmpla cu degetul.

— A luat-o razna până la urmă, bietul de el. Aș vrea să cred că tata l-a dus undeva, în vreun lăcaș odihnitor din Umbră.

— Înțeleg, am zis. Da, e mai bine să credem asta. Sărmanul bătrân.

Julian s-a ridicat în picioare, sfârșind o conversație pe care o avusese cu Llewella. Și-a întins oasele, a salutat-o înclinând din cap și s-a apropiat de mine cu pași mari.

— Corwin, te-ai mai gândit să ne întrebi ceva? a zis.

— Acum, în clipa asta, nimic.

A zâmbit.

— Atunci mai vrei să ne spui ceva?

— Pentru moment... nu.

— Experimente, demonstrații, ghicitori?

— Nu.

— Bun. Mă duc la culcare. Noapte bună.

— Și ție la fel.

I-a făcut o plecăciune Fionei, lui Benedict și lui Random le-a făcut cu mâna, le-a salutat din cap pe Flora și Deirdre, trecând pe lângă ele în drum spre ușă. S-a oprit în prag, s-a răsucit din nou spre noi și-a zis:

— Acum puteți vorbi despre mine.

Apoi și-a urmat drumul.

— Bine, a zis Fiona. Hai să vorbim despre el. Eu îl cred vinovat.

— De ce? am întrebat.

— O să-mi parcurg lista, așa subiectivă, intuitivă și plină de prejudecăți cum e. Benedict, în opinia mea, e dincolo de bănuială. Dacă ar fi vrut tronul, l-ar fi obținut până acum cu forța. La cât timp a avut, ar fi putut să atace și să câștige chiar și dacă s-ar fi luptat cu tata. Atât e de priceput, și-o știm cu toții. Tu, pe de altă parte, ai făcut o serie de gafe pe care nu le-ai fi făcut dacă ai fi fost în deplinătatea facultăților mintale. De aceea cred povestea ta, cu amnezia și tot restul. Nimeni n-ar risca să fie orbit din motive strategice. Gerard e foarte aproape să-și dovedească nevinovăția. Aproape că-mi vine să cred că stă cu Brand, acum, mai degrabă pentru asta decât ca să-l

protejeze. În orice caz, vom ști cu siguranță în curând – sau vom avea bănuieli noi. Random a fost, pur și simplu, supravegheat prea îndeaproape în acești ultimi ani ca să fi avut ocazia să pună la cale tot ce s-a întâmplat. Deci iese din discuție. Rămânem noi, sexul frumos. Pe Flora n-o duce capul, Deirdre n-are curaj, Llewella e lipsită de motivație și e fericită să nu se-ntoarcă niciodată aici. Cât despre mine, firește, mă fac vinovată doar de a fi răutăcioasă. Rămâne, deci, Julian. E capabil? Da. Vrea tronul? Firește. A avut timp și ocazii? Iarăși da. El e cel pe care-l cauți.

— Dar l-ar fi ucis pe Caine? am întrebat. Erau prieteni. A strâns din buze.

— Julian nu are prieteni. Personalitatea aia înghețată se înmoaie doar când se gândește la el însuși. E drept, în ultimii ani a părut mai apropiat de Caine decât de oricine altcineva. Dar chiar și așa... ar putea fi o parte din ce-a ticluit. Să mimeze o prietenie suficient timp cât s-o facă să pară credibilă, tocmai pentru a nu fi suspect într-un moment ca ăsta. Îl cred pe Julian capabil de asta fiindcă nu-l cred în stare de atașamente emoționale puternice.

Am clătinat din cap.

— Nu știu, am zis. Prietenia cu Caine a început în absența mea, așa că tot ce am aflat despre asta e indirect. Totuși, dacă Julian ar căuta să se apropie de un altul care să semene cu el, nu mi s-ar părea de necrezut. Semănau mult. Și mă simt înclinat să cred că apropierea lor era reală, fiindcă nu cred că poți înșela pe cineva, pretinzând că-i ești prieten ani întregi. Doar dacă celălalt bubuie de prostie, ceea ce nu era cazul lui Caine. Și... ei bine, ai spus că ai gândit totul obiectiv, intuitiv și cu prejudecăți. La fel e și gândirea mea, sau destul de asemănătoare. Doar că nu-mi place să cred că cineva poate fi atât de nemernic, un individ care să-și folosească în asemenea fel singurul său prieten. De-aia cred că lista ta nu-i corectă.

A oftat.

— Pentru cineva care a trăit atâta amar de ani, Corwin, zici niște lucruri tare prostuțe. Te-a schimbat șederea atât de lungă în locșorul ăla caraghios? Cu câțiva ani în urmă ai fi văzut ceea ce e evident, cum văd eu.

— Poate că m-am schimbat, fiindcă asemenea lucruri nu-mi mai sar în ochi acum. Ori poate te-ai schimbat tu, Fiona? Parcă ești puțin mai cinică decât fetița pe care o știam cândva. Se poate ca lucrurile să nu fi fost, cu ani în urmă, atât de evidente pentru tine.

A schițat un zâmbet.

— Niciodată să nu-i spui unei femei că s-a schimbat, Corwin. Doar dacă s-a schimbat în bine. Știi și asta cândva. Oare e cu puțință să fii de fapt o Umbră a lui Corwin, trimisă să îndure și să ne intimideze, în numele său? Și adevăratul Corwin e oare pe alt tărâm, râzându-ne tuturor în nas?

— Aici sunt, și nu râd, am zis.

Fiona a izbucnit în hohote.

— Da, asta e! a spus. Am decis că nu ești tu însuși! Am un anunț, toată lumea! a strigat sărind în picioare. Tocmai am băgat de seamă că bărbatul ăsta nu-i adevăratul Corwin! Trebuie să fie una dintre Umbrele lui! Și Umbra asta tocmai și-a afirmat credința în prietenie, demnitate, noblețe a spiritului și toate celelalte care apar atât de adesea în poeziile populare! Se vede c-am făcut o descoperire importantă!

Ceilalți au privit-o lung. A râs iarăși, apoi s-a așezat brusc la loc.

Am auzit-o pe Flora îngânând „s-a îmbătat”, după care s-a întors la discuția cu Deirdre.

— Ce ți-e și cu Umbrele astea, a zis Random și și-a văzut de conversația cu Benedict și Llewella.

— Vezi? a zis Flora.

— Ce?

— Ești fără substanță, a spus bătându-mă cu palma pe genunchi. Și la fel și eu, acum că mă gândesc. A fost o zi proastă, Corwin.

— Știu. Mă simt ca naiba. Mi se păruse că-i o idee bună să-l aducem înapoi pe Brand. Și mai mult de-atât, a și mers. Și uite ce bine i-a făcut.

— Nu uita că intențiile ți-au fost nobile. Nu ești tu de vină pentru ce s-a întâmplat până la urmă.

— Mulțumesc.

— Cred că Julian a avut o idee bună. Aș vrea să dorm. M-am ridicat odată cu ea și am condus-o până la ușă.

— Sunt bine, a zis. Serios.

— Ești sigură?

A încuviințat cu hotărâre din cap.

— Atunci ne vedem dimineată.

— Sper, a spus. Acum puteți vorbi despre mine.

Mi-a făcut cu ochiul și a ieșit din salon.

M-am întors către cei din odaie și-am văzut că se apropie Benedict și Llewella.

— Vă duceți la culcare? am întrebat.

Benedict a încuviințat.

— Cred c-ar fi un lucru bun, a zis Llewella și m-a pupat pe obraz.

— Asta pentru ce-a fost?

— Pentru mai multe, a răspuns. Noapte bună.

— Noapte bună.

Random se așezase pe vine lângă gura sobei, împungând cu vătraiul în jăratec. Deirdre s-a întors spre el și a zis:

— Nu mai pune lemne doar pentru noi. Ne ducem îndată și eu, și Flora.

— Bine, a zis lăsând vătraiul deoparte și ridicându-se. Somn ușor.

Deirdre mi-a zâmbit somnoroasă, iar Flora cu neliniște. Le-am urat și eu noapte bună și le-am petrecut cu privirea la plecare.

— Ai aflat ceva nou și folositor? a întrebat Random.

Am ridicat din umeri.

— Tu?

— Opinii, presupuneri. Nicio informație nouă, a zis. Încercam să vedem cine ar putea fi următorul de pe lista asasinilor.

— Și...?

— Benedict crede că-i egalitate. Tu sau el. Asta, firește, dacă n-ai plănuit totul chiar tu. Și mai crede că amicul tău Ganelon ar trebui să se păzească.

— Ganelon... da, e ceva... ar fi trebuit să mă gândesc la asta eu însumi. Și mai cred că are dreptate și în privința „șanselor” noastre. Ba chiar el ar fi mai expus, fiindcă ei știu că eu sunt cu ochii în patru acum, după ce-au încercat înscenarea asta.

— Aș spune că suntem cu toții foarte conștienți că Benedict este și el cu ochii în patru. A reușit să transmită asta tuturor. Cred că abia așteaptă o nouă tentativă.

Am pufnit în râs.

— Asta echilibrează iarăși situația. Suntem la egalitate.

— Așa a zis și el. Și, firește, se aștepta să-ți spun și ție.

— Firește, mi-aș dori să încep să vorbească din nou cu mine. Eh... deocamdată nu pot face mai nimic în privința asta. La naiba cu totul. Mă duc să mă bag în pat.

A încuviințat.

— Mai întâi să te uiți sub el.

Am ieșit din salon și-am luat-o prin hol.

— Corwin, aș fi vrut să ai inspirația să aduci, pe lângă puștile alea, și niște cafea cu tine, a zis. Mi-ar prinde bine o ceașcă.

— Nu te ține treaz?

— Nu. Mai beau, serile, câte o ceașcă-două.

— Eu îi duc dorul dimineăta. Va trebui să importăm niște cafea după ce se termină cu harababura asta.

— Nu mă liniștește prea mult, dar e o idee bună. Ce-a apucat-o pe Fi, totuși?

— Crede că Julian e omul nostru.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Și cum rămâne cu Caine?

— Să presupunem că n-a fost o singură persoană implicată, a zis Random în vreme ce urca scările. Să zicem că au fost doi, Julian și Caine de pildă. S-au certat până la urmă, Caine a pierdut, Julian a scăpat de el și s-a folosit de moartea lui ca să-ți șubrezească poziția. Foștii prieteni sunt dușmanii cei mai înrâncenați.

— N-are rost, am zis. Mă ia amețea când încep să mă gândesc la posibilități. Va trebui ori să așteptăm să se mai întâmple ceva, ori să facem să se întâmple ceva. Probabil a doua variantă. Dar nu în seara asta...

— Ei, de ce gonești așa?

— Scuză-mă, am zis oprindu-mă pe palierul dintre etaje. Nu știu ce m-a apucat s-o iau la picior. Voiam să ies primul în cursă, cred.

— Ești agitat, a zis ajungându-mă din urmă.

Am continuat să urcăm și m-am străduit să mă țin alături de el, luptându-mă cu impulsul de a grăbi pasul.

— Păi... somn ușor, mi-a zis în cele din urmă.

— Noapte bună, Random.

A continuat să urce, în vreme ce eu am pornit pe coridorul ce ducea la apartamentul meu. Mă simțeam agitat, neliniștit, motiv pentru care, probabil, am scăpat cheia. Am întins mâna iute și am apucat-o în aer, înainte să cadă. Și, în același timp, m-a izbit impresia că mișcarea cheii fusese cumva mai lentă decât ar fi trebuit. Am vârat-o în broască și am descuiat.

Încăperea era întunecată, dar am decis să nu aprind vreo lumânare sau lampă. Mă obișnuisem cu întunericul de mult timp. Am încuiat și am tras zăvorul. Ochii mi se obișnuiseră deja pe jumătate cu penumbra încă de pe coridorul slab luminat. M-am răsucit. Printre draperii se strecura lumina stelelor. Am trecut prin camera de zi, desfăcându-mi gulerul.

Mă aștepta în dormitor, în stânga ușii. Era poziționat perfect și n-a făcut nimic care să-l dea de gol. Am căzut

direct în capcană. Era gata, cu pumnalul pregătit de atac și cu elementul surpriză în avantajul său. Ar fi trebuit, după toate regulile, să mor – nu în patul meu, ci acolo, la picioarele sale.

Am sesizat o străfulgerare și mi-am dat seama despre ce e vorba chiar în clipa când am pășit peste prag.

Am știut că era prea târziu să evit lama cuțitului, cu toate că am ridicat brațele, încercând s-o blochez. Însă m-a izbit un lucru ciudat, înainte ca lama însăși s-o facă: atacatorul meu părea să se miște prea încet. Iute, încărcat cu toată încordarea așteptării, așa ar fi trebuit să fie. Iar eu n-ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrece decât după ce și-ar fi împlântat pumnalul, dacă mi-aș fi dat totuși seama. Am simțit cum o pâclă roșiatică îmi acoperă lumina ochilor și-am simțit cum antebrațul meu izbește într-o parte brațul ce cobora să mă-njunghie cam în aceeași clipă în care oțelul mi-a atins abdomenul, împungându-l. Înăuntrul acelei roșeți părea să se deslușească vag o urmă a versiunii cosmice a Modelului pe care-l urmasem mai înainte, în aceeași zi. În vreme ce mă încovoiam și cădeam, incapabil să gândesc, dar conștient încă preț de câteva clipe, acea structură s-a clarificat și parcă s-a apropiat de mine. Voiam să fug, însă trupul îmi ceda. Am simțit că sunt azvârlit.

Capitolul 8

Fiecare viață trebuie să plătească cu puțin sânge. Din păcate, venise din nou rândul meu, iar sângele părea mai degrabă mult decât puțin. Stăteam întins, ghemuit pe partea dreaptă, ținându-mă de abdomen cu amândouă mâinile. Eram ud și, din când în când simțeam că ceva îmi picură din despicătura din pânțele, de parcă în carnea mea ar fi fost deschis un plic, ceva mai sus de centură. Acestea au fost primele senzații după ce mi-am recăpătat cunoștința. Iar primul gând mi-a fost „ce mai așteaptă oare?” Era limpede că nu-mi dăduse încă lovitura de grație. Dar de ce?

Am deschis ochii. Se folosiseră de timpul scurs, cât va fi fost, ca să se obișnuiască cu întunericul. Am întors capul. În cameră nu mai era nimeni. Însă se petrecuse ceva bizar și nu-mi dădeam seama ce anume. Am închis ochii și mi-am lăsat iarăși capul să cadă pe saltea. Ceva era greșit și totodată corect...

Salteaua... Da, eram întins pe patul meu. Mă îndoiam să fi fost în stare să ajung acolo fără ajutor. Însă ar fi fost absurd ca cineva să mă-njunghie și-apoi să mă așeze frumușel în pat.

Patul meu... era patul meu și totuși nu era.

Am strâns tare din pleoape. Am scrâșnit din dinți. Nu pricepeam. Știam că gândirea nu-mi putea fi logică, după un asemenea șoc, în timp ce sângele îmi băltea în măruntaie și se scurgea din trupul meu. M-am străduit să gândesc limpede. Nu era ușor.

Patul. Înainte de a fi conștient de orice altceva, ești conștient dacă te trezești ori nu în patul tău. Și eram, însă...

M-am luptat cu un impuls teribil de a strănuta, simțind că m-ar fi sfâșiat. Mi-am astupat nările și am respirat în reprize scurte pe gură. Peste tot împrejur simțeam gustul, mirosul și prezența prafului.

Senzația de strănut s-a domolit și am deschis ochii. Am știut, atunci, unde mă aflam. Nu înțelegeam cum și de ce, însă ajunsesem iar într-un loc pe care nu mă mai așteptasem să-l văd vreodată. Am coborât mâna dreaptă pe lângă corp și-am folosit-o ca să mă salt în ea.

Era dormitorul locuinței mele. Casa cea veche. Casa care fusese a mea pe vremea când mă numisem Carl Corey. Mă întorsesem în Umbră, în lumea aceea îngreunată de praf. Patul nu mai fusese făcut de ultima oară când dormisem în el, adică trecuse mai bine de un deceniu. Știam în ce stare se găsește casa, fiindcă umblasem prin ea cu doar câteva săptămâni în urmă.

M-am străduit mai mult și-am izbutit să fac un picior să alunece peste marginea patului, până pe podea. Apoi m-am încovrigat din nou și-am rămas așa un timp. Era de rău.

Cu toate că mă simțeam pentru moment în afara pericolului unui nou atac, știam că-mi trebuia, în clipa aceea, mai mult decât siguranță. Aveam nevoie de ajutor și nu eram în stare să mă ajut singur. Nu știam nici măcar câtă vreme aveam să mai rămân conștient. Trebuia deci să cobor din pat și să ies din casă. Telefonul nu funcționa, cel mai apropiat vecin nu era tocmai aproape. Ar fi trebuit, cel puțin, să ies în drum. M-am gândit cu amărăciune la faptul că unul dintre motivele pentru care îmi plăcuse locul ăla fusese că nu se afla pe o stradă foarte circulată. Îmi place singurătatea, în unele perioade cel puțin.

Am apucat, cu mâna dreaptă, perna cea mai apropiată și i-am scos fața. Am întors-o pe dos, am încercat s-o împăturesc, am renunțat, am făcut-o ghemotoc și-am băgat-o pe sub cămașă, apăsând-o de rană. Apoi am rămas așa un

timp. Mișcarea mă sleise și mă durea dacă încercam să trag prea mult aer în piept.

După un timp, însă, am tras și a doua pernă, am pus-o pe genunchi și am reușit s-o fac să alunece din fața de pernă.

O voiam ca să pot face semn cu ea vreunui autovehicul în trecere, fiindcă îmbrăcămintea mea, ca de obicei, era de culoare neagră. Nici n-o apucasem bine când mi-am dat seama că perna însăși avea ceva ce mă nedumerea. Încă nu atinsese dușumeaua. Îi dădusem drumul, nu se ținea în nimic și se mișca. Însă mișcarea era foarte înceată, iar perna cobora agale, ca în vis.

M-am gândit la cum îmi căzuse cheia când o scăpasem la ușa odăii, m-am gândit la felul rapid și neintenționat în care suisem scările cu Random. M-am gândit la vorbele Fionei și la Giuvaierul Judecății, care încă-mi atârna la gât și pulsa acum sincron cu zvâcnetul din rană. Se putea să-mi fi salvat viața, cel puțin pentru moment; da, probabil că asta făcuse dacă ce-mi spusese Fiona era corect. Îmi oferise un moment în plus, fără de care aș fi căzut neîndoielnic victimă atacatorului, un moment în care apucasem să-mi reped brațul înainte. Poate că fusese cumva răspunzător și pentru brusca mea trecere dintr-un loc într-altul. Însă trebuia să las cugetatul pentru altădată, presupunând că aveam să mențin o relație de succes cu viitorul. Deocamdată trebuia să mă descotorosesc de piatra prețioasă – dacă și temerile Fionei se dovedeau corecte – și trebuia să mă pun în mișcare.

Am lăsat a doua față de pernă și-am încercat să mă ridic, ținându-mă de tăblia patului. Nu era de bine! Amețală și prea multă durere. M-am lăsat spre dușumea, temându-mă să nu leșin. Am izbutit. M-am odihnit acolo. Apoi am început să mă mișc, târându-mă încetișor.

Ușa din față, din câte-mi aminteam, era bătută în cuie. Bine. Prin spate, atunci.

Am reușit să străbat dormitorul și m-am oprit în prag, sprijinindu-mă. Cât am stat să mă odihnesc, mi-am scos

Giuvaierul Judecății de la gât și i-am înfășurat lanțul în jurul încheieturii. Trebuia să-l ascund undeva, iar seiful din birou era prea departe. Plus că lăsam, cel mai probabil, și o dâră de sânge în urmă. Oricine ar fi descoperit-o ar fi fost curios să vadă încotro duce și-ar fi pus mâna pe el. Iar mie îmi lipseau timpul și energia...

Mi-am croit drum prin casă. A trebuit să mă ridic și să mă întind ca să pot deschide ușa din dos. Și am făcut greșeala de a nu mă odihni înainte de asta.

Când mi-am recăpătat cunoștința, zăceam peste prag. Noaptea era rece și cerul era acoperit, în mare parte, de nori. Un vânt șuierător zguduia ramurile ce se alungeau deasupra curții. Am simțit, pe dosul palmei, câțiva picuri de umezeală.

M-am străduit să mă târăsc mai departe. Zăpada era groasă de jumătate de palmă. Aerul înghețat m-a ajutat să-mi vin în fire. Simțind un fel de panică, mi-am dat seama cât de încetoșată îmi fusese mintea pe parcursul traseului din dormitor până acolo. Era posibil să leșin oricând.

Am pornit îndată spre colțul celălalt al casei, abătându-mă doar pentru a ajunge la mormanul de compost. L-am scormonit, am vârât bijuteria acolo și-am așezat la loc ierburile moarte pe care le dădusem la o parte. Am încercat să acopăr totul cu zăpadă și am continuat să mă târăsc.

Odată ajuns după colț, am fost adăpostit de vânt și am coborât o pantă mică. Am ajuns în fața casei și m-am mai odihnit puțin. A trecut o mașină și i-am privit stopurile cum se micșorează și dispar în depărtare. Era singurul vehicul pe care-l vedeam.

Am simțit cristale de gheață înțepându-mi fața când am început să mă mișc iar. Genunchii îmi erau uzi și cuprinși de-un frig arzător. Curtea din față se înclina, mai întâi ușor, apoi cobora abrupt spre stradă. La cam o sută de metri spre dreapta era o pantă unde șoferii de obicei frânuau. Părea că asta mi-ar fi oferit câteva clipe în plus în

lumina farurilor oricui ar fi venit în acea direcție – una dintre acele asigurări mărunte pe care le caută mintea când situația se agravează, o aspirină pentru emoții. Cu trei opriri pentru odihnă, am reușit să ajung pe marginea șoselei, apoi am trecut pe lângă pietroiul pe care era scris numărul casei mele. M-am așezat pe el și mi-am sprijinit spinarea de suprafața înghețată. Am scos a doua față de pernă și mi-am întins-o peste genunchi.

Am așteptat. Știam că mintea mi-era încetoșată. Cred că mi-am pierdut cunoștința și mi-am revenit de mai multe ori. De fiecare dată când îmi dădeam seama de asta, încercam să-mi silesc mintea să pună ceva ordine în gânduri, să evalueze ce se petrecuse în lumina celorlalte evenimente, să caute alte măsuri de siguranță. Însă ultima parte s-a dovedit prea de tot. Era pur și simplu prea dificil să mă gândesc la altceva decât la reacțiile privind circumstanțele date. Însă mi-am dat seama, într-un moment de revelație amorțită, că aveam încă Atuurile la mine. Puteam lua legătura cu cineva din Amber și să-i cer să mă aducă înapoi.

Dar cine? Nu-mi pierise rațiunea până într-atât încât să nu-mi dau seama că l-aș fi putut chema chiar pe cel responsabil pentru starea mea. Ar fi fost mai bine să risc astfel ori să-mi încerc norocul aici? Și totuși, Random sau Gerard... mi s-a părut că aud o mașină, slab, în depărtare. Însă vântul și pulsul meu se luau la întrecere cu simțurile mele. Am întors capul într-acolo, m-am concentrat.

Și... din nou, da. Era un motor. M-am pregătit să flutur din bucata de pânză.

Însă mintea mi-era plină, chiar și atunci, de gânduri răzlețe. Și unul dintre acestea era că deja nu mai eram în stare, probabil, să mă folosesc de Atuuri.

Zgomotul s-a auzit mai puternic. Am ridicat fața de pernă. Peste câteva clipe, cel mai depărtat punct pe care-l puteam vedea în lungul străzii a fost atins de lumină. Am văzut, la puțină vreme, mașina în susul pantei. Am pierdut-o

iarăși din vedere când a coborât dealul. Apoi a urcat iar, apropiindu-se, în timp ce fulgii de nea alunecau prin lumina farurilor.

Când s-a apropiat de mine, am început să agit pânza. Câteva clipe mai târziu mă scălda în lumini; ar fi fost cu neputință ca șoferul să nu mă fi văzut. Însă a trecut mai departe, un bărbat într-o berlină nouă, cu o femeie pe locul din dreapta. Femeia a întors capul și s-a uitat la mine, însă șoferul nici măcar n-a încetinit.

O altă mașină a apărut după câteva minute, mai veche, cu o femeie la volan, fără alți pasageri vizibili. A încetinit un pic, însă doar pentru un moment. Probabil că nu i-a plăcut cum arătam. A apăsas pe accelerație și dusă a fost.

M-am lăsat pe spate, odihnindu-mă. Un prinț din Amber nu e tocmai persoana potrivită ca să invoce frăția dintre oameni și să emită judecăți morale. Nu fără să pufnească în râs, iar asta m-ar fi durut prea tare atunci.

Sleit de puteri, fără să mă pot concentra și fără să fiu în stare să mă mișc, puterea mea asupra Umbrei era nefolositoare. Aș fi întrebuițat-o mai întâi, am decis, ca să ajung într-un loc cald... M-am întrebat dacă puteam să ajung iarăși în susul pantei, la maldărul de frunze și ierburi uscate. Nu mă gândisem să folosesc Giuvaierul ca să schimb vremea. Probabil că aș fi fost prea slăbit și pentru asta. Probabil că efortul m-ar fi ucis. Totuși...

Am clătinat din cap. Simțeam că mă cufund, că mă pierd ca într-o visare. Trebuia să rămân treaz. Încă o mașină? Posibil. Am încercat să ridic fața de pernă și-am scăpat-o. Când m-am aplecat s-o iau, a trebuit să-mi odihnesc pentru o clipă capul pe genunchi. Deirdre... aveam s-o chem pe draga mea soră. Dacă era să mă ajute cineva, Deirdre ar fi fost aceea. Aveam să-i scot Atul și s-o chem. Îndată. Dacă n-ar fi fost sora mea... Trebuia să mă odihnesc. Sunt un ticălos, nu un neghiob. Poate că uneori, când pun capul pe pernă, îmi pare rău pentru anumite lucruri. Pentru unele.

Dacă ar fi fost mai cald... Însă nici așa nu era chiar rău, aplecat în felul ăsta... O mașină? Voiam să ridic capul, dar am descoperit că nu pot. Și oricum n-ar fi schimbat mare lucru dacă era să mă vadă cineva, mi-am zis.

Am simțit lumină pe pleoape și am auzit motorul. Nu înainta și nici nu dădea înapoi. Era doar un huruit continuu. Pe urmă am auzit un strigăt. Apoi clicul-pauza-bufnetul-surd al unei portiere deschizându-se și închizându-se. Simțeam că aş fi putut deschide ochii, însă nu voiam s-o fac. Mi-era teamă că voi vedea numai strada întunecată și pustie, că sunetele se vor transforma iarăși în bătăi de inimă și şuierat de vânt. Era mai bine să mă agăț de ce aveam decât să risc.

— Hei! Ce se-ntâmplă? Ești rănit?

Pași... Nu era doar o închipuire.

Am deschis ochii și m-am străduit să ridic, încă o dată, capul din piept.

— Corey! Dumnezeuule! Tu ești!

M-am silit să zâmbesc cumva și-am dat cu greutate din cap.

— Sunt eu, Bill. Ce mai faci? Ce s-a întâmplat?

— Sunt rănit, am zis. Posibil grav. Am nevoie de-un doctor.

— Poți merge dacă te sprijin? Sau te car eu?

— Să-ncercăm cu mersul, am bâiguit.

M-a săltat în picioare și m-am lăsat pe el. Am pornit spre mașină. Țin minte doar primii pași.

Când căruciorul mobil cu legănat ușor a început iar să se hurduce, am încercat să ridic brațul, mi-am dat seama că mi-era prins, ținut locul ca să nu mișc cateterul ce-mi era înfipt în venă, și am decis că aveam să trăiesc. Simțeam iz de spital; mi-am consultat ceasul intern. Dacă tot ajunseseam până aici, mă simțeam obligat față de mine însumi să continui. Mi-era cald și bine, pe cât de bine se putea date fiind întâmplările recente. După ce m-am lămurit în aceste

privește, am închis ochii, am lăsat capul jos și mi-am văzut mai departe de somn.

Mai târziu, când mi-am revenit și m-am simțit mai în puteri, m-a oprit o infirmieră care mi-a spus că va veni un doctor, peste puțină vreme, să vorbească cu mine. Mi-a adus un pahar cu apă și mi-a spus că ninsoarea se oprește. Era curioasă ce pățisem.

Am decis că era vremea să nascocesc o poveste. Cu cât mai simplă, cu atât mai bine. În regulă. Mă întorceam acasă, după o perioadă mai lungă petrecută în străinătate. Mersesem cu o mașină de ocazie până acasă, intrasem și fusesem atacat de un tâlhar sau vagabond pe care-l surprinsesem înăuntru. Izbutisem să mă târăsc iarăși afară și căutasem ajutor. Sfârșit.

Când i-am relatat și doctorului povestea, nu mi-am dat seama, la început, dacă mă credea. Era un bărbat mătăhălos, cu fălcile căzute. Îl chema Bailey, Morris Bailey. Când am vorbit, a dat din cap încurajator, după care m-a întrebat:

— Ai apucat să-i vezi fața celui care te-a tâlhărit?

Am clătinat din cap.

— Era întuneric.

— Te-a jefuit?

— Nu știu.

— Aveai portofel?

Am decis că era mai bine să răspund afirmativ.

— Păi... când ai ajuns aici, nu-l aveai, așa că probabil ți l-a luat.

— Așa se pare, m-am arătat de acord.

— Îți amintești de mine?

— Nu-mi dau seama. Ar trebui?

— Îmi păreai oarecum familiar când te-au adus. La început a fost doar asta...

— Și?

— Ce fel de haine purtai? Părea un soi de uniformă.

— Așa-i moda Peste Mări și Țări. Și spuneai că păream cunoscut...?

— Da. Și unde-i, mă rog, Peste Mări și Țări ăsta? De unde veneai? Pe unde ai umblat?

— Călătoresc mult. Voiți să-mi spuneți ceva, acum o secundă.

— Da, a zis. Suntem o clinică mică și acum ceva timp un comis-voiajor bun de gură i-a convins pe directori să investească într-un sistem de evidență medicală computerizată. Dacă zona ar fi fost mai dezvoltată și ne-am fi extins mai mult, poate ar fi meritat. Însă n-a fost cazul, iar sistemul e costisitor. Ba chiar induce o anumită lenevie printre cei care procesează datele. Dosarele vechi nu mai sunt scoase din arhive ca altădată, nici măcar pentru urgențe. E spațiu acolo pentru o groază de hârtoage fără rost. Așadar, când domnul Roth mi-a spus numele tău și-am făcut o verificare de rutină, am descoperit ceva și mi-a dat seama de ce-mi părai cunoscut. Eram de gardă la urgențe în noaptea aia, cam cu vreo șapte ani în urmă, când ai avut accidentul auto. Țin minte că te-am operat și că eram sigur că n-o să apuci dimineața. Dar m-ai surprins și mă surprinzi încă. Nici măcar nu-ți mai găsesc ciactricele. Te-ai vindecat foarte bine.

— Mulțumesc. Asta datorită medicului care m-a tratat, aș zice.

— Poți să-mi spui ce vârstă ai, pentru fișă?

— Treizeci și șase.

O vârstă întotdeauna sigură.

A făcut o însemnare în dosarul pe care-l ținea pe genunchi.

— Știi, aș fi jurat – odată ce te-am găsit în scripte și mi-am amintit cazul tău – că la fel arătai și ultima dată când te-am văzut.

— Duc o viață sănătoasă.

— Știi ce grupă de sânge ai?

— E mai exotică. Dar o puteți socoti, în practică, AB pozitiv. Pot să primesc orice fel de sânge, dar al meu nu-i bun de dat nimănui.

A dat din cap.

— Dată fiind natura afecțiunilor tale va trebui să informez poliția, să știi.

— Mă gândeam eu.

— Mi-am zis c-ai vrea, poate, să te gândești un pic la asta.

— Mulțumesc. Erați deci de gardă în seara aia și m-ați cusut? Interesant. Mai țineți minte ceva de-atunci?

— La ce te referi?

— Circumstanțele în care am fost adus la spital. Eu nu mai țin minte ce mi s-a întâmplat înainte de accident și nici după ce-am fost transferat în alt loc, Greenwood. Vă mai amintiți cum am ajuns la spital?

S-a încruntat, exact când eram pe cale să decid că avea o singură expresie pentru orice situație.

— Am trimis o ambulanță, a zis.

— Ca reacție la ce? Cine a anunțat accidentul? Și cum?

— Înțeleg ce vrei să zici. Poliția Rutieră a cerut ambulanța. Cineva, din ce-mi aduc aminte, a văzut accidentul și a sunat la dispeceratul lor. Ei au anunțat prin radio o mașină din zonă. Mașina s-a dus la fața locului, a verificat informația, ți-au dat primul ajutor și au cerut o ambulanță. Asta a fost tot.

— Mai țineți minte cine a dat primul telefon ca să anunțe?
A ridicat din umeri.

— Nu-i tocmai genul de informație pe care s-o păstrăm, a răspuns. N-a investigat compania ta de asigurări? Nu s-au cerut despăgubiri? Ar fi putut, probabil să...

— A trebuit să părăsesc țara îndată după ce mi-am revenit. N-am făcut demersuri în privința asta. Dar cred că un raport al poliției trebuie să fi existat.

— Sigur, dar habar n-am cât timp le păstrează, a zis el și a chicotit. Doar dacă, firește, n-a ajuns și la ei același reprezentant de vânzări... E cam târziu să mai vorbim despre despăgubiri acum, nu? Cred că după o vreme chestiile astea se prescriu. Prietenul tău Roth o să-ți spună, sigur...

— Nu, nu vreau să solicit daune. Doar c-aș vrea tare mult să știu ce s-a întâmplat de fapt. Sunt ani buni de când mă întreb. Vedeți, am o amnezie retrogradă.

— Ai fost la vreun psihiatru să te consulte? a întrebat și ceva nu mi-a plăcut la tonul lui.

Am avut, atunci, o mică străfulgerare de înțelegere: era cu puțință ca Flora să mă fi scos nebun cu acte în regulă înainte să mă transfere la Greenwood? Ce scria în dosarul meu? Și încă figuram, oare, ca evadat? Trecuse mult timp și nu știam cum stau lucrurile din punct de vedere legal. Dacă așa se prezenta situația, însă, îmi închipuiam că n-aveau cum să știe dacă nu fusesem socotit din nou sănătos mintal în vreo altă jurisdicție. Prudența, cred, m-a făcut să întind gâtul și să mă uit la încheietura doctorului. Parcă-mi aminteam cumva că se uitase la un ceas cu calendar când îmi luase pulsul. Da, așa era. Ziua și luna: 28 noiembrie. Am calculat iute, la rata de conversie doi și jumătate la unu, și-am aflat și câți ani trecuseră aici. Șapte, după cum menționase și el.

— Nu, n-am fost, am răspuns. Am presupus că e ceva organic mai degrabă decât funcțional și-am socotit c-ar fi timp pierdut.

— Înțeleg. Folosești cu ușurință asemenea exprimări. Lumea care a făcut psihoterapie are uneori obiceiul ăsta.

— Știu, am zis. Am citit o mulțime pe tema asta.

A oftat și s-a ridicat.

— Uite ce, a zis. O să-l sun pe domnul Roth și-o să-l anunț că te-ai trezit. Probabil e cel mai bine așa.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că, de vreme ce amicul tău e avocat, ar putea fi lucruri pe care ai vrea să le discuți mai întâi cu el, înainte să stai de vorbă cu poliția.

A deschis dosarul unde-și notase mai devreme vârsta mea, a ridicat pixul, și-a încrețit fruntea și-a zis:

— Ce dată e azi?

Îmi voiam Atuurile înapoi. Îmi închipuiam că obiectele mele personale se găseau în sertarul mesei de lângă pat, dar să ajung la ele însemna prea multă suceală și nu voiam să-mi forțez cusăturile. Și nici nu era chiar atât de urgent. Opt ore de somn în Amber ar fi însemnat aici cam douăzeci, așa că deocamdată toată lumea de acasă încă era probabil cufundată în somn. Voiam să dau de Random totuși, ca să ne înțelegem asupra unei povești care să acopere absența mea acolo, în următoarea dimineață. Dar putea să mai aștepte un pic.

Nu voiam să dau de bănuir acum, când mă aflu într-o poziție atât de vulnerabilă. Dar mai voiam și să știu ce avea Brand de spus, imediat ce-și revenea. Voiam să fiu într-o poziție care să-mi permită să acționez. Am făcut rapid niște calcule mentale. Dacă-mi puteam reveni cât de cât aici, în Umbră, asta ar fi însemnat mai puțin timp pierdut în Amber. Trebuia să-mi drămuiesc cu grijă timpul și să evit complicațiile. Speram ca Bill să apară curând. Abia așteptam să aflu cum se prezenta situația pe aici.

Bill se născuse în zonă, se dusese la școală în Buffalo, se întorsese, se căsătorise, intrase în firma familiei și cu asta basta. Mă știa ca ofițer de armată în rezervă care uneori întreprindea călătorii cu scopuri nedesluite. Eram amândoi membri ai clubului local, unde îl și cunoscusem. Îl știam de mai bine de un an, fără să fi schimbat mai mult de câteva cuvinte. Apoi, într-o seară, se nimerise să stau lângă el într-un bar și cumva reieșise că e pasionat de istoria militară, mai ales de războaiele lui Napoleon. Ne-am luat cu vorba și nici nu mai știu când s-a făcut ora închiderii. Apoi am devenit prieteni apropiați și prieteni am fost până la accidentul meu. Mă mai gândeam, uneori, la el. De fapt, singurul lucru care mă împiedicase să-l văd data trecută fusese gândul c-ar fi avut neîndoielnic o groază de întrebări de pus și aveam prea multe lucruri de care să mă îngrijorez ca s-o scot la capăt cu bine și să mă și bucur de revedere.

Mă mai gândisem să mă întorc și să-l văd dacă puteam, după ce rezolvam în sfârșit cu problemele din Amber. Pe lângă faptul că deocamdată nu era cazul, regretam că nu mai aveam cum să ne întâlnim în salonul clubului.

A sosit în mai puțin de un ceas, scund, îndesat, roșu la față, un pic cărunt pe la tâmpile, zâmbind larg și dând din cap. Mă ridicasem în șezut, încercasem deja să respir mai temeinic și decisesem că era încă prematur să mă forțez. Mi-a strâns mâna și s-a așezat pe un scaun lângă pat. Avea servieta la el.

— M-ai băgat în sperieți rău de tot azi-noapte, Carl, a zis. Parcă am văzut o fantomă.

Am încuviințat din cap.

— Un pic dacă întârzieai și-aș fi ajuns una, am răspuns. Mulțumesc. Cum îți mai merge?

Bill a oftat.

— Cu treabă, știi cum e. Aceleași chestii, mai mult sau mai puțin.

— Și Alice?

— E bine. Avem doi nepoței acum – ai lui Bill junior – sunt gemeni. Stai un pic.

Și-a scos portofelul și a găsit o poză, pe care mi-a arătat-o.

— Uite-i.

Am privit poza și-am băgat de seamă că nepoții îi semănau perfect.

— Greu de crezut, am zis.

— Pe tine se pare că nu te-au afectat anii.

Am chicotit și m-am bătut ușor peste abdomen.

— În afară de asta, adică. Pe unde ai umblat?

— Oho, dar pe unde n-am umblat, am zis. În așa de multe locuri că le-am pierdut șirul.

A rămas impasibil, mi-a prins privirea și s-a uitat în ochii mei, lung.

— Carl, în ce belea ai intrat? a întrebat.

Am zâmbit.

— În caz că te-ntrebi dacă am probleme cu legea, răspunsul e nu. Problemele mele au de-a face, de fapt, cu altă țară, în care va trebui să mă întorc în scurt timp.

S-a relaxat din nou, iar în spatele ochelarilor am observat o scurtă licărire.

— Ești un soi de consilier militar sau ceva în țara aia?

Am aprobat din cap.

— Îmi poți spune unde?

Am clătinat din cap:

— Nu, îmi pare rău.

— Pot să înțeleg, a zis. Doctorul Roth mi-a spus că i-ai povestit ce s-a întâmplat aseară. Acum... doar între noi... are de-a face cu ocupația ta actuală?

Am încuviințat încă o dată.

— Asta limpezește întrucâtva lucrurile, a spus. Nu mult, dar suficient. Nici n-o să te întreb măcar la ce agenție lucrezi, sau dacă există măcar o astfel de agenție. Te-am considerat mereu un gentleman și o persoană rațională. De-aia am fost curios când ai dispărut și am făcut o mică anchetă pe cont propriu. Mi-am cam băgat nasul unde nu-mi fierbe oala. Însă situația ta mă nedumerea și voiam să știu ce se întâmplase. Asta, în principal, fiindcă mă îngrijora soarta ta. Sper că nu te supără.

— Să mă supere? Nu-s prea mulți pe lume cărora să le pese ce se întâmplă cu mine. Îți sunt recunoscător. Și mai sunt și curios ce-ai descoperit. Eu n-am mai apucat să cercetez, să lămuresc lucrurile. Ce-ar fi să-mi spui ce-ai aflat tu?

A deschis servieta și a scos un plic gros de hârtie. L-a pus pe genunchi și a scos de-acolo mai multe foi galbene, scrise ordonat de mână. Ridicând-o pe prima dintre acestea, s-a uitat o clipă la ea, și pe urmă a zis:

— După ce-ai evadat din spitalul din Albany și-ai avut accidentul, Brandon a ieșit se pare din peisaj și...

— Stai! am zis ridicând mâna și încercând să mă așez mai bine în capul oaselor.

— Ce-i?

— Ordinea nu-i bună, și nici locul. Mai întâi a fost accidentul, iar Greenwood nu-i în Albany.

— Știu... Mă refeream la Porter Sanitarium, unde ai petrecut două zile și apoi ai fugit. În aceeași zi ai avut accidentul și-ai fost adus aici ca urmare. Apoi a intrat în scenă sora ta, Evelyn. A pus să fii transferat la Greenwood, unde ai stat vreo două săptămâni înainte să pleci pe picioarele tale. Așa-i?

— În parte, am răspuns. Adică... ultima parte. Cum i-am zis și doctorului, nu mai țin minte câteva zile de dinainte de accident. Chestia asta cu Albany parcă îmi trezește ceva amintiri, dar abia-abia. Ai mai multe detalii?

— O, da! Posibil să aibă de-a face și cu starea memoriei tale. Ai fost băgat acolo cu un ordin judecătoresc de internare involuntară...

— La inițiativa cui?

S-a uitat pe foaie.

— Frate – Brandon Corey, medic – Hillary B. Rand, psihiatru. Sună cunoscut?

— Se prea poate. Continuă.

— Bun, deci la solicitarea lor s-a emis un ordin judecătoresc. Ai fost considerat bolnav psihic, luat în custodie și transportat acolo. Acum, referitor la memoria ta...

— Da?

— Nu știu foarte multe despre practica și efectele terapiei cu electroșocuri, dar ai fost supus unei asemenea terapii cât ai stat la Porter. Apoi, cum spuneam, dosarele indică faptul c-ai evadat de acolo a doua zi. Se pare c-ai reușit să-ți recapeți mașina, dintr-un loc nespecificat, și erai pe drum înapoi când ai avut accidentul.

— Pare corect, am zis. Cred că și e.

Preț de o clipă, când începuse să vorbească, avusesem o viziune nebunească în care mi se părea că mă-ntorsesem în Umbra greșită, în care totul era familiar, dar nu tocmai.

Acum, însă, nu credeam să fie cazul. Reacționez la povestea lui la un anumit nivel.

— Acum, referitor la ordinul judecătoresc, a continuat. S-a bazat pe probe false, dar tribunalul n-a avut cum să știe asta atunci. Adevăratul doctor Rand era în Anglia când s-a petrecut totul și, mai târziu, când am luat legătura cu el, a susținut că nu auzise niciodată de tine. Și, ciudat lucru, inițiala din mijlocul numelui său nu era B. Și nici de vreun Brandon Corey nu auzise.

— Ce s-a întâmplat cu Brandon?

— A dispărut pur și simplu. Au încercat să-l contacteze de câteva ori când ai evadat de la Porter, însă n-au putut să dea de el. Apoi a avut loc accidentul, ai fost adus aici și tratat. O femeie pe nume Evelyn Flaumel, care s-a declarat sora ta, a luat legătura cu spitalul, le-a spus că fuseseși eliberat condiționat și că familia voia să te transfere la Greenwood. În absența lui Brandon, care fusese numit tutorele tău legal, au respectat instrucțiunile ei, în calitate de singură rudă disponibilă. Și așa ai ajuns să fii trimis acolo. Ai evadat iarăși, două săptămâni mai târziu, și aici se încheie cronologia.

— Care e, atunci, statutul meu legal actual? am întrebat.

— Păi... ai fost repus în toate drepturile. Doctorul Rand, după ce-am vorbit cu el, a înaintat tribunalului o declarație referitoare la faptele de mai sus. Și ordinul judecătoresc a fost anulat.

— Atunci de ce se poartă doctorul ăla ca și cum aș fi nebun de legat?

— Ia stai! Nu m-am gândit la treaba asta. Înregistrările lor n-ar trebui să arate decât c-ai fost internat aici data trecută, când erai fugar. Aș face bine să-l văd la plecare. Am aici și o copie a documentului de anulare. I-o pot arăta.

— La cât timp după ce-am părăsit Greenwood au fost îndreptate lucrurile la tribunal?

— După o lună. Au trecut câteva săptămâni până ce m-am hotărât să-mi bag nasul.

— Nici nu știi ce bucuros sunt c-ai făcut-o. Și mi-ai dat niște informații care cred c-au să se dovedească extrem de importante.

— Mă bucur să pot ajuta un prieten, a zis închizând dosarul și așezându-l la loc în servietă. Încă ceva... Când se termină cu toate astea – orice ai face – dacă ți se dă voie să vorbești, aș vrea să aud toată povestea.

— Nu-ți pot promite lucrul ăsta.

— Știu. Mă gândeam doar să aduc vorba. Apropo, ce vrei să faci în privința casei?

— Casa mea? Încă mai sunt proprietar?

— Da, însă dacă nu faci ceva în privința asta probabil o vor vinde pentru că n-ai plătit impozitele.

— Mă miră că n-au vândut-o deja.

— Ai permis băncii să-ți plătească automat din cont.

— Nu m-am gândit la asta. Contul era pentru întreținere și cheltuieli mărunte, lucruri de genul.

— Ei bine, banii s-au cam terminat de-acum. Chiar zilele trecute vorbeam cu McNally de la bancă. Asta înseamnă că rămâi fără casă la anul dacă nu faci nimic.

— Nu mai am nevoie de ea. Pot să facă ce vor.

— Atunci ai putea la fel de bine s-o vinzi, să scoți un ban.

— N-o să apuc să zăbovesc atâta vreme pe-aici.

— Mă pot ocupa eu pentru tine. Și-ți trimit banii oriunde vrei.

— Bun, am zis, o să semnez tot ce trebuie. Plătește-mi cheltuielile de spitalizare din sumă și restul păstrează-i.

— N-aș putea să fac asta...

Am ridicat din umeri.

— Procedează cum crezi că-i mai bine, dar ai grijă să-ți pui un comision serios.

— O să pun restul în contul tău.

— Mulțumesc, e bine și așa. Apropo, să nu uit, ai vrea să te uiți în sertarul mesei ăleia și să vezi dacă nu găsești un pachet de cărți de joc? Eu nu mă pot întinde până acolo și o să le vreau mai târziu.

— Sigur.

A întins mâna și-a deschis sertarul.

— E un plic mare, maro, a zis. Destul de voluminos. Probabil c-au pus aici ce-au găsit prin buzunarele tale.

— Deschide-l.

— Da, e un pachet de cărți, a zis băgând mâna în plic. Ia te uită, ce cutie frumoasă are! Pot?

— Păi...

Ce puteam zice?

A desfăcut cutia.

— Minunat, a murmurat. Un fel de cărți de tarot... Sunt vechi?

— Da.

— Și reci ca gheața... n-am mai văzut așa ceva. Ia uite, ești tu! Îmbrăcat ca un cavaler! La ce se folosesc?

— E un joc foarte complicat, am răspuns.

— Cum se poate să fii tu dacă sunt vechi?

— N-am spus că eu sunt, tu ai zis-o.

— Da, așa e. Vreun strămoș?

— Oarecum.

— Dar și fătuca asta, ce bine făcută e! La fel și roșcata...

— Cred...

A strâns cărțile și le-a pus la locul lor în pachet. Mi le-a întins.

— Și unicornul e frumos, a adăugat. N-ar fi trebuit să mă uit la ele, așa-i?

— Nu, e-n regulă.

A oftat și s-a lăsat pe spate în scaun, împreunându-și palmele la ceafă.

— N-am putut rezista, a zis. Pur și simplu ai o chestie foarte misterioasă, Carl, dincolo de toată munca asta secretă a ta, iar misterele mă fac curios. N-am mai fost atât de aproape de o ghicitoare adevărată.

— Fiindcă ai răsfirat un pachet de cărți reci de tarot? am întrebat.

— Nu, asta doar contribuie la atmosferă. Ce-ai făcut tu în anii ăștia nu-i treaba mea, recunosc, dar e un incident recent pe care nu-l pot pricepe.

— Care anume?

— După ce te-am adus aici și am dus-o acasă pe Alice, aseară, m-am întors acasă la tine, sperând să-mi fac o idee despre ce s-a întâmplat. Se oprise ninsoarea, deși mai târziu a început din nou, iar urmele tale se vedeau bine, ocolind casa și coborând prin curtea din față.

Am încuviințat.

— Însă urme care să ducă înăuntru nu erau – nimic care să-ți indice sosirea. Și, de fapt, nu mai erau niciun fel de urme, nimic care să arate pe unde a fugit atacatorul.

Am pufnit în rîs.

— Crezi că mi-am făcut singur ditai tăietura?

— Nu, firește că nu. Nici măcar nu se vedea vreo armă pe-acolo. M-am ținut după urmele de sânge până în dormitor, firește, dar mi s-a părut de-a dreptul paranormal ce-am văzut. Era de parcă ai fi apărut brusc acolo, pe pat, sângărând, și apoi te-ai fi ridicat și ai fi ieșit din casă.

— Imposibil, firește.

— Dar lipsa urmelor m-a făcut să cad pe gânduri.

— Probabil că le-a acoperit vântul cu zăpadă.

— Și pe celelalte nu le-a acoperit?

A clătinat din cap.

— Nu, nu prea cred. Aș vrea doar să știi că m-ar interesa și răspunsul la treaba asta, dacă vreodată o să vrei să-mi povestești.

— O să țin minte, am zis.

— Da. Dar mă întreb... am un sentiment foarte bizar că s-ar putea să nu te mai văd niciodată. De parcă aș fi unul dintre personajele alea secundare într-o melodramă, care iese din scenă definitiv fără să aibă habar ce se mai întâmplă după aceea.

— Îmi dau seama cum te simți. Și rolul meu mă face, uneori, să vreau să-l sugrum pe autor. Dar poți să vezi

lucrurile așa: secretele astea arareori se ridică la așteptările ascultătorului. De obicei sunt tot soiul de murdării meschine, care se reduc la motive dintre cele mai banale după ce se dă totul în vileag. Iluziile și speculațiile sunt adeseori mai frumoase decât adevărul.

A zâmbit.

— Vorbești la fel ca întotdeauna, a zis, dar știu că au fost și ocazii în care te-ai lăsat tentat de virtute. De mai multe ori...

— Dar cum de s-a ajuns de la urme în zăpadă la mine? am întrebat. Eram pe cale să-ți spun că-mi amintesc c-am venit pe exact același drum pe care am plecat. Și semnele plecării mele le-au șters, se pare, pe cele ale sosirii.

— Nu-i rău, a spus. Și tot pe-acolo a mers și cel care te-a atacat?

— Așa s-ar părea.

— Binișor, a recunoscut Bill. Știi cum să stârnești îndoieli întemeiate. Însă tot mi se pare că preponderența dovezilor indică ceva ciudat în toată povestea.

— Ciudat? Nu. Poate un pic mai aparte. Chestie de interpretare.

— Sau de semantică. Ai citit raportul poliției despre accidentul tău?

— Nu. Tu?

— Îhâm. Dacă ar fi mai mult decât „aparte”? M-ai lăsa atunci să folosesc cuvântul pe care l-am folosit, și anume „ciudat”?

— Foarte bine.

— ...Și mi-ai răspunde la o întrebare?

— Nu știu...

— Una cu răspuns simplu, da sau nu? Atâta tot.

— OK, batem palma. Ce zicea în raport?

— Că li s-a anunțat accidentul și au trimis o mașină de patrulare. Că au dat peste un bărbat cu îmbrăcăminte neobișnuită, care era pe cale să-ți ofere primul ajutor. A susținut

că te scosese din mașina căzută în lac. Părea credibil fiindcă erați amândoi uzi learcă. Înălțime medie, zvelt, păr roșcat. Purta îmbrăcăminte verde despre care unul dintre polițiști a zis că aducea cu costumele dintr-un film cu Robin Hood. A refuzat să se identifice, să-i însoțească la secție sau să dea orice fel de declarație. Când au insistat, a șuierat și a apărut de undeva un cal alb. A sărit în spinarea calului și dus a fost. Nu l-a mai văzut nimeni.

Am râs. Mă durea, însă nu mă puteam abține.

— Să mă ia naiba! am zis. Începe să capete sens acum.

Bill m-a privit lung, zicând apoi un „serios?” neîncrezător.

— Da, așa cred, am spus. Se prea poate să fi meritat să fiu înjunghiat și să mă întorc aici pentru ce-am aflat azi.

— Le pui într-o ordine cam aiurea pe cele două, a zis el masându-și bărbia nedumerit.

— Așa e. Dar încep să înțeleg un lucru pe care, până acum, nu-l înțelegeam deloc. Și asta pare să fi meritat prețul biletului, chiar și așa, fără voie.

— Totul din cauza unui tip pe un cal alb?

— În parte, în parte, Bill. O să plec de-aici curând.

— N-o să te duci nicăieri o vreme.

— În orice caz – hârțiile de care ai adus vorba... cred că ar fi cel mai bine să le semnez astăzi.

— Bun. Le pregătesc până după-amiază. Dar n-aș vrea să faci vreo prostie.

— Am devenit mult mai precaut în ultima perioadă, crede-mă.

— Sper să fie așa, a spus închizând servieta și ridicându-se de pe scaun. Bine, odihnește-te atunci. Rezolv cu doctorul și o să trimit astăzi actele la semnat.

— Mulțumesc din nou, am zis și i-am strâns mâna.

— Apropo, ai fost de acord să răspunzi la o întrebare.

— Așa e, da. Care-i?

— Ești uman? a întrebat încă ținându-mi mâna într-a lui, fără ca pe chip să i se trădeze vreo expresie anume.

Am dat să surâd, dar m-am oprit.

— Nu știu. Îmi... îmi place să cred că da. Dar nu știu exact dacă... Sigur că sunt! Ce prostie... la naiba! Tu vorbești serios, nu? Și am spus c-o să fiu cinstit cu tine...

Mi-am mușcat buza și m-am gândit preț de o clipă.

— Nu prea cred că sunt, am zis apoi.

— Nici eu nu cred, a spus el și a zâmbit. Nu prea contează pentru mine, dar m-am gândit că pentru tine, da – să știi că cineva știe că ești diferit și nu-i pasă.

— O să-mi amintesc de asta.

— Păi... ne mai vedem.

— Sigur.

Capitolul 9

Abia ce plecase polițistul de proximitate... după-amiază târziu. Stăteam lungit în pat, simțindu-mă mai înzdrăvenit și mai bine fiindcă într-adevăr mi-era mai bine. Mă gândeam așa, întins pe spate, la riscurile pe care le implica locuitul în Amber. Brand și cu mine fuseserăm amândoi doborâți de arma preferată a familiei. Mă întrebam cine oare o pățise mai rău. Probabil că el. Era cu puțință ca arma să-i fi perforat rinichii, după ce că era deja într-o stare jalnică.

Traversasem încăperea dintr-o parte într-alta, abia ținându-mă pe picioare, de două ori până să vină secretarul lui Bill cu documentele la semnat. Era mereu necesar să-mi cunosc limitele. Mereu era necesar. De vreme ce tindeam să mă vindec de câteva ori mai repede decât cei aflați în Umbra asta, mi se părea că aș putea fi în stare să umblu singur, să mă descurc cum s-ar fi descurcat altcineva abia după o zi și jumătate sau două. Și am stabilit că puteam. Mă durea, firește, și am simțit că amețesc prima oară, apoi că amețesc mai puțin la a doua încercare. Era, oricum, ceva. Așa că după aceea mă lungisem la loc, simțindu-mă mai bine.

Răsfirasem de zeci de ori Atuurile, îmi ghicisem în ele, citisem un noroc ambiguu în chipurile familiare. Și de fiecare dată mă oprisem, abținându-mă de la a-l chema pe Random și de a-i spune ce se întâmplase, de a cere vești. Mai târziu, îmi tot spuneam. Fiecare oră de somn în Amber reprezintă, pentru tine, două ore și jumătate. La fiecare două ore și jumătate de-ale tale trec șapte pentru muritorii de aici. Îndură. Gândește-te. Înzdrăvenește-te.

Și astfel până spre seară, chiar când cerul începea iar să se întunece, făcusem progrese însemnate. Îi spuseseam deja unui tânăr polițist foarte scrobit tot ce aveam de gând să îi spun. Habar n-am dacă mă crezuse ori ba, însă fusese politicos și nu zăbovise prea mult. De fapt, la doar câteva momente de la plecarea lui au început să se pună lucrurile în mișcare.

Deja mă simțeam mai bine și, întins pe pat, așteptam vizita doctorului Bailey să verifice dacă nu-mi pierdusem simțul orientării. Cum stăteam așa, analizam ce-mi spusese Bill și încercam să potrivesc totul cu alte lucruri pe care le știam ori le ghicisem.

Contact! Îl așteptasem. Cineva din Amber se trezise dis-de-diminează.

— Corwin!

Era Random, surescitat până peste poate.

— Corwin! Trezește-te! Deschide ușa! Brand și-a venit în fire și vrea să vorbească cu tine.

— Ai bătut la ușă și-ai încercat să mă trezești?

— Exact.

— Ești singur?

— Da.

— Bine. Nu sunt în cameră. Ai luat legătura cu mine în Umbră.

— Nu înțeleg.

— Nici eu. Sunt rănit, dar voi trăi. Îți spun întreaga poveste mai târziu. Acum zi-mi tu ce-i cu Brand.

— Tocmai ce s-a trezit. I-a spus lui Gerard că trebuie să-ți vorbească. Gerard a chemat un servitor și l-a trimis la tine. Cum n-ai răspuns la ușă, a venit la mine. Numai ce l-am trimis înapoi la Gerard, să-i spună că te trezesc imediat.

— Înțeleg, am zis dezmoțindu-mă ușurel și ridicându-mă în șezut. Du-te într-un loc unde să nu fii văzut și o să trec și eu în Amber. Îmi trebuie o robă sau ceva, niște straie lungi. N-am haine potrivite.

- Probabil ar fi mai bine să mă întorc în camera mea.
 - Bine, du-te.
 - Așteaptă un pic.
- S-a făcut liniște.

Mi-am mișcat ușurel picioarele. M-am ridicat pe marginea patului. Mi-am adunat Atuurile și le-am pus în cutia lor. Mi se părea important ca, după ce mă întorc în Amber, să ascund faptul că eram rănit. Nici în vremuri bune nu-i bine să faci paradă de propria-ți vulnerabilitate.

Am tras adânc aer în piept și m-am săltat în picioare, apucând tăblia patului. Repetițiile de dinainte își arătau acum folosul. Am respirat normal și am mai slăbit strânsoarea. Nu era rău, dacă mă mișcam încetișor aveam să pot salva, cât de cât, aparențele... aș fi reușit să îndur până ce-mi recăpătam cu adevărat puterile.

Am auzit chiar atunci zgomot de pași și o asistentă prietenoasă a apărut în ușă, apretată, simetrică, arătând aproape aidoma unui fulg de zăpadă.

- Înapoi în pat, domnule Corey! N-ai voie să te ridici!
- Doamnă, am spus, chiar e nevoie să mă ridic. Trebuie să merg la baie.
- Puteați să sunați, vă aduceam o ploscă, a zis intrând în încăpere și pășind spre mine.

Am apucat să scutur ușor din cap, chiar când am simțit din nou prezența lui Random. M-am întrebat cum avea să declare asta – dacă avea să menționeze imaginea mea multicoloră de apă, rămasă după ce eram tras prin Atu. Încă o legendă, probabil, adăugându-se la folclorul tot mai consistent pe care-l las, se pare, în urmă.

— Gândește-te așa, draga mea, i-am zis. Relația noastră a fost, tot timpul, una exclusiv fizică. Vor mai fi și alții... mulți alții. Adio!

Am făcut o plecăciune și i-am trimis un sărut în vreme ce pășeam către Amber, lăsând-o să prindă curcubeiele. Am apucat, clătinându-mă, umărul lui Random.

- Corwin! Ce mama dracu'...

— Dacă sângele ar fi prețul pentru postul de amiral, am vărsat suficient ca să-mi cumpăr o asemenea poziție, am zis. Dă-mi ceva de îmbrăcat.

Mi-a trecut peste umeri o manta lungă și grea – pe care m-am străduit, cu degete nesigure, să mi-o leg la gât.

— S-a făcut, am spus. Du-mă la el.

M-a călăuzit spre ușă, pe coridor și către scări. Mă sprijineam temeinic pe el.

— Cât e de grav? m-a întrebat.

— Cuțit, am răspuns și-am dus mâna la rană. M-a atacat cineva în cameră azi-noapte.

— Cine?

— Păi... tu nu puteai fi, de vreme ce tocmai ne despărțiserăm, iar Gerard era în bibliotecă, lângă Brand. Dacă vă scad pe voi trei, pot să încerc să ghicesc. Cel mai probabil...

— Julian, a zis.

— Cota lui e ridicată, clar. Fiona l-a făcut cu ou și cu oțet aseară și, firește, nu-i niciun secret că nu e tocmai preferatul meu.

— Corwin, a șters-o. A fugit în toiul nopții. Servitorul care a venit la mine mi-a zis că Julian a plecat. Ce părere ai?

Am ajuns la scări. Cu o mână pe umărul lui Random, m-am odihnit puțin.

— Nu știu, am zis. Uneori e la fel de greșit să mergi prea departe cu îndoiala justificată cât să n-ai nicio îndoială. Însă mi se pare că, dacă va fi crezut c-a scăpat de mine, ar fi dat mult mai bine să rămână și să se prefacă surprins decât s-o șteargă ca un tâlhar. Asta, abia, dă de bănuț. Am tendința să cred c-a plecat fiindcă se temea de ce-ar fi avut de spus Brand după ce-și revine.

— Dar ai supraviețuit, Corwin. Ai scăpat de cine te-a atacat și n-avea cum să știe ce s-a ales de tine. Dacă eram în locul lui, aș fi pus niște lumi distanță între noi.

— Ai și tu dreptate, am recunoscut, pornind-o iarăși pe trepte în jos. Da, se prea poate să fie cum spui. S-o lăsăm,

deocamdată, doar la nivel de presupunere. Și nimeni nu trebuie să afle c-am fost rănit.

A dat din cap, încuviințând.

— Cum dorești. Tăcerea, în Amber, e mai ceva decât o oală de noapte.

— Cum așa?

— E de aur, domnul meu, ca toaleta unui rege.

— Vorbele-ți de duh, Random, fac să doară și părțile rănite și cele tefere. Folosește-ți istețimea, mai bine, ca să-ți dai seama cum de-a intrat asasinul în odaia mea.

— Trecerea secretă prin perete?

— O țin zăvorâtă pe dinăuntru. Iar încuietorea ușii e nouă. Complicată treabă.

— Bine, am găsit. Răspunsul meu, însă, cere ca făptașul să fie din familie.

— Zi-mi.

— Cineva s-a străduit să străbată Modelul ca să aibă ocazia asta. S-a dus în beciuri, l-a parcurs și s-a proiectat în camera ta, unde te-a atacat.

— Ar fi perfect, cu excepția unui singur lucru. Am plecat cu toții cam la aceeași oră. Atacul n-a avut loc decât mai târziu în noapte, imediat după ce-am intrat. Nu cred c-a fost timp ca unul dintre noi să coboare în beciuri, darămite să mai apuce să străbată Modelul. Atacatorul aștepta deja. Deci, dacă a fost unul dintre noi, a ajuns acolo prin alte mijloace.

— Atunci ți-a descuiat încuietorea, oricât de complicată ar fi fost.

— Se poate, am zis în vreme ce continuam să coborâm. O să ne oprim să ne odihnim în colț, ca să pot intra pe picioarele mele în bibliotecă.

— Sigur că da.

Și așa am făcut. Mi-am îndreptat postura, am tras mantaua ca să mă acopere cu totul, am ridicat umerii, am înaintat și am bătut la ușă.

— O clipă, s-a auzit vocea lui Gerard, apoi pași îndreptându-se spre ușă. Cine e?

— Corwin, am răspuns. E și Random cu mine.

L-am auzit cum îl întreabă pe Brand.

— Vrei să vină și Random?

Răspunsul a fost un „Nu” rostit în șoaptă.

Ușa s-a deschis.

— Doar tu, Corwin, a zis Gerard.

Am dat din cap aprobator și m-am întors spre Random.

— Ne vedem mai târziu, i-am spus.

Mi-a răspuns la rându-i cu o înclinare a capului și s-a întors în direcția din care veniserăm. Am intrat în bibliotecă.

— Desfă-ți mantaua, Corwin, a poruncit Gerard.

— Nu-i nevoie, a zis Brand.

M-am uitat într-acolo și-am văzut că era sprijinit pe mai multe perne mari și mici și că zâmbea palid.

— Iertare, nu sunt la fel de încrezător ca Brand, a zis Gerard, și vreau să fac lucrurile temeinic. Să aruncăm o privire.

— Am zis că nu-i nevoie, a repetat Brand. Nu el m-a înjunghiat.

Gerard s-a întors iute spre fratele nostru.

— De unde știi că nu-i el?

— Fiindcă știu cine-a făcut-o, firește. Nu te purta ca un cap sec, Gerard. Nu l-aș fi chemat dacă aveam motive să-mi fie frică de el.

— Erai leșinat când te-am adus încoace. N-ai cum să știi cine-i făptașul.

— Ești sigur?

— Păi... Și-atunci de ce nu mi-ai spus mie?

— Am motivele mele, unele chiar întemeiate. Aș vrea să vorbesc cu Corwin între patru ochi.

Gerard a plecat capul.

— Ai face bine să nu aiurezi, a zis.

S-a dus spre ușă și a deschis-o iar.

— Sunt pe-aproape, a adăugat și a închis ușa după el. M-am apropiat. Brand mi-a strâns mâna.

— Mă bucur să văd c-ai reușit să te-ntorci, a zis.

— La fel și eu, am spus luând scaunul lui Gerard și străduindu-mă să nu mă prăbușesc cu toată greutatea pe el.

— Cum te simți? am întrebat.

— Groaznic... într-un fel. Dar mai bine decât m-am simțit în ultima vreme. Totul e relativ.

— Așa-i cu majoritatea lucrurilor.

— Nu și în Amber.

Am oftat.

— Bine. Nu voiam s-o dau pe chestii tehnice. Spune-mi, ce naiba s-a întâmplat?

Ochii îi ardeau în cap ca niște cărbuni încinși. Mă cerce-ta, căuta ceva. Dar ce? Informații, aș fi zis. Sau, mai corect, ignoranță. Fiindcă ce nu știam eu era greu de evaluat, trebuia să gândească iute. Probabil că se tot gândea de când își venise în fire. Din câte îl știam, era mai interesat de lucrurile despre care nu aveam habar decât de cele pe care le cunoșteam. N-avea de gând să dezvăluie nimic dacă putea să evite asta. Voia să știe care era cantitatea minimă de informații pe care trebuia să mi-o împărtășească pentru a obține rezultatul pe care-l voia. N-ar fi risipit o vorbuliță în plus. Fiindcă aceasta îi era firea și fiindcă, firește, voia ceva. Doar dacă nu cumva... În ultimii ani, mai mult decât până atunci, încercasem să mă conving că oamenii se mai și schimbă, că trecerea timpului nu face doar să adâncească ce se află deja acolo și că unele schimbări de profunzime se produc în ei ca urmare a celor ce au făcut, văzut, gândit și simțit. Și încrederea asta a mea îmi dădea alinare în momente ca acesta, când orice altceva părea să meargă de-a-ndoaselea, pe lângă faptul că dădea aripi filosofărilor mele de doi bani. Iar Brand probabil fusese responsabil pentru salvarea vieții și memoriei mele, oricare îi vor fi fost motivele. Prea bine, decisesem să-i ofer prezumția de

nevinovăție fără să mă expun, totuși, prea mult. O concesi mică, mutara mea contra psihologiei simple a stărilor care guvernează în general deschiderile jocurilor noastre de putere.

— Lucrurile nu sunt niciodată ce par, Corwin, a început. Prietenul de azi e dușmanul de mâine și...

— Scurteaz-o! am zis. A venit vremea să jucăm cu cărțile pe masă. Apreciez ce-a făcut pentru mine Brandon Corey și a fost ideea mea să încercăm șmecheria pe care am făcut-o ca să te găsim și să te aducem înapoi.

A dat din cap.

— Bănuiesc că această revigorare a sentimentelor fraterne, după atâta vreme, a avut un motiv întemeiat.

— Aș putea socoti și eu c-ai avut și alte motive, pe lângă dragostea de frate, ca să mă ajuți.

A zâmbit iar, a ridicat mâna dreaptă și-a coborât-o din nou.

— Atunci se pare ori că ne suntem datori unul altuia, ori că suntem chit, depinde cum vrei să privești. Și se pare că acum avem nevoie unul de altul, așa c-ar fi nimerit să ne privim reciproc în cea mai bună lumină.

— Tragi de timp, Brand. Încerci să mă duci cu vorba. Și-mi strici toate eforturile întru idealism pe ziua de azi. M-ai ridicat din pat ca să-mi spui ceva. Începe, rogu-te.

— Același Corwin dintotdeauna, a zis pufnind în râs, apoi și-a ferit privirea. Sau... mai ești oare la fel?... Te-a schimbat, crezi, traiul atât de îndelungat în Umbră? Fără să știi cine ești de fapt? Făcând parte din altceva?

— Poate, am răspuns, nu știu. Sau da, cred că da. Știu că acum îmi pierd mai ușor răbdarea când vine vorba de afacerile familiei.

— Deci vorbă scurtă, acțiune, eficiență? Păi în felul ăsta pierzi mare parte din distracție. Dar faptul că te-ai schimbat astfel are și un avantaj. Îți prinzi pe toți pe picior greșit... le-o întorci când se așteaptă mai puțin... Da, ar putea fi ceva de

folos aici. Și-i și înviorător. Bine. Nu-ți fie teamă, am isprăvit cu introducerile și cu politețurile. O să mă limitez la fapte, o să țin în frâie fiara Divagării și-o să extrag din smârcul misterului perla cea scumpă a glăsurii cu rost. Dar să le luăm pe rând, dacă ești bun. Ai la tine ceva ce se poate fuma? Au trecut ani buni și tare mi-ar prinde bine ceva iarbă puturoasă... ca să-mi sărbătoresc întoarcerea acasă.

Am dat să spun că nu. Însă eram sigur că sunt niște țigări în sertar, pe care tot eu le pusesem acolo. N-aveam prea mult chef să mă mișc, dar i-am zis să aștepte.

Am încercat să-mi fac mișcările să pară mai degrabă degajate decât rigide când m-am ridicat și-am traversat camera. M-am străduit să las impresia că-mi odihnesc cu naturalețe brațul pe pupitru cât am scormonit prin sertar și nu că mă sprijin de tăblie cât de bine puteam. Mi-am ascuns mișcările cu mantaua cât mi-a stat în puteri.

Am găsit pachetul și m-am întors cum mă dusesem, trecând pe la vatră să aprind două țigări la foc. Brand, cu mișcări lente, a luat una.

— Îți cam tremură mâna, a zis. Ce s-a întâmplat?

— Am chefuit prea mult aseară, am răspuns așezându-mă cu grijă la loc pe scaun.

— La asta nu mă gândisem. Dar cred că da, cred c-a fost o petrecere, nu-i așa? Firește, cu voi toți adunați acolo... după succesul neașteptat că m-ați găsit și m-ați adus înapoi... și după acea încercare disperată a unei persoane extrem de vinovate și de agitate... în fine, succes pe jumătate. Eu rănit și tăcut, dar pentru câtă vreme? Apoi...

— Ziceai că știi cine ți-a făcut asta. Ai glumit?

— Nu, defel.

— Atunci... cine?

— Toate la vremea lor, dragă frate. La vremea lor. O să depăn firul poveștii cu de-amănuntul – detaliile sunt extrem de importante aici. Dă-mi voie să savurez dramatismul evenimentelor trecute. Mă văd străpuns și vă văd

pe voi strânși în juru-mi. Ah, ce-aș fi dat să fiu martorul acestei scene! Ai putea, rogu-te, să-mi descrii expresiile de pe fețele tuturor?

— Mă tem că fețele lor mă preocupau cel mai puțin în momentul ăla.

A oftat și-a dat fumul afară.

— Ah, ce bine e, a zis. Nu contează, parcă le și văd chipurile. Am o imaginație vie, doar mă știi. Șoc, supărare, uluire – trecând către bănuială și frică. Apoi ați plecat cu toții, înțeleg, iar Gerard, dragul de el, mi-a fost infirmier.

S-a oprit din vorbit, uitându-se lung la fumul țigării, și preț de o clipă tonul batjocoritor a dispărut.

— E singurul cumsecade dintre noi, să știi.

— E sus și pe lista mea, am răspuns.

— A avut multă grijă de mine. Și mereu a avut grijă de noi toți.

A pufnit, deodată, în răs.

— Sincer, nu-mi dau seama de ce se mai obosește. În orice caz, aș spune că tu, îndemnat de sinele-ți convalescent încă, ai decis să calmezi lucrurile printr-o discuție comună. O altă distracție pe care-mi pare rău c-am pierdut-o. Toate emoțiile, suspiciunile și minciunile alea bătându-se cap în cap – și niciunul care să vrea să fie primul să spună noapte bună. Cred că după un timp spiritele s-au cam încins. Toată lumea încercând să se poarte cât mai bine și, totodată, pusă pe ponegritul celorlalți. Încercări de a-l intimida pe vinovat. Poate ceva pietre azvârlite asupra unor țapi ispășitori. Dar, până la urmă, fără niciun rezultat. Am dreptate?

Am încuviințat, apreciind felul în care-i mergea mintea și resemnându-mă să-l las să-și spună povestea în felul său.

— Știi doar c-ai dreptate, am zis.

Mi-a aruncat atunci o privire pătrunzătoare, după care a continuat.

— Însă până la urmă s-au retras toți în odăile lor, ca să rămână treji și măcinați de griji ori să se vadă cu vreun

complice și să complateze. Au fost, în noapte, multe gânduri tulburi. E măgulitor să știu că soarta mea a stăruit în mintea tuturor. Unii dorindu-mi binele, alții, firește, dimpotrivă. Și în mijlocul a toate, eu, încercând să-mi vin în fire – nu, înflorind – nedorind să-mi dezamăgesc susținătorii. Gerard a stat mult să mă pună la curent cu ce s-a întâmplat în ultima vreme. Când mi-a ajuns, am trimis după tine.

— În caz că n-ai observat, sunt aici. De ce-ai vrut să mă vezi?

— Răbdare, frate, răbdare! Gândește-te numai la câți ani ai petrecut în Umbră, fără să-ți amintești... asta, a zis și-a făcut un gest larg cu țigara. Gândește-te la cât ai așteptat, neștiutor, până ce-am izbutit să te găsesc și-am încercat să-ți curm chinul. Câteva clipe de așteptare acum, sunt sigur, nici nu se compară.

— Am aflat că m-ai căutat prin Umbră. Și m-am întrebat de ce oare, fiindcă nu ne-am despărțit tocmai în cele mai bune relații ultima oară.

A dat din cap aprobator.

— Nu pot zice că nu-i așa, a spus. Dar mereu, până la urmă, îmi trece.

Am pufnit.

— Am stat să cuget cât să-ți spun și câte vei crede din toate, a urmat. Mă îndoiesc c-ai fi acceptat dacă aș fi apărut pur și simplu și ți-aș fi spus că, în afara unor amănunte neînsemnate, motivele mele actuale sunt cu totul altruiste.

Am pufnit iarăși.

— Dar e adevărat, a continuat Brand, și ca să-ți liniștesc bănuielele vreau să adaug că e și din pricină că n-am prea avut de ales. Începuturile sunt mereu dificile. De oriunde aș începe, e ceva ce s-a întâmplat înainte de asta. Ai lipsit vreme lungă. Dacă e totuși să pornim de la ceva, să începem, de pildă, cu tronul. Gata, am spus-o. Ne tot gândeam la o cale de a-l ocupa. Asta se întâmpla chiar după dispariția ta și într-un fel, cred, totul a început de-aici. Tata îl

suspecta pe Eric că te-a omorât, dar nu existau dovezi. Am lucrat însă la acest sentiment – câte un cuvîntel ici și colo, din când în când. Au trecut anii, tu nu erai nicicum de găsit și părea tot mai limpede că ești mort cu adevărat. Tata îl privea pe Eric cu tot mai multă suspiciune. Pe urmă, într-o noapte, ca urmare a unei discuții pe care o începusem pe o temă absolut neutră – în timp ce mare parte dintre noi erau prezenți la masă – a zis că niciun ucigaș de frate nu va sui vreodată pe tron și, zicând asta, s-a uitat țintă la Eric. Știi ce priviri putea să aibă tata. Eric s-a făcut roșu ca un apus de soare și n-a mai putut să-și înghită nici duminatul din gură. Apoi, însă, tata a dus lucrurile mult mai departe decât ar fi putut prevedea sau dori vreunul dintre noi. Ca să fiu cinstit, nu știu dacă a vorbit doar pentru a-și ușura oful sau dacă într-adevăr credea ce spune. Dar ne-a spus că aproape decisese că te vrea pe tine ca urmaș la tron, așa că se socotea afectat de pățania ta, oricare va fi fost, într-un fel cât se poate de personal. Și n-ar fi vorbit despre asta, dar ajunsese să se încredințeze că nu mai erai printre cei vii. În lunile ce-au urmat ți-am clădit un monument funerar, ca să dăm o formă solidă acestei concluzii, și ne-am asigurat că nimeni nu uită părerea tatei despre Eric. Fiindcă în toată vremea asta ni se păruse că Eric, în afară de tine, ar fi fost singurul îndreptățit să ia tronul.

— Ai tot zis „noi”! Cine erau ceilalți?

— Răbdare, Corwin. Povestea trebuie spusă pe șart, ispravă după ispravă! Cu accente, cu sublinierile de rigoare... Ascultă.

A mai luat o țigară, a aprins-o de la chiștocul dintre degete și a împuns aerul cu vârful ei de jar.

— Pentru următorul pas era nevoie să-l scoatem pe tata din Amber. Era partea cea mai importantă și mai primejdioasă dintre toate, și aici au început neînțelegerile dintre noi. Nu-mi plăcea ideea unei alianțe cu o putere pe care n-o înțelegeam pe deplin, mai ales una care le dădea un anume

avantaj asupra noastră. Să folosești Umbrele e una; să le îngădui să se folosească de tine e ceva necugetat, oricare ar fi împrejurările. N-am fost de acord, însă majoritatea și-a spus cuvântul.

A zâmbit.

— Doi la unu. Da, erau trei. Apoi am continuat. Capcana a fost pregătită și tata s-a dus după momeală...

— Mai trăiește? am întrebat.

— Nu știu, a răspuns Brand. Lucrurile, după aia, au început să meargă prost, apoi am avut și eu niște probleme personale de care să mă ocup. Totuși, după ce-a plecat tata, următoarea noastră mișcare era să ne consolidăm poziția și, totodată, să așteptăm o perioadă decentă de timp, pentru ca presupunerea morții sale să capete greutate. Ne-ar fi trebuit, în mod ideal, cooperarea încă unei persoane. Caine sau Julian – nu conta care dintre ei. Fiindcă Bleys plecase deja în Umbră și aduna o uriașă forță militară...

— Bleys! Era unul dintre voi?

— Întocmai. Pe el voiam să-l încoronăm, dar să avem suficient control asupra lui, firește, în așa fel încât forma de conducere să fie, de fapt, un triumvirat. A pornit deci să strângă oaste, cum ziceam. Speram la o preluare a puterii fără vărsare de sânge, însă trebuia să fim gata în cazul în care vorbele s-ar fi dovedit insuficiente ca să ne aducă izbânda. Dacă Julian ne lăsa să trecem pe uscat sau Caine pe mare, am fi adus trupele aproape și-am fi ieșit victorioși prin forța armelor, dacă asta s-ar fi dovedit necesar. Am ales, din păcate, persoana greșită. L-am socotit pe Caine mai ușor de corupt decât pe Julian. Așa încât, cu delicatețe, l-am cooptat în complotul nostru. A părut dornic să se implice. Însă ori s-a răzgândit după aceea, ori m-a păcălit cu multă iscusință încă de la bun început. Prefer, firește, să cred că-i vorba de prima variantă. În orice caz, a ajuns la un moment dat la concluzia c-ar fi avut mai multe de câștigat sprijinindu-l pe rivalul nostru la tron. Pe Eric, adică. Speranțele lui

Eric fuseseră întrucâtva spulberate de atitudinea tatei în privința sa – însă acum, că tata nu mai era, intențiile noastre l-au făcut pe Eric să se poarte ca un apărător al tronului. Din păcate pentru noi, o asemenea poziție îl apropia mult de coroană. Ca să agraveze și mai mult lucrurile, Julian i s-a alăturat lui Caine și i-a jurat credință lui Eric, în calitate de apărător. Și astfel s-a format celălalt trio. Eric a făcut un legământ public să apere tronul și astfel taberele au devenit clare. Eu, firește, mă găseam atunci într-o situație cumva stânjenitoare. Purtam singur povara dușmăniei lor, fiindcă nu știau cine-mi sunt tovarășii. Însă nu mă puteau întemnița sau tortura, fiindcă aş fi fost imediat scos din mâinile lor cu ajutorul unui Atu. Iar dacă voiau să mă ucidă, și-au dat seama c-ar fi urmat represalii din partea unor forțe necunoscute. Așa că am așteptat pentru o vreme. Și-au dat seama și că nu mai puteam face o mișcare directă împotriva lor. Mă țineau sub supraveghere strictă. Așa c-am conceput un traseu mai ocolitor. Din nou nu m-am înțeles cu aliații mei și din nou am pierdut la vot. Trebuia să ne folosim de aceleași forțe pe care le chemaserăm ca să se ocupe de tata, de această dată scopul fiind discreditarea lui Eric. Dacă misiunea de a apăra Amberul, pe care atât de plin de sine și-o asumase, avea să se dovedească prea grea pentru el, iar Bleys ar fi venit tocmai atunci ca să salveze situația, atunci Bleys ar fi căpătat sprijinul popular, devenind el însuși apărătorul orașului și – după o perioadă de timp – și-ar fi asumat povara domniei, pentru binele Amberului.

— Întrebare, l-am întrerupt. Dar ce-a fost cu Benedict? Știi că se retrăsese nemulțumit în Avalonul lui, însă dacă ceva ar fi amenințat cu adevărat Amberul...

— Da, a încuviințat Brand, și din acest motiv o parte a înțelegerii noastre a fost să-l înzestrăm pe Benedict cu niște probleme ale sale.

M-am gândit la ielele care atacaseră Avalonul. M-am gândit la ciotul brațului său. Am deschis gura să vorbesc iar, însă Brand a ridicat mâna.

— Lasă-mă să-mi termin povestea în felul meu, Corwin. Sunt conștient că te macină tot felul de gânduri. Îți simt durerea în coastă, geamănă cu a mea. Da, cunosc toate astea și multe altele.

Ochii îi sclipeau straniu; a luat altă țigară și a aprins-o singur. A tras cu poftă din ea și și-a urmat vorba în vreme ce dădea fumul afară.

— M-am despărțit de ceilalți din cauza acestei decizii. Mi se părea mult prea primejdioasă, o amenințare la adresa Amberului. Am rupt-o deci cu ei...

A privit câteva clipe fumul, apoi a continuat:

— Însă lucrurile merseseră prea departe și nu mai puteam, pur și simplu, să le întorc spatele. Trebuia să mă opun lor ca să mă apăr și să apăr și Amberul. Era prea târziu să trec de partea lui Eric. Nu m-ar fi protejat nici de-ar fi putut... și eram, oricum, sigur că va pierde. Atunci am decis să folosesc niște abilități noi pe care le căpătasem. Mă mirase mereu relația stranie dintre Eric și Flora, legată de acea Umbră Pământ pe care Flora pretindea c-o îndrăgește atât. Bănuiam, cumva, că locul ăla avea de-a face cu el și că ea era omul său acolo. Nu mă puteam apropia destul de el cât să aflu, însă eram convins că, cercetând ce face Flora, direct sau indirect, aveam să dau de capătul poveștii ăleia. Și așa a și fost. Apoi ritmul, deodată, s-a întetit. Propriii mei aliați erau preocupați, acum, de faptele mele. După aceea, când te-am găsit pe tine și-am reușit, prin electroșocuri, să te fac să-ți amintești una-alta, Eric a aflat de la Flora că ceva nu mergea deloc cum trebuie. Și, nu peste mult, ambele tabere au pornit pe urmele mele. Decisesem că întoarcerea ta avea să dea planurile tuturor peste cap și să mă păsuiască pe mine suficient de mult cât să găsesc o alternativă la starea în care se aflau lucrurile. Pretențiile la domnie ale lui Eric ar fi fost iarăși umbrite, tu ți-ai fi găsit partizani, alianța mea și-ar fi pierdut sensul pentru care fusese creată și presupuneam că nici tu n-aveai să rămâi nerecunoscător pentru

serviciile mele. Pe urmă ai evadat de la Porter și lucrurile s-au complicat de-a binelea. Te căutam cu toții, am aflat mai târziu, din motive diferite. Însă foștii mei aliați aveau un avantaj. Au aflat ce se întâmplase, te-au găsit și au ajuns primii acolo. Firește, era o cale foarte simplă să mențină starea de fapt, în care ei și-ar fi păstrat avantajul. Bleys a tras focurile de armă care te-au trimis cu mașina în lac. Am sosit exact când s-a întâmplat. A plecat aproape imediat, fiindcă părea că făcuse o treabă temeinică. Te-am scos de acolo și erai încă viu, așa că ți-am oferit primul ajutor. A fost frustrant, acum că mă gândesc la asta, să nu știu dacă reușisem, dacă aveai să te trezești Corwin sau Corey. Și mai târziu, neștiind, a fost la fel de frustrant... Am fugit în Umbre când a apărut ambulanța. Asociații mei au reușit să pună mâna pe mine ceva mai târziu și m-au închis acolo unde m-ați găsit. Restul poveștii îl știi?

— Nu pe tot.

— Atunci oprește-mă când spun lucruri pe care le cunoști. Urmarea am aflat-o și eu abia de puțin timp. Oamenii lui Eric au aflat despre accident și unde erai internat și-au obținut transferul tău într-o instituție privată. Unde să fii mai bine protejat și sedat excesiv, ca să fie protejați la rândul-le.

— De ce m-ar fi protejat Eric, mai ales dacă prezența mea i-ar fi dat planurile peste cap?

— Șapte dintre noi știam deja că trăiești. Prea mulți. Era prea târziu, pur și simplu, să facă ce-ar fi vrut el. Încă îl apăsau vorbele tatei. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu tine cât te aflai în puterea lui, i-ar fi blocat ascensiunea la tron. Dacă Benedict ar fi aflat, sau Gerard... nu, n-ar fi izbutit să scape de tine. După aia, da. Înainte, nu. Faptul că se știa de existența ta i-a forțat mâna. Și-a stabilit ziua încoronării și-a decis să te țină deoparte. O acțiune foarte prematură, nu c-ar fi avut de ales. După aia cred că știi ce s-a întâmplat, fiindcă ți s-a întâmplat ție.

— M-am întovărășit cu Bleys tocmai când își pregătea mișcarea. Nu mi-a ieșit tocmai bine.

A ridicat din umeri.

— O, ar fi putut să-ți iasă dacă ai fi câștigat și dacă ai fi putut face ceva în privința lui Bleys. Dar n-ai avut totuși nicio șansă, nu cu adevărat. Nu le mai deslușesc motivațiile de aici încolo, dar cred că întregul asalt a fost, de fapt, o mare prefăcătorie.

— De ce?

— Cum am spus, nu știu, dar îl aveau deja pe Eric unde-l voiau. N-ar fi trebuit să fie nevoie să atace.

Am clătinat din cap. Prea multe, prea repede... Multe dintre cele spuse de Brand păreau adevărate, odată ce scoteam din ecuație perspectiva povestitorului. Și totuși...

— Nu știu... am dat să spun.

— Firește că nu. Dar dacă mă întrebi, îți voi spune.

— Cine a fost al treilea membru al grupului tău?

— Aceeași persoană care m-a înjunghiat, firește. Ai îndrăzni să ghicești?

— Spune-mi și gata.

— Fiona. Întregul plan a fost al ei.

— Și de ce nu mi-ai spus asta de la bun început?

— Fiindcă n-ai mai fi stat aici, cu mine, suficient cât să auzi și restul. Te-ai fi năpustit s-o arestezi, ai fi descoperit că a dispărut, i-ai fi stârmit pe ceilalți, ai fi început să cercezezi și-ai fi pierdut o groază de timp prețios. Încă poți face toate astea, dar măcar mi-ai acordat atenția ta suficient cât să te conving că știu cu ce avem de-a face. Și-acum, când îți spun că timpul e esențial și că trebuie să auzi, cât mai iute cu putință, și restul din ce vreau să-ți spun – dacă e sortit ca Amberul să aibă vreo șansă – s-ar putea să ascuți în loc să te pui pe hăituit o femeie nebună.

Mă ridicasem deja pe jumătate din scaun.

— N-ar trebui s-o urmăresc? am întrebat.

— La naiba cu ea! Deocamdată ai probleme mai mari. Ai face bine să te așezi la loc.

Am făcut-o.

Capitolul 10

Un mănunchi de raze de lună... lumina fantomatică a făcliei, precum flăcările din filmele alb-negru... stele... câteva fuioare subțiri de ceață...

M-am aplecat peste balustradă și-am privit spectacolul lumii... O tăcere deplină cuprindea cerul nopții, orașul cufundat în vise, întregul univers văzut de aici. În depărtare – marea, Amberul, Ardenul, Gamath, Farul din Cabra, Crângul Unicornului, cavoul meu pe coasta Kolvirului... Tăcute toate, departe, însă deslușite... O priveliște cum sunt cele de care au parte zeii, aș spune, sau un suflet desprins de trup ce se înalță spre ceruri... în miez de noapte...

Ajunsesem într-un loc unde stafiile se joacă de-a stafiile, unde semnele, prevestirile și dorințele însuflețite colindă bulevardele nocturne și sălile palatelor din ceruri, în Tir-na Nog'th.

M-am întors cu spatele la balustradă. Rămășițele zilei au rămas departe, jos. Am privit străzile largi și terasele cufundate în beznă, sălile cârmuitorilor, sălașurile oamenilor de rând... Lumina lunii este puternică în Tir-na Nog'th, licărind argintie pe fațadele tuturor lucrurilor din închipuirea noastră. Cu toiagul în mână, am trecut mai departe și chipuri stranii s-au înfățișat pe lângă mine, au apărut la ferestre, pe balcoane, pe bănci și la porți... iar eu am trecut nevăzut mai departe fiindcă, în acest loc, eu eram fantoma, iar ei adevăratele întruchipări materiale.

Tăcere și argint... Doar bocănitul toiagului meu, și acela înfundat... Cețuri plutind către inima lucrurilor... Palatul,

ca o vâlvătaie albă de foc... Picuri de rouă ca niște stropi de mercur pe petalele presărate cu nisip fin și pe tulpinile din grădini, pe lângă alei... Luna trecătoare, dureroasă la privit precum soarele în miez de zi, făcând lumina stelelor să pălească, să scapete... Argint și tăcere... Luciri.

Nu plănuisem să vin aici, fiindcă prevestirile acestui loc – care vor fi fost ele – sunt înșelătoare, asemănările cu lumea celor vii și cu locurile de dedesubt te descumpănesc, spectacolul acestei lumi din penumbră e adesea neliniștitor. Dar venisem totuși... o parte a târguielii mele cu timpul...

După ce-l lăsasem pe Brand să-și revină, din nou în grija lui Gerard, îmi dădusem seama că îmi trebuia și mie odihnă. Am căutat deci să mă odihnesc fără să-mi dau în vileag starea. Fiona fugise într-adevăr. Nici ea și nici Julian nu putuseră fi contactați prin Atuuri. De i-aș fi spus lui Benedict sau Gerard ce aflasem de la Brand, sunt sigur că ar fi insistat să ne punem pe urmele lor, să-i găsim pe amândoi. Dar eram sigur că eforturile noastre s-ar fi dovedit fără folos.

Trimisesem după Random și Ganelon și mă retrăsesem în odăile mele, informându-i pe ceilalți că plănuiam să-mi petrec ziua odihnindu-mă și meditând, urmând ca noaptea să mi-o petrec în Tir-na Nog'th – o conduită rezonabilă pentru un prinț al Amberului cu o problemă serioasă. Nu prețuiam prea mult acest obicei, însă ceilalți da. Și fiindcă ar fi fost un moment numai bun pentru o asemenea faptă, simțeam că mi-ar fi făcut mai credibilă retragerea peste zi. Însă, firește, asta mă obliga să mă țin de cuvânt și să pătrund noaptea în tărâmul Umbrelor, în Tir-na Nog'th. Însă era bine și așa. Îmi oferea o zi, o noapte și-o parte din ziua de după ca să mă vindec îndeajuns, să-mi port cu mai puțină greutate rana. Simțeam că-i un timp bine folosit.

Dar cuiva trebuia să-i povestesc. Le-am spus totul lui Random și lui Ganelon. Sprijinit pe perne, în pat, le-am spus de

planurile lui Brand, Fiona și Bleys, le-am povestit și de complotul lui Eric, Julian și Caine. Le-am zis ce aflasem de la Brand despre întoarcerea mea și despre cum l-au întemnițat chiar tovarășii de conspirație. Și-au înțeles de ce fugiseră supraviețuitorii ambelor tabere – Fiona și Julian: neîndoielnic ca să-și adune forțele. De dorit ar fi fost să-și confrunte forțele între ei, dar probabil că nu așa aveau să se petreacă lucrurile. Nu imediat, cel puțin. Erau șanse mai mari ca unul sau celălalt să înceapă asaltul pentru a cuceri Amberul.

— O să trebuiască să ia un număr și să se pună la rând, ca toată lumea, zisese Random.

— Nu chiar, țin minte c-am zis eu. Aliații Fionei și făpturile care au apărut pe drumul negru sunt unii și aceiași.

— Și Cercul din Lorraine? întrebese Ganelon.

— La fel. Așa s-a manifestat în acea Umbră. Au venit de foarte departe.

— Ticăloși care forfotesc peste tot, zisese Random.

Încuviințând, încercasem să explic.

...Și astfel am ajuns în Tir-na Nog'th. Când luna s-a înălțat și închipuirea Amberului s-a zugrăvit străvezie în văzduh, străbătută de lumina stelelor, cu o aureolă palidă îmbrățișând turnurile și mișcări micuțe și pâlpâitoare pe ziduri, am așteptat, am așteptat alături de Ganelon și Random, am așteptat pe cel mai înalt pisc al Kolvirului, unde erau săpate cele trei trepte, grosolan, în stâncă...

Atunci când le-a atins lumina lunii, întregul șir de trepte a început să capete formă, întinzându-se spre acel punct, la înălțime, de unde privirea putea cuprinde întregul oraș. Când lumina lunii a ajuns să le scalde pe de-a întregul, treptele au căpătat substanță, au devenit materiale și am pus piciorul pe ele... Random avea la el un set de Atuuri, iar eu mi le băgasem în buzunarul hainei pe ale mele. Grayswandir, făurită de lumina lunii pe chiar aceste pietre, avea putere în orașul din ceruri, așa că am luat-o cu mine. Mă odihnisem toată ziua și purtam un toiag de care să mă sprijin. Iluzia distanței

și a timpului...Urcarea treptelor spre cerurile reci nu-i doar o simplă adăugire matematică odată ce a început suișul. Eram aici, eram acolo, eram la un sfert din distanță înainte ca umărul să-mi fi uitat atingerea mâinii lui Ganelon... Dacă priveai prea îndeaproape la orice parte a scării, își pierdea opacitatea lucitoare și te lăsa să vezi jos, hăt, departe, oceanul, ca printr-o lentilă translucidă... Am pierdut noțiunea timpului, deși, după aceea, părea că a trecut doar o clipă... Sub valuri, cufundate la o distanță la fel de mare ca înălțimea la care mă aflam, am văzut în dreapta mea, sclipind și unduindu-se, contururile Rebmei. M-am gândit la Moire, întrebându-mă ce făcea. Ce-avea să se aleagă de dublura sa din adâncul mării dacă Amberul ar fi căzut? Ar fi rămas imaginea din oglindă neștirbită? Ori ar fi fost spulberată, pietre și oase azvârlite de-a dura precum zarurile în cazinoul necuprins al mării? Nu știam, însă am simțit o înțepătură în coaste.

La capătul șirului de trepte am intrat în orașul spiritelor cum ar intra cineva în Amber după ce-a suit scările late de pe partea ce dă spre mare a Kolvirului. M-am sprijinit de balustradă și m-am uitat de sus peste lume.

Drumul negru se îndrepta spre sud. Nu-l puteam zări pe întuneric de-aici. Dar nu conta, acum știam încotro duce, sau cel puțin unde zisese Brand că ar duce. Și fiindcă părea să-și fi isprăvit toate minciunile din tolă, îl credeam pe cuvânt și începusem și eu să cred că știu încotro se îndreaptă.

Cale lungă.

De la strălucirea Amberului și de la puterea și splendoarea Umbrei din apropiere către tot mai multă întunecime ce cuprindea totul în toate direcțiile, mai departe, tot mai departe, peste priveliști nedeslășite, mai încolo încă, prin locuri pe care le vezi doar la beție, delir sau cuprins de coșmaruri și apoi dincolo de astea, dincolo de locul unde mă opream... unde mă opream...

Cum să pun în cuvinte simple ceva ce nu-i simplu defel? Trebuie să încep, socot, cu solipsismul – noțiunea că nu

există altceva decât sinele sau, cel puțin, că nu putem fi cu adevărat conștienți decât de propria noastră existență și experiență. Pot găsi pe undeva, în Umbră, tot ce-mi imaginez și-mi zugrăvesc înaintea ochilor. Oricare dintre noi, cei de sânge regal, poate. Însă nu dincolo de limitele ego-ului. Se poate argumenta, și de fapt mulți dintre noi susțin asta, că alcătuim Umbrele din propria noastră energie psihică, că doar noi existăm cu adevărat, că Umbrele pe care le traversăm nu sunt decât proiecții ale dorințelor noastre... Argumentația asta, corectă până la urmă ori nu, explică destul de bine atitudinea familiei mele în ce privește oamenii, locurile și lucrurile din afara Amberului. Suntem, adică, păpușari, iar ei sunt marionetele noastre – uneori animate în chip primejdios, firește; asta însă face parte din joc. Ne place tuturor să controlăm jocul și ne purtăm unii cu alții potrivit acestei înclinații. În vreme ce solipsismul nu se înțelege prea bine cu moralitatea, cineva poate evita cu ușurință blocajul refuzând să admită că ar exista un semn valid de întrebare. Mare parte dintre noi suntem, cum am observat adesea, aproape cu totul pragmatici în felul în care ne ocupăm de ale noastre. Aproape...

Însă... însă în imaginea de ansamblu există și un element deranjant. Există un loc unde Umbrele o iau razna... Când treci intenționat prin straturi după straturi de Umbră, renunțând treptat – și intenționat, firește – la câte o bucătică a înțelegerii tale, ajungi în cele din urmă într-un loc nebunesc, dincolo de care nu mai poți înainta. De ce ai face-o? În speranța unei iluminări, aș spune, sau pentru a începe un joc nou... Însă când ajungi acolo, cum am ajuns cu toții, îți dai seama că ai atins limita Umbrei ori propria-ți limită – termeni sinonimi, cum îi socotisem dintotdeauna. Acum, însă...

Acum știu că nu este așa, în clipa asta, când mă aflu aici, așteptând la Curțile Haosului, spunându-vă cum a fost. Știam însă destule și atunci în noaptea aceea, în Tir-na Nog'th, știusem și înainte, când mă luptasem cu omul-țap

în Cercul Negru din Lorraine, o știusem în ziua aceea la Farul din Cabra, după ce evadasem din beciurile Amberului și îmi aruncasem privirea peste Garnathul devastat... Știam deci că asta nu era totul. Știam, fiindcă știam că drumul negru trecea dincolo de acel punct. Trecea prin nebunie, se îndrepta către haos și continua să șerpuiască, iar lucrurile care călătoreau pe el veneau de undeva, însă nu erau creațiile mele. Le înlesnisem cumva trecerea, dar nu proveneau din versiunea mea de realitate. Își aparțineau lor însele sau aparțineau altcuiva – nu avea prea multă importanță – și făceau harcea-parcea micuța metafizică în care ne învăluiserăm de-atâta amar de vreme. Intraseră pe tărâmul nostru, nu erau de aici, ne amenințau lumea, ne amenințau pe noi. Fiona și Brand trecuseră dincolo de cele mai depărtate Umbre și găsiseră ceva unde niciunul dintre noi, ceilalți, n-ar fi socotit că există. Pericolul dezlănțuit era, la un anumit nivel, aproape demn de dovezile pe care le căpătaserăm: nu eram singuri, și nici Umbrele nu erau jucăriile noastre. Oricare ar fi fost relația noastră cu Umbra, n-o mai puteam privi în vechea lumină...

Și totul fiindcă drumul negru se îndrepta spre sud și trecea de capătul lumii, unde mă opream eu.

Tăcere și argint... Am pășit mai departe, sprijinit în toiag, am trecut prin iluzia cețoasă, prin pâcla luminată de lună și am pătruns în orașul neliniștitor. Fantome... Umbre ale Umbrelor... Imagini ale lui ca-și-cum... probabilități și lucruri ce-ar fi putut să fie... lumi alternative... Posibilități pierdute... Posibilități recuperate...

Pășeam pe bulevardul larg... Siluete, fețe, multe dintre ele familiare... Ce voiau oare? Greu de spus. Buzele unora se mișcau, chipurile altora păreau animate. Dar nu existau acolo cuvinte pentru mine. Am trecut pe lângă ele nebăgat în seamă.

Și-apoi, acolo... o siluetă singuratică. Așteptând... frământându-și degetele, numărând pe ele minutele,

alungându-le... Fața îi e ascunsă și-aș fi vrut s-o văd... Un semn că o voi face sau că ar trebui... Stă pe o bancă de piatră sub un copac cu crengile rășchirate... Se uită spre palat... Mi-e cunoscută parcă... Și, când mă apropii, văd că e Lorraine... Continuă să se uite undeva, dincolo de mine, nu mă aude când îi șoptesc că i-am răzbunat moartea.

Însă am puterea de a mă face auzit... se află în teacă, la cingătoare.

O scot pe Grayswandir și ridic lama în sus, către luna care-și prefiră razele într-un model ce se mișcă parcă. Apoi o așez pe pământ, între noi.

— Corwin!

Își întoarce capul spre mine, părul i se unduiește în razele lunii, ochii ei mă zăresc.

— De unde ai apărut? Ai venit devreme.

— Mă așteptai?

— Firește. Mi-ai spus să...

— Cum ai ajuns aici?

— Pe bancă...?

— Nu. În orașul ăsta.

— Amber? Nu pricep. Tu m-ai adus aici. Eu...

— Ești fericită aici?

— Sunt, știi doar, atâta vreme cât sunt cu tine.

N-am uitat dinții ei regulați, pistruii abia zăriți sub vălul molatec de lumină...

— Ce s-a întâmplat? E foarte important. Prefă-te, o clipă, că nu știu și spune-mi tot ce s-a întâmplat cu noi după bătălia Cercului Negru din Lorraine.

S-a încruntat. S-a ridicat. S-a întors cu spatele.

— Ne-am certat, a zis. Te-ai luat după mine, l-ai alungat pe Melkin și-am stat de vorbă. Am văzut că greșisem și am venit cu tine în Avalon. Aici, fratele tău Benedict te-a convins să stai de vorbă cu Eric. Nu v-ați împăcat, însă ai încuviințat un armistițiu, ca urmare a ceva ce ți-a spus. A făcut legământ să nu-ți faci niciun rău, iar tu ai jurat să

aperi Amberul, avându-l ca martor, la amândouă jurămintele, pe Benedict. Am rămas în Avalon până ce-ai căpătat lucrurile de care aveai nevoie, apoi am plecat în alt loc, de unde ai cumpărat niște arme ciudate. Am câștigat bătălia, însă Eric zace rănit.

S-a întors din nou către mine.

— Te gândești să pui capăt armistițiului? Asta e, Corwin?

Am clătinat din cap și, cu toate că știam că-i un lucru nechibzuit, am îmbrățișat-o. Voiam s-o simt în brațe, cu toate cu unul dintre noi nu exista, nu putea să existe, și voiam, când ne-am atins, să-i spun că orice lucru rău s-ar întâmpla sau avea să se întâmple...

Șocul nu a fost puternic, însă m-a făcut să mă împiedic și să cad. M-am trezit întins lângă Grayswandir... Toiagul îmi căzuse în iarbă, la câțiva pași. Ridicându-mă în genunchi, am văzut că lui Lorraine îi pierise culoarea din obraji, din ochi, din păr. Gura îi alcătuia cuvinte neauzite și-și întorcea capul, căutând ceva cu privirea. Am băgat sabia în teacă, mi-am recăpătat toiagul și m-am ridicat iar în picioare. Privirea ei a trecut pe lângă mine, căutând în spatele meu. Pe chip i-a înflorit un zâmbet. A pășit înainte. M-am dat în lături și m-am întors să o privesc cum aleargă spre bărbatul ce se apropia, am văzut cum i se aruncă în brațe, cum îi privește chipul cu drag acelei fantome norocoase, care purta un trandafir de argint la cheotoarea mantiei prinse la gât, cum acel bărbat pe care n-aveam să-l cunosc nicicând o sărută... Argint, tăcere și iarăși argint...

Am plecat fără să mai privesc înapoi, traversând bulevardul...

Vocea lui Random:

— Corwin, ești bine?

— Da.

— S-a întâmplat ceva interesant?

— Mai târziu, Random.

— Scuze.

Și, deodată, scara scânteietoare din fața palatului... Am suit treptele și am făcut la dreapta. Ușor, ușurel, către grădină... Flori fantomă legănându-se în juru-mi, tufișuri fantomă răsfirându-și florile ca pe niște artificii înghețate. Și toate fără culoare... Doar esențialul schițat, felurite nuanțe de argintiu. Doar esențialul. Este Tir-na Nog'th o sferă specială a Umbrei în lumea reală, învărtită de puterile subconștientului, o proiecție mentală în mărime naturală aici, în ceruri, poate chiar un dispozitiv terapeutic? În ciuda argintiului, aş spune, dacă asta e o bucată de suflet, noaptea e foarte întunecată... și tăcută...

Am pășit mai departe... Pe lângă fântâni, bănci, pâlcuri de arbori, alcovuri ascunse iscusit în labirinturi de tufe... Am mers pe cărări, am trecut pe podețe, pe lângă heleșteie, copaci, pe lângă o statuie bizară, pe lângă un bolovan, pe lângă un ceas solar (ori, poate, lunar?), ținând-o la dreapta și înaintea, cotind, după o vreme, spre colțul nordic al palatului și făcând la stânga apoi, pe lângă o curte spre care dădeau șiruri de balcoane, și fantome sus, jos și dincolo...

Am pornit spre grădini, voiam să le văd, fiindcă sub lumina firească a lunii, în Amber, sunt încântătoare.

Alte siluete cețoase, vorbind parcă, zăbovind... Nicio mișcare vizibilă, în afară de mișcările mele.

...Și m-am simțit îndemnat să o apuc spre dreapta. Și fiindcă un oracol nu trebuie niciodată refuzat, am pornit într-acolo.

...Către un desiș, un scuar din boschete înalte, dar uscate... cuprins între ele, de nu era și acesta potopit de... Cândva nu fusese așa...

Două siluete, îmbrățișate, se adăpostesc acolo. Se desprind când dau să mă îndepărtez. Nu-i treaba mea, însă... Deirdre... Una dintre siluete e Deirdre. Și știu cine e bărbatul înaintea să-i văd chipul. E o glumă crudă a puterilor ce domnesc peste întinderile acelea argintii și tăcute. Dau înapoi, mă depărtez de tufișuri... Împiedicându-mă, ridicându-mă iar, depărtându-mă iute...

Vocea lui Random:

— Corwin! Ești bine?

— Mai târziu, la naiba, mai târziu!

— N-a mai rămas mult până la răsărit. M-am gândit că-i bine să-ți amintesc...

— Socotește că mi-ai amintit.

Și-acum înainte, repede. Timpul e și el un vis în Tir-na Nog'th. Slabă consolare, dar mai bună decât nimic. Și iarăși, repede...

...Către palat, arhitectură strălucită a minții sau a spiritului, părând acum mai deslușită decât a fost vreodată realitatea... Să judeci perfecțiunea înseamnă să emiți un verdict fără fost, dar trebuie să văd ce se află înăuntru... Trebuie să existe un capăt, fiindcă într-acolo mă simt tras. Nu m-am mai oprit să-mi ridic toiagul de unde a căzut de data asta, printre ierburile scânteietoare. Știu unde trebuie să mă duc, ce trebuie să fac. Mi se pare limpede acum, cu toate că logica ce mă însuflețește nu e cea a unei minți lucide.

Mă grăbesc cât pot spre portalul care mi se înfățișează. Mă săgetează încă o dată durerea în coastă... Trec pragul, intru într-o...

...Într-o absență a stelelor și a luminii lunii. Parcă lumina nu mai are direcție acum, pare aproape să plutească, să se dilate fără țință. Și oriunde nu ajunge, umbrele sunt absolute, acoperind părți mari din încăpere, din hol, din vestibul și din trepte.

Printre ele, străbătându-le, aproape alergând acum... Versiune monocromă a casei mele... Mă cuprinde îngrijorarea... Petele negre par acum să fie găuri în țesătura realității... Mi-e teamă să mă apropiu. De-aș cădea, aș fi pierdut.

Cotesc... traversez... În sfârșit... sala tronului... Petice de negru unde ochii ar trebui să zărească tronul.

Însă e ceva mișcare.

O pală de vânt, spre dreapta mea, în vreme ce înaintez. Și senzația că ceva se ridică precum un vâl.

Văd cizmele cuiva, îi văd picioarele în timp ce pășesc spre acel loc.

Grayswandir e în mâna mea, găsindu-și drumul într-un petic de lumină, întinzându-și lama, sclipind...

Pun piciorul pe treaptă, îmi las mâna stângă pe genunchi. Zvâcnetul din rană mă deranjează, dar îl pot îndura. Aștept ca întunecimea, pustiirea să fie dată deoparte ca o cortină, dezvăluind scena de teatru în care am nimerit în această noapte.

Și alunecă în lături, dezvăluind o mână, un braț, un umăr, brațul e metalic, lucitor, lustruit precum o nestemată, cu încheietura și cotul prinse în cabluri de argint uluitoare bătute cu puncte de foc, iar palma e scheletică, stilizată, o jucărie elvețiană, o insectă mecanică, funcțională, mortală, frumoasă în felul ei...

Și alunecă mai mult, dezvăluind și întregul trup...

Lângă tron, Benedict stă într-o postură relaxată, cu mâna stângă, cea omenească, sprijinindu-se de spătar. E aplecat spre tron. Buzele i se mișcă.

Apoi întunericul se retrage și mai mult, dezvăluind persoana care ocupă tronul...

— Dara!

Stă în profil, zâmbește, înclină capul spre Benedict, buzele i se mișcă. Înaintez și-o întind pe Grayswandir până ce vârful se oprește ușor în adâncitura de sub sternul ei.

Încet, foarte încet, întoarce privirea și mă privește în ochi. Capătă culoare și viață. Buzele i se mișcă iar, și de data asta cuvintele ajung la mine.

— Ce ești tu?

— Nu. Asta e întrebarea mea. Tu să răspunzi. Acum.

— Sunt Dara, Dara din Amber, Regina Dara. Ocup acest tron cu dreptul sângelui și al cuceritorului. Tu cine ești?

— Corwin. Din Amber și eu. Nu mișca! Nu te-am întrebat cine ești...

— Corwin a murit de veacuri multe. I-am văzut mausoleul.

— E gol.

— Ba nu. Trupul lui e înăuntru.

— Spune-mi din cine te tragi!

Ochii ei se mișcă spre dreapta, unde încă se află Umbra lui Benedict. O sabie a apărut în noua lui mână, părând aproape o prelungire a brațului, însă o ține calm, fără încordare. Brațul său stâng se odihnește acum pe brațul ei. Ochii săi mă caută dincolo de mânerul lui Grayswandir. Nu deslușesc nimic și se-ntorc la ceea ce se vede – la sabie – recunoscându-i lucrătura...

— Sunt strănepoata lui Benedict și a stăpânei ielelor, Lintra, pe care a iubit-o și mai târziu a ucis-o.

Benedict tresare, însă Dara continuă:

— N-am cunoscut-o. Mama, ca și mama ei, s-au născut într-un loc unde timpul nu curge ca în Amber. Sunt prima din neamul mamei mele care aduce întru totul a om. Iar tu, Lord Corwin, nu ești decât fantoma unui trecut ce-a pierit de mult, cu toate că poți fi o Umbră primejdioasă. Cum ai ajuns aici, nu știu, dar ai greșit făcând-o. Întoarce-te în mormântul tău. Nu-i mai tulbura pe cei vii.

Mâna îmi tremură. Grayswandir se abate doar un deget. Însă e de ajuns.

Benedict se mișcă mai iute decât pot ochii mei să perceapă. Brațul cel nou întinde pumnul cel nou, în care se află lama care-mi izbește sabia, în vreme ce-și retrage brațul celălalt, care a cuprins protector umărul Darei, spre spătarul tronului.. Observ toate astea cu o secundă mai târziu, în vreme ce îmi pierd echilibrul, gata să cad. Cu sabia despicând aerul, îmi recâștig postura și mă așez, din reflex, în gardă... Este ridicol ca niște fantome să se lupte. Și nici nu e o confruntare corectă. Nici măcar nu poate ajunge la mine, în vreme ce Grayswandir...

Însă nu! Își trece sabia dintr-o mână într-alta, dându-i drumul Darei, și se rotește o dată, împreunându-și brațul nou cu cel vechi. Din încheietura mâinii stângi, mișcă sabia

înainte și în jos, intrând în ceea ce, dacă am fi două trupuri muritoare, ar fi o încheștare corp la corp. Săbiile noastre se întâlnesc preț de o clipă. Și clipa e de ajuns...

Brațul acela lustruit, mecanic, se întinde, e făcut din raze de lună și foc, negru și neted, numai unghiuri drepte, fără curburi, ușor îndoit, cu un model familiar, săpat cu linii argintii în palmă. Se întinde, se tot întinde și dă să mă apuce de beregată...

Dar își greșește ținta, mă apucă de umăr în schimb și degetul mare se afundă în carnea mea – căutând clavicula sau beregata. Nu știu. Lovesc cu pumnul stâng, încerc să-l nimeresc în coșul pieptului, dar înaintea mea nu-i decât aer.

Vocea lui Random:

— Corwin! Soarele e pe cale să răsară! Trebuie să te întorci acum!

Nu pot nici măcar să răspund. O clipă sau două și brațul acela m-ar sfâșia. Mâna aceea... Grayswandir și mâna aceea cu care se aseamănă în mod ciudat sunt singurele ce par să coexiste în lumea mea și în lumea din orașul stafiilor...

— O văd, Corwin! Scapă din strânsoare și întinde brațul spre mine! Atual...

O trag pe Grayswandir din prinsoare, o rotesc într-un arc lung, căutând să tai, să despic...

Doar o fantomă l-ar fi putut păcăli pe Benedict sau pe fantoma lui Benedict cu manevra asta. Sunt prea aproape ca să-mi poată bloca lama, însă lovitura cu care răspunde, trimisă perfect, mi-ar fi retezat brațul de-ar fi fost acolo un braț pe care să mi-l reteze.

Fiindcă nu este, completez mișcarea și lovesc cu forța deplină a brațului meu drept, lovesc fix în acel dispozitiv mortal de raze de lună și foc, negru și neted, îl lovesc aproape de punctul unde e legat de ciotul brațului.

Cu o smucitură puternică, rea, brațul se desprinde de Benedict și rămâne nemișcat... Ne prăbușim amândoi.

— Ridică-te. Pentru numele unicornului, Corwin, ridică-te! Se înalță soarele! Orașul se va destrăma!

Podeaua de sub mine se unduiește, devine pâcloasă, transparentă. Zăresc o peliculă de apă. Mă ridic, reușind cu greu să evit ca fantoma să-și ia înapoi în stăpânire brațul pe care l-a pierdut. A rămas prins de umărul meu ca un parazit mort. Mă doare iarăși în zona coastelor...

Mă simt deodată îngreunat și viziunea oceanului nu se destramă. Încep să mă cufund prin podea. Culoarea se întoarce în lume, încep să se ițască petice roz. Pardoseala se despică, gata să mă înghită...

Cad...

— Pe-aici, Corwin!

Random, din vârful de munte, întinde mâna spre mine. O întind și eu pe-a mea...

Capitolul 11

...Și uneori salvarea vine de hăt, departe...

Ne-am descleștat mâinile și ne-am ridicat. M-am așezat îndată pe treapta cea mai de jos. Mi-am desprins mâna de metal de pe umăr – nu sângeram, dar aveam să capăt niște vânătăi pe cînste – apoi am aruncat-o la pămînt. Lumina zorilor n-o făcea să arate mai puțin iscusit făurită și amenințătoare.

Ganelon și Random s-au strâns în jurul meu.

— Ești bine, Corwin?

— Da. Să-mi trag sufletul, doar.

— Am adus merinde, a zis Random. Am putea să mâncăm chiar aici.

— O idee bună.

În vreme ce Random desfăcea desaga, Ganelon a împuns cu vârful piciorului brațul mecanic.

— Ce lucrătură a iadului mai e și asta? a întrebat el.

Am scuturat din cap.

— Am smuls-o de la fantoma lui Benedict, i-am răspuns. Din pricini pe care nu le pricep, a izbutit să mă înhațe.

S-a aplecat și a luat-o de jos, cercetînd-o.

— Mult mai ușoară decât aș fi crezut, a observat.

A învîrtit-o prin aer.

— Ai putea face mult rău cuiva cu o asemenea mână.

— Știu.

A început să miște degetele de metal.

— Poate că adevăratul Benedict ar putea s-o folosească.

— Poate. Parcă nu-mi vine să i-o ofer totuși, dar se poate să ai dreptate...

— Cum stai cu rana?

Am atins-o ușor cu palma.

— Nu prea rău, dată fiind situația. O să pot călări după ce mâncăm, atâta vreme cât umblăm fără grabă.

— Bine. Uite, Corwin, cât pregătește Random mâncarea, vreau să te întreb ceva ce s-ar putea să pară mai neobișnuit, dar m-a tot sâcâit în ultima vreme.

— Întreabă.

— Păi, să-ți zic așa: sunt de partea ta cu totul, altfel n-aș fi aici. Voi lupta pentru tine, ca să-ți capeți tronul, orice ar fi. Dar ori de câte ori aud că se discută pe subiectul succesiunii, cineva se înfurie și-și pierde cumpătul ori schimbă vorba. Cum a făcut Random cât ai fost tu acolo. Poate că nu-i neapărat nevoie să știu eu pe ce se bazează pretențiile tale la domnie, sau ale celorlalți, dar tare sunt curios de ce sunt atâtea frecuşuri între voi.

Am oftat și-am rămas tăcut o vreme.

— Bine, am zis și m-a umflat râsul. Prea bine. Dacă nu ne putem pune noi înșine de acord în privința acestor lucruri, cred că da, pentru cineva din afară, ar putea părea destul de încurcate. Benedict e cel mai mare dintre noi. Mama lui a fost Cymnea. Ea i-a mai născut tatei alți doi fii – Osric și Finndo. Pe urmă... Cum să spun? Faiella l-a născut pe Eric. După aceea, tata a găsit un cusur căsniciei sale cu Cymnea și a anulat-o, socotind-o ca și cum n-ar fi existat de la bun început, *ab initio*, cum s-ar zice în vechea mea Umbră. Isteață șmecherie. Dar el era regele.

— Și asta nu i-a făcut ilegitali pe toți?

— Ei bine, poziția le-a devenit mai puțin sigură. Osric și Finndo n-au fost foarte încântați, din câte am înțeles, însă au murit la scurt timp după aceea. Pe Benedict ori nu l-a deranjat atât de tare, ori a fost ceva mai diplomat în privința chestiunii ăsteia. N-a făcut zarvă niciodată. Tata, apoi, s-a însurat cu Faiella.

— Și asta l-a făcut legitim pe Eric?

— Așa ar fi stat lucrurile dacă l-ar fi recunoscut pe Eric drept fiul său. Se purta cu el ca și cum i-ar fi fost fiu, însă

n-a făcut nimic ca să-l recunoască oficial. Motivul era c-a vrut să calmeze tensiunile dintre el și familia Cymneei, care devenise mai puternică în perioada aia.

— S-a purtat însă cu el ca și cum ar fi fost al său.

— Aha! Dar, mai târziu, a recunoscut-o oficial pe Llewella. S-a născut înainte de căsătorie, însă tata a decis s-o recunoască. Și toți susținătorii lui Eric au urât-o pentru efectul pe care l-a avut asupra poziției lui. În orice caz, Faiella avea, în cele din urmă, să mă aducă pe lume pe mine. M-am născut în cadrul căsătoriei, ceea ce mă făcea primul cu drepturi clare de succesiune. Dacă vorbești cu ceilalți, vei vedea că au, poate, alte păreri, dar astea sunt faptele asupra cărora va trebui să judecăm. Cumva, însă, nu mai pare un lucru atât de însemnat ca altădată, acum că Eric a murit și Benedict nu-i tocmai interesat... Totuși, asta mi-e situația.

— Înțeleg... oarecum. Dar încă un lucru...

— Ce?

— Cine-i următorul? Adică, dacă ți s-ar întâmpla ceva... Am clătinat din cap.

— Devine și mai complicat încă. Următorul ar fi fost Caine. Odată cu moartea lui se trece la cei din sângele Clarissei – roșcații. Ar fi urmat Bleys, apoi Brand.

— Clarissa? Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— A murit când a născut-o pe Deirdre. Mulți ani după moartea mamei noastre tata nu s-a recăsătorit. Când a făcut-o, s-a însurat cu o roșcată dintr-o Umbră de departe, din sud. Nu mi-a plăcut de ea niciodată. După un timp nici el n-a mai plăcut-o și a început iar să-și facă de cap. S-au împăcat o dată, după nașterea Llewellei în Rebma, iar rezultatul a fost Brand. Când s-au despărțit în cele din urmă, a recunoscut-o pe Llewella ca s-o mînie pe Clarissa. Asta, cel puțin, cred eu că s-a întâmplat.

— Deci nu pui la socoteală și doamnele?

— Nu. Ori nu le interesează domnia, ori nu-s croite pentru asta. Dacă ar fi să le pun și pe ele la socoteală, Fiona ar veri înaintea lui Bleys, iar Llewella i-ar urma. Ținând seama

de odraslele Clarissei, coroana ar ajunge la Julian, Gerard și Random, în ordinea asta. Iertare... pune-o pe Flora înaintea de Julian. Mai are de-a face și cu data căsătoriei, însă nimeni nu se gândește la ordinea finală. Să lăsăm lucrurile astfel.

— Bucuros, a zis. Așadar, dacă mori tu, coroana s-ar duce la Brand, nu?

— Ei bine... Și-a recunoscut trădarea și nu prea e pe placul nimănui. Nu cred că ceilalți l-ar accepta ca rege, după cum arată acum situația. Însă nici nu cred să fi renunțat la pretențiile sale. Însă alternativa ar fi Julian, am zis dând din umeri. Faptul că nu-l plac eu nu-l face nepotrivit pentru domnie. Chiar s-ar putea dovedi un monarh foarte eficient.

— Așa că te-a înjunghiat pentru șansa de-a dovedi asta, s-a băgat și Random în vorbă. Haide, vino și mănâncă.

— Tot nu cred, am zis ridicându-mă în picioare și îndreptându-mă spre merinde. Mai întâi că nu văd cum ar fi putut ajunge la mine. În al doilea rând, prea ar fi bătut la ochi totul. În al treilea rând, dacă mor în viitorul apropiat, cel care va avea cu adevărat un cuvânt de spus în privința succesiunii va fi Benedict. Toată lumea știe asta. E cel mai vârstnic, cel mai înțelept și are putere. Ar putea zice, de pildă, „la naiba cu toată trăncăneala asta, îl sprijin pe Gerard” și asta ar pune capăt poveștii.

— Dacă ar decide să-și reinterpreteze poziția și să ia el însuși tronul? a întrebat Ganelon.

Ne-am așezat și am luat vasele de tinichea pe care le umpluse Random.

— Ar fi făcut-o de mult dacă ar fi vrut, am zis. Există câteva feluri de a privi odraslele provenite dintr-o căsătorie anulată, iar cel mai favorabil ar fi, în cazul său, și cel mai probabil. Osric și Finndo s-au pripit, au greșit cerând prea multe. Benedict s-a mulțumit, însă, să aștepte. Deci... e cu putință. Însă nu tocmai probabil, aș spune.

— Atunci... în condiții normale, dacă ți s-ar întâmpla ceva, totul ar rămâne, mai mult sau mai puțin, în coadă de pește?

— Cam așa ceva.

— Dar de ce l-au ucis pe Caine? a întrebat Random, apoi, printre înghițituri, și-a răspuns singur: Ca, după ce te răpun și pe tine, să se poată trece îndată la succesiunea copiilor Clarissei. Mi-am dat seama că Bleys probabil încă trăiește și e următorul la rând. Corpul nu i-a fost găsit. Eu așa socot: a trecut prin Atu la Fiona, în timpul atacului vostru, și s-a întors în Umbră ca să-și refacă trupele, lăsându-te cu nădejdea c-o să-ți găsești moartea în mâinile lui Eric. Și e gata, în sfârșit, să facă din nou o mișcare. L-au ucis deci pe Caine și au încercat să te ucidă și pe tine. Dacă sunt cu adevărat aliați cu hoardele de pe drumul negru, ar fi putut să pregătească un alt atac dintr-acolo. Ar fi putut să facă la fel ca tine – să sosească în ultima clipă, să-i respingă pe invadatori și să preia controlul orașului. Și-ar fi ajuns primul în linia de succesiune și cu întâietate militară. Simplu. Numai că tu ai supraviețuit și Brand a fost eliberat. Dacă ar fi credibile acuzațiile lui Brand la adresa Fionei – și nu văd de ce n-ar fi – atunci toate astea ar avea de-a face cu planul lor dintru început.

— Posibil, am aprobat eu. Chiar l-am întrebat asta pe Brand. A recunoscut că e posibil, însă a tăgăduit c-ar ști dacă Bleys mai trăiește sau nu. Eu unul cred c-a mințit.

— De ce?

— S-ar putea să vrea să combine răzbunarea pentru întemnițarea sa și tentativa de asasinat cu înlăturarea unei piedici, în afară de mine, la propria-i succesiune. Socotește, cred, că îmi voi pierde zilele într-o stratagemă pe care o pune la cale ca să se ocupe de drumul negru. Distrugerea propriului său grup și eliberarea de amenințarea drumului l-ar putea face să pară destul de acceptabil, mai ales după ce și-a ispășit penitența pe care și-a impus-o singur. Atunci, poate atunci, ar avea o șansă – ori cel puțin așa socotește el.

— Crezi, atunci, că Bleys mai trăiește?

— E o intuiție doar, însă da, așa cred.

— Și care e punctul lor tare, până la urmă?

— Au avut parte de educație aleasă, am zis. Fiona și Brand au fost atenți la cele spuse de Dworkin, în vreme ce

noi ceilalți ne făceam de cap prin Umbră. Așadar se pare c-au obținut o înțelegere mai bună a Umbrei și a celor ce se află dincolo. Știi mai multe decât noi despre Model și despre Atuuri. De-aia Brand ți-a putut trimite mesajul.

— Interesant... a zis îngândurat Random. Crezi că e cu putință să fi scăpat de Dworkin după ce li s-a părut c-au aflat destule de la el? Asta i-ar fi ajutat, cu siguranță, să-și păstreze exclusivitatea.

— Nu m-a gândit la asta, am răspuns.

M-am întrebat dacă-i făcuseră ceva care-i afectase mintea. Ceva care-l adusese în starea în care era când îl întâlнисem eu? Dacă da, știau și ei că era cu putință să mai fie în viață, pe undeva? Sau îl socoteau de mult oale și ulcele?

— Un gând interesant, am zis. Presupun c-ar fi posibil.

Soarele se înălța pe cer; iar eu mă simțeam mai întremat datorită mâncării. Nu mai rămăsese, în lumina dimineții, nici urmă de Tir-na Nog'th. Amintirile mele de-acolo deveneau deja nedeslușite, ca imaginile dintr-o oglindă încețoșată. Ganelon a adus și cealaltă urmă a prezenței mele acolo, brațul metalic, iar Random l-a pus în desagi împreună cu vasele. În lumina zorilor, primele trei trepte aduceau mai puțin cu o scară și mai mult cu niște pietroaie oarecare, așezate alandala.

Random a făcut un semn din cap.

— Ne întoarcem pe același drum? a întrebat.

— Da, am zis și am încălecat.

Veniserăm pe o cărare ce șerpuia pe coasta Kolvirului, prin sud. Era mai lungă, însă mai puțin abruptă decât drumul peste creastă. Voiam să mă cruț atâta vreme cât rana încă mă deranja.

Am pornit deci la dreapta, înaintând în șir, cu Random în frunte și Ganelon în urmă. Poteca urca lin, apoi cobora iarăși. Aerul era rece și purta arome de verdeață și de pământ umed, lucru destul de neobișnuit prin locurile aride și la altitudinea aceea. Curenții de aer, am dedus, aduceau mirosuri din pădurile aflate mult dedesubt.

Am lăsat caii să meargă la pas prin vale, apoi pe următoarea pantă. Când ne apropiam de pisc, calul lui Random a nechezat și a dat să se ridice în două picioare. L-a controlat imediat; m-am uitat în jur, însă fără să văd nimic ce l-ar fi putut speria.

Când am ajuns în vârf, Random a încetinit și-a strigat spre mine, în urmă:

— Vrei s-arunci o privire la soare dacă ești bun?

Ar fi fost și greu să n-o fac, însă m-am abținut să-i răspund. Random se deda arareori sentimentalismelor când venea vorba de vegetație, geologie ori iluminatie.

Am fost cât pe ce să trag de hățuri și eu când am ajuns sus, fiindcă soarele era o minge fantastică de aur. Părea să aibă jumătate din mărimea obișnuită, iar culoarea, stranie de-a dreptul, nu aducea cu nimic din ce mai văzusem vreodată. Lumina aceea făcea lucruri minunate cu peticul de ocean ce mi se înfățișa privirii după următoarea culme, iar nuanțele norilor și cerul erau cu adevărat unice. Nu m-am oprit, însă, fiindcă brusca strălucire era aproape dureroasă.

— Ai dreptate, am strigat spre el urmându-l în josul pantei.

În spate, Ganelon a slobozit o înjurătură apreciativă.

După ce am clipit, îndepărtând efectul de orbire dat de licărul acela, am băgat de seamă că vegetația era mai deasă decât îmi aminteam. Crezusem că sunt acolo niște copaci sfrijiți și niște licheni, însă erau de fapt zeci de arbori, mai mari decât îmi aminteam, mai verzi, ba chiar, pe ici, pe colo, smocuri de iarbă și câte un lujer, acoperind contururile stâncoase. Ce-i drept, de când mă întorsesem trecusem pe-aici doar după lăsarea întunericii. Acum, dacă stăteam bine să mă gândesc, de aici veneau aromele vegetale pe care le simțisem mai devreme.

Am trecut mai departe, părându-mi-se că mica adâncitură în versant era mai largă decât o țineam minte. Până să trecem și să începem iarăși urcușul, mă convinsesem că aveam dreptate.

— Random, am strigat spre fratele meu, s-a schimbat locul ăsta în ultima vreme?

— Greu de zis. Eric nu prea m-a lăsat să ies pe-afară. Pare să se fi mărit un pic.

— Pare mai lat, mai adânc.

— Da, așa-i. Credeam că-i doar în închipuirea mea.

Când am ajuns la creasta următoare, nu m-au mai orbit razele, fiindcă soarele era ascuns de frunziș. Zona din fața noastră avea mult mai mulți copaci decât cea rămasă în urmă, iar copacii erau mai mari și mai deși acum. Am tras de frâiele cailor.

— Nu țin minte locul ăsta, a zis Random. Aș fi observat lucrurile astea chiar și noaptea dacă treceam pe-aici. Probabil am apucat-o într-o direcție greșită.

— Nu văd cum. Încă știm, totuși, cam pe unde ne aflăm. Aș merge mai degrabă înainte decât să ne-ntoarcem și s-o luăm de la capăt. Ar trebui să fim mai atenți la ce se găsește prin împrejurimile Amberului, în orice caz.

— Adevărat.

A pornit spre codru și l-am urmat.

— E ciudat, cumva, că există asemenea desigurii la o asemenea altitudine, a strigat spre noi.

— Și parcă-i mai mult sol decât îmi aminteam.

— Cred că ai dreptate.

Cărarea a apucat-o la stânga când am pătruns printre copaci. Nu vedeam niciun motiv pentru abaterea asta de la drumul drept. Totuși, ne-am ținut pe cărare și asta a contribuit la iluzia distanței. După câteva clipe cărarea a cotit brusc la dreapta. Era ciudat să șerpuim așa. Copacii păreau și mai înalți încă și atât de deși, încât la prima vedere, lăsau impresia de suprafață compactă. Când a cotit iarăși, cărarea s-a lățit și drumul, pentru o bună porțiune în față, s-a văzut drept. Și mult prea lung de fapt. Vâlceaua noastră n-ar fi avut cum să fie atât de largă.

Random s-a oprit iar.

— La naiba, Corwin, e ridicol! Nu te-ai apucat de joacă, sper?

— Nici să vreau n-aș putea, am zis. N-am izbutit niciodată să manipulez Umbra pe Kolvir. Nici n-ar trebui să existe Umbră cu care să-ți faci de lucru.

— Așa știam și eu. Amber lasă Umbră, dar nu este el însuși din Umbră. Nu-mi place defel. Ce-ai zice să ne-ntoarcem?

— Am senzația că n-o să ne putem întoarce pe aceeași cale, am zis. Trebuie să fie un motiv pentru asta și-aș vrea să-l aflu.

— Mie îmi pare mai degrabă o capcană.

— Chiar și așa.

A încuviințat din cap și ne-am continuat drumul pe cărarea umbroasă, pe sub copacii maiestuoși acum. Codrul, în jur, era tăcut. Pământul rămânea neted, cărarea dreaptă. Aproape fără să ne dăm seama, am îmboldit caii să grăbească pasul.

Au mai trecut cinci minute până să vorbim iar. Random a zis:

— Corwin, nu se poate să fim în Umbră.

— De ce nu?

— Am încercat s-o modific și nu se-ntâmplă nimic. Ai încercat?

— Nu.

— Ce-ar fi să-ncerci?

— Bine.

O stâncă arătându-se de după copac, o zorea ițindu-și capul prin tufiș... acolo, un petic de cer limpezindu-se, cu un norișor ca o pânză subțire... apoi... fie un trunchi prăvălit, cu o dâră de mușchi într-o latură... o băltoacă tulbure... o pană căzând, un puf de păpădie pribegind prin văzduh... o ramură bătută de vânt... o altă cărare, una nouă, cu făgaș adânc, pe lângă locul unde ar fi trebuit să cadă pana...

— N-are rost, am zis.

— Dacă nu-i Umbră, atunci ce e?

— Altceva, firește.

A clătinat din cap și a verificat dacă sabia îi iese cu ușurință din teacă. Am făcut și eu la fel, din reflex. Câteva clipe

mai târziu l-am auzit pe Ganelon plescăind în spatele meu. În față cărarea a început să se îngusteze și, puțin după aceea, să devină șerpuitoare. Am fost siliți să încetăm iarăși, iar copacii s-au apropiat și mai mult, cu crengile coborând mai jos peste capetele noastre. Drumeagul a devenit o cărăruie care șerpuia și se unduia, apoi, după încă o cotitură, s-a înfundat.

Random s-a ferit de o ramură, apoi a ridicat brațul și s-a oprit. Ne-am oprit și noi, în spatele lui. În față nu se vedea niciun semn că poteca ar fi început iar. Dar nici înapoi, când m-am uitat, n-am mai văzut vreo urmă a ei.

— Dacă aveți vreo idee, a zis, acum e momentul. Nu știm de unde venim și încotro ne îndreptăm, darămite pe unde suntem. S-o dăm naiba de curiozitate, asta ar fi părerea mea. S-o ștergem de aici pe cel mai scurt drum pe care-l știm.

— Atuurile? a întrebat Ganelon.

— Da. Ce spui, Corwin?

— De acord. Nu-mi place nici mie ce se petrece, și altă idee mai bună nu am. Poți să-ncerci.

— Pe cine să chem? a întrebat scoțând caseta cu cărțile și deschizând-o.

— Pe Gerard?

— Da.

A găsit Atuul lui Gerard și l-a privit țintă. Noi l-am privit pe el. Timpul și-a urmat curgerea.

— Nu reușesc să iau legătura, a anunțat în cele din urmă.

— Încearcă cu Benedict.

— Bine.

Aceeași privire intensă. Același rezultat.

— Acum cu Deirdre, am zis scoțându-mi propriul set de cărți și căutându-i Atuul.

— S-o facem împreună și să vedem dacă, încercând amândoi, se schimbă ceva.

Și iar, și iar.

— Nimic, am zis după o îndelungă strădanie.

Random a scuturat din cap.

— Ai observat ceva neobișnuit la Atuurile noastre? a întrebat.

— Da, dar nu știu ce-i. Par altfel, într-adevăr.

— Ale mele nu mai sunt reci, cum erau odată.

Mi-am răsfirat încetișor cărțile proprii.

— Da, ai dreptate, am zis. Așa este, dar să mai încercăm.

S-o chemăm, de pildă, pe Flora.

— Bine.

Dar rezultatele au fost la fel. Și cu Llewella apoi, și cu Brand.

— Îți dai seama ce-ar putea să nu meargă? a întrebat Random.

— Deloc. E cu puțință să ne blocheze cu toții. Morți n-au cum să fie toți... sau ar avea cum, poate, dar e extrem de puțin probabil. Ceva pare să fi afectat Atuurile, asta pare să fie problema. Și nu știu să existe o asemenea putere.

— Păi... nu-s garantate sută la sută, din ce zice producătorul, a spus Random.

— Știi ceva ce nu știu eu?

A chicotit.

— Nu uiți niciodată ziua în care împlinești vârsta necesară pentru a străbate Modelul, a spus. Mi-o amintesc de parcă a fost anul trecut. După ce-am reușit – eram înfierbântat de încântare, îmbătat de izbândă – Dworkin mi-a înmănat primul meu set de Aturi și mi-a arătat cum se folosesc. Îmi amintesc limpede că l-am întrebat dacă funcționează oriunde. Și-i țin minte răspunsul: „Nu. Dar ar trebui să-ți folosească în orice loc vei ajunge vreodată”. Nu i-a plăcut niciodată prea mult de mine, după cum știi.

— Dar l-ai întrebat ce înseamnă asta?

— Da, și a zis așa: „Mă îndoiesc că te vei găsi vreodată într-o stare în care Atuurile să nu-ți mai slujească. Și-acum... ce-ar fi să-ți vezi de ale tale?” Ceea ce-am și făcut. Abia așteptam să mă duc și să mă joc de unul singur cu Atuurile.

— Să „te găsești într-o stare”? N-a spus „să ajungi într-un loc”?

— Nu. Țin minte asemenea detalii.

— Ciudat, deși nu ne ajută prea mult finețurile astea metafizice.

— Aș pune rămașag că Brand ar ști despre ce-i vorba.

— Simt că ai dreptate, deși nici asta nu prea ne este de ajutor.

— Ar trebui să facem altceva decât să discutăm metafizică, a intervenit Ganelon. Dacă nu puteți pași prin Umbră și nu puteți folosi Atuurile, se pare că următorul lucru ar fi să stabilim unde suntem. Și să căutăm ajutor.

Am încuviințat.

— De vreme ce în Amber nu suntem, cred că putem socoti, fără teama de a greși, că ne aflăm în Umbră – un loc aparte, foarte aproape de Amber, de vreme ce schimbările de peisaj n-au fost foarte bruște. În ce privește faptul c-am fost aduși aici fără să vrem, asta ar lăsa de înțeles că există în spatele acestei manevre cineva care are un scop. Dacă e să ne atace, ar putea s-o facă la fel de bine și acum. Dacă vrea altceva, atunci va trebui să ne-o arate, fiindcă nu suntem nici măcar în poziția de-a ne da cu presupusul.

— Să nu facem, așadar, nimic?

— Propun să așteptăm. Nu văd de ce-am hoinări așa fără țintă, ca să ne rătăcim și mai tare.

— Parcă țin minte că mi-ai spus cândva că Umbrele adiacente au tendința să păstreze o structură cumva aidoma, a zis Ganelon.

— Da, se poate să fi spus. Și ce-i cu asta?

— Atunci, dacă suntem atât de aproape de Amber pe cât socotești, nu trebuie decât să pornim spre miazăzi ca să ajungem la un punct ce corespunde cu orașul.

— Nu-i chiar așa de simplu. Dar și dacă ar fi, ce folos ne-ar aduce?

— Poate că Atuurile vor funcționa iarăși în punctul de maximă asemănare.

Random s-a uitat la Ganelon, apoi la mine.

— S-ar putea să merite încercat, a zis. În orice caz, ce avem de pierdut?

— Puținele puncte de reper care ne-au mai rămas, am zis. Nu spun c-ai o idee rea. Dacă nu se mai întâmplă nimic aici, vom încerca. Însă, dacă mă uit înapoi, pare că drumul din spatele nostru dispare în proporție directă cu distanța pe care înaintăm. Nu ne mișcăm, pur și simplu, în spațiu. Date fiind împrejurările, m-aș feri s-o pornesc din loc până ce nu mă conving că altă opțiune nu există. Dacă cineva ne dorește prezența într-un loc anume, de el ține să formuleze invitația într-un fel mai deslușit. Așteptăm.

Au dat amândoi din cap, aprobator. Random a dat să descalece și-a încremenit așa, cu un picior încă în scară și cu celălalt pe pământ.

— Atâția ani au trecut, a zis, și tot n-am crezut că poate fi adevărată.

— Ce anume? am șoptit.

— Opțiunea, a zis și a încălecat din nou.

Și-a îndemnat ușurel calul, pornind înainte la pas. L-am urmat și, o clipă mai târziu, l-am zărit, la fel de alb ca în crâng, în picioare, ascuns pe jumătate după o tufă de ferigi: unicornul.

S-a răsucit când ne-am mișcat și îndată a și zbughit-o, oprindu-se din nou, pe jumătate ferit după trunchiurile câtorva copaci.

— Îl văd! a șoptit și Ganelon. Gândul că o asemenea făptură există cu adevărat... E însemnul familiei voastre, nu?

— Da.

— Aș zice că-i un semn bun.

N-am răspuns. Ne-am ținut pe urmele unicornului, fără să-l pierdem din ochi. Nu mai încăpea îndoială că voia să-l urmărim.

Izbutea, într-un fel, să nu se lase văzut pe deplin – oprindu-se să privească de după stânci, de sus, trecând de la un

ascunziș la altul, mișcându-se cu iuțeală incredibilă, evitând spațiile deschise, preferând umbra și frunzișul. L-am urmat, pătrunzând tot mai adânc în codrul care acum nu mai aducea deloc cu vegetația de pe coasta Kolvirului. Semăna mai degrabă cu Ardenul decât cu orice altceva din preajma Amberului, fiindcă suprafața solului devenise plată, iar copacii căpătau mărimi incredibile.

Trecuse o oră, cred, și a mai trecut una până să ajungem la un pâriaiș limpede; unicornul a pornit în susul apei. În vreme ce-l urmăream pe mal, Random a remarcat:

— Locul începe să arate foarte familiar.

— Da, am răspuns, însă doar întrucâtva. Nu pot spune exact de ce.

— Nici eu.

Am ajuns la poalele unei pante, care s-a făcut din ce în ce mai abruptă. Drumul era tot mai dificil pentru cai, însă unicornul și-a potrivit pasul ca să nu rămânem în urmă. Terenul a devenit mai stâncos, copacii mai mărunți. Pârâul șerpuia, stropind voios. Am pierdut șirul meandrelor și unduirilor sale, dar am ajuns în cele din urmă în vârful micului pisc pe care-l urcaserăm.

Am nimerit pe un platou și-am continuat să înaintăm spre codrul de unde izvora pârâul. Am observat, pe diagonală, o priveliște – mai departe, la dreapta, povârnișurile coborau într-o mare albastră, cu licăriri ca de gheață, ce se vedeau în jos, hăt, departe.

— Suntem destul de sus, a zis Ganelon. Mi s-a părut că-i câmpie, dar...

— Crângul Unicornului! l-a întrerupt Random. Cu asta seamănă! Uite!

Și nu pot spune că n-avea dreptate. În fața noastră se întindea o zonă presărată cu țăncuri. Printre ele șerpuia un izvor, ce se transforma în pârâul după care ne ținuserăm. Locul părea mai întins și mai plin de verdeață decât mi-l aminteam; era și situat cumva greșit față de busola mea

interioară. Însă asemănarea trebuia să fie mai mult decât o simplă coincidență. Unicornul a urcat pe stânca cea mai apropiată de izvor, ne-a privit, apoi s-a întors cu spatele, uitându-se, poate, la oceanul ce se întindea mai jos.

Apoi, în vreme ce înaintam, crângul, unicornul, copacii din jur și pârâul au căpătat o limpezime neobișnuită, de parcă ar fi iradiat o aură specială ce făcea culorile să vibreze și contururile să se miște ușor. Mă simțeam, deodată, ca și cum aș fi fost gata să pornesc într-o goană prin Umbre.

Și-apoi, cu fiecare pas al calului meu, ceva a început să fie extras din lumea ce ne înconjură. Se producea o ajustare a relațiilor cu obiectele: perspectiva mi-era erodată, distrusă, lucrurile pe care le vedeam se rearanjau în asemenea chip încât totul își expunea în întregime suprafața exterioară fără să pară totuși că ar ocupa o zonă mai vastă: peisajul se umpluse de forme ascuțite și dimensiunile relative păreau, deodată, ridicole.

Calul lui Random s-a ridicat în două picioare nechezând, uriaș, apocaliptic, făcându-mă îndată să-mi amintesc de *Guernica*. Și, spre uimirea mea, am văzut că același fenomen ne afectase și pe noi. Random, care se străduia să-și țină calul în frâu, și Ganelon, care-l stăpânea pe Înflăcăratul fuseseră, ca toate din jur, preschimbați într-o priveliște desprinsă parcă dintr-un vis cubist.

Stea era, însă, veteran al călătoriilor prin Umbre, iar Înflăcăratul trecuse prin multe și el. Ne-am prins de coamele cailor, simțind mișcări pe care nu le pricepeam prea bine. Random a reușit să-și stăpânească până la urmă calul, cu toate că siluetele și contururile se alterau în vreme ce continuam să înaintăm.

Apoi a început să se modifice lumina. Cerul s-a înnegrit, dar nu ca și cum ar fi fost noapte: a devenit o suprafață netedă, opacă. La fel s-a întâmplat și cu unele spații goale dintre obiecte. Singura lumină din lume părea să fie

emanată de lucrurile însuși, iar lumea asta a început treptat să se scurgă, albind totul. Din planurile existenței izvora lumină de intensități variate și, mai strălucitor decât toate, imens, teribil, unicornul s-a ridicat deodată pe picioarele din spate, lovind în aer cu copitele, o mișcare lentă ce acoperea parcă aproape întreaga suprafață a lumii. M-am temut că, dacă nu îl urmăam iute, vom fi anihilați.

A rămas apoi numai lumina. Și nemișcarea absolută.

După care nu s-a mai zărit nici lumina. Nu mai exista nimic, nici beznă măcar, ci doar o gaură în țesătura lumii care a durat poate o clipă, ori poate o veșnicie...

Întunericul a revenit apoi și s-a întors și lumina. Doar că fuseseră inversate. Lumina umplea spațiile goale, conturând petice goale care erau, probabil, obiecte. Primul sunet pe care l-am auzit a fost susurul apei și am știut cumva că ne opriserăm lângă izvor. Primul lucru pe care l-am perceput a fost tremurul neliniștit al lui Stea. Apoi am simțit izul mării.

După care înaintea ochilor mi s-a înfățișat Modelul, ori mai degrabă o versiune pe negativ, distorsionată...

M-am aplecat în față și mai multă lumină a început să se zărească împrejurul lucrurilor. Mi-am îndreptat spatele, iar lumina a dispărut. Din nou m-am înclinat în față, de data asta mai mult ca prima oară.

Lumina s-a răspândit, aducând nuanțe gri în broderia înconjurătoare. L-am îmboldit atunci, ușor, pe Stea cu genunchii.

Cu fiecare pas, câte ceva se întorcea în lume. Suprafețe, texturi, culori.

I-am auzit și pe ceilalți urmându-mă. Undeva, în jos, Modelul își păstra misterul, însă acesta căpăta un context care, treptat, își găsea locul în reconstrucția vastă a lumii ce ne înconjură.

Am simțit, coborând panta, că-mi revine percepția tridimensională. Marea, acum pe deplin vizibilă în dreapta noastră, se vedea separată complet de cer, posibil o iluzie optică, după ce înainte apele păruseră să se contopească cu

văzduhul, ca într-un fel de ocean primordial unde se amestecau apele de dedesubt cu cele din ceruri. Un efect pe care acum, gândindu-mă la el după ce s-a săvârșit, l-am socotit neliniștitor. Avansam pe o pantă pietroasă, abruptă, ce se întindea dincolo de Crângul în care ne călăuzise unicornul. La vreo sută de metri mai jos era un platou neted, ce părea făcut dintr-o suprafață de stâncă masivă – oval ca formă și cu un diametru de câteva sute de metri. Panta pe care coboram cotea spre stânga și șerpuia înapoi, alcătuiind o arcuire vastă, o paranteză, cuprinzând pe jumătate platoul. La dreapta nu era nimic – adică pământul devenea muchia unei prăpăstii ce se căsca înspre acea mare bizară.

Și, urmându-ne drumul, am simțit că cele trei dimensiuni se reasamblau iar. Soarele era acel glob măreț de aur topit pe care-l zărisem mai devreme. Cerul părea de un albastru mai profund decât cel al Amberului, fără niciun nor. Marea strălucea într-un albastru aidoma, fără vreo insulă sau pânză de corabie pe întinderea-i. N-am văzut păsări și nici n-am auzit alte sunete decât ale noastre. Peste plaiurile acelea, peste ziua aceea apăsa o tăcere enormă.

Am văzut deodată limpede, departe, întinderea Modelului. M-am gândit mai întâi că era săpat în stâncă, însă când ne-am mai apropiat am băgat de seamă că se afla cuprins în stânca însăși – învârteliri roz și aurii precum vinișoarele unei marmuri exotice ce păreau naturale în ciuda faptului că liniile fuseseră trasate, evident, cu intenție.

Am tras de frâu, lăsându-i și pe ceilalți să mă ajungă din urmă. Random mi s-a alăturat în dreapta, Ganelon în stânga.

Am privit în tăcere priveliștea, vreme lungă. O pată întunecată, cu contururi neregulate acoperea o parte a Modelului ce se afla chiar sub noi, întinzându-se de la margine până spre centru.

— Știi, a zis în cele din urmă Random, e ca și cum cineva ar fi retezat culmea Kolvirului, tăind-o de la poale, din dreptul beciurilor.

— Da.

— Și – dacă ne uităm la corespondență – ar fi cam unde se află și Modelul nostru.

— Da, am zis iar.

— Iar aria aia înnegrită e la sud, de unde vine drumul negru.

Am dat din cap încet, în vreme ce începeam să înțeleg lucrurile cu adevărat.

— Ce înseamnă asta? a întrebat. Pare să corespundă cu realitatea, însă dincolo de asta nu-i înțeleg semnificația. De ce am fost aduși aici și de ce ni s-a arătat acest lucru?

— Nu corespunde cu realitatea, am zis. Este realitatea. Ganelon s-a întors spre noi.

— Pe acea Umbră Pământ pe care am fost – unde ți-ai petrecut atâta amar de vreme – am auzit un poem despre două drumuri care se despart în pădure. Se sfârșește așa: „Am pornit-o pe cel mai puțin străbătut/ Și asta mi-a schimbat viața”.¹ Când l-am auzit, m-am gândit la ceva ce-ai spus tu odată, „toate drumurile duc la Amber”, și m-am întrebat atunci, cum mă întreb și acum, cât de importantă este alegerea, în ciuda faptului că pentru cei din sângele vostru capătul drumului pare inevitabil.

— Știi? am întrebat. Înțelegi ce se întâmplă?

— Așa cred.

A dat din cap, apoi a arătat cu degetul.

— Ce se vede... este adevăratul Amber, așa-i?

— Da, am zis. Chiar așa.

¹ „Drumul pe care n-am apucat” de Robert Frost, trad. Horia Gârbea.

Cuprins

Cartea întâi

***Nouă prinți din Amber*5**

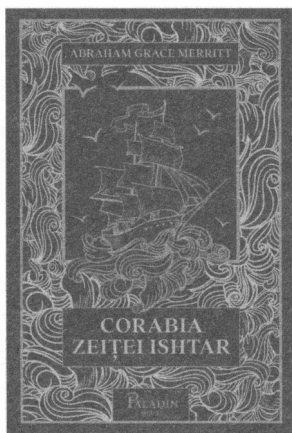
Cartea a doua

***Armele din Avalon*203**

Cartea a treia

***Semnul Unicornului*425**

FANTASY

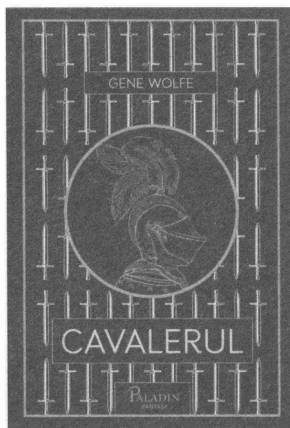
Abraham Merritt
Corabia zeiței Ishtar

Traducere din limba engleză
de Liviu Radu

hardcover
296 pagini
140 x 210 mm

O relicvă misterioasă – o corabie miniaturală care emană o luminescență stranie – cade în mâinile unui arheolog amator. Curios să-i afle povestea, bărbatul va călători între lumea prezentului și realitatea corabiei, un spațiu încremenit într-un timp îndepărtat, guvernat cândva de zei capricioși. Descoperind iubirea și legând prietenii nebănuite, el decide să rămână în universul acela mistic. Însă zeii au alte planuri.

FANTASY

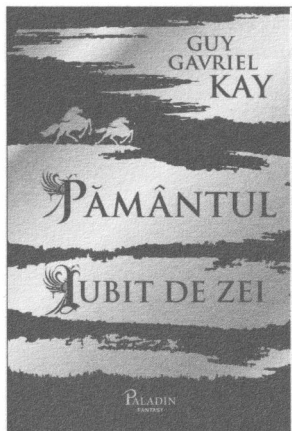
Gene Rodman Wolfe
Cavalerul

Traducere din limba engleză
de Dan Doboș

hardcover
616 pagini
140 x 210 mm

Răpit de Aelfi, un adolescent american este aruncat în una dintre cele șapte lumi ale unui univers fantastic în care primește o nouă identitate, o nouă viață marcată de dorința de a deveni cavaler. Dar pentru aceasta, el trebuie să găsească sabia ce i-a fost promisă: o armă legendară, păzită de mult-temutul dragon.

FANTASY

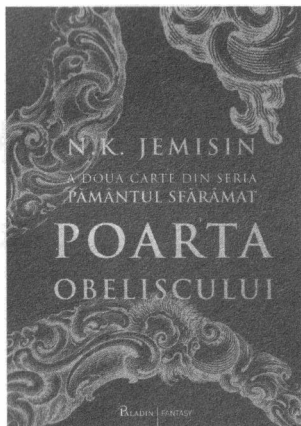
Guy Gavriel Kay
Pământul iubit de zei

Traducere din limba engleză
de Laura Ciobanu

hardcover
668 pagini
140 x 210 mm

Două sute cincizeci de Cai Celești sunt o mare onoare, însă și o povară, mai ales când soarta întregului Imperiu Kitai depinde de ei. Cinstirea memoriei tatălui și a celor căzuți în luptă îi aduce lui Tai o răsplată umbrită de îndoială. Este un dar periculos care va schimba ritmul dansului puterii pe pământul iubit de zei.

FANTASY

N. K. Jemisin

Poarta Obeliscului

Traducere din limba engleză
și note de Laura Ciobanu

hardcover

408 pagini

140 x 210 mm

Continua decădere a civilizației face mai sumbru sfârșitul anotimpului. Soarta planetei poate fi însă schimbată, numai că speranța este adânc îngropată sub cenușă. Vechile adevăruri ale popoarelor dispărute ies din nou la suprafață, iar războiul purtat de-a lungul veacurilor se poate apropia de final. Alabastru - nebunul, distrugătorul lumii, salvatorul - s-a întors cu o misiune: să-și instruiască succesoarea, pe Essun, pecetluind astfel, pentru totdeauna, soarta Neclintirii.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

*Cred că prețul pentru a fi un prinț al Amberului
este că nu poți să ai niciodată încredere în tine însuși.*

Se spune că cei mai înverșunați dușmani îți sunt chiar vechii prieteni, dar Corwin duce războiul pe un front mult mai personal. Frații și surorile sale, sânge din sângele lui, sunt inamicii de moarte ai moștenitorului din Amber. Însă oare numai el e îndreptățit la tron? Tărâmul plin de magie al Amberului se pregătește pentru o bătălie de proporții, oferind forțelor întunecate prilejul ideal de a pune stăpânire pe regat.

*În seara asta o să-ți sug măduva din oase, mi-a zis.
O să le golesc și-o să le fac fluier. Și, în timp ce cânta-voi la ele,
spiritul ți se va chirca în chinuri fără de trup.*

Partener media:

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-9000-00-7

9 786069 000007